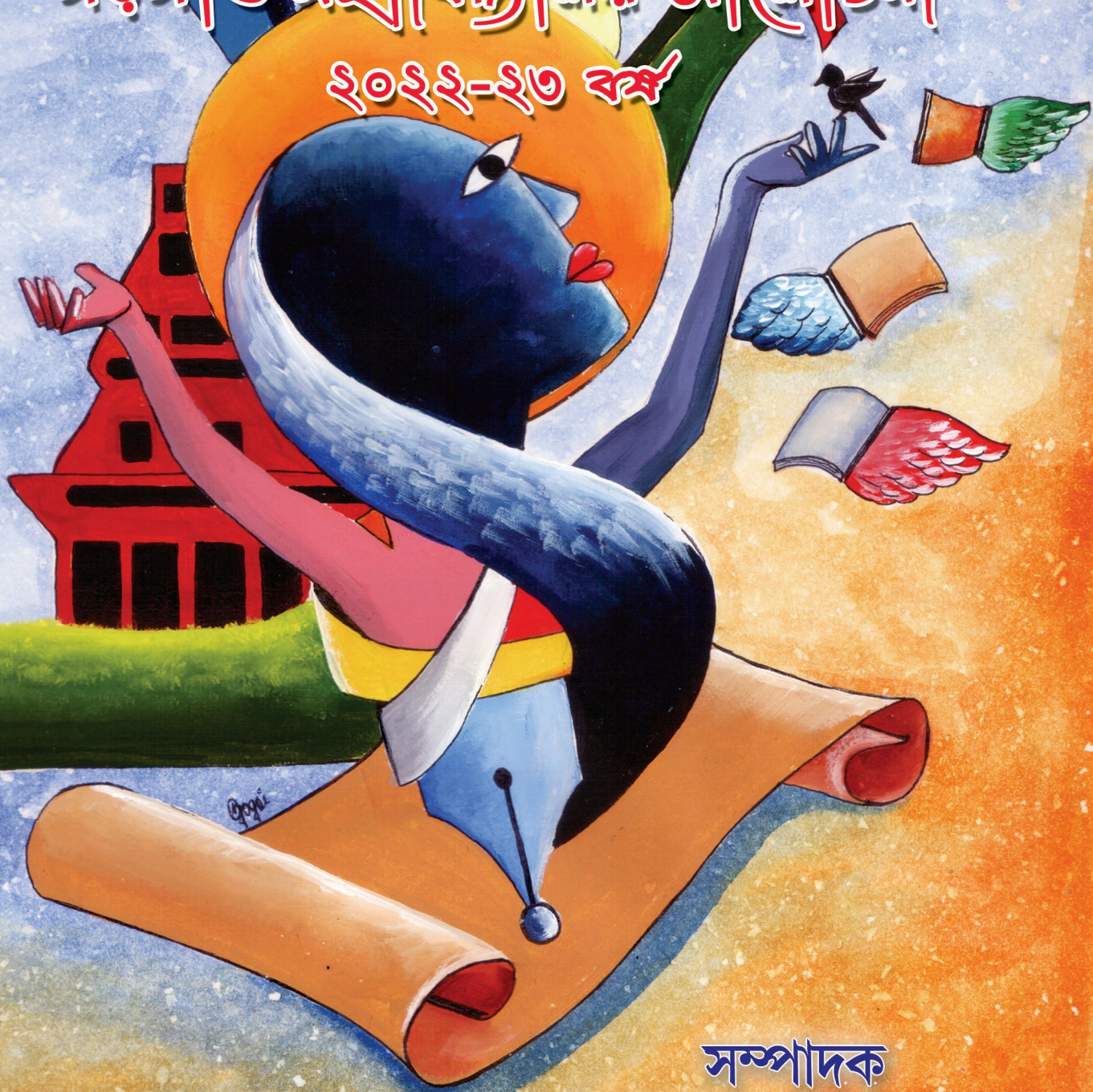

গড়গাওঁ

গড়গাওঁ মহাবিদ্যালয় জালোচনী

২০২২-২৩ বর্ষ

সম্পাদক

নীহাশ্রী কলিতা

একাজলি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

খুণিণ মাণতী খুণ, সবি পবি গ'ণ
বিণোৰা সৌৰভ মাত্ৰ জগতত ব'ণ।
ভাগি গ'ণ বীণখনি, ছিগি গ'ণ তাঁৰ
বৈ গ'ণ অৱশেষ অসিমা ঝংকাৰ।।

-চন্দ্ৰ কুমাৰ আগবৰাণা

২০২২-২০২৩ বৰ্ষত আমাৰ মাজৰ পৰা
হেৰাই যোৱা দুগৰাকী শিক্ষাগুৰু

ড° ক্ষীৰোদ চন্দ্ৰ গগৈ
সমাজতত্ত্ব বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত বিভাগীয় প্ৰধান

পূৰ্ণকান্ত বৰুৱা
পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত বিভাগীয় প্ৰধান

ଗଢ଼ଗନ୍ଧା

୨୦୨୨-୨୩ ବର୍ଷ

ଅମ୍ରଦ୍ଧ ପ୍ରିତି ତାତ୍ତ୍ୱ ଶୁଭେଚ୍ଛାରେ
With reverence, love and best wishes

ପ୍ରତି/To,

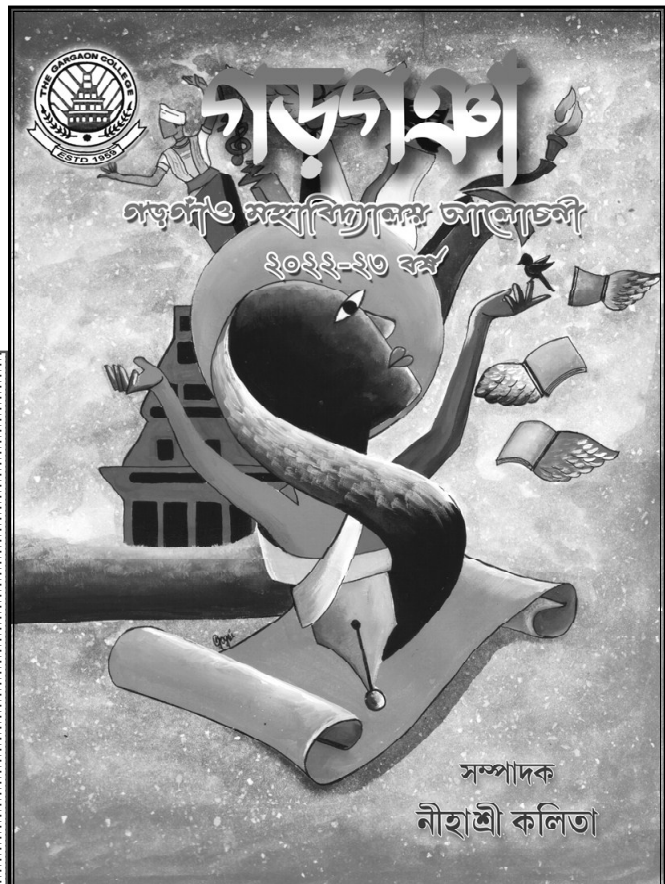
.....
.....

ସମ୍ପାଦକ
ନିହାନ୍ତୀ କଳିତା

GARGAYAN : The Gargaon College Magazine, edited by Nihashree Kalita and published by Gargaon College Publication Cell, Gargaon College, Simaluguri for the session 2022-23, printed at Binayak Offset, Sankar Mondir Path, Sivasagar

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	: ড° সব্যাসাচী মহন্ত
তত্ত্বাবধায়িকা	: নীলান্ধি চেতিয়া ড° আনা গগৈ ড° শ্যামলীমা শইকীয়া
উপদেষ্টা	: ড° অংকুৰ দত্ত দেৱযানী বকলীয়ান
সম্পাদক	: নীহাশ্ৰী কলিতা
পদেন সদস্য	: শিৱাশিষ গগৈ
সদস্য	: কৰবী গগৈ পৰীক্ষিত কোঁৱৰ
প্ৰকাশক	: গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় প্ৰকাশন কোষ, ২০২২-২৩ বৰ্ষ

বেটুপাতৰ পৰিকল্পনা	: হিমাংশু গগৈ অংকিতা দিহিঙীয়া
স্কেচ্ছ অংকন	: বিষ্ণুপ্ৰিয়া দাস, আকাংক্ষা বৰুৱা, মৌচুম গগৈ, মধুস্মিতা শইকীয়া, অনুস্মিতা কুমাৰী
অলংকৰণ	: পলাশ বুঢ়াগোহাঁই

মুদ্ৰণ : বিনায়ক অফচেট, শংকৰ মন্দিৰ পথ, শিৱসাগৰ।

উৎসৰ্গ

একবিংশ শতিকাৰ যান্ত্ৰিকতাৰ পৃথিৱীত ইণ্টাৰনেটৰ ভৰপক
সময়তো শব্দৰ লগত ধেমালি কৰা সমূহ গ্ৰন্থপ্ৰেমী
তথা প্ৰতি প্ৰহৰ গ্ৰন্থৰ সুগন্ধি বিচাৰি বিয়াকুল
হৈ ৰৈ থকা পাঠকসকলৰ হাতত
“গড়গঞা”ৰ এই সংখ্যাটি
উৎসৰ্গা কৰিলোঁ।

নীহাশ্ৰী কলিতা
সম্পাদক, ‘গড়গঞা’

মহাবিদ্যালয় সংগীত

কথা : ড° লীলা গগৈ

সূৰ : ড° ললিত শ্যাম

নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰৰে সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ...
বগুৱা বনুৱাৰ দেশ গঢ়া সপোনৰ
আমি জয় গীত গাওঁ।
দীনতা,
হীনতা,
নীচতা ভীৰুতাৰ
হওক অৱসান
জ্ঞানৰ বস্তি জালি
প্ৰাণৰ জেউতি ঢালি
গাওঁ জীৱনৰ গান
আমি গাওঁ জীৱনৰ গান।
এই গানৰ সুৰত
সেই ত্যাগৰ বুকুত
এই দীপ্ত আলোকত আমি
জয়গীত গাওঁ
গড়গাঁৱে সাৰ পাব
লাচিত সেনানী হ'ব
জয়া-মূলা গাভৰুৰ
প্ৰাণৰ শক্তি লৈ
আমি আগুৱাই যাওঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ড° বীণা সন্দিকৈ

মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা গুৰুসকলৰ একাংশ

IQAC সমন্বয়ক ড° সুৰজিৎ শইকীয়া

গ্ৰন্থাগাৰিক ড° পংকজ কুমাৰ নাথ

মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকল

সম্পাদনা সমিতি

ড° সব্যসাচী মহন্ত
সভাপতি

নীলাক্ষি চেতিয়া
তত্ত্বাবধায়ক

ড° আন্না গগৈ
তত্ত্বাবধায়ক

ড° শ্যামলীমা শইকীয়া
তত্ত্বাবধায়ক

ড° অংকুৰ দত্ত
উপদেষ্টা

দেৱানী বকলীয়া
উপদেষ্টা

নীহাশ্ৰী কলিতা
সম্পাদক

শিৱাশিষ গগৈ
পদেন সদস্য

কৰবী গগৈ
সদস্য

পৰীক্ষিত কোঁৱৰ
সদস্য

২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল

কৌস্তভ চেতিয়া
সভাপতি

সুকন্যা গগৈ
উপ-সভাপতি

শিৰাশিষ গগৈ
সাধাৰণ সম্পাদক

পাৰ্থ গগৈ
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

অৰ্ণৱ নীল বড়া
উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক

নীহাশ্ৰী কলিতা
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

পূবালী চাংমাই
তৰ্ক আৰু আনুষংগিক সম্পাদক

প্ৰিয়াংকু কোঁৱৰ
সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক

পাৰ্থ প্ৰতিম বুঢ়াগোহাঁই
গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক

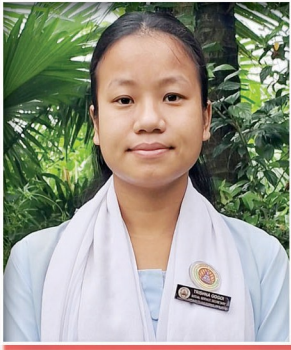
নিৰুপমা হাতীমুৰীয়া
লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক

সীমান্ত বৰুৱা
ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক

ভাৰ্গৱ চিত্ৰকৰ
শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক

তৃষণ সোণোৱাল
সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক

বহিমান ফুকন
ছাত্ৰ জিৰণী চ'ৰাৰ সম্পাদক

প্ৰান্তিকা বৰুৱা
ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰাৰ সম্পাদিকা

মহাবিদ্যালয়ৰ মেধাৰ স্বাক্ষৰ

২০২২-২৩ বৰ্ষৰ স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত স্থানপ্ৰাপ্ত কৃতী শিক্ষার্থীসকল

বিজয় বেবিয়া
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ চতুৰ্থ স্থান
(গণিত বিভাগ)

বিতুপন মহন
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দশম স্থান
(গণিত বিভাগ)

দেবশিষ্য ৰাজকটকী
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ বিংশ স্থান
(গণিত বিভাগ)

সুকন্যা দুৱৰা
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ একাদশ স্থান
(ইংৰাজী বিভাগ)

কৌশিক ডেকা
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সপ্তদশ স্থান
(ইংৰাজী বিভাগ)

সত্যপ্ৰতীম ফুকন
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ঊনবিংশ স্থান
(ইংৰাজী বিভাগ)

ৰাখীপ্ৰিয়া সন্দিকৈ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পঞ্চদশ স্থান
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

লাকীমণি গগৈ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ষোড়শ স্থান
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

মানস প্ৰতিম বড়া
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সপ্তদশ স্থান
(ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)

অংকুৰ গগৈ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ বিংশ স্থান
(প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ)

শ্রেষ্ঠ প্রতিযোগী

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ || ২০২২-২৩ বর্ষ

সুকন্যা দুরা
শ্রেষ্ঠ সাহিত্যিক

অংকুৰ গগৈ
শ্রেষ্ঠ তৰ্কিক

ধৃতি প্ৰজ্ঞা ফুকন
শ্রেষ্ঠ গায়িকা

দীক্ষিতা গগৈ
শ্রেষ্ঠ নৃত্যশিল্পী

ৰুচিনৰাজ বৰঠাকুৰ
শ্রেষ্ঠ অভিনেতা

প্ৰান্তিকা বৰুৱা
শ্রেষ্ঠ অভিনেত্ৰী

বশিষ্ঠ চেতিয়া
মিষ্টাৰ গড়গাঁও

বিশাল বৰুৱা
শ্রেষ্ঠ এথলেটিকছ (ল'ৰা)

পল্লৱী ফুকন
শ্রেষ্ঠ এথলেটিকছ (ছোৱালী)

পঞ্চাশৰো অধিক প্রতিযোগিতাবে অনুষ্ঠিত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া,
সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ কিছু দৃশ্যাংশ

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

মুখ্যমন্ত্রী, অসম
Chief Minister, Assam

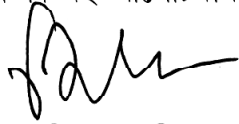
দিছপুৰ
চি এম এছ. ৭/২০২৩/১৫৭৬
০২ ফাগুন, ১৪৩০ ভাদ্ৰাবাদ
১৫ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২৪ ইং

শুভেচ্ছাবাণী

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ বাৰ্ষিক আলোচনী প্ৰকাশৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলোৱা বুলি জানিবলৈ পাই মই সুখী হৈছোঁ। মহাবিদ্যালয় একোখনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক সমাজৰ বৌদ্ধিক মুখপত্ৰৰূপে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীসমূহে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে। এনে এক মহৎ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰাৰ বাবে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজ ধন্যবাদৰ পাত্ৰ।

জীৱনত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা ব্যক্তিসকলৰ সফলতাৰ আধাৰ হ'ল নিৰলস সাধনা, যাৰ অন্য নাম কঠোৰ পৰিশ্ৰম। কবিগুৰু ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰে গীতাঞ্জলি কবিতা গ্ৰন্থখনৰ বাবে নোবেল বঁটা লাভ কৰিছিল। এই চৰম সফলতাৰ অন্তৰালত তেওঁৰ প্ৰতিভা নিশ্চয় আছিল। কিন্তু তাৰ সৈতে যুক্ত হৈছিল কঠোৰ পৰিশ্ৰম। কবিগুৰুৰ পুত্ৰই পিতৃৰ স্মৃতিকথাত লিখিছিল যে ৰবীন্দ্ৰনাথে জমিদাৰীৰ কামকাজ আৰু শান্তি নিকেতন স্থাপন আদি কামত অসংখ্য লোকৰ সৈতে দেখা-সাক্ষাৎ কৰিবলগীয়া হৈছিল। যাৰ বাবে তেওঁৰ লেখা কাৰ্যৰ মাজত প্ৰায়ে বাধাৰ সৃষ্টি হৈছিল। কিন্তু তেওঁ ইমানেই একমুখী আছিল যে সমস্ত কাম শেষ হোৱা মাত্ৰকে নিজৰ ঘৰৰ সৰু টেবুলখনত গৈ লিখিবলৈ বহিছিলগৈ। ইয়াতেই তেওঁৰ সৃষ্টিশীলতাই প্ৰাণ পাই উঠিছিল। সেয়া সম্ভৱ হৈছিল ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ কৰ্মৰ প্ৰতি থকা ঐকান্তিক নিষ্ঠা আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ বাবে। এভাৰেষ্ট জয় কৰিবলৈ গৈ মৃত্যুক সাৱতি লোৱা এগৰাকী ব্ৰিটিছ পৰ্বতাৰোহী আছিল জৰ্জ মেলৰী। তেওঁ এবাৰ নহয়, দুবাৰ নহয়, তিনিবাৰ এভাৰেষ্ট জয় কৰিবলৈ চেষ্টা চলাইছিল। শেষ প্ৰয়াসত ভয়ংকৰ তুষাৰপাতে মেলৰী আৰু তেওঁৰ বেছিভাগ সংগীক উটুৱাই লৈ গৈ বৰফৰ বুকুত জীৱন্তে সমাধিস্থ কৰে। কিন্তু মেলৰী আৰু তেওঁৰ সংগীসকলৰ মৃত্যু সংবাদে বিশ্বৰ পৰ্বত আৰোহীসকলৰ মনত ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টা আৰু পৰিশ্ৰমৰ বাবে যি উদ্দীপনাৰ আবেগ সৃষ্টি কৰিছিল সি়েই পৰৱৰ্তী কালত এভাৰেষ্টক পদানত কৰিবলৈ মানুহক শক্তি সঞ্চাৰ কৰিছিল। শৈশৱৰ পৰা প্ৰবল ইচ্ছাশক্তিৰে নেপলিয়ন বোনাপাৰ্টে নিজৰ ব্যক্তিত্ব গঢ় দিছিল। অতি সাধাৰণ অৱস্থাৰ পৰা উঠাই গৈ নেপলিয়ন বোনাপাৰ্ট ফ্ৰান্সৰ সম্ৰাট হৈছিল এই ইচ্ছাশক্তি তথা অহৰহ প্ৰচেষ্টাৰ বলত। প্ৰচলিত ধ্যান-ধাৰণাৰ মাজত নিজৰ জীৱনটো সীমিত কৰি ৰাখিবলৈ নিবিচাৰাসকলৰ বাবে সদায় অযুত সম্ভাৱনাৰ দুৱাৰ মুকলি হৈ থাকে। তেনে সম্ভাৱনাৰ দুৱাৰ মুকলি কৰিবলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক উৎসাহ যোগাব লাগিব শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে।

শিক্ষক সমাজ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ এনে চিন্তাৰ খোৰাক দি মই আলোচনীখনৰ সফল প্ৰকাশ কামনা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

Ranoj Pegu
Minister

Education, Tribal Affairs (P),
Indigenous and Tribal Faith & Culture (L & M) Deptt.

Dispur, Guwahati - 781006, Assam
Ph. No. : +91 99547 03825 (M)
+91-361-2337023 (O)
E-mail : ranojpegu@gmail.com

MESSAGE

I feel happy to know that Gargaon College, Sivasagar is going to publish its annual magazine entitled "Gargayan" for the academic year 2022-23.

To consider the renowned scientist and inventor George Washington Carver "Education is the key that unlocks the golden door to freedom".

Education is referred to as the key to unlock the golden doors. One of the most powerful aspects of education is its ability to unlock opportunities that may have otherwise been closed off. At the same time education is one of the most important and mandatory elements in the life of a student, as it helps the students to do analysis while making important decisions in life.

College education is regarded as a stepping stone especially in the field of higher education for any person. I hope Gargaon College will provide a favourable atmosphere which will encourage and motivate the students to learn and grow .

I extend my heartfelt gratitude and best wishes to all the faculty members and students for their endeavours in bringing out this magazine and wish success of the same.

(Dr. Ranoj Pegu)

NARAYAN KONWAR, IAS
Secretary to the Govt. of Assam

Higher & School Education Department
Block-C, 3rd Floor, Room No. C-312,
Jannata Bhawan, Dispur, Guwahati-6
Mobile No. - 9435561111

Message

It gives me immense pleasure to learn that Gargaon College Student's Union is going to publish an annual Students' Magazine titled 'Gargayan' to reflect the creativity of the young and rising writers.

I extend my best wishes to all the students, officials, authors, staff etc., involved in the publication of the magazine and wish that this College Magazine will be successful in spreading light to the readers.

I wish you all success in the publication of the College Magazine.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'N.K.' or similar, written over a horizontal line.

Secretary to the Govt. of Assam
Education Department

Message

The most relevant point about Gargaon is that the place bears an enormously rich heritage from the historical perspective, being the capital of the Ahom Kingdom for more than a century and a half from 1539 A.D., wherein the seven-storied Royal Palace of the Ahom kings, *viz.*, the Kareng Ghar still stands proudly amongst several other unique and ancient monuments. In Gargaon, the Gargaon College was established in the year 1959, which is considered to be one of the oldest and most illustrious institutions of higher education within the state of Assam.

It gives me immense pleasure to know about the launch of the annual magazine of the college, *viz.*, Gargayan. This remarkable publication reflects the creative brilliance, dedication, and hard work of everyone involved with the college that has been working relentlessly for the development of the learners as well as the furtherance of social good with a commitment to achieve excellence in higher learning. The pages of Gargayan undoubtedly have been the focal point of the diverse talents and perspectives that thrive within the community. From thought-provoking articles to captivating artwork, this magazine encapsulates the essence of the academic year gone by, creating a lasting record of the intellectual and artistic journey of the institution.

May this edition of the publication serve as an inspiration to future generations of students, encouraging them to embrace their creativity, express their ideas, and contribute to the vibrant tapestry of knowledge and artistry. I commend the editorial team, faculty advisors, and the countless contributors who have poured their passion into crafting each section of the issue. Your commitment to excellence is evident, and it is this commitment that elevates the reputation of your institution as a hub of intellectual and creative exploration.

May this magazine continue to be a beacon of intellectual curiosity and artistic expression for years to come.

Wishing you all the best for a prosperous future,

Dated Dibrugarh,
The 6th March, 2024

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jiten Hazarika' with a stylized flourish.
(Jiten Hazarika)

গড়গাঁও

মহাবিদ্যালয়

স্থাপিত : ১৯৫৯ চন, শিমলুগুৰি, শিৱসাগৰ, অসম

তাং : ০৮-০২-২০২৩

শুভেচ্ছাবাণী

সুদীৰ্ঘ ছশ বছৰীয়া গৌৰৱোজ্জ্বল আহোম ৰাজত্বৰ পীঠস্থান গড়গাঁৱৰ বুকুত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা অগ্ৰণী উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে জন্ম লগ্নৰে পৰাই অসমৰ শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক তথা ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰলৈ নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে অৱদান আগবঢ়াই আহিছে। প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰাই সৰ্বাংগীন উৎকৃষ্টতাৰ দিশত অবিৰত যাত্ৰা অব্যাহত ৰখা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰতি বছৰে ‘গড়গঞ’ শীৰ্ষক এখন বাৰ্ষিক আলোচনী নিয়মীয়াকৈ প্ৰকাশ কৰি আহিছে। ‘গড়গঞ’ কেৱল মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সৃষ্টিশীলতাৰ কঠিয়াতলী অথবা শৈক্ষিক-বৌদ্ধিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ আধাৰেই নহয়, প্ৰকৃত অৰ্থত এয়া হৈছে মহাবিদ্যালয়খনৰ এক ঐতিহাসিক দস্তাবেজ।

এইবাৰো প্ৰতিভাসম্পন্ন ছাত্ৰী নীহাশ্ৰী কলিতাৰ সম্পাদনা ‘গড়গঞ’ৰ ২০২২-২৩ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ দিহা কৰা হৈছে। আশা কৰোঁ আলোচনীখনৰ এইটি সংখ্যায়ো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰন্তৰ অগ্ৰগামী যাত্ৰাত অন্য এক মাত্ৰাৰ সংযোজন ঘটাব।

‘গড়গঞ’লৈ আন্তৰিক শুভ কামনাৰে—

(ড° সব্যসাচী মহন্ত)

অধ্যক্ষ

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

সম্পাদকীয়.....

সাম্প্রতিক প্ৰেক্ষাপটত চিৰচেনেহী মোৰ ভাষা জননী

একবিংশ শতিকাৰ তৃতীয়টো দশকত বৈ আধুনিকতাই থাস কৰা সময়ৰ ফালে চাই সংকটত ভুগিছোঁ। আমাৰ ল'ৰাই বা ছোৱালীয়ে অসমীয়া ক'ব নোৱাৰে বুলি গৌৰৱ কৰা লোকৰ পৰা চাৰিওফালে GENZ টেগটোৰ নামত কথাৰ আগে পিছে ইংৰাজী শব্দৰ মালা গাঁথা যুৱ সমাজৰ মাজত দিকবিদিক হেৰুৱাইছে। এয়া কেনে আধুনিকতা? নিজৰ মাতৃভাষাটোক এলাগী কৰি গৰ্ব কৰাটো কেনে ধৰণৰ গৌৰৱ?

সময়ৰ আহুন! স্বাভিমান ত্যাগী সেয়া কেনে সময়ৰ কথা। এয়া কি সময়ৰ পিঠিত উঠি টোতে ৰাঙলী হোৱাৰ বেলিকা! বিগত সময়ছোৱাত আমাৰ সমাজখনত যুৱচামৰ ভূমিকাই সকলোৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰি আহিছে। সেয়া আলোচনা কৰা বিষয় নহয়, কিন্তু ইয়াকো নুই কৰিব নোৱাৰি যে আজিৰ ডেকাই কাইলৈ দেশৰ ৰক্ষক হ'ব লাগিব। সেইসকল, যি নিজৰ মাতৃভাষাক উচ্চাৰিলে গঞা নামেৰে বিভূষিত কৰে, তেওঁলোকে বাকু পাৰিবনে নিষ্ঠাৰে দেশমাতৃৰ উন্নতি কৰিব। সেই প্ৰশ্ন কিন্তু উল্লেখনীয়।

মাতৃভাষা হৈছে এটি জাতিৰ জীৱনীশক্তি, মাতৃভাষা উজ্জীৱিত হৈ থাকিলে এটা জাতিৰ স্পন্দন বিশ্বৰ বুকুত অনুভূত হৈ থাকিব। জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ আপুৰুগীয়া সম্পদেই

হৈছে ভাষা। মানুহে জীৱনকালত পৰিৱেশ আৰু প্ৰয়োজনৰ বাবে একাধিক ভাষা শিকে, কিন্তু জীৱনৰ প্ৰথম পুৰাত আহৰণ কৰা মাতৃভাষাটোৰ সমান আন ভাষা গভীৰ অৰ্থব্যঞ্জক, সহজে জ্ঞান আহৰণ কৰাৰ বাবে শক্তিশালী আৰু স্বতঃস্ফূৰ্ত হ'বই নোৱাৰে। ভাল জগত তথা সপোন জগত পৰ্যন্ত মাতৃভাষাই আঁত ধৰে। শ্ৰদ্ধাৰ আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকনদেৱে কৈছিল— “অসমীয়া ভাষা আমাৰ মাতৃভাষা, মাতৃৰ নিচিনা বাবেই মাতৃয়ে বেজাৰ পোৱা কাম কৰা সন্তানসকলৰ পক্ষে অতি অযুক্তিকৰ। ইয়াকে জানি অসমীয়া সকলে মাতৃভাষাৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তি প্ৰকাশ কৰা উচিত। শিক্ষাৰ লক্ষ্য যদি বিভিন্ন বিষয়ৰ জ্ঞান আহৰণৰ দ্বাৰা সমাজক সমৃদ্ধ কৰিবলৈ বিচৰা হয়, তেনেহ'লে মাতৃভাষাক অগ্ৰাধিকাৰো দিবই লাগিব। কিয়নো এটা জাতিৰ উন্নয়নত বিদেশী ভাষাই অন্তৰায় ৰূপে থিয় দিয়ে। এই কথাকেই উপলব্ধি কৰি মাতৃভাষাত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে। শেহতীয়া বৈজ্ঞানিক গৱেষণাৰ দ্বাৰা প্ৰমাণিতও হৈছে যে, প্ৰথম আঠ বছৰলৈকে শিশুৰ শিক্ষাৰ মাধ্যম যদি মাতৃভাষা হয়, তেন্তে তেওঁলোকৰ শিক্ষাগ্ৰহণৰ ক্ষমতা বৃদ্ধি পায়। আমি আমাৰ ভাষাৰ বাঘজৰীডাল জোৰকৈ খামুচি ধৰি থাকিলে, তাক নষ্ট কৰা মৰসাহ কোনেও কৰিব নোৱাৰে।

অন্য ভাষাও প্ৰয়োজনীয়। সেইবুলি মাতৃভাষাক নস্যাৎ কৰি অন্য ভাষাক পঢ়িলেহে জাতি-ভেঁটি ৰক্ষা পৰিব নেকি? আমাৰ মাতৃভাষাটোৱেই মৌ-সনা, সুৰদী সুৰীয়া। কিন্তু প্ৰশ্ন হয় আমি আমাৰ ইমান এটা সুন্দৰ ভাষাক ইয়াৰ প্ৰকৃত মৰ্যাদা দিছোঁনে? বৰ্তমান সময়ত ভাষাটোৰ অস্তিত্ব কেনে পৰ্যায়ত! আমাৰ জীৱন ধাৰণ প্ৰণালীকে ধৰি সকলোবোৰতে আমি পশ্চিমীয়া দেশৰ চাপ পেলাই লৈছোঁ। কিন্তু তাতে ক্ষান্ত নাথাকি আমি আমাৰ অসমীয়া ভাষাটোৰ ওপৰতো তাৰ প্ৰভাৱ পেলাইছোঁ। আমাৰ ধাৰণাবোৰ সলনি হৈছে। আমি ভাবোঁ যে, যদি কোনোবা এজন ব্যক্তিয়ে ইংৰাজী সুন্দৰকৈ ক'ব পাৰে তেওঁক আমি বুদ্ধিমান বুলি কওঁ। কিন্তু ভাষাৰ ভিত্তিত কোনো এজন ব্যক্তিৰ যোগ্যতা নিৰূপণ কৰাটো আমাৰ মুৰ্খাৰ বাদে একো নহয়। আমি যদি কোনো এটা ভাষা আয়ত্ত কৰোঁ বা শিকিও ল'ব পাৰোঁ সেয়া আমাৰ বাবে গৌৰৱৰ কথা। কিন্তু নিজ মাতৃভাষাক অৱমাননা কৰি মুঠেও নহয়। মহাত্মা গান্ধীয়ে এবাৰ এই প্ৰসঙ্গত মাতৃভাষাত শিক্ষা দিয়াৰ পোষকতা কৰি কৈছিল, ৰবীন্দ্ৰনাথৰ সাহিত্য জানিবলৈ মই বঙালী শিকিব নালাগে, মই সেইবোৰ ভাল অনুবাদৰ জৰিয়তে পাওঁ।”

ভাষাই ‘অভিধান’ ‘ব্যাকৰণ’ এখনকে সাৰটি লৈ গপতে গঙ্গাটোপ হৈ থাকিলে সেই ভাষা ছপা আখৰতে থাকিব। চতুৰ্দ্দিশে ইংৰাজী মাধ্যমৰ প্ৰতি যি প্ৰীতি দেখা গৈছে, অদূৰ ভৱিষ্যতে এনে এচাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভাষাটোৰ শৰাধহে পাতিবগৈ, জাতি ভাষা ৰক্ষা কৰাটো সপোনৰো অগোচৰ। আমাৰ প্ৰজন্মই যদি ভাষাটোক জীয়াই ৰাখিব নোখোজো, ভাষাটোৰ গুৰুত্ব আৰু প্ৰাসংগিকতা সম্বন্ধে সচেতন নহওঁ, আমাৰ ভৱিষ্যত প্ৰজন্মক কি শিকাম? এনেকৈ এদিন আমাৰ মাতৃভাষাৰ অস্তিত্ব থাকিবনে? সেই সম্পৰ্কেও আমি উত্তৰহীন।

অসমীয়া ভাষাটোৰ পৰিৱৰ্তনত বিভিন্ন ধৰণৰ কাৰকে

প্ৰভাৱ পেলাইছে। নৱপ্ৰজন্মৰ মুখত ব্যৱহৃত শব্দ, সম্ভাষণ আৰু সম্বোধনৰ ক্ষেত্ৰত পৰিৱৰ্তন, নতুন পাৰিভাষিক শব্দৰ ব্যৱহাৰ, আমদানিকৃত শব্দৰ প্ৰচুৰ প্ৰয়োগ, ইংৰাজী, হিন্দী বা বাংলা শব্দৰ সৈতে অসমীয়া শব্দ যোগ হৈ নতুন শব্দৰ সৃষ্টি হৈছে। বৰ্তমান দেখা গৈছে, নৱপ্ৰজন্মৰ বহুতেই আমাৰ ভাষাটোক খিচিৰি ভাষালৈ ৰূপান্তৰ কৰিছে, এই ক্ষেত্ৰত সকলো সজাগ হোৱাৰ সময় আহি পৰিছে।

বৰ্তমান সময়ত অসমীয়া ভাষাৰ সোলোক-দোলোক অৱস্থা। যিদৰে মাটিত-পুতি থোৱা খুঁটা এটা ঢিলা হ’লে প্ৰয়োজন অনুসাৰে আমি খুঁটাটো পুনৰ মজবুতকৈ পুতিবৰ চেষ্টা কৰোঁ ঠিক সেইদৰে আমাৰ অসমীয়া ভাষাটোক জীয়াই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। বৰ্তমান সময় সজাগ হোৱাৰ সময়, আমি নৱপ্ৰজন্মই এই সকলো দিশ চালি-জাৰি চাই ভাষাটোৰ প্ৰাণৰ হকে, ৰক্ষাৰ হকে চৰ্চা আৰম্ভ কৰি দিলেই ভাষাটোৰ ভেটি অক্ষয় হৈ ৰ’ব, আমি তাৰেই আশাবাদী।

আলোচনী এখন মহাবিদ্যালয় এখনৰ দাপোনস্বৰূপ, ‘গড়গঞা’ও গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ এনে এক অক্ষয় ধ্বজা য’ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে উদঙাই দেখুৱাবলৈ সক্ষম হয় হৃদয়ৰ অকথিত কথিকাময় সাহিত্য। ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ সংখ্যাটিৰ ‘গড়গঞা’খনো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। সোণোৱালী অতীতক নমন কৰি, তেজাল বৰ্তমানৰ পৰিশ্ৰম আৰু সাধনাৰে আমি আলোক সন্মান কৰি যাব বিচাৰোঁ। এই যাত্ৰাত অনেক ভুল-ত্ৰুটি ৰৈ গৈছে, প্ৰাণৰ আপোন গড়গঞাই আলোচনীখন আকোঁৱালি ল’লেই আমাৰ এই সুদীৰ্ঘ যাত্ৰাৰ সাধনা; প্ৰয়াস সাৰ্থক হ’ব। ‘গড়গঞা’ৰ এই সংখ্যাটি সুন্দৰ ৰূপত সহৃদয় পাঠকৰ হাতত তুলি দিবলৈ প্ৰয়াস কৰিলোঁ।

স্নেহভৰা নমস্কাৰ আৰু ধন্যবাদেৰে—

নীহাশ্ৰী- ৰূপিতা-
(নীহাশ্ৰী কাঁলতা)

—ঃ কৃতজ্ঞতা :—

- গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দাপোনস্বৰূপ ‘গড়গঞ’ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ সংখ্যাটিত শুভবোধৰ বাণীৰে সমৃদ্ধ কৰাৰ বাবে অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্রী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা মহোদয়, অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা, জনজাতি পৰিক্ৰমা (ভৈয়াম) খিলঞ্জীয়া আৰু জনজাতীয় বিশ্বাস আৰু সংস্কৃতি (সংগ্ৰাহলয় আৰু পুথিভঁৰাল সঞ্চালকালয়) বিভাগৰ মন্ত্রী ডাঃ বণোজ পেগু মহোদয়, অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা বিভাগৰ সচিব শ্ৰীযুত নাৰায়ণ কোঁৱৰ মহোদয় আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় উপাচার্য ড° জীতেন হাজৰিকা মহোদয়লৈ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ।
- গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ তথা ‘গড়গঞ’ সম্পাদনা সমিতিৰ সভাপতি ড° সব্যসাচী মহন্তদেৱলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ড° ৰীণা সন্দিকৈ বাইদেউলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।
- ‘গড়গঞ’ সম্পাদনা সমিতিৰ তত্ত্বাৱধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ নীলাক্ষী চেতিয়া বাইদেউ, ড° আল্পা গগৈ বাইদেউ আৰু ড° শ্যামলীমা শইকীয়া বাইদেউলৈ অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। তেওঁলোকৰ ওচৰত আমি সদায়েই কৃতজ্ঞ। যাৰ বহুমূলীয়া দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহায় সহযোগিতাৰ অবিহনে ‘গড়গঞ’ ২০২২-২৩ সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰা সম্ভৱ নহ’লহেঁতেন।
- গড়গঞ ২০২২-২৩ সংখ্যাটিলৈ লেখা প্ৰেৰণ কৰা প্ৰত্যেকজন লেখক-লেখিকালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।
- ‘গড়গঞ’ আলোচনীখনৰ আকৰ্ষণীয় বেটুপাত অংকন কৰি দিয়াৰ বাবে হিমাংশু গগৈ ককাইদেউ আৰু অংকিতা দিহিঙ্গীয়াবাক ধন্যবাদ জনালোঁ লগতে স্বেচ্ছা অংকন কৰি ‘গড়গঞ’ৰ ভিতৰচৰ্চা আটকধুনীয়া ৰূপত সজাই তোলাৰ বাবে বান্ধৱী আকাংক্ষা বৰুৱা, বিষুগপ্ৰিয়া দাস, স্বাগতা সাগৰ দাস, ভাইসম মৌচুম গগৈ, মধুস্মিতা শইকীয়া আৰু অনুস্মৃতা কুমাৰী ভণ্টিলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।
- ‘গড়গঞ’ আলোচনীখন পূৰ্ণাংগ ৰূপ দিয়াত মোক প্ৰতিটো খোজতে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ সভাপতি, সাধাৰণ সম্পাদকৰ লগতে বিভাগীয় সম্পাদকসকল, কৰবী গগৈবা, বন্ধু পৰীক্ষিত কোঁৱৰ, ভাৰ্গৱ গগৈ, জিন্তু কলিতা, ফাৰহান আহমেদ, বান্ধৱী অঞ্জলী কুৰ্মী, মাচুমী শইকীয়া বিপাক্ষী দিহিঙ্গীয়া, দ্বিপাশ্বিতা বৰপাত্ৰগোঁহাইলৈ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ যাৰ সহায়ৰ অবিহনে ‘গড়গঞ’ ২২-২৩ ৰ প্ৰকাশৰ যাত্ৰা সুগম নহ’লহেঁতেন।
- ইয়াৰ লগতে ‘গড়গঞ’ প্ৰকাশৰ এই দীঘলীয়া বাটছোৱাত প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে সহায় সহযোগিতা, দিহা-পৰামৰ্শৰ হাত আগবঢ়োৱা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা ড° পৰন কুমাৰ গগৈ, ইংৰাজী বিভাগৰ অতি শ্ৰদ্ধাৰ ৰাজীৱ গগৈ ছাৰ, অঞ্জন কোঁৱৰ ছাৰ, জিতু শইকীয়া ছাৰলৈ এই সুযোগতেই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে ধন্যবাদ জনাইছোঁ প্ৰতিজন শুভাকাংক্ষী আৰু প্ৰতিজন গড়গঞক যি ‘গড়গঞ’ প্ৰকাশৰ বাবে অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই ৰৈছিল।
- পৰিশেষত বিনায়ক অফচেটৰ সমূহ কৰ্মচাৰীলৈ এই ছেগতেই আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

আন্তৰিকতাৰে

নীহাশ্ৰী- ৰূপিতা-
(নীহাশ্ৰী কলিতা)

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

(মাননীয় লেখক লেখিকাৰ লেখাৰ মৌলিকতা সম্পৰ্কত সম্পাদনা সমিতি দায়বদ্ধ নহয়)

== সূচীপত্ৰ ==

○ চিত্ৰা শিল্প

✦ ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ২০২০ : সম্ভাৱনা আৰু প্ৰত্যাহ্বান	✦ মনোজ গগৈ	১৯
✦ লোককথাৰ জৰিয়তে অসমীয়া সমাজত নাৰীক প্ৰান্তীয়কৰণৰ প্ৰতিফলন (লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ বুঢ়ী আইৰ সাধুৰ এক অধ্যয়ন)	✦ উপমা শইকীয়া	২৪
✦ মৈদাম প্ৰথাত আহোম প্ৰশাসনৰ কেইটিমান দিশ	✦ ড° মঞ্জুমণি গগৈ ধৰ	২৭
✦ অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ সমন্বয়ৰ প্ৰতীক ড° ভূপেন হাজৰিকা	✦ ড° ৰমানন্দ দাস	৩৭
✦ অসমৰ বাবেৰহীয়া সংস্কৃতি	✦ নিকিতা গগৈ	৪১
✦ বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ জাতীয় চেতনা	✦ পলাশ কোঁৱৰ	৪৭
✦ আইদেউ সন্দিকৈ	✦ বৰ্ষা বৰবৰুৱা	৫০
✦ সামাজিক মাধ্যম আৰু যুৱপ্ৰজন্ম	✦ কৰবী গগৈ	৫২
✦ ঋতুৰাজ বসন্ত আৰু অসমীয়াৰ চেনেহৰ ৰঙালী বিহু	✦ প্ৰীতি শইকীয়া	৫৪
✦ প্ৰজ্ঞাৰ সাধক হোমেন বৰগোহাঞি	✦ কল্পনা গগৈ	৫৬

○ সাক্ষাৎকাৰ

✦ একালৰ সাহিত্য সভাৰ সভাপতি চিৰনমস্য সাহিত্যৰ সেৱক নবাব ইমৰান শ্বাহদেৱৰ সৈতে এটি মধুৰ আবেলি	✦ নীহাশ্ৰী কলিতা, ✦ কৰবী গগৈ	৬০
--	------------------------------	----

✦ অনুভৱৰ গুঁঠৰি

✦ গড়গাঁৱক কিয় ভাল পাওঁ	✦ বিভিকা দত্ত	৬৭
✦ অভিজ্ঞতাৰ সোঁৱৰণিৰে গড়গাঁও	✦ বিপাক্ষী দিহিঙ্গীয়া	৬৮

○ স্মৃতিৰ জলঙাৰে

✦ গড়গাঁও কলেজৰ মধুৰ স্মৃতি	✦ ড° ললিত শ্যাম	৭২
✦ অনুৰণিত গৌৰৱ গাথা	✦ ড° ৰীণা সন্দিকৈ	৭৫

○ আছুতীয়া কক্ষ

✦ যৌৱনৰ নদীত জীৱনক বিচাৰি (বৰ্তমান সময়ত যুৱসমাজৰ কলমে কি কয়)		৭৮
✦ অনাকাঙ্ক্ষিত ৰসাতল যাত্ৰাৰ দ্বিগবিজয়	✦ পৰীক্ষিত কোঁৱৰ	৮১
✦ হৃদয়ৰ কথিকা	✦ অপূৰ্ব অম্বৰীশ শইকীয়া	৮৩

○ গ্ৰন্থ সমালোচনা

✦ অঘৰী আত্মাৰ কাহিনী	✦ পলাশ কোঁৱৰ	৮৬
✦ ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল (অৰণ্যৰ এক দস্তাবেজ)	✦ মৌচুমী শইকীয়া	৮৮
✦ 'সাউদৰ পুতেকে নাও মেলি যায়' : এটি অনুভৱ	✦ আকিব হুছেইন	৯০

○ নাট্য শিল্প

✦ এক অনন্ত যাত্ৰাৰ দিশে	✦ মাচুমী শইকীয়া	৯২
-------------------------	------------------	----

○ গল্প সম্ভাৰ

✦ আলাবৈৰ বিভীষিকা	✦ নিতুত্ৰী গগৈ	৯৮
✦ অশ্রু	✦ বিতুপন মহন	১০১
✦ প্ৰাপ্তি	✦ প্ৰণৱ চাংমাই	১০৩
✦ অন্ধকাৰত পোহৰৰ ছাঁ	✦ বিপাক্ষী দিহিঙ্গীয়া	১০৪
✦ স্পৰ্শ	✦ প্ৰস্তুতি ফুকন	১০৫
✦ সময়	✦ অখুপ্ৰিয়া ফুকন	১০৯
✦ তৃষণ	✦ কুলদীপ বৰুৱা	১১১
✦ আইৰ সীমাহীন মৰমবোৰ	✦ শ্বাহজীয়া শ্বাহ	১১৩
✦ জীৱন সংগ্ৰামৰ প্ৰত্যক্ষদৰ্শী আৰু সপোনৰ পৰা বাস্তৱলৈ এটা যাত্ৰা	✦ সিমাস্ত ভাৰ্গৱ কোঁৱৰ	১১৫
✦ জোন গলে দোভাগ ৰাতি	✦ মৌচুম গগৈ	১১৭
✦ ৰিক্ততা	✦ পলাশ কোঁৱৰ	১১৯
✦ এনেকৈয়ে ভাগেনে সপোন	✦ ঋতুৰাজ কোঁৱৰ	১২২
✦ পোহৰৰ প্ৰতিচ্ছবি	✦ প্ৰতীক্ষা দিহিঙ্গীয়া	১২৯
✦ কুকুহাৰ দৰে	✦ মনময়ুৰী শইকীয়া	১৩১
✦ এগৰাকী ধৰ্মিতাৰ ডায়েৰীৰ পৰা	✦ ত্ৰিবেনী বৰুৱা	১৩৩
✦ হেৰুৱা ঠিকনা	✦ প্ৰকৃতি কলিতা	১৩৬

○ ঊ পৰিচয়িকা

✦ বৃন্দাবনৰ এটি সেউজীয়া কাহিনী	✦ প্ৰস্তুতি ফুকন	১৩৮
✦ আধৰুৱা সপোন	✦ পাহাৰী দিহিঙ্গীয়া	১৪২
✦ ঈশ্বৰৰ চহৰ	✦ নীহা কলিতা	১৪৮
✦ সন্তাপ	✦ নেহা গগৈ	১৫৪

○ হৃদয় কাননত শব্দৰ বাচোৱ

✦ সোঁৱৰণিবোৰে যে তল সৰা বকুল হৈ মনবোৰ আৰবে	✦ প্ৰস্তুতি ফুকন	১৬৭
✦ নুফুলা ফাগুন	✦ অঞ্জলি কুৰ্মী	১৬৮
✦ তোমাৰ অপেক্ষাত	✦ দীপশিখা কলিতা	১৬৯
✦ দি গ'লা বিষাদৰ টোপোলাটি	✦ হৰ্ষিতা বৰগোহাঁই	১৭০

○ ৰসৰচনা

✦ সৰ্বগাঁও সৰ্বচৰ্চা	✦ গৌৰী দিহিঙ্গীয়া	১৭১
✦ অলপ সঁচা, অলপ মিছা	✦ আবেলি শইকীয়া	১৭২

○ কাব্য কাৰে:

১৭৪-১৭৬

✦ নিৰাশা ✦ জনটো দুৰৰী, ✦ পুৱাৰ সুবাস ✦ সীমান্ত ভাৰ্গৱ কোঁৱৰ, ✦ এজোপা সোণাৰুৰ শেষ ইচ্ছা ✦ কুলদীপ ৰঞ্জন দত্ত, ✦ তাই ছদ্মবেশী ✦ জ্যোতিৰ্ময় বৰুৱা, ✦ নিসত্ত ✦ সদানন্দ বুঢ়াগোহাঁই, ✦ বৃন্দাবনৰ দেশ ✦ জিন্তু মেছ

○ অনুবাদ

✦ আখা ডজন চীনা কবিতাৰ অসমীয়া অনুবাদ	✦ ড° ৰিমঝিম বৰা	১৭৭
--------------------------------------	-----------------	-----

○ ENGLISH SECTION

✦ The Economic Scenario During the Ahom Kingdom of Assam	✦ Himashree Phukon	১৮০
✦ Social Media and Young Generation	✦ Nibedita Borgohain	১৮১
✦ Dehing Patkai - An Overview	✦ Deepshikha Kalita	১৮২
✦ Romanticism	✦ Kowshik Deka	১৮৩
✦ Narco-Terrorism : <i>Shattering Dreams of the Youth</i>	✦ Kaustavmoni Bhuyan	১৮৪

○ FILM REVEIW

✦ Nil Battey Sannata : A General Review	✦ Masumee Saikia	১৮৫
---	------------------	-----

○ FEELINGS

✦ "Current Feeling"- This is What I Realised	✦ Pallabi Handique	১৮৭
✦ Childhood : <i>The Golden Period</i>	✦ Roshmi Borgohain	১৮৭

○ **SHORT STORIES**

✦ Colors in Glass	✦ Sukanya Duwarah	১৮৮
✦ Regret	✦ Arpana Sonowal	১৯০
✦ Gratitude	✦ Roshmi Borgohain	১৯১
✦ Good Times Are Fleeting You	✦ Mrinmoyee Gogoi	১৯৩
✦ Another Star Crossed Lovers	✦ Deepanwita Borpatragohain	১৯৫
✦ Oh! Mother	✦ Karabi Baruah	১৯৭
✦ Tubelight	✦ Parikhit Konwar	১৯৮
✦ The Harlot's Daughter	✦ Shruti Duwarah	২০০

○ **COMIC ESSAY**

✦ Being Miserly	✦ Dipshikha Borpatragohain	২০৩
-----------------	----------------------------	-----

○ **NOVELLA**

✦ Epiphany	✦ Meghali S Dutta	২০৪
✦ Sunsets : Beginning and Ending	✦ Dimpi Bora	২১৯

○ **LETTERS OF LOVE**

✦ Unrequited	✦ Kowshik Deka	২৩৩
✦ Beloved	✦ Sukanya Duwarah	২৩৪
✦ Heart's Promise	✦ Roshmi Borgohain	২৩৫

✦ **POETRY**

◆ The tint in the chronic piece	✦ Parikhit Konwer	২৩৬
◆ Digital Education	✦ Roshmi Borgohain	২৩৬
◆ For the Hope of it All	✦ Daisy Hazarika	২৩৭
◆ Ragging	✦ Sukanya Duwarah	২৩৮
◆ Poverty	✦ Mrinmoyee Gogoi	২৩৯
◆ বেটুপাতৰ কথাৰে	✦ সম্পাদক	২৪০
✦ সম্পাদকীয় প্রতিবেদন		২৪২
✦ Editors of Gargaon College Magazine		২৬০

This document was created with the Win2PDF "Print to PDF" printer available at

<https://www.win2pdf.com>

This version of Win2PDF 10 is for evaluation and non-commercial use only.

Visit <https://www.win2pdf.com/trial/> for a 30 day trial license.

This page will not be added after purchasing Win2PDF.

<https://www.win2pdf.com/purchase/>

চিত্রা শিল্প

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ২০২০

সম্ভাৱনা আৰু প্ৰত্যাহ্বান

মনোজ গগৈ

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

আৰম্ভণি :

‘নতুন প্ৰাণৰ ন চকুযুৰি
দীপ্তি ঢালি দে তাত
পুৰণি পৃথিৱীক নকৈ চাই লওঁ
হে বীণ এষাৰি মাত।’

পৰিৱৰ্তনশীল জগতত নতুনত্বই সত্য, নতুন প্ৰাণৰন্ত প্ৰগতিশীল পৃথিৱীৰ ন চকুযুৰিত পোহৰ সঞ্চাৰিত কৰি পুৰণি পৃথিৱীখনক নতুনকৈ সজোৱাৰ সময় সমাগত। তেতিয়া এই নতুনত্বই সমগ্ৰ পৃথিৱীতে একতা, উন্নতিৰ জয়গান গাই জগতসভাত ৰচিব প্ৰগতি এক নৱ নতুন ইতিহাস। খোজ দিব এক নতুন দিগন্তৰ সন্ধানত আৰু এই নতুন দিগন্তই দিব সফলতাৰ এক অমোঘ অস্ত্ৰ। এই সঞ্জীৱনী সদৃশ অমোঘ অস্ত্ৰই ভাৰত ভূমিৰ বুকুত ৰোপণ কৰিব প্ৰগতিৰ এক অমৃতম বীজ। যি বীজৰ বিৰিখে নৱপ্ৰজন্মক দিন প্ৰকৃত শিক্ষাৰ ৰসাল ফল, ছাঁ হৈ জ্ঞানপিপাসু তপ্ত শৰীৰত দিব প্ৰকৃত জ্ঞান মালিতাৰ শীতলা অনুভূতি। এই সঞ্জীৱনী স্বৰূপ প্ৰকৃত শিক্ষাই নিঃসন্দেহে যমদগ্নি মুনিৰ আশ্ৰমৰ সেই কামধেনুৰ দৰেই চমৎকাৰ দেখুৱাই হতচকিত কৰিব সমগ্ৰ পৃথিৱীক।

‘ন হি জ্ঞানেন সদৃশ্যং পৰিত্ৰমিহ বিদ্যতে।’ অৰ্থাৎ জ্ঞানৰ দৰে পৰিত্ৰকাৰী আন একোৱেই নাই। এই জ্ঞান হৈছে প্ৰকৃত শিক্ষা — যিয়ে ব্যক্তিৰ চৰিত্ৰ গঢ়ে, মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰে, বুদ্ধিৰ বিকাশ ঘটায় আৰু নিজকে নিজৰ ভৰিত

থিয় দিবলৈ শিকায়। এই শিক্ষাই মানুহৰ জীৱন সংগ্ৰামত এক নতুন দিগন্তৰ সন্ধান দিয়ে, সুবিশাল পৃথিৱীত হাতে হাতে মিলাই সময়ৰ বালিত খোজ দিবলৈ অনুপ্ৰেৰণা যোগায় আৰু ব্যক্তি জীৱনৰ নিৰ্দিষ্ট লক্ষ্যত উপনীত হ’বলৈ পথৰ সন্ধান দিয়ে।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ২০২০ :

যদি আমি দেশখনক উন্নতিৰ উচ্চ শিখৰলৈ নিবলৈ খোজো তেন্তে দেশখনৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনক বিশেষভাৱে অগ্ৰাধিকাৰ দিব লাগিব। প্ৰকৃততে দেশৰ অৰ্থনৈতিক বিকাশৰ মূল ভেটি অৰ্থ নহয়, এটা সুনিশ্চিত, কাৰ্যক্ষম, কৰ্মনিষ্ঠ, সমাজৰহে প্ৰকৃত বুনীয়াদ। বৰ্তমানৰ সন্ধিক্ষণত স্বামী বিবেকানন্দৰ "Man Making-Nation Building" কথাষাৰ অতিকৈ জৰুৰী হৈ পৰিছে।

২০১৭ বৰ্ষৰ নৱেম্বৰ মাহত National Council of Education Research & Training (NCERT)এ সমগ্ৰ দেশজুৰি চৰকাৰী তথা চৰকাৰী প্ৰাধিকৃত বিদ্যালয়সমূহক সাঙুৰি শিক্ষাৰ মান নিৰূপণৰ এক সমীক্ষা চলাইছিল। তেওঁলোকে তথ্যত প্ৰকাশ কৰা মতে ভাৰতৰ ১২ খন ৰাজ্যৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ গাণিতিক শিক্ষাৰ মানদণ্ড অতি পুতৌলগা। ভাৰতৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটো এনেকৈ চলি থাকিলে শিক্ষাৰ ভৱিষ্যত কি হ’ব বুলি তেওঁলোক চিন্তিত হৈ পৰিছিল। ভাৰতৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটোক পুনৰ সবল ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ স্বার্থত সুদীৰ্ঘ তিনি দশকৰ পিছত ২৯ জুলাই,

২০২০ তাৰিখে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে নতুন শিক্ষানীতি ২০২০ৰ অনুমোদন জনায়। যাৰ মুখ্য উদ্দেশ্য হ'ল প্ৰাক্ প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ পৰা মাধ্যমিক পৰ্যায়ৰ শিক্ষাক একত্ৰিত (Universalization) কৰি দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত এক নতুন দিগন্তৰ সূচনা কৰা। যিয়ে পূৰ্বৰ শিক্ষানীতি ১৯৮৬ক অপসাৰিত কৰি দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত নতুনত্বৰ এক সন্তোদ দিয়ে। নতুন শিক্ষানীতি ২০২০ৰ মূল উদ্দেশ্যসমূহ এনে ধৰণৰ —

ক) ১০+২ শিক্ষা পদ্ধতিক ৫+৩+৩+৪ শিক্ষা পদ্ধতিলৈ ৰূপান্তৰ কৰিব, যি যথাক্ৰমে ৩-৮, ৮-১২, ১১-১৪, ১৪-১৮ বছৰ বয়সৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে কাৰ্যকৰী কৰা হ'ব।

খ) এই শিক্ষানীতিয়ে প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ শিক্ষাক উচ্চ শিক্ষাৰ লগত সাঙুৰি লোৱাৰ লগতে বৃত্তিমুখী, কাৰিকৰী তথা গুণগত শিক্ষাৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে।

গ) দ্বাদশ শ্ৰেণীলৈকে শিক্ষা সম্পূৰ্ণ বিনামূলীয়া হ'ব আৰু বাধ্যবাধকতা প্ৰদান কৰা হ'ব যিটো পূৰ্বে অষ্টম শ্ৰেণীৰ লৈকেহে আছিল।

ঘ) পঞ্চম শ্ৰেণীলৈকে শিক্ষা মাতৃভাষাতে গ্ৰহণ কৰিব লাগিব।

ঙ) শিক্ষাদান প্ৰক্ৰিয়াত টেকনলজিকো সাঙুৰি লোৱা হ'ব।

চ) ঐচ্ছিক বিষয় তথা Multidisciplinary Course অত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হ'ব। যাতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে গ্ৰহণ কৰা শিক্ষা অধিক সুফলদায়ক হয়। সেয়েহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ঐচ্ছিক বিষয়ৰ প্ৰাধান্যৰ প্ৰতি উৎসাহিত কৰা হ'ব।

ছ) ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ পৰাই বৃত্তিগত শিক্ষা তথা গুণগত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাটো বাঞ্ছনীয় হ'ব।

জ) ব্যৱহাৰিক শিক্ষা (Practical education) তথা পৰীক্ষাগত শিক্ষা (Experimental education) ৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হ'ব।

ঝ) এই শিক্ষানীতিৰ আধাৰত ২০২৫ চনৰ ভিতৰত বিদ্যালয় তথা মহাবিদ্যালয়সমূহত ১০০ শতাংশই Gross Enrolment Ration (GER) কৰা হ'ব বুলি আশা কৰা

হৈছে।

৩। নতুন শিক্ষানীতি ২০২০ আৰু অসমৰ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ সম্ভাৱনীয়তা :

ক) নতুন শিক্ষানীতি আৰু অসমৰ নিম্ন পৰ্যায়ৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ওপৰত ইয়াৰ গুৰুত্ব :

মাতৃভূমি স্বৰ্গতকৈও শ্ৰেষ্ঠা আৰু মাতৃভাষা পৃথিৱীৰ সকলো ভাষাতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। কোনো বিষয় অন্য ভাষাতকৈ মাতৃভাষাত বুজি পোৱাত বেছি সুবিধা হয়। বিশেষকৈ প্ৰাক্ প্ৰাথমিক তথা প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে। আনহাতে এই প্ৰাক্-প্ৰাথমিক তথা প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ শিক্ষা

ৰাজা ৰামমোহন ৰায়ে তাহানিতেই কৈছিল, 'যি শিক্ষাই জীৱনৰ ব্যৱহাৰিক দিশটোৰ আৱশ্যকতা পোষকতা নকৰে, সেই শিক্ষা অসম্পূৰ্ণ আৰু তেনে শিক্ষাই বাস্তৱ জীৱনৰ আদৰ্শ গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। অসমত শিক্ষা সংকটৰ বিভিন্ন কাৰণ সমূহৰ ভিতৰত প্ৰচলিত পৰীক্ষা ব্যৱস্থাক অন্যতম কাৰণ বুলি ক'ব পাৰি।

হ'ল শিশুৰ জ্ঞান শক্তি বিকাশৰ প্ৰথম খোজ। গতিকে শিশুৰ জ্ঞান শক্তি বিকাশত এই প্ৰাথমিক শিক্ষাৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। নতুন শিক্ষানীতিত আঞ্চলিক ভাষা তথা মাতৃভাষাৰ প্ৰাসংগিকতা আহি পৰিছে। আমাৰ মাতৃভাষা অসমীয়া। কিন্তু অসমৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ নিজস্ব মৌখিক তথা লিখিত ভাষা আছে। নতুন শিক্ষানীতি কাৰ্যকৰী হোৱাৰ লগে লগে পঞ্চম মানৰ লৈকে অসমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মাতৃভাষা অসমীয়াতে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাটো বাঞ্ছনীয় হ'ব। ঠিক সেইদৰে মিচিং অধ্যুষিত অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মিচিংভাষাতে তথা বাঙালী

অধ্যুষিত অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বাংলা ভাষাতে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাত সুবিধা পাব। যাৰ ফলস্বৰূপে অতীজৰে পৰা অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত চলি অহা ভাষা কেন্দ্ৰিক আসোঁৱাহ দূৰ হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

বৰ্তমানৰ শিক্ষা হেনো কামৰ শিক্ষা নহয়। ৰাজা ৰামমোহন ৰায়ে তাহানিতেই কৈছিল, 'যি শিক্ষাই জীৱনৰ ব্যৱহাৰিক দিশটোৰ আৱশ্যকতা পোষকতা নকৰে, সেই শিক্ষা অসম্পূৰ্ণ আৰু তেনে শিক্ষাই বাস্তৱ জীৱনৰ আদৰ্শ

গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। অসমত শিক্ষা সংকটৰ বিভিন্ন কাৰণ সমূহৰ ভিতৰত প্ৰচলিত পৰীক্ষা ব্যৱস্থাক অন্যতম কাৰণ বুলি ক'ব পাৰি। কাৰণ পৰীক্ষাকেন্দ্ৰিক শিক্ষা ব্যৱস্থাত পৰীক্ষা ব্যৱস্থা শিক্ষাৰ দাস হোৱাটো উচিত। কিন্তু ই হৈছে শিক্ষাৰ গৰাকী। মানৱ সম্পদ গঢ়াৰ নামত চাৰ্টিফিকেট আৰু মাৰ্কশীটৰ সবহ নম্বৰেহে তুলাচনী হোৱা বাবে ছলে-বলে কৌশলে ইয়াক কেনেকৈ আয়ত্ব কৰিব পাৰি তাতেই সকলোৰে প্ৰতিযোগিতা। প্ৰকৃত শিক্ষাৰ ওপৰত কাৰো কাণসাৰ নাই। কিন্তু, ২০২০ বৰ্ষত প্ৰকাশ পোৱা নতুন শিক্ষানীতি ২০২০য়ে অসমৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনত নৱজাগৰণ অনাটো নিশ্চিত। য'ত কাৰিকৰী, বৃত্তিগত তথা গুণগত শিক্ষাৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে। ইয়াত উল্লেখ কৰা মতে, ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ পৰা বৃত্তিমুখী শিক্ষা লোৱাত বাধ্যবাধকতা প্ৰদান কৰা হ'ব। যাৰ ফলস্বৰূপে বৰ্তমান অসমত দেখা দিয়া ভয়ংকৰ নিবনুৱা সমস্যা হয়তো লাহে লাহে হ্ৰাস পাব। কিয়নো হাতৰ বিদ্য থাকিলে হেনো খুজি খাবলগীয়া নহয়; চাকৰিৰ বাবে অফিচ-কাছাৰীৰ দুৱাৰে-দুৱাৰে ভূতৰ দৰে উচ্চশিক্ষিত নিবনুৱাই হয়তো ঘূৰি ফুৰিব নালাগিব। কিয়নো আমাক Qualityহে লাগে, Quantity নালাগে।

এই শিক্ষানীতিৰ আধাৰত দ্বাদশ মানলৈকে সম্পূৰ্ণ বিনামূলীয়া তথা বাধ্যবাধক শিক্ষা প্ৰদান কৰা হ'ব। যাৰ ফলস্বৰূপে ই অসমৰ দৰিদ্ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙাই জ্ঞানৰ পোহৰ সঞ্চাৰিত কৰিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

পূৰ্বে উল্লেখ কৰি অহাৰ দৰে এই নতুন শিক্ষানীতিত মাতৃভাষা তথা আঞ্চলিক ভাষাৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে। যাৰ ফলস্বৰূপে বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়সমূহত Language Lab আদি স্থাপন কৰা হ'ব। আমি জানো যে, যেতিয়া জাপানত আমেৰিকাই পাৰমাণৱিক বোমা নিক্ষেপ কৰিছিল, তেতিয়া জাপানত দুৰ্ভিক্ষই দেখা দিছিল, যুদ্ধৰ ফলস্বৰূপে জাপানৰ অৰ্থনীতি বিধ্বস্ত হৈ পৰিছিল। কিন্তু আজিৰ জাপানত প্ৰগতিৰ কি যে দামামা বাজিছে, সেয়া সৰ্বজনবিদিত। ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল — জাপানৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত মাতৃভাষা জাপানীজৰ অপৰিসীম গুৰুত্ব। অসমৰ মাতৃভাষা অসমীয়া উন্নতিৰ দ্বাৰা স্বদেশ-স্বজাতিৰ উন্নতি সময়ৰ আহুন।

খ) নতুন শিক্ষানীতি ২০২০ আৰু সম্ভাৱনাময় উচ্চ শিক্ষা :
"Good education; good qualification"

বৰ্তমানৰ যুগ বিশ্বায়নৰ যুগত প্ৰতিযোগিতাৰ যুগ। আধুনিক সভ্যতাই পৃথিৱীৰ বুকুত সৃষ্টি কৰিছে বিৰাট সংঘাত। এই সংঘাত সুস্থ জীৱন নিৰ্বাহৰ বাবে, দুবেলা দুমুঠি সুখেৰে, স্বছন্দে খাই বৈ জীয়াই থকাৰ সংঘাত। এই সংঘাতে আমাৰ সমাজৰ দৰিদ্ৰ জনসাধাৰণৰ সন্মুখত এক বিৰাট প্ৰশ্নৰ অৱতাৰণা কৰিছে। সেই প্ৰশ্নটো হৈছে বৰ্তমান সমস্যাৰ্জৰ পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈ তেওঁলোকে মানুহ হিচাপে বাছি থাকিবনে? বৰ্তমান সময়ত উচ্চ শিক্ষিত বহু ব্যক্তি সৃষ্টি হৈছে। কিন্তু চাকৰিত নিযুক্তি পাইছে সামান্য অংশই। ফলত লাখ লাখ নিবনুৱাৰ সৃষ্টি হৈ ৰাজ্যত এক ভয়ংকৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি হৈছে। কিয়নো তেওঁলোকৰ কলা বা বাণিজ্য বা বিজ্ঞান বিষয়ৰ শিক্ষা আহে ঠিকেই, কিন্তু ব্যৱহাৰিক তথা কাৰিকৰী দক্ষতাৰ অভাৱ। আমাৰ সমাজত উচ্চ শিক্ষিত ব্যক্তি আহে ঠিকেই, কিন্তু কাৰিকৰী তথা বৃত্তিমুখী শিক্ষাৰে পৰিপুষ্ট ব্যক্তিৰ অভাৱ। গতিকে আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত কাৰিকৰী তথা বৃত্তিমুখী শিক্ষাকো প্ৰাধান্য দিয়াটো সময়ৰ আহুন। যাৰ বাবে নতুন শিক্ষানীতি ২০২০এ এক সুন্দৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে।

আনহাতে, বহু মেধাৱী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে দৰিদ্ৰতাৰ কবলত পৰি উচ্চ শিক্ষাৰ দুৱাৰডলি নৌপাওঁতেই তেওঁলোকৰ শিক্ষা সামৰিবলগীয়া হৈছে আৰু ভূতৰ দৰে অফিচ-কাছাৰীয়ে ঘূৰি ঘূৰি হাবাথুৰি খাই নিবনুৱা হৈ বহি থাকিবলগীয়া হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে সময়ে সময়ে শিক্ষা সংস্কাৰ নীতি গ্ৰহণ কৰি আহিছে যদিও বিশেষ সফলতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। কিন্তু বিগত বৰ্ষত লোৱা নতুন শিক্ষানীতিয়ে উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক আশাৰ ৰেঙণি কঢ়িয়াই আনিছে।

নতুন শিক্ষানীতিয়ে উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে কেইবা ক্ষেত্ৰটো আশাৰ সঞ্চাৰ কঢ়িয়াই আনিছে বুলি ধাৰণা কৰা হৈছে। বিশেষকৈ দৰিদ্ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবেও—

ক) নতুন শিক্ষানীতিৰ আওতাত কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে স্নাতকৰ পিছত স্নাতকোত্তৰ অন্ত পেলাই পোনে পোনে গৱেষণা (Ph.D.) কৰিব পাৰিব। ইয়াত M.Phil নামৰ কোনো ডিগ্ৰী নাথাকিব। স্নাতক চাৰি বছৰীয়া পাঠ্যক্ৰম হ'ব। প্ৰথম বৰ্ষৰ শিক্ষা সমাপ্ত কৰিলে চাৰ্টিফিকেট, দ্বিতীয় বৰ্ষৰ শিক্ষা সমাপ্ত কৰিলে ডিপ্লমা, তৃতীয় বৰ্ষৰ শিক্ষা সমাপ্ত কৰিলে ডিপ্লমা, তৃতীয় বৰ্ষৰ শিক্ষা সমাপ্ত কৰিলে গৱেষণা পত্ৰ (Research Paper) লাভ কৰিব। যদি টকাৰ অভাৱত

বা কিবা বিশেষ কাৰণত কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আধাতে শিক্ষা গ্ৰহণৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰে তেন্তে প্ৰথমৰ পৰা শিক্ষা প্ৰাপ্ত কৰাৰ বিপৰীতে য'ত শিক্ষা এৰিছিল তাৰ আগৰ পৰা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাত সুবিধা প্ৰদান কৰা হ'ব। ই ভৱিষ্যতৰ উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক সুদূৰপ্ৰসাৰী প্ৰভাৱ পেলাব।

(খ) এই নতুন শিক্ষানীতিয়ে ব্যক্তিগত খণ্ডৰ বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয় আদিয়ে সংগ্ৰহ কৰা অত্যধিক মাচুলৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ আনিছে। কোনো ব্যক্তিগত খণ্ডৰ শৈক্ষিক প্ৰতিষ্ঠানে কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা বছৰি একলাখ টকাৰ ওপৰত মাচুল সংগ্ৰহ কৰিব নোৱাৰিব। যাৰ ফলস্বৰূপে ই দৰিদ্ৰ শিক্ষাৰ্থীলৈ আশাৰ বতৰা কঢ়িয়াই আনিছে। তেওঁলোকে এতিয়া বিনা দ্বিধাই উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ আগবাঢ়িব পাৰিব।

(গ) নতুন শিক্ষানীতি ২০২০ৰ আধাৰত ২০২৫ চনৰ ভিতৰত বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়সমূহত ১০০ শতাংশই Gross Enrolment Ration (GER) কৰা হ'ব বুলি লক্ষ্য নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা হৈছে। যাৰ ফলস্বৰূপে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আসনৰ বাবে হাহাকাৰ কৰিবলগীয়া নহয়। সকলো উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ১০০ শতাংশই নামভৰ্তি নিশ্চিত কৰা হ'ব। কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী শিক্ষা গ্ৰহণৰ পৰা বঞ্চিত হ'বলগীয়া নহয়।

নতুন শিক্ষানীতি ২০২০য়ে উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনত নৱজাগৰণ অনাটো নিশ্চিত। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে "Indian Youth are going to be the foundation stone if the future."

৪। নতুন শিক্ষানীতি ২০২০ আৰু ইয়াৰ প্ৰত্যাহ্বানসমূহ :

নতুন শিক্ষানীতি-২০২০ যদিও বহু সম্ভাৱনাৰে পৰিপূৰ্ণ, তথাপি ই বহু আঁসোৱাহ তথা প্ৰত্যাহ্বানযুক্ত। নতুন শিক্ষানীতি-২০২০ৰ মুখ্য প্ৰত্যাহ্বানসমূহ এনেধৰণৰ—

ক) অৰ্থনৈতিক সমীক্ষাৰ এক প্ৰতিবেদনমতে ভাৰতবৰ্ষই ২০১৮-১৯ বৰ্ষত মুঠ জি.ডি.পি.ৰ ৩ শতাংশতকৈ কম শিক্ষা খণ্ডত ব্যয় কৰিছিল। ভাৰতবৰ্ষই প্ৰতিজন ছাত্ৰৰ বাবে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত ব্যয় কৰা হিচাপত বিশ্বৰ ভিতৰতে ৬২ নম্বৰ স্থানত আছে। পূৰ্বেও বহু চৰকাৰ আহিছিল যিয়ে শিক্ষাখণ্ডত ৬ শতাংশ জি.ডি.পি. ব্যয় কৰাৰ কথা প্ৰতিশ্ৰুতি প্ৰদান কৰিছিল। ১৯৬৪ চনত ক'থাৰী কমিছনেও শিক্ষাখণ্ডত ৬ শতাংশ জি.ডি.পি. ব্যয় কৰাৰ কথা কৈছিল। কিন্তু, আজিকোপতি সেয়া হৈ নুঠিলগৈ। গতিকে, নতুন শিক্ষা

নীতি-২০২০ ৰ প্ৰতি সেয়া এক ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান।

খ) নতুন শিক্ষানীতি ২০২০য়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নামভৰ্তি সম্পৰ্কত থকা চাপ আৰু দোমোজা দূৰ কৰাৰ উদ্দেশ্যে মহাবিদ্যালয় তথা বিশ্ববিদ্যালয়ত নামভৰ্তিকৰণৰ বাবে প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষা আয়োজন কৰিব আৰু তাৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰিব National Testing Agency (NTA)ক। কিন্তু, সেয়াতো প্ৰচলিত পৰীক্ষা ব্যৱস্থাৰ দৰেই হ'ল, য'ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গুণগত শিক্ষা, উদ্ভাৱনী শিক্ষা তথা কাৰিকৰী শিক্ষাৰ মান নিৰূপণ কৰা নহয়। মহান বিজ্ঞানী আইনষ্টাইনে কৈছিল যে— এজনী মাছক যদি তাইৰ গছত বগোৱাৰ যোগ্যতা নিৰূপণ কৰিবলৈ কোৱা হয়, তেন্তে ফলাফল এয়াই পোৱা যাব যে তাই গছত বগাব নোৱাৰে। কিন্তু, সেই ফলাফলৰ প্ৰাসংগিকতা নাই, কাৰণ তাইৰ ব্যুৎপত্তি কেৱল পানীতহে, গছত নহয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰকৃত শিক্ষাই অগ্ৰাধিকাৰ নোপোৱাত আমাৰ প্ৰচলিত পৰীক্ষা ব্যৱস্থাই জগৰীয়া কিন্তু নতুন শিক্ষানীতি ২০২০য়ে ইয়াৰ ওপৰত কোনো সাৱলীল পদক্ষেপ লোৱা দেখা নগ'ল।

গ) অষ্টম শ্ৰেণীলৈকে ইংৰাজী বিষয়টো বিকল্প হিচাপে কাৰ্যকৰীকৰণ :

বৰ্তমান যুগ বিশ্বায়নৰ যুগ, প্ৰতিযোগিতাৰ যুগ আৰু এই প্ৰতিযোগিতাৰ যুগত ইংৰাজী বিষয়টোৰ সৰ্বাত্মক প্ৰাসংগিকতা সমগ্ৰ বিশ্বতে বিদ্যমান। কেৱল মাতৃভাষাক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া চীনৰ দৰে উন্নত ৰাষ্ট্ৰইয়ো বৰ্তমান ইংৰাজী বিষয়টো শিকনত উঠিপৰি লাগিছে। শেহতীয়াকৈ, উক্ত বিষয়টো পৰ্যালোচনাৰ বাবে সংসদত এক ভোটটিং প্ৰক্ৰিয়া অনুষ্ঠিত হৈছিল য'ত মুঠ ৩৯১টা ভোটৰ ৮০টাই ইয়াৰ বিপক্ষে আছিল।

নতুন শিক্ষানীতিয়ে কৈছে যে পঞ্চম মান শ্ৰেণীলৈকে শিক্ষাগ্ৰহণৰ সুবিধা কেৱল মাতৃভাষাতে দিয়া হ'ব। অৰ্থাৎ কোনো চৰকাৰীখণ্ডৰ বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰই ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ পৰাইহে ইংৰাজী বিষয়টোৰ প্ৰাথমিক জ্ঞান আহৰণত সুবিধা পাব। কিন্তু, এইখিনিতে অৱতাৰণা হয় এক ডাঙৰ প্ৰশ্নৰ। যিসকল ব্যক্তিগত খণ্ডৰ বিদ্যালয় বা প্ৰসিদ্ধ বিদ্যালয় আছে, তেওঁলোকে এই নীতি জানো গ্ৰহণ কৰিব? যাৰ ফলস্বৰূপে, বণিক শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ তথা দৰিদ্ৰ ছাত্ৰসকলৰ শিক্ষাৰ গুণগত মানৰ এক ব্যৱধান সৃষ্টি হ'ব। যাৰ কু-ফল দৰিদ্ৰ ছাত্ৰসকলে অদূৰ ভৱিষ্যতে শিৰপাতি ল'ব লাগিব। কাৰণ, চৰকাৰীখণ্ডৰ বিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰিবলৈ অহা

ছাত্র-ছাত্রীসকল দৰিদ্ৰ শ্ৰেণীৰ, বণিক শ্ৰেণীৰ নহয়। গতিকে নতুন শিক্ষানীতি-২০২০য়ে সমগ্ৰ বিষয়টো চালি-জাৰি চোৱাৰ প্ৰাসংগিকতা আছে।

ঘ) নতুন শিক্ষানীতি-২০২০ৰ আধাৰত ভাষা, সাহিত্য, সংগীত, দৰ্শন, অৰ্থনীতি, ক্ৰীড়া আদি বিষয়সমূহক প্ৰাধান্য দিয়া হৈছে যদিওবা সাম্প্ৰতিক সময়ৰ অতি প্ৰাসংগিক বিষয়ৰ শিক্ষা যেনে— নাৰী তথা লিংগ শিক্ষা, সংস্কৃতি বিষয়ৰ শিক্ষা, সাংবাদিকতা বিষয়ৰ শিক্ষা, পৰিৱেশ তথা প্ৰগতি বিষয়ৰ শিক্ষাক প্ৰাধান্য দিয়া হোৱা নাই। যি নতুন শিক্ষানীতি-২০২০ৰ এক অন্যতম আঁসোৱাহ।

ঙ) এই শিক্ষানীতিৰ আধাৰত অনুসূচীত জাতি-জনজাতি, অন্যান্য পিছপৰা শ্ৰেণীৰ ছাত্র-ছাত্রীৰ শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাৰ বাবে National Scholarship Portal (NSP)ত আৰু জলপানিৰ আঁচনি অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হ'ব আৰু আৰ্থিক নিৰাপত্তা প্ৰদান কৰা হ'ব। তেনে স্থূলত কম আৰ্থিক আয়ৰ সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ কথাও চৰকাৰে ভাবি-চিন্তি চোৱাতো সময়ৰ আহ্বান।

চ) নতুন শিক্ষানীতি-২০২০ৰ আধাৰত উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত 50% Gross Enrolment Ratio (GER) তথা মাধ্যমিক শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত 100% Gross Enrolment Ratio কৰা হ'ব বুলি লক্ষ্য নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা হৈছে। কিন্তু, প্ৰকৃতপক্ষে সম্প্ৰতি উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এই হাৰ ২৫.৮ শতাংশ আৰু নৱমমান শ্ৰেণীত এই হাৰ ৬৪ শতাংশ তেনেস্থূলত, চৰকাৰে ইমান এটা ডাঙৰ ব্যৱধানৰ লক্ষ্যত কেনেকৈ উপনীত হ'ব পাৰিব? তাত সন্দেহ নথকা নহয়।

৫। মন্তব্য :

সংস্কৃতত এষাৰ কথা আছে “যাদৃশী ভাৱনা যস্য সিদ্ধ...কাদৃশী।” অৰ্থাৎ মনত যিয়ে যি ভাৱিছে সেই ভাৱনাত যদি দৃঢ় হৈ থাকে, তেতিয়া সেই পথতে তাৰ সিদ্ধি লাভ হয়। আমাৰ নতুন শিক্ষানীতি-২০২০ৰ ক্ষেত্ৰতো

একেই কথাই প্ৰযোজ্য। যি উদ্দেশ্য আগত ৰাখি এই শিক্ষানীতি বলবৎ হৈছে, সেইমতে যদি কাৰ্যকৰী কৰা হয় তেন্তে, নিশ্চয়কৈ ই সফলতা লাভ কৰিবই। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনত ই এক সুদূৰপ্ৰসাৰী প্ৰভাৱ পেলোৱাটো নিশ্চিত, যাৰবাবে লাগিব উচিত পৰিকল্পনা, সাৱলীল কাৰ্যপন্থা আৰু আঁসোৱাহ সমূহ দূৰীকৰণৰ বাবে যুক্তিপূৰ্ণ বিবেচনা।

৬। সামৰণি :

বৰবৰ বল এটাক যদি মাটিত নিক্ষেপ কৰা হয়, তেন্তে সি পুনৰ জঁপিয়াই উঠে। তাক যিমান সজোৰে আঘাত কৰা যায় সি সিমান বেগেৰে ওপৰলৈ উঠে। সি যেন এক গভীৰ শক্তি লাভ কৰে। বিজ্ঞানত ইয়াক স্থিতিস্থাপকতা (Elasticity) বুলি কোৱা হয়। আমাৰ ভৱিষ্যত সোপান ছাত্র-ছাত্রীসকলকো সঞ্জীৱনীস্বৰূপ প্ৰকৃত শিক্ষাৰে এনেকৈয়ে প্ৰাণশক্তি প্ৰদান কৰিব লাগিব। অনুকৰণ শিক্ষাতকৈ প্ৰকৃত শিক্ষাৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে তেওঁলোকৰ মৌলিক চিন্তাশক্তিৰ অৱকাশ হ'ব আৰু নতুন শিক্ষানীতি-২০২০ৰ সফল ৰূপায়ণ হ'ব।

আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত নিবনুৱা সমস্যাই এক বিৰাট প্ৰত্যাহ্বান স্বৰূপে দেখা দিছে। ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল আমাৰ ৰাজ্যত উচ্চ শিক্ষিত ব্যক্তি আছে ঠিকেই, কিন্তু কাৰিকৰী শিক্ষাৰে পৰিপুষ্ট ব্যক্তিৰ অভাৱ। কিন্তু, ২০২০ বৰ্ষত প্ৰকাশ পোৱা নতুন শিক্ষানীতিয়ে ছাত্র-ছাত্রীৰ কাৰিকৰী, বৃত্তিমুখী তথা গুণগত শিক্ষাৰ মানৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হ'ব বুলি উল্লেখ কৰা হৈছে। যি ৰাজ্যখনৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ক্ষেত্ৰত এক আশাৰ বতৰা কঢ়িয়াই আনিছে। আমাৰ আশা এই নতুন শিক্ষানীতিয়ে অসমৰ নৱপ্ৰজন্মক প্ৰকৃত শিক্ষাৰে পৰিপুষ্ট কৰিব। এই নতুন শিক্ষানীতিৰ আধাৰত তেওঁলোক নৱ-নতুন শিক্ষাৰে পৰিপুষ্ট হৈ যিকোনো বৃত্তি গ্ৰহণ কৰি আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'ব।

লোককথাৰ জৰিয়তে অসমীয়া সমাজত

নাৰীক প্ৰান্তীয়কৰণৰ প্ৰতিফলন :

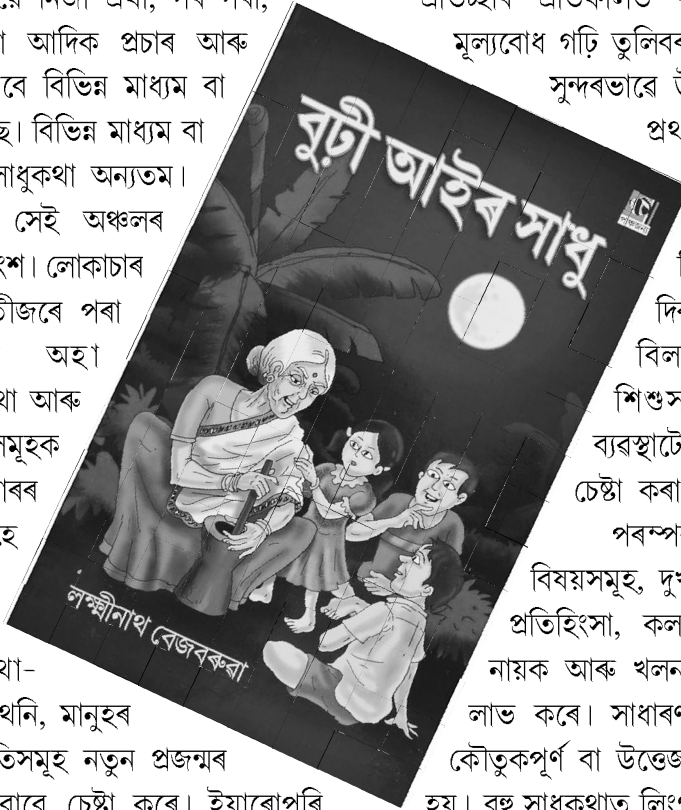
লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ বুঢ়ী আইৰ সাধুৰ এক অধ্যয়ন

উপমা শইকীয়া

অংশকালীন অধ্যাপিকা

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

ভাৰত এখন ভিন ভিন সংস্কৃতিৰ বৈচিত্ৰপূৰ্ণ দেশ। ইয়াত প্ৰতিটো সংস্কৃতিয়ে নিজা প্ৰথা, পৰম্পৰা, ৰীতি-নীতি আৰু ভাষা আদিক প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ সাধন কৰিবৰ বাবে বিভিন্ন মাধ্যম বা উপায় গ্ৰহণ কৰি আহিছে। বিভিন্ন মাধ্যম বা উপায়সমূহৰ ভিতৰত সাধুকথা অন্যতম। এই সাধুকথা বিলাক সেই অঞ্চলৰ লোকাচাৰ সমূহৰ এক অংশ। লোকাচাৰ বুলিলে সাধাৰণতে অতীজৰে পৰা মৌখিকভাৱে চলি অহা পৰম্পৰাগত বিশ্বাস, প্ৰথা আৰু সম্প্ৰদায় এটাৰ কাহিনীসমূহক বুজায়। গতিকে লোকাচাৰৰ অন্তৰ্ভুক্ত সাধুকথা সমূহে শিশুসকলক কাহিনী বা সাধু শুনোৱাৰ চলেৰে সেই অঞ্চলৰ প্ৰথা-পৰম্পৰা, সামাজিক গাঁথনি, মানুহৰ সম্পৰ্ক আৰু ৰীতি-নীতিসমূহ নতুন প্ৰজন্মৰ মাজত বিয়পাই দিবৰ বাবে চেষ্টা কৰে। ইয়াৰোপৰি

সাধুকথা বিলাকে এটা অঞ্চলৰ পাৰম্পৰিক সমাজ এখনৰ প্ৰতিচ্ছবি প্ৰতিফলিত কৰাৰ লগতে কিছুমান নৈতিক মূল্যবোধ গঢ়ি তুলিবৰ বাবে চেষ্টা কৰে। সাধুকথাসমূহ সুন্দৰভাৱে উপস্থাপন কৰি সামাজিক গাঁথনি, প্ৰথা-পৰম্পৰা, ৰীতি-নীতি সমূহ সামাজীকৰণ কৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়ে। যদিও সাধুকথা বিলাক কণ কণ শিশুহঁতক আমোদ দিবৰ বাবে লিখা হয় তথাপি এই বিলাকৰ যোগেদি বাল্যকালতে শিশুসকলক গোটেই সামাজিক ব্যৱস্থাটোৰ সম্পৰ্কে অৱগত কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰা হয়।

পৰম্পৰাগত সাধুকথা সমূহে সামাজিক বিষয়সমূহ, দুখ আৰু আনন্দ, প্ৰেম আৰু ঘৃণা, প্ৰতিহিংসা, কলা যাদু আৰু অলৌকিক শক্তি, নায়ক আৰু খলনায়কসকলৰ কাহিনীয়ে প্ৰাধান্যতা লাভ কৰে। সাধাৰণতে এই সাধুকথাসমূহ ভয়ানক, কৌতুকপূৰ্ণ বা উত্তেজনাপূৰ্ণ নাইবা দমনমূলক প্ৰকৃতিৰ হয়। বহু সাধুকথাত লিংগ বিভক্ত সমাজ, বৰ্ণ আৰু শ্ৰেণীৰ

প্ৰাধান্যতাই স্থান পায়। অন্য কিছুমান সাধুকথা আছে যি বিলাকে অতীজতে নাৰীৰ স্থান কেনে আছিল তাক প্ৰদৰ্শন কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰে। অতি কম সংখ্যক সাধুকথাহে আছে য'ত নাৰীক উচ্চ স্থান দিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিছে। এই ক্ষেত্ৰত আধুনিক লেখকসকলৰ কথা সুকীয়া। তেওঁলোকৰ লেখাসমূহ বহু পৰিমাণে অস্পষ্ট আৰু বাস্তব ঘটনা বৰ্জিত।

অসমীয়া সাহিত্যৰ পুৰুষ ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা অন্যতম। তেখেতৰ উপন্যাস, চুটিগল্প আৰু সাধুকথা বিলাকে অসমীয়া সাহিত্যক চহকী কৰাৰ লগতে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যক বিশ্ব দৰবাৰত চিনাকি কৰাই দিছে। তেখেতৰ প্ৰথম সাধুকথাৰ পুথি “বুঢ়ী আইৰ সাধু” যুগ যুগান্তৰ ধৰি সমাদৃত হৈ আছে। এই পুথিত তেখেতে পৰম্পৰাগত অসমীয়া সমাজ এখন সাঁচা ছবি অংকন কৰিবৰ বাবে প্ৰয়াস কৰিছে। এই সাধুকথাৰ পুথিত সন্নিবিষ্ট ত্ৰিশটা সাধুয়ে পৰম্পৰাগত অসমীয়া সমাজৰ বিভিন্ন দিশ সমূহ প্ৰতিফলিত কৰিছে।

গতিকে লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ সাধুকথাৰ পুথি ‘বুঢ়ী আইৰ সাধু’ত সন্নিবিষ্ট দুটা সাধু ক্ৰমে ‘তেজীমলা’ আৰু ‘চম্পাৱতী’ বিশ্লেষণ কৰাৰ বাবে এই আলোচনাত প্ৰয়াস কৰা হ’ব। তদুপৰি উক্ত দুটা সাধুত অসমীয়া সমাজত মহিলাৰ স্থান কেনেকুৱা আৰু কেনেদৰে মহিলাসকলক শোষণ-বঞ্চিত কৰা হৈছে তাৰ এক নিৰ্মোহ বিশ্লেষণ কৰা হ’ব। এই আলোচনা কৰিবলৈ যাওঁতে বিশেষভাৱে বিশ্লেষণাত্মক আৰু গুণগত পদ্ধতি অৱলম্বন কৰা হৈছে। এই আলোচনাত ব্যৱহাৰ কৰা তথ্যসমূহ গৌণ উৎস যেনে পাঠ্যপুথি, আলোচনা পত্ৰ আৰু আলোচনীসমূহ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে।

সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ বুঢ়ী আইৰ সাধু নামৰ পুথিখনৰ ‘তেজীমলা’ সাধুটো যথেষ্ট জনপ্ৰিয়। কাহিনী অনুসৰি এগৰাকী সদাগৰৰ দুগৰাকী পত্নী আছিল। ডাঙৰ গৰাকী পত্নীৰ জীয়েকৰ নাম তেজীমলা। তেজীমলা সৰু হৈ থাকোতেই মাকৰ মৃত্যু হ’ল আৰু মাহীমাকৰ তত্ত্বাৱধানতে ডাঙৰ-দীঘল হৈছিল। সৰুগৰাকী পত্নীৰ কোনো সন্তান নাছিল। তেজীমলা দেউতাকৰ অতি মৰমৰ হোৱাৰ বাবে মাহীমাকৰ চকুৰ কূটা দাঁতৰ শূল হৈ পৰিছিল। যেতিয়া সদাগৰ বেহা-বেপাৰৰ বাবে যায় তেতিয়া মাহীমাকে তেজীমলাৰ ওপৰত বেছিকৈ অত্যাচাৰ কৰিছিল। এবাৰ সদাগৰ ছয়-সাতমাহৰ বাবে বেহা-বেপাৰৰ বাবে গৈছিল।

সেই সময়ত মাহীমাকে দুগুণ অত্যাচাৰ আৰম্ভ কৰিছিল আৰু ইয়াৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত তেজীমলাৰ মৃত্যু হয়। মাহীমাকে ভাবিছিল যে যদি তেজীমলাক হত্যা কৰা নহয় তেতিয়া এদিন সদাগৰে বহু পৰিমাণৰ যৌতুক দি তাইক বিয়া দিব আৰু তেতিয়া মাহীমাকৰ বাবে কোনো সম্পত্তি বাচি নাথাকিব। কাহিনীটোৰ বৰ্ণনা অনুসৰি সদাগৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই গৈছিল সেইদিনাই তেজীমলাই এগৰাকী বান্ধৱীৰ বিয়াৰ নিমন্ত্ৰণ লাভ কৰিছিল। বিয়াত পিন্ধিবৰ বাবে মাহীমাকে এযোৰ ধুনীয়া কাপোৰ তেজীমলাক দিয়ে কিন্তু সেই কাপোৰযোৰৰ ভিতৰত এটা নিগনি ভৰাই দিয়ে যাতে নিগনিটোৱে কাপোৰযোৰ কুটি নষ্ট কৰিব পাৰে। মাহীমাকে কাপোৰযোৰ বেয়া নকৰিবলৈ কয়। যেতিয়া তেজীমলাই বান্ধৱীৰ ঘৰত কাপোৰযোৰ পিন্ধিবৰ বাবে খুলি চাই দেখে যে এটা নিগনিয়ে কাপোৰযোৰৰ বিভিন্ন ঠাইত কুটি নষ্ট কৰি পেলালে। তেজীমলা ঘৰলৈ উভতি অহাৰ পিছত মাহীমাকে কাপোৰযোৰ নষ্ট হোৱাৰ কথা জানিব পাৰি তাইৰ ওপৰত দুগুণে অত্যাচাৰ আৰম্ভ কৰে। মাহীমাকে তাইক ধান বানিবৰ বাবে ঢেকীশাললৈ মাতে আৰু ঢেকীটোৱে তাইৰ হাত, ভৰি, মূৰ ভাঙি হত্যা কৰি গাঁতত পুঁতি থয়।

বেজবৰুৱাদেৱৰ আন এটা সাধু হৈছে চম্পাৱতী। এই চম্পাৱতী সাধুটোত নাৰীৰ ঈৰ্ষামূলক মনোভাৱ প্ৰদৰ্শন কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিছে। কাহিনী অনুসৰি এজন ব্যক্তিৰ দুগৰাকী পত্নী আছিল। ডাঙৰ গৰাকীৰ নাম লাগী আৰু সৰু গৰাকীৰ নাম এলাগী। ব্যক্তিজনে লাগীক যথেষ্ট মৰম, স্নেহ আৰু যত্ন লৈছিল কিন্তু এলাগীক কোনো গুৰুত্ব দিয়া নাছিল। তেওঁলোকৰ দুয়োৰে এগৰাকীক জীয়েক আছিল। চম্পাৱতী আছিল এলাগীৰ জীয়েক। চম্পাৱতীক লাগীয়ে একেবাৰে দেখিব নোৱাৰিছিল আৰু যিকোনো প্ৰকাৰে অত্যাচাৰ আৰু অনিষ্ট কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিছিল। এদিন চম্পাৱতীয়ে ধাননি পথাৰত চৰাই খেদি থাকোঁতে গান গাই আছিল আৰু তেতিয়া এটা শব্দ ভাঁহি আহিল আৰু ক’লে যে তাইক বিয়া কৰাব বিচাৰে। চম্পাৱতীয়ে ঘৰলৈ আহি নেপথ্যত শুনা বাক্যটিৰ কথা দেউতাকক ক’লে আৰু দেউতাকে নেপথ্যত কোৱা বাক্যটিৰ যিয়েই নহওক কিয় তাইক বিয়া দিবলৈ ৰাজী হ’ল। দেউতাক ৰাজী হোৱাৰ পিছত এটা ডাঙৰ অজগৰ সাপ ওলাই আহে। লাগীয়ে চম্পাৱতীক অজগৰৰ লগত বিয়া হ’বলৈ জোৰ দিয়ে কাৰণ তেখেতে ভাবিছিল যে অজগৰটোৱে চম্পাৱতীক খাই

পেলাব আৰু তাইৰ মৃত্যু হ'ব। কিন্তু অজগৰ সাপটো পৰৱৰ্তী সময়ত এক সুন্দৰ আৰু সুদৰ্শন ৰাজকুমাৰলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল। এনে এজন সুদৰ্শন ৰাজকুমাৰ দেখি লাগীয়ে নিজৰ জীয়েককো অজগৰলৈ বিয়া দিবৰ বাবে মনস্থ কৰে কিন্তু লাগীৰ লোভনীয় আৰু হিংসুক স্বভাৱৰ বাবে সেই অজগৰটোৱে লাগীৰ জীয়েকক গিলি খাই পেলায়।

উপৰোক্ত দুয়োটা কাহিনীয়ে নাৰী সমাজৰ এক পুতৌজনক ছবি দাঙি ধৰিবৰ বাবে প্ৰয়াস কৰিছে। তদুপৰি এই ধৰণৰ কাহিনীয়ে যুগ-যুগান্তৰ ধৰি আমাৰ সমাজত চলি থকা লিংগ বৈষম্যতা আৰু মহিলাৰ স্থান নিৰ্ণয় কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিছে। ইয়াৰোপৰি সিদ্ধান্ত গ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত পিতৃতান্ত্ৰিক ব্যৱস্থাৰ আধিপত্যতা আদিক প্ৰতিফলিত কৰা সমাজ ব্যৱস্থাই নাৰী সকলে যে প্ৰতিটো খোজতে পদহেলিত, অবহেলিত আৰু নিম্ন স্থানত অৱস্থান কৰি শাৰীৰিক, মানসিক, বৌদ্ধিক দিশত অত্যাচাৰৰ সন্মুখীন হৈছিল সেই কথা ব্যক্ত কৰিছে।

ওপৰত উল্লেখ কৰা দুয়োটা কাহিনীৰ যোগেদি বহুগামিতা ব্যৱস্থাক প্ৰতিফলিত কৰিছে আৰু মহিলাসকল যে কেৱল যৌন উপভোগৰ সামগ্ৰী সেই কথা প্ৰকাশ কৰিছে। অসমীয়া সমাজত নাৰী সকল বহু পৰিমাণে পুৰুষৰ আধিপত্যবাদৰ চিকাৰ হৈছিল সেই কথাওঁ এই কাহিনীত প্ৰতিফলিত হৈছে। উক্ত কাহিনী দুটাত নাৰীৰ প্ৰতিবাদী কণ্ঠত ৰুদ্ধ কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰা দেখা যায়। এই কাহিনীৰ যোগেদি নাৰীয়ে যে স্বাভাৱিকভাৱেই পুৰুষতন্ত্ৰবাদ মানি লৈছে সেইয়াও দেখুৱাবৰ বাবে চেষ্টা কৰিছে।

এই সাধুকথা বিলাকত নাৰীৰ সমতাৰ ধাৰণাটো অস্বীকাৰ কৰিছে। নাৰী যে কোনো ক্ষেত্ৰতে অৰ্থাৎ শাৰীৰিক, মানসিক আৰু বৌদ্ধিক দিশত পুৰুষৰ লগত সমান নহয় তাক প্ৰতিফলিত কৰিছে। ইয়াৰ যোগেদি নাৰীৰ সমান অধিকাৰ ধাৰণাটো নস্যাত কৰি পুৰুষৰ আধিপত্যবাদক

সহজভাৱে মানি ল'বলৈ বাধ্য কৰোৱা হৈছে।

অসমীয়া ভাষা সাহিত্যত সাধুকথাৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব আছে। এই সাধুকথাৰ যোগেদি সেই সময়ৰ সামাজিক পটভূমিৰ এক প্ৰতিচ্ছবি লাভ কৰিব পাৰি। ইয়াৰোপৰি সাধুকথাত উল্লেখিত কাহিনীবিলাকত যি বিলাক বিষয় কণ কণ শিশুসকলৰ উপযোগীকৈ বাস্তৱিক নাইবা অলৌকিক ভাৱে বৰ্ণনা কৰা হয় সেই বিলাকে সেই সময়ত চলি থকা মানবীয় সম্পৰ্ক সমূহ প্ৰতিফলিত হয় আৰু সেই সম্পৰ্কে উঠি অহা প্ৰজন্মক পৰিচয় কৰি দিয়া হয়। সাহিত্যৰথী বসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাদেৱে তেজীমলা আৰু চম্পাৱতী সাধু কেইটাত দুগৰাকী নাৰীৰ হিংসুক আৰু প্ৰতিশোধপৰায়ণ মনোভাৱ প্ৰদৰ্শিত কৰি নাৰীসমাজৰ ঋণাত্মক প্ৰকৃতি প্ৰদৰ্শন কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰা হৈছে। ইয়াৰ যোগেদি নাৰীৰ ভূমিকা বিকৃত ৰূপত প্ৰকাশ কৰি সমাজত তেওঁলোকৰ স্থান অৱনমিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে। ইয়াৰ যোগেদি পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজ ব্যৱস্থাৰ ইতিবাচক দিশসমূহ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ প্ৰয়াস বুলিও ক'ব পাৰি।

গতিকে নাৰীক অৱনমিত কৰা তেওঁলোকৰ স্থান নিম্নগামী কৰা আদি প্ৰচেষ্টা বিলাক অতীজৰে পৰা চলি আহিছে আৰু হয়তো বহুদিনলৈ চলি থাকিব। নাৰীৰ অধিকাৰ সুৰক্ষিত কৰা, প্ৰদান কৰা আৰু পুৰুষৰ সমানে অধিকাৰ প্ৰদান কৰাৰ সংগ্ৰাম অব্যাহত আছে। বৰ্তমানৰ একবিংশ শতিকাত যদিও নাৰীৰ স্থান কিছু পৰিমাণে উন্নত হৈছে তথাপি এশ শতাংশ উন্নত হৈছে বুলি ভাটি ক'ব নোৱাৰি। এই ক্ষেত্ৰত সমাজ তথা ৰাষ্ট্ৰৰ বহু কৰণীয় আছে। যুক্তি, মানবীয়তা আৰু নৈতিকতাৰ দৃষ্টিভংগীৰে নাৰীৰ স্থান উন্নত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাটো সময়ৰ আহ্বান। এইক্ষেত্ৰত সকলোৰে প্ৰচেষ্টা চলোৱা উচিত।

মৈদাম প্ৰথা আৰু আহোম প্ৰশাসনৰ কেইটিমান দিশ

ড° মঞ্জুমাণি গগৈ ধৰ
মুৰব্বী তথা সহযোগী অধ্যাপক, ইতিহাস বিভাগ
গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

চৰাইদেউৰ পৰা ৰাজধানী ৰাজ্যৰ বিভিন্ন প্ৰান্তলৈ
স্থানান্তৰিত হোৱাৰ পিছতো পূৰ্বাপৰ ৰীতি অনুসৰি
স্বৰ্গদেউ আৰু কুঁৱৰীসকলক চৰাইদেউতে মৈদাম
দিয়া হৈছিল।

প্ৰাচীন মিছৰৰ পিৰামিড অথবা
চীনৰ সুবিশাল Tombৰ দৰেই
আশ্চৰ্য্যকৰ এই মৈদামসমূহ
অসমৰ পিৰামিডস্বৰূপ।

১২২৮ খ্ৰীঃ চাওলুঙ
ছুকাফাৰ নেতৃত্বত সৌমাৰত
আহোমসকলৰ প্ৰৱেশ উত্তৰ-
পূব ভাৰতৰ এক উল্লেখযোগ্য
ঘটনা। চৰাইদেউক কেন্দ্ৰ কৰি
তেওঁলোকে মৃতকসকলক
মৈদামত সমাধিস্থ কৰাৰ অতি
পুৰণি ৰীতি অনুসৰি শব্দেৰ
সংকাৰ কৰাৰ প্ৰথা
পুৰুষানুক্রমে চলাই আহিছিল।
আহোমসকলৰ এই স্বকীয়

মৈদাম টাই ভাষাৰ শব্দ। ইয়াৰ অৰ্থ, মৈ-বিশ্ৰাম,
দাম-মৰাশ। অৰ্থাৎ মৃত শৰীৰ বিশ্ৰাম ক্ষেত্ৰ। ই বিশেষ
ৰীতিত নিৰ্মাণ কৰা মাটি আৰু ইটাৰ স্থাপত্য বিশেষ। টাই
স্থাপত্য ৰীতিৰ বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ মৈদাম বিলাক উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ
অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত প্ৰায় ৭০০ বছৰৰ পূৰ্বে নিৰ্মাণ কৰা
হৈছিল যদিও মৈদামসমূহৰ সম্পৰ্কে বহুল প্ৰচাৰ এতিয়াও
হোৱা নাই। স্থাপত্য ৰীতিৰ দিশৰ পৰা প্ৰায় ৪০০০ বছৰৰ

বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ মৈদাম প্ৰথা পিছলৈ আহোমসকলে হিন্দু ধৰ্ম
গ্ৰহণ কৰি হিন্দু ৰীতি অনুসৰি শব্দ দাহনৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ
কৰিলেও, ৰাজপৰিয়াল আৰু সম্ভ্ৰান্ত ডা-ডাঙৰীয়াসকলক
হিন্দুমতে মৃতকক দাহ কৰি পিছত তাৰ চিতাভস্ম পেৰাত
ভৰাই মৈদাম দিয়াৰ ব্যৱস্থাক গ্ৰহণ কৰিছিল।

“তেতিয়াৰ পৰা আহোমৰ ৰজা মৰিলে হিন্দুৰ দৰে
পুৰি চৰাইদেউত মাটিৰ তলে পাটঘৰ সাজি মৈদাম বন্ধা

নীতি হ'ল।”^{১১}

বুৰঞ্জীৰ তথ্য অনুসৰি আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰথম ৰাজধানী তথা ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতিৰ স্থলী চৰাইদেউত স্বৰ্গদেউ আৰু কুঁৱৰীসকলকহে মৈদাম দিছিল। বুঢ়াগোহাঁই, বৰগোহাঁই, বৰপাত্ৰগোহাঁই, বৰবৰুৱা আদি প্ৰধান ডা-ডাঙৰীয়াসকলক অঞ্চল বিশেষে সন্মানজনকভাৱে মৈদাম দিয়া হৈছিল। সেয়েহে উজনি অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত সৰু-বৰ বহুতো মৈদাম সিঁচৰতি হৈ থকা দেখা যায়। চৰাইদেউৰ পৰা ৰাজধানী ৰাজ্যৰ বিভিন্ন প্ৰান্তলৈ স্থানান্তৰিত হোৱাৰ পিছতো পূৰ্বাপৰ ৰীতি অনুসৰি স্বৰ্গদেউ আৰু কুঁৱৰীসকলক চৰাইদেউতে মৈদাম দিয়া হৈছিল। ১৩৯৮ খ্ৰীঃত চুদাংফা বা বামুণী কোঁৱৰৰ ৰাজত্বকালত (১৩৯৮-১৪০৭খ্ৰীঃ) ৰাজ্যৰ ৰাজধানী চৰগুৱালৈ স্থানান্তৰিত কৰা হয়। এই চৰগুৱাত আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী স্বৰ্গদেউ ছু-হুং-মুঙৰ ৰাজত্ব কাললৈকে (১৪৯৭-১৫৩৯ খ্ৰীঃ) আছিল। ছু-হুং-মুং স্বৰ্গদেউৰ মৈদাম সাম্প্ৰতিক সময়ৰ ডিমৌ অঞ্চলৰ বৰফুকনৰ আলিৰ কাষত আছে, যদিও চৰগুৱাত শাসন কৰা স্বৰ্গদেউ সকলৰ মৈদামৰ সম্পৰ্কে বুৰঞ্জীত উল্লেখ পোৱা নাযায়। আহোম ৰাজত্বৰ অস্থিৰ আৰু অশান্ত সময়ছোৱাত যোৰহাটতে স্বৰ্গী হোৱা স্বৰ্গদেউ কমলেশ্বৰ সিংহ (১৭৩২-১৭৩৯ খ্ৰীঃ) আৰু পুৰন্দৰ সিংহ (১৭৩৯-১৭৪০ খ্ৰীঃ)ত এই অঞ্চলতে মৈদাম দিয়া হৈছিল। সেয়েহে যোৰহাটৰ এই অঞ্চলক ৰজা মৈদাম নামেৰে জনা যায়। এইসকলৰ বাদে চাঙৰুঙ ফুকনৰ বুৰঞ্জীয়ে দিয়া তথ্য অনুসৰি ১৫৩৯ খ্ৰীঃত গড়গাঁৱলৈ ৰাজধানী স্থানান্তৰিত হোৱাৰ পিছত স্বৰ্গদেউ আৰু কুঁৱৰীসকলক চৰাইদেউতে মৈদাম দিয়া হৈছিল।^{১২} আহোম স্বৰ্গদেউসকলে হিন্দুৰীতি মতে শৱ সংকাৰ কৰাৰ প্ৰথা গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতো অস্থি চিতা ভস্ম চৰাইদেউতে মৈদাম দিয়া হৈছিল। এটি কথা এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব লাগিব যে এতিয়াও পূৰ্বপৰ ৰীতি অনুসৰি মহন, দেওধাই, বাইলুঙ, ৰাজকোঁৱৰ আদি আহোম বংশৰ লোকসকলে মৃতকৰ শৱ দাহ নকৰি মৈদাম দিয়ে।

মৈদামৰ গঠন প্ৰণালী :

মৈদাম নিৰ্মাণৰ কাৰিকৰী কৌশল বিশেষভাৱে মন কৰিবলগীয়া। যি ঠাইত মৈদাম দিয়া উদ্দেশ্যে লোৱা হয় তাত টান কাঠৰ খুঁটাৰ প্ৰথমতে গৰাল মৰা হয়। ১৫/১৬ হাত দীঘল আৰু ৭/৮ হাত বহল এই গৰালবোৰত আৱশ্যকীয় উচ্চতাৰে শাল, শিঙৰি, উৰিয়াম আদি টান খুঁটা

ব্যৱহাৰ কৰা হয়। এই গৰালৰ ওপৰত মাটি জাপি প্ৰকাণ্ড মৈদাম বান্ধে। চৰাইদেউত থকা কিছুমান মৈদামৰ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে কিছুমান মৈদাম দুপুৰা-তিনিপুৰা মাটি জুৰি আছে। সাধাৰণ মৈদামবিলাক এনে শ্ৰেণীভুক্ত। এনে মৈদাম সংখ্যাত সৰহ। দ্বিতীয় শ্ৰেণীভুক্ত মৈদামসমূহ শিল-ইটাৰে নিৰ্মাণ কৰা পকী মৈদাম। কোনো মৈদামৰ ঘৰ দুমহলীয়া আৰু কোনো মৈদামৰ ঘৰ এমহলীয়া আছিল।

বুৰঞ্জীসমূহত পোৱা মৈদামৰ বিভিন্ন তথ্যৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি মৈদাম বিলাকক পাঁচটা অংশত ভাগ কৰিব পাৰি।

১। গহুৰ বা গৰ্ভগৃহ (তল)

২। টুক (ওপৰ মহল)

৩। গড় আৰু

৪। গা মৈদাম।

মৈদামৰ ওপৰ অংশত সজা মন্দিৰ বা দ'ল কেৱল স্বৰ্গদেউসকলৰ মৈদামৰ ওপৰতহে বন্ধাৰ নিয়ম। এনে মন্দিৰবিলাক সৰহভাগেই ইটাৰে পকীকৈ সজা। তিনিমহলীয়া কিছুমান মৈদামো পোৱা যায়। ইয়াৰ ওপৰ মহলাবোৰলৈ যাবলৈ জখলা বা খটখটি থাকে। পকী মৈদামবোৰৰ তলৰ মহলা কেইটা ইটা, শিল আৰু কৰালেৰে গাঠি মাটি জাপি ঢাকি দিয়া হয়। কোনোৰ মতে মৈদামৰ ঘৰ সমতলতে কৰি তাৰ ওপৰত মাটি দিছিল। মৈদামৰ গড় অংশ হৈছে ইটা আৰু শিলৰ জপনাৰে সৈতে মৈদামটো বেৰি ৰখা অংশ বিশেষ। গা-মৈদাম হ'ল সমগ্ৰ মৈদামটোৰ গা অংশ। চৰাইদেউত থকা শাৰী শাৰী মৈদামৰ ক্ষেত্ৰত দেখা বৈশিষ্ট্য হ'ল এটা মৈদামৰ পৰা আন এটা মৈদামলৈ যাবলৈ সংলগ্ন ইটা বা শিলৰ খটখটি আৰু পথৰ সুন্দৰ ব্যৱস্থা।^{১৩} আহোম ৰাজত্বকালৰ এই মৈদামসমূহৰ স্থাপত্যৰীতিৰ বৈশিষ্ট্যৰ উপৰিও ইয়াৰ প্ৰশাসন আৰু পৰিচালনাৰ ক্ষেত্ৰতো কিছু উল্লেখযোগ্য দিশ সংলগ্ন হৈ আছিল। এই দিশসমূহৰ সম্পৰ্কে পৰ্যালোচনা কৰিলে দেখা বৈশিষ্ট্যসমূহ সংক্ষেপতে উল্লেখ কৰা হ'ল।

মৈদাম বন্ধা সময় :

স্বৰ্গদেউ অথবা ৰাজ পৰিয়ালৰ লোকৰ মৃত্যু হ'লে মৈদাম প্ৰস্তুত নোহোৱা পৰ্যন্ত নতুন ৰজাৰ আদেশ ক্ৰমে মৃতদেহ নতুনকৈ হেঙুল-হাইতালেৰে বোলাই, সোণপানী খটাই তৈয়াৰ কৰা পেৰাত সযত্নে ৰখা হৈছিল। মৃতদেহ বিশেষ ঔষধ প্ৰয়োগ কৰি ভালেমান দিনলৈকে অবিকৃত

স্বৰ্গদেউসকলৰ ক্ষেত্ৰত শৰদেহ ঘৰফলীয়া আৰু লুখুৰাখন খেলৰ লোকে কঢ়িয়াব লাগে। এই শৰদেহ বঙ্গ ডাঙলৈ ৰাজধানীৰ পৰা শ নিয়া আলিয়েদি মৈদাম দিয়াৰ বাবে চৰাইদেউলৈ শৰ যাত্ৰা কৰি যোৱাৰ নিয়ম। স্বৰ্গদেউৰ লগুৱা-লিকচৌ তথা ডা-ডাঙৰীয়াসকলৰ লগতে জীৱনকালত দৈনন্দিন বিভিন্ন প্ৰকাৰে স্বৰ্গদেউক সেৱা শুশ্ৰূষা কৰাসকল একান্তই যোৱাৰ নিয়ম।

অৱস্থাত ৰখা হৈছিল। গড়গাঁৱৰ উত্তৰে থকা গোমোঠা নামৰ ঠাইখনতে গড়গাঁৱত মৃত্যু হোৱা স্বৰ্গদেউসকলৰ শৰ ৰখা নগৰ আছিল বুলি এটি কথা প্ৰচলিত হৈ আহিছে। ইয়াতে কেতিয়াবা দুই-তিনিমাহ পৰ্যন্ত শৰ সযতনে ৰখা হৈছিল।^{১৮} চৰাইদেউলৈ শৰ কঢ়িয়াই নিয়াৰ বাবে এটি সুকীয়া আলিবাট আছিল। ইয়াক শৰ নিয়া আলি বুলি জনা যায়।

মৈদাম বান্ধি সম্পূৰ্ণ সাজু হৈ উঠালৈকে এক সুদীৰ্ঘ সময়ৰ প্ৰয়োজন হৈছিল। উদাহৰণস্বৰূপে স্বৰ্গদেউ গদাধৰ সিংহ ১৬৯৬ খ্ৰীঃৰ ১৭ ফাগুনত স্বৰ্গী হ'ল। তেওঁৰ মৈদাম বন্ধা কাম ফাগুনৰ ২৭ দিন যাওঁতে আৰম্ভ হৈছিল আৰু তাৰ তিনি বছৰৰ পাছত আঘোণৰ ১৮ দিন যাওঁতে তেওঁক মৈদামত থোৱা হৈছিল। চাংৰুং ফুকনৰ বুৰঞ্জীত আহোম স্বৰ্গদেউসকলৰ মৈদামৰ বিতং বিৱৰণী লিপিবদ্ধ কৰা হৈছিল। শিৱসাগৰৰ লাকুৱা অঞ্চলত পোৱা তিনিখন সাঁচিপতীয়া বুৰঞ্জী পুথিত শেষৰফালৰ ৰজাসকলৰ মৈদামৰ বিতং বিৱৰণি পোৱা যায়।^{১৯}

মৈদাম বন্ধা কাৰ্য সম্পূৰ্ণ হৈ উঠালৈকে কেইবাটাও পৰ্যায়ত অসংখ্য পাইকে শ্ৰমদান কৰি ইয়াক সম্পূৰ্ণ কৰি তুলিছিল। বিশেষ মন কৰিবলগীয়া যে মৈদাম বন্ধা প্ৰক্ৰিয়া সুচাৰুৰূপে সম্পূৰ্ণ কৰাৰ বাবে আহোম প্ৰশাসনত প্ৰণালীবদ্ধ আৰু পৰিকল্পিত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হৈছিল। প্ৰশাসনৰ মূল চালিকা শক্তি— ‘পাইক’ ব্যৱস্থাৰ তথা বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত পাইক নিয়োজনৰ পদ্ধতিৰ সম্পৰ্কে ইয়াৰ জৰিয়তে অৱগত হ'ব পাৰি। মৈদাম নিৰ্মাণৰ দায়িত্ব আৰু তদাৰকৰ দায়িত্ব আছিল সেৱতীয়া ফুকন।

এইজন ফুকনৰ তদাৰকত মৈদামবিলাক নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। মৈদাম নিৰ্মাণ কৰা আৰু তাৰ সামগ্ৰীৰ যোগান ধৰা পাইক ভিন্ন খেলৰ পৰা নিয়োগ কৰা হৈছিল। চাং-ৰুং ফুকনৰ বুৰঞ্জীত পোৱা স্বৰ্গদেউ কুঁৱৰী তথা ৰাজমাও দেউতাৰ মৈদাম নিৰ্মাণত নিয়োগ কৰা বিভিন্ন খেল, মেলৰ

পাইকৰ সংখ্যাৰ সম্পূৰ্ণ বিৱৰণী উল্লেখ আছে। উদাহৰণস্বৰূপে ১৭৬৯ খ্ৰীঃৰ জেঠ মাহত মৃত্যুবৰণ কৰা ৰাজেশ্বৰ সিংহ (১৭৫১-১৭৬৯ খ্ৰীঃ) স্বৰ্গদেউৰ “মৈদাম বন্ধা মানুহ ১৬খন খেলৰ স্বৰ্গদেউৰ দুলীয়া দুফৈদ। ইয়াৰ মানুহ গোট লেখে ৩৮০০টা। ইটশাল ২০ খন, চমাৰ শাল ১০ খন।” ১৭৪৪ খ্ৰীঃ ২৪ আঘোণত মৃত্যুবৰণ কৰা শিৱসিংহ (১৭১৪-১৭৪৪ খ্ৰীঃ) স্বৰ্গদেউ মৈদামৰ পাইকৰ বিৱৰণী “আতে দুৱলীয়া মৈদাম বন্ধা কাড়ি গড়গঞা গুৱাহাটী ২৮ ফৈদ। চাওদাং, কুকুৰাচোৱা, দেৱৰ দুৱলীয়া ২ ফৈদ। চমুৱা, মেলভগিয়া, দুৱলীয়া এফলিয়াকৈ। ইটা খৰিত মেল ভগিয়া, দুৱলীয়া এফলীয়া হাতী ঘাঁহিৰ দুৱলীয়া পানতোলা। শামুকসোধোৱা মানুহ তেৱলীয়া ইত্যাদি। দেখা যায় যে প্ৰতিটো খেল তথা প্ৰতিখন মেলৰ বুজন সংখ্যক পাইক মৈদাম বন্ধা কাৰ্যত নিযুক্ত হৈছিল। তিনিজনা গোহাঁইৰ মৈদাম বন্ধা কাৰ্যত নিয়োজিত বিভিন্ন খেল, মেলৰ পাইকৰ উল্লেখৰ পৰা আহোম প্ৰশাসন ব্যৱস্থাত পাইক প্ৰথাৰ গুৰুত্ব তথা পাইক ব্যৱহাৰৰ প্ৰণালীবদ্ধ ৰূপৰ সম্পৰ্কে অৱগত হ'ব পাৰি। আহোমসকলে তেওঁলোকৰ শাসনৰ সময়ছোৱাত অসমত যি কৃষিভিত্তিক সমাজ সংস্কৃতি গঢ়ি তুলিছিল ইয়াৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত জনবলৰ বহুল প্ৰয়োগৰ ওপৰত প্ৰথমৰে পৰা তেওঁলোকে বিশেষভাৱে মনোনিৱেশ কৰিছিল। জনশক্তি বৃদ্ধিৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত স্থানীয় জনজাতীয় লোকসকলকো বনুৱা ৰূপে ব্যৱহাৰ কৰি সমাজৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰি লৈছিল। এনেদৰে পাইক প্ৰথাৰ মাধ্যমেৰে সংগঠিত কায়িক শ্ৰমৰ ব্যৱহাৰ কৰি ৰাষ্ট্ৰ পৰিচালনাৰ সমগ্ৰ কাৰ্য সম্পাদন কৰাৰ উপৰিও প্ৰয়োজনত “ৰণুৱা” এই পাইকসকলৰ শাৰীৰিক শ্ৰমদান দেশৰ অৰ্থনৈতিক দিশৰ পৰাও অপৰিহাৰ্য আছিল। ১৬০৯ খ্ৰীঃত পোন প্ৰথমে স্বৰ্গদেউ প্ৰতাপসিংহ (১৬০৩-১৬৪১)ৰ দিনত মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাই সংগঠিত ৰূপত পাইক প্ৰথাৰ প্ৰৱৰ্তন

কৰে। এই প্ৰথাতে ১৬ বছৰৰ পৰা ৫০ বছৰ বয়সৰ ভিতৰৰ সকলো কৰ্মঠ পুৰুষকে পাইক বুলি কোৱা হৈছিল। এই মুনিহ প্ৰজাৰ প্ৰতিজনে পাল পাতি বছৰত তিনিমাহ বজাৰ ঘৰত শ্ৰমদান কৰিব লাগিছিল। এই প্ৰথাকে পাইক প্ৰথা বুলি কোৱা হৈছিল। বজাঘৰত অৰ্থাৎ ৰাষ্ট্ৰৰ প্ৰয়োজন, শ্ৰমদান কৰা প্ৰতিজন পাইককে ‘এপোৱাপাইক’ আখ্যা দিয়া হৈছিল। এনেকুৱা চাৰিজন পাইকৰ সমষ্টিকে এটা গোট বুলি কোৱা হয় আৰু তেনে কেইবাটাও গোট একেলগ হৈ তেওঁলোকৰ বাবে নিৰ্দিষ্ট কৰি দিয়া কিছুমান কাম কৰিব পাৰিছিল। এই ডাঙৰ সমষ্টি বিলাকক ‘খেল’ বোলা হৈছিল। স্বৰ্গদেউ প্ৰতাপসিংহই পাইক চলাবৰ কাৰণে বড়া (কুৰিজন পাইকৰ নেতৃত্বত), শইকীয়া (এশজন পাইকৰ ওপৰত), হাজৰিকা (হাজাৰজন পাইকৰ ওপৰত) আৰু ৬০০০ জনৰ ওপৰত এজন ফুকন নিয়োগ কৰি সম্পূৰ্ণ ব্যৱস্থাটোৰ শৃংখলাবদ্ধকৰণ দিয়ে। এই শৃংখলাবদ্ধতা তথা পাইকৰ ওপৰত ৰাষ্ট্ৰৰ কটকটীয়া নিয়ন্ত্ৰণ আছিল পাইক প্ৰথাৰ মন কৰিবলগীয়া দিশ। সমগ্ৰ আহোম প্ৰশাসন ব্যৱস্থাটো এই পাইক সংগঠনৰ ওপৰতে বৰ্তি আছিল বুলি ক’ব পৰা যায়।

মৈদাম বন্ধা কাৰ্যত নিয়োজিত বিভিন্ন খেলৰ পাইকৰ তালিকাৰ উপৰিও মৈদাম নিৰ্মাণত ব্যৱহৃত বিভিন্ন সামগ্ৰীসমূহৰ বিৱৰণীও বিশেষ মন কৰিবলগীয়া। ৰুদ্ৰসিংহ (১৬৯৬-১৭১৪ খ্ৰীঃ) স্বৰ্গদেউৰ মৈদামত ব্যৱহৃত বস্তুৰ তালিকা আছিল এনে ধৰণৰ— তিৰুৰ ফলাশিল ৪৬২০, লঠিয়া শিল ২০০০১৫টা, জালিগাঁতত ভগা ইটা ২০০০ টোল, কৰালত গাঁত ৮৪টা কৰাল চৌচিল ঘৰত ৫ গাঁত, গড়ত লাগিল ৬ গাঁত, মৈদামৰ গাঁত ৬৩ গাঁতস মুঠ ৭৪ গাঁত গুৰ ৪,৮৫৮ কলহ, মাহ ৭৯২ টোল, শন ৭৯২ টোল ইত্যাদি।

বৰজনা ৰজাদেৱৰ মৈদামত ব্যৱহৃত বস্তুৰ তালিকা আছিল এনেধৰণৰ—

লঠিয়া শিল ৪৯,১২৮টা, ফলাশিল ১৪০০ খন, ভগাইটা ১৮,০০০ টোল, ভাল ইটা ৫,০৬,০০০ খন, কৰালৰ গাত গুৰকুৰিয়া ১২টা, ডেৰকুৰিয়া ২০টা, দুকুৰিয়া ৬টা। ইয়াত গুৰ ১০৮০ কলহ, মাহ ১৫২ টোল, শন ১৫২ টোল, শামুকচূণ ৭৬০ টোল, শিলচূণ ৩০৮০ টোল।

স্বৰ্গদেউ গদাধৰ সিংহ (১৬৪১-১৬৯৬ খ্ৰীঃ)ৰ মৈদামত ব্যৱহাৰ কৰা বস্তুৰ তালিকা আছিল এনেধৰণৰ—

৩০ | গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী ২০২২-২৩

গুড় ৫৬৮১ কলহ, মাহ ৬৯৬ টোল, শন ৬৩৫ টোল, শিলচূণ ২৬০০ টোল, শামুকৰ চূণ ১৪৭০০ টোল, চকাচূণ ৭১৩৮ কলহ, মাহ ১৮৬ ডাঙ, তেল ২৪ ডাঙ, ধূনা ৪৫৬ সেৰ, ইটা ৭২০৩৬০ খন। নামৰ তলত কুৰাল গাত ১৭৬টা, ওপৰ তলাত ৮৯টা, মুঠত ২৬৫টা দুয়ে মুলি।

চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জীত উল্লেখ কৰা পকী মৈদামসমূহৰ নিৰ্মাণত ব্যৱহৃত সামগ্ৰী সমূহৰ তালিকালৈ মন কৰিলে দেখা যায় যে বৃহৎ পৰিমাণত কৃষিজাত সামগ্ৰী নিৰ্মাণৰ কামত প্ৰয়োজন হৈছিল। সাধাৰণতে খাদ্যদ্ৰব্য হিচাপে ব্যৱহৃত এই সামগ্ৰীসমূহৰ সুলভ তাই আহোম ৰাজত্বৰ সময়ৰ অসমৰ কৃষি ব্যৱস্থা, উৎপাদিত শস্যৰ উপৰিও বাণিজ্যিক দিশটোৰ সম্পৰ্কটো তথ্যৰ যোগান ধৰে।

"The Kingdom of Assam in its full grown stage under the Ahom stretching over the entire plains of the Brahmaputra Valley from Sadiya in the east to the eastern border of Goalpara in the west was under cultivation." মীৰজুমলাৰ অসম অভিযানৰ সময়ত অসমলৈ অহা মুছলিম বুৰঞ্জীলেখক চিহাবুদ্দিন তালিচৰ বিৱৰণীটো ইয়াৰ উল্লেখ পোৱা যায়। ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ সমগ্ৰ দক্ষিণ অংশত তেওঁ দেখা পোৱা বিস্তৃৰ্ণ খেতিপথাৰ, বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ ফলমূল, গছপুলি, ফুল আদিৰ কথা তেওঁৰ বৰ্ণনাত পোৱা যায়।

"From Kaliabar to Garhgaon houses and archards full of fruits trees stretch in an unbroken line, and on both sides of the road, Shady bamboo groves raised their heard..."

অসমৰ প্ৰধান কৃষি উৎপাদিত শস্য আছিল ধান। ১৬ শতিকাৰ সংস্কৃত গ্ৰন্থ ‘যোগিনীতন্ত্ৰ’ত বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ পায় বিশবিধ ধানৰ নাম উল্লেখ পোৱা যায়। যিসমূহ প্ৰাগজ্যোতিষ কামৰূপত উৎপাদিত হৈছিল। মাটিৰ জোখমাখৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰাচীন অসমত এটুকুৰা মাটিত উৎপাদিত ধান (ধান্য)ক একক হিচাপে গ্ৰহণ কৰা হৈছিল। সাধাৰণতে শালিধানৰ খেতি ব্যাপকভাৱে কৰা হৈছিল। যাতে ইয়াৰ জৰিয়তে প্ৰয়োজনীয় চাহিদা পূৰণ হোৱাৰ উপৰিও যুদ্ধ অথবা আন প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ সময়ত ব্যৱহাৰৰ বাবে সঞ্চয় কৰি ৰাখিব পাৰি। ১৬৬২ খ্ৰীঃত ৰাজধানী গড়গাঁৱতে স্বৰ্গদেউৰ এশ সত্তৰটা ধানৰ ভঁৰাল থকাৰ কথা চিহাবুদ্দিন তালিচৰ বিৱৰণীত পোৱা যায়। প্ৰতিটো ভঁৰালতে এহেজাৰ

পৰা দুহেজাৰমোন (Mons) ধান মজুত আছিল। চাউলক অসমীয়া মানুহে দৈনন্দিন খাদ্য তালিকাৰ মূল আহাৰ ৰূপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ উপৰিও ধান, চাউলক 'লখিমী'ৰূপে সৌভাগ্যৰ প্ৰতীক বুলি সভক্তিৰে ঘৰত ৰখাৰ ব্যৱস্থা কৰে। তালিচৰ বিৱৰণীত এই সম্পৰ্কেও তেওঁ উল্লেখ কৰিছে। ১৯ শতিকাৰ শেষলৈ চুবুৰীয়া বংগদেশৰ সৈতে কৃষিজাত সামগ্ৰীৰ বাণিজ্য গঢ়লৈ উঠাৰ পাছতো ৰপ্তানিকৃত সামগ্ৰীৰ তালিকাত ধানৰ উল্লেখ পোৱা নাযায়। ধান, চাউলক ব্যৱসায়যোগ্য সামগ্ৰী হিচাপে গ্ৰহণ নকৰাৰ এইয়া এটি কাৰণ বুলি ইতিহাস গৱেষকসকলে ক'ব খোজে।

সৰিয়হ আৰু কপাহ এই দুইবিধৰ খেতি প্ৰচুৰ পৰিমাণে অসমত কৰা হৈছিল। আহোম ৰাজত্বৰ পৰৱৰ্তী ব্ৰিটিছ ঔপনিৱেশিক শাসকসকলৰ বিৱৰণীত এই সম্পৰ্কত বিস্তৰ উল্লেখ পোৱা যায়। জনসাধাৰণে ঘৰুৱা প্ৰয়োজনত চাকি-বস্তি জ্বলোৱা তথা খোৱাৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰাৰ উপৰিও বুজন পৰিমাণৰ সৰিয়হ বংগদেশলৈ ৰপ্তানি কৰা হৈছিল। সৰিয়হৰ উপৰি প্ৰচুৰ পৰিমাণৰ কপাহৰ খেতি অসমত হৈছিল। কপাহৰ পৰা সূতা কাটি কাপোৰ বোৱাৰ উপৰিও প্ৰচুৰ কপাহ ৰপ্তানি কৰি আৰ্থিকভাৱে ৰাজভঁৰাল টনকিয়াল হোৱাৰ কথা Francis Hamilton তথ্যত পোৱা যায়। কপাহৰ উপৰিও শন, মৰাপাট আজিৰ খেতিও প্ৰচুৰ পৰিমাণে আহোম ৰাজত্ব কালছোৱাত অসমত কৰা হৈছিল।

আহোম বুৰঞ্জী তথা সমসাময়িক সাহিত্যিক সমলসমূহত বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ মাহজাতীয় শস্যৰ উৎপাদনৰ বিশদ বিৱৰণ পোৱা যায়। বিশেষকৈ মাটিমাহ (Phaseolus max), মণ্ডমাহ (Phaseolus minimum of Rumph), কলামাহ (Luthyrus)ৰ উপৰিও বুটমাহ, মচুৰমাহ, অৰহৰ মাহৰ উৎপাদন প্ৰচুৰ পৰিমাণে কৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছিল। মাটিমাহ খাদ্যদ্রব্য হোৱাৰ উপৰিও মৈদামকে আদি কৰি আন আন নিৰ্মাণ সমূহৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰয়োজনীয় 'কৰাল' এই মাটিমাহৰ পৰাই প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল। চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জীত উল্লেখিত মৈদাম নিৰ্মাণত ব্যৱহৃত সামগ্ৰীৰ তালিকাত মাটিমাহৰ বহুল ব্যৱহাৰৰ উল্লেখ পোৱা যায়। তেনেদৰে সৰিয়হৰ পৰা প্ৰস্তুত কৰা তেলৰ ব্যৱহাৰৰ উপৰিও শনৰ ব্যৱহাৰৰ সম্পৰ্কে উল্লেখ পোৱা যায়। এই সমূহৰ উপৰিও প্ৰচুৰ পৰিমাণৰ কুঁহিয়াৰ খেতি অসমত কৰা হৈছিল। স্বৰ্গদেউ গৌৰীনাথ সিংহৰ (১৭৮০-১৭৯৫ খ্ৰীঃ)ৰ ৰাজত্বকালত মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহ

দমনৰ উদ্দেশ্যে ১৭৯২ খ্ৰীঃ অসমলৈ অহা ইংৰাজ সেনাপতি কেপ্তেইন ওৱেলচে অসমৰ প্ৰায় প্ৰতিটো প্ৰান্ততে প্ৰচুৰ কুঁহিয়াৰ খেতি হোৱাৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। চিহাবুদ্দিন তালিচৰ 'ফাথিয়া-ই-ইব্ৰিয়া' গ্ৰন্থত অসমত উপলব্ধ তিনি প্ৰকাৰৰ কুঁহিয়াৰ যথাক্ৰমে— ৰঙা, বগা আৰু ক'লা কোমল আৰু প্ৰচুৰ সোৱাদযুক্ত বুলি বৰ্ণনা কৰিছে। কুঁহিয়াৰৰ ৰসৰ পৰা প্ৰস্তুত কৰা গুৰুৰ ব্যৱহাৰ বহুলভাৱে হোৱাৰ উপৰিও বিভিন্ন নিৰ্মাণত গুৰুৰ ব্যৱহাৰৰ উল্লেখ আহোম যুগৰ নিৰ্মাণশৈলীৰ নিঃসন্দেহে এক বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ দিশ।

উল্লেখিত কৃষিজাত উৎপাদনসমূহৰ উপৰিও আহোম ৰাজত্ব কালছোৱাত অসমত আৰু বিবিধ শস্যকে আদি কৰি আন আন খেতি-বাতি কৰা হৈছিল। কৃষিজাত উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰত ৰাজ্যখন সম্পূৰ্ণ স্বাৱলম্বী আছিল আৰু এই দিশটোত বিশেষ, গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছিল। মৈদাম নিৰ্মাণত ব্যৱহৃত আন আন সামগ্ৰীসমূহৰ ভিতৰত বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ শিল, ইটা, চূণ, মাছ আদিৰ বিভিন্ন পৰিমাণৰ সৈতে প্ৰতিটো নিৰ্মাণৰ সা-সামগ্ৰীৰ হিচাপ চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জীত দিয়া হৈছে। মৈদামত নিৰ্মাণত ব্যৱহৃত চূণৰ বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ উল্লেখ আছে। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব লাগিব যে আহোমৰ দিনত নিৰ্মিত কাৰেংঘৰ, ৰংঘৰ, তলাতলঘৰৰ বাহিৰে বাকী সকলো পকী নিৰ্মাণত শিল-চূণ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। শিলৰ সাঁকোত চূণ ব্যৱহাৰ হৈছিল। তিনি প্ৰকাৰৰ চূণ যথাক্ৰমে শিলচূণ, শামুকচূণ আৰু চকাচূণ। নামবৰ, দেওপানী, হাৰিয়াজান আৰু যমুনা নৈত পোৱা চূণশিল নিৰ্মাণৰ বাবে সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল। বৰ্তমান এই সকলোবোৰ খাচি পাহাৰ, কাৰ্বি আংলঙৰ অন্তৰ্গত। বৰ্তমানে এইবোৰ ঠাইত চূণশিল পোৱা যায়। এই সমূহৰ উপৰিও ৰাজ্যৰ অন্যান্য অংশৰ কোনো নৈৰ পৰা চূণশিল সংগ্ৰহ কৰাৰ অথবা সংগ্ৰহ কৰাৰ পদ্ধতি সম্পৰ্কে তথ্যৰ অভাৱ।

শিল চূণৰ বাহিৰেও অসমৰ নৈ-বিলত পোৱা এবিধ শামুক পুৰি বিশেষ পদ্ধতিৰে চূণ প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল। শামুকৰ খোলাবোৰ পুৰি প্ৰস্তুত কৰা এই চূণ মলিয়ন কিন্তু চূণশিতলকৈ চোকা।

মৈদাম নিৰ্মাণত ব্যৱহৃত বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ শিল সংগ্ৰহৰ বিশেষ তথ্যৰ উল্লেখ পোৱা নাযায় যদিও এইকথা অনুমান কৰিব পাৰি যে চাৰিওদিশে পৰ্বত-পাহাৰে আৱৰা আহোম ৰাজ্যৰ বিভিন্ন অংশৰ পৰা এই শিলসমূহ সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল। অসমৰ প্ৰাচীন ইতিহাস অধ্যয়ন কৰিলে

পোৱা যায় যে আহোম যুগৰ কেইবা শতিকা আগৰে পৰা শিল কাটি নিৰ্মাণ কৰাৰ ব্যৱস্থা প্ৰচলিত আছিল। আহোম স্বৰ্গদেউসকলে শিলাকুটি বা শিলকটীয়া পাইক সৃষ্টিৰ জৰিয়তে সৰু-বৰ শিলৰ সামগ্ৰীৰ উপৰিও শিলৰ ফলি, যাতায়াতৰ পথত পৰা নৈ বা জান-জুৰিৰ ওপৰত লঠিয়া শিল, গোটা শিল, চতীয়া শিল আদিৰ লগতে অন্যান্য সা-সামগ্ৰীৰ সহায়ত দলং নিৰ্মাণ কৰিছিল। এই পকী দলংসমূহক কোৱা হৈছিল শিলাসাকৌ। এনে সাকৌৰ ভিতৰত ৰুদ্ৰসিংহ স্বৰ্গদেৱে (১৬৬৫-১৭১৪) নিৰ্মাণ কৰোৱা কৌশলপূৰ্ণ নামদাং শিলা সাকৌৰ কথা প্ৰসঙ্গক্ৰমে উল্লেখ কৰিব পাৰি। মৈদামকে আদি কৰি সকলো পকী নিৰ্মাণতে প্ৰচুৰ শিলৰ ব্যৱহাৰৰ বিৱৰণ চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জীত পোৱা যায়।

মৈদাম নিৰ্মাণত বহুলভাৱে ব্যৱহৃত আন এক উল্লেখযোগ্য সামগ্ৰী হৈছে ইটা। উদাহৰণস্বৰূপে স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহৰ মৈদামত ব্যৱহৃত ইটাৰ পৰিমাণ এনেদৰে উল্লেখ কৰিছে— ইটা ভাল ৫৬৯৩৪০ খন, ভগা ইটা ১৮২৯০ টোল, জালিগাঁতত ভগা ইটা ২০০০ টোল ইত্যাদি। আহোমসকল অসমলৈ অহাৰ বহু আগৰে পৰা অসমত ইটাৰ প্ৰচলন আছিল। প্ৰাক ঐতিহাসিক যুগৰ বুলি ঠাৱৰ কৰা বিভিন্ন স্থাপত্য আৰু প্ৰত্নতাত্ত্বিক সমল— যিসমূহৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত সিঁচৰতি হৈ আছে সেই সমূহত ইটাৰ ব্যৱহাৰ হৈছিল। Edward Gaitৰ মতে অসমত প্ৰথমে কছাৰীসকলে ইটাৰ ব্যৱহাৰ কৰি পকীঘৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। আহোমসকলে কছাৰী সকলতকৈ পিছতহে ইটাৰ ব্যৱহাৰ কৰা বুলি কোৱা হয়। আহোম সকলৰ ইটা নিৰ্মাণ পদ্ধতি আদিৰ বিষয়ে এতিয়াও বিস্তৰভাৱে তথ্য সমল পাবলৈ নাই। আহোম সকলৰ মৈদাম আৰু আন স্থাপত্যসমূহত ব্যৱহাৰ কৰা ইটা সমূহৰ বৈশিষ্ট্য হ'ল যে ইটাবিলাক ব্ৰিটিছ যুগৰ ইটাৰ দৰে ডাঠ আৰু মোটা ধৰণৰ নহয়। সেই ইটাবিলাক চেপেটা, বহল আৰু বৰ ডাঠ নহয়। কিন্তু বৰ টান। সকলো ইটাৰ আয়তন একে নহয়। মাস্থোৱা দৌলত পোৱা আহোম যুগৰ ইটাৰ আয়তন $৯\frac{১}{৪} \times ৬\frac{১}{৪} \times ৫\frac{১}{৪}$ $৯\frac{১}{৪} \times ৫\frac{১}{৪} \times ১\frac{১}{২}$ এনে ধৰণৰ। আহোমসকল অসমলৈ অহাৰ বহুত দিনৰ আগৰ পৰা অসমত ইটাৰ প্ৰচলন আছিল। কিন্তু ইয়াৰ প্ৰস্তুত প্ৰণালীৰ বৈশিষ্ট্যৰ সম্পৰ্কত বিশেষ জনা নাযায়। আনহাতেদি আহোম যুগত নিৰ্মিত ইটাৰ বৈশিষ্ট্য হৈছে তেওঁলোকে বৰালি মাছ, মাটিমাহ, হাঁহকণী, ও-টেঙাৰ বীজ বোকাৰ লগত মিহলি কৰি বোকাৰে সাজি বালি

সানি, ভাটীত পুৰি ইটা প্ৰস্তুত কৰিছিল। ফলত ইটা বিলাক শিলৰ দৰে টান হৈছিল। কিন্তু এই ইটা নিৰ্মাণ কৰাৰ সম্পূৰ্ণ কৌশল, নিয়োজিত পাইকৰ সম্পৰ্কত বিস্তৃত বিৱৰণ পোৱা নাযায়। এই সম্পৰ্কত এটি কথা উল্লেখ কৰিব লাগিব যে উৎপাদনৰ কাৰিকৰী কলা-কৌশল স্থানীয়ভাৱে উদ্ভাৱন কৰা, অসমৰ অতি প্ৰাচীন, আসুৰিক শাৰীৰিক শ্ৰম নিয়োজিত হোৱা শ্ৰম-ভিত্তিক পদ্ধতিয়েই, ইংল্যাণ্ডৰ শিল্প-বিপ্লৱ হোৱা যুগতো অসমত প্ৰচলিত আছিল। অৱশ্যে উন্নত অৱস্থাৰ এই উৎপাদন ব্যৱস্থা আধুনিক ইউৰোপৰ তুলনাত প্ৰাচীন হ'লেও সমসাময়িক আন এচীয়াৰাজ্যৰ তুলনাত পিছপৰা নাছিল। প্ৰায় সকলোবোৰ কলা-কৌশলেই স্থানীয়ভাৱে উদ্ভাৱন কৰা হৈছিল, পৃথিৱীৰ আন ঠাইত তেনেবোৰ কৌশল সেই সময়ত বহুল ব্যৱহাৰ হোৱাৰ উদাহৰণ পোৱা নাযায়।

মৈদাম নিৰ্মাণত প্ৰয়োজন হোৱা বয়বস্তৰ জোখ-মাখত ব্যৱহৃত শব্দ :

আহোম যুগৰ স্থাপত্যৰ নথি থকা একমাত্ৰ বুৰঞ্জী পুথি চাংৰুঙ্গ ফুকন বুৰঞ্জীত মৈদাম নিৰ্মাণৰ বিৱৰণ সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছে। এই মৈদাম নিৰ্মাণত ব্যৱহাৰ হোৱা বিভিন্ন সামগ্ৰীসমূহৰ জোখ-মাখ, ওজন আদিৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ হোৱা শব্দবোৰৰ বৈশিষ্ট্য বিশেষভাৱে মন কৰিবলগীয়া।

আহোম যুগৰ ব্যৱসায়-বাণিজ্য, জোখ-মাখ আদিৰ বিভিন্ন তথ্য-পাতি, হিচাব-নিকাচ আদিৰ দিশ সমূহৰ সম্পৰ্কে থকা বিৱৰণী সমূহত সন্নিৱিষ্ট জোখ-মাখৰ একক সমূহ মোন, কঠা, পোৱা, সেৰ আদি স্থাপত্য নিৰ্মাণৰ সামগ্ৰীৰ হিচাপ-নিকাছ ওজন আদিৰ ক্ষেত্ৰত এনেদৰে ব্যৱহাৰ হৈছে যি সমূহ সামগ্ৰীৰ জোখ-মাখৰ ক্ষেত্ৰত সাধাৰণতে সেৰ, পোৱা, আধেৰ আদি মাপক শব্দ ব্যৱহাৰ হয়। মৈদাম আৰু অন্যান্য নিৰ্মাণ সমূহত ইয়াৰ পৰিমাণ বুজাবলৈ ব্যৱহাৰ হোৱা একক হৈছে টোল। উদাহৰণস্বৰূপে চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জীত সন্নিৱিষ্ট গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেউৰ মৈদামৰ বিৱৰণীত পোৱা— মাহ ৬৯৬ টোল, শন ৬৩৫ টোল, শিলচূণ ২,৬০০ টোল, শামুকচূণ ১৪,৭০০ টোল ইত্যাদি। এই একক ব্যৱহাৰ কেনে অৰ্থত কৰা হৈছে সম্পূৰ্ণ তথ্য পোৱা নাযায়। (dhol, i.e. a hollow wooden drum) নিৰ্মাণত ব্যৱহৃত সামগ্ৰীৰ ক্ষেত্ৰত উল্লেখিত আন এক একক কলহ। গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেউৰ মৈদামৰ বিৱৰণীত পোৱা গুড় ৫,৬৮১ কলহ, চকাচূণ ৭,১৩৮ কলহ। ওপৰ ঘৰত গুড়

৩,৬০৬ কলহ ইত্যাদি।

পৰিমাণ বুজাবলৈ কোনো কোনো বিৱৰণীত মাছ— ৪৬৮ ডাঙ্গ, ভাৰ আদি একক সমূহৰ ক্ষেত্ৰত W.W.Hunter ৰ A statical Account of Assam ত এনেদৰে উল্লেখ কৰা হৈছে to weight or count bigger amounts, units like dhol, kalah, bher, dang, pura, don were used. But in case of smaller amounts units like ser, adher, poa, chatak, tola, ana, rati (1/96th of a tola) were applied.... ইতিহাসৰ অধ্যাপক, গৱেষিকা ডঃ জাহ্নৱী গগৈ নাথৰ বিশ্লেষণ এইক্ষেত্ৰত এনেধৰণৰ "Use of units for similler denomination indicate smaller volume of internal trade in the state. It is to noted that while the bigger units- dhol, dang, kalah etc. were found to be used in upper Assam, the smaller units like ser, adher, poa, chatak, kera, ganda were found to be much popular in Kamrup area....."৪৩

চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বৰঞ্জীত পোৱা মৈদাম নিৰ্মাণৰ বয়-বস্ত্ৰৰ তালিকাত আন এককৰ— উল্লেখ এনেদৰে কৰা হৈছে, কৰালত গাঁত কুৰিয়া ১২টা, ডেৰকুৰিয়া ৪৫টা, দুকুৰিয়া ২৩টা আদি ঘন একক বুজাবলৈ এই কুৰিয়া শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিছিল। কৰাল প্ৰস্তুত কৰিবৰ কাৰণে মাটিত গাঁত খান্দি লোৱা হৈছিল। কুৰিয়াই একুৰি গুড়ৰ কলহ ব্যৱহাৰ কৰি কৰাল প্ৰস্তুত কৰাৰ ঘন ক্ষমতা বুজায়।

এটি কথা উল্লেখযোগ্য যে চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জীত বৰ্ণিত এই নথিসমূহ পকী মৈদাম বন্ধা কামত ব্যৱহৃত সামগ্ৰীৰ। পকীকৈ নবন্ধা কাঠৰ মৈদাম সমূহৰ বিৱৰণ অতি সীমিত ৰূপত কোনো ক্ষেত্ৰতহে পোৱা যায়। বুৰঞ্জীবিদ ভূৱন সন্দিকৈদেৱে ১৯৩৯ চনৰ আৱাহনত প্ৰকাশ কৰা মেটেকাৰ “মেদামেই” কাঠ-বাঁহেৰে তৈয়াৰ কৰা মৈদামৰ

একমাত্ৰ বিৱৰণ। মেটেকা অঞ্চলত থকা এটি কাঠৰ মৈদাম খান্দোতে পোৱা তথ্যসমূহ ইয়াত উল্লেখ কৰা হৈছে।

আহোমসকলৰ এই মৈদাম প্ৰথাৰ সৈতে সন্নিৱিষ্ট সামাজিক মৰ্যদা আৰু সেই অনুসৰি মৈদামত মৃতকৰ সমাধিস্থ কৰাৰ ব্যৱস্থা সমূহৰ সম্পৰ্কে বুৰঞ্জীত পোৱা বিৱৰণ সমূহৰ পৰা জানিব পৰা যায় যে— আহোমসকলে মৰিবৰ সময়ত তেওঁলোকৰ শৱদেহ বাহিৰলৈ উলিয়াই অনাৰ নিয়ম নাছিল। মৃতদেহ তেওঁলোকে ঘৰৰ ভিতৰতেই ৰাখে। স্বৰ্গদেউসকলৰ চাঙ্গতেই মৃত্যু হয়। দ্বিতীয় উল্লেখযোগ্য দিশ হ'ল ৰজা, কুঁৱৰী তথা ৰাজ পৰিয়ালৰ নিকট আত্মীয় সকলৰ মৃতদেহ কেৱল লুখুৰাখনৰ খেলৰ লোকেহে কঢ়িয়াই সমাধিস্থলৈ নিয়াৰ দায়িত্ব লাভ কৰিছিল। মৃতকৰ আত্মীয়সকলে ফুলৰ মালা, ফুল আদি দি ৰুঙ্গডাঙৰ ওপৰতেই শেষ শ্ৰদ্ধা জনাই। ৰুঙ্গডাঙ অৰ্থাৎ উৰিয়াম কাঠৰ তন্ত্ৰাৰে সজা শৱদেহ ভৰাই ৰখা কাঠৰ কফিনক পেৰা বোলা হৈছিল। এই ৰুঙ্গডাঙৰ ভিতৰত ৰখা মৃতকক সন্মানসহকাৰে জীৱিত অৱস্থাত

লাভ কৰা মৰ্যদাসহ দোলাত তুলি শোভাযাত্ৰা কৰি লৈ যোৱা হয়। বহু সংখ্যক ডা-ডাঙৰীয়া, বিষয়া, স্বৰ্গদেউৰ আপোন পৰিয়ালৰ লোক, হেংদান ধৰা, বৰা-বৰুৱাকে আদি কৰি অনেক লোকে এই যাত্ৰাত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। গায়ন-বায়ন আৰু বৰঢাকৰ লগতে যুৰীয়াকৈ কালি আৰু বৰকাঁহ বজাই যায়। আৰোৱান ধৰাই পাখী মৰীয়াসকলে পাখীৰ বিচনীৰে বিচি যায়।

বিষয় ভোগ কৰি থকা ডা-ডাঙৰীয়াসকলৰ ক্ষেত্ৰতো স্বৰ্গদেউসকলৰ দৰেই সকলো সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰে যদিও তেওঁলোকৰ শৱদেহ স্বজাতীয় লোকসকলে কঢ়িয়াই নিয়ে। গায়ন-বায়ন বজাই যায়। অন্যন্য যোৰকালিকে আদি কৰি বাদ্যযন্ত্ৰ বজোৱাৰ নিয়ম নাই। তিনিজন দাঁতিঅলীয়া গোহাঁই, শদিয়াখোৱা, মৰঙ্গীখোৱা আৰু সলাল গোহাঁইৰ লগতে

বৰবৰুৱা আৰু বৰফুকনৰ ক্ষেত্ৰতো একেই নিয়ম পালন কৰে। দোলাৰ ব্যৱহাৰত পাৰ্থক্য ৰাখে। পৰ্হি চাঙ্গি, কেকোৰাদোলা বিষয়াসকলৰ পদমৰ্যদা অনুসাৰে ব্যৱহাৰ হয়। চ'ৰাৰ বিষয় ভোগ কৰা ফুকন, বৰুৱা, ৰাজখোৱা, আদিৰ শৱদেহ থকা ৰুঙ্গডাঙ নিওঁতেও পদমৰ্যদা অনুসৰি পৰ্হি চাঙ্গি, লোৰ ঢেকৰ লগা দোলা বা কাঠৰ চৰিয়া ব্যৱহাৰ কৰে। ডা-ডাঙৰীয়াসকলৰ ক্ষেত্ৰত পালন কৰা এই সামাজিক ৰীতি সাধাৰণ পাইক বা চমুৱাসকলৰ ক্ষেত্ৰত অনুসৰণ কৰা নহয় অথবা ৰুঙ্গডাঙৰ ব্যৱস্থা নাথাকে, মাথোন তেওঁলোকৰ শৱদেহ সমাধিস্থ কৰোঁতে শৱদেহৰ চাৰিওকাষে চাৰিটা উৰিয়াম (উৰি আম) কাঠ বা ডাল দিয়ে।

স্বৰ্গদেউ সকলৰ ক্ষেত্ৰত শৱদেহ ঘৰফলীয়া আৰু লুখুৰাখন খেলৰ লোকে কঢ়িয়াব লাগে। এই শৱদেহ ৰুঙ্গ ডাঙলৈ ৰাজধানীৰ পৰা শ নিয়া আলিয়েদি মৈদাম দিয়াৰ বাবে চৰাইদেউলৈ শৱ যাত্ৰা কৰি যোৱাৰ নিয়ম। স্বৰ্গদেউৰ লগুৱা-লিকটো তথা ডা-ডাঙৰীয়াসকলৰ লগতে জীৱনকালত দৈনন্দিন বিভিন্ন প্ৰকাৰে স্বৰ্গদেউক সেৱা শুশ্ৰূষা কৰাসকল একান্তই যোৱাৰ নিয়ম।

শৱ যাত্ৰাৰ অন্তৰ্ভুক্ত

ৰুঙ্গডাঙৰ পৰা শৱদেহ বাহিৰলৈ উলিয়াই আহোম মতে পুৰোহিত বাইলুঙে ৰিকখন মন্ত্ৰ পাঠ কৰি লুখুৰাখনৰ দ্বাৰাই মৃতকৰ শৱদেহক স্নান কৰোৱায়। পিছত নতুন সাজপাৰ, ৰাজ অলঙ্কাৰ পিন্ধাই পূবমূৰাকৈ মৃতকক শুৱাই ৰাখে। ৰজাই জীৱিত কালত ব্যৱহাৰ কৰা সকলো মূল্যবান সামগ্ৰী, আঅলংকাৰ, মৈদামত ৰখা হয়। মৈদাম বান্ধিবলৈ লওঁতে লুখুৰাখনে কেইচপৰামান মাটি দিলেহে বাকীসকলে দিয়াৰ নিয়ম।

প্ৰথমে লুখুৰাখনে কেইচপৰামান মাটি দিলেহে বাকীসকলে দিয়াৰ নিয়ম।

সামৰণি :

স্থাপত্য ৰীতিৰ দিশৰ পৰা এক বিশিষ্ট স্থান অধিকাৰ কৰা আহোমসকলৰ মৈদাম প্ৰথাতে আহোম প্ৰশাসন ব্যৱস্থাৰ পৰিকল্পিত আৰু প্ৰণালীবদ্ধ প্ৰয়োগৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ ভিন্ন দিশসমূহৰ প্ৰতিফলন বিশেষ মন কৰিবলগীয়া দিশ।

মৈদামৰ সম্পৰ্কত এক বিতৰ্কিত বিষয় হৈছে— মৃত ৰজাৰ সৈতে জীয়াই জীয়াই বন্দী-বেটি আদিকো মৈদামত দিয়াৰ ব্যৱস্থা সম্পৰ্কে থকা বিতৰ্কিত তথ্য। আহোম বুৰঞ্জীত এনে দুই-এটি বিষয়ৰ বিৱৰণ আছে কিন্তু এই বিৱৰণ পিছত বুৰঞ্জী লিখকে অতিৰঞ্জিতভাৱে সংযোগ কৰা বুলি কোৱাৰ অৱকাশ নথকা নহয়। সপ্তদশ শতিকাত ফৰাছী পৰিব্ৰাজক Jean Baptiste Tavernier তেওঁৰ Travels in India নামৰ গ্ৰন্থত লিখিছে— "Since for many centuries every king their has had built for himself..... a short of chapel where he was to be buried and during their life time, each of them sent to be placed in the grave where he was to be buried a quantity of gold and silver, carpets and other articles, when the body of a dead king is buried in his grave, all his most precious possession are also placed,

there and a private idol of gold and silver which he warshipped during life and all the thing which it is believed will be reawred by him in the other world." মিৰজুমলাৰ লগত অহা হ'লেও দেশৰ সৈনিক গ্লেনিয়াছৰ It relations of an unfortunate voyage to kingdom of Bangla নামৰ পুথিত এনেদৰে উল্লেখ

কৰিছে— "As for the riches we wanted them not, having found good store in graves. It brings this people custom to enter with their dead, their best apparel money and greatest part of their servants whom they buy to bear their masteries company."

‘আহোমৰ দিন’ গ্ৰন্থত হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱাই এই সম্পৰ্কত এনেদৰে লিখিছে— “গ্লেনিয়াছ আৰু ট্ৰেভাৰনিয়াৰ দুয়োজনেই অনেক কথা সেই কালৰ মানুহৰ মুখৰ কিংবদন্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি লিখাত, অনেক ঠাইত অতিৰঞ্জিত হৈছে, এই কথা বোধকৰো নক’লেও হয়।”

এই বিতৰ্কিত বিষয়টিৰ সম্পৰ্কত দেওধাই অসম বুৰঞ্জী, সাতসৰী অসম বুৰঞ্জী, চাৰ এডৱাৰ্ড গেইটৰ বুৰঞ্জীয়ে দুই এক তথ্যৰ যোগান ধৰিলেও এটা বিষয়ত বহুতো বুৰঞ্জীবিদ, সমালোচক একমত যে যদিওবা আহোম স্বৰ্গদেউসকলৰ মৃতকৰ লগত জীয়া দিয়া হৈছিল গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেউৰ অহালৈকেহে এই প্ৰথা প্ৰচলিত আছিল। আহোম সকল হিন্দু ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰি মৃতকক হিন্দু মতে কাঠ সংস্কাৰ কৰি পিছত মৈদাম দিয়াৰ নীতি প্ৰচলিত হোৱাত এই ব্যৱস্থা লোপ পায়। কিন্তু মৃত স্বৰ্গদেউৰ মৈদামত ৰজাই ব্যৱহাৰ কৰা বয়-বস্তু আৰু পোহনীয়া জীৱ-জন্তু তথা হাতী, ঘোঁৰা দিয়াতোত কিছু যুক্তি দেখা যায়। যিহেতু আহোম মানুহৰ ধাৰণা যে মৃত ব্যক্তিসকলে পৰকালত ইহকালৰ দৰেই স্বাচ্ছন্দ্য আৰু মৰ্যদাৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব বিচাৰে। সেয়েহে প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰীসমূহ তেওঁৰ সমাধিত দিয়া হৈছিল। স্বৰ্গদেউ জয়ধ্বজ সিংহৰ ৰাজত্ব কালত ১৬৬১ খ্ৰীঃত মোগল সম্ৰাট ঔৰংজেৰৰ সেনাপতি মীৰজুমলাৰ অসম আক্ৰমণৰ সময়ত মৈদাম সমূহ খন্দোৱাই অজস্ৰ ধন-সম্পত্তি নিয়াৰ কথা প্ৰমাণ হয়। “মীৰজুমলাৰ অসম আক্ৰমণ”ত সূৰ্য কুমাৰ ভূঞাই লিখিছে— পাছে বঙ্গালত বৰা অসমীয়া মানুহে মৈদামত পুতি থোৱা ধন-সোণ, বয়-বস্তুৰ বিষয়ে নবাবক জনালে আৰু মৈদামৰ জালি গাঁতেদি দুৱাৰমুখ দেখুৱাই দিলে। নবাবে মানুহ লগাই মৈদাম খনাই তাত থকা সোণ-ৰূপৰ পাত্ৰ আৰু টকা তুলি নিলে আৰু স্বৰ্গদেউৰ হাড়কো তুলিলে। এনেদৰে দহোটা মৈদাম খনাই ইমান ধন-বিত মোগলৰ হাতত পৰিছিল যে ওলন্দাচ নাবিক গ্লেনিয়াচে অসম এৰি উভতি যাবৰ বেলিকা ক’বলৈ বাধ্য হৈছিল— ধন-সোণ আমাৰ একো প্ৰয়োজন নাছিল, কাৰণ মৈদাম খানি আমি তেনে ধন-সোণ যথেষ্ট পৰিমাণে

পাইছিলো।”

আহোম ৰাজত্বৰ অস্থিৰ আৰু অশান্ত সময়ছোৱাৰ প্ৰতিফলন মৈদামসমূহতো প্ৰতিফলিত হয়। মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহ, তিনিটাকৈ মানৰ আক্ৰমণত বিধ্বস্ত ৰাজ্যৰ অৰ্থনৈতিক অৱস্থা বুলিবলৈ প্ৰায় একোৱেই নাথাকিল। ব্যয়বহুল মৈদাম নিৰ্মাণ ব্যৱস্থা বৈচিত্ৰ্যহীন হৈ পৰিল। পাইক ব্যৱস্থাৰ ভাঙোঁৰ ফলত এনে কামৰ দায়িত্বত থকা নিৰ্দিষ্ট ফৈদৰ লোকসকলেও বাধ্যতামূলক শ্ৰমৰ ৰাজকীয় দায়বদ্ধতা প্ৰায় পৰিত্যাগ কৰিছিল। ইয়াৰ উদাহৰণ যোৰহাটত থকা আহোম ৰাজত্বৰ শেষৰ ফালৰ পুৰন্দৰ সিংহ আৰু কামেশ্বৰ সিংহৰ বৈচিত্ৰ্যহীন মৈদাম। আহোম ৰাজত্বৰ শেষৰজন স্বৰ্গদেউ পুৰন্দৰ সিংহ স্বৰ্গদেৱে পূৰ্ব পুৰুষৰ মৈদাম ৰক্ষাৰ নেতৃত্বৰ বিপৰীতে পূৰ্ব পুৰুষৰ অস্থি গংগাত পেলাই পুণ্য অৰ্জন কৰাৰ অজুহাতত চৰাইদেউত থকা ভালেকেইটা মৈদাম খান্দি নষ্ট কৰিলে। মানৰ আক্ৰমণৰ পৰৱৰ্তী ঔপনিৱেশিক শাসনৰ সময়ৰ পৰা দেশ স্বাধীন হোৱাৰ সময়লৈকে সুদীৰ্ঘ সময়ছোৱাত মৈদামসমূহ প্ৰায় অৱহেলিত হৈ আৰু অধিক ধ্বংসৰ গৰাহত পৰিল। স্বাধীনতাৰ পৰৱৰ্তী সময়ৰ পৰা চৰাইদেউকে আদি কৰি বিভিন্ন প্ৰান্তত কিছু মৈদাম সংৰক্ষণৰ প্ৰচেষ্টা কৰা হৈছে যদিও মানুহৰ ধ্বংসাত্মক মনোভাৱ, অজ্ঞতাৰ কবলত পৰি বহু মৈদাম চিৰদিনলৈ বিলুপ্ত হ’ল। বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ মৈদাম প্ৰথা, স্থাপত্য আদিৰ দিশত অধিক গৱেষণাই ভৱিষ্যতে আৰু অনেক প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পোৱাত সহায় কৰিব। প্ৰয়োজন মাথো সহযোগিতা আৰু সজাগতাৰ। অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত সিঁচৰতি হৈ থকা মৈদামসমূহৰ অধিকাংশই আজি বিলুপ্তিৰ পথত। আহোম ৰাজত্বৰ এক বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ দিশৰ প্ৰতিফলন ঘটোৱা এই মৈদামসমূহৰ সংৰক্ষণৰ জৰিয়তে মধ্যযুগৰ অসমৰ এক গৌৰৱোজ্জ্বল অতীতৰ উপযুক্ত মূল্যায়ন কৰা হ’ব।

উৎস সমল :

- ১। চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জী : সম্পাদনা, ভূবন সন্দিকৈ ১৯৬১
- ২। চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জী : সম্পাদনা, ড° ভীমকান্ত বৰুৱা, ১৯৯১
- ৩। তুংখুঙ্গীয়া বুৰঞ্জী : সম্পাদনা, ড° সূৰ্যকুমাৰ ভূঞা, তৃতীয় প্ৰকাশ, ১৯৯০
- ৪। দেওধাই অসম বুৰঞ্জী : সম্পাদনা, ড° সূৰ্যকুমাৰ ভূঞা, পুনৰ মুদ্ৰণ ১৯৬২

- ৫। হৰকান্ত বৰুৱা সদৰ আমিনৰ অসম বুৰঞ্জী : সম্পাদনা, ড° সূৰ্যকুমাৰ ভূঞা, ১৯৯১
- ৬। আহোমৰ দিন : হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱা, ১৯৮১
- ৭। ইতিহাসে সৌৰৰা ছশটা বছৰ : সৰ্বানন্দ ৰাজকুমাৰ, বনলতা সংস্কৰণ, ২০০০
- ৮। অসমৰ নিবলুপ্ত মৈদাম পৰম্পৰা : ড° প্ৰদীপ শৰ্মা, ১৯৯৩
- ৯। টাই সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা, ড° লীলা গগৈ, ১৯৭৬
- ১০। বুৰঞ্জীৰ পৰশ : দিলীপ কুমাৰ বুঢ়াগোহাঁঞি, ২০০৮
- ১১। অসমৰ অৰ্থনৈতিক ইতিহাস : যতীন্দ্ৰনাথ বৰগোহাঁই, ১৯৮৫
- ১২। A statistical Account of Assam : W.W. Hunter Vol 1.1998
- ১৩। A history of Assam : Sir Edward Gait 1997
- ১৪। Tai Ahom Religion and custom Dr. Padmeswar Gogoi 1976
- ১৫। Agrarian System of Mediaval Assam : Jahnabi Gogoi Nath, 2002
- ১৬। An account of Assam (collected during the year 1807-1809) Francies (Buchanan) hamilton, (ed) : S.K. Bhuyan, Guwahati, 1963
- ১৭। Darrang Raj Vansavali by Suryinkhari Davajna (ed) N.C. Sarma, 1973

প্ৰসঙ্গ সূত্ৰ :

- ১। দেওধাই অসম বুৰঞ্জী (সম্পাদনা) সূৰ্য্য কুমাৰ ভূঞা, গুৱাহাটী ১৯৬২, পৃ. ১৪৪
- ♦ পূৰ্বে আহোমসকলে মৰাশ খৰি নিদি মৈদাম দিছিল। হিন্দু ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰাত বৰৰজা আইকুঁৱৰী ফুলেশ্বৰী দেৱীয়ে (১৭২২-৩১ খ্ৰী) “পূৰ্বৰ ধাৰণা গুচাই মৰাক পোৰালে।” — তুংখুঙ্গীয়া বুৰঞ্জী।
- ♦ স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই (১৬৯৬-১৭১৪ খ্ৰীঃ) খাওঙৰ

খেল পাতে। খাওঙসকলে ‘ৰজা ও ডাঙৰীয়া ও গোহাঁঞিসকলৰ মৃত শৰীৰৰ অস্থি গংগাদি তীৰ্থত বিধিমেতে লগাই ব্ৰাহ্মণ আদিক তদৰ্থে দান দক্ষিণা দি কৰিব। — হৰকান্ত বৰুৱা সদৰ আমিনৰ বুৰঞ্জী। পৃ. ১৭৫

- ২। মৃতদেহ ভালেদিনলৈকে ঔষধ প্ৰয়োগৰ জৰিয়তে অবিকৃত অৱস্থাত ‘বহ ঢালি থোৱা’ বুলি বুৰঞ্জীত উল্লেখ পোৱা যায়। — চাংৰুং ফুকনৰ বুৰঞ্জী। পৃ. ৫
- ৩। চাংৰুং ফুকন— ছাঙ-ৰুঙ হ’ল এটা তাই ভাষাৰ শব্দ। চাঙ-ৰ অৰ্থ জনা বা বতৰা দিয়া আৰু ৰুঙৰ অৰ্থ কাৰেং বা বহুদিন অথবা জিলিকি থকা। ই এটা অভিযান্ত্ৰিক বৰ্ণনা। আহোম ৰাজত্বকালত নিৰ্মাণ কৰা কীৰ্তিচিহ্ন সমূহৰ জোখ নিৰ্মাণৰ বাবে প্ৰয়োজন হোৱা বিভিন্ন সামগ্ৰীৰ হিচাপে নিৰ্মাণ কাৰ্য্যৰ সম্পূৰ্ণ বৰ্ণনা চাংৰুং ফুকন নামৰ এজন ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ তহাৰদানত লিপিবদ্ধ কৰি ৰাখিছিল আৰু এই সমূহ উপযুক্ত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হৈছিল। — লীলা গগৈ, ‘বুৰঞ্জীয়ে পৰশা নগৰ’, পৃ. ৩৯
- ♦ দৰঙ্গ ৰাজবংশাৱলীত উল্লেখ থকা অনুসৰি মহাৰাজ নৰনাৰায়ণে কামাখ্যা মন্দিৰ পুনৰ নিৰ্মাণৰ বাবে মেঘামুকুন্দমৰ নেতৃত্বত “শিলাকুটি, সূতাৰ বাঢ়াই শিল্পকাৰ, চুনেৰী, সোণাৰী আৰু কমাৰ, কুমাৰ”সহ এটা সৈন্যৰ দল নীলাচললৈ পঠিয়াই দিয়ে। ১৮ বংশাৱলীত উল্লেখ থকা অনুসৰি “গোসাঁনীৰ স্বপ্নাদেশ মতে শিলেৰে সজা মঠটো সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ শিলৰ ব্যৱহাৰৰ সলনি ইটাৰ ব্যৱহাৰেৰে নিৰ্মাণ সম্পূৰ্ণ কৰিছিল।” ইটাৰ প্ৰস্তুত প্ৰণালী এনেধৰণৰ—
“কুমাৰ আনিয়া ইটা সজাইবাক দিলা।
পাগিয়া ইটাক আনি ঘৃতত ভাজিলা।।
কৰাল লাগিয়া পুনু ভৈলা সাৱধান।
মুন্ময় মঠ তৰে কৰিলা নিৰ্মাণ।।

ড° ভূপেন হাজৰিকাই গোটেই জীৱন জুৰি অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ মাজত সমন্বয় সদ্ভাৱ গঢ়ি তোলাৰ বাবে নিৰলস প্ৰচেষ্টা চলাই গৈছিল। জাতি-জনগোষ্ঠীৰ সকলো লোকৰ বাবেই তেওঁ আছিল অতি শ্ৰদ্ধাৰ আৰু মৰমৰ।

অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ সমন্বয়ৰ প্ৰতীক ড° ভূপেন হাজৰিকা

ড° ৰমানন্দ দাস

সহযোগী অধ্যাপক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

অসমৰ সকলোৰে হিয়াৰ আমঠু গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, সংগীত শিল্পী, কবি তথা সংগীত জগতৰ ভোটা তৰাস্বৰূপ বিশ্ববিশ্ৰুত কিংবদন্তি ভাৰতবৰ্ষ শ্ৰদ্ধাৰ ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ জন্ম ১৯২৬ চনৰ ৮ চেপ্তেম্বৰত অসমৰ সীমামূৰীয়া অঞ্চল তথা লুইত পাৰৰ শদিয়া অঞ্চলত হৈছিল। ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ পিতৃ নীলকান্ত হাজৰিকা (নাজিৰা) আৰু মাতৃ শান্তিপ্ৰীয়া হাজৰিকা (গুৱাহাটীৰ ভৰলুমুখ) এই দুই গৰাকী ব্যক্তি অসমৰ এক উল্লেখনীয় সংস্কৃতিবান পৰিয়ালৰ আছিল।

ড° হাজৰিকাৰ জন্ম হোৱা বছৰ হিচাপে ৯৭ বছৰত ভৰি দিলে। তেখেতে প্ৰয়াণ (৫ নৱেম্বৰ, ২০১১) কৰাৰো আজি ১২ বছৰ হ'ল। বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা, ফণী শৰ্মা আৰু জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ দৰে সংস্কৃতিবান ত্ৰিমূৰ্ত্তিৰ সান্নিধ্য লাভ কৰা বিখ্যাত তথা সৰ্বগুণাকৰ গায়কজনৰ সংগীত-চৰ্চা, নাটক, চিনেমা কৰা আৰু নিৰ্মাণৰ দৰে বিশাল পাণ্ডিত্য আৰু আকৰ্ষণীয় ব্যক্তিত্বৰ কথা জনসমাদৃত। ড° ভূপেন হাজৰিকা বুলি ক'লে তেওঁ বিশেষকৈ সংগীতৰ বহু বহুগীয়া স্মৃতিৰে প্ৰতিজন অসমীয়াৰ হৃদয় পুলকিত কৰি তোলে। ফলস্বৰূপে এক অনিৰ্বচনীয় প্ৰেৰণাই উন্মাদা কৰি তোলে অসম, ভাৰত তথা সমগ্ৰ বিশ্বক।

উল্লেখযোগ্য যে, মোৰ লগতে আন ভালেমান

সৌভাগ্যবান ব্যক্তিয়ে তেখেতক একেবাৰে কাষৰ পৰা সান্নিধ্য লাভ কৰাৰ সৌভাগ্য হৈছিল। ব্যক্তিগত ভাৱে সেই লগ পোৱাৰ অনাবিল সান্নিধ্যৰ অনুভৱ আৰু সময় সঁচাকৈয়ে বৰ মধুৰ আছিল। অৱশ্যে এটা কথা উনুকিয়াব লাগিব যে,

যেতিয়া কোনো এজন ব্যক্তি অধিক জনপ্ৰিয় হয় তেতিয়া তেনে এজন ব্যক্তিৰ সান্নিধ্য পোৱাৰ বাট অতি কঠিন হয়। প্ৰথম অৱস্থাত আমিও তেওঁৰ সান্নিধ্য লাভ কৰোঁতে কিছু বিৰক্তিদায়ক পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ, যদিওবা তেওঁক লগ পোৱাৰ পিছত সেই নেতিবাচক অনুভৱ নাইকিয়া হৈছিল। যিয়েই নহওক তেখেতৰ বহুৰঙী মন আৰু আত্মাই অসম তথা ভাৰতৰ লক্ষ লক্ষ জনতাক বাৰুকৈয়ে মোহছন্ন কৰি ৰাখিছিল।

সংগীতজ্ঞ হিচাপে তেওঁ জীৱিত কালতে কিংবদন্তীস্বৰূপ হৈ পৰিছিল। আনহাতে তেখেতৰ ব্যক্তিত্ব আছিল অনন্য। তেওঁৰ প্ৰতিটো গীতত আছিল সৰ্বসাধাৰণ লোকৰ হৃদয়ৰ হৃ-স্থমুনিয়াহ, আশা-নিৰাশা, আনন্দ-বেদনা আৰু পোৱা-নোপোৱাৰ এখন বাস্তৱৰ ছবি। সমাজৰ পৰিৱৰ্তনৰ বাবে লক্ষ লক্ষ জনতাৰ আশাক মন্ত্ৰৰূপে লোৱা ড° হাজৰিকাই গীত-মাত্ৰেৰে শক্তিশালী ৰূপেৰে সমাজ গঢ়ি থৈ গ’ল সেইটো এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ। তেওঁৰ জীৱনকালত কৰা প্ৰতিটো কৰ্ম, প্ৰতিটো চিন্তা, প্ৰতিটো সৃষ্টি কৰ্ম, প্ৰতিটো দৃষ্টিভংগীৰ মাজত সংপৃক্ত হৈ আছে মানৱতাৰ লগতে সংগৰদ্ধ হৈ থকা সমন্বয়ৰ এক ধাৰা।

ড° ভূপেন হাজৰিকাই গোটেই জীৱন জুৰি অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ মাজত সমন্বয় সন্ধানৰ গঢ়ি তোলাৰ বাবে নিৰলস প্ৰচেষ্টা চলাই গৈছিল। জাতি-জনগোষ্ঠীৰ সকলো লোকৰ বাবেই তেওঁ আছিল অতি শ্ৰদ্ধাৰ আৰু মৰমৰ। অসমৰ বড়ো-কছাৰী, মিকিৰ, লালুং, আহোম, খামতি, হাজং, ৰাভা, দেউৰী, চুতীয়া, মৰাণ, মটক, কোঁচ-ৰাজবংশী, চাহ-জনজাতি, মিচিং অধিবাসী মুছলমান আদি মানুহখিনিৰ শান্তি-সম্প্ৰীতি-সন্ত্ৰাৰ আদি নাথাকিলে সামগ্ৰিকভাৱে অসমখন সুস্থ হৈ থকা সম্ভৱ নহয়। তেওঁ অনুভৱ কৰিছিল প্ৰতিটো জনগোষ্ঠীৰ নিজৰ নিজৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ যদি বিকাশ নঘটে আৰু বিকাশ সাধনৰ বাবে যদি প্ৰচেষ্টা লোৱা নাযায়, তেন্তে বৃহত্তৰ সমাজ বোলা কথাষাৰ কেৱল মুখৰ কথা হৈয়ে ৰ’ব। অসমৰ দৰে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ অৰুণাচল, নাগালেণ্ড, মেঘালয়, মণিপুৰ, মিজোৰাম আদি জনগণৰ সৰ্বতো প্ৰকাৰৰ উন্নয়নৰ স্বাৰ্থৰ প্ৰতিও ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ নিৰলস প্ৰচেষ্টা আছিল। এনে প্ৰসংগবোৰত আমি সকলোৱেই যে অত্যন্ত সচেতন হোৱা দৰকাৰ, সেয়া তেখেতে অনুভৱ কৰিছিল। তাকে নহ’লে আমাৰ অসমীয়া জাতিটোৰ অৱস্থা যে অতি

দুখলগা ধৰণৰ হ’ব।

তেখেতে এঠাইত কৈছিল- “আমি ক’ৰবাত কেতিয়াবা ভুল কৰিছোঁ নেকি? দেখিব আমি কেতিয়াবা অনুকম্পা বিচাৰিছোঁ বা আনলৈ বুলি অনুকম্পা বা পুতৌ নিক্ষেপ কৰিছোঁ, কেতিয়াবা অবৈজ্ঞানিক নেতিবাচক আৱেগৰ দাস হৈছোঁ, কেতিয়াবা ক্ষমতালোভী শাসকৰ ৰাজনীতি ক্ৰীড়নক হৈ বৈজ্ঞানিক প্ৰক্ৰিয়াৰে গঢ় লৈ উঠা সম্বন্ধত প্ৰচণ্ড আঘাত কৰিছোঁ, নেতিবাচক উগ্র জাতীয়তাবাদক কোনোবাই সাৰটিছো, কোনোবাই সাহিত্যৰ বিশ্বজনীনতাক ঠেক ৰাজনীতিৰ মুখা পিন্ধাই সীমিত কৰিব খুজিছোঁ। এই কথাখিনি অপ্ৰিয় যদিও অতি দুখলগাকৈ সঁচা। প্ৰতিজন অসমীয়াই এই কথাখিনিৰ প্ৰতিপাদ্য বক্তব্য অন্তঃকৰণেৰে অনুভৱ কৰা দৰকাৰ। তাকে নহ’লে আমি নিজকে অসমীয়া বুলি ক’ব পৰা যোগ্যতাখিনি হেৰুৱাই পেলাম। এজন সচেতন নাগৰিক হিচাপে নিজে বাস কৰা সমাজখনৰ প্ৰতি থাকিব লগা ন্যূনতম দায়ৱদ্ধতা খিনিও যদি প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰো, তেনেহ’লে নিজকে সচেতন বুলি ক’ব পৰা অধিকাৰখিনিও আমাৰ নাথাকিব। এই কথাখিনি ড° ভূপেন হাজৰিকাই অনুভৱ কৰিছিল আৰু তেওঁ বিচাৰিছিল যে এই কথাখিনি প্ৰতিজন অসমবাসীৰো মনৰ কথা হওক”।

১৯৯১-৯২ চনৰ অসম সাহিত্য সভাৰ শিৱসাগৰ অধিৱেশনৰ সভাপতিৰ ভাষণত তেওঁ কৈছিল- “অসম ৰাজ্যৰ বৰাক উপত্যকা আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ মাজত অতীজৰে পৰা থকা মিলন সঁচুত যদি আজিৰ ৰাজনীতি জনিত আৱেগিক ভাঙোন ধৰিছে, তাক পুনৰ নিৰ্মাণ কৰি ল’ব লাগিব। সমান্তৰালভাৱে ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাক বৈ যাওক- আনন্দৰে- অসম নামৰ ভৌগোলিক মানচিত্ৰত- কোনোও যাতে কোনো ফালৰ পৰা সংস্কৃতিত আৰু ভাষিক আগ্ৰাসন বুলি মনত আঘাত নেপায়। “মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ মহামিলনৰ তীৰ্থ” গীতটিৰ জৰিয়তে অসমীয়া জাতি গঠনৰ এই মহামিলনে যে এক বিৰাট সমন্বয়ৰ ভূমিকা পালন কৰিছে, তাৰ অপূৰ্ব বৰ্ণনা গীতটিত আছে।

ড° ভূপেন হাজৰিকা নিজেই আছিল জাতি-কুলৰ ভেদাভেদ আৰু ধৰ্মৰ ঠেক গপ্তীৰ উদ্ধৃত। অসমত হিন্দু-মুছলমানৰ মাজত যুগ যুগ ধৰি চলি থকা মিলা-প্ৰীতি আৰু সমন্বয় চিৰদিন অটুট ৰখা আৰু তাক অধিক সংহত কৰাৰ বাবে তেওঁ আগৰণুৱাৰ ভূমিকা লৈছিল আৰু এনে সম্প্ৰীতি

বিনম্র কবিতালৈ বিচৰাসকলক তেওঁ সাৰধান কৰি ‘ৰমজানৰ ৰোজা গ’ল’ গানটি ৰচনা কৰি আৰম্ভণিতে ঘোষণা কৰিছিল। বুৰঞ্জীয়ে চিঞৰে-লুইত পাৰৰ স্বকীয়তা ৰাখিবলৈ অসমৰ লাচিতৰ সেনা বাহিনীটো অসমীয়া মুছলমান সেনা আছিল- বুৰঞ্জীয়ে সকিয়াই, ভাৰতৰ অন্যান্য ঠাইত সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষত তেজৰ নৈ বোৰাৰ সময়তো, অসমত হিন্দু-মুছলমানৰ কাহানিও কোনো কাৰণতে সংঘাত বা সংঘৰ্ষ হোৱা নাছিল। আজি এনে সংঘাত আনিবলৈ কোনো চক্ৰান্তকাৰীয়ে অপচেষ্টা কৰিলে, এই গীতেৰে বোধ হয় বহু কথা সুঁৱৰিব পাৰি। সচাঁকৈয়ে এই গীতটিৰ জৰিয়তে

অসমৰ হিন্দু-মুছলমানৰ মাজত কি ধৰণে সমন্বয় বিৰাজ কৰিছিল সেই কথা সোঁৱৰাই দি তাৰ উজ্জ্বল নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছে। তাৰ লগে-লগে এই সমন্বয় ভাঙিব বিচৰা চক্ৰান্তকাৰীৰ চকুত আঙুলি থৈ জনাইছে এক প্ৰত্যাশবান। ইমানখিনিৰ পিছতো পাহাৰ-ভৈয়ামৰ মানুহখিনিৰ মাজত বাৰে-বাৰে হিংসা-বিদ্বেষৰ ভাৱ গা কৰি উঠে। বন্ধুত্বৰ এনাজৰীডাল বাৰে-বাৰে ছিগি যাব খোজে। ভাগি যোৱা এই ভেঁটি পুনৰ নিৰ্মাণৰ বাবে ড° হাজৰিকাই নিৰলস সাধনা কৰি গ’ল। তেখেতে আজীৱন যি গীত গাই গ’ল, সেই গীত সমন্বয়ৰ গীত।

সেই সমন্বয় পাহাৰ-ভৈয়ামৰ মানুহখিনিৰ মাজৰ সমন্বয়। আজিৰ তাৰিখত ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ শাৰীৰিক অনুপস্থিতিৰ পিছতো তেখেতৰ চিন্তা-চেতনা, কৰ্ম, দৃষ্টি ভঙ্গী আদিৰ সবল উপস্থিতি অনুভৱ কৰা যায়। মনৰ সংকীৰ্ণতা, হিংসা-বিদ্বেষ আঁতৰাই, জাত-পাত, জাতি-জনগোষ্ঠীৰ, ভাষা-ধৰ্মৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি মানুহক ভাল পাবলৈ তেওঁ শিকাই গৈছে। অসমীয়া সমাজ জীৱনলৈ আগবঢ়াই যোৱা তেখেতৰ মহৎ অৱদানসমূহৰ ভিতৰত এই কথাখিনি নিতান্তই গুৰুত্বপূৰ্ণ। ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ এই চিন্তাখিনি অসমৰ প্ৰতিজন লোকে নিজৰ চিন্তা বুলি ধৰি লৈ সমাজৰ বাবে কাম কৰি যোৱা উচিত। তেনে কৰিলেহে ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ প্ৰতিও প্ৰকৃত শ্ৰদ্ধা প্ৰদৰ্শন কৰা হ’ব। নহ’লে

অসম সাহিত্য সভাৰ শিৱসাগৰ অধিৱেশনৰ সভাপতিৰ ভাষণত তেওঁ কৈছিল- “অসম ৰাজ্যৰ বৰাক উপত্যকা আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ মাজত অতীজৰে পৰা থকা মিলন সঁতুত যদি আজিৰ ৰাজনীতি জনিত আৱেগিক ভাঙোন ধৰিছে, তাক পুনৰ নিৰ্মাণ কৰি ল’ব লাগিব।

অসমীয়া জাতিটোৱে অচিৰেই নিজস্বতা হেৰুৱাব, সামগ্ৰিকভাৱে অসমীয়া জাতিটো সুস্থ হৈ নাথাকিব।

অসমীয়া সমাজলৈ আগবঢ়োৱা ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ সামাজিক অৱদান বুলি কওঁতে তেখেতৰ দ্বাৰা ৰচিত আৰু পৰিবেশিত গীতসমূহৰ কথাও কোৱা উচিত। তেখেতৰ গীতবোৰত অতি শক্তিশালী ভাৱে সমাজ সচেতনতাৰ ভাৱ ফুটি উঠিছে। সেয়া ইয়াৰ আলোচ্য বিষয় নহয় যদিও সামাজিক অৱদানৰ কথা ক’বলৈ গৈ গীতবোৰৰ প্ৰসংগ এৰাই চলিব পৰা নাযায়। সমাজৰ কৃষক, শ্ৰমিক, শোষিত আৰু নিপীড়িতৰ কথা সবাতোকৈ সজোৰে

আৰু শক্তিশালীভাৱে তেওঁ গীতৰ মাজেৰে প্ৰকাশ কৰি গৈছে। সমাজৰ অন্যায়-অবিচাৰৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ চিৰলগৰীয়া। এনে প্ৰতিবাদী মানসিকতা তেখেতে বিষুৱাভাৰ পৰা পাইছিল। ৰূপান্তৰকামী মানসিকতাৰে শোষণকাৰীৰ বিৰুদ্ধে তেখেতে সংগ্ৰাম কৰি গ’ল। সমাজৰ সামগ্ৰিক সুস্থতাৰ স্বার্থত তেনে সংগ্ৰাম আছিল তেনেই দৰকাৰী। বিষুৱাভাৰ বিপ্লৱী মানসিকতাই ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ ৰূপান্তৰকামী মানসিকতাৰ ওপৰত বহু পৰিমাণে প্ৰভাৱ পেলাইছিল। সমাজত

সাম্যবাদ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ বাবে মাৰ্ক্সবাদৰ বাদে বিকল্প নাই, সেয়া ড° ভূপেন হাজৰিকাই অতি গভীৰভাৱে অনুভৱ কৰিছিল।

বাৰাণসীত বি.এ. পঢ়ি থাকোঁতে শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ পাঠ লোৱাৰ উপৰি আচাৰ্য নৰেন্দ্ৰ দেৱৰ মাৰ্ক্সবাদ সম্পৰ্কীয় পাঠদান গ্ৰহণ, আমেৰিকালৈ যোৱাৰ আগতে ভাৰতৰ অনেক মাৰ্ক্সবাদী বন্ধুৰ সৈতে ঘনিষ্ঠ সম্বন্ধ, আমেৰিকালৈ গৱেষণাৰ বাবে যাওঁতে পল ৰবচন, হাৰ্ভাৰ্ড ফাষ্ট আদিৰ সান্নিধ্য লাভে ড° ভূপেন হাজৰিকাক সাম্যবাদী চেতনাৰে গঢ়ি তোলাত বিশেষভাৱে অৰিহণা আগবঢ়াইছিল। মাৰ্ক্সবাদৰ সৈতে জড়িত হৈ তেখেতে যথেষ্ট প্ৰত্যাশান্বিত হ’বলগীয়া হৈছিল। আমেৰিকাত চাৰি বছৰ অধ্যয়ন আৰু

গৱেষণা কৰাৰ পিচত অসমলৈ উভটি আহি তেখেতে এক সংগ্ৰামী মানসিকতাৰে কাম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। প্ৰতিষ্ঠান বিৰোধী আৰু প্ৰাচীন ধ্যান-ধাৰণাৰ বিৰুদ্ধে, বৰ্ণবাদৰ বিৰুদ্ধে তেখেতৰ গীতসমূহ সৰল ৰূপত প্ৰকাশ পাবলৈ ধৰিলে। চৰকাৰী পক্ষ, সুবিধাবাদী মধ্যবিত্ত আৰু সামন্তবাদীসকলে ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ এনে সংস্কাৰকামী মানসিকতাক মানি ল'ব পৰা নাছিল। ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ যি ধৰণৰ চেতনা আৰু দৃষ্টিভংগী তেনে চেতনা, তেনে দৃষ্টিভংগী এইসকল সংকীৰ্ণ চিন্তা-চেতনাৰ মানুহৰ মাজত নাই।

১৯৭৯ চনত সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ নেতৃত্বত আৰম্ভ হোৱা বহিৰাগত, পিচত বিদেশী বিতাড়ন আন্দোলনে ড° ভূপেন হাজৰিকাক আংশিকভাৱে অসমমুখী কৰি তুলিলেও সেইয়া আদৰ্শগত আগমন নাছিল। বহু ক্ষেত্ৰত সেয়া আছিল জাতীয়তাবাদী চেতনালব্ধ আৱেগিক সম্পৰ্ক। তেওঁৰ এই নতুন আৱেগিক সম্পৰ্কত চিন্তিত হৈ পৰে অসমৰ একাংশ বামপন্থী কৰ্মী আৰু শিল্পী। তেনে কেইজনমান শিল্পীৰ উদ্যোগত ১৯৮২ চনত গঠন কৰা হয় 'সদৌ অসম জনসাংস্কৃতিক পৰিষদ' নামৰ সংগঠন। ড° ভূপেন হাজৰিকাক সেই সংগঠনৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সভাপতি হিচাপে নিৰ্বাচন কৰা হয়। জনসাংস্কৃতিক পৰিষদৰ উদ্যোগত তেওঁ অসমৰ সমাজ জীৱনৰ সমন্বয় আৰু প্ৰগতিশীল সাংস্কৃতিক কৰ্মীৰ আন্দোলনত জড়িত হোৱা বাবে একাংশ লোকে তেওঁক পুনৰ কমিউনিষ্ট, মাৰ্ক্সবাদী বুলি এৰাই চলিবলৈ ধৰিলে। তেনেতে ড° ভূপেন হাজৰিকাই ঘোষণা কৰিলে যে, তেওঁ জনসাংস্কৃতিক পৰিষদৰ সমন্বয় মূলক সাংস্কৃতিক আন্দোলনতহে জড়িত হ'ব, আন কোনো ধৰণৰ

ৰাজনৈতিক কৰ্মত জড়িত নহয়। এই ঘোষণাৰ পিছত ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ নেতৃত্বত জনসাংস্কৃতিক পৰিষদে অসম আন্দোলনৰ সময়ত সংঘৰ্ষত বিধস্ত হোৱা চমৰীয়া, হাজো আদি ঠাইলৈ গৈ সমন্বয়ৰ বাণী প্ৰচাৰ কৰে। এই কথাৰ পৰাই প্ৰমাণ হয় যে, ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ সাংস্কৃতিক আন্দোলনৰ লগত প্ৰগতিশীল আৰু সাম্যবাদী চিন্তাও জড়িত হৈ আছিল।

১৯৪৯ চনত মাও চেং তুঙৰ নেতৃত্বত সংগঠিত হোৱা চীনৰ বিখ্যাত সাম্যবাদী বিপ্লৱেও ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ মানসিকতাত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল। ১৯৬২ চনত সংগঠিত হৈছিল সীমাক কেন্দ্ৰ কৰি চীন-ভাৰতৰ যুদ্ধ। সেই সময়ত দুয়ো দেশৰ অগণন সেনা নিহত হৈছিল। ড° ভূপেন হাজৰিকা বিতৰ্কিত হৈ পৰিছিল চীনৰ ভূমিকাত। অৱশেষত তেওঁ গীতৰ মাজেৰে চীনক কৰিছিল কঠোৰ সমালোচনা। চীনক কৰা ভূপেন হাজৰিকাৰ সমালোচনাৰ মাজেৰে সেইসময়ত অসমৰ ৰাইজে শিল্পীগৰাকীৰ মাজত আৱিষ্কাৰ কৰিছিল এক সংবেদনশীল মনৰ জাতীয় সত্তা। হাজৰিকাই নিজেই বহুবাৰ স্বীকাৰ কৰি গৈছে যে, তেওঁ কোনো ধৰণৰ আত্মসনৰ পক্ষপাতি নহয়, লাগিলে সেই আত্মসন অৰ্থনৈতিক, সাংস্কৃতিক, ভাষিক, ভৌগোলিক বা ৰাজনৈতিক যিয়েই নহওক।

সদৌ শেষত নতুন প্ৰজন্মৰ যুৱক-যুৱতীসকলে সংগীতৰ জগতজিনা শিল্পী ভাৰতৰত্ন ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ দেৱৰ অসম তথা উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত সমন্বয় সত্তাৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ বিষয়ে চিন্তা কৰাৰ কিছু আভাস পাবলৈ সক্ষম হ'ব বুলি আশা কৰিয়েই এই লেখাৰ জৰিয়তে মহান শিল্পী জনাক স্মৰণ কৰি কৌটি কৌটি শ্ৰদ্ধাৰ্থ নিবেদন আগবঢ়ালো।

দুখ যেতিয়া কবিতা লেখে মোৰ হাতেৰে

মোৰ আঙুলিত আহি নিজাৰ পৰে সখীয়তী ৰ'দ।

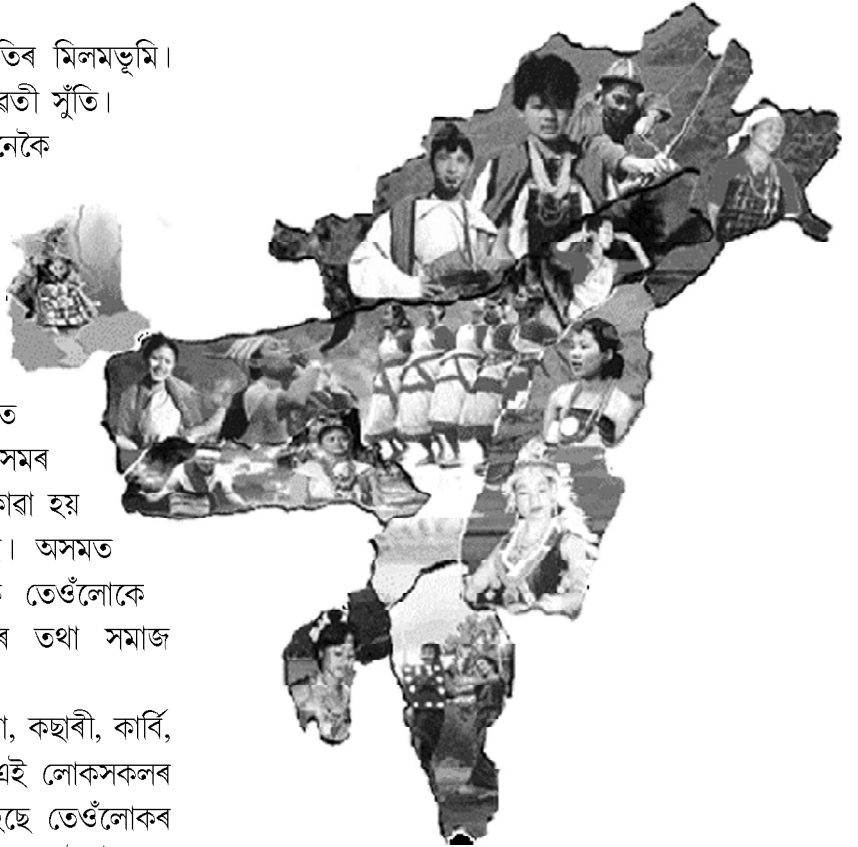
(কবিতাৰ ৰ'দ)

অসমৰ বাৰেবহনীয়া সংস্কৃতি

নিকিতা গগৈ
তৃতীয় বাণ্যাসিক, গণিত বিভাগ

অসম এখন বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ সংস্কৃতিৰ মিলমভূমি।
সংস্কৃতি এটা জাতিৰ জাতীয় জীৱনৰ বোৱতী সঁতি।
নৈৰ গতিয়েই সংস্কৃতিৰ গতি। নৈয়ে যেনেকৈ
নিৰবিচ্ছিন্ন গতিৰে চিৰদিন বৈ থাকে,
সংস্কৃতিও তেনেকৈয়ে ধাৰাবাহিক গতিৰে
চলি থাকে। এই মনোমোহা ৰাজ্যখনৰ
মানুহবোৰ বিশেষকৈ আৰ্য, মংগোলীয়,
অষ্ট্ৰিক আৰু ব্ৰহ্মদেশীয় থূলৰ লোক।
অসমৰ সকলো জাতি-উপজাতি সন্মিলিত
হৈ অসমীয়া সংস্কৃতি গঢ় লৈ উঠিছে। অসমৰ
খিলঞ্জীয়া লোকসকলক অসমীয়া বুলি কোৱা হয়
আৰু অসমৰ ৰাজ্যিক ভাষাও অসমীয়া। অসমত
বসবাস কৰা জাতি-জনগোষ্ঠীসমূহ আৰু তেওঁলোকে
প্ৰত্যেকৰে সংস্কৃতি, কলাকৃষ্টি, সাজপাৰ তথা সমাজ
ব্যৱস্থাৰ এক সুকীয়া পৰিচয় আছে।

অসমত বিভিন্ন জাতি যেনে বড়ো, কছাৰী, কাৰ্বি,
মিৰি, ৰাভা আদি লোকে বসবাস কৰে। এই লোকসকলৰ
নিজস্ব ভাষা আছে যদিও অসমীয়াই হৈছে তেওঁলোকৰ
প্ৰচলিত মুখ্য ভাষা। অধিকাংশ অসমীয়ালোকেই বৈষ্ণৱ
পন্থাত বিশ্বাস কৰে। বৈষ্ণৱসকলে বিভিন্ন ধৰণৰ মূৰ্তি পূজা
নকৰি নাম-কীৰ্তন কৰে, য'ত ভগৱান বিষ্ণুৰ গুণ গৰিমা
বৰ্ণনা কৰা হয়। শংকৰদেৱৰ বৈষ্ণৱ আদৰ্শ বিজ্ঞপ্তিৰ লগে
লগে পূৰ্বৰ বিষু কৃষ্ণলৈ ৰূপান্তৰিত হয় আৰু ভাগৱতকেন্দ্ৰী

কৃষ্ণভক্তিমাৰ্গৰ যোগেদি নাম-প্ৰধান উপাসনালৈ বাগৰি
যায়। শংকৰদেৱৰ হাতত কৃষ্ণ ভক্তিয়ে ভাৰতৰ অন্য
ঠাইতকৈ ৰূপ সলায়, কিন্তু মূল ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ লগত
সূত্ৰ ৰক্ষা কৰি আহিছে। অসমৰ অনাৰ্যমূলৰ সংস্কৃতি আৰু

ধৰ্মৰ পৰিৱেশ শংকৰদেৱেই কৃষ্ণভক্তিমাৰ্গৰ মাধ্যমত আৰ্যকৰণ আৰু ভাৰতীয়কৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। জাতিভেদ প্ৰথা ৰহিত কৰি এখন সৰল সমাজ গঢ়াৰ বাটো তেৱেঁই মুকলি কৰে। অসমৰ সাংস্কৃতিক বিন্যাস গঠনত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰা, দুই সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয় সত্ত্বাৰ প্ৰথমটো হৈছে ধৰ্মীয় মহিমাৰে মহিমামণ্ডিত তথা সাংস্কৃতিক চৰ্চাৰ কেন্দ্ৰস্থল ৪০০ বছৰ পুৰণি “সত্ৰ”সমূহ আৰু দ্বিতীয়তে হ’ল নামঘৰ, ঈশ্বৰৰ স্মৰণ কীৰ্তন আৰু উপাসনা কৰা ধৰ্মীয় প্ৰতিষ্ঠান। গাঁৱৰ লোকসকল সাধাৰণতে স্থানীয় ভক্তপ্ৰাণ ৰাইজে ঈশ্বৰৰ গুণ-গৰিমা গাবলৈ নামঘৰৰ সদস্য হিচাপে জড়িত হৈ থাকে। গাঁওসমূহ প্ৰায়ে বিভিন্ন জাতিৰ পৰিয়ালৰে গঠিত।

অসমীয়া সংস্কৃতি : অসমৰ জাতীয় উৎসৱ বিহু আৰু সামাজিক উৎসৱ বিয়া অসমীয়া সংস্কৃতিৰ একো একোটা মূল্যবান সম্পদ। এই দুয়োটিতে সমন্বয়ৰ লক্ষণ দেখা পোৱা যায়।

অসমত, জাতিভেদ প্ৰথা আছে যদিও ই ভাৰতৰ আন ঠাইৰ দৰে চকুত লগা ধৰণৰ বা প্ৰমুখ নহয়। আন ধৰ্ম যেনে বৌদ্ধ, হিন্দু, ইছলাম, খ্ৰীষ্টিয়ান ইত্যাদি ধৰ্মও অসমত প্ৰচলিত। বছৰত তিনিবাৰকৈ বহু আনন্দ-উৎসাহেৰে জাতি-ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে পালন কৰা বিহু হ’ল অসমৰ ৰাজ্যিক উৎসৱ। অসমীয়াৰ বিশ্বাস, অনুভৱ, গৌৰৱ, পৰিচয় ইত্যাদিৰ বাবে ব্যৱহৃত অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বহুতো গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰতীকাত্মক উপাদান আছে। এই সৰ্ব স্বীকৃত প্ৰতীকসমূহ হ’ল- অসমীয়া ‘গামোছা’, ‘জাপি’, ‘তামোল-পাণ’, ‘শৰাই’ আদি। অসমৰ মহিলাসকলে পৰিধান কৰা পাৰম্পৰিক সাজ-পোছাক হ’ল ‘মেখেলা-চাদৰ’ আৰু অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এক অভিন্ন অংগ হ’ল ‘অসমীয়া গহনা’।

গামোছা : প্ৰতিজন অসমীয়াৰ বাবে গামোছা হৈছে অতি সমাদৃত, সহজে পৰিচিতি আৰু বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ সাংস্কৃতিক প্ৰতীকস্বৰূপ। সকলো ধৰ্মীয়, সামাজিক, ৰাজনৈতিক আয়োজনত সম্বৰ্ধনা জনাবৰ বাবেও গামোছা ব্যৱহাৰ কৰা হয়। গামোছা এখনি কপাহেৰে নিৰ্মিত দীঘল বস্ত্ৰ যাৰ তিনিও ফালে ৰঙা পাৰি থাকে আৰু ৰঙা ফুল বচা থাকে।

তামোল-পাণ : তামোল-পাণ বা গুৱা-পাণ অসমীয়া সমাজত ভক্তি, শ্ৰদ্ধা, মান-সন্মান, আদৰ আৰু

বন্ধুত্ব ইত্যাদিৰ চিহ্ন হিচাপে প্ৰদান কৰা হয়। অতিথি আপ্যায়নৰ ক্ষেত্ৰত সন্মানৰ চিনস্বৰূপে কাঁহৰ বটাত ‘তামোল-পাণ’ সেৱন কৰাৰ ফলত এক প্ৰকাৰৰ সুখ অনুভৱ কৰে। ‘তামোল-পাণ’ হৈছে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এক অভিন্ন অংগ।

জাপি : জাপি হৈছে পৰম্পৰাগত শঙ্কু আকৃতিৰ এটা অসমীয়া টুপি, যিটো বাঁহ বা বেত অন্যথা ‘টকৌপাতৰ’ সংমিশ্ৰণেৰে নিৰ্মাণ কৰা হয়। জাপি শব্দটিৰ উৎপত্তি জাপ শব্দৰপৰা হৈছে। যাৰ অৰ্থ হৈছে টকৌপাতেৰে ভৰ্তি হৈ থকা দম। জাপিৰ ব্যৱহাৰ বহুক্ষেত্ৰত দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিহু নচাৰ সময়ত ইয়াৰ শোভা বঢ়াবলৈ জাপি ব্যৱহাৰ কৰা দেখা পোৱা যায়। অতিথিক আদৰণি জনোৱাৰ চিহ্ন স্বৰূপে তথা সজোৱা চিহ্ন হিচাপে ইয়াক চ’ৰা ঘৰত ৰখা হয়।

শৰাই : অসমৰ অন্য এক সংস্কৃতিৰ পৰম্পৰাগত চিহ্ন হৈছে ‘শৰাই’। এই শৰাইসমূহ পিতলেৰে নিৰ্মিত। অসমীয়া লোকে শৰাইক মান আৰু সন্মানৰ উচ্চ প্ৰতীক বুলি গণ্য কৰে। তামোল-পাণ যাচিবলৈ, নামঘৰত প্ৰসাদ দিবলৈ আৰু বহুতো পৱিত্ৰ কামত আমি শৰাই ব্যৱহাৰ কৰো। শৰাইক উপহাৰ হিচাপে প্ৰদান কৰাৰ লগতে সম্বৰ্ধনা জনাবৰ বাবেও ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

চাদৰ-মেখেলা : অসমত বিভিন্ন ধৰণৰ চিহ্ন বা ৰেচম পোৱা যায়, ইয়াৰে আটাইতকৈ প্ৰসিদ্ধ আৰু গৌৰৱপূৰ্ণ ৰেচম হ’ল মুগা, অসমৰ অন্যান্য প্ৰকৃতিৰ সোণালী ৰেচম। মুগাৰ উপৰিও আন দুই প্ৰকাৰৰ ৰেচম হ’ল ‘পাট’, একধৰণৰ ক্ৰীম সদৃশ উজ্জ্বল ৰূপালী ৰঙৰ ৰেচম আৰু যি জাৰকালি গৰম কাপোৰ তৈয়াৰ কৰিবলৈ ব্যৱহৃত হয়।

পৰম্পৰাগত মেখেলা-চাদৰ সূতা, মুগা, পাট ৰেচম বা এড়ি ৰেচমেৰে তৈয়াৰ কৰা হয়। যদিও আজিকালি কটন (সূতা) আৰু মুগা বা পাট ৰেচমৰ সৈতে কিছুমান কৃত্ৰিম সামগ্ৰীৰ মিশ্ৰণেৰে সুলভ মূল্যত মেখেলা-চাদৰ তৈয়াৰ কৰা দেখা যায়।

মেখেলা-চাদৰ হৈছে অসমীয়া মহিলাসকলে পৰিধান কৰা এক পৰম্পৰাগত স্বদেশী বস্ত্ৰ। এই পোছাক মূলত দুখন কাপোৰৰ সমাহাৰ, যাক শৰীৰত সকলো ফালে পকাই পিন্ধা হয়। তলৰ অংশক, কঁকালৰ তলৰপৰা পকাই পিন্ধা অংশক মেখেলা বোলে। চাদৰ হ’ল এখন দীঘল কাপোৰৰ টুকুৰা, যাৰ এটা অংশ মেখেলাৰ ওপৰৰ অংশত সুমুৱাই লোৱা হয় আৰু বাকিখিনি শৰীৰৰ বাকী অংশ পকাই লৈ ব্লাউজত পিন কৰা হয়। অসমীয়া বিয়াৰ কইনাই

বা আন পৰম্পৰাগত উৎসৱ যেনে বিহু আদিত আজিও
বিহা পৰিধান কৰা হয়।

অসমীয়া গহনা : অসমীয়া সংস্কৃতিৰ আটাইতকৈ
গুৰুত্বপূৰ্ণ সম্পদসমূহৰ ভিতৰত এটা উল্লেখনীয় সম্পদ
হ'ল, অসমীয়া গহনা। ই সাধাৰণতে কেঁচা সোণ নামৰ
সামগ্ৰীৰে তৈয়াৰ কৰা হয়। এই গহনাসমূহ দেখিবলৈ বৰ
ধুনীয়া আৰু অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এটা অতি গৌৰৱৰ অংশ।
অসমীয়া গহনাৰ অন্তৰ্ভুক্ত জনপ্ৰিয় কেইবিধমানৰ ভিতৰত
আছে কেৰু, থুৰীয়া, জাংফাই, দীঘল কেৰু বিভিন্ন ধৰণৰ
হাৰসমূহৰ ভিতৰত আছে গলপতা, সাতসৰী, জোনবিৰি,
বেনা, ডুগডুগী, পোৱালমণি আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ আঙুঠিৰ
ভিতৰত শেনপটা, হৰিণ চকুৱা, বাখৰপটা আৰু অন্যান্য।
সাধাৰণতে এই গহনাসমূহ হাতেৰে নিৰ্মাণ কৰা হয়।
পৰম্পৰাগত অসমীয়া গহনাসমূহে উকা কিন্তু ইয়াক সজোৱা
হয় জিৱাল ৰঙা পাথৰ, ৰুবী বা মিনাৰে।

বিহু : বিহু হৈছে অসমৰ আটাইতকৈ জনপ্ৰিয়
লোকনৃত্য। বিহুৰ সময়ত ডেকা-গাভৰুৱে বিহু নৃত্য পৰিৱেশন
কৰে, যি ডেকাকালৰ আবেগ, প্ৰজনন আগ্ৰহ আৰু সুখক
সূচায়। নাচনীসকলে পাৰম্পৰিক ৰঙীন অসমীয়া সাজপাৰ
পিন্ধে। এই নাচসমূহৰ লগত বিভিন্ন বাদ্যযন্ত্ৰ যেনে ঢোল,
পেঁপা, গগণা, বাঁহী ইত্যাদি। যদিও পোনপ্ৰথমে ১৬৯৪
চনৰ ওচৰে পাজৰে ৰঙালী বিহুৰ সময়ত আহোম ৰজা
ৰুদ্ৰসিংহই ৰংঘৰৰ পথাৰত নাচনীসকলক বিহু নাচিবলৈ
আমন্ত্ৰণ জনাইছিল। ঢোলৰ এফালে এডাল মাৰিৰে আৰু
আনফালে হাতেৰে বজোৱা হয়। ঢোল সদৃশ বাদ্যযন্ত্ৰ
পৃথিৱীৰ প্ৰায় সকলোবোৰ সংস্কৃতিতে দেখা যায়, কিন্তু
ইয়াৰ আকাৰত সৰু আৰু আপেক্ষিকভাৱে উৎপন্ন কৰা
হুলস্থূলীয়া শব্দই হ'ল অসমীয়া 'ঢোল' বা পাটি 'ঢোল'ৰ
বৈশিষ্ট্য।

'গগণা' হৈছে মুখেৰে ফুঁৱাই কম্পন তুলি বজোৱা এবিধ
বাদ্যযন্ত্ৰ যি মুখ্যতঃ অসমৰ পাৰম্পৰিক বিহু সংগীতত
নাচনীয়ে ব্যৱহাৰ কৰে।

জনপ্ৰিয় শিল্পীসকল যেনে- জ্যোতিপ্ৰসাদ
আগৰৱালা, বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা, ভূপেন হাজৰিকা, পাৰ্বতীপ্ৰসাদ
বৰুৱা, জয়ন্ত হাজৰিকা, খগেন মহন্ত আৰু বিউটি শৰ্মা বৰুৱা
আদিয়ে অসমীয়া সংগীত জগতৰ ভেঁটি পাৰম্পৰিক
লোকসংগীতৰ যোগেদি স্থাপন কৰিছিল।

অসমীয়া ভোজন : 'চাহ' হৈছে অসমীয়া খাদ্যৰ

এটা অপৰিহাৰ্য অংশ। ইয়াক ৰঙা চাহ, গাখীৰ চাহ,
মচলাযুক্ত চাহ, গ্ৰীণ টি আৰু নেমু যুক্ত চাহ হিচাপে
পৰিৱেশন কৰা হয়। পৰম্পৰাগত অসমীয়াৰ পুৰাণ খাদ্যত
অন্তৰ্ভুক্ত আহাৰ হৈছে 'জলপান' আৰু 'পিঠা'। পিঠা আৰু
লাৰু বিশেষভাৱে তৈয়াৰ কৰা হয় বিহুৰ সময়ত আৰু ইয়াক
চাউলৰ গুৰি, চেনি, গুৰ ইত্যাদিৰে তৈয়াৰ কৰা হয়। লাৰুৰ
ভিতৰত পৰে নাৰিকলৰ পৰা বনোৱা মিঠা বল সদৃশ মিঠাই
যাক 'লক্ষৰা' বোলে বা তিলৰ পৰা বনোৱা তিলৰ লাৰু।

অসমীয়া থালত অন্তৰ্ভুক্ত সিজোৱা ভাত, মচুৰ
দালিৰ পৰা বনোৱা 'দাইল' বিভিন্ন পাচলিৰে মিহলি যাক
'লাবৰা' বোলে। বিভিন্ন ধৰণৰ পিটিকা বা আলু, বেঙেনা,
বিলাহী ইত্যাদিৰ পিটিকা, লাউ, তিতা কেৰেলা, শাক
পাতেৰে বনোৱা শাকৰ ভাজি যাক লাই শাক, কচু শাকৰ
পৰা বনোৱা হয়।

ইয়াৰ লগতে থাকে বাঁহ গাজৰ পৰা বনোৱা আচাৰ
বা খৰিচা, তিলৰ চাটনি, দালি বটা ইত্যাদি। মাংসৰ ভিতৰত
অন্তৰ্ভুক্ত ছাগলী মাংস, হাঁহ, পাৰ আৰু কিছুমান সম্প্ৰদায়ৰ
মাজত গাহৰিৰ মাংসৰ প্ৰচলনো আছে। এসাঁজ পাৰম্পৰিক
অসমীয়া খাদ্য আৰম্ভ হয় 'খাৰৰে', মুখ্য উপাদানেৰে
নামাংকিত এক ধৰণৰ খাদ্য আৰু শেষ হয় টেঙাৰে, এক
ধৰণৰ টেঙা খাদ্য। এই খাদ্যসমূহ সাধাৰণতে কাঁহৰ বাচনত
পৰিৱেশন কৰা হয়। যাক স্বাস্থ্যৰ কাৰণে ভাল আৰু
প্ৰতিৰোধ ক্ষমতা বঢ়ায় বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। জহকালিত
পইতা ভাত অসমৰ প্ৰিয় খাদ্য।

অসমৰ সংগীত : অসম কেইবাটাও থলুৱা গোট
আৰু বিভিন্ন সংস্কৃতিৰ মিলনভূমি হোৱা হেতুকে, ই
লোকসংগীতৰ ক্ষেত্ৰত চহকী। পৰম্পৰাগত বাদ্যযন্ত্ৰ সমূহৰ
ভিতৰত আছে 'পেঁপা', এই বাদ্যযন্ত্ৰ ম'হৰ শিঙৰ পৰা
বনোৱা হয়। ভলুকা টকা, এই সাংগীতিক বাদ্যযন্ত্ৰ ফলা
বাঁহৰ পৰা বনোৱা হয়। ঢোল আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু
নিখুঁত বাদ্যযন্ত্ৰ যি বিহুত ব্যৱহৃত হয়। ঢোল হৈছে ছাগলী,
গৰু আৰু ম'হৰ চামৰাৰে ঢাকি ৰখা, দুয়োফালে বজাব পৰা
কাঠৰ ফোঁফোলা বাদ্যযন্ত্ৰ।

অসমীয়া নৃত্য :

সত্ৰীয়া নৃত্য : অসমৰ সত্ৰীয়া সংস্কৃতি, ধাৰ্মিক
আৰু সংস্কৃতিক গাঁথনিৰ মূল বুলি গণ্য কৰা সত্ৰীয়া নৃত্য
হ'ল অসমৰ ঐশ্বৰ্য্য নৃত্য কলা। যদিও কিছুমান অন্য
পৰম্পৰা অলপতে পুনৰুজ্জীৱিত কৰা হৈছে, তথাপিও

সত্ৰীয়া সংস্কৃতি কিন্তু ১৫ শতিকাত, মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে সৃষ্টি কৰাৰে পৰা এক জীৱিত পৰম্পৰা ৰূপত সক্ৰিয় হৈ আছে। সত্ৰীয়া নৃত্যৰ মূল সাধৰণতে উপাখ্যানৰ কাহিনী।

বৰপেটাৰ ভোৰতাল নৃত্য : বৰপেটাত বিস্তাৰ হোৱা শংকৰী সংস্কৃতিৰ এক সম্প্ৰসাৰণৰ নিদৰ্শন হ'ল ভোৰতাল নৃত্য। বৰপেটা জিলাৰ পৰম্পৰাগত নৃত্য ভংগিমাৰ অংশ ভোৰতাল নৃত্যক জনপ্ৰিয় সত্ৰীয়া শিল্পী নৰ হৰি বুঢ়া ভকতে বিকশিত কৰিছিল।

ছয়জনৰ পৰা দহজন নৰ্তকে এই নৃত্য পৰিৱেশন কৰে আৰু ভাল সংখ্যক গঠন ভংগিমাৰ দ্বাৰা তালৰ সৈতে ইয়াক পৰিৱেশন কৰা হয়। এই তালক '৭ হিয়া ন'ম' বুলিও জনা যায়। এই নৃত্য উৎসৱৰ সময়ত বৰপেটা আৰু গুৱাহাটীত পৰিৱেশন কৰা দেখা যায়।

ঝুমুৰ নৃত্য : অসমত ১০০ বছৰত কৈ বেছি সময় বসতি কৰাৰ পাছত চাহ জনগোষ্ঠী লোকসকলে এটা সংশ্লেষণ কৰা নৃত্যৰ ধৰণ বিকাশ কৰিলে যাক 'চাহ বাগিছাৰ ঝুমুৰ নৃত্য' বুলি কোৱা হয়। এই নৃত্য চাবলৈ বৰ মনোমোহা।

বাগৰুস্বা : বড়ো জনগোষ্ঠীয় গৌৰৱ অনুভৱ কৰিব পৰাকৈ ভালেমান লোকনৃত্য আছে। এইবোৰৰ ভিতৰত আটাইতকৈ আকৰ্ষণীয় আৰু মনোমোহা নৃত্য হ'ল বাগৰুস্বা। এইটো মূলতঃ এটা ধীৰ পৰিচালনা আৰু প্ৰসাৰিত হাতেৰে নিৰ্দিষ্ট ধৰণৰ বিন্যাস তৈয়াৰ কৰা নৃত্য। অসমলৈ অহা এজন পৰ্যটকে এই নৃত্য বড়োসকলে বসবাস কৰা ঠাই যেনে কোকৰাঝাৰ, বঙাইগাঁও, নলবাৰী, দৰং আৰু শোণিতপুৰ জিলাত চাব পাৰে। বাগৰুস্বা নৃত্যক 'পখিলা নৃত্য' বুলিও কোৱা হয়।

দেওধনী নৃত্য : দেওধনী নৃত্য সৰ্প দেৱী মনসা পূজাৰ লগত জড়িত। দেওধনী কন্যা, উৎসাহিত অৱস্থাত খাম আৰু চিফুং (বাঁহী)ৰ লগত মহাদেৱৰ পৰা আৰম্ভ কৰি লক্ষ্মীদেৱীলৈ কেইবাগৰাকীও দেৱ-দেৱীক প্ৰসন্ন কৰিবলৈ নাচে। ২০০৭ চনৰ পৰা মা কামাখ্যা মন্দিৰত দেওধনী নৃত্য উৎসৱ আকাৰে দেখা যায়।

আধুনিক অসমীয়া সংস্কৃতি : সংস্কৃতি বোঁৱতি নৈ। নৈৰ ধৰ্মই সংস্কৃতিৰ ধৰ্ম। সৰু-বৰ, জন-জুৰি গোটে খাই নৈ বৈ যায়। নৈত খহনীয়া হয়, পাৰত চাপৰি পৰে। গৰা খহে, বলুকা পাতে, কিন্তু নৈ বৈ থাকে-নিৰবধি। সময়ৰ

গতি আৰু সময়ৰ ধৰ্ম লৈ সংস্কৃতিয়ে যোগ-বিয়োগৰ চিৰাচৰিত ৰীতি মানি আগবাঢ়ি যায়। অসমীয়া সংস্কৃতিও এই নিয়মৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। আহোম যুগত এই সংস্কৃতিয়ে অসমীয়া সংস্কৃতি নাম লয়। সংস্কৃতিৰ কোনো দিশৰ বোঁৱতী সঁতি চিৰদিনৰ বাবেই বন্ধ হৈ গৈছিল। প্ৰাচীন স্থাপত্য-ভাস্কৰ্য-চিত্ৰকলা মৰহি গ'ল। আধুনিক অসমীয়া সংস্কৃতিৰ পৰিৱৰ্তনৰ গতি খৰতৰ কৰিছে ঘাইকৈ তিনিটা বস্ত্ৰে - ক) আধুনিক শিক্ষা, খ) নগৰমুখিতা আৰু গ) উদ্যোগমুখিতাই। উনবিংশ শতিকাৰ শেষ ভাগত যিকেইজন ডেকাই কলিকতাত উচ্চশিক্ষা ল'বলৈ গৈছিল, তেওঁবিলাকৰ বৰঙণি অনস্বীকাৰ্য। সংস্কৃতিৰ বিকাশত সাহিত্যৰ প্ৰভাৱ বনপোৰা জুইৰ দৰে। আধুনিক শিক্ষাই কম-বেছি পৰিমাণে মানুহৰ মতি-গতিও সলনি কৰিলে। ধৰ্ম সংস্কৃতি বিকাশৰ এটি মূল বস্ত্ৰ। ধৰ্মক কেন্দ্ৰ কৰি সাহিত্য, সংগীত, চিত্ৰকলা, স্থাপত্য, ভাস্কৰ্য, নৃত্যকলা আদিৰ বিকাশ সাধন হয়। শংকৰদেৱৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মও ধৰ্মশাস্ত্ৰ গীত-ভাগৱতৰে অনুকৰণ মাত্ৰ। কোনো কোনো সত্ৰই আকৌ আহোম ৰজাই দি থৈ যোৱা ব্ৰহ্মোত্তৰ-দেৱোত্তৰ ভোগ কৰি জমিদাৰ পুঁজিপতিৰ শাৰীলৈ উঠিছে। ধৰ্ম-চৰ্চা, শাস্ত্ৰ-ব্যাক্য, নৈতিক শিক্ষাৰ অনুশীলন আজি আৰু নাই।

বিহু উৎসৱ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এটি অমূল্য সম্পদ। বিহু উৎসৱে অকলে অসমীয়াৰ জাতীয়ত্ব আৰু জাতীয় ঐতিহ্যৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰি আহিছে। আৰ্য-অনাৰ্য, অষ্ট্ৰিক-মঙ্গোলীয়, আলপাইন-দ্ৰাবিড় সকলো সংস্কৃতিৰ উপাদানেৰে বিহু সংস্কৃতি গঠিত। বিহুনাচ মূলতঃ যৌনমনোধৰ্মী। অসমীয়া সংস্কৃতিত বস্ত্ৰশিল্পৰ প্ৰাধান্য মন কৰিবলগীয়া। যোৱা এশ বছৰৰ ভিতৰত অসমীয়া বস্ত্ৰশিল্পৰো অপকৰ্ম ঘটিছে। আধুনিক অসমীয়া সংস্কৃতিত বোৱন-কাটনে বিদায় স্তৰত ভৰি দিছেহি বুলি ক'লেও বঢ়াই কোৱা নহয়। অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বাহিৰ ভাগটো বাহিৰৰ সম্পদেৰে উপচি পৰিছে। সাম্প্ৰতিক যুগত অসমীয়া সংস্কৃতিয়ে যি গঢ় লৈছে, ইয়াৰ বাহিৰ ভাগটো বৰ্ধিষুও, কিন্তু মূল স্বৰূপটো ক্ষয়িষুও। আজিৰ অসমীয়া সংস্কৃতিয়ে ভাটিয়ালী গাইণ্ডটীয়া সম্পদ আঁকোৱালি লৈছে। এয়ে আধুনিক অসমীয়া সংস্কৃতিৰ স্বৰূপ।

অসমৰ ভৈয়ামত বাস কৰা জনজাতিৰ ভিতৰত মিচিংসকল অন্যতম। ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ ডিব্ৰুগড়, শিৱসাগৰ, যোৰহাট, দৰং, সোৱণশিৰি জিলাৰ উপৰিও অৰুণাচলৰ

অঞ্চল বিশেষত মিচিং মানুহে বসবাস কৰি আহিছে। কেৱল ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকা অঞ্চলত ঘাইকৈ নৈৰ পাৰে পাৰে তেওঁবিলাকে বসবাস কৰে। খেতিয়েই তেওঁবিলাকৰ প্ৰধান জীৱিকা। মিচিংসকলে যে একালত অসমৰ উত্তৰে থকা পৰ্বতসমূহৰ পৰা প্ৰব্ৰজন কৰি আহিছিল সেইটো ঠিক। কিন্তু তেওঁবিলাকৰ প্ৰব্ৰজনৰ দিশ আৰু সময় খাটাংকৈ কোৱা টান। পূৰ্বতে মিচিংসকল পৰ্বতৰ বাসিন্দা আছিল আৰু ঘাইকৈ ঝুমখেতি কৰি জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰিছিল। আজিকালি পৰ্বতৰ ওপৰত ঝুম খেতি আৰ্থিকভাৱে লাভজনক নহয়। মিচিংসকলৰ সংস্কৃতিত স্বাভাৱিকতে সমন্বয়ৰ প্ৰক্ৰিয়াই কাম কৰি থকা দেখা যায়। পৰ্বতত তেওঁবিলাকে অন্যান্য পৰ্বতীয়া জনজাতিৰ দৰেই সাধাৰণ সঁজুলিৰ সৈতে ঝুম খেতি কৰিছিল। খেতি-খোলা নথকা নগৰীয়া মিচিং মানুহেও নিৰ্ধাৰিত তাৰিখতে নগৰৰ মঞ্চত ‘আলি আই লুগাং’ উৎসৱ উদ্‌যাপন কৰি গুৱৰাগু ঢোলৰ ছেৱত গীত গায়। ‘আলি-আই-লুগাং’ শব্দৰ অৰ্থ শস্যৰ গুটি সিঁচিছে। মিচিংসকলে বাও খেতিৰ ওপৰত অধিক পৰিমাণে নিৰ্ভৰ কৰাৰ আৰু এটা কাৰণ থাকিব পাৰে। আদিসকলক মিচিংসকলৰ সমগোত্ৰীয় লোক বুলি ধৰিলে আৰু ভাষা আৰু ধৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত কিছুমান সাংস্কৃতিক উপাদানৰ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ মিল দেখা পালেও মিচিংসকলৰ মৌখিক সাহিত্য আৰু আদিসকলৰ মৌখিক সাহিত্যৰ মাজত কিছু পাৰ্থক্য পৰিলক্ষিত হয়। মিচিং ভাষাতো সমন্বয়ৰ চিন দেখিবলৈ পোৱা যায়। মিচিং ভাষাৰ স্বৰধ্বনি আৰু ব্যঞ্জনধ্বনিৰ সংখ্যা অসমীয়া ভাষাৰ তুলনাত তেনেই তাকৰ। কিছুমান শব্দ মিচিং আৰু অসমীয়া দুয়োটা ভাষাতে একে হয়। এনে শব্দবিলাক বস্তু আহৰণৰ লগে লগে অসমীয়াৰ পৰাই মিচিং ভাষালৈ গৈছে।

অসমৰ ভৈয়ামত বাস কৰা মিচিংসকলক এক প্ৰকাৰে দ্বিভাষী বুলি ক’ব পাৰি। ‘আলি-আই-লুগাং’ মিচিংসকলৰ জাতীয় উৎসৱ। এই উৎসৱৰ সময়তে মিচিংসকলে গীত-মাত গাই ঢোল-দগৰ বজাই আনন্দ কৰিছিল আৰু ডেকা-গাভৰুৱে মন-প্ৰাণ ঢালি নাচিছিল। সেয়া আছিল ফাগুণ আৰু চ’ত মাহ। ভৈয়ামলৈ আহি ধান খেতি কৰিবলৈ লোৱাৰ লগে লগে অসমীয়া মানুহৰ লগতে বিহু পাতিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। গীত-মাতত আৰু ঢোলৰ ছেৱত কিছু জনজাতীয় বৈশিষ্ট্য সংৰক্ষিত হ’লেও অসমীয়া মানুহৰ দৰে হুঁচৰি শিকিলে। মিচিংসকলৰ আগৰ চামৰ প্ৰায় সকলোৱেই অসমীয়া মাধ্যমেৰে শিক্ষালাভ কৰিছিল।

অসমীয়া ৰচনাৰ বুকুত বাহকবলীয়া তাৎপৰ্যপূৰ্ণ মিচিং শব্দ ব্যৱহাৰ কৰি সমন্বয়ৰ এক অপূৰ্ব প্ৰচেষ্টা চলাইছিল। মিচিংসকল আধুনিক অসমীয়া সমাজৰ এটি অপৰিহাৰ্য অংগ। সময়ৰ গতি প্ৰবাহে সমন্বয়ৰ বাট মুকলি কৰি আজি অসমীয়া আৰু মিচিং সংস্কৃতিক এডাল এনাজৰীয়ে বান্ধি পেলাইছে।

ভাৰতৰ পূব প্ৰান্তত অসম আৰু ভাৰত-ব্ৰহ্ম সীমান্তৰ মাজত অৱস্থিত ১৬,৪৮৮ বৰ্গ কিলোমিটাৰ জোৰা পাৰ্বত্য, ওখোৰা-মোখোৰা, ঘন কুঁৱলী আৰু ডাঠ ডাৰৰে ঢকা, চিৰ সেউজীয়া অৰণ্য-আবৃত, জান-জুৰি, নৈ-উপনৈ প্ৰবাহিত ভূ-ভাগেই নগাৰাজ্য বা নাগালেণ্ড। নগাৰাজ্যত চৈধ্যটা মুখ্য জনজাতিৰ উপৰিও সৰু-সুৰা জনজাতি অনেক আছে। অসমৰ ভৈয়ামৰ উপৰিও অৰুণাচল আৰু ভাৰত-ব্ৰহ্ম সীমান্তৰ সিপাৰেও একে সংস্কৃতি আৰু জীৱন পদ্ধতিৰ মানুহ আছে। অৰুণাচলত একে জীৱন-পদ্ধতিৰে দুটা জনজাতি আছে: নঙে আৰু ৰাংছো। টাংছাসকলক নগা বুলি কোৱা হয় যদিও জীৱন-পদ্ধতি আৰু পিঙ্কন-উৰণত পাৰ্থক্য আছে। টিৰাণ জিলাত টুটছা নামৰো এটা জনজাতি আছে। সাধাৰণতে জনজাতীয় ভাষা বা উপভাষাৰ ভাষাগত ৰীতি শিথিল, কিন্তু আঙ্গামী আদি ভাষাৰ ৰীতি আধুনিক উন্নত ভাষাবিলাকৰ শাৰীত থব পাৰি।

পৰ্বতৰ ওপৰত বাস কৰা নগাসকলৰ সংস্কৃতিত কিছুমান সাগৰীয় উপদান পোৱা যায়। কড়ি আৰু শামুক সাগৰীয় বস্তু। এই দুয়োবিধ বস্তুকে অলংকাৰ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰাৰ হাবিয়াস সাগৰীয়। খ্ৰীষ্টান ধৰ্মই আধুনিক নগা সংস্কৃতিত সৰ্বতোপ্ৰকাৰে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিলেও অনেক ভিতৰুৱা অঞ্চলত প্ৰাচীন ধৰ্ম আৰু সংস্কৃতি জীয়াই আছে। আধুনিকতাই খৰতৰ গতিৰে জীৱন-ধাৰণ পদ্ধতি সলনি কৰিছে। পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰত কড়িৰ ব্যৱহাৰৰ প্ৰাচুৰ্য মন কৰিবলগীয়া।

অসমৰ সংস্কৃতি সমন্বয়ৰ সংস্কৃতি। ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ পৰা অসমলৈ দুঘৰ-এঘৰকৈ মুছলমান মানুহ আহিবলৈ ধৰে। এসময়ত ভালেমান থলুৱা মানুহেও ইছলাম ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰে। প্ৰতাপসিংহৰ দিনত মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাই ৰাজ্য সংগঠন কৰোতে গৰীয়া অৰ্থাৎ মুছলমানকো খেল-মেলত ভগাই দিছিল আৰু সেই সূত্ৰেই মুছলমানৰ বৰুৱা, হাজৰিকা, বৰা উপাদিৰ বিষয়া নিযুক্ত হৈছিল। পীৰ বা ধৰ্ম প্ৰচাৰকসকলে ধৰ্ম প্ৰচাৰত কোনো বাধা পোৱা উদাহৰণ নাই। আজান

পীৰে পূৰ্বৰ মুছলমানৰ মাজত ধৰ্মৰ আচাৰ-নীতি প্ৰচলন কৰাৰ উপৰিও নতুনকৈ কিছুমান মানুহকো দীক্ষা দিয়ে। বিংশ শতিকাৰ আৰম্ভণিৰে পৰা পূৰ্ববংগৰ পমুৱা মুছলমান অসমলৈ আহিছে। অসমত যিসকল মুছলমান যুদ্ধবন্দী হিচাপে বৈ গৈছিল, তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ সংস্কৃতিক ঐতিহ্য ৰক্ষা কৰিব পৰা নাছিল। তদুপৰি নিজা তিৰোতা লগত নথকাত থলুৱা তিৰোতা বিয়া-বাৰু কৰাই মিলি গৈছিল আৰু তিৰোতা মানুহৰ প্ৰভাৱতে সামাজিক-সাংস্কৃতিক জীৱনত সমন্বয় সাধিত হৈছিল। ভাষা হিচাপে আৰবী, ফাৰ্চী, উৰ্দু ভাষাৰ মূলৰ লগত মিল থকা কিছুমান শব্দ অসমীয়া ভাষাত পোৱা যায়। ইয়াক আমি ধৰ্মীয় প্ৰভাৱ বা ধৰ্মীয় বৰঙণি বুলি একে আধাৰে কোৱাটো যুক্তিসংগত নহ'ব। কাৰণ, ধৰ্মৰ প্ৰভাৱৰ ফলত এই শব্দবোৰ আমাৰ মুখলৈ অহা নাই। ধৰ্মীয় শব্দবোৰ মুছলমানসকলৰ ভিতৰতে আৱদ্ধ হৈ বাকী শাসকীয় আৰু সাধাৰণ শব্দবোৰ শব্দৰ ভঁৰালত সোমাই পৰে। অসমৰ অসমীয়া মুছলমান অসমৰ মূল জাতিসত্তাৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। চিৰী-চেহেৰা আৰু অন্তৰ্নিহিত স্বভাৱত মঙ্গোলীয় লক্ষণ বিদ্যমান। ভালেমান অসমীয়া মন্ত্ৰৰ ভাষা আৰু বিষয়বস্তু লক্ষ্য কৰিলে এই মন্ত্ৰবোৰ মূলতে মুছলমান মানুহৰ আছিল যেন লাগে। সেয়েহে কোনো কোনো ঠাইত মুছলমান পীৰৰ দৰগাহতো হিন্দুৱে চাকি-বন্তি জ্বলাই, হিন্দু থানলৈ মুছলমানেও শৰাই আগবঢ়ায়।

লোক সংস্কৃতি লোকজীৱনৰ ভেঁটিত গঢ়লৈ উঠে। সেয়েহে লোকসংস্কৃতিৰ ভেঁটি সুদৃঢ়। যুগ যুগ ধৰি চলি অহা পৰম্পৰা, সঞ্চিত অভিজ্ঞতা, ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ সমন্বয় সাধিত হৈ লোক-সংস্কৃতিৰ জন্ম দিয়ে। সমন্বয়েই লোকসংস্কৃতিৰ ধৰ্ম। অসমৰ লোকসংস্কৃতিত উৰ্বৰা বিশ্বাসৰ প্ৰভাৱ অতি বেছি। ইয়াৰ মূল কাৰণ বিশেষ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। একালত মানুহৰ বাবে সবাতোকৈ ডাঙৰ অভাৱ আছিল মানুহৰ। বিশাল অৰণ্যৰ আৰু বন্য জন্তুৱে ভৰা দেশত মানুহৰ প্ৰয়োজন আছিল অসীম। মানুহৰ সবাতোকৈ ডাঙৰ ঘটনা হ'ল : জন্ম, মৃত্যু আৰু বিবাহ। এই তিনিওটা ঘটনাক কেন্দ্ৰ কৰি মানুহৰ অলেখ লোকবিশ্বাস সৃষ্টি হৈছে। সন্তান জন্ম হ'লে মাছ দান দিয়ে। মাছৰ প্ৰজনন ক্ষমতা অধিক। মাছ দান দি সদ্যজাত শিশুৰ প্ৰজনন ক্ষমতা আহৰণৰ কামনা কৰা হয়।

বিয়া সামাজিক অনুষ্ঠান। ইয়াৰ ফলত নাৰী-

পুৰুষৰ যৌন আৰু যুগ্মজীৱন আৰম্ভ হয় আৰু বংশ-বৃদ্ধি হয়। যিখন সমাজত মানুহৰ প্ৰয়োজনেই আছিল সৰ্বাধিক, সেইখন সমাজত যি প্ৰক্ৰিয়াৰ মাধ্যমত বংশ বৃদ্ধিৰ পৰম্পৰা গঢ় লৈ উঠে, সেই সামাজিক প্ৰক্ৰিয়াৰ লগত সকলো আশা-আকাংক্ষা সংযোজিত কৰি কেতবোৰ আনুষংগিক অনুষ্ঠানৰ পাতনি তৰিছিল। মানুহৰ জন্ম-মৃত্যু-বিবাহৰ উপৰিও কৃষিৰ লগত বহুতো উৰ্বৰা ধাৰণা জড়িত হৈ আছে। মানুহৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ পিছতেই আদিম মানৱৰ দ্বিতীয় প্ৰয়োজন আছিল এমুঠি আহাৰৰ। অসমীয়া মানুহে ভুঁই ৰুবৰ সময়ত গোছ লওঁতে থুৰীয়া তামোল, তৰাগছ, কছাগছ, শিলগুটি আদি দিয়ে। ইয়াৰ দ্বাৰা তৰা কচুৰ দৰে গজালি বাঢ়িবলৈ আৰু হেলচ-মধুৰিৰ দৰে গুটি হৈ থোক ধৰাৰ কামনা কৰে। অসমীয়া সংস্কৃতি আৰু লোকবিশ্বাসত উৰ্বৰা ধাৰণাৰ অস্তিত্ব সঘনাই অনুভৱ কৰা হয়। ই এটি ব্যাপক অধ্যয়নৰ বিষয়।

অসমীয়া সংস্কৃতি ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ এটি অবিচ্ছেদ্য অংগ। কোনো কোনো পৰ্যবেক্ষকৰ মতে ভাৰতীয় সংস্কৃতি একক সংস্কৃতি। মূল ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ ডালপাত হ'ল প্ৰাদেশিক বা আঞ্চলিক সংস্কৃতি। আন এগোট পণ্ডিতৰ মতে ভাৰতীয় সংস্কৃতি হ'ল যৌগিক সংস্কৃতি। বিভিন্ন যুগত বিভিন্ন জনসমষ্টিয়ে ভাৰতবৰ্ষত বসবাস কৰি নিজা নিজা সংস্কৃতি প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। জাতিগত সমন্বয়ৰ বাবেই হওক বা ভৌগোলিক পৰিৱেশৰ প্ৰভাৱতে হওক অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বৈশিষ্ট্যৰ আন এক সম্পদ হ'ল সামাজিক সন্ত্ৰম। আহোম শাসন ব্যৱস্থাৰ পৰিণতিস্বৰূপে অসমীয়া সমাজত সামাজিক সন্ত্ৰম আৰু সামাজিক মৰ্যাদা সৃষ্টি হয়, ডা-ডাঙৰীয়া, বা-বিষয়াই ৰজাঘৰত আৰু ৰজাৰ লগত, কাড়ী-পাইকে বা বিষয়াৰ লগত যোগাযোগ, আদান-প্ৰদান কৰোঁতে কেতবোৰ সামাজিক ৰীতি-নীতি পালন কৰিব লগীয়া হৈছিল।

আমি জানো যে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ইতিহাস অতি পুৰণি। সেই পুৰণি কালৰেপৰা আধুনিক যুগলৈকে অসমীয়া সংস্কৃতিয়ে বিৰ্বৰ্তনৰ ৰীতি-নীতি মানি বোৱতী নৈৰ দৰে বৈ আছে। এই নিৰবিচ্ছিন্ন সূঁতিটোৱেই অসমীয়া সংস্কৃতিৰ মূল সূঁতি। নৱপ্ৰস্তাৱ যুগৰ পৰা আধুনিক যুগলৈকে এই সূঁতিটোৰ ক্ৰমবিৰ্বৰ্তমান প্ৰক্ৰিয়াৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিবৰ থল আছে। আজি কিছুমান তথাকথিত উগ্ৰ 'অতি অসমীয়া'ৰ কাৰণে কিছু পৰিমাণে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ জ্ঞান পৰা ৰূপটো দেখা যায় যদিও সেয়া ক্ষণিকীয়া।

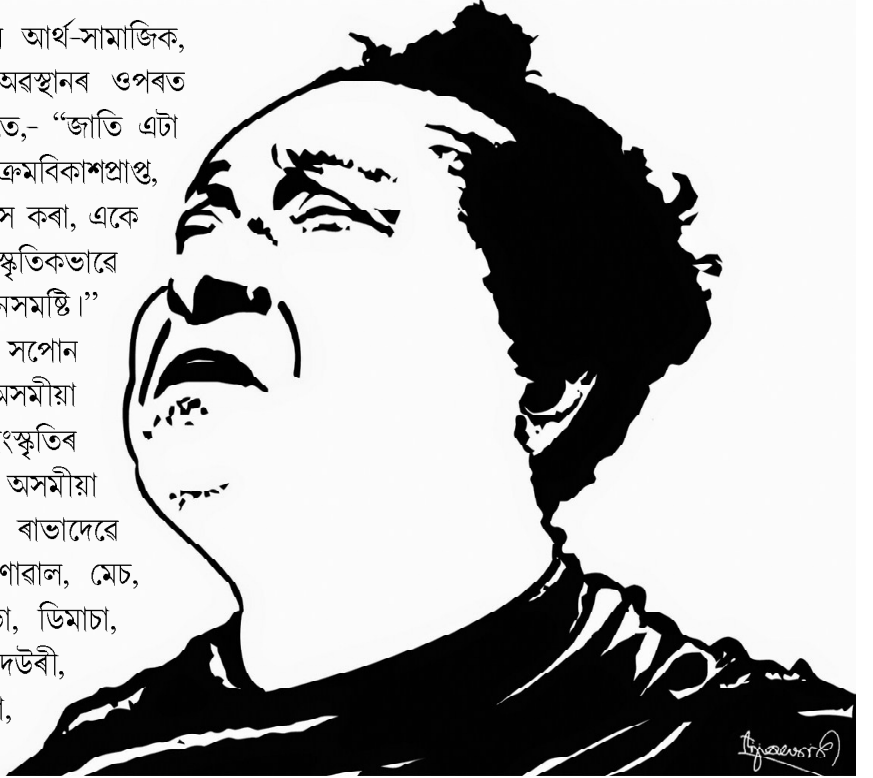
বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ জাতীয় চেতনা

পলাশ কোঁৱৰ

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

জাতি এটা গঠন হয় জনসমূহৰ আৰ্থ-সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু ভৌগলিক অৱস্থানৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি। যু-ডি ষ্টাৰ্লিনৰ মতে,- “জাতি এটা হ’ল ইতিহাসৰ বিভিন্ন যুগৰ মাজেৰে ক্ৰমবিকাশপ্ৰাপ্ত, একে ভাষা-ভাষী, নিৰ্দিষ্ট ভূ-খণ্ডত বসবাস কৰা, একে অৰ্থনৈতিক জীৱন সম্পন্ন আৰু সাংস্কৃতিকভাৱে একেই মানসিক গঠনযুক্ত স্থায়ী জনসমষ্টি।” বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাই যি জাতি গঠনৰ সপোন দেখিছিল, সেয়া বহল অৰ্থত বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতি। তেওঁ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ পথাৰৰ পৰা ফুলবোৰ বুটলি আনি অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বৰষুণৰ থাপনাত সাঁচিছিল। ৰাভাদেৱে কৈছিল- “মিকিৰ, মিচিং, কছাৰী, সোণোৱাল, মেচ, খাচি, নগা, লালুং, চুতীয়া, গাৰো ৰাভা, ডিমাচা, কুকি, চাওতাল, মণিপুৰী, মোচাই, দেউৰী, বড়ো, আহোম, টাই, মৰাণ, কোচ, কলিতা, খামটি, ব্ৰাহ্মণ, কায়স্থ, ন-পমুৰা, ন-অসমীয়া- এই সকল অসমবাসীক

লৈয়েই অসমীয়া জাতি।” ৰাভাদেৱে অসমীয়া কৃষ্টিৰ সুৰক্ষাৰ কৰচ হোজা গাঁৱলীয়া অসমীয়া মানুহৰ হাতত আছে বুলি উপলব্ধি কৰিছিল। তেওঁ কৈছিল- “অসমীয়া কৃষ্টি-সংস্কৃতি আৰু সভ্যতা নিৰ্যাতিত নিষ্পেষিত দুখীয়া গাঁৱলীয়া কৃষক বনুৱা অসমীয়াইহে আজিও অৱহেলিতভাৱে জীয়াই ৰাখিব পাৰিছে, যিবিলাকেৰে আজিও আমি গোঁৱৰ

অনুভৱ কৰিব পাৰো, অসমীয়া বুলি জগতত চিনাকি দিব পাৰো। গতিকে অসমীয়া জাতিৰ মৃত্যুবাণ এই হোজা দুখীয়া গাঁৱলীয়া অসমীয়া হাততহে।”

আজিৰ অসমীয়া জাতিৰ সংকটৰ সময়ত ৰাভা দেউৰ চিন্তাশীল বক্তব্যৰ আঁত ধৰি তেওঁৰ প্ৰাসংগিকতাৰ কথা আলোচনা কৰিবৰ বেলিকা দেখা যায় বিষ্ণু ৰাভাই

যি শ্ৰেণীহীন সমাজৰ পোষকতা কৰিছিল, সেই সমাজখনৰ কল্পনা কৰিলে তেওঁৰ প্ৰাসংগিকতাও আপোনা আপুনি আহি পৰে। কিন্তু প্ৰশ্ন হ'ল, তেওঁৰ সৃষ্টিৰাজিক বিগত দিনত বছৰে বছৰে এদিনৰ বাবে চৰ্বিত চৰ্বণ কৰাৰ বাহিৰে তাৰ প্ৰায়োগিক দিশত আমি কিমান সফল বা আগ্ৰহী? অসমীয়া জাতি গঠনত মুখ্য ভূমিকা লোৱা জনজাতীয় লোকসকল আজিৰ দিনত আনুভূতিকভাৱে জাতিটোৰ লগত কিমান সংপৃক্ত? ইয়াৰ লগতে আৰু এটা প্ৰশ্ন আহি পৰে- অসমীয়া জাতীয়বাদৰ মূল উৎসটো কি? ই উগ্ৰ

জাতীয়তাবাদত বিশ্বাসী নে নৰম জাতীয়তাবাদত বিশ্বাসী? কাৰণ বিগত চল্লিশ বছৰমানৰ জাতীয়তাবাদী চেতনাক ফাঁহিয়াই চালে দেখা যায় যে উগ্ৰ জাতীয়তাবাদ যিদৰে ক্ষতিকাৰক, সেইদৰে নৰম পন্থাও কেতিয়াবা আত্মঘাতী। স্বাধীনতা আন্দোলনৰ পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ৰ জাতীয় চেতনা উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বাবে এক পৃথক আত্মপ্ৰতিষ্ঠাৰ জাতীয়তাবাদ। ভাৰত ৰাষ্ট্ৰৰ শোষণকামী ৰাজনৈতিক কুটিলতাত পিষ্ট হোৱা উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলীয় জাতীয় চেতনাৰ উগ্ৰ চৰিত্ৰই জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াটোক কিমান ত্বৰান্বিত কৰিলে সিও আলোচনাৰ মাজলৈ আহিব। কিয়নো ঐতিহাসিক অসম আন্দোলনৰ সময়ত গঢ় লৈ উঠা আৱেগিক জাতীয় চেতনাৰ টো পৰৱৰ্তী সময়ত ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক সংকীৰ্ণ পৰিধিৰ মাজত সোমাই বৃহত্তৰ অসমীয়া সমাজখনক ৰাজনৈতিক আৰু সামাজিকভাৱে খণ্ড খণ্ড কৰাহে পৰিলক্ষিত হ'ল। যিসকল

জনজাতীয় লোকৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি গঢ়লৈ উঠিছিল, সেইসকল জনজাতীয় লোক পৰৱৰ্তী সময়ত আত্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে লাহে লাহে মূল সঁতিৰ পৰা যেন আঁতৰি যোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। এইকথাকেই ৰাভাদেৱে পূৰ্বতে সোঁৱৰাই থৈ গৈছে- “অসমৰ অত্যাচাৰিত আৰু অৱনত জাতি সমূহক আন আন উন্নত জাতিৰ লগত একে আসনতে ঠাই দিবলৈ অসমৰ প্ৰত্যেক ৰাজনীতিজ্ঞ আৰু সমাজৰ নেতাসকলে চেষ্টা কৰা উচিত। তাকে নকৰিলে অৱনত জাতিসকলৰ বুকুত বিদ্ৰোহৰ

**অসমৰ অত্যাচাৰিত
আৰু অৱনত জাতি
সমূহক আন আন
উন্নত জাতিৰ লগত
একে আসনতে ঠাই
দিবলৈ অসমৰ প্ৰত্যেক
ৰাজনীতিজ্ঞ আৰু
সমাজৰ নেতাসকলে
চেষ্টা কৰা উচিত।
তাকে নকৰিলে অৱনত
জাতিসকলৰ বুকুত
বিদ্ৰোহৰ অগ্নি জ্বলাই
অসমত এটা গৃহকন্দলৰ
বাহ সাজি দিয়া হ'ব।**

অগ্নি জ্বলাই অসমত এটা গৃহকন্দলৰ বাহ সাজি দিয়া হ'ব।” এনে পূৰ্বানুমান আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত কঠিন বাস্তৱ হৈ আমাৰ সমুখত দেখা দিলেহি। বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱত থলুৱা কৃষ্টি-সংস্কৃতিলৈও আহি পৰিল অভাৱনীয় দুৰ্যোগ। বিষুৱ ৰাভাই কোৱাৰ দৰে থলুৱা কৃষ্টি আৰু সংস্কৃতিত বিদেশীয় মীনাৰ নক্সা উঠি সংস্কৃতি হৈ পৰিল ‘কালচাৰ’। সেই কালচাৰেই আদিম কৃষ্টিৰ কাল হৈ ৰূপান্তৰৰ পৃষ্ঠাইদি আজিৰ শিপাহীন সংস্কৃতিত পৰিণত হৈ পৰিল। নিজ নিজ পৰিচয় বিচাৰি

আঁতৰি যোৱা জনজাতীয় লোকসকলক বাদ দি অসমীয়া আভিধাটো ৰোগগ্ৰস্ত আৰু পংগু হৈ পৰাৰ উপক্ৰম হ'ল। জাতীয় চেতনা লাহে লাহে হৈ পৰিল মুনাফালোভী সুযোগ সন্ধানী এচাম লোকৰ উচতাই জেল খোৱা আহিলা। গাঁৱলীয়া সমাজখন ৰূপান্তৰিত হৈ থানবান হ'ল আৰু বিদেশী জলক তবক সংস্কৃতিয়ে আপোন হেঁপাহৰ সংস্কৃতিক গ্ৰাহ কৰিলে।

ৰাভাদেৱে কৈছিল- “এই কুৰি শতিকাত সাম্ৰাজ্যবাদীৰ যি ধুমুহা বলিছে, ধনতান্ত্ৰিকতাৰ বিজয় বৈজয়ন্তী ধ্বজা উৰিছে, সেই ধনতান্ত্ৰিকতা আৰু সাম্ৰাজ্যবাদৰ হেঁচাত অসমীয়া গাঁৱলীয়া, দুখীয়া, হজুৱা, হালোৱা, বনুৱা বাচি থাকিবনে? যদি অসমীয়া এই দুখীয়া শ্ৰেণী মৰে, তেন্তে অসমীয়া জাতিও মৰিব, লগে লগে লয় পাব অসমীয়া কৃষ্টি, অসমীয়া সংস্কৃতি আৰু অসমীয়া সভ্যতা। এই কৃষ্টি,

এই সংস্কৃতি, এই সভ্যতা বচাবই লাগিব।” আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত এই কথা আখৰে আখৰে সঁচা। গতিকে বিষুৱ ৰাভাৰ চিন্তা-চৰ্চা আজিও প্ৰাসংগিক। কিন্তু এই প্ৰাসংগিকতাক ইতিবাচক দৃষ্টিৰে হাতে কামে কোনে আগুৱাই নিব? কোনে ৰূপান্তৰৰ মাজেদিও নতুন আনুভূতিক সমন্বয়ৰ সমাজ এখন গঢ়ি তুলিবলৈ নেতৃত্ব দিব? এয়া আজিৰ সময়ৰ অতিকৈ প্ৰাসংগিক প্ৰশ্ন। এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিবলৈ হয়তো ক'ব লাগিব, বিষুৱ ৰাভাৰ সমন্বয়-সংস্কৃতিৰ যি জাতীয় চেতনা, সেয়া

হয়তো ভৱিষ্যতে বাস্তৱ হোৱাৰ আশা ক্ষীণ। কিয়নো কেৱল ৰাজনৈতিক ব্যৱস্থা এটাই এনে এটা পৰিৱেশ গঢ়ি নিদিয়ো বা ক্ষুদ্ৰ স্বাৰ্থৰ বাবে ইয়াৰ হেঙাৰ হৈ পৰে। তেনেহ'লে সেই ব্যৱস্থা আনিব লাগিব শিল্পবসিক আৰু শিল্পসাধকসকলে। এইখিনিতেই প্ৰকৃত শিল্প চৰ্চাৰ বাতাৱৰণটোৰ কথা আহি পৰে। বিষ্ণু ৰাভাই যি বিদেশীয় সংস্কৃতিৰ কথা দোহাৰি গৈছিল, সেই সংস্কৃতিৰ বজাৰমুখী চৰিত্ৰই গোটেই সম্ভাৱনাকে সংশয়যুক্ত কৰি তুলিছে। নান্দনিক আৱেশৰ পৰা আঁতৰি কেৱল মনোৰঞ্জনৰ সুৰসুৰণিতে আৱদ্ধ হৈ পৰা এই তথাকথিত প্ৰচলিত সংস্কৃতিৰ ব্যৱসায়িক গোমস্তাসকলৰ বাবে বিষ্ণু ৰাভাৰ প্ৰাসংগিকতাও নাই আৰু শ্ৰেণীহীন সমাজৰ অভিধাটোৰ প্ৰতি আকৰ্ষণো নাই। বিষ্ণুৰাভাৰ সপোনৰ অসমীয়া জাতি গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়া আজিও বাধাগ্ৰস্থ হৈ আছে আৰু আগলৈও বাধাগ্ৰস্থ হৈ থকাৰ সম্ভাৱনাই প্ৰবল।

বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ নিচিনা এক যুগনায়কৰ চিন্তা-ভাৱনা সংক্ৰান্তীয় যিকোনো প্ৰশ্নকে তেওঁৰ সমকালীন সমাজ-বুৰঞ্জী গতি-প্ৰকৃতিৰ পটভূমিতহে বিচাৰ কৰি চাব লাগিব। পাশ্চাত্যৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱত আৰু সুদীৰ্ঘ দিনৰ পৰাধীনতাৰ তিক্ত পৰিৱেশত ঊনবিংশ শতিকাৰ শেষভাগ আৰু কুৰি শতিকাৰ আদিভাগত ভাৰত তথা অসমত যি এক বুৰ্জোৱা জাতীয়তাবাদী নৱজাগৰণৰ উদ্‌গীৰণ ঘটিছিল, বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা আছিল সেই ধাৰাৰে অসমৰ প্ৰতিনিধি। জাতীয় গৌৰৱৰ অতীত সমলসমূহৰ পুনৰুদ্ধাৰৰ মাজেদি জাতীয় চেতনা শক্তিমান কৰি তোলাটো আছিল এই নৱজাগৰণৰ অন্যতম কাৰ্যসূচী। ঊনবিংশ শতিকাৰ শত্ৰু ব্ৰিটিছ সাম্ৰাজ্যবাদৰ সৈতে মোকাবিলা কৰাৰ স্বাৰ্থতে বিচিত্ৰ ভাৰতৰ বিভিন্ন জাতি সম্ভাসমূহৰ ঐক্য-সমন্বয়ৰ আৱশ্যক আছিল আৰু এনে ঐক্য সমন্বয়ৰ চেতনা আছিল উক্ত জাতীয়তাবাদৰ অন্য এক গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ। ফলস্বৰূপে, বিহাৰী-নিধন আৰু নেপালী-পিটনৰ কাৰ্যসূচী সম্বলিত সংকীৰ্ণ উগ্ৰ জাতীয়তাবাদৰ সৈতে উপৰিউক্ত জাতীয়তাবাদৰ আছিল আকাশ-পাতাল প্ৰভেদ।

তেনে এক জাতীয়বাদী চেতনাৰ পৰিৱেশৰ পৰা জীপ লৈ তাৰ আৰ্হিতে জীৱনৰ প্ৰথমার্ধত বিষ্ণুৰাভাই বৃহত্তৰ অসম কিম্বা বৰ অসমৰ চিন্তাটো কৰিছিল। তেৱো অসমত শংকৰী চিন্তা আৰু সংস্কৃতিৰ পুনৰুজীৱনৰ মাজেদি, কীৰ্তনঘোষা, নামঘোষা শৌৰ্য্য-বীৰ্য্যৰে, নাট-গীত-নাম-বৰগীতৰ তুৰ্যনাদেৰে আজিৰ অসমৰ সমূহ জনগোষ্ঠী তথা নগা, খাচি, মণিপুৰীক ধৰি উত্তৰ-পূবৰ সমূহ জাতিকে সামৰি ঐক্যবদ্ধ কৰি বৰ অসমৰ কাঠাম তৈয়াৰ কৰাৰ কথা ভাবিছিল। সেই সুবাদতে তেওঁ কৈছিল, “সৰু সৰু জুৰি-নিজৰি উপনৈৰ সমন্বিত শক্তিৰ দ্বাৰা যেনেকৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰই তাৰ বিশালতা আৰু বিৰাটত লাভ কৰিছে, ঠিক তেনেকৈ অসমৰ বহুজাতি, উপজাতি আৰু বিচটিত লাভ কৰিছে।”

এটা জাতিসত্তাৰ মূল ভিত্তি তাৰ ভাষা আৰু সংস্কৃতি। কিন্তু, বিষ্ণু ৰাভাই বুজিছিল যে ধনী, জমিদাৰ, পুঁজিপতিচামে অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতি ৰক্ষা নকৰে, বড়ো ভাষা-সংস্কৃতিকো ৰক্ষা নকৰে। তেওঁলোকে অসমীয়া খাৰলি-কাঁহদি খোৱাৰ পৰিৱৰ্তে বিদেশী পোলাও চাওমিনৰ জুতি ল'ব, বিহু নচাৰ পৰিৱৰ্তে বিহুনাচ মঞ্চত আৰু আজি কালি টিভিত চাব, নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ইংৰাজী ভাষাত অভ্যস্ত কৰি অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিৰ পৰা বিচ্ছিন্ন কৰিব। ৰাভাই কল্পনা কৰা বৰ অসম বা বৃহত্তৰ অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ সদৃশ বাৰেবৰগীয়া ভাষা-সংস্কৃতিৰ ভাৰখন কঢ়িয়াই নিয়ে নিষ্পেষিত নিপীড়িত হালোৱা-হজুৱা, কৃষক-বনুৱা, তল-মজলীয়া শ্ৰেণীৰ সংখ্যাগৰিষ্ঠ জনতাইহে। গতিকে তেওঁ কৈছে, “অসমীয়া জাতিৰ মৃত্যুবাণ এই হোজা, দুখীয়া, গাঁৱলীয়া অসমীয়াৰ হাততহে।” শোষকক উৎখাত কৰি এই নিষ্পেষিত জনতাৰ উত্থান ঘটিলেহে অসমীয়া জাতিৰো উত্থান ঘটিব। অৰ্থাৎ পৰিণত বয়সত ৰাভাৰ স্পষ্ট উপলব্ধি হৈছিল যে বৰ অসম নিৰ্মাণৰ প্ৰক্ৰিয়া মাৰ্ক্সকথিত শ্ৰেণীসংগ্ৰামৰ পথতহে সম্ভৱ, বিশুদ্ধ জাতীয়তাবাদী পথেৰে নহয়। জাতীয়তাবাদী কাৰ্য-কলাপৰ সৈতে সমন্বিত কৰি ল'লেহে বগা আৰু ক'লা উভয় পাঠকে নিধন কৰি বৰ অসম নিৰ্মাণ আৰু কৃষক-বনুৱাৰ মুক্তিৰ যুটীয়া লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পৰা যাব।

আইদেউ সন্দিকৈ

বৰ্ষা বৰবৰুৱা

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

“আইদেউ এজনী চৰিত্ৰহীনা ছোৱালী”, “এই কু-লক্ষণীজনীয়ে গাঁওখনৰ লগতে সমাজখনৰ ৰীতি-নীতিকো কলংকিত কৰিলে”, “এই ব্যাভিচাৰীজনীক দেখিলোঁ যেতিয়া, নিশ্চয় অমংগল হ’ব” এই সকলো কটাক্ষৰ নীৰৱ শ্ৰোতা আইদেউ সন্দিকৈ আছিল নীলাম্বৰ সন্দিকৈ আৰু মা-লক্ষ্মীৰ জ্যেষ্ঠ দুহিতা। প্ৰায় ১৯২০ চনৰ ২৭ জুনত জন্মলাভ কৰা পানী-দিহিঙীয়া গাঁৱৰ তেনেই সাধাৰণ ঘৰৰ কন্যা; প্ৰথম অসমীয়া চলচ্চিত্ৰত নায়িকাৰ ভূমিকাত অভিনয় কৰা আইদেউ সন্দিকৈয়ে কৰিছিল অসাধাৰণ ত্যাগ আৰু জীৱনত কেৱল লাভ কৰিছিল দুখ, ইয়াৰ উপৰি হৈ পৰিছিল লোক-নিন্দা, কটাক্ষৰ পাত্ৰী।

সময় আছিল ১৯৩৩ চন, অসমৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ গুৰি ধৰোঁতাৰ লগতে সাংস্কৃতিক বিপ্লৱী জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই প্ৰথমখন অসমীয়া বোলছবি নিৰ্মাণৰ বাবে যো-জা চলাই আছিল আৰু তাৰ বাবে নায়িকা বিচৰাটো পৰ্বতত কাছৰ কণী বিচৰাৰ দৰে কঠিন হৈ পৰিছিল। কাকতত নায়িকাৰ বাবে বিজ্ঞাপন দিয়া হৈছিল, গাঁৱে-ভূঞা গৈ বিচৰা হৈছিল তথাপি কোনো এজনী ছোৱালী টকীত অভিনয় কৰিবলৈ আগবাঢ়ি অহা নাছিল। জ্যোতিপ্ৰসাদে ধৰি লৈছিল যে অসমলৈ আনিব বিচৰা সাংস্কৃতিক বিপ্লব তেওঁৰ বাবে সপোন হৈয়ে ৰ’ব। তেখেতৰ দুশ্চিন্তা ওৰ পেলাইছিল ডিম্ব গোহাঁয়ে। ডিম্বই তেখেতক লগ ধৰিলে; নায়িকাৰ বাবে ছবিখন হৈ নুঠাৰ কথা শুনি বোলছবিৰ নায়িকাক বিচাৰি আনিব বুলি আশ্বাস দি তেওঁ আইদেউৰ ঘৰলৈ যায়। গৈ তেওঁ আইদেউৰ আলোক চিত্ৰ এখন কেমেৰাৰ সহায়ত তুলি আনি জ্যোতিক দেখুৱাই,

জ্যোতিয়ে সেই ছবি চাই আইদেউক জয়মতীৰ চৰিত্ৰৰ বাবে উপযুক্ত হ’ব বুলি ধাৰণা কৰে। সম্বন্ধীয়া ককায়েক ডিম্বই জাহাজ দেখুওৱাৰ চলেৰে আইদেউ আৰু কেশৱক (আইদেউ সন্দিকৈৰ ডাঙৰ ভাতৃ) ভোলাগুৰি চাহ-বাগিচাত অস্থায়ী ভাৱে নিৰ্মিত জ্যোতি চিত্ৰবনলৈ লৈ আনে, তাতেই জ্যোতিপ্ৰসাদে জয়মতী চৰিত্ৰৰ বাবে আইদেউকে নিৰ্বাচন কৰে। কিন্তু প্ৰথমে আইদেৱে বোলছবিত অভিনয় কৰিবলৈ মান্তি হোৱা নাছিল যদিও, পাছলৈ দেউতাকৰ সন্মতি ক্ৰমে ছবিত অভিনয় কৰে।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই তেখেতক অভিনয়ৰ কলা-কৌশলৰ লগতে সংলাপ ক’বলৈ শিকাই লৈছিল, কিয়নো তেতিয়া অসমৰ প্ৰায় বিলাক গাঁৱতে নাৰী শিক্ষাৰ দিশত পিছ পৰি আছিল।

জয়মতীৰ দৃশ্যগ্ৰহণৰ সময়ত আইদেউৰ বয়স প্ৰায় ষোল্ল বছৰ আছিল, বয়সত সৰু আছিল যদিও আইদেৱে বলিষ্ঠ অভিনয়েৰে সকলোৰে মন মোহিত কৰিছিল। পৰৱৰ্তী

সময়ত ‘গঙা চিলনীৰ পাখি’ চিনেমাখনত এটি সৰু ভূমিকাত আৰু তেখেতৰ জীৱনৰ ওপৰত আধাৰিত চিনেমাখনত তেখেতক ‘গেণ্ট’ হিচাপে দেখিবলৈ পোৱা যায়। জয়মতী টকীখনত গদাধৰ সিংহৰ চৰিত্ৰত অভিনীত সহ-অভিনেতা জনক বঙহৰদেউ’ (স্বামী) বুলি সম্বোধন কৰা বাবে তেখেতক অলস্ক্ৰী ব্যাভিচাৰী আদিৰে সম্বোধন কৰা হৈছিল লগতে আইদেউৰ ঠিক হৈ থকা বিয়াখনো ভাগি গৈছিল, কেৱল চিনেমাত অভিনয় কৰা বাবে তেওঁ আজীৱন অবিবাহিত হৈ থাকিবলগীয়া হ’ল। ঘৰত মাকে বৰঘৰত সোমাবলৈ নিদিলে, সমাজে এঘৰীয়া কৰিলে, অসমৰ ৰাইজে তেওঁৰ কৰ্মৰাজিৰ উচিত স্বীকৃতি তথা মৰ্যাদা নিদিলে; সকলো যেন শেষ হৈ গৈছিল তেওঁৰ বাবে কিন্তু তেওঁ কেৱল ধৈৰ্য্যৰে সহ্য আৰু ত্যাগ কৰি গৈছিল, সমাজৰ, ৰাইজৰ সকলো ককৰ্থনা, লোকনিন্দা, অত্যাচাৰ নীৰৱে সহি গৈছিল। হয়তো কেতিয়াবা একেবাৰে ভাগি পৰিছিল কিন্তু জীয়াই থকাৰ হেঁপাহ, ভৱিষ্যতে তেখেতক ৰাইজে আদৰি লোৱাৰ সুস্থপ্নই তেওঁক জীয়াই ৰাখিছিল, যাৰ হেতুকে তেওঁ এটা নতুন শতিকাত ভৰি দিছিল, তেখেতে কৰা ত্যাগৰ ফল আছিল অসমীয়া ছবিজগতৰ বৰ্তমানৰ সফলতা। অৱশেষত ২০০২ চনৰ ১৭ ডিচেম্বৰ দিনটো আহিছিল আৰু সেই দিনটোতে তেওঁ পৰলোক গমন কৰে।

তেওঁৰ ত্যাগে অসমৰ সাংস্কৃতিক জগতখনত এক নতুন যুগৰ সূচনা কৰিছিল। প্ৰথমগৰাকী অসমীয়া অভিনেত্ৰী হিচাপে তেওঁৰ জীৱনলৈ দুখক আমন্ত্ৰণ কৰিলেও ভবিষ্যতৰ প্ৰজন্মৰ বাবে বাট মুকলি কৰি দিছিল। বোলছবিত অভিনয় কৰি তেওঁ আন মহিলাসকলৰ বাবে প্ৰেৰণা হৈ পৰিছিল, পৰৱৰ্তী ছবিবোৰত অন্য মহিলাসকলে অভিনয় কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিল। তেওঁ জয়মতীত অভিনয় নকৰা হ’লে নিশ্চয়কৈ অসমত বোলছবি নিৰ্মাণ হৈ নুঠিল হয় যাৰ ফলত অসমীয়া বোলছবি জগতখন ইমান দূৰলৈ আগবাঢ়িব নোৱৰাৰ লগতে বৰ্তমানৰ অভিনেত্ৰীসকলেও সমাজৰ পৰা ইমান মৰম, সঁহাৰি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম নহ’লহেঁতেন। সেয়ে আইদেউ সন্দিকৈৰ অবিহনে অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ

জগতখন কল্পনা কৰিব পৰা নাযায়। তেওঁ কৰা ত্যাগে সকলোকে এখন সুস্থ পটভূমি প্ৰদান কৰিলে।

তেখেতৰ ত্যাগক সকলোৰে আগত দাঙি ধৰাৰ লগতে তেখেতৰ স্মৃতি ছবিজগতত জীয়াই ৰাখিবলৈ আইদেউ’ (Aideu - Behind the Screen) নামেৰে আইদেউ সন্দিকৈৰ জীৱনী-ভিত্তিক কথাছবিখন মুম্বাই আন্তৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ মহোৎসৱত মুক্তি দিয়া হয় ২০০৭ চনৰ ৮ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে পুনৰ আন্তৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ মহোৎসৱ, দিল্লী ছেবিটেট চলচ্চিত্ৰ উৎসৱ আৰু মিউনিখ আন্তৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ উৎসৱতো ছবিখন প্ৰদৰ্শন কৰা হয়। ব্ৰাজিলত অনুষ্ঠিত ছাউ-পাউলো চলচ্চিত্ৰ উৎসৱত ছবিখনে “The New Film Makers” প্ৰতিযোগিতা শাখাত প্ৰদৰ্শিত হয়। ছবিখনে ‘৫৪-তম ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ পুৰস্কাৰ’ৰ ‘শ্ৰেষ্ঠ অসমীয়া ছবি’ৰ সন্মান লাভ কৰে। ৰাজ্যিক চলচ্চিত্ৰ উৎসৱত, ছবিখনে শ্ৰেষ্ঠ ছবি, শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালক, শ্ৰেষ্ঠ মহিলা অভিনেতা আৰু ৰূপসজ্জাৰ পুৰস্কাৰ লাভ কৰে। ২০১৩ চনৰ ২০ আগষ্ট তাৰিখে উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ প্ৰথমটো ভ্ৰাম্যমান ছবি ঘৰ ‘আইদেউ টকীজ’ আইদেউ সন্দিকৈৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি তথা স্মৃতিত জন্ম লাভ কৰে।

আইদেউ সন্দিকৈৰ বিষয়ে অলপো জনা নাছিলোঁ, ‘আইদেউ’ নামৰ চিনেমাখন চাই তেখেতৰ জীৱনৰ ত্যাগ আৰু দুখবোৰ অনুভৱ কৰিব পাৰিছোঁ, এগৰাকী নাৰীয়ে নিজৰ আপোনাজনৰ (পৰিয়ালৰ) বাবে ত্যাগ কৰে, কিমান ধৈৰ্য্য আৰু সহিষ্ণুতাৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব পাৰে তাৰ এক উদাহৰণ হ’ল আইদেউ সন্দিকৈ। আজলী আইদেউজনী কেতিয়া ইমান ডাঙৰ হৈ পৰিল, কেনেকৈ ইমান সহিষ্ণু হৈ পৰিল, কেতিয়াৰ পৰা দেশৰ বাবে, জাতিৰ বাবে ত্যাগ কৰিব পৰা হ’ল, সেয়া হয়তো এজন পিতৃ তথা পৰিয়ালৰ বাবে গৌৰৱৰ কথা। তেখেতৰ ত্যাগে দিয়া অৱদান অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ জগতে তথা অসমীয়া সাংস্কৃতিক জগতখনে কেতিয়াও ওভতাই দিব নোৱাৰে, তেওঁৰ বাবে কৰা সকলো কিঞ্চিৎ মাত্ৰ।

শেষত, সকলো নাৰী যেন আইদেউৰ দৰে আত্মবলিদানী তথা অত্যন্ত সাহসী হৈ পৰক।

বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সমান্তৰালত বৰ্তমান উঠি অহা একাংশৰ মানসিকতাৰ ওপৰত বিশেষকৈ প্ৰভাৱ পেলোৱা মোবাইল ফোন, ইণ্টাৰনেট, টেলিভিছন আদিয়ে মনটোক গ্ৰাস কৰি পেলাইছে। এইবোৰে তেওঁলোকৰ সুস্থ মানসিকতাক ধ্বংসৰ গৰাহলৈ ঠেলি নিছে। এইবোৰৰ পৰা নিজকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰাই হৈছে যুৱ প্ৰজন্মৰ বাবে এটা ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান।

সামাজিক মাধ্যম আৰু যুৱপ্ৰজন্ম

কৰবী গগৈ

স্নাতক পঞ্চম বাণাসিক, অসমীয়া বিভাগ

আধুনিক যুগ প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যুগ। আধুনিক যুগত প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ উন্নতিৰ ফলস্বৰূপে সামাজিক মাধ্যম যোগাযোগৰ ক্ষেত্ৰত এক শক্তিশালী যোগাযোগ মাধ্যমৰূপে পৰিগণিত হৈছে। বৰ্তমান সময়ত বহুল প্ৰচলিত ছ'চিয়েল মিডিয়া বা সামাজিক মাধ্যমৰ প্ৰভাৱ সমাজ ব্যৱস্থাৰ ওপৰত গুৰুতৰভাৱে পৰা দেখা গৈছে। সমাজৰ বহুলোকেই এতিয়া ব্যস্ত হৈ পৰিছে সামাজিক মাধ্যমৰ বিলাসত। সকলোৰে ঘৰে ঘৰে তথ্য-প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰৰ লগে লগে মুহূৰ্ততে বিশ্বৰ সকলো খবৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। মোবাইল ফোনৰ ইণ্টাৰনেট সেৱাৰ সহজলভ্যতাৰ সুবিধা লৈ সমাজৰ প্ৰতিটো স্তৰৰ ব্যক্তিয়েই সময় অতিবাহিত কৰিবলৈ লৈছে এই সামাজিক মাধ্যমসমূহত।

পাৰৰ পাখিত চিঠি গাঁঠি দিয়া, পত্ৰবাহকে পত্ৰ কঢ়িয়াই নিয়াৰ দিন কোন কাহানিবাতেই উকলিল। ফেচবুক, হোৱাটচএপ, টুইটাৰ, গুগল, টেলিগ্ৰাম এনে ধৰণৰ সামাজিক মাধ্যমসমূহে বৰ্তমান সময়ত প্ৰচাৰ আৰু যোগাযোগৰ এক অন্যতম মাধ্যমৰূপে পৰিগণিত হৈছে। এই সামাজিক মাধ্যমক একাঘৰীয়া কৰি বৰ্তমানৰ সমাজ এখোজ আগবাঢ়িবলৈ লৈয়ো যেন থমকি ৰ'বলগা হৈছে।

সামাজিক মাধ্যম আৰু যুৱ প্ৰজন্ম :

আধুনিকতাৰ যুগত আমাৰ জীৱনত প্ৰচুৰ পৰিমাণে চাপ পেলোৱা এখন পৃথিৱী হ'ল সামাজিক মাধ্যম। বৰ্তমান সমাজৰ প্ৰতিনিধি আমি যুৱপ্ৰজন্মও এই পৃথিৱীৰে বাসিন্দা।

যুৱ প্ৰজন্মই হৈছে এখন দেশ বা সমাজৰ উন্নতিৰ হেতু। সমাজৰ উন্নতিৰ দিশত তেওঁলোকৰ ভূমিকা বৰ্তমান অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ হৈ আহিছে। সমাজ জীৱনৰ ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰিছে বৰ্তমান সময়ৰ যুৱপ্ৰজন্ম আৰু তেওঁলোকৰ মানসিকতাৰ ওপৰত। দ্ৰুত গতিত পৰিৱৰ্তিত এই সমাজক সৃষ্টি আৰু যোগাত্মক দিশেৰে আগুৱাই নিবলৈ যুৱপ্ৰজন্মৰ মন হ'ব লাগিব সুস্থ আৰু সংস্কাৰিত চিন্তা-চেতনাৰে সমৃদ্ধ। কিন্তু, আধুনিকতাৰ পৰশ লাগি আৰু সামাজিক মাধ্যমৰ কোবাল সোঁতত বৰ্তমান যেন উটি-ভাঁহি যাবলৈ ধৰিছে। যাৰফলত ভোগসৰ্বস্ব জীৱন হৈ পৰিছে যুৱপ্ৰজন্মৰ স্পৃহাৰ।

বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সমান্তৰালত বৰ্তমান উঠি অহা একাংশৰ মানসিকতাৰ ওপৰত বিশেষকৈ প্ৰভাৱ পেলোৱা মোবাইল ফোন, ইণ্টাৰনেট, টেলিভিছন আদিয়ে মনটোক গ্ৰাস কৰি পেলাইছে। এইবোৰে তেওঁলোকৰ সুস্থ মানসিকতাক ধ্বংসৰ গৰাহলৈ ঠেলি নিছে। এইবোৰৰ পৰা নিজকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰাই হৈছে যুৱ প্ৰজন্মৰ বাবে এটা ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান।

সামাজিক মাধ্যম আশীৰ্বাদ বনাম অভিশাপ :

প্ৰতিটো আৱিষ্কাৰৰ ভাল-বেয়া দুটা দিশ আছে; মাথো আমাৰ নিজৰ জ্ঞান-বিশ্লেষণ আৰু চেতনাই সঠিক পথেৰে ধাৰমান হোৱাটো প্ৰয়োজন। ঠিক সেইদৰে দেখা যায় সামাজিক মাধ্যমসমূহে যেন আমাক পৰিচালনা কৰিবলৈ চেষ্টা চলাইছে আৰু আমিও নিজকে সাঁপি দিছোঁ সামাজিক

মাধ্যমৰ ৰঙীন জগতখনত। সামাজিক মাধ্যমসমূহে আমাৰ সকলোৰে জীৱনত যি নতুনত্ব আৰু আধুনিকতা আনিলে, তাতকৈ অধিক প্ৰভাৱ আমাৰ জীৱনত পৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। শিক্ষাৰ্থীয়েই হওক, চাকৰিয়াল ব্যক্তিয়েই হওক নাইবা কোনো গৃহিণীয়ে হওক আজিকালি সকলোৱে আজৰি সময়খিনি নিজে ফেচবুক, ৱাটছএপ এইবোৰত ব্যস্ত কৰি ৰাখে। সামাজিক মাধ্যমৰ অত্যধিক ব্যৱহাৰে আমাৰ সামাজিক অথবা পাৰিবাৰিক জীৱনৰ ওপৰত যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলাইছে। ইয়াৰ অত্যধিক ব্যৱহাৰে আমাক সামাজিক জীৱন তথা পৰিয়ালৰ পৰা যেন বহুদূৰ আঁতৰাই আনিছে। বৰ্তমান সময়ত আমি নিজৰ পৰিয়ালৰ লগত সময় অতিবাহিত নকৰি সামাজিক মাধ্যমৰ ৰঙীন জগতখনত বিচৰণ কৰি ফুৰোঁ। কিন্তু আমি উপলব্ধি নকৰোঁ যে যি আনন্দ, মৰম-স্নেহৰ সান্নিধ্য পৰিয়ালৰ মাজত থাকি পাব পাৰোঁ, সেই আনন্দ আমাক সামাজিক মাধ্যমসমূহে দিব নোৱাৰে। সামাজিক মাধ্যমে আমাৰ পৰিয়ালৰ মাজত এক বৃহৎ ব্যৱধান আনিছে। যাৰ বাবে একাংশ অভিভাৱকে এশ এবুৰি ক্ষোভ লৈ থাকে নিজৰ সন্তানৰ ওপৰত, মুখ খুলি ক'ব নোৱাৰাৰ অজুহাতত।

সৃষ্টিৰাজিৰ প্ৰতিটো বস্তুৰে ভাল-বেয়া দুয়োটা দিশ আছে। বোলে, “বহিৰ জানিলে মাটিয়ে পীৰা, খাব জানিলে চাউলেই চিৰা”। সেয়ে বৰ্তমানৰ যুৱ প্ৰজন্মই প্ৰতিটো বস্তুৰে যথোপযুক্ত ব্যৱহাৰ কৰি চলিব লাগে। নতুন প্ৰজন্ম যিহেতু দেশৰ ভৱিষ্যত সেয়ে তেওঁলোকে নিজ চিন্তাকৰ্মৰে দেশ বা সমাজৰ দায়িত্ব মূৰ পাতি লৈ এক সুস্থ বাতাবৰণ গঢ় দিবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। সামাজিক মাধ্যম ব্যৱহাৰৰ ফলত আলাউদ্দিনৰ চাকিটোৰ ওচৰত বিচাৰিলেই পোৱাৰ দৰে সকলো হাততে পোৱাত সহজসাধ্য হৈ পৰিছে আমাৰ জীৱন জীয়াৰ নীতি। সেয়ে আমি সামাজিক মাধ্যমৰ মূল্য বুজি আগুৱাবলৈ যত্ন কৰিব লাগে।

মহামাৰীয়ে গ্ৰাস কৰাৰ সময়খিনিত সামাজিক মাধ্যমৰ উপযুক্ত ব্যৱহাৰৰূপে ডিজিটেল মাধ্যমৰূপে গুগল মীট, জুম এপ্ আদিৰ সহায়ত পাঠদান কাৰ্য চলাই নিছিল। যাৰবাবে আমাৰ শিক্ষাবৰ্ষৰ ক্ষতি হোৱা নাছিল। এনেদৰে সামাজিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে দেশ-বিদেশৰ খবৰসমূহ হাততে লাভ কৰি আমি জ্ঞান অৰ্জনত গুৰুত্ব দিব লাগে, কিয়নো সামাজিক মাধ্যমৰ ৰঙীন পৃথিৱীখনৰ মনোৰঞ্জন ক্ষন্তেকীয়া।

আমাৰ সজাগতা আৰু ইয়াৰ সঠিক ব্যৱহাৰেহে সামাজিক মাধ্যমৰ প্ৰভাৱ কমাই আনিব পাৰিব। প্ৰয়োজন মাথো যুৱ প্ৰজন্মৰ সদৃচ্ছাৰ। এই ক্ষেত্ৰত সামাজিক মাধ্যমৰ মূল্য নুবুজি সামাজিক মাধ্যমৰ দুৰ্গুণ ব্যৱহাৰ কৰা নৱপ্ৰজন্মক মাৰ্গদৰ্শক হিচাপে অভিভাৱকসকলেই গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিব লাগিব।

কম বয়সত ম'বাইল দিয়াৰ পৰিৱৰ্তে এটা নিৰ্দিষ্ট বয়সত ম'বাইল ফোন আনি দি সামাজিক মাধ্যম ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত চোকা দৃষ্টি ৰাখিব লাগিব। সামাজিক মাধ্যমৰ সদৃচ্ছাৰৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰিব লাগিব। কিয়নো বহুলোকে সামাজিক মাধ্যমৰ ভাল দিশটো গ্ৰহণ কৰাৰ পৰিৱৰ্তে বেয়া দিশটোৰ প্ৰতিহে আকৰ্ষিত হয়। বহুলোক সামাজিক মাধ্যমত ভুৱা একাউণ্ট খুলি কাৰোবাক ভাবুকি দিয়া, উৰা বাতৰি বিয়পোৱা এনে কাৰ্য কৰি সমাজত নেতিবাচক প্ৰভাৱ পেলায়। গতিকে সামাজিক মাধ্যমবিলাক ব্যৱহাৰ কৰোঁতে সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিব লাগে। বৰ্তমান সময়ত সামাজিক মাধ্যম অবিহনে যেন জীৱনটো অসাৰ হৈ পৰিছে। পুৱা শুই উঠাৰ পৰা বিছনালৈ যোৱালৈকে জীৱনৰ অভিন্ন অংগ হৈ পৰিছে সামাজিক মাধ্যমসমূহ। গতিকে যুৱপ্ৰজন্মই প্ৰতি খোজ সাৱধানে পেলাই, সামাজিক মাধ্যমৰ ৰঙীন জগতখনত উটি-ভাঁহি নগৈ বাস্তৱ জীৱনক সংযমী কৰি এক সংস্কাৰিত আৰু কৰ্ম সন্ধানী মন লৈ আগবাঢ়ি গ'লেহে যুৱপ্ৰজন্মৰ জীৱনলৈ নতুন দিগন্ত আহিব। কিয়নো, সময়ৰ গতিশীলতাৰ লগে লগে তথ্য প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব, আধুনিকতাই গ্ৰাস কৰিব যুৱপ্ৰজন্মক। সেই আধুনিকতাৰ পৰশ লাগিও যুৱপ্ৰজন্ম আগুৱাব লাগিব সমাজখনৰ উন্নতিৰ হকে। তেতিয়াহে সামাজিক মাধ্যমসমূহক আশীৰ্বাদৰূপে গ্ৰহণ কৰি যুৱপ্ৰজন্ম আগুৱাব পাৰিব নতুন দিগন্তৰ সন্ধানত।

সামৰণি :

যুৱসমাজে বৰ্তমানৰ চিন্তাধাৰাক এক সুস্থিৰ গতি প্ৰদান কৰি, সামাজিক মাধ্যমসমূহক আশীৰ্বাদৰূপে লগত লৈ এখন সুন্দৰ সমাজ গঢ়াৰ পণ লৈ আগুৱাই গ'লেহে এক নতুন প্ৰভাৱৰ সূচনা হ'ব।

শেষত—

“নতুন প্ৰভাৱ হ'ব

ন ন সৃষ্টিৰাজি উজলিব

সামাজিক মাধ্যমসমূহক লগত লৈ

পোহৰৰ দিশে

আমাৰ নৱপ্ৰজন্ম আগুৱাব...।”

ঋতুৰাজ বসন্ত আৰু অসমীয়াৰ চেনেহৰ ৰঙালী বিহু

প্ৰীতি শইকীয়া

স্নাতক তৃতীয় বাণ্যাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

“বিহুটি নামেৰে তিনিটি আখৰে
কোনেনো লিখিলে শিলত,
ঘূণেও নধৰে, মামৰেও নধৰে
জিলিকে বসন্ত কালত।”

বিহু অসমীয়াৰ অতিকৈ আপোন। অসমীয়াৰ
প্ৰাণস্বৰূপ ৰঙালী বিহু উদ্‌যাপিত হয় বসন্ত ঋতুত। শীতৰ
অৱসান ঘটাই প্ৰকৃতিয়ে ন-সাজেৰে সাঁজি কাঁচি এক
বিনন্দীয়া ৰূপ ধাৰণ কৰাৰ সময়তে আগমন হয় ঋতুৰাজ
বসন্তৰ। বনৰীয়া গছ-বনৰ সুৰাস, কুলি-কেতেকীৰ সুৰদী
মাত, গছে-বনে কুঁহিপাত মেলাৰ এই ক্ষণত অসমীয়াৰ
পুৰণি বছৰ শেষ হয়, পুৰণিক বিদায় দি নতুন বছৰৰ আৰম্ভণি
কৰে ৰঙালী বিহুৰ জৰিয়তে।

ৰং-আনন্দ, উৎসাহেৰে প্ৰাণভৰি উৎফুল্লিত হৈ
অসমীয়া সমাজে ৰঙালীক আদৰে। অতীতত ৰঙালী বিহু
বুলিলে গ্ৰাম্য কৃষিজীৱী লোকৰ মন ছাটি-ফুটি কৰিছিল।
চ'ত মাহ সোমোৱাৰ লগে লগে ৰাতি বিহুৰ পাতনি
মেলিছিল। গছ তলত প্ৰাণভৰি নৃত্য-গীত কৰিছিল। ঢেঁকীৰ

মাতে পৰিৱেশত এক বাতাবৰণ গঢ়ি তুলিছিল। বিহু যিমানে
ওচৰ চাপিছিল সিমানে ৰাতি বিহুৰ ভৰ হৈছিল। পৰম্পৰা
স্বৰূপে ডেকা যুৱকে কণী যুঁজাবৰ বাবে কণী গোটেৱা,
ঘিলা গোটেৱা, তৰা পথা বটা আদি কামবোৰ অতি
উৎসাহেৰে কৰি গৈছিল। জীয়ৰী-বোৱাৰীয়ে তাঁত শালত
বিহু নাম গাই গাই বিহুৱান হৈছিল ঘৰৰ গৃহস্থজনৰ বাবে।
আলহী-অতিথি আৰু আপোনজনক যাঁচিবলৈ। বিহুৰ বতৰত
এখন বিহুৱান তথা গামোচা যাচিব নোৱাৰাটো লাজৰ কথা
বুলি গণ্য কৰিছিল। ৰঙালী বিহুৰ ই এক এৰাব নোৱাৰা
পৰম্পৰা আছিল অসমীয়া সমাজত।

চ'ত মাহৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনাৰ পৰা ব'হাগ মাহৰ
সাতদিনলৈ এই বিহু উদ্‌যাপিত হয়। প্ৰথম দিনা গৰু বিহু,
দ্বিতীয় দিনা মানুহ বিহু, তৃতীয় দিনা গোসাঁই বিহু, চতুৰ্থ
দিনা তাঁতৰ বিহু, পঞ্চম দিনা নাঙল বিহু, ষষ্ঠ দিনা জীয়ৰী
বিহু বা চেনেহী বিহু আৰু সপ্তম দিনা চেৰা বিহু। সাত বিহু
উদ্‌যাপন কৰি মুকলি ঠাইত বিহু উৰুৱাই থৈ আহে। বিহুৱে
লৈ যায় বছৰৰ অপায়-অমঙ্গল, ইয়ে চেৰা বিহু।

বিহু বুলিলেই ঢোল, পেঁপাৰ মাতত মন উৎফুল্লিত

হৈ পৰে, প্ৰাণভৰি আনন্দ কৰে। এই বিহু উৎসৱ উৎপত্তিৰ সঠিক সময় নিৰূপণ কৰা টান। পণ্ডিতসকলে অনুমান কৰে যে খ্ৰীষ্টীয় দশম শতিকামানতে বিহুৰ উদ্ভৱ হয়। মৌখিক সাহিত্যৰ অন্তৰ্গত এই বিহুগীত যিহেতু উক্ত সময়ছোৱাত সৃষ্টি হোৱা হেতু বিহু উৎসৱ সেই সময়তে আৰম্ভ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি।

বিহুগীত এক যৌৱনোদ্দীপক গীত। বসন্তৰ আগমনৰ লগে লগে প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্যত মতলীয়া হৈ ডেকা-গাভৰুৱে হাবিৰ কাষৰ মুকলি ঠাইত, গছ তলত যৌৱনৰ উদ্দীপনাৰ সুললিত ভাৱেৰে নৃত্য-গীত কৰি আনন্দ কৰিছিল। মহিলাসকলে চাৰিওফালে জেং পুতি গছতলত পুৰুষে নেদেখাকৈ এই বিহু নাচ নাচিছিল।

গৰু বিহুৰ ৰাতিৰ পৰা গাঁৱৰ গুণী-মানী মানুহঘৰৰ পৰা হুঁচৰিৰ ভেটা জুৰিছিল। বছৰটোৰ অপায়-অমঙ্গল, মাৰি-মৰক, খৰ-বৰষুণ দূৰ হৈ খেতি-বাতি, গৰু-ম'হ, মানুহ সকলোৰে মঙ্গল কামনা কৰি গৃহস্থক আশীৰ্বাদ দিছিল। চেলেং, গামোচা, গুৱাপাণ, অৰিহণাসহ গৃহস্থ ঘৰৰ জ্যেষ্ঠজনে সেৱা ধৰিছিল। গৰু যিহেতু কৃষি কাৰ্যৰ মূল কাৰক, গতিকে গৰুহালৰ মঙ্গলৰ অৰ্থে গোট গাঁৱৰ ৰাইজ নৈ বা পুখুৰীৰ পাৰত একগোট হৈ মাহ-হালধিৰে গা-পা ধুৱাই হৰিধ্বনি দিছিল। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত কিছুমান ঠাইৰ বাহিৰে প্ৰায় মানুহে ঘৰতে ব্যক্তিগতভাৱে এই পৰ্ব সমাপন কৰে। গৰু বিহুৰ দিনা এশ এবিধ শাক খোৱাৰ প্ৰথাও আজিৰ যান্ত্ৰিকতাৰ সমাজত প্ৰায় নাই। আজিৰ সমাজত গাঁৱৰ ঘৰে ঘৰে অতীতৰ হুঁচৰিৰ পয়োভৰ হেৰাই গ'ল। গাঁৱৰ পৰা গৈ সেই হুঁচৰি মঞ্চত ঠাই পাইছে। প্ৰাকৃতিকভাৱে হাবিৰ কপৌফুলৰ ঠাই দখল কৰিছে কৃত্ৰিম ফুলে। কিয়নো কপৌ, কেতেকী আদি ফুল বৰ্তমান নোহোৱা হৈ গৈ আছে। অতীতৰ বসন্ত কালৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য নোহোৱা হৈছে। কুলি, কেতেকী আদি চৰাই প্ৰায় বিলুপ্ত হোৱাৰ বাবে অতীতৰ দৰে তাৰ সুৰদী মাত শুনা নাযায়।

সাম্প্ৰতিক কালত বিহুৰ প্ৰাকমুহূৰ্তত টেকীৰ মাত প্ৰায় দেখা নাযায়। যিহেতু বিহুৰ সকলো জা-জনপান, পিঠা-পনা বজাৰত উপলব্ধ। আনকি তাঁতৰ মাকোঁৰ ধ্বনিও প্ৰায়ে শুনা নাযায়।

‘স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই গছতলৰ বিহু আনি ৰাজকীয় মৰ্যাদা প্ৰদান কৰিছিল। ৰংঘৰত বহি ডা-ডাঙৰীয়াৰ সৈতে বাকৰিত হুঁচৰি উপভোগ কৰিছিল। তাৰ অস্তিত্বস্বৰূপে পহিলা ব'হাগৰ দিনা ৰংঘৰৰ বাকৰিত ৰাজকীয় মৰ্যাদাৰে অতীতৰ পৰম্পৰা বজাই বিহু উদযাপন কৰে।

বৰ্তমান অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মাই ২০২৩ চনৰ ১৪ এপ্ৰিলৰ দিনা বিহুক বিশ্ব দৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠা কৰি গ্ৰীণিজ বুকত অন্তৰ্ভুক্ত কৰাই যি দৃঢ় পদক্ষেপ ল'লে, ইয়ে ইতিহাসৰ পাতত বিহুক চিৰদিন জিকিলাই ৰাখিব। বিহুৰ পৰম্পৰা নোহোৱা হ'লেও বিহু নামটো উজ্জলি থাকিব।

বিহু অসমীয়াৰ অস্তিত্ব, অসমীয়া জাতিৰ গৌৰৱ, সংস্কৃতিৰ উত্তৰণ আৰু সন্মানৰ প্ৰতীক। সকলো জাতিকে একতাৰ ডোলেৰে ই বান্ধি ৰাখে। অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব, গৌৰৱ, মৰ্যাদাৰূপে প্ৰতিজন অসমীয়াই বিহু উৎসৱ জীয়াই ৰখাটো প্ৰধান কৰ্তব্য।

‘বিহুৰে বিৰিণা পাতে সমনীয়া

বিহুৰে বিৰিণা পাত,

বিহু থাকে মানে বিহুকে বিনাবা

বিহু গ'লে বিনাবা কাক?’

গতিকে বিহুৰ পৰম্পৰা ধৰি ৰাখি অসমীয়াৰ সন্মান আৰু আত্মপৰিচয় জিলিকাই ৰখাটো প্ৰতিজন অসমীয়াৰ কৰ্তব্য।

বিহুগীত এক যৌৱনোদ্দীপক গীত। বসন্তৰ আগমনৰ লগে লগে প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্যত মতলীয়া হৈ ডেকা-গাভৰুৱে হাবিৰ কাষৰ মুকলি ঠাইত, গছ তলত যৌৱনৰ উদ্দীপনাৰ সুললিত ভাৱেৰে নৃত্য-গীত কৰি আনন্দ কৰিছিল।

প্ৰজ্ঞাৰ সাধক হোমেন বৰগোহাঞি

কল্পনা গগৈ
পঞ্চম যাত্ৰাসিক, অসমীয়া বিভাগ

তিনি কুৰি বছৰো অধিক অসমৰ ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতি, জাতীয় জীৱনৰ নানান সমস্যাৱলীৰ ক্ষুৰধাৰ তীক্ষ্ণ বিশ্লেষণেৰে জনজীৱনক আন্দোলিত কৰা মহান ব্যক্তিগৰাকীয়ে হৈছে শ্ৰদ্ধাৰ হোমেন বৰগোহাঞি।

অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ এক বৃহৎ বটবৃক্ষ হোমেন বৰগোহাঞিদেৱ। যি বৃক্ষৰ ছায়াত আশ্ৰয় লৈ আছিল অসমৰ নতুন চিন্তাৰ খনিকৰ অনেক নবীন-প্ৰবীণ। সৃজনীমূলক সাহিত্যৰ পৰা সাংবাদিকতাৰ বৰ্ণিল যাত্ৰালৈ সকলোতে অভূতপূৰ্ব সফলতা লাভ কৰা বৰগোহাঞিদেৱে জীৱনকালতে কিংবদন্তিত পৰিণত হৈছিল; সেয়ে তেওঁ আমাৰ জীৱন কালৰ অনেকৰ আদৰ্শ চিন্তানায়ক।

জন্ম আৰু শিক্ষাজীৱন : ১৯৩২ চনৰ ৭ ডিচেম্বৰত অবিভক্ত লখিমপুৰ জিলাৰ ঢকুৱাখনাত জন্মগ্ৰহণ কৰি ঢকুৱাখনাৰ মাছখোৱা মজলীয়া বিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰালতে তেখেতে জ্ঞানচকু মেলাৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰিছিল।

বৰগোহাঞিদেৱৰ পিতৃৰ নাম আছিল প্ৰয়াত ইন্দ্ৰধৰ বৰগোহাঞি আৰু মাতৃৰ নাম প্ৰয়াত আইতা বৰগোহাঞি। প্ৰথম মেধাসম্পন্ন হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে লখিমপুৰত স্কুলীয়া শিক্ষা আৰম্ভ কৰি পৰৱৰ্তী কালত ডিব্ৰুগড়ৰ চৰকাৰী বালক উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৫০ চনত

প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। তাৰ পিছতেই তেওঁ কটন কলেজত নামভৰ্তি কৰে; ১৯৫২ চনত কটন কলেজৰ পৰা আই.এছ.ছি. পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয় আৰু ১৯৫৪ চনত ইংৰাজী বিষয়ত সন্মানীয় বিষয়সহ স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। তাৰপিছত কলিকতালৈ পঢ়িবলৈ গৈয়ে বিভিন্ন কৰ্মত আত্মনিয়োগ কৰে। ১৯৫৮ চনত তেওঁ নিৰুপমা তামুলী বৰগোহাঞিৰ সৈতে দাম্পত্য জীৱনৰ পাতনি মেলিছিল।

হোমেন বৰগোহাঞি নিঃসন্দেহে বিগত শতিকাৰ ভিতৰত অসমৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক আছিল। সাহিত্যৰ এনে কোনো দিশ নাই য'ত তেওঁৰ মৌলিক অৱদান নাছিল আৰু এই সকলো ক্ষেত্ৰতে তেওঁ অসামান্য কুশলতাৰ পৰিচয় দিছিল। একেৰাহে সাহিত্যিক, সমালোচক, সাংবাদিক, ৰাজনৈতিক বিশ্লেষক আৰু যৌৱনকালতে কবি হিচাপে খ্যাতি লাভ কৰা হোমেন বৰগোহাঞি আছিল অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ নায়ক।

কৰ্মজীৱন : হোমেন বৰগোহাঞিয়ে ১৯৫৫ চনত প্ৰশাসনিক সেৱাৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হয় আৰু মাজুলীত উপ-প্ৰতি সমাহৰ্তা হিচাপে কৰ্মজীৱন আৰম্ভ কৰে। ১৯৫৮ চনৰ পৰা ১৯৬০ চনলৈকে তেখেতে ছয়গাঁৱত উপ-প্ৰতি সমাহৰ্তাৰ দায়িত্বত থাকে। ১৯৬০-৬২ চনত গোৱালপাৰা

মহকুমা, ১৯৬৩-৬৫ চনত উত্তৰ লখিমপুৰ আৰু ১৯৬৫-৬৮ চনলৈকে যোৰহাটত চৰকাৰী চাকৰি পৰিত্যাগ কৰি সাংবাদিক জীৱন আৰম্ভ কৰে।

সাহিত্য-সংবাদ জীৱন : হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে ১৯৬৮ চনত চৰকাৰী চাকৰিৰ পৰা ইস্তাফা দি 'নীলাচল' নামে এখন সাপ্তাহিক কাকতৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব লয়। ১৯৭৭ চনলৈকে 'নীলাচল'ৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব লোৱাৰ লগতে ১৯৮০ চনত 'লোকায়াত' নামৰ এখন কাকতৰ সম্পাদকৰ দায়িত্বত থাকে। সাপ্তাহিক নীলাচল, নাগৰিক, অসম বাণী, জনক্ৰান্তি, আমাৰ অসম, নিময়ীমা বার্তা আদি কাকতৰ সম্পাদক হোৱাৰ উপৰি সমকাল, সূত্ৰধাৰ, সাতসৰী আদি আলোচনীও সম্পাদনা কৰিছিল। অসম আন্দোলনৰ সময়ত কলিকতাৰ পৰা প্ৰকাশিত হোৱা 'আজকাল' নামৰ দৈনিক বাঙালী কাকতখনৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ বিশেষ সংবাদদাতা হিচাপেও কাম কৰিছিল।

নতুন লেখক সৃষ্টিৰ লগতে ন-প্ৰতিভা চিনাক্ত কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো তেখেতে সদা তৎপৰ আছিল। অসমীয়া সংবাদ জগতৰ এজন পুৰোধা ব্যক্তি হিচাপে তেখেতে এটা নতুন মাত্ৰা দান কৰিবলৈ সদা যত্নপৰ আছিল।

সাংবাদিকতাৰে জীৱন সামৰা বৰগোহাঞিয়ে সাহিত্যৰ পথাৰত বৃত্তৰ পৰিধি ভাঙি অকল সাহিত্য সৃষ্টিয়েই নহয়, অসমীয়া সাহিত্যক বিচিত্ৰতাও দান কৰি গ'ল।

কৰ্মব্যস্ততাৰ মাজতো বৰগোহাঞিয়ে কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিছিল ম'হমূলি চাপৰি, চাৰিকিড়িয়া পাৰৰ অমিলন স্মৃতি।

জল পৰিবহণ অসমৰ মূল যাতায়ত হৈ থকা কালত ঢকুৱাখনা অসমৰ এখন গুৰুত্বপূৰ্ণ ঠাই আছিল বাবেই বৰগোহাঞিদেৱে ছাত্ৰ অৱস্থাতে দেউতাকৰ আলমাৰিত থকা বাংলা, অসমীয়া, ইংৰাজী আদি ভাষাৰ মূল্যবান কিতাপ পঢ়িবলৈ পাইছিল। কৈশোৰ কালত প্ৰকৃতি আৰু গ্ৰন্থই বৰগোহাঞিৰ ব্যক্তিত্ব গঠনত পেলোৱা প্ৰভাৱেই পিছলৈ তেওঁৰ চিন্তা আৰু সৃষ্টিশীলতাক নিৰ্ণয় কৰিছিল। বৰগোহাঞিদেৱে হাইস্কুলীয়া জীৱনতেই কিতাপ পঢ়াৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলি মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ি থাকোঁতে আধুনিক কবি-সাহিত্যিক আৰু চিন্তাবিদৰ লেখা পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল।

হোমেন বৰগোহাঞিয়ে তেওঁৰ আত্মজীৱনীৰ এঠাইত উল্লেখ কৰিছে যে- তেওঁ একে সময়তে একে লগতে কেইবাধৰণে জীৱন-যাপন কৰিছিল। এই কেইবাধৰণৰ জীৱনৰ দ্বন্দ-বিৰোধ আৰু সাময়িক সন্তুলনৰ দ্বাৰাই হোমেন

বৰগোহাঞিৰ ব্যক্তিত্ব গঠিত। যি উদ্বেগ আৰু অশান্তিয়ে সৃষ্টিশীল লেখকজনৰ জন্ম দিছিল।

বৰগোহাঞি আছিল আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ এগৰাকী আগশাৰীৰ কবি, গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক আৰু সমালোচক।

যাদুকৰী কলমেৰে গল্প-উপন্যাসত সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰ আঁকিছিল বৰগোহাঞিদেৱে। তেওঁৰ লেখাত চহা জীৱনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ভিন্ন স্তৰৰ জনগণৰ ভিন্নধৰ্মী চৰিত্ৰ জীৱন্ত হৈ পৰিছিল। ১৯৫৭ চনত তেওঁৰ প্ৰথম গল্প সংকলন 'বিভিন্ন কোৰাছ' প্ৰকাশিত হয়। তেওঁৰ গল্প সংকলন হ'ল- 'প্ৰেম আৰু মৃত্যুৰ কাৰণে' (১৯৫৮), 'স্বপ্ন, স্মৃতি, বিষাদ' (১৯৬৭), 'গল্প আৰু নক্সা' (১৯৬৬), 'অস্তিত্বৰ জ্যোতিৰ্ময় চেতনা' সম্পাদনা : তীৰ্থ ফুকন।

ঔপন্যাসিক বৰগোহাঞিৰ মুখ্য সৃজনীমূলত সাহিত্যকৰ্মৰ 'সুবালা' (১৯৬৩), 'তান্ত্ৰিক' (১৯৬৭), 'কুশীলৰ' (১৯৭০), 'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়' (১৯৭৩), 'পিতা-পুত্ৰ' (১৯৭৫), 'তিমিৰ তীৰ্থ' (১৯৭৫), 'অস্তৰাগ' (১৯৮৬), 'মৎস্যগন্ধা' (১৯৮৭), 'সাঁউদৰ পুতেকে নাও মেলি যায়' (১৯৮৭), 'নিঃসংগতা (২০০০), 'এদিনৰ ডায়েৰী' (২০০৩) আদি উপন্যাসে কাহিনী এটা কৈ পাঠকক আনন্দ দান কৰাকে লক্ষ্য কৰি লোৱা নাই, পাঠকৰ চিন্তাকো আলোড়িত কৰিছে।

হোমেন বৰগোহাঞিৰ একমাত্ৰ কাব্যগ্ৰন্থখন হৈছে- 'হেমন্তী'। গদ্যৰ সাধনা কৰা বৰগোহাঞিয়ে ৰচনা আৰু ব্যক্তিগত ৰচনাক এক বিশাল আয়তন দান কৰিছে। তদুপৰি 'বিভিন্ন নৰক', 'ধূসৰ দিগন্ত', 'জীৱনৰ মানচিত্ৰ', 'জিজ্ঞাসা', 'আনন্দ আৰু বেদনাৰ সন্ধানত', 'স্বৰ্গ আৰু নৰক', 'ইতিহাসৰ সাক্ষী', 'সপ্তম দশক', 'সুখ-দুখ', 'পাঠকৰ টোকাবহী', 'প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা', 'জীৱনৰ সাধনা', 'আত্মদীপো ভৰ', 'কথা-বাতা', 'বিচিত্ৰ অভিজ্ঞতা আৰু অনুভূতি', 'বিপদৰ বন্ধু', 'কথাৰ মূৰৰ কথা', 'কলগাল', 'উচ্চাকাংক্ষা' আদি ৰচনামণী প্ৰবন্ধ সংকলনৰো তেওঁ স্ৰষ্টা আছিল। 'আত্মানুসন্ধান' (১৯৮৮), 'মোৰ সাংবাদিক জীৱন' (১৯৮৯), 'ধুমুহা আৰু ৰামধেনু' (প্ৰথম খণ্ড, ১৯৯৭) আৰু (দ্বিতীয় খণ্ড, ১৯৯৮) এইখন তেওঁৰ আত্মজীৱনীমূলক গ্ৰন্থ।

ইয়াৰ উপৰি হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে 'বিংশ শতাব্দীৰ অসমীয়া সাহিত্য', 'ৰৌদ্ৰ নীলিমা' (যুটীয়াভাৱে), 'মালিক', 'অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী' (ষষ্ঠ খণ্ড), 'গদ্যৰ

সাধনা’, ‘কিতাপ পঢ়াৰ আনন্দ’, ‘আমাক কিতাপ লাগে’, ‘মানুহ হোৱা গৌৰৱ’, ‘বেঞ্জামিন ফ্ৰেংকলিন’ আদি বিভিন্ন মূল্যবান পুথি ৰচনা কৰিছিল।

এগৰাকী আধুনিক সাহিত্যিক হিচাপে হোমেন বৰগোহাঞিয়ে নিজৰ সৃষ্টিশীল সাহিত্যৰ মাজেদিয়েই পৃথিৱীয়ে কৰা শ্ৰেষ্ঠ চিন্তাৰ লগত পাঠকক চিনাকি কৰি দিবলৈ বিচাৰিছিল। তেওঁৰ ভাষাৰ প্ৰাঞ্জলতা আৰু স্পষ্টবাদিতাৰ বাবেই তেওঁ সহস্ৰ পাঠকক মুগ্ধ কৰি ৰাখিব পাৰিছিল। সমালোচনামূলক সাহিত্যত নতুন পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰে এক বিশেষ আকৰ্ষণীয় শৈলী নিৰ্মাণ কৰি সমালোচনা সাহিত্যত যে ৰসাল আৰু বোধগম্য হ’ব পাৰে তাক তেওঁ দেখুৱাই দিছিল। বিশ্ব সাহিত্যৰ লগতো তেওঁ অসমীয়া পাঠকক চিনাকি কৰাই দিছিল। নতুন লেখক সৃষ্টি কৰাৰ প্ৰতি তেওঁ আছিল অসীম আগ্ৰহী। তেওঁৰ ৰচনাবোৰত এনে কিছুমান দিশ আছিল-যিবোৰে মানুহক জীয়াই থকাৰ প্ৰতি অহৰহ প্ৰেৰণা যোগাই আৰু দায়িত্বশীল কৰি তোলে। তেখেতৰ অনুপ্ৰেৰণা আৰু আগ্ৰহৰ বাবেই অনেক লেখক-সাহিত্যিকে অসমীয়া জগতত ভুমুকি মাৰি খ্যাতি ৰাখি থৈ গৈছে। বহুকেইজন জনজাতীয় মূলৰ, আদিবাসী চাহ জনগোষ্ঠীয় আৰু ন-অসমীয়া মুছলমান লেখক-সাহিত্যিকৰ বাবে হোমেন বৰগোহাঞি আছিল এজন পিতৃস্বৰূপ।

নিজৰ উপন্যাস সম্পৰ্কে অভিমত : ১৯৯২-৯৩ চনত যোৰহাট মহাবিদ্যালয় আলোচনীৰ লগত হোৱা এক সাক্ষাৎকাৰত তেওঁক জীৱনৰ শ্ৰেষ্ঠ সৃষ্টি সম্পৰ্কে সোধা প্ৰশ্নটিৰ উত্তৰত কয় যে- “উপন্যাসৰ ভিতৰত ৰচনাসৈলীৰ ফালৰ পৰা মই ‘মৎস্যগন্ধা’খন লিখি অলপ সন্তুষ্টি লাভ কৰিছিলোঁ। ‘অস্তৰাগ’ নামৰ উপন্যাস লিখিও লেখক হিচাপে মই কিছু সন্তুষ্টি লাভ কৰিছিলোঁ।”

উল্লেখযোগ্য বঁটা আৰু স্বীকৃতি : সাহিত্যিক জীৱনৰ কৃতি হিচাপে তেওঁ কেইবাটাও বঁটা বিভূষণেৰে সন্মানিত হৈছে। সাহিত্য অকাডেমী বঁটা (‘পিতা-পুত্ৰ’, ১৯৭৮), অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটা, নীলমণি ফুকন বঁটা, শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ বঁটা, মৎসেন্দ্ৰ নাথ বঁটা আৰু ২০১৯ চনত সাহিত্য আৰু সংবাদ ক্ষেত্ৰলৈ আগবঢ়োৱা অৱদানৰ বাবে ‘জীৱনজোৰা সাধনা বঁটা’ লাভ কৰিছিল। তেখেতে ২০০১ আৰু ২০০২ চনৰ অসম সাহিত্য সভাৰ ক্ৰমে ডিব্ৰুগড় আৰু কলগাছিয়া অধিৱেশনৰ সভাপতিৰ আসনো অলংকৃত কৰিছিল।

অন্য ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী বৰগোহাঞি :

৫৮ | গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী ২০২২-২৩

বৰগোহাঞিদেৱৰ গদ্যৰীতি আছিল অসাধাৰণ। অসমীয়া সাহিত্যৰ ন ন ক্ষেত্ৰলৈ তেখেতে আগবঢ়োৱা অৱদানৰ তুলনা নাই। জ্ঞানৰ পোহৰত, যুক্তিৰ আধাৰত সকলো ধৰণৰ সমালোচনা আনকি ধুমুহাসদৃশ বাধাও স্বভাৱসিদ্ধভাৱে অতিক্ৰম কৰাৰ সাহস দেখুৱাইছিল। হোমেন বৰগোহাঞিদেৱৰ আছিল সাংঘাতিকভাৱে শৃংখল ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী। নিজৰ মতে বৰগোহাঞিয়ে নিয়ম সৃষ্টি কৰি লৈছিল। প্ৰেমৰ সংজ্ঞা, জীৱনৰ অৰ্থ, সুখ আৰু দুখৰ অনুভূতি অন্য বহুতকৈ বেলেগ আছিল তেওঁৰ বাবে। দেখাত নিঃসংগ যেন লগা মানুহজনে মন-মগজু আৰু শৰীৰক সতেজ আৰু সক্ৰিয় কৰি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। বৰগোহাঞিদেৱৰ আছিল বহুক্ষেত্ৰত অত্যন্ত সাহসী। তেখেতৰ চিন্তাৰ স্বতন্ত্ৰতা প্ৰতিকূলতাৰ মাজতো ৰক্ষা কৰি চলিছিল।

হোমেন বৰগোহাঞি মনোদৈহিকভাৱে অতি শক্তিশালী আছিল। বহু জীৱন সংঘাতৰ লগতে দৈহিকভাৱে মুখামুখি হোৱা কেইবাটাও গুৰুতৰ সময় অতি আত্মবিশ্বাসেৰে তেখেতে জয় কৰিছিল। বৰগোহাঞিদেৱৰ জীৱন আন মানুহৰ দৰে নাছিল। মানুহে নিঃসংগতালৈ ভয় কৰে। কিন্তু হোমেন বৰগোহাঞিয়ে নিঃসংগতাকে জীৱনৰ সহচৰ কৰি ল’লে। হোমেন বৰগোহাঞিয়ে অযথা আৱেগক গুৰুত্ব নিদি, যুক্তিক প্ৰাধান্য দিছিল। কিন্তু তেখেতৰ সৃষ্টিশীল সত্তাৰ জগতখনত অতি স্পৰ্শকাতৰ আৰু সংবেদনশীল অনুভৱবোৰে সকলো সময়তে খেলা কৰি থাকে। হোমেন বৰগোহাঞিৰ ব্যক্তিত্ব সকলোৰে বাবে আদৰ্শ। প্ৰচুৰ অধ্যয়নশীলতা, এক নিয়মানুৱৰ্তিতাবে পৰিশীলিত জীৱন-যাপন আৰু গভীৰ মননশীল দৃষ্টিপাত হোমেন বৰগোহাঞিৰ ব্যক্তিত্বৰ পৰিচয়।

অসমৰ সমাজ জীৱনৰ বহু সংকটৰ সময়ত হোমেন বৰগোহাঞিৰ বৌদ্ধিক নেতৃত্ব ইতিহাস হৈ ৰ’ব। অসম আন্দোলনৰ সময়ত বৰগোহাঞিৰ বৌদ্ধিক স্থিতি জাতীয় আন্দোলনৰ বিপৰীতমুখী আছিল।

অসমীয়া জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত পাহাৰ-ভৈয়াম, চৰ অঞ্চল, চাহ জনজাতি সকলোতে সংবেদনশীলতাৰে, আন্তৰিকতাৰে এক হোৱাৰ প্ৰচেষ্টাত তেখেতে বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ পদক্ষেপ লৈছিল। বৰগোহাঞিৰ অসাধাৰণ সাহিত্য লেখাৰে উজ্জীৱিত কৰা সম্পাদকীয়সমূহ অসমৰ বৌদ্ধিক সম্পদ, ইয়েই হৈছে যুগ সৃষ্টিকাৰী ইতিহাস সমাজ আৰু সাহিত্য জগতত।

হোমেন বৰগোহাঞিৰ অসমীয়া জাতিয়ে গভীৰ কৃতজ্ঞতা জনোৱাটোৱেই হ'ব শ্ৰদ্ধা আৰু ভৱিষ্যতে তেখেতৰ অমূল্য ৰচনাৰাজি চৰ্চা কৰাটোৱেই হ'ব তেখেতৰ উচিত মূল্যায়ন।

ষ্টুডেণ্টছ ষ্ট'ৰছ সৈতে সম্পৰ্ক : ১৯৮৭ চনত ষ্টুডেণ্টছ ষ্ট'ৰছ প্ৰকাশনৰ সৈতে হোমেন বৰগোহাঞিৰ প্ৰথম সম্পৰ্ক হৈছিল। এই সম্পৰ্কৰ শুভাৰম্ভ হৈছিল 'সাউদৰ পুতেকে নাও মেলি যায়' শীৰ্ষক উপন্যাসখনিৰে। উল্লেখযোগ্য যে- সুদীৰ্ঘ ৩৪ বছৰত হোমেন বৰগোহাঞিৰ সৰ্বমুঠ ৯৩ খন গ্ৰন্থ ষ্টুডেণ্টছ ষ্ট'ৰছ প্ৰকাশনৰ পৰাই প্ৰকাশ পাইছে। ইয়াৰে আটাইতকৈ শেষত প্ৰকাশ কৰা গ্ৰন্থখন হৈছে- 'অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰাৰ সাধনা'। এই গ্ৰন্থখন ২০২০ চনক ক'ভিড-১৯ মহামাৰীৰ সময়ত লিখি শেষ কৰিছিল আৰু লকডাউনৰ অন্তত গ্ৰন্থখন প্ৰকাশ হৈছিল।

হোমেন বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসৰাজিৰ পৰিচিতি :

সুবালা : উপন্যাসিক হিচাপে পৰিচিত গোহাঞিৰেৰ প্ৰথমখন প্ৰকাশিত উপন্যাস 'সুবালা' (১৯৬৩)। উপন্যাসখনৰ মুখ্য চৰিত্ৰ সুবালা। দুখীয়া ঘৰৰ ছোৱালী সুবালাই গুৱাহাটীলৈ আহি সময়ৰ পাকচক্ৰত পৰি কেনেকৈ বেশ্যাবৃত্তি গ্ৰহণ কৰিব লগা হৈছিল তাৰ ভিত্তিত এই উপন্যাসখন ৰচিত।

হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায় : ১৯৭৩ চনত প্ৰকাশিত বৰগোহাঞিদেৱৰ 'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়' এখন সামাজিক উপন্যাস। উপন্যাসখনত অসম তথা ভাৰতৰ গাঁৱলীয়া, নিৰক্ষৰ দুখীয়া লোকসকলৰ কপালৰ ঘাম মাটিত পেলাই গজাই তোলা বাও ধানবোৰ খোৱা ৰাজনৈতিক নেতা-ৰূপী দুপ্ত লোকসকলে প্ৰশাসনৰ আশ্ৰয় লৈ কৰি অহা সামাজিক অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে উপন্যাসখনে প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে।

পিতাপুত্ৰ : 'পিতাপুত্ৰ' এখন সামাজিক শ্ৰেণীৰ উপন্যাস। উপন্যাসখনত প্ৰজন্মৰ ব্যৱধান, সমাজ পৰিৱৰ্তন, মানসিক দ্বন্দ্ব আদিয়ে প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে।

অস্তৰাগ : ১৯৬৮ চনত প্ৰকাশিত 'অস্তৰাগ' পাশ্চাত্য ভাবধাৰাৰে পুষ্ট উপন্যাস।

মৎস্যগন্ধা : হোমেন বৰগোহাঞিৰ 'মৎস্যগন্ধা' (১৯৮৭) অসমীয়া উপন্যাসত সামাজিক বাস্তৱবাদৰ চিত্ৰ ফুটাই তুলিছে। উপন্যাসখনৰ বিষয়বস্তু আমাৰ সমাজৰ জাতিভেদৰ সমস্যা। উপন্যাসখনৰ মূল চৰিত্ৰ নিম্ন জাতৰ মেনকাৰ হিন্দু

সমাজৰ অন্যায়ৰ বিপক্ষে সুন্দৰকৈ উপস্থাপন কৰিছে।

তিমিৰ তীৰ্থ : 'তিমিৰ তীৰ্থ' এখন ৰাজনৈতিক প্ৰধান উপন্যাস। সমসাময়িক ৰাজনীতিৰ অন্ধকাৰ জগতখন, ৰাজনৈতিক নেতাসকলৰ নীচ মনোবৃত্তি, অৰ্থলোভ, ৰাইজৰ চকুত ধূলি দি কৰা কু-কাৰ্যৰ এখনি চিত্ৰ ফুটাই তুলিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে।

হোমেন বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসসমূহ চলচ্চিত্ৰ ৰূপে প্ৰদান কৰা হৈছে। চলচ্চিত্ৰৰ ৰূপ দিয়া উপন্যাসকেইখন হ'ল- জাহ্নু বৰুৱাৰ পৰিচালনাত 'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়'। ২০০০ চনত সঞ্জীৱ হাজৰিকাই নিৰ্মাণ কৰা 'মৎস্যগন্ধা'। ২০২০ চনত মুন্না আহমেদে পৰিচালনা কৰিছিল 'সুবালা' চলচ্চিত্ৰৰ আধাৰত।

মহানায়কৰ মহাপ্ৰয়াণ : কৰ'নাকালীন অসমৰ কালৰাত্ৰিৰ অন্ত পৰিছিল। পুৰাৰ সূৰুয়ে অসমৰ আকাশখন পোহৰাই তোলাৰ সময়তে এচমকা ক'লা ডাৱৰে অসমৰ আকাশখন আৱৰি ধৰিলে। অসমৰ সংবাদক্ষেত্ৰলৈ, সাহিত্যৰ জগতখনলৈ, অসমৰ বৌদ্ধিক পৰিৱেশলৈ অভূতপূৰ্ব অৱদান আগবঢ়াই চিৰস্মৰণীয় হৈ থকা শ্ৰদ্ধাৰ হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে অসমীয়া জাতিক শোকসাগৰত ডুবাই জীৱন নাট সামৰিলে।

জীৱন ৰহস্যৰ সন্ধানত ব্ৰতী হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে স্ব-জ্ঞানেৰে সাহিত্য জগতত সাহিত্যৰাজিৰে সমৃদ্ধ কৰি তোলাৰ লগতে সাংবাদিকতাৰ জগতখনকো অমৰ সৃষ্টিৰে আলোকিত কৰি থৈ গ'ল। মনোবলেৰে তেখেতে ক'ভিড জয় কৰিও তাৰেই অচিলা হৈ হঠাৎ গুচি গ'ল। হোমেন বৰগোহাঞিৰ মহাপ্ৰয়াণ অসমীয়া জাতিৰ বাবে, অসমীয়া সাহিত্যৰ বাবে, সাংবাদিকতা জগতখনৰ বাবে এক অপূৰণীয় ক্ষতি। তেওঁৰ মৃত্যুত এটা অধ্যায়েই নহয়, এটা যুগৰো অন্ত পৰিল। এই সত্য মানি ল'বলৈ টান, কিয়নো, তেখেতৰ মৃত্যুত প্ৰজ্ঞাৰ বিৰামহীন সাধনাৰ অন্ত পৰিল। সাহিত্য সৃষ্টিৰ অন্তৰাগ হ'ল; সাউদৰ পুতেকে নাও মেলি অজান বাটেৰে গ'লগৈ।

তেখেত আমাৰ মাজত নাই যদিও, তেওঁ অমৰ সৃষ্টিৰাজিয়ে তেখেতৰ উপস্থিতি প্ৰতিপলে আমাক সোঁৱৰাই থাকিব। তেওঁৰ প্ৰতি, আমাৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা জনাই সাহিত্য-সম্পদসমূহ সযতনে ৰখাটো আৰু অধ্যয়ন কৰাটো প্ৰতিজনৰে কৰ্তব্য।

সাক্ষাৎকাৰ

সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি নবাব ইমৰান শ্বাহদেৱৰ সৈতে এটি মধুৰ আবেলি

সাক্ষাৎগ্ৰহণ : নীহাশ্ৰী কলিতা, কৰবী গগৈ

নবাব ইমৰান শ্বাহ পোন প্ৰথমেই এগৰাকী শিৱসাগৰীয়া, ১৯৩৩ চনত ধাই আলিত মৰহুম মহম্মদ শ্বাহ ঔৰষত আৰু মাতৃ মৰিয়ম নিছাৰ গৰ্ভত জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল। খুব কম বয়সতেই তেওঁ সাহিত্যৰ চৰ্চা আৰম্ভ কৰিছিল, নৱম মানতেই তেওঁৰ জীৱনৰ প্ৰথম কাব্য সংকলন 'বনবাসী' প্ৰকাশ হৈছিল আৰু ১৯৫২ চনত দশম

মানত থাকোঁতে তেওঁৰ 'সংগীতৰ সিপাৰে' নামেৰে জীৱনৰ প্ৰথমখন উপন্যাস প্ৰকাশ পাইছিল। তাৰ পিছত ১৯৬০ চনত 'বন্দী বিহংগমে কান্দে' নামৰ প্ৰথমখন গল্প সংকলন প্ৰকাশ পায়। তেনেকৈয়ে তেওঁৰ জীৱনে সাহিত্যৰ মজিয়াত খোপনি পুতে। তেওঁৰ ক্ৰমে বনবাসী, ঈশান দত্তৰ নিৰ্বাচিত কবিতা, নিঃসংগ ধূসৰ নামেৰে কাব্যসংকলন প্ৰকাশ পায়।

বন্দী বিহংগমে কান্দে, পিয়ামুখচন্দা ইত্যাদি, শিখাৰ মিনতি, পথিক, পোৰা মাটিৰ মালিতা, স্পৰ্শৰেখা, ইমৰান শ্বাহৰ নিৰ্বাচিত গল্প। হিয়াৰ ফুলনি ফুল, দৃষ্টি, অসমীয়া সংস্কৃতিলৈ মুছলমানৰ অৱদান, সৰু সৰু কথা ইত্যাদি তেওঁৰ প্ৰবন্ধ সংকলন। জোনাকৰ ছবি, মূলঃ বালজাক। ইনকিলাব, মূল-খাজা আহমেদ আব্বাছ, ক্ৰীতদাসৰ হাঁহি, মূল : চৌকৎ ওমান ইত্যাদি তেওঁৰ অনুবাদ কৰ্ম। (কট ক্লাটন) সংগীতৰ সিপাৰে, অনমিতা, ক্ৰান্তিৰেখা, সাগৰিকা, বৰ্ণালী, কবি পুলিচ আৰু এটা কবৰেই যথেষ্ট, জবানবন্দী, বনজ্যোৎস্না তথাপি সাগৰ, তানসেন ইত্যাদি তেওঁৰ প্ৰকাশিত উপন্যাস (বন্ধ দুৱাৰ) বছৰৰ গল্প : ১৯৬২, বছৰৰ গল্প : ১৯৬৩, বছৰৰ গল্প ১৯৬৪, কালান্তৰৰ কথকতা তেওঁৰ সম্পাদনা কৰ্ম।

ইমৰান শ্বাহ ৰচনাৱলী (প্ৰথম খণ্ড) সম্পাদনা :

কৃষ্ণ কুমাৰ মিশ্ৰ, তেখেতৰ বচনাৱলী। তেখেতৰ সুদীৰ্ঘ জীৱনকালত অসম চৰকাৰে তেওঁক অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটাৰে, ২০১০ চনত সন্মানিত কৰে, তদুপৰি আজান পীৰ বঁটাৰেও তেওঁ সন্মানিত। সৰ্বোচ্চ পদ্মশ্ৰী বঁটাৰ দ্বাৰা ২০২১ চনত আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়েও তেওঁক ডি লীট উপাধিৰে সন্মানিত কৰিছে।

চিৰনমস্য সাহিত্যৰ পূজাৰী আমাৰ আদৰ্শ নবাব ইমৰান শ্বাহদেৱৰ সৈতে হোৱা গড়গঞাৰ বাৰ্তালাপটি আপোনালোকৰ মাজলৈ আগবঢ়ালোঁ।

গড়গঞা : ডাঙৰীয়া, পোন প্ৰথমেই আপোনাৰ প্ৰাতঃ জীৱন আৰু পৰিয়ালৰ বিষয়ে জনাব।

ইমৰান শ্বাহ : পৰিয়াল বুলি ক'লে আচলতে মোৰ দেউতা মোৰ তিনিমান বছৰতহে ঢুকালে। দেখ-নেদেখ অৰ্থাৎ অস্পষ্ট কেহে মনত আছে আৰু। মোক সৰুৰে পৰা ময়েই ডাঙৰ কৰিছে। আমি ককাই-ভাই ছজন আৰু তিনিজনী মোৰ বাইদেউ, মুঠতে আমি ন-জন। মুঠৰ ওপৰত মই মাৰ তত্ত্বাৱধানতেই ডাঙৰ হৈছোঁ আৰু বাকীসকলো তেনেকৈয়েই। প্ৰাক্ শিক্ষা মই ওচৰৰে প্ৰাথমিক বিদ্যালয় এখনত আৰু তাৰ পিছত শিৱসাগৰ এতিয়াৰ যিখন বহুমুখী বিদ্যালয় তেতিয়া সেইখন হাইস্কুল আছিল তাতেই পঢ়িছিলোঁ। তাৰ পিছত মই কটন কলেজৰ পৰা আই.এ.চি. পাছ কৰিছিলো (হায়াৰ ছেকেণ্ডৰী)। তাৰ পিছত কিছু ঘৰুৱা আৰু অন্যান্য অসুবিধাৰ কাৰণে শিৱসাগৰ কলেজৰ পৰা বি.এ. পাছ কৰিলো। তাৰ পৰা এম.এ. গুৱাহাটী ইউনিভাৰ্চিটি। সিমানহে মোৰ শিক্ষা জীৱন।

গড়গঞা : শৈশৱ-কৈশোৰৰ স্মৃতিৰ টোপোলাটিত সাঁচি থোৱা কোনো বসাল কথা ক'ব নেকি?

ইমৰান শ্বাহ : বস আচলতে দুইফালৰ পৰাই লোৱা হয়। হাস্যৰস আৰু কৰুণ বস। আচলতে মোৰ চাৰি-পাঁচ বছৰ মান বয়সৰ পৰা বাৰ-তেৰমান বছৰলৈকে বিভিন্ন অসুখতেই গ'ল। সেইকাৰণেই শৈশৱটো মোৰ বিছনা আৰু ডাক্তৰ-বেজৰ লগতেই পাৰ হ'ল। বাৰ বছৰমান পিছত অকণমান উন্নতি হোৱাৰ পিছত মই নৰ্মেল ল'ৰা-ছোৱালীৰ দৰে হ'লোঁ। খেলা-ধূলা কৰিবলৈ ল'লোঁ। আচলতে সেই সময়খিনি, মই এতিয়া ভাবো দেই তেতিয়া ভবা নাছিলো যে সেই চাৰি-পাঁচমানৰ পৰা বাৰ-চৈধ্যলৈকে মই অসুখত পৰাৰ বাবেহে ঈশ্বৰৰ কৃপাৰ বাবেই ইমানখিনি পঢ়িব পাৰিলো। সৰুতে ঘৰতে পঢ়াইছিল মোক, স্কুললৈ যোৱা

নাই, ঘৰতেই ইংৰাজী আৰু অসমীয়া দুইটা পঢ়াইছিলো। আঠ বছৰ বা সাত বছৰ মানৰ পৰা মই ইংৰাজী কিতাপ পঢ়িব পৰা হৈছে। আৰু সেই সময়তেই মই যিবোৰ কিতাপ পঢ়িছো মোৰ এতিয়াও মনত আছে। যিবোৰ কিতাপ পিছত কেতিয়াও পঢ়া নহ'ল, সেই বয়সত নুবুজি পঢ়িলো মই। কাহিনীটো বুজিছিলো কিন্তু তাৰ ভিতৰুৱা সাহিত্যিক কথাবোৰ একো বুজা নাছিলো মই। গতিকে, সেই অসুখীয়া কাল মোৰ বাবে আশীৰ্বাদ নে অভিশাপ ভাবা! নিশ্চয়েই আশীৰ্বাদ, সেই সময়ছোৱাৰ বাবেই মই হয়তো আজিৰ মইটো হ'লো।

গড়গঞা : লেখক জীৱনৰ আৰম্ভণি কেনেকৈ, কেতিয়াৰ পৰা? উকা কাজগলৈ ইমান মোহ কেনেকৈ জন্মিল তাৰ বিষয়ে অকণমান ক'ব।

ইমৰান শ্বাহ : লিখাৰ কথা মই ভবা নাছিলো কেতিয়াও। আমাৰ পৰিয়ালতো কোনো লিখক নাই। চোকা, পঢ়া-শুনা মানুহ আছে যথেষ্ট, কিন্তু এই লিখক হিচাপে কোনো নাই। ক'ব লাগে নাই মই নাজানো প্ৰকৃততে, বংশৰ হিচাপে মই নবাব লিখিব লাগে, মই নবাবৰ ল'ৰা, চাৰ্টিফিকেটত আছে মোৰ নামটো তেনেকৈ। যিটো মই নিলিখো। মোৰ আগৰ পাঁচজনেই শিৱসাগৰৰ যিকোনো টীমত খেলা মানুহ, ক্ৰিকেট, ফুটবল, ভলী যিকোনো টীমতেই পাঁচোজনেই খেলিছে, গতিকে অসুখ নোহোৱা হ'লে ময়ো খেলিলোহেঁতেন। মই দেৰিকৈ খেলিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো। গতিকে এইখিনি মানুহৰ মাজৰে লেখক হোৱাৰ কথা নাহে, বা ওলাই আহিব নালাগে কিন্তু মোৰ অন্য এটা ভাগ্য হ'লগৈ কি! যিখিনি মোৰ একেলগে পঢ়া ল'ৰা-ছোৱালী খগেন গগৈ (এম.এল.এ.) প্ৰণৱ গগৈ, আমি একেলগে পঢ়া, অলপ দিনৰ আগতে ঢুকুৱা শৰৎ বৰকটকী আমি সৰু একেলগৰ, আমি যেতিয়া মেট্ৰিক দিছিলো, আমাৰ শ্ৰেণীৰ আশী শতাংশ ল'ৰাই ফাষ্ট ডিভিজন পাইছিল। গতিকে সেইজাক ল'ৰাৰ মাজত ডাঙৰ হৈছিলো নহয়। যোগেশ ভূঞাহঁত, গতিকে সেই শ্ৰেণীটোৰ এটা কথা হয় যে আমাৰ কোনেও নিলিখে, মই অলপ পঢ়াত ভাল আছিলো কাৰণে মোক কয় তই নিলিখ কিয়? গতিকে তেনেকৈয়েই ক্লাছ নাইন মানত মই লিখিছো মোৰ কিতাপ ওলাইছে। সেয়াই আৰু লেখক হোৱাৰ কথা নাছিল। কিন্তু হৈ গ'লোঁ আৰু।

গড়গঞা : বহু বসন্ত পাৰ কৰি আপুনি বৰ্তমানৰ জীৱনক পৰ্যবেক্ষণ কৰিছেহি। গল্পৰ মাজেৰেও আপুনি সমাজ

কবিতাটোত ক'ব খুজিছো যে ভূপেন হাজৰিকাই যাযাবৰক আনিলে ঠিকেই কিন্তু মই যিখন দুনিয়াত (পৃথিৱীত) ঘূৰিছো সেইখনত ভূপেন হাজৰিকায়ো ঘূৰা নাই। সেই পাঁচবছৰীয়া বয়সৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে মই কাকো বাদ দিয়া নাই, আমেৰিকান সাহিত্য, ইংৰাজী সাহিত্য, অনুবাদক, ফ্ৰেন্স অনুবাদক, ইটালী, উৰ্দু, পাৰ্চী, জাপান, চীন প্ৰায়ভাগ সাহিত্যকেই মই চুইচো। য'ত যি পাৰো বুজোক-নুবুজো পঢ়ি গৈছো মই। তেনেকৈয়ে সৃষ্টি কৰোঁ মই। বাস্তৱ জীৱনত লগ পোৱা প্ৰতিজন লোক, পৰিৱেশক খুব পৰ্যবেক্ষণ কৰোঁ মই আৰু তেনেকৈয়ে

এখনৰ সকলো দিশ দেখিবলৈ পায়। গল্প একোটাক আপুনি কেনেকৈ প্ৰাণ দিয়ে আমাক জনাবনে?

ইমৰান শ্বাহ : এইটো প্ৰশ্নৰ একে আধাৰতে উত্তৰ নাই আচলতে, প্ৰশ্নটো কৰিবলৈ ভাল কিন্তু উত্তৰ সঠিককৈ নাই ইয়াৰ। মোৰ এটা কবিতা আছে 'যাযাবৰ' বুলি প্ৰকাশ কৰা নাই কৰিম আৰু। মই ক'লোৱেই যে সৰুতে খুব পঢ়িছিলো মই। মেট্ৰিকৰ ওচৰত মোক ঘৰৰ পৰা আঁতৰাই দিছিল পৰীক্ষা বেয়া কৰিম বুলি। বাগান এখনত মোৰ দাদাই কাম কৰিছিল তাত ৰাখি দিছিল মোক। তাত মোৰ বন্ধু-বান্ধৱ নাই কোনো। তাত মই অকল পঢ়িব লাগে আৰু পঢ়িব লাগে। পঢ়িছিলো বাৰু তথাপি তাৰ মাজতো মই বাহিৰা কিতাপো লৈ গৈছিলো তালৈ। সেয়াও পঢ়িছিলো লুকাই চুৰকৈ। তাতেই মই আৰ্ণেষ্ট হেমিংৱেৰৰ চুটি গল্প *In another Country*টো পঢ়িছিলো আৰু তাৰ আৰ্হিতেই মই এটা গল্প লিখি পেলাইছিলো। নামটো হৈছে 'অপৰিচিত'। সেইটো মোৰ প্ৰথম গল্প। সেইটো গল্প মোৰ নতুন অসমীয়াত প্ৰকাশ হৈছিল ১৯৫৪ চনত। (ভূপেন হাজৰিকাই এটা গান লিখিছিল, যাযাবৰ, মালিকে লিখিছিল 'বেদুইন বেদুইনো যাযাবৰেই। জিপ্চিবোৰে যাযাবৰ, অঘৰীবোৰো যাযাবৰ, কিন্তু যাযাবৰ শব্দটোৰ যিটো শক্তি জিপ্চি বিলাকৰ নাই, বিদুইনত নাই, আমাৰ অঘৰীতো নাই। কিন্তু যাযাবৰ শব্দটোৰ ক'ব পৰা ওলাই আহিছে সেই সম্পৰ্কে ধৰিব নোৱাৰিলো। বহুত কথা সামৰি লয় ই। গতিকে মই

লিখি যাওঁ।

গড়গঞা : আপুনি বহুকেইটা নামলৈ সাহিত্য চৰ্চা কৰিছিল, তাৰ আঁৰত কি আছিল আমাক জনাবনে?

ইমৰান শ্বাহ : আঁৰৰ কথা এটা হ'ল যে ইউনিভাৰ্চিটিত পঢ়ি থাকোঁতে আলোচনী যিখন ওলাব, তেতিয়াৰ সম্পাদকৰ লগত মোৰ খুব ভাল সম্পৰ্ক আছিল। সেই তেওঁৰে মোক লেখা এটা খুজিলে মই দিলোঁ কিন্তু সেই তেতিয়াৰ দিনত আলোচনীৰ বাবে লেখা বৰ কম আহে আৰু এটা লেখা তেওঁ বিচাৰিছিল, আলোচনীখনত মোৰ নাম ওলাব বুলি ভাবিয়েই নামটো সলনি কৰি দিছিলো। ই-ইমৰান শা-শ্বাহ ন-টো সেই নবাব। ইশান দত্ত সেইটোৱেই। মিলাই দিছিল। তাৰ পিছত যেতিয়া মই স্কুলবোৰ বা পলিটিকেলৰ কথা লিখিছোঁ বাতৰি বিলাকত তেতিয়াও সম্পাদক বিলাকে নামটো সলনি কৰি দিয়ে, কুণ্ডকৰ্ণ হৈ লিখা সকলোখিনি ৰাজনৈতিক (criticizim) সমালোচনা, অনিমেৰ বৰুৱা নামেৰে লিখা লিখা আটাইখিনি বিশ্ব সাহিত্যৰ কথা। মহিলা চ'ৰাত লিখিব লগা হৈছিল, তাতে অনামিকা বৰুৱা নামেৰে লিখিছিলো। অন্য কাৰণ নাই একো, প্ৰয়োজন আৰু।

প্ৰশ্ন : অতি কম বয়সতেই আপোনাৰ প্ৰথমখন উপন্যাস প্ৰকাশ হৈছিল, সেই উপন্যাস যাত্ৰা আৰু প্ৰকাশৰ পিছৰ অভিজ্ঞতাৰ বিষয়ে জনাব।

উত্তৰ : মই সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত কৰো এটা গালি-গালাজ

খোৱা নাই। দুই এটা লিখাত সমালোচনা, আপত্তি মাত্ৰ কেতিয়াবা আহিছিল। মই যিখন সমাজত বাস কৰিলো আচলতে, ধাই আলি মুছলিম গাঁও। মোৰ প্ৰথম উপন্যাসখনতেই Inter Religion বিয়া হৈছিল। সেই সময়ত চেতনাত সেই কথাত আপত্তি আহিব লাগিছিল, কিন্তু নাছিল। মই বহু সাহিত্যিকৰ লেখাত দেখিছোঁ যে মডাৰ্নিটি বা (Modernity) আনিবলৈ গৈ বৰ বেছি লুকটাক নাইকিয়া কৰি দিয়ে তেওঁলোকে, মোৰ এখন গ্ৰন্থ ‘শিখাৰ মিনতি’ মহেন্দ্ৰ বৰাৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশ হৈছিল, তেতিয়া পৰাগধৰ চলিহা ছাৰে মোক মাতি নিছিল আৰু কৈছিল— ‘এইটোৱেই যাতে প্ৰথম আৰু শেষ গল্প হয় তোমাৰ আৰু এনেকুৱা নিলিখিবা।’ তেতিয়া মই কৈছিলো আজিকালিৰ পৃথিৱীতটো এয়াই চলিছে। তেওঁ মোক তথাপি মানা কৰিলে আৰু মই নাই লিখা। তেনেকৈয়ে দুটামান গল্পত অন্য দুজনমান ছাৰেও মোক বাধা দিছিল। এইধৰণৰ আপত্তিৰ অভিজ্ঞতাহে আছে, অন্য বেলেগ নাই।

গড়গঞা : চলচ্চিত্ৰ হোৱালৈ সেই অনুপম অনুভৱৰ কথা ক’ব।

ইমৰান শ্বাহ : চলচ্চিত্ৰৰ বাবেই লিখিছিলো মই সেইখন। প্ৰকৃততে মোক যিজন ব্যক্তিয়ে চিনেমাৰ বাবে লিখিবলৈ দিছিল তেওঁৰ পচন্দত নপৰিল কাহিনীটো। তেওঁ অমান্য কৰিলে। পিছত, প্ৰফুল্ল বৰুৱাই ১৯৭৩ চনত ‘ৰশ্মিৰেখা’ নামেৰে নিৰ্মাণ কৰিলে।

গড়গঞা : অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটা আৰু আজান পীৰ বঁটাৰ আঁৰৰ সুখময় অনুভৱ জনাবনে?

ইমৰান শ্বাহ : আগছোৱা সময়ত বঁটা-বাহন নাইপোৱা বৰকে। কেতিয়াও নাভাবিলোৱেই আৰু সেই বিষয়ে। তাৰেই এটা অভিজ্ঞতা হৈছিল, ৰাতিপুৱা মই সদায় খবৰ কাগজ পঢ়ো। তেতিয়াই পদুলিমুখৰ পৰাই মোক এজনে খুব চিঞৰিছে, চৈয়দ আব্দুল মালিক আছিল তেওঁ। মোক দেখিয়েই কৈছে ‘মই কালি গম পাই আহিছোঁ তুমি একাডেমি বঁটা পাই গ’লা।’ মই বিশ্বাস কৰা নাছিলো প্ৰথমলৈ। পিছে তেনেকৈয়েই পালো সেই বঁটা। আজান পীৰৰ ক্ষেত্ৰতো, যিটো বঁটা এতিয়াও অনিয়মীয়া, তেনেকৈয়ে পালো সেইটো। অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটাৰ কথা বিশেষ নাজানো, নিজেই মানুহ আহিছিল, দিছিল। অনুভৱ একেই, নিজৰ কাম মই কৰি গৈছোঁ সদায়েই। বঁটা পাই ভালেই লাগে, বেয়া বুলি ক’বলৈ নাথাকে, উৎসাহিত মই বৰ নহওঁ

একো, সদায়েই নিজৰ সাহিত্য কৰ্ম হৃদয়ৰ পৰা কৰি গৈছোঁ। সেয়াই ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰাৰ বৰ্তমান ডি.লিট সন্মান প্ৰদান কৰিব বুলি ঘোষণা কৰিছে মোক। খুব বেছি চিন্তা মই নাই কৰা, কাৰণ মই সেইটোৰ কাৰণে নাই কৰা, যিখিনি কৰিছোঁ খুব আন্তৰিকতাৰে কৰি গৈছোঁ। আৰু আন্তৰিকতাৰ বঁটা এটা ওলাই আহেই। ক’বাত মিছ হ’ব পাৰে কিন্তু কোনোবা ফালৰ পৰা হ’লেও আহেই। অনুভৱ বুলি কথা নাই। কিন্তু এই বঁটা পোৱাৰ পিছত নিজেই কিবা এটা যে কৰিছোঁ জীৱনত তেনেকুৱা লাগে আৰু।

গড়গঞা : অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি হিচাপে আপুনি আসন গুৱনি কৰিছিল। সেই অভিজ্ঞতা আৰু অনুভৱক কি দৰে ব্যাখ্যা কৰিব আপুনি। লগতে ভৱিষ্যতৰ সাহিত্য সভালৈ কিবা বাৰ্তা বা, কিবা দিশত বেছি গুৰুত্ব দিয়াৰ দৰকাৰ আছে নেকি? আপোনাৰ মতে?

ইমৰান শ্বাহ : মই সাহিত্য সভাৰ সভাপতি হ’ম বুলি শয়নে সপোনে ক’তো ভবাও নাছিলোঁ। সাহিত্য সভাৰ সদস্যও মই নাছিলোঁ। কিন্তু এটা সময়ত বিভিন্ন দিশৰ পৰা সাহিত্য সভালৈ অনেক বিপৰ্যয় আহিছিল। কাগজে-পত্ৰই ওলাই থাকে। কাৰ্যসমূহক লৈ বিভিন্ন বিতৰ্কমূলক আলোচনা বিলোচনা হয়। সেই সময়ৰ অসমৰ বহু ঠাইৰ বহু ব্যক্তিয়ে মোক এক প্ৰকাৰ জোৰ কৰিছিল। যে, মই সাহিত্যসভালৈ আহিব লাগে। মই প্ৰতিবাৰেই নাকচ কৰোঁ, যে মই এইবোৰৰ কথা নাজানোও আৰু বিতৰ্কৰ ক্ষেত্ৰত সোমোৱাৰ ইচ্ছাও মোৰ নাই। কিন্তু সময় আহিলত, এনেকুৱা এটা পৰিৱেশ, পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰিলে ৰাইজে, ৰাইজ মানে প্ৰকৃততে মোৰ পাঠক যিবোৰ তেনেকৈয়েই শেষলৈ মই মান্তি হ’বলৈ বাধ্য হ’লো, ইলেকচনত মোৰ লগতে আৰু তিনি-চাৰিজনে আসন বিচাৰিছিল, মই ঘৰৰ পৰা আগবঢ়া নাছিলো, ভোট বিচাৰি এবাৰো কাকো নক’লো কিন্তু ৰিজাল্ট দিওঁতে দেখিলো শতকৰা আশীভাগ ভোট পালোঁ মই। তাৰ পিছত নিজৰ দায়িত্বলৈ একো নাভাবি আগবাঢ়িলো আৰু তাত মই যিটো দেখিলো যে, সাহিত্য সভাখনৰ পুনৰ গঠনৰ প্ৰয়োজন আছে। তাৰমানে আমাৰ আগতেই, প্ৰথমৰ ব্যক্তিসকলে যিদৰে সাহিত্য সভাখন গঠন কৰি লৈছিল বৰ্তমানৰ সাহিত্য সভাখন তাৰপৰা বহু আঁতৰি গুচি গ’ল। অথচ দুটা বছৰৰ ভিতৰত প্ৰথমটো বৰ্ষ সম্বৰ্ণনা লওঁতেই যায়, পিছৰ বৰ্ষটোত অলপ যত্ন কৰা হৈছিল, মই মোৰ ফালৰ পৰা এয়ে বিচাৰিছিলো যে ৰাইজ সোমাই যাওক

সাহিত্য সভাৰ মাজত। কুঁহি, শিশুসকলক অন্তৰ্ভুক্ত কৰাই দিছিলোঁ। কিয়নো তেওঁলোকৰ লগত মাক-দেউতাকবোৰ আছে। সেইটোৱেই মোৰ কথা আছিল যে গোটেই অসমৰ যদি মাক-দেউতাকবোৰ আছে তেতিয়া চেহেৰাটো অন্তত সলনি হৈ পৰিব সাহিত্য সভাৰ। মই সোতৰটা পইণ্ট লৈছিলোঁ, তাৰে আৰম্ভণিও কৰিছিলোঁ যদিও শেষ কৰিব নোৱাৰিলো মই আটাইবোৰ। মই ভাবিছিলো যে প্ৰত্যেকখন কলেজে অৰ্থাৎ অসমৰ প্ৰত্যেকখন কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এটা শাখা হ'ব। সেই শাখাটোৰ কোনো ভোটিং ৰাইট নাথাকিব, কোনো প্ৰফেচাৰ অন্তৰ্ভুক্ত নাথাকিব, সকলোবোৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰেই কৰিব। মই সাতখন কলেজত কৰিছিলোঁ, বাকীবোৰত কৰিবলৈ নহ'ল। আৰু এটা আছিল যে সাহিত্য সভাৰ এটা শাখা ডাক্তৰসকলক লৈ হ'ব নোৱাৰে কিয়? ইমান শিক্ষিত ব্যক্তিসকলে সাহিত্যৰ চৰ্চা কৰিব নোৱাৰে কিয়? তেনেকৈয়ে ইঞ্জিনিয়াৰসকলো আছে। মোৰ আশা আছিল সৰ্বদিশতে সাহিত্য সভাক মোকলাই দিয়াৰ, তেতিয়াই তাৰ মাজত ৰৈ যোৱা (হৈ থকা) বেয়াবোৰ নিজে নিজেই নাইকিয়া হৈ যাব বুলি। কিন্তু নোৱাৰিলো মই কৰিব। মোৰ সেই সোতৰটা পইণ্ট এতিয়াও সাহিত্য সভাত আছে, ভৱিষ্যতৰ মানুহখিনিয়ে পাৰিলে কৰক সেইখিনি কামেই। লগতে মই বিচাৰিছিলো, ডিজিটেল হ'ব নোৱাৰে কিয় সাহিত্য সভা। দুখনমান মিটিঙো পতা হৈছিল তাকে লৈ। আচলতে গোটেই structure টোৱেই নতুন হ'ব লাগে। এজনে আচলতে নোৱাৰে।

গড়গঞা : সামাজিক মাধ্যমৰ প্ৰতি আপোনাৰ অনুভৱ কেনেকুৱা? বৰ্তমান সামাজিক মাধ্যমত লেখা প্ৰকাশ কৰি বহুজন অতি কম সময়তেই সাহিত্যৰ চোতালত ভুমুকি মাৰিছে তথা পাঠকেও বহু পৰিমাণে আদৰিও লৈছে। তথাপিও নতুনৰ লেখাত কিবা সলনি কৰাৰ দৰকাৰ আছে বুলি আপুনি ভাবে নেকি? কিবা উপদেশ?

ইমৰান শ্বাহ : আচলতে সামাজিক মাধ্যমক বাদ দি বৰ্তমান সময়ত আমি একো নোৱাৰিম আৰু। ক'ব গ'লে এতিয়া মোৰ দৰে মানুহ এটাৰ বাবে ডাকঘৰ এটা মৰি যোৱাটো বৰ দুখৰ কথা। ডাকঘৰৰ লগত আমাৰ সম্পৰ্কে বেলেগ আছিল, কিন্তু বৰ্তমান ডাকঘৰবোৰৰ প্ৰয়োজনেই নোহোৱা হৈ গ'ল এতিয়া আছে নাই তেনেকুৱা লাগে। এতিয়া মই যদি কিবা এটা লিখি কুৰিয়াৰ কৰি কাকতলৈ পঠাব লাগে ৮০ টকা লয়, অসমৰ বাহিৰলৈ আৰু লাগিব। কিন্তু

মই যদি ম'বাইলত পঠাও লগে লগে বিনা পইচাতেই হৈ যায়। গতিকে এই দিশৰ পৰা চালে ভালেই হৈছে। কিন্তু এটা কথা মই ভাবো, (মোৰ লগত সম্পৰ্ক নাই দেই) এই যে সাহিত্য চৰ্চা হৈ আছে এডিটৰ কোন তাত? যদি এডিট নকৰে প্ৰকাশৰ যোগ্যনে বাৰু সেইটো? এডিটৰজন যদি দুৰ্বল হয় তেতিয়া বেলেগ কথা। কিন্তু ভাল এডিটৰ যেতিয়া হ'ব যেনেকৈ বীৰেণ ভট্ট যেতিয়া এডিটৰ হ'ব, মহেন্দ্ৰ বৰা যেতিয়া এডিটৰ হ'ব, নৱকান্ত বৰুৱা, চন্দ্ৰ প্ৰসাদ আগৰৱালা, তিলক হাজৰিকা যেতিয়া এডিটৰ হ'ব এই ইমৰান শ্বাহ হাবি যাব নোৱাৰে কিন্তু। মোৰ 'যুদ্ধা' নামৰ এটা গল্প যিটো গল্প পিছলৈ আৰবীৰ লগতে অন্য বহুকেইটা ভাষালৈও অনুবাদ হৈছিল সেই গল্পটোৰ শেষৰ দুটা লাইন বীৰেন ভট্টাচাৰ্যই কাটি পেলাইছিল ছপা কৰোঁতে। তেতিয়া মই ইউনিভাৰ্চিটিৰ ছাত্ৰ। ডেকা তেজ। তেওঁলৈ কি অধিকাৰত লাইন কেইটা কাটিলে বুলি মই এখন চিঠি লিখিছিলো, তেওঁ উত্তৰ হিচাপে মাথো 'তুমি বয়স হ'লে নিজেই বুজি পাবা' বুলি কৈছিল। আৰু এতিয়া জানো কিয় কাটিছিল। গতিকে সেই এডিটৰ নাই ইয়াত। এডিটৰ লাগে। কিন্তু ইয়াত কৰিব কেনেকৈ? সেয়ে আমি বাট চাব লাগিব। আৱৰ্জনাবোৰ নিজেই আঁতৰি যাব, ভালখিনি ৰৈ যাব সেয়াই।

গড়গঞা : নৱপ্ৰজন্মৰ বাবে কোনো বিশেষ বাৰ্তা?

ইমৰান শ্বাহ : তেওঁলোকলৈ কি ক'ম আৰু তেওঁলোকেই সকলো, মাত্ৰ হাতে কামে লাগি গ'লেই হ'ল। আচলতে কৈ থকা হয় তেওঁলোক বেয়া হৈছে। বেয়া হৈছে কিন্তু সেয়া নহয়। তেওঁলোকৰ শিক্ষা-দীক্ষা মূলত সম্পূৰ্ণ চেট-আপটোৱেই সলনি হৈ গ'ল। তাত তেওঁলোকে তেনেকুৱা নহ'লে নোৱাৰে মিলিব। সকলো সলনি হ'ল, তেওঁলোক হ'বই লাগিব, নহ'লেই দিগদাৰ। লগতে তেওঁলোকক বাট দেখুৱাবলৈ ব্যৱস্থা লাগে সদায়, ব্যৱস্থাটো স্কুল-কলেজে কৰিলে ভাল হয়। আৰু যুৱপ্ৰজন্ম অবাটে গৈছে কথাটো শুদ্ধ নহয়। কাৰণ আমিও কলেজ পঢ়া মানুহেই যেতিয়া আমিও দেখিছিলো সেই একেই প্ৰেম, একেই উৎপাত। বেয়া নহয়, মাত্ৰ সময়, জীৱনৰ প্ৰভাৱ।

গড়গঞা : আত্মজীৱনী লেখাৰ কথা মনলৈ আহেনে?

ইমৰান শ্বাহ : নাই, নাই। বয়সো নাই মোৰ এতিয়া। নালাগেও আচলতে আত্মজীৱনী। লগাখিনি মোৰ গল্প, কবিতা, উপন্যাসৰ মাজতেই সোমাই আছে।

গড়গঞা : জানিব পৰা মতে, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়তেই

আপোনাৰ কৰ্মজীৱন আৰম্ভ, সেই সময়ৰ গড়গাঁৱৰ কথা আমাক ক'বনে?

ইমৰান শ্বাহ : মই চাকৰিৰ কাৰণে তেতিয়া যত্নই কৰা নাছিলো। কিন্তু বি.এ. পাছ যেতিয়া কৰিলো, আমাৰ ওচৰৰে এল.পি.স্কুলখনলৈ মোৰ মামা তাৰেই শিক্ষক আছিল। তেওঁ মাতিছিল ল'ৰা-ছোৱালীক অংক শিকাবলৈ। মই হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী আই.এছ.ত উচ্চ গণিত আৰু সাধাৰণ গণিত দুইবিধ বিষয় লৈয়েই পাছ কৰা। তাত কৰি থাকোঁতেই বি.এ.ৰ যেতিয়া ৰিজাল্ট ওলাল কোঁৱৰপুৰ হাইস্কুললৈ মাতি পঠালে মোক। তাত সোমালোঁগৈ মই মাষ্টৰ হিচাপে, এমাহ কাম কৰি কাজিয়া লাগিলো মাষ্টৰ এজনৰ লগত গুচি আহিলো আৰু। তাৰ অলপদিন পিছতেই মোৰ ঘৰলৈ আহিছিল তনু কোঁৱৰ আৰু অন্য এজন। তেওঁলোকে মোক কৈছিলহি যে মই পঢ়াবগৈ লাগে গড়গাঁও কলেজত, কলেজখন আৰম্ভ কৰিছে, শিক্ষক লাগে। ভাবি-গুণি ঘন গগৈ আদিসকলৰ লগত মই শিক্ষকতা কৰিছিলোঁ, তেনেকৈয়ে কলেজখন চলিছিল। শিক্ষক আহে আকৌ যায়, আকৌ বেলেগ আহে তেনেকৈয়েই চলিছিল। মই থকা কালতেই ইংৰাজী বিভাগত তিনিজনমানক লগ পাইছিলো আহে আৰু যায়গৈ তেনেকৈয়ে। কলেজ বুলিলেও বিশেষ একো নাছিল, অকণমান ঘৰ এটাই যি, মিটিং চিটিং হ'লেও ফিল্ডতেই হৈছিল। তৰুণ গগৈ নামেৰে চকীদাৰ এজন আছিল। খুব কবিতা লিখিছিল সি, ডেকা ল'ৰা আৰু। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী কম, ছাত্ৰী নাছিলেই। মোতকৈ সব ডাঙৰ ডাঙৰ ছাত্ৰ। ছাত্ৰ ক'বলৈও দিগদাৰ, ককাইদেউ ক'বলৈও দিগদাৰ। নেদেখা ভাও ধৰি থাকোঁ আৰু। তাৰ পিছত এম.এ. পঢ়িবলৈ মই গুচি যাব লগা হ'ল। এম.এ. দি অহাৰ পিছত আকৌ হিতেশ্বৰ শইকীয়াই কৈছিলহি, মই আকৌ যাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলো। আকৌ সেই সময়তে মোক জয়সাগৰ কলেজত পঢ়াবলৈ ক'লত গড়গাঁৱলৈ দূৰ বুলি নগ'লো আৰু। গড়গাঁওখন ভাল আছিল। পিছফালৰ পুখুৰী এটা আছিল। সিঁচিছিল, বৰটোপৰ গুলি অলপ ওলাইছিল। গোটা গোটা কাঁড়, কাঁড়ৰ আগত লগোৱা টোপাটো সেই বিলাক ওলাইছিল।

গড়গঞা : আপুনি কবিতা, গল্প, উপন্যাস, প্ৰবন্ধ অনুবাদ ইত্যাদি আটাইবোৰ দিশতেই নিজৰ দক্ষতা, প্ৰেম, প্ৰকাশ কৰিছে, ইয়াৰক মাজত আপুনি আপোনাৰ জীৱনৰ শ্ৰেষ্ঠতম ৰচনা বুলি কি সুঁৱৰিব?

ইমৰান শ্বাহ : এইটো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ সাধাৰণতে নাথাকে লেখক বিলাকৰ। মানে হয় এনেকুৱা কেতিয়াবা বিষয় একোটা পোৱা যায়। গল্প বা উপন্যাসৰ বিষয়ত, সেইটোক লৈয়ে ফ্ৰেম এটা কৰি লোৱা হয় আৰু লিখি যোৱা হয়, কথাটো হ'ল সদায়েতো তেনেকুৱা একেই ফ্ৰেম পোৱা নাযায়। এতিয়া সামাজিক সমস্যা বা ব্যক্তিগত সমস্যা বা লেখকজনৰ নিজৰ সমস্যা এইবিলাক এটা আনটোৰ লগত নিমিলে কেতিয়াও। কোনটো সমস্যা ডাঙৰ আৰু কোনটো সৰু তাৰ ওপৰত মন্তব্য দিয়াটোও উচিত নহয়। ল'ৰা-ছোৱালী এহালৰ প্ৰেমত নাইমিলা সেয়াও সামাজিক কথাও আহি যাব পাৰে, আকৌ নিজৰ মাজতো সিহঁতৰ সংঘাত থাকিব পাৰে। গতিকে শ্ৰেষ্ঠ বাছি উলিওৱাটো কঠিন। সেয়েই কৈছো যে এনে প্ৰশ্নৰ উত্তৰ কঠিন, তথাপি ক'ব পাৰি যে ৰাইজে যিখিনি আদৰি লৈছে সেইখিনিয়েই ভাল। **গড়গঞা :** বৰ্তমানৰ সময়ছোৱাত বিশেষকৈ যুৱপ্ৰজন্মই ইংৰাজী ভাষাটোক বেছি গুৰুত্ব দি অসমীয়া ভাষাটোক অলপ একাঘৰীয়া কৰিছে বুলি ভাবে নেকি? বা প্ৰতিটো দিশতে ইংৰাজী ভাষাটোৱে যেনেকৈ আকোঁৱালি লৈছে, অসমীয়া ভাষাক বিশেষভাৱে যত্ন লোৱাৰ প্ৰয়োজন আছেনে?

ইমৰান শ্বাহ : ইংৰাজী বা অসমীয়া কোনটো ভাষাত আমি শিকিছোঁ সেইটো জৰুৰী নহয় আচলতে, আমি শিক্ষিত হোৱাটোহে প্ৰয়োজনীয়। যিটোৱে তিনিটামান ইংৰাজী শব্দ শিকিছে সি ভুলে-শুদ্ধই সেইকেইটা কথাই প্ৰতি লগাবই। সেইটো আচলতে এটা বেমাৰ, ইংৰাজীক বহু ওপৰৰ কিবা বুলি ভাবে তেওঁলোকে। এজন বঙালী কবিয়ে লিখিছে—

বিলেট বিটে দেশ

চেটা সোনাৰ ৰূপাৰ নহয়

চেঠা আকাশে যে সূৰ্য উঠে

মেঘে বৃধি হয়।

মানে, বিলেত কোনো সোণেৰে ৰূপৰে গঢ়া দেশ নহয়, তাতো সূৰ্য উদয় হয়, মেঘে দি বৰষুণ হয়। বিশেষ ভাবিব লগা একো নাই তাত। সৰুতে ময়ো ইংৰাজীতেই পঢ়া, বিছনাত পৰি থাকোঁ সেই কালত। অসমীয়া মই বহুত দেৰিকৈ পঢ়িছোঁ, স্কুললৈ যোৱাৰ পিছতহে। মই ইংৰাজীতো ক'ব পাৰোঁ, অসমীয়াতো। মূল কথাটো হ'ল কেনেকৈ শিক্ষিত কৰিছে তোমাক। আমি বজাৰখনলৈ চালেই দেখো, সাহিত্য সভাতো উত্থাপন কৰিছিলো মই যে, আমি সোমাই

গৈ মানুহবোৰক কওঁগৈ অসমীয়াত কথা আদান-প্ৰদান কৰিবলৈ, কিন্তু নিদিলে মোক। গ'লো অৰুণাচললৈ, য়েছে দৰজে ঠংচিৰ লগত কথা পাতি থাকোঁতে ওলাইছিল, মোক কৈছিল— দাদা মই গুৱাহাটীলৈ গৈছিলো, চেহেৰাটো দেখিছে নহয় মোৰ। কেছেটৰ দোকান এখনত সোমালো। ডেকা দোকানী ল'ৰাজনক সুধিলো যে ভূপেন হাজৰিকাৰ একেবাৰে শেষৰ কেছেটটো আহিছে নেকি বাকু? সি কি উত্তৰ দিলে গম পাইছে নে! মই ক'লো কি? নেহী হে বোলে। মোৰ চেহেৰাটো দেখি মই হিন্দীত ক'লেহে বুজি পাম বুলি ভাবিলে বোলে। মই যে প্ৰশ্নটো অসমীয়াত সুধিছোঁ নুবুজিলেই (মনেই নকৰিলে)। আমাৰ মানুহবোৰ বিশেষকৈ বিজ্ঞাৰালা, ঠেলাৰালা, বজাৰৰ লগত জড়িত সকলে মিশ্ৰিত এক ভাষা ব্যৱহাৰ কৰে। বৰ বেয়া হৈছে সেই কথাটো। আৰু সেয়েই পৰাপক্ষত আমি সচেতনসকলে, অসমীয়াটোকেই ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে। বিজ্ঞাৰালা, ঠেলাৰালাক বোকা বুলি নকৈ ব'বা বুলি ক'লেই সকলো ঠিক হ'ব। (ক'বলৈ ল'লেই)। নিজৰ ভাষাটোতকৈ একো ভাষাই উন্নত নহয়। অসমীয়া ভাষাটোক লৈ হীনমান্যতা দূৰ হ'লেই, হৈছেও অৱশ্যে অসমীয়া নতুন চামেও দৌৰিব পাৰোঁ বুলি ভাবিছে অন্তত সমানেই।

গড়গঞা : অনুবাদৰ বিষয়ে অলপ ক'ব। ভাল অনুবাদৰ বাবে কি প্ৰয়োজন?

ইমৰান শ্বাহ : অনুবাদ মই বহু কৰিছোঁ। আৰম্ভণিৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে। তথাপি ভাল অনুবাদক বুলি নিজক নাভাবো। কিবা পঢ়ি ভাল থাকিলে অসমীয়ালৈ সেয়া কৰি পেলাওঁ। অনুবাদ কৰিলে সেই কিতাপখনৰ বেছি ভিতৰলৈ সোমাই পঢ়াৰ দৰে হয়। অলপতে মই ইংলেণ্ডৰ সাহিত্য তথা আমেৰিকাৰ সাহিত্য বৰ্তমান কেনেকুৱা সেয়া অনুবাদ কৰিবলৈ ল'লো। এই একৈশ শতিকাত, কিন্তু তেওঁলোকৰ

সাহিত্য একো ভাল নেদেখিলো মই আমাতকৈ। একো উন্নত নহয়। কিন্তু অনুবাদৰ খুব দৰকাৰ। যিটো বৰ্তমান যিখন গ্ৰন্থই ন'বেল পুৰস্কাৰ পাইছে আমাৰ অসমীয়া ল'ৰা-ছোৱালীয়ে সেয়া পঢ়িবলৈ সুবিধা নাপায়। সেয়ে মই ভাবো চৰকাৰীভাৱে বা বিশ্ববিদ্যালয় বিলাকৰ এটা শাখা থাকিব লাগে যে তৎকালীনভাৱেই অনুবাদ কৰিব পাৰে বা কৰে। তেওঁলোকে পাৰিব সেইটো। আমি সাধাৰণ ব্যক্তিয়ে সেই কিতাপ আনিবলৈ হ'লে বহু খৰচ হয়। ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবেতো একেবাৰে অসম্ভৱ কথা। অনুবাদৰ বাবে বিশেষ একো নালাগে, মূলটো নিছিগিলেই হয়। **গড়গঞা : বাকু, সময় বহু হ'ল। শেষত 'গড়গঞা' তথা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ক উদ্দেশ্যি এটি মন্তব্য আগবঢ়াব বুলি আশা কৰিছো। (প্ৰেৰণামূলক মন্তব্য)**

ইমৰান শ্বাহ : আমাৰ শিৱসাগৰখনৰ মূলটোৱেই হৈছে ইয়াক এৰি অসম বুৰঞ্জী নহয়। গড়গাঁও সেই একেই যাক এৰি বুৰঞ্জীয়েই আধৰুৱা। গতিকে সেই সন্মান, সেই ঐতিহ্য বৰ্তাই ৰাখিব লাগে, (যত্ন কৰিব লাগিব) যিটো এতিয়ালৈকে বৰ্তমানলৈকে ৰাখি আছে, আৰু উন্নত হ'ব লাগিব। শিৱসাগৰ মহাবিদ্যালয় বিশ্ববিদ্যালয় হ'ল গড়গাঁও হ'লে ভাল লাগিব। উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত হৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যাতে নেতাৰ ভূমিকা ল'ব পাৰে, পাৰিব, লগা বস্তু গোটেইখনি আছেই। ভাল হওক তাৰেই কামনা।

গড়গঞা : আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ ছাৰ। ব্যস্ততাৰ মাজতো আমাক আপোনাৰ বহুমূলীয়া সময়, পৰামৰ্শ দি কৃতৰ্থ কৰাৰ বাবে, ভগৱানে আপোনাক সু-স্বাস্থ্য প্ৰদান কৰক।

ইমৰান শ্বাহ : তোমালোকলৈও মোৰ আন্তৰিক মৰম, কৃতজ্ঞতাৰ লগতে শুভকামনা জনালোঁ। মানুহ আহিলে ভাল পাওঁ। আজিকালি ঘৰতে সোমাই থকা হয় যে, আহি থাকিবা। ভাল লাগিল অত্যন্ত, ধন্যবাদ তোমালোকক।

ভ্ৰমিলো বহু বাট
কিন্তু দুৱাৰ মুকলি ক'ত?
বন্ধ দেখোঁ সকলো দুৱাৰ—

(দুৱাৰ মুকলি কৰা)

অনুভব গুঁঠনি

গড়গাঁৱক কিয় ভাল পাওঁ

গড়গাঁৱক কিয় ভাল পাওঁ

বিত্তিকা দত্ত

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

গড়গাঁও।

সপোন বহুতে দেখে ময়ো দেখিছিলোঁ। মোৰ সপোনৰ আৱেষ্টনীত পিছে গড়গাঁও নাছিল। কিন্তু গড়গাঁৱে হয়তো মোক বিচাৰিছিল, জীৱনৰ কিছু আভাস দিবলৈ। মোৰ ভাষাত জীৱন জীয়াৰ আমেজকণ ল'বলৈ মোক গড়গাঁৱৰ প্ৰয়োজন আছিল।

মই গড়গাঁৱৰ বৃহৎ পৰিয়ালৰ কোনোবা এটা গোটেৰ বাসিন্দা হ'লোঁহি। কণমানি সপোন লৈ এখন বিশাল আকাশৰ তলত বৈ যোৱাৰ দৰেই অবস্থা আছিল। চিনাকি হৈও অচিনাকি মানুহবোৰৰ মাজত নিজকে পৰিভ্ৰমীৰ দৰে অনুভৱ এখিনিয়ৈ চুই গৈছিল। সময়ৰ চক্ৰত পৰি গড়গাঁৱৰ এটা চুকত অচিনাকি কাৰোবাৰ কাষত বহি বৈছিলো যদিও মোক সহজভাৱে ল'ব পাৰিবনেঈ তেনে এক দোমোজাত মনক সামৰি ৰখাৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিলো। আচলতে অসহজ মানুহবোৰৰ মনত এনে খেলিমেলিৰ ধুমুহা অধিক। সেইয়া হয়তো মোৰ লগতো হৈছিল।

সময় গৈ থাকিল। লগতে মোৰ মনৰ ভ্ৰমবোৰো কমি যাব ধৰিলে। আচলতে মই ভবাৰ দৰে গড়গাঁও নাছিল। গড়গাঁৱক বিশেষ কৰাৰ আঁৰত এখিনি বিশেষ মানুহ আছিল। এই যে আহিয়ে 'বৰতা' বুলি ক'লেই হাঁহি মুখেৰে উত্তৰ এটা পাওঁ; দিনটো ভালকৈ যোৱাত ইয়াৰ বৰঙনি জানো আওকাণ কৰিব পাৰি? আমাৰ GOOD MORNINGৰ উত্তৰত হাঁহি মুখেৰে দি যোৱা ছাৰ-

বাইদেউৰ পৰা অহা প্ৰত্যুত্তৰক জানো বাদ দিব পাৰি? আচলতে গড়গাঁৱ মোৰ বাবে বিশেষ হোৱাৰ ভিন্ন কাৰণ আছে। কিন্তু কেইটামান বিশেষ কাৰণ নোহোৱা হ'লে হয়তো মই গড়গাঁৱৰ আপোনা হ'ব নোৱাৰিলোঁ হয়। সেই বিশেষ কাৰণবোৰ আছিল মোৰ বন্ধুসকল; যিসকলে মোৰ জীৱনত দ্বিতীয় পৰিয়ালৰ কাৰ্যভাৰ পুৰাইছিল, আনটো আছিল junior নামত কলংক কেইজনমান, যি মোৰ দিনটো সম্পূৰ্ণ কৰিছিল। ইহঁতবোৰক পায়ে জীৱনৰ যে ৰং বগা ক'লাৰ বাহিৰেও অন্য হ'ব পাৰে তাক শিকিলোঁ। ঘৰৰ পৰা মনত লৈ যোৱা এসোপামান চিন্তাৰ বোজা College gateৰ আগত পেলাই যাব পৰা হ'লো। সকলো মানুহ অসহজ বুলি ভবা মনটো ভুল প্ৰমাণিত হ'ল। আকাশ চোৱাৰ হেঁপাহতে বৈ যোৱা মনটোৱে মানুহ চাব শিকিলে। হাঁহিৰ বাকৰিত হেঁপাহ ফুল দেখিলে। ভাঙি পৰা সপোনৰ টুকুৰা লৈ উচুপি উঠা কাৰোবাৰ চকুপানী মচা কাৰোবাকো দেখিলে; দেখিলে মনটোৱে তাৰেই কাষতে অন্য কোনোৱে ভাঙি পৰা সপোনৰ টুকুৰাবোৰ গোটাই লৈ ন-কৈ সজাৰ প্ৰচেষ্টা কৰা। মোৰ সংজ্ঞাৰ পৃথিৱীখন লাহে লাহে সলনি হৈছিল। অগ্ৰজ-অনুজৰ বান্ধোন ছিঙি আপোনতাবোৰ প্ৰিয় হৈ পৰিছিল। এই আপোনতাবোৰ হেঁপাহৰে বান্ধি ৰখাত সহায় কৰিছিল মোক মই ভালপোৱা মানুহবোৰে।

৩ বছৰ। বৰ কম সময়। হয়তো মোৰ বাবে জীৱন জীয়াৰো শেষ সময়। ইহঁতবোৰ অবিহনে যে জীৱনত আগুৱাই গৈ থাকিলেও কিবা এটা থাকি গৈ থাকিব সেয়া বুজিবলৈ এই ৩ বছৰেই বহুত আছিল। বৃন্দাবনখন উৰুঙা হ'বনে নাজানো, কিন্তু আমাৰ মনৰ এটা চুক যে উৰুঙা হৈয়ে ৰ'ব। Messengerৰ list কমি আহিব, call history চুটি হ'ব, ব্যস্ত হ'ব এজাক মুক্ত চৰাই সজাত বন্দী হোৱাৰ যো-জাত, কোনোবা হয়তো সপোন পূৰণ কৰাত। আক্ষেপ নাইঈ জীৱনটো এনেকুৱাই। সকাহ এটাই; কোনো ক্ষণত যদি ভাগৰি পৰোঁ। কোনো সময়ত যদি কাষত কৰোঁবাৰ অভাৱ অনুভৱ কৰোঁ সিহঁতি থাকিব, হাতখন খামুছি ধৰিবলৈ, পৰিলে তুলিবলৈ, লগত হাঁহিবলৈ, লগত কান্দিবলৈ। বছৰেকৰ মূৰত এবাৰ লগ পায়ো এতিয়াৰ দৰেই একেই হেঁপাহত পিঠিত ঢকা এটা মাৰিবলৈ সিহঁত থাকিব।

সিহঁতবোৰ সুখী হওক। সিহঁতবোৰ সুখী মানেইটো মই সুখী। শেষত গড়গাঁৱক ধন্যবাদ, এজাক গড়গাংগক মোক উপহাৰ দিয়াৰ বাবে।

গড়গাঁৱে ভালপোৱাৰ সুৰ বিয়পায়। তাতকৈ ওপৰত গড়গাঁৱে
প্ৰাক্তন হোৱালৈ বহুতো উপহাৰ দিয়ে হয়তো পাৰ্থিৱ নতুবা
অপাৰ্থিৱ। উপহাৰত শ্ৰেষ্ঠত্ব বুলিব পৰাকৈ বন্ধু দিয়ে গড়গাঁৱে।

অভিজ্ঞতাৰ সোঁৱৰণিৰে গড়গাঁও

বিপাক্ষী দিহিঙ্গীয়া

স্নাতক তৃতীয় বাণ্যাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

অভিজ্ঞতাই ব্যক্তিক শিকাই,
অভিজ্ঞতাই বুজাই,
আৰু অভিজ্ঞতাই সোঁৱৰাই।

ক্ষণ বিশেষত অভিজ্ঞতাৰ পৃষ্ঠাবোৰ পৃথক ঠাই,
পৃথক বাতাবৰণ আৰু পৃথক ব্যক্তিৰ সৈতে সাঙোৰ খাই
থাকে। গড়গঞা ২০২১-২৪ বৰ্ষৰ বিভিন্ন অভিজ্ঞতাক
সোঁৱৰণি কৰি এক দস্তাবেজ সযত্নে সামৰি ৰাখিছে গড়গাঁৱে।
গড়গাঁও আমাৰ আৱেগ, গড়গাঁও স্বাভিমান, গড়গাঁও মানুহ
হোৱাৰ প্ৰেৰণা, গড়গাঁও সময়ক চিনি পোৱাৰ সাৰথি।
হয়তো গড়গঞা নোহোৱালৈ কোনেও নুবুজিব গড়গাঁও
কি, গড়গাঁৱৰ মোহ কি। চকু মুদি দিলেই যেন আৱৰি ল'ব
দুবৰিৰ সেউজীয়া, কৃষ্ণচূড়াৰ ৰঙা অথবা কথনাৰ সুৰাসবিহীন
বগা ৰঙে। গড়গাঁও এটা সেউজীয়া সপোন।

গড়গাঁৱে ভালপোৱাৰ সুৰ বিয়পায়। তাতকৈ
ওপৰত গড়গাঁৱে প্ৰাক্তন হোৱালৈ বহুতো উপহাৰ দিয়ে
হয়তো পাৰ্থিৱ নতুবা অপাৰ্থিৱ। উপহাৰত শ্ৰেষ্ঠত্ব বুলিব
পৰাকৈ বন্ধু দিয়ে গড়গাঁৱে। গড়গাঁৱৰ বাবে বন্ধুমহলৰ
প্ৰাপ্তি নতুনত্ব নহয়; অভ্যাস। মই বুলি কোৱাতকৈ আমি
বুলি ক'লেহে পূৰ্ণ হোৱা যেন লাগে। সেয়ে আমাৰ
বন্ধুমহলৰ কিছু কাহিনীৰে ৩ বছৰীয়া অভিজ্ঞতাৰ এটা পৃষ্ঠা
আঙুৰাই এই কাহিনী।

যদিও সমবয়সীয়া হ'লেই বন্ধু বুলিব পাৰি হ'লেও

মনে মিলা একাংশ থাকে যি জীৱনৰ এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ
অংশ হয়, তিনিবছৰত বন্ধু হয়। আমাৰ প্ৰায় ১০টা মানুহৰ
এটা বিশাল আয়তনৰ বন্ধুমহল। অঙ্গু, গগৈদা, পাখি,
ফাৰহান, কলিতা দা, মাচুমী, মৃদুস্মিতা, নীহা, নমু, পৰিক
দা (প্ৰায়খিনি নাম আমি আমাৰ মাজত ব্যৱহাৰ কৰা ধৰণেই
লিখিছোঁ)। আমাৰ সময়ৰ আৰম্ভণি আছিল ১৫-১০-
২০২১। আমি CBCS (Choice Based Credit Sys-
tem)ৰ তৃতীয়টো বৰ্ষ। গতিকে প্ৰথম বাণ্যাসিকত আমাৰ
সৰ্বমুঠ ৫ খন পেপাৰ আছিল। মেজৰ ২ খনেই আছিল।
সেইবাবে মুখৰ চিনাকিৰ বাহিৰে বিশেষ সুযোগ নাছিল
আমাৰ লগ পোৱাৰ বা চিনাকি হোৱাৰ। পাছৰটো বছৰত
অৱশ্যে কিছু কাষ চপাৰ দৰে হ'ল। একেই Generic
থকাখিনি একেলগে গৈ ক্লাছত সোমোৱা, এটা চুক আমাৰ
বাবে দখল কৰি লোৱালৈকে, হয়তো ঈশ্বৰে বিচাৰিলেই
সকলো সম্ভৱটো আমাৰ লগত হৈছিল। কেতিয়াও নভবাকৈ
৪র্থ বাণ্যাসিকৰ শেষত ১০টা মানুহৰ এটা গোট হৈছিল।

১০টা মানুহৰ মাজৰ ভাগখিনি লগ হোৱাত থাকোঁ
আমি, পৰীক্ষাৰ আগৰ দীঘলীয়া আলোচনাৰ ফোনকল,
প্ৰশ্নকাকত পোৱাৰ পাছৰ হাঁহি নাইবা হতাশা, লিখি থকাৰ
মাজৰো হাঁহিবোৰ, পৰীক্ষাৰ শেষৰ ফটোখন, ক্লাছৰ মাজৰ
হাঁহিটোত কেতিয়াবা ছৰৰ “আজি যিখিনি মানুহ নহ'লে
নোৱাৰিম বুলি ভাবিছা ১০ বছৰ পাছত একেখিনি মানুহেই

নাথাকে বুলি নকওঁ, কিন্তু গোটেইখিনি নাথাকে” বুলি কোৱা কথাষাৰ সঁচা বুলি জানিও মিছা সত্যটোক আমি মনত বান্ধি লৈছিলোঁ ‘আমি থাকিম দে’, সেয়াই বন্ধু, বন্ধুৰ কাৰণে কান্দিব পৰা, বন্ধু হৈ হাঁহিব পৰা, বন্ধুৰ বাবে সহিব পৰা ইংৰাজী বিভাগৰ ১০টা মানুহৰ এটা গোট। অবিশ্বাস গৈ বিশ্বাস হয় তাত, চিন্তা গৈ সাহস হয়, হুমুনিয়াহ হৈ হাঁহি হয়। ভালত কোনটো সুখত আছোঁ প্ৰায় গম নাপাওঁ, বেয়াত এটা ফোন লগাই উচুপি থাকিব পাৰি, সিহঁত আছে বাবেইটো।

মানুহে গঢ়ে, মানুহেই ভাঙে।

আমিও একেবাৰে ভালেই হৈ থকা নাই।

নিজৰ মাজতে লাগি, ভাগি, আকৌ গঢ়ি লৈছোঁ। হেৰুৱাৰ ভয়ত কান্দিছোঁ, পোৱাৰ আশাত প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ।

প্ৰাৰ্থনাৰ যাত্ৰাৰ অভিজ্ঞতাৰে, টেকীয়াখোৱা বৰনামঘৰৰ এটা দিন : বহুত দিনৰ পৰিকল্পনা কেনেকৈ সফল হৈছিল ১৩-০৯-২৩। যদিও গোটেই কেইটাৰ মিলাগৈ নাছিল হ’লেও মিলাখিনিৰেই প্ৰথমবাৰ টেকীয়াখোৱা বৰনামঘৰৰ সেৱা পাইছিলোঁ। মোৰ বছৰৰ আশা এটা পূৰণ হৈছিল। চাকি দিয়া ঘৰৰ পৰা ওলাই আহোঁতেই ডবা, বৰকাঁহৰ ধ্বনিত বৰসেৱাৰ বাবে যেতিয়া বহি দিছিলোঁ ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ মানি দুচকু ভিজি গৈছিল। প্ৰাৰ্থনাৰ শক্তিক অবিশ্বাস কৰোঁ কেনেকৈ। আমাৰ প্ৰাৰ্থনা যে গ্ৰহণ কৰিলে তেওঁ। মইনাপৰীয়া নামঘৰৰ পৰা উভতনিৰ বাটৰ কোলাহলবোৰ আজিও চকু মুদিলে বুকুত বাজে।

এনে নহয় যে স্মৃতি গণিলে আঙুলিতে শেষ হ’ব। বৃন্দাবনৰ সৰি পৰা বৰগছৰ পাতত যদি আমি কাহিনী লিখিব পাৰোঁ আমাৰ স্মৃতি দীঘলীয়া হ’বই অৱশ্যে। কিছু পুৰণি সোঁৱৰণীৰে পুনৰ কিছু অভিজ্ঞতা,

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ২ দিন ৪ কিছু চিন্তা লৈ ওয় যোগাসিকৰ RTI application জমা দিবলৈ বুলি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় গৈছিলোঁ। সেয়াওঁ কিছু অপৰিপূৰ্ণ, বৈ যোৱা

মানুহে গঢ়ে,
মানুহেই ভাঙে।
আমিও
একেবাৰে
ভালেই হৈ থকা
নাই। নিজৰ
মাজতে লাগি,
ভাগি, আকৌ
গঢ়ি লৈছোঁ।
হেৰুৱাৰ ভয়ত
কান্দিছোঁ,
পোৱাৰ আশাত
প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ।

মানুহেৰে মোৰ প্ৰথমটো ট্ৰেইনৰ যাত্ৰা। গৈছিলোঁ কামৰ বাবে, কিন্তু হৈছিলগৈ ভ্ৰমণ কাহিনী। ইমান ফুৰ্তি, হাঁহি, উৎপাত, কথা, মিশ্ৰিত ফকৰা-যোজনা অহা যোৱাৰ বাটত। হয়তো সঁচা আমাৰ গান, নাচ, হুলস্থূলত ডবাৰ বহুত মানুহে আমনিও পাইছিল। চিন্তাৰে ভৰি থকা যাত্ৰাবোৰত ৰাতি ৭-৮ বজাত হুলস্থূল কৰি আহিলে সকলোৱে ভাল নোপোৱাটোৱেই স্বাভাৱিক। কিন্তু আমাৰ ফুৰ্তি দেখি লগতে বহি হাঁহি হাঁহি আমাক চাই অহা মানুহো আমি দেখিলোঁ। বহী চাই ঘূৰি অহাৰ দিনা বাটত কিছু চিন্তা আমাৰো আছিল, হ’লেও বাণীপুৰ ষ্টেশ্যনত বৰষুণত তিতিছিলোঁ, আহোঁতে চিঞৰি চিঞৰি গান গাইছিলোঁ, নাচিছিলোঁ, আমাক দেখি কৈছিল এজনে ‘ইহঁতক মূৰ্তি কৰিবলৈ দিয়ক, এইটো বয়সেই সিহঁতৰ, আকৌ ক’ত পাব।’ ষ্টেশ্যনৰ পৰা ওলাই আহি গোটেইকেইটা ভাগ হৈ যোৱালৈকে দিনটোৰ ভাগৰে আমাক চুব পৰা

নাছিল।

আমাৰ যাত্ৰাবোৰ চমু, যাত্ৰাৰ স্মৃতিৰ পাতখিলা বৰ দীঘল। ক্লাছ ন’হলেই কাৰোবাৰ ‘বিশেষকৈ মাচুমীৰ’ ঘৰ, নহ’লে কেণ্টিনত মূৰ বিষৰ দৰৰ ৰঙা চাহৰ লগত চিংৰা, এটা sprial potatoক ডটাই ভাগ কৰি খোৱা, ৬-৭ বিধ চানাৰ পেকেট এক কৰি নিজে খোৱাৰ লগতে ক্লাছটোক বিলাই ফুৰাৰ বাবে আমি আমাৰ মাজত বিখ্যাত আছিলোঁ। একেবাৰ কম বাজেটত ঘূৰি ফুৰা মানুহ আমি কেইটা দত্ত হোটেলৰ পৰচা, ১০ টকাৰ ফুচকা, মাইহাঙৰ চাওমিন, চাহ-চিংৰাতে চলি গ’ল তিনিটা বছৰ। বুজাৰ সুযোগেই নাপালোঁ যে আমি ডাঙৰ হ’ব লাগে, তথাকথিত ভাষাত mature হ’ব লাগে। বাজেট নাবাঢ়িল আমাৰ। কম বাজেটৰ স্মৃতি বাঢ়িল।

আমাৰ বুলিয়েই নকওঁ হয়তো কলেজীয়া জীৱনৰ এটা বিশেষ কথা হ’ল অনুপস্থিতিৰ খতিয়ান গৈ ‘আজি মই নগলোঁ কিয়’ হোৱা। ব্যক্তিক্ৰম আমাৰো নাছিল। সেই কোৱাৰ দৰেই কোনোটো পৰিকল্পনাত কোনোবা এটা থাকি নোযোৱাকৈ আমিও সম্পূৰ্ণ নাছিলোঁ। কিন্তু সত্য এয়াও যে অমান্য নাছিলোঁ। বহুসময়ত নকৰা ভুলৰ বাবেও পৰিস্থিতিয়ে চকুপানী ওলাই যোৱা অৱস্থা কৰি দিয়াৰ

পাছতো 'হ'ব দে একো নাই' কৈ বৈ দিয়া মানুহ আমি। আমি ভাগ্যৱান বুলি ভাবো নিজক। কাৰণ এইটো নহয় যে আগলৈ সব লগত থাকিম। কাৰণ এইটো যে এইকেইটা স্বাৰ্থবিহীন বছৰ আমি লগত পালোঁ।

গোটেই semesterটো আধা syllabus বুজি নাপালেও পৰীক্ষাৰ আগত ৰাতি ৩টাত ফোন কৰি হ'লেও সকলো বুজিব লাগিব। যদি ৰাতিপুৱা কামৰ খাতিৰত কাৰোবাৰ সোনকালে উঠাৰ প্ৰয়োজন থাকে মাত্ৰ এটা মেচেজ 'ৰাতিপুৱা মোক ফোন কৰি উঠাই দিবিচোন', এলাৰ্ম দি নিজে উঠি কোনোবা এটাই হ'লেও ফোন কৰিব। কথাবোৰ খুব সাধাৰণ, কিন্তু আমাৰ মনবোৰক খুন্দিয়াই যোৱা।

অভিজ্ঞতাৰ চিঠি তামৰ পেৰাত খুচৰিলে সেই খুন্দি নিয়া পিঠাগুৰিৰ টেকীত বৈ যোৱাকণৰ দৰেই হ'ব; উলিয়াই থাকিলেও যে শেষেই নহয়। আমাৰ ছোৱালীকেইজনীৰ মুখকেইখন চোকা, মিছা নকণ্ড। কিন্তু একমাত্ৰ লগত থকা ল'ৰা কেইটাৰ ধমকিত চোকা মুখ বন্ধ হৈ যায় কেতিয়াবা। কেইটামান লগ হৈ কথা পাতি থকাৰ মাজত কোনোবা এটাই যদি ফোন চাই থকাৰ বাবে গালি নাখাই আমাৰ কথা আধৰুৱা হয়। আমি কেণ্টিনলৈ যাবলৈ ল'লে ৰুমত থকা বাকী মানুহবোৰে গম পাব লাগিব আমাৰ ছলস্থূল শুনি। কেণ্টিনত আমাৰ ১০ টকাৰ চাহকাপৰ মাজত যদি বেলেগ মানুহ আহি লগত বহে, চাহ কাপৰ লগত মূৰ বিষটোক শোহা মাৰি লোৱা যেন লাগে। আমি ক'ৰবাত লগ হৈছোঁ মানে সেইখন মাছৰ বজাৰ নোহোৱাৰ প্ৰশ্নই নুঠে। গগৈদাৰ নিৰিবিলি আমাৰ বুকুত শিপাইছিল। অকল সেয়াই নহয়, প্ৰায় কাৰোবাৰ লগত ক্লাছৰ মাজত বিভিন্ন কাৰণত লাগি থাকোতে কোনোবা এটাৰ attendanceৰৈ যায়। কাৰ সমালোচনা নকৰোঁ আমি, বিজ্ঞ ব্যক্তিৰ পৰা 'ময়েই মই' হৈ থকা ব্যক্তিত্বলৈকে, ভগৱানৰ পৰা অতীত হৈ ভৱিষ্যৎ আলোচনালৈকে, বহুত ভালৰ পৰা ব্যক্তিগত বেয়াখিনিলৈকে, আনৰ বিষয়ৰ আলোচনাত আমাৰ মাজৰ বেয়াখিনি আমি কেতিয়াও এৰি চলা নাই। সন্মুখত ওখ পাহাৰ দেখি যদি ঘূৰি আহিব খোজোঁ 'উঠি যা, পৰিব নিদিয়াকৈ ধৰি থাকিম' বুলি নক'লেও বুজি উঠিছোঁ ইমান দিন। ইহঁত আছে কাৰণেই আমি 'আমি' হৈ আছোঁ। যেতিয়া জীৱনটোৱে কাকো বিচৰা নাছিল তেতিয়াও ইহঁত আছিল, আৰু যেতিয়া কাৰোবাক বিচাৰিছে তেতিয়াও ইহঁত আছে।

ক্লাছত attendance নাথাকিব পাৰে কিন্তু মন মগজুত ১০০% আছে। ভালৰ হিচাপত নিজক নধৰাকৈয়ে প্ৰায় আমি আমাক লগ দিছোঁ। এনে নহয় যে আমিযেই সৰ্বেসৰ্বী। সময়ত সকলোকে সাঙুৰি লওঁ। কিন্তু এই যে নকৰা ভুলবোৰ পাতি লোৱাৰ অৱস্থা হয় তাত আমিযেই থাকিলোঁ ইমান দিন। আছোঁ বুলি নোকোৱাকৈ সদায় লগত থাকিলে CCKৰ দুইগৰাকী হাজৰিকা আৰু ৰিধি। বেয়াৰ অন্তত এটা মেচেজ আহিছিল 'নিজৰ মন বেয়া লগাবোৰ কিয় কৰিব লাগে? তই নকলেও মই জানো তই ঠিকে নাই।' কিছু আৱেগিক হোৱাৰ হেতুকে এইখিনিয়ে ক'ৰবাত চুই যায়। বিধিৰ সদায় সন্মুখত প্ৰত্যুত্তৰ। ভুলক শুদ্ধ কৰি শূনি নাথাকে। তাৰ উপৰিও অংকিতাহঁত লগ হ'লে প্ৰায় কথাবোৰ সহজৰ পৰা গুৰুতৰ হৈছিলগৈ, মানে আলোচনা হাঁহিৰ পৰা গভীৰ হৈছিলগৈ। কথাৰ মাজে মাজে হাঁহিৰ ফিৰিঙতি। ভাগব আমাৰ শেষ সময়ৰ অন্যতম সাৰথি। বিভাগৰ বাহিৰত প্ৰায় প্ৰত্যেকৰে আন কিছু আপোন থাকে আন বিভাগৰ। হ'লেও সেইখিনিৰ লগতো সকলোৰে চিনা পৰিচয় আছিল। তাৰ মাজত সমাজতত্ত্বৰ দত্ত বাইদেউ যিয়ে মই নোকোৱাকৈ মোক আজিলৈকে ৫টা বছৰ বুজি আহিছে, মোক লগ দিছে, আদিত্য দা (আদি), সি সকলো অসম্পূৰ্ণ কাহিনী পূৰাইছে, ভূগোল বিজ্ঞানৰ নিপু (বাঁহীবাদক) কে সামৰি প্ৰায় সকলো বিভাগৰে কাৰোবাৰ লগত কাৰোবাৰ চিনাকি, যিয়ে আমাক গড়গঞা কৰিছে। গড়গঞা চিনাকিৰ দুখীয়া নহয়, মাতৰ দুখীয়া নহয়। গড়গঞা বুলি কলে চিনিয়ৰ জুনিয়ৰৰ সম্পৰ্কক এৰিব নোৱাৰি। মই এৰি চলিব নোৱাৰোঁ প্ৰথম খোজটোৰ পৰা আজিলৈকে অকলে একোতে এৰি নিদিয়া গৌৰৱ দা, আমাৰ বাবেই প্ৰয়োজনত কাষত পোৱা চাহিল দা, জীৱনৰ আদৰ্শ গঢ়িব পৰা সকলোতে পাৰ্গত অন্নদা, নিজতকৈ সৰু বুলি ভাবিবলৈ সুযোগ নিদিয়া পল্লবী বা, অংকিতা বা, চেহনাজ বা, অসমীয়া বিভাগৰ কৰবী বা, সদায় আদৰ্শ পোৱা অংকিত দাদা, সৰু বুলি গুৰুত্ব দি সদায় ভণ্টি বুলি মাতবাব দিয়া উদয় দা, ভাস্কৰ দা, বিতুপন দাদা, ঋতুৰাজ দা। এই সকলো নিজৰ বিভাগৰেই চিনিয়ৰ হৈ পৰিল যেন, তেওঁলোকৰ লগতেই আমাক সাঙুৰি পেলোৱা মানুহবোৰেই সঁচা অৰ্থত আমাক গড়গঞা কৰি তুলিলে। বিভাগৰ প্ৰতিম দা, প্ৰাঞ্জল দা, মানস দা, সদানন্দ দা সকলো যেন নিজৰ দাদাহে, সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ দৰে প্ৰতিটো ক্ষণতেই লগ দি গড়গঞাৰ

মাদকতা কি বুজালে শিকালে আমাক।

ইংৰাজী বিভাগ আমাৰ বাবে তুলাচনীৰ গধুৰ ফাল। প্ৰতিজন শিক্ষকৰ বিশেষত্বই সামৰি লোৱা ইংৰাজী বিভাগ। Hod ৰাজীৱ গগৈ ছাৰ, জিতু ছাৰ, অঞ্জন ছাৰ, বিতুপন ছাৰ, ৰশ্মি মেম, শ্যামলীমা মেম লগতে খুব সময়ৰ বাবে পোৱা জনাৰ্দন ছাৰ, প্ৰিয়া মেম আৰু প্লাবিতা মেম। প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত তেওঁলোক আমাৰ লগত থিয় দিয়ে। খুব কম হয়টো তাৰ ফচলত ইংৰাজী বিভাগে শ্ৰেষ্ঠ বিভাগৰ সন্মান পাবলৈ সক্ষম হয়। তেওঁলোকৰ সহযোগিতাৰ বাবেই বৃহত্তৰ বেণুধৰ মহন সৌৰৱণী প্ৰেক্ষাগৃহত ঘোষণা হোৱা "the best department of the year goes to The department of English" বাক্যটোৱে আমাক গৌৰৱ কৰাইছে। তেওঁলোক আছে বাবেই আমাৰ সন্মান আছে, স্বাভিমান আছে, প্ৰেৰণা আছে। জীৱনটোত সফলতা আহিলে তেওঁলোকৰ গুৰুত্ব সদায় ৰৈ যাব কোনোবাখিনিত। গড়গাঁৱৰ প্ৰতিজন শিক্ষকৰ আমাৰ তিনিটা বছৰ সফল কৰাত বহুক্ষেত্ৰত অৰিহণা আছে। তাৰ মাজতে মই ব্যক্তিগত হিচাপে গ্ৰন্থাগাৰিক বা গড়গাঁও কলেজ লাইব্ৰেৰীয়ান ড° পংকজ কুমাৰ নাথ ছাৰৰ বিষয়ে নক'লে ৰৈ যাব। তেওঁৰ ওচৰত মানুহক জীয়াই ৰাখিব পৰা শক্তি আছে বুলিলে ভুল নহ'ব। প্ৰতিটো বেয়া আৰু ভাল সময়ত মই তেওঁৰ সন্মুখত ৰৈছোঁগৈ। তেওঁৰ বিশ্বাস 'তুমি পাৰিবা। সব ভাল হ'ব। কৰাচোন।' তেওঁক লগ কৰিবলৈ সোমাই যাওঁতে যদি এখিনি চিন্তা লৈ গধুৰ হৈ যাওঁ, তেওঁৰ লগত কথা পতাৰ পাছত এখিনি সকাহ লৈ উভতো। প্ৰতিজন শিক্ষকে আমাক মানুহ হোৱাৰ শিক্ষা দিছে, সফল হোৱাৰ প্ৰেৰণা দিছে।

গড়গাঁৱে মোক কি দিলেৰ উত্তৰত এইখিনি। এয়া

গড়গাঁৱৰ শেষৰটো খোজ আমাৰ। আকৌ কেতিয়াবা একেলগে খোজ পৰিব নে নাই কোনেও নাজানো। rusaৰ ground floorৰ ২ নং ৰুমটোত সোমোৱাৰ ইচ্ছা নোহোৱাকৈ মোহটো কেনেকৈ লাগি গ'ল গমেই নাপালোঁ। ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে গৈ সেইটো ৰুমত ক্লাছ কৰিবলৈ লোৱাৰ পৰা ভালত বা বেয়াত সেই ৰুমটোত অলপ সময় বহিব বিচৰালৈ, ক্লাছৰ শেষৰ খালী হৈ যোৱা ৰুমটোত পতা দিনটোৰ শেষ কথাখিনি শেষ হ'বৰ হ'ল। ভাবিব নোৱাৰোঁ কেনেকৈ শেষৰ দিনটোত আড্ডা সামৰিব পাৰিম, বৃন্দাবনত শেষ বুলি ৰুম নং ৩ৰ সন্মুখেৰে সোমাই এপাক ঘূৰি departmentৰ সন্মুখেৰে শেষ বুলি এবাৰলৈ আহিব পাৰিম। জুবিন, পাপনৰ পৰা বিজ্ঞতৰ গীত, কাহিনী, নীল-পৰনৰ পৰা প্ৰিয় উপন্যাসৰ কথালৈ আমাৰ কথাৰ লগত কাণ দি শুনি যোৱা ৰুমটোৰ মোহ লাগিল আমাৰ। সময়ৰ লগত হয়তো পাহৰিম কিন্তু সেই সময়লৈ কঢ়িয়াই ফুৰিম rusaৰ ground floorৰ ২ নং ৰুমটোৰ প্ৰতিটো কাহিনী। এই এটা কোঠাই আমাৰ হাঁহি দেখিছে, হতাশা দেখিছে, ভাগি পৰা দেখিছে, উঠি অহা দেখিছে, আমাৰ গান, কাহিনী, কবিতা শুনিছে, আমাক পূৰ্ণ হৈ ফুলি উঠা দেখিছে।

হয়তো আৰু ৫টা বছৰৰ পাছত যেতিয়া উভটিম কেতিয়াবা এইখিনি ঠাইলৈ, হয়তো অকলে, গেটৰ সন্মুখত ৰৈ আমাৰ চিঞৰবোৰ শুনিম, rusa বিল্ডিঙৰ দুৱাৰখন খুলি ৰজাৰ দৰে ভৰিৰ ওপৰত ভৰি তুলি আপোনভূলা হৈ থকা আমাৰ মনবোৰ আকৌ এবাৰ পঢ়িম, বৃন্দাবনখনত অকলে ঘূৰিম, বৰগছৰ এখিলা পাত আকৌ সৰিব কিছু ৰঙচুৱা, চকুপানীয়ে ধুই পেলাব চিয়াহীবিহীন দাগবোৰ। গড়গাঁৱৰ দাগ, আমাৰ বন্ধুত্বৰ দাগ।

বিশ্বমানৱৰ মই প্ৰাণৰ বেদনা-ব্যথা

আপোনাৰ দুখ কৰি লওঁ

মই, মই, পৃথিৱীৰে জনতাক

মইৰূপে দেখি

মই হৈও, মই আমি হওঁ।

(শিল্পীৰ আলোকযাত্ৰা)

স্মৃতিৰ জলঙাৰে

গড়গাঁও কলেজৰ মধুৰ স্মৃতি

ড° ললিত শ্যাম

প্রাক্তন অধ্যক্ষ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

গড়গাঁৱৰ গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাস আৰু অসমৰ ধৰ্মি কবি প্ৰয়াত বিনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱা ৰচিত ‘গড়গাঁও, গড়গাঁও কথা শুনি তল যাওঁ’ কবিতাটিৰ ঐতিহাসিক বৰ্ণনা মোৰ বাবে সদায় প্ৰেৰণাৰ উৎস হিচাপে পৰিগণিত হৈ আহিছে। এই ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁৱৰ কথা সুঁৱৰি আজিও মই গৌৰৱ অনুভৱ কৰো।

গড়গাঁৱৰ ঐতিহাসিক পটভূমিত আৰু বৃহত্তৰ গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰসাৰতাৰ বাবে ১৯৫৯ চনত কেইবাজনো সমাজকৰ্মী আৰু শিক্ষানুৰাগীৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাত আৰু লগতে ৰাইজৰ অকুণ্ঠ সহায়-সহযোগত প্ৰতিষ্ঠিত হৈছিল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। নানা আলৈ-আহুকাল আৰু ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে আহি মহাবিদ্যালয়খনে পঞ্চাশ বছৰ সম্পূৰ্ণ কৰিলে। ই এক ইতিহাস। সেয়েহে, মহাবিদ্যালয়খনে ইয়াৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ পালন কৰিছে।

মহাবিদ্যালয়খনৰ বিষয়ে এই প্ৰবন্ধটো লিখোঁতে মোৰ মনলৈ আহিছে আজিৰ পৰা অৰ্ধ শতিকাবো আগৰ কথা। লগে লগে মনত পৰিছে ১৯৬৫ চনৰ ৯ আগষ্টৰ স্মৰণীয় দিনটোলৈ। এই দিনটোতে মই চালুকীয়া অৱস্থাত থকা মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা বিভাগৰ অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰো। বিভাগটোত ময়ে একমাত্ৰ অধ্যাপক

হিচাপে কেইবাবছৰো সেৱা আগবঢ়াব লগা হৈছিল। সেই সময়ত শিক্ষা বিষয়ত এম.এ. পাচ কৰা শিক্ষকৰ যথেষ্ট অভাৱ আছিল। শিক্ষকৰ অভাৱত মহাবিদ্যালয়ত কেইবা মাহো ধৰি পাঠদান হোৱা নাছিল।

সেই সময়ত কলেজত কলা আৰু বাণিজ্য শাখা আছিল আৰু পি.ইউ আৰু ডিগ্ৰী শ্ৰেণীৰ পাঠ্যক্ৰমৰ পাঠদান কৰা হৈছিল। তেতিয়া আজিৰ দৰে কলেজৰ আন্তঃগাঠনি ভাল নাছিল। কেৱল দুটামান সৰু-সুৰা অস্থায়ী ঘৰতে (খেৰ, বাঁহৰে নিৰ্মিত) পাঠ দান কৰা হৈছিল প্ৰথম অৱস্থাত। ঐতিহাসিক গড়টোৰ ভিতৰত অৱস্থিত কলেজখনৰ পৰিৱেশ বিশ্ব ভাৰতীয় শান্তি নিকেটনৰ সদৃশ বুলি ৰাইজে মন্তব্য কৰে। প্ৰথম অৱস্থাত কলেজৰ চৌদিশ হাবি-বননিৰে ভৰা আছিল। পিছলৈ শিক্ষক, কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু ৰাইজৰ অক্লান্ত চেষ্টাত চৌদিশটোৰ উন্নতি সাধন হয়। কলেজ প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ পিছত কিছু বছৰ ধৰি পোনতে নাজিৰা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত কলেজৰ কাম-কাজ চলাৰ পিছত বৰ্তমানৰ স্থানলৈ স্থানান্তৰ কৰা হয়।

মই কলেজত যোগদান কৰাৰ সময়ত অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষ যথাক্ৰমে প্ৰয়াত তনু কোঁৱৰ, হিতেশ্বৰ শইকীয়া (প্ৰাক্তন মুখ্যমন্ত্ৰী), নীলমণি বৰগোহাঁই, ঘন গগৈ, ড° লীলা

বছৰ বাগৰি যোৱাৰ লগে লগে কলেজখন অসমৰ ভিতৰতে লেখত ল'বলগীয়া এখন পূৰ্ণাঙ্গ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান (কলা, বিজ্ঞান আৰু বাণিজ্য শাখা) হিচাপে গঢ় লৈ উঠিবলৈ ধৰে। চালুকীয়া অৱস্থাত থকা কলেজৰ পুথিভঁৰালটিৰ অৱস্থাও উন্নতমানৰ হৈ উঠে।

গগৈ, বিমল কুমাৰ গগৈ (ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰাক্তন ৰেজিষ্ট্ৰাৰ (Registrar), বীৰেণ বৰগোহাঁই প্ৰমুখ্যে বিশিষ্ট ব্যক্তিসকলে অধ্যাপক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াই আছিল। সেইসময়ত কলেজৰ পুঁজি টনকিয়াল অৱস্থাত নথকাত কেইবাজনো অধ্যাপকে বিনা বেতনে সেৱা আগবঢ়াইছিল। পিছলৈ পুঁজি কিছু টনকিয়াল হোৱাত আমি প্ৰত্যেকজনে প্ৰতিমাহে ১৫০/২০০ টকাৰ পৰিতোষ লাভ কৰিছিলো। সময় বাগৰি যোৱাৰ পিছত কলেজখনে ঠন ধৰি উঠাত দেবেন দত্ত (কটন কলেজৰ প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ), ইন্দ্ৰ প্ৰসাদ গুপ্তা, তুৰাৰাম ৰাজকোঁৱৰ, সুখেন্দু চক্ৰৱৰ্তী, মুহী গগৈ, দিলীপ বুঢ়াগোহাঁই, পূৰ্ণ বুঢ়াগোহাঁই, আব্দুল বাকী, নীৰু গগৈ, ৰুক্মিণী বৰা প্ৰমুখ্যে অধ্যাপকসকলে যোগদান কৰি শৈক্ষিক দিশত তেওঁলোকৰ অৱদান আগবঢ়ায়। আৰ্থিক অৱস্থা ভাল নথকাত আৰু চৰকাৰী অনুদান আদি নোপোৱাৰ বাবে কেইবাবছৰ ধৰি কলেজত বিজ্ঞান শাখা খুলিব পৰা হোৱা নাছিল। এনে অৱস্থাত আমি দান-বৰঙণি সংগ্ৰহ কৰি আৰু চেৰিটি সঙ্গীত সন্ধিয়া অনুষ্ঠিত কৰি পোৱা টকা-পইচাৰে পিচলৈ বিজ্ঞান শাখা খোলা হৈছিল। সঙ্গীত সন্ধিয়াটি অনুষ্ঠিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে ময়ে আগভাগ ল'ব লগা হৈছিল যিহেতু সেই সময়ত মই কলেজৰ সঙ্গীত বিভাগৰ দায়িত্বত আছিলোঁ। বিজ্ঞান শাখাটোত পোন প্ৰথমতে অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰিছিল সৰ্বশ্ৰী পবন বুঢ়াগোহাঁই, সুৰেশ শইকীয়া, সোমেশ্বৰ নাথ, আলি হাইদৰ লস্কৰ, প্ৰণৱ দত্ত আদিয়ে। পিচলৈ অৰ্নাচ খোলাত কেইবাজনো অধ্যাপকে বিভিন্ন বিভাগত নতুনকৈ যোগদান কৰে।

অতি সৌভাগ্যৰ কথা যে তেতিয়াৰ অসমৰ শিক্ষামন্ত্ৰী দেৱকান্ত বৰুৱাই দিয়া প্ৰতিশ্ৰুতি অনুসৰি আৰু তেখেতে গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ এক উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰ উন্নয়নৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়াৰ ফলশ্ৰুতি হিচাপে ১৯৬৬ চনত কলেজ স্বীকৃতি লাভ কৰে। তেতিয়াৰ পৰা কলেজৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীসকল আৰু কলেজখনৰ ভ্ৰমে দা-দৰমহা

আৰু আন্তঃগাঁঠনিৰ উন্নয়ন পথ সুগম হ'ল।

বছৰ বাগৰি যোৱাৰ লগে লগে কলেজখন অসমৰ ভিতৰতে লেখত ল'বলগীয়া এখন পূৰ্ণাঙ্গ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান (কলা, বিজ্ঞান আৰু বাণিজ্য শাখা) হিচাপে গঢ় লৈ উঠিবলৈ ধৰে। চালুকীয়া অৱস্থাত থকা কলেজৰ পুথিভঁৰালটিৰ অৱস্থাও উন্নতমানৰ হৈ উঠে।

ঐতিহাসিক স্মৃতি বিজড়িত কলেজখনৰ শৈক্ষিক, সাংস্কৃতিক, খেলা-ধূলা, পৰিৱেশ আদিৰ ক্ষেত্ৰত সুনাম আছে। কলেজৰ প্ৰাৰম্ভণিৰ অৱস্থাত দেৱব্ৰত শৰ্মা নামৰ ছাত্ৰজনে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত অনুষ্ঠিত বি.এ. পৰীক্ষাত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ডিষ্টিংচন পাই উত্তীৰ্ণ হোৱাটো কলেজৰ বাবে গৌৰৱৰ বিষয় আছিল। তাৰ পিচৰ পৰ্য্যায়ত কলেজৰ বিভিন্ন পৰীক্ষাসমূহৰ (চূড়ান্ত পৰীক্ষা) ফলাফল ভাল আছিল। খেলা-ধূলাৰ ক্ষেত্ৰত কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আন্তঃকলেজ আৰু অন্যান্য প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি কৃতিত্ব অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। সাংস্কৃতিক দিশত কলেজখনে যথেষ্ট সু-নাম অৰ্জন কৰিছিল। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত অনুষ্ঠিত আন্তঃকলেজ সঙ্গীত প্ৰতিযোগিতা আৰু আন আন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানে অনুষ্ঠিত কৰা সঙ্গীত প্ৰতিযোগিতাসমূহত কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অংশগ্ৰহণ কৰি বিভিন্ন বঁটা লাভ কৰি কলেজলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছিল। কলেজৰ সঙ্গীত বিভাগৰ দায়িত্বত থাকি সঙ্গীতৰ উৎকৰ্ষকতাৰ বাবে দেহে-কেহে লাগিছিলোঁ। ময়ে ড° লীলা গগৈৰ দ্বাৰা ৰচিত “নিবিড় তিমিৰ ভেদি পোহৰৰে সীমা ভেদি..” কলেজ কোৰাছটিৰ সুৰ সংযোজনা কৰিছিলোঁ। কলেজৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান সমূহত ময়ো গীত পৰিৱেশন কৰিছিলো। তদুপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগ লাগি চন্দ্ৰ আৰন্ধৰা, দেবেন দত্ত, সুখেন্দু চক্ৰৱৰ্তী, পবন বুঢ়াগোহাঁই প্ৰমুখ্যে অধ্যাপক সকল আৰু ভূপেন বৰা (কৰ্মচাৰী), চহিদুৰ ৰহমান (লাইব্ৰেৰিয়ান) আদিয়ে নাট মঞ্চস্থ কৰিছিল। বিভিন্ন গীত-মাত আৰু নৃত্য প্ৰদৰ্শন কৰিছিল কলেজৰ কেইবাগৰাকী উদীয়মান শিল্পীয়ে। সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানসমূহত আমন্ত্ৰিত

অতিথি সু-শিল্পীসকলৰ অংশগ্ৰহণে অনুষ্ঠান সমূহৰ সৌষ্ঠৱ বঢ়াইছিল। এইখিনিতে কলেজৰ চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী অৰুণ কোঁৱৰে ৰচনা কৰা মধুৰ কবিতা বোৰৰ কথা উল্লেখ নকৰিলে ভুল হ'ব। কোঁৱৰৰ কবিতাসমূহে কলেজৰ সাহিত্য-সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনলৈ মূল্যবান বৰঙণি আগবঢ়াই গৈছে।

অপ্ৰাসংগিক হ'লেও এই কথা ক'ব খোজো যে ৰাজনীতিৰ ক্ষেত্ৰত গড়গাঁও কলেজৰ এক সুকীয়া অৱদান আছে। এই কলেজৰ পৰা অধ্যক্ষ তনু কোঁৱৰ বিধায়ক (নাৰ্জিৰা সমষ্টি), উপাধ্যক্ষ হিতেশ্বৰ শইকীয়া, অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী, ড° হেমপ্ৰভা শইকীয়া, মন্ত্ৰী, চন্দ্ৰ আৰন্ধৰা মন্ত্ৰী হৈছিল। মইও ১৯৭৮ চনৰ অসম বিধান সভা নিৰ্বাচনত মাহমৰা সমষ্টিত প্ৰথম কংগ্ৰেছ (আই) দলৰ প্ৰাৰ্থী হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰিছিলোঁ। মই কংগ্ৰেছ (আই) দলৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সদস্য আছিলো। সেইদৰে অধ্যাপক হিৰেণ ফুকন আৰু অধ্যাপক সোমেশ্বৰ নাথেও নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰিছিল। কেৱল সেয়ে নহয়, উজনি অসম ৰাজ্য পৰিষদ, টাই মঙ্গোলীয়া পৰিষদ আদিৰো জন্ম হৈছিল কলেজ প্ৰাঙ্গনতে।

গড়গাঁও কলেজত অধ্যাপনা কৰি থকা সময়ছোৱাতে মই ভাৰতৰ উপৰিও বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশত অনুষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰ্জাতিক বৌদ্ধ আলোচনা চক্ৰ আৰু সন্মিলন সমূহৰ উপৰিও আন আন একাডেমিক, দৰ্শন, ভাষা, সাহিত্য, ইতিহাস বিষয়ৰ আলোচনাচক্ৰ আৰু সন্মিলন সমূহত যোগদান কৰি সেই বিলাকত বিভিন্ন বিষয়ৰ তত্ত্বগধূৰ প্ৰবন্ধ পাঠ কৰি কলেজলৈ সন্মান কঢ়িয়াই আনিছিলো। এইদৰে সেইদিন ধৰি আজি পৰ্য্যন্ত সুদীৰ্ঘ ৫৪ বছৰ ধৰি একেৰাহে দেশ-বিদেশত অনুষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰ্জাতিক আলোচনাচক্ৰ আৰু সন্মিলন সমূহত যোগদান কৰি তত্ত্বগধূৰ প্ৰবন্ধ পাঠ কৰাৰ স্বীকৃতি ৰূপে বিভিন্ন বঁটা লাভ কৰাৰ লগতে এক সন্মানজনক আসনো লাভ কৰিছো।

গড়গাঁও কলেজৰ লগতে বালিঘাটৰ কথাও মনলৈ আহিছে। কলেজৰ সমীপত থকা বালিঘাট এডোখৰ সৰু ঠাই হ'লেও ইয়াৰ এক বিশেষত্ব আছে। বালিঘাট তিলি আলিৰ মাজভাগতে থকা বকুল গছজুপি তেতিয়া এটি সৰু জোপোহা পুলি আছিল। তাতেই এখন সৰু টেবুল ৰাখি পান-তামোলৰ সৰু দোকান দিছিল 'চিৰাজ' নামৰ ল'ৰা এজনে। আমি কলেজলৈ আহোঁতে আৰু যাওঁতে 'চিৰাজ'ৰ দোকানৰ কাষত প্ৰায়ে ৰওঁ। চিৰাজে তেতিয়া চাৰ এখন তামোলকে খাওক বুলি আগবঢ়াই দিয়ে। সেই ঠাইডোখৰতে বাছসমূহো ৰখাইছিল। ইফালে কিছুদূৰত আছিল দৈমাৰী চাহৰ দোকান। আমি তাতে কলেজৰ পৰা আহি চাহ-মিঠাই, শুকান ৰুটি আদি খাইছিলো যিহেতু সেইসময়ত কলেজ কেণ্টিন নাছিল। সেইসময়ত ৰাষ্ট্ৰবোৰ পকা নাছিল। সময় বাগৰি গ'ল। এতিয়া আৰু আগৰ সেই বালিঘাট নাই। বকুলজোপা বহুত ডাঙৰ হ'ল। অ'.এন.জি.চি. আহিল। বালিঘাটৰ ৰূপ সলনি হ'ল।

সুদীৰ্ঘ ৩২ বছৰ কাল কলেজত অধ্যাপনা কৰাৰ পিছত ১৯৯৭ চনৰ ১ মাৰ্চত অধ্যক্ষ হিচাপে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰো। এই সুদীৰ্ঘ কালছোৱাত গড়গাঁও, নাৰ্জিৰা, শিমলুগুৰি, মাদুৰি, শিৱসাগৰ আদি ঠাইৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু ৰাইজৰ লগত মোৰ এক নিবিড় সম্বন্ধ গঢ়ি উঠিছিল। মই অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাৰ সময়ত কলেজখনৰ সকলো দিশতে বহুখিনি উন্নয়ন সাধন হৈছিল।

গড়গাঁও কলেজখনে জন্মলগ্নে পৰা ছাত্ৰ সমাজৰ মাজত গুণগত শিক্ষাদান, বৌদ্ধিক চিন্তা-চৰ্চাৰ উৎকৰ্ষ সাধন, বহল দৃষ্টিভংগী সৃষ্টি কৰা আৰু উপযুক্ত মানৰ সম্পদ গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত এক বলিষ্ঠ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। আগন্তুক দিনবোৰতো কলেজখনে সকলো দিশতে সু-নাম অক্ষুন্ন ৰাখিব পাৰিব বুলি আশা কৰিলোঁ। কলেজখন সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ হৈ উঠক-এয়ে কামনা।

অনুৰণিত গৌৰৱ গাথা

ড° ৰীণা সন্দিকৈ

উপাধ্যক্ষ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

ইতিহাসপ্ৰসিদ্ধ গড়গাঁৱৰ পৰা মাত্ৰ তিনি কিলোমিটাৰ দূৰত্বতেই আমাৰ জন্মস্থান। সেইবাবেই শৈশৱৰ পৰা গড়গাঁও আমাৰ নিচেই চিনাকি। ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাসৰ সাক্ষ্য বহন কৰি গড়গাঁৱৰ বুকুত জিলিকি থকা কাৰেংঘৰ, গোলাঘৰ আৰু চাৰিওফালে প্ৰহৰী যেন হৈ সগৌৰৱে থিয় দি থকা ডাঙৰ ডাঙৰ গড়কেইটাৰ সৈতে সৰুতেই চিনাকি হৈ পৰিছিলোঁ। স্কুলৰ বন্ধৰ দিনবোৰত আমি গড়গাঁৱৰ কাৰেংঘৰ আৰু চৰাইদেউ মৈদাম চাবলৈ যোৱাৰ বৰ হেঁপাহ কৰিছিলোঁ। সেই পুৰণি কীৰ্তি চিহ্নবোৰ চাবলৈ যাওঁতে আমাৰ অভিভাৱকসকলে যেতিয়া সেই বিলাকৰ ইতিহাস বৰ্ণনা কৰিছিল আমি মন্ত্ৰমুগ্ধৰ দৰে শুনি গৈছিলোঁ। কেতিয়াবা আইতাহঁতৰ কোনোবাটো সাধুৰ লগত যেন কাহিনী বিলাকৰ যোগসূত্ৰ বিচাৰি পাইছিলো।

সময় বহুদূৰ আগুৱাই গ'ল। আৰু এই গড়গাঁৱৰ বুকুতেই কিছুসংখ্যক বৰেণ্য ব্যক্তিৰ ত্যাগ, দূৰদৰ্শী চেতনা আৰু আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টা লগতে ৰাইজৰ অকুণ্ঠ সহায়-সহযোগ আৰু বদান্যতাত জন্ম হ'ল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। আৰম্ভ হ'ল বৃহৎ গড়গাঁও অঞ্চলৰ শৈক্ষিক ইতিহাসৰ সোণোৱালী পৃষ্ঠা।

প্ৰথমে বাঁহ-খেৰৰ ঘৰতেই মাত্ৰ ৭৭ জন ছাত্ৰক লৈ আৰম্ভ কৰা শিক্ষানুষ্ঠানটি বৰ্তমান উজনি অসমৰ এখন লেখত ল'বলগীয়া মহাবিদ্যালয় হিচাবে পৰিচিত হ'ল। কলা, বিজ্ঞান আৰু বাণিজ্য তিনিওটা শাখাৰ বাবে চৰকাৰী অনুমোদন লাভ কৰিলে। সম্প্ৰতি কলা শাখাৰ ছটা বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰমৰে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অনুমোদন লাভ

কৰিলে। ১৯৫৯ চনৰ ৭ চেপ্তেম্বৰত প্ৰতিষ্ঠা হোৱা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে বৰ্তমান এখন পূৰ্ণাঙ্গ মহাবিদ্যালয় হিচাবে স্বীকৃতি পালে।

১৯৮১ চনত হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ আমিও গড়গাঁও কলেজতে উচ্চ শিক্ষা ল'বলৈ মনস্থ কৰিলো। সেই সময়ত হায়াৰ চেকেণ্ডেৰী নাছিল, প্ৰি. ডিগ্ৰী পাঠ্যক্ৰমহে আছিল। তেতিয়া অসমত বিদেশী বহিষ্কাৰ আন্দোলনৰ ভৰপক সময়। আমিও পঢ়া-শুনাতকৈ আন্দোলন বেছিকৈ কৰিছিলো। অপৰিপক্ক চিন্তা-ভাৱনা আৰু দেশপ্ৰেমৰ আৱেগে আমাক পঢ়াৰ পৰা বহুদূৰ আঁতৰাই নিছিল। তথাপি প্ৰি.ডিগ্ৰীত উত্তীৰ্ণ হ'লো, পুনৰ নিজৰ কলেজখনতেই ডিগ্ৰী পঢ়িলো প্ৰাণী বিজ্ঞান সন্মানৰ বিষয় হিচাবে লৈ। তেতিয়া আমাৰ প্ৰিন্সিপাল ছাৰ আছিল প্ৰয়াত তনু কোঁৱৰদেৱ। তেখেতৰ গহীন-গম্ভীৰ চাল চলন, কথা-বতৰা আৰু ব্যক্তিত্বক আমি ভয়ো কৰিছিলো আৰু শ্ৰদ্ধাও কৰিছিলোঁ। সেই সময়ত আমি কলেজৰ সকলো শিক্ষাগুৰুকে চিনি পাইছিলো আৰু শ্ৰদ্ধা-ভক্তি কৰিছিলো। সকলো শিক্ষাগুৰুৰ পৰা আমিও আন্তৰিকতাপূৰ্ণ অনুশাসন আৰু মৰম-স্নেহ লাভ কৰিছিলো। আজিৰ দৰে বিজ্ঞানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কলা বা বাণিজ্য শাখাৰ শিক্ষকক, কলা আৰু বাণিজ্য শাখাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিজ্ঞান শাখাৰ শিক্ষকক চিনি নোপোৱাৰ দৰে পৰিৱেশ নাছিল। আমাৰ ইংৰাজী অধ্যাপক প্ৰয়াত বীৰেণ বৰগোহাঁই ছাৰ, অৰ্থনীতিৰ অধ্যাপক প্ৰয়াত ভৰত ৰাজকোঁৱৰ ছাৰ, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ অধ্যাপক প্ৰয়াত অনূপূৰ্ণা বাইদেউ, নিৰু বাইদেউ আদিৰ স্নেহসিক্ত সান্নিধ্য আজিও মৰ্মে মৰ্মে উপলব্ধি কৰো।

বিজ্ঞান শাখাৰ শিক্ষাগুৰুসকল আমাৰ অভিভাৱকৰ দৰেই আছিল। ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপক শ্ৰীযুত পবন বুঢ়াগোহাঁই ছাৰৰ ক্লাছবোৰ আজিও মনত পৰে। কি সুন্দৰ আছিল ছাৰৰ পাঠদান! পঢ়ুৱাখিনি যেন আমাৰ মগজুত একেবাৰেই সোমাই গৈছিল! ঘৰুৱা টিউচন তেখেতে কেতিয়াও কৰা নাছিল, কিবা নুবুজিলে পিছত বুজাই দিছিল। শ্ৰীযুত অতুল গগৈ ছাৰ, প্ৰয়াত যতীন কোঁৱৰ ছাৰ, শ্ৰীযুত প্ৰণৱ দত্ত ছাৰ আৰু শ্ৰীযুত সুৰেন্দ্ৰ নাথ দত্ত ছাৰৰো ক্লাছবোৰ মনোগ্ৰাহী আছিল। প্ৰাণী বিজ্ঞানৰ শিক্ষাগুৰুসকল আছিল প্ৰয়াত সোমেশ্বৰ নাথ ছাৰ, প্ৰয়াত অমূল্য ফুকন ছাৰ, শ্ৰীযুত বেণুধৰ গগৈ ছাৰ আৰু ড° টুটুল বৰতামূলী বাইদেউ। তেখেতসকলে বৰ যত্নসহকাৰে আমাৰ ক্লাছবোৰ লৈছিল। শ্ৰীযুত বেণুধৰ গগৈ ছাৰে আমাক কেৱল শ্ৰেণীৰ পাঠ্যপুথিৰ ভিতৰতে আৱদ্ধ নাথাকি খেলা-ধূলা, সাহিত্য, সঙ্গীত আদি সকলো দিশতে আগবাঢ়ি যাবলৈ সদায় উৎসাহ অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছিল। এইখিনিতে গগৈ ছাৰে কৰোৱা এটা আমোদজনক প্ৰেকটিকেলৰ কথা মনত পৰিছে। আমাৰ এটা প্ৰেকটিকেল আছিল চৰাইৰ স্কেলিটন বনোৱা। তাৰ বাবে আমি প্ৰত্যেকেই এটাকৈ মুৰ্গী আনি বিভাগৰ চোতালত এটা ডাঙৰ পাত্ৰত সিজাই কোমল কৰিছিলো। তাৰ পিছত আমাৰ কেচি, ফ'ৰচেপ ইত্যাদিবোৰ ভালদৰে ষ্টেৰিলাইজ কৰি মাংসখিনি পৃথক কৰিছিলো। হাড়বোৰ নিয়ম অনুসাৰে পুনৰ যোৰা লগাই লগাই এটা আৰ্টিকুলেটেড স্কেলিট তৈয়াৰ কৰিছিলো। কামটো যথেষ্ট কষ্টকৰ আৰু সময় লোৱা কাম আছিল কিন্তু মাংসখিনি ছাৰে বালিঘাটৰ দৈমাৰী হোটেলত ৰান্ধিবলৈ দিছিল আৰু আমি সকলোৱে খাবলৈ পাই স্মৃতি লাগিছিল।

সেই সময়ত বিজ্ঞান শাখাৰ কেৱল ৰসায়ন বিজ্ঞান আৰু প্ৰাণী বিজ্ঞানতহে সন্মান খোলা হৈছিল। পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ভূতত্ত্ব, গণিত, উদ্ভিদ বিজ্ঞান আৰু পৰিসংখ্যা বিজ্ঞানত সন্মান খোলা হয়। আমি স্নাতক পৰীক্ষা দিয়া বছৰটোত আমাৰ কলেজৰ বিজ্ঞান শাখাৰ ফলাফল খুউব ভাল হৈছিল। ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দুজনেই প্ৰথম শ্ৰেণী পাইছিল,

দুয়োজন আমাৰ কলেজৰে আছিল। দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰো প্ৰথম স্থানকেইটা আমাৰ কলেজৰে আছিল। প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এজনেই প্ৰথম শ্ৰেণী পাইছিল, তেওঁ তিনিচুকীয়া কলেজৰ আছিল। দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থানকেইটা আমাৰ কলেজৰ আছিল। উল্লেখযোগ্য যে সেই সময়ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সংখ্যা তেনেই নগণ্য আছিল, আজিৰ দৰে সকলোৱে প্ৰথম শ্ৰেণী পোৱা নাছিল।

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত গড়গাঁও কলেজৰ

**ডিব্ৰুগড়
বিশ্ববিদ্যালয়ৰ
ভিতৰত গড়গাঁও
কলেজৰ ৰসায়ন
বিজ্ঞান বিভাগৰ
এটা সুনাম আছিল।
আৰু এই বিভাগৰ
পৰাই বহু ছাত্ৰ-
ছাত্ৰী সুখ্যাতিৰে
ওলাই গৈ বিভিন্ন
স্থানত প্ৰতিষ্ঠিত
হৈছেগৈ।**

ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ এটা সুনাম আছিল। আৰু এই বিভাগৰ পৰাই বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সুখ্যাতিৰে ওলাই গৈ বিভিন্ন স্থানত প্ৰতিষ্ঠিত হৈছেগৈ। শিক্ষক, অধ্যাপক, বিজ্ঞানী আদি হৈ দেশৰ বাহিৰেও বিদেশতো সুনাম অৰ্জন কৰিছে। ড° সুৰজিত কোঁৱৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপকৰূপে, ড° ৰাণা হাউলাদাৰ কেলিফৰ্ণিয়াত জ্যেষ্ঠ বিজ্ঞানীৰূপে আৰু বহু প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিভিন্ন স্থানত নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিছে। প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগৰ পৰাও বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সুখ্যাতিৰে উদ্ভীৰ্ণ হৈ বিভিন্ন স্থানত নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁলোকৰ ভিতৰত শ্ৰীমতী বেলি চেতিয়া (বেংক বিষয়া), শ্ৰীমতী ইৰিণা কোঁৱৰ (অধ্যাপক),

শ্ৰীমতী কাব্যশ্ৰী ফুকন (অধ্যাপক), ড°

অজিত কুমাৰ পাৰ্চাৰী (বিজ্ঞানী), শ্ৰীযুত অনুজ বড়া (প্ৰতিষ্ঠিত ব্যৱসায়ী), জ্যোতিৰ্ময়ী হাতীবৰুৱা (ফৰেষ্ট ৰেঞ্জাৰ) আদিৰ নাম উল্লেখযোগ্য। ভূ-তত্ত্ব বিজ্ঞান বিভাগৰ পৰাও বহুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সুখ্যাতিৰে উদ্ভীৰ্ণ হৈ দেশ আৰু বিদেশত নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। তেনেদৰে পদাৰ্থ বিজ্ঞান, উদ্ভিদ বিজ্ঞান, গণিত আৰু পৰিসংখ্যা বিজ্ঞানৰ বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিভিন্ন স্থানত সংস্থাপিত হ'ব পাৰিছে।

কলা আৰু বাণিজ্য শাখাৰ পৰাও কোনোৱে অধ্যাপক, কোনোৱে প্ৰশাসনিক বিষয়া, কোনোৱে আইন, কোনোৱে সাহিত্য, সঙ্গীত, খেলা-ধূলা আদিত নিজৰ

পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাইছে।

ৰাজনীতিৰ পথাৰখনতো গড়গাঁও কলেজৰ শিক্ষক-ছাত্ৰ উভয়ে উল্লেখযোগ্য অৱদান আগবঢ়াই আহিছে। অসমৰ প্ৰাক্তন মুখ্যমন্ত্ৰী কৰ্মশ্ৰী প্ৰয়াত হিতেশ্বৰ শইকীয়াদেৱে গড়গাঁও কলেজতে উপাধ্যক্ষ হিচাবে সেৱা আগবঢ়াইছিল। অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ প্ৰয়াত তনু কোঁৱৰ ছাৰ নাজিৰা সমষ্টিৰ বিধায়ক হৈছিল। অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ প্ৰয়াত চন্দ্ৰ আৰন্ধৰা ছাৰ অসম চৰকাৰৰ ৰাজহ মন্ত্ৰী হৈছিল। বৰ্তমানেও অসম চৰকাৰৰ ৰাজহ আৰু দুৰ্যোগ ব্যৱস্থাপনা বিভাগৰ কেবিনেট মন্ত্ৰী শ্ৰীযুত যোগেন মহন ডাঙৰীয়া গড়গাঁও কলেজৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ।

সেইদৰে ভাষা-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনতো গড়গাঁও কলেজৰ শিক্ষক-ছাত্ৰ উভয়ে যথেষ্ট অৱদান আছে। বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ, সু-সাহিত্যিক তথা বুৰঞ্জীবিদ প্ৰয়াত ড° লীলা গগৈদেৱে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰাৰ আগতে গড়গাঁও কলেজৰে অধ্যাপক আছিল। গড়গাঁও কলেজ সঙ্গীতটি তেখেতেই ৰচনা কৰিছিল। বৌদ্ধ পণ্ডিত তথা গড়গাঁও কলেজৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ ড° ললিত শ্যামদেৱে সঙ্গীতটিৰ সুৰ দিছিল। অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি তথা কথাশিল্পী ইমৰান শ্বাহদেৱেও গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত কিছুদিন অধ্যাপনা কৰিছিল। কলেজখনৰে অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ তথা বুৰঞ্জীবিদ প্ৰয়াত দিলীপ বুঢ়াগোহাঁইদেৱে সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত যথেষ্ট বৰঙনি আগবঢ়ালে। অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক তথা সু-সাহিত্যিক শ্ৰীযুত দুৰ্লভ বুঢ়াগোহাঁই ছাৰ, প্ৰাক্তন ছাত্ৰী তথা কবি শ্ৰীযুতা স্নিগ্ধাৰাণী গগৈ আৰু শ্ৰীযুতা অৰুণা চেতিয়া খাটনিয়াৰ ডাঙৰীয়ানীয়ে সাহিত্যৰ জগতখনলৈ উল্লেখযোগ্য অৱদান আগবঢ়াই আহিছে।

নতুন চামৰ ভিতৰতো আমাৰ মৰমৰ ছাত্ৰী শ্ৰীমতী অনন্যা গগৈয়ে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত কলেজক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি দুবাৰকৈ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকাৰ খিতাপ অৰ্জন কৰি কলেজখনলৈ সন্মান কঢ়িয়াই আনিছে।

বহুকেইজন ছাত্ৰই ৰাজ্যিক আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত খেলাৰ সুযোগ পাই কলেজখনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে।

এই সকলোবোৰ গড়গঞক লৈ আমি গৌৰৱান্বিত, নিজেও গড়গঞ হোৱাৰ গৌৰৱ অনুভৱ কৰো। আনে যিয়েই নকওক কিয় গড়গাঁও কলেজ আমাৰ আৱেগ আমাৰ স্বাভিমান। জীৱন গঢ়াৰ মধুৰতম সময়খিনি গড়গাঁও কলেজতে পাৰ কৰিছো। আমাৰ ভাই-ভগ্নী সকলোৱে ইয়াতেই অধ্যয়ন কৰি গৈছে। মোৰ স্বামী প্ৰয়াত ইন্দ্ৰজিত চেতিয়াও গড়গাঁও কলেজৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ। তেখেতৰ

স্মৃতিত এটি ভৱন ইন্দ্ৰজিৎ চেতিয়া সোঁৱৰণী ভৱন (ICM Hall) আমি মহাবিদ্যালয়খনলৈ আগবঢ়াইছো। আমাৰ কৰ্মজীৱনো গড়গাঁও কলেজতে আৰম্ভ হৈছিল আৰু গড়গাঁও কলেজতেই সমাপ্তি হ'ব। বছৰটোৰ শেষৰফালে অৱসৰ ল'ম, কিন্তু গড়গাঁও কলেজ হৃদয়ত থাকি যাব।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে ইতিমধ্যে চৌষষ্ঠিটা গৌৰৱময় বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে। সময়ৰ লগে লগে কলেজখনৰো বহু পৰিৱৰ্তন হ'ল। আন্তঃগাঁথনি বহুত উন্নত হ'ল। শিক্ষক, ছাত্ৰ তথা কৰ্মচাৰীৰ সংখ্যাও যথেষ্ট বাঢ়িল। নতুন নতুন পাঠ্যক্ৰমৰো সংযোজন হ'ল। অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ ড° পূণ্যধৰ গগৈদেৱৰ কাৰ্যকালতো আন্তঃগাঁথনিৰ যথেষ্ট উন্নত হ'ল। তদুপৰি তেখেতে বিভিন্ন স্থানৰ পৰা নানান ফল-ফুলৰ গছ আৰু বহুতো মূল্যবান গছ সংগ্ৰহ কৰি কলেজ চৌহদত ৰুই চৌহদটো তপোবন সদৃশ কৰিছিল। বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্তদেৱ এজন বিশিষ্ট নিবন্ধকাৰ, সাহিত্যিক আৰু সুবক্তাৰূপে সকলোৰে পৰিচিত। তেখেতৰ নেতৃত্বত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খনিয়ে নিশ্চয় আৰু এচাপ আগুৱাই যাব। আমি আশাবাদী, অধ্যক্ষৰ নেতৃত্বত শিক্ষক, ছাত্ৰ আৰু কৰ্মচাৰী সকলোৰে সমন্বিত প্ৰচেষ্টাত মহাবিদ্যালয়খন উন্নতিৰ জখলাত দোপত-দোপে উঠি যাব। মহাবিদ্যালয়খনৰ এই অগ্ৰগামী যাত্ৰা নিৰৱধি হওক, এয়াই আমাৰ কাম্য।

যৌৱনৰ নদীত জীৱনক বিচাৰি (বৰ্তমান সময়ত যুৱসমাজৰ কলমে কি কয়)

হয়তো ক'ৰবাত কেতিয়াবা কোনোটো কাহিনী একেই থাকে যদিও সলনি হয় চৰিত্ৰৰ। কাহিনীবোৰ নিজাঁৰ নহয়। একোটা কাহিনীৰ মাজত কাৰোবাৰ হেঁপাহে ধান বানে, কাৰোবাৰ আশা স্বপ্নাতুৰ হয়, কাৰোবাৰ আৱেগে নিশ্চুপে বাহৰ পাতে। একোটা কাহিনীয়ে কাৰোবাক জীয়াব পাৰে, কাৰোবাৰ দুখ মচিব পাৰে আৰু কাৰোবাৰ জীয়া সুখ কাঢ়িবও পাৰে। কাৰণ একোটা কাহিনীৰ অন্তৰালত কোনোবা এজনৰ জীয়া আৱেগৰ পৰশ সজল হৈ থাকে। কাহিনী কেতিয়াও মৃত হ'ব নোৱাৰে। একোটা দৃশ্যপট সদৃশ কাহিনী আৱেগ আৰু অশ্ৰুৰ খেলত সৃষ্টি হয়। মনটোৱে যেতিয়া শৰীৰৰ বিপৰীতে ক্ৰিয়া কৰে তেতিয়া আৱেগে কাহিনীৰ ৰূপ লয়। হয়তো সেই ব্যক্তিজন সেই মুহূৰ্তত তেওঁৰ চৰিত্ৰত নাথাকিব পাৰে, কিন্তু তেওঁৰ চৰিত্ৰৰ প্ৰশস্তি আৱেগ তেওঁৰ চৰিত্ৰত অংকিত ব্যক্তিজনৰ মাজেৰে প্ৰস্ফুটিত হয়। কাহিনী একোটাৰ উপলব্ধি সকলোৰে বাবে হয়তো সম্ভৱ নহ'ব পাৰে। কাৰণ সংগীবিহীন ব্যক্তিজনেহে মাত্ৰ বুজিব পাৰে তেওঁৰ নিঃসংগতাৰ নিষিদ্ধ কাহিনী। হয়তো তেওঁৰ বাবেও ক'ৰবাত আপোন কোনোবা আছে/থাকিব পাৰে, কিন্তু তাৰ পাছতো কিছুমান বিশেষ মুহূৰ্তত তেওঁ নিঃসংগ য'ত তেওঁ নিজে নিজক অনুধাৱনৰ প্ৰয়াস কৰে। সেই ক্ষণৰ অশ্ৰুবোৰো নিঃসংগ। আৰু তেনে স্থলতে একোটা কাহিনীয়ে আৱেগৰ ভাষাৰে শব্দৰ মালিতাৰে সাজি কাহিনীৰ ৰূপ পায়।

—পাখী

জীৱন সপোন

আজি আগবাঢ়িব খুজিছোঁ এটা নতুন পাঠৰ সৈতে ... পাঠ বুলি এইবাবেই ক'লো কাৰণ বহুতে/অধিকাংশই হয়তো এইবোৰ কৈ/লিখি দেখুৱাই থকাটোক পাঠ পঢ়ুৱা বুলিয়েই গণ্য কৰে। নহয় জানো? নিশ্চয় হয়। বাৰু হ'লেও নহ'লেও আগবাঢ়িছো ... ভাল পালে পঢ়িব, আমনি পালে ... (আপোনাৰ ইচ্ছা)।

বহুতেই হয়তো এনে কিছুমান অনুভৱৰ পাহাৰ বুকুত গঢ়ি ৰাখিছে য'ত কিছুমান বিশেষ ব্যক্তিৰ অৱস্থিতিহে আছে। এনে কিছুমান ব্যক্তি যি আপোনাৰ কাৰণে বিশেষ আৰু যাৰ কাৰণে আপুনি বিশেষ। নহয় জানো? নিশ্চয়কৈ সেই বিশেষ ব্যক্তিজনে আপোনাৰ কিছুমান বিশেষ অন্তৰংগতা সাঁচি ৰাখিছে। কাৰণ তেওঁ আপোনাৰ আৰু আপুনি তেওঁৰ প্ৰিয়। সেই বিশেষ ব্যক্তিজন/গৰাকীক হেৰুৱাৰ ভয় নিশ্চয় সকলোৰে থাকে। কিন্তু যেতিয়া সেই ব্যক্তিজনক হেৰুৱাৰ ভয়টো সেই নিৰ্দিষ্ট ব্যক্তিজনেই বুজি আপোনাক আশ্বাস দিয়ে তেন্তে আপুনি তেওঁৰ বাবে বিশেষ ৰূপত বিশেষ। যেতিয়া তেওঁৰ ব্যস্ত জীৱনশৈলীৰ মাজতো তেওঁ আপোনাৰ সেই ভয়খিনি আঁতৰাবৰ কাৰণে আপোনাৰ লগত থাকে সেইখিনি মুহূৰ্ত বিশেষ।

কিন্তু এইখিনিতেটো শেষ নহয়। আপোনাৰ লগত থাকিম বুলি আপোনাক আশ্বাস দিয়া মানুহজন/গৰাকীয়েও কেতিয়াবা হয়তো বাধ্যত পৰি/বিশেষ কাৰণবশতঃ/স্ব-ইচ্ছাৰেই আপোনাক অৱহেলা কৰিব পাৰে, আপোনাৰ পৰা

আঁতৰি থাকিবলৈ বিচাৰিব পাৰে। অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য। আজি কোনোবাই নামানিব পাৰে অৱশ্যেই হয়তো সকলোৰে ক্ষেত্ৰত নহ'বও পাৰে এনেকুৱা কিন্তু হোৱাৰ সম্ভাৱনাও থাকে। তেতিয়া আপুনি কি কৰিব? হয়তো কোনোবাজনে কিবা প্ৰকাৰে তেওঁক আপোনাৰ লগত ৰখাৰ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিব আৰু কোনোবাজনে হয়তো হ'বলগীয়া আছিল বুলি মানি ল'ব। কিন্তু এনেকুৱা ক্ষেত্ৰত দুখ সকলোৰে সমানেই হয়। কোনোবাই মানি ল'ব বিচাৰে আৰু কোনোবাই নিবিচাৰে। সেয়া হ'ল বিশ্বাসৰ বিচ্ছেদ।

আৰু ইয়াৰ পাছৰ পৰ্যায় এনেকুৱা হয় যে কিছুমানে সেই বিশেষ ব্যক্তিজনৰ পৰা আঁতৰি অহাৰ মুহূৰ্তৰ পৰা একপ্ৰকাৰ ভাগি পৰে, হতাশাত ভুগে। কিন্তু কয় নহয় মানুহ পৰিস্থিতিৰ দাস। হয়তো সেই ব্যক্তিজনৰো ব্যক্তিগত সমস্যা থাকিব পাৰে বা হয়তো আপুনি ক'ৰবাত কেনেকাকৈ তেওঁৰ জীৱনত সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে। সেয়ে হোৱাটোক মানি লৈ আগলৈ খোজ দিব লাগিব। হয়তো আপোনাৰ জীৱনত সেই বিশেষ ব্যক্তিজনৰ চৰিত্ৰৰ পুনৰ প্ৰৱেশ ঘটিব পাৰে, নতুবা আন এজনেও সেই স্থানৰ অনুগ্ৰহত অপেক্ষা কৰিব পাৰে বা হয়তো কেতিয়াবা আপোনাৰ জীৱনৰ পৰা সেই স্থান সম্পূৰ্ণৰূপে মোহাৰি যাব পাৰে। পোৱা নোপোৱাৰ হিচাপেইতো আৰু জীৱন নহয়। জীৱন হ'বলৈ আনৰ সুখ চাওঁ সুখী হ'বলৈ শিকিব লাগিব। আপুনি সুখী হোৱাৰ স্বাৰ্থত আনক নিজৰ মাজত ৰখাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁক তেওঁৰ মতে থাকিবলৈ দিয়কচোন। আপুনিও সুখী হোৱাৰ বাট বিচাৰি পাব। সেয়ে কোৱা হয় 'জীৱন অনুপম'।

— পাখী

অভিজ্ঞতা

বহুত পালো, বহুত হেৰালো, বহুত শিকিলো, বহুত অভিজ্ঞতা ল'লো। এই বহুত শব্দটোৰ কাৰণে চাগে বহুতেই ভাবিব, 'এনে বৰ জীৱনটো পাৰ কৰিলে, ভৰ জীৱন নাপাওঁতেই এইবোৰ'। কথাটো মিছা বুলিওনো কি যুক্তিত কওঁ। পিছে আমিও ১৮/১৯ বছৰ পাৰ কৰি আহিলো। অভিজ্ঞতা আমাৰো আছে। হয়তো ভৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাও নহয়। কিন্তু পোৱা নোপোৱাৰ হিচাপবোৰটো সকলোতে আছেই। কোনোবাই কাৰোবাৰ বাবে অপেক্ষা কৰিয়েই নিজৰ জীৱনৰ বাট পাহৰিছে, কোনোবাই কাৰোবাৰ

সুখৰ কাৰণে আপ্ৰাণ চেষ্টা চলাইছে, কোনোবাই কৰিনো কি হ'ব বুলি যুক্তিৰ মালাৰে থকা-সৰকা কৰিছে, আকৌ তাৰ মাজতে কোনোবাই কাৰোবাক এৰিছে-ধৰিছে, মুঠৰ ওপৰত বুজা হোৱাৰ পৰাই সকলো কিবা নহয় কিবাকৈ ব্যস্ত। কাৰোবাৰ ওপৰত ঘৰৰ অবাধ হেঁচা 'তই এইটোৱেই কৰিব লাগিব', কাৰোবাৰ ওপৰত পৰিস্থিতিৰ হেঁচা 'মই এইটো কৰাটো প্ৰয়োজনীয়'। কাৰোবাৰ ঘৰত ২ সাঁজ ভাতৰ কাৰণেও কষ্টৰ অন্ত নাই, দুচকুত একমাত্ৰ ল'ৰাক পঢ়ুৱাৰ বাবে আশা। এই ১৮ বছৰ বয়সত আমি এনেবোৰ অভিজ্ঞতাৰে অভিজ্ঞ হৈছে জীৱন জীয়াবলৈ শিকিছোঁ। চকুৰ আগত সপোন, সপোনৰ পাছত লাগিছে হেঁচাই নাথাকক কিয় সপোন হিচাপেই লৈ জীয়াইছো আৰু বিকল যেন হৈ পৰা মগজুত পাৰাপাৰ চিন্তাৰ হেঁচা ঠেলা, মিনিটে প্ৰতি মনত এটাই কথা, 'কেতিয়া ঠিক হ'ব সকলো!' বুকুত অশান্তিৰ বিষ। তাৰ মাজতো সকলো ঠিক কৰাৰ হেঁপাহ। কেতিয়াবাটো এনেকুৱা লাগে যেন সময়েও আমাক তাক্সি কৰিছে। কিন্তু ৰৈ যাব নোৱাৰো। সেইবোৰৰ মাজতো কিন্তু ওঁঠৰ কোণত কেতিয়াবা হাঁহি এচৰেঙা আহে। তাতো পৰম প্ৰশান্তি। সোণ হৰিণৰ পাছত দৌৰোতে ভাগৰুৱা হৈ বহি পৰিছে কেতিয়াবা নদীৰ পাৰত, কেতিয়াবা চাপৰিত কঁহুৱা ফুলা চাই, কেতিয়াবা বন্ধু মহলৰ আড্ডাত নতুবা কৃষ্ণচূড়াৰ বাটত ক্ষণ্তক। আকৌ আগবাঢ়িছোঁ ভাগৰুৱা শৰীৰেৰে ... গৈ আছো আৰু গৈ আছো মাথো ...

— পাক্ষী

বান্ধোন

যিকোনো সম্পৰ্ক বা সম্বন্ধক ৰাঙলী হৃদয়ৰ অবাঞ্চিত আকুলতাৰে আকোঁৱালি লৈ হঠাৎ বিবুদ্ধিৰ মেৰপাকত পৰি বন্দী হ'ব অনুভৱ কৰিছেনে?

বিশ্বাসৰ তাগিদাত পৰিয়েই নুফুলা ফুলৰ কলিটো নুফুলা ফুলৰ কলিৰ পৰা মধুৰ সম্বন্ধ এটাৰ নামেৰে সুবাসিত হয়। সকলো ঠিকে থাকে যেতিয়ালৈকে ই একপক্ষীয় নহয়। পাকচক্ৰত পৰি লাহে লাহে নিহিত অভিমান, দাবীবোৰ নোহোৱা হ'বলৈ ধৰে। কিয়নো এজনৰ অভিমানত আনজন আগুত নহয় আৰু এতিয়া, বৰঞ্চ উত্তৰত আহে সকলো সময়তে ভাল নালাগে নহয় এইবোৰ। আচৰিত নহয়নে য'ত নেকি আপোনাৰ সম্বন্ধিত গৰাকী এক সময়ত অভিমানবোৰৰ

বলতেই ওচৰ সম্বন্ধীয় হৈ উঠিছিল। মানুহ হিচাপে প্ৰত্যেকৰে আবেগ আছেই দিয়কচেন। তৎসত্ত্বেও আবেগৰ জাক-জমকবোৰ প্ৰকৃতনে, দীৰ্ঘস্থায়ী তাক লৈহে বিমোৰত পৰিবলগীয়া হয়। কেতিয়াবা এজনে আনজনৰ আবেগ-উপলব্ধি কৰে যদিও মাজৰে এজনে আবেগৰ সজীৱতাবোৰ পি পি খায়। পৰিস্থিতিৰ সলনি নিশ্চয় ইচ্ছা মতে হয়, বহুতে ক্ষণিকভাৱে আবেগক গ্ৰহণ কৰি তাৰ মৰ্মাথ বুজি নাপায়। আচলতে আবেগে যেতিয়া প্ৰিয়জনক বিৰক্তনুভৱ কৰাই তেতিয়াই উমান পাব পাৰি প্ৰিয়জন আৰু প্ৰিয় হৈ থকা নাই। প্ৰিয়জনে প্ৰিয়জনক হেৰুওৱাৰ ভয়ত সমস্ত অজুহাতৰ দহন কৰি মাথো নীলাভ আকাশৰ বিশালতাৰে আৱৰি ৰাখিব খোজে। সময়ৰ অজুহাত দি নিজকে ভাল প্ৰতিপন্ন কৰাৰ কোনো দৰকাৰ নাই, হেৰোঁ অজুহাতৰ ভাষা আপোনাক ভালপোৱাজনৰ বাবে নহয়। ভালপোৱাজনে আপোনাৰ প্ৰতিটো খবৰ ৰাখে, কাৰণ আপুনি তেওঁৰ ‘আপোন’। প্ৰশ্ন হয় আশাবোৰৰ কি হ’ব, প্ৰতিশ্ৰুতিবোৰ? বহুতে কয় আঁতৰি যাওঁক য’ত আপোনাৰ গুৰুত্ব নাই। কিন্তু সহজ নহয়, হ’লেও আঁতৰিতো যাবই লাগিব হিয়াৰ কোণৰ নিৰ্মম বোজাটোক এৰি থৈ স্মৃতিৰ দোলাত দুলি দুলি এক ন-পথৰ অভিমুখে! পিছে বুকুত লগা ঘাঁবোৰ থাকিয়েই যায় আৰু প্ৰিয়জনৰ প্ৰতি কৰা প্ৰাৰ্থনাবোৰো যেন বচনবদ্ধ হৈ চিৰজীৱনৰ বাবে যে য’তেই আছে কুশলে থাকক, অথচ এজনে হ’লেও সুখৰ দলিচাত সুখানুভৱ কৰিছে।

— পৰীক্ষিত

শূন্যতা

এখন সঁতীহীন মৰানৈ ... সন্মুখত জুইৰঙী অস্তৰ বাবে ব্যাকুলিত সূৰ্য, এখন জুইফুলীয়া আকাশ আৰু এটা ৰাগীলগা আবেলিৰ একাকীত্ব।

স্থিৰ হৈ ৰৈ থকা মৰানৈৰ কাষৰ এটা বৰশিলত বহি মইৰূপী এটা মৰা মানুহ। ঘৰমুখী পখীৰ বাদে ... এই ভাৱহীন কথকৰ অনুধৱনত সন্মুখৰ দৃশ্য প্ৰায় প্ৰাণহীন।

ঠিক যেন এখন কেনভাচ ... মৃত সময়ৰ হীনতাক তুলি ধৰা এখন স্থিৰ জলছবি!! মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তৰ অনুভূতিহীন মৃতলোক (মইৰূপী) মৰানদীখনে প্ৰাণপাব বুলিয়ে ৰৈ আছে। পুনৰ নতুন এটি আবেলিৰ চুচুক-চামাক!!

মৰানৈখনক লৈয়ে গতি কৰা কেনভাচখনো

অপেক্ষাৰত অকণমান প্ৰাণৰ বাবেই...

একেই আছে সকলো... সদায় সেই একে মৃত কাহিনীৰে পুনৰাবৃত্তি।

এয়া আকৌ এটা তেজৰঙী আবেলি, মৃতসময়ৰ জীয়া ছবিৰ হাঁহাকাৰে টো খেলোৱা শূন্যতাৰ সৈতে একতাৰে।

— নীহা

প্ৰকৃততা

উম্ ব্যস্ততাৰ অৱগুণ্ঠনেৰে নিজকে ঢাকি ৰখাৰ অহৰহ টনা আজুৰা চলিছে। ভাগৰি পৰা নাই যদিও কেৱল অলপ শান্তিৰ আতুৰতাই বাউল দি মাতি কৈছে অবুজ তটিনীৰ টোৱে কাহানিও শান্তি নিদিয়ে। অনুভৱ হ’ব পাৰে ক্ষণেকৰ বাবে, কিন্তু ই শান্ত নহয়। সেয়ে অলপ শান্তিৰ প্ৰশ্নই বিচাৰি বালিত আওকাণ হৈ পৰি থকা নৌকাখনত থিয় হয়। লাভ কৰে অলপ শান্তি। কিমাননো আৰু নিজকে কষ্ট নিদিয়ে অকথ্য মেটমৰাৰ বোজা লৈ। সেই গুটিমালিৰে চৌদিশ মলমলাই থকা দিনবোৰ আৰু বায়ুৰুদ্ধ যেন অনুভৱ হোৱা দিনবোৰ প্ৰত্যেকেই ৰংগমঞ্চৰ নানাৰঙী অনুভৱ প্ৰশস্ত কৰিছে লিহিৰী মনটোত। তাৰ মাজৰেই বিষাদৰ কলাৰঙী অনুভৱে যেন মৰম, ভালপোৱা, যত্নত সঁচা-মিছাৰ প্ৰশ্নবোধক আনি দিয়ে। সকলোতো একেই আছিল হঠাৎ কিয়? প্ৰশ্নবোধক ডালেই হেঙাৰ তৰিছিল মজবুত সম্পৰ্কটিত। দিনবোৰ বাগৰে তেনেকৈয়ে প্ৰতিশ্ৰুতিৰ অনাকাংক্ষিত ছিদ্ৰৰ দোহাইদি। বিস্ফোৰিত হয় মৌনতাৰ তাণ্ডৱত সকলো। তথাপি আঁতৰি আহিও মান্তি হয় এবাৰ পুনৰ সুযোগ দিয়াৰ অৰ্থে, এয়া কেৱল নিৰ্ভেজাল ভালপোৱাৰ বাবেই নহয় জানো? শুভাৰম্ভ হ’ল আকৌ সেই দুখন হৃদয়ৰ বন্ধুত্বৰ অথবা প্ৰেমৰ বাৰ্তালাপ। পিছে সম্ভৱ একেই আবেগৰ পুনৰাবৃত্তিৰ? সুখৰ পখীবোৰে পাখি মেলিছিল ... কিন্তু মাজে সময়ে। সপোন আছিল আবেগবোৰ একেদৰে ধৰি ৰখাৰ। মৰ্মান্তিক, সঁচাই জোৰা দিয়া হাজাৰ প্ৰচেষ্টাইয়ো খুঁতটি নিঃকিন কৰিব পৰা নাই। এইবাৰ সম্পৰ্কটো ঠিক উৱলিও যোৱা নাই, ঠিক মজবুত হৈ থকা নাই। ভাৰাত্ৰাস্তজন কেৱল এইবাৰ সময়ৰ খোজত গতিমান মৌনতাৰে পৰিপূৰ্ণ অবিকল যন্ত্ৰৰ দৰে। নাই কোনো দাবীদাৰ, মাথো নিজা অলপ প্ৰশান্তিৰ আতুৰতা।

— পৰীক্ষিত

অনাকাংক্ষিত বসাতল যাত্ৰাৰ দিগ্বিজয়

পৰীক্ষিত কোঁৱৰ

স্নাতক তৃতীয় বাণাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

বয়সৰ দিশৰ পৰা অভিজ্ঞ নহ'লেও চৌপাশৰ সৰু-বৰ অভিজ্ঞতাপুষ্ট ভালেমান জীৱন্ত দলিল জীৱন নামৰ সেউজীয়া খামটোত গাঁঠি দি গৈ আছোঁ। কোনোবাখিনিত কাহিনীৰ আঁত ধৰিবলৈ যাওঁতে এনে লাগে যেন খামটোত সেউজীয়াৰ নামত শেলুৱৈ ধৰাৰহে উপক্ৰম হৈছে। তিতা-মিঠাৰ সমাগমতেই জীৱনৰ সফল সোৱাদ। সময়ৰ খোজবোৰ যিমনেই ত্বৰাঘিত হৈছে তহানিৰ শালীনতাৰে ভৰা উজ্জ্বল-প্ৰস্ফুটিত মুখবোৰ ক'ৰবাত শুকাই লান পৰি গ'ল, তিজ্ততাই গিলি পেলাব খুজিছে এফালৰ পৰা। তিজ্ততা সময়ৰ আহুনৰ, কৃত্ৰিমতা, স্বার্থপৰতা, বিশ্বাসঘাটকতা, প্ৰতাৰণা, ঈৰ্ষা আদি বৰ্তমান জীৱশ্ৰেষ্ঠৰ অস্ত্ৰ নিজক সৰ্বোচ্চ প্ৰতিপন্নৰ য'ত মানৱতা এক ভ্ৰম।

অনুভৱবোৰ একান্তই মোৰ নহয়। এয়া মোৰ, আপোনাৰ, আমাৰ প্ৰত্যেকৰে সময়ৰ সান্নিধ্যত প্ৰত্যাশিত বা শুনি অহা হয়তো জৰ্জৰিত পল-অনুপলৰ প্ৰতিফলন। লক্ষ্য কৰিবচোন সৰ্বদিশে গোটেই বাতাবৰণটো, কি দেখিছে বাৰু? আচৰিত নহয়নে সকলোবোৰ দেখোন পৰিচিত, বেলেগ বুলিবলৈতো বিশেষ একো নাই নাই আপোনাৰ চকুত ধৰা নাই দিয়া, আছে বহুত অব্যক্ত কাহিনীৰ ভাণ্ডাৰ। মানুহবোৰক এবাৰ জুমি চাব, দেখিব প্ৰত্যেকেই এক ভাগৰে জুৰুলা কৰা নিঠৰ আত্মা কঢ়িয়াই ফুৰিছে মনৰ জোনাকক ভৰিৰে গচকি আৰু এইয়াই আজিৰ বাস্তৱ। এটা নতুন trend খুবেই প্ৰচলিত "Therapist"। ক'ৰ পৰা আহিলা? "therapist"ৰ ওচৰত গৈছিলো। "Therapist"ৰ ইমানেই

ব্যাপকতা কি ক'ম। Therapist" হৈ পৰিছে আমাৰ প্ৰতিজনৰ একাকিত্বৰ লগৰী। ভূপেনদাৰ মানুহে মানুহৰ বাবে গীতটিয়ে ভুমুকি মাৰে এইখিনিতে। আশ্চৰ্যজনক কথা, কেৱল Therapist জনেই কিয়? আপুনি কোনোজনৰ বাবে/আপোনাৰ বাবে কোনোজনে নিজৰ বুলি থিয় দিব নোৱাৰেনেঙ্গ সম্পৰ্কবোৰটো আপোন বুলিয়েই গঢ়া হয়।

মানিছো সকলো আমাৰ বাবে সমানেই কাষৰ নহয়। তথাপি আপুনি যিসকলক নিজৰ বুলি গণ্য কৰে তেওঁলোকৰ সৈতে পাৰিলেহেঁতেন নিশ্চয়। অহ, বিশ্বাসত ক'লা দাগ লাগিল। বিশ্বাস তেনেকুৱাই শুকুলা য'ত এবাৰ চাপ বহিলে কাঢ়াকৈ ৰৈ যায়। প্ৰতিশ্ৰুতিৰ নামত প্ৰতাৰণা, সত্যৰ নামত মৌ মিঠাৰ প্ৰলেপ, সাহসৰ নামত ভেঙুচালিৰ খোচা-বিছা, উৎসাহৰ নামত ঈৰ্ষা আৰু যে কত কিঙ্গ কোনোবা বিশেষ/প্ৰেম/বন্ধুত্ব আদি প্ৰীতিৰ বান্ধোন হৈ থকা নাই। ই এটা tag, এক প্ৰতিযোগিতা, বেচা-কিনাৰ স্থূল মন গ'লেই ত্যাগ আৰু মন গ'লেই মৰমৰ মিথ্যা দাবীদাৰ নিজৰ বুলি। আজিকালি সম্পৰ্কবোৰ আবেগৰ সস্তীয়া প্ৰচাৰ, ইয়াত আবেগৰ মূল্য ক্ষণিক। কোনোবা হেৰাই গ'লেও কাণসাৰ নাই। কাৰণ practical হোৱাৰ আখৰাত নিজকে পৈণত কৰিবলৈ গৈ মনৰ আকুলতা-অনুভূতি মানৱীয় বৈশিষ্ট্যবোৰ আওকাণ কৰি তথাকথিত ধাৰণা পুহি ৰাখে যে Everything happens for a reason. কথাষাৰ নিঃসন্দেহে সত্য। কিন্তু হ'ল বুলিয়েই আজি কাৰোবাক বন্ধু পাতিছে, আজি কাৰোবাক প্ৰেম

କৰিছে, ଆকৌ দুই তিনিদিনৰ পিছত ନতুন କାର୍ଯ୍ୟକାଳ
ଆঁକୋରାଳି ଲୟ। ସମ୍ପର୍କବୋৰ ଇମାନ ସଞ୍ଜିଆ ନେ? ଏହିବୋৰ
କାର୍ଯ୍ୟକାଳିଟୋ ମାନୁହ ଅକଳଶରୀୟା ଭିବର ମାଜତ ଥାକିଓ।
ବିଶ୍ଵାସର ଅବିହନେ ସମ୍ପର୍କ ଏଟାର କୋନୋ ଅସ୍ତିତ୍ଵ ନାହି, କିନ୍ତୁ
ପୁନର ବିଶ୍ଵାସ ସମ୍ଭବ? ଏହିଦରେ ସମ୍ପର୍କର ହେତାଳି ଖେଲିଲେ
ମାନୁହେ ଜାନୋ ପାରିବ ନିଜର ଲଗତେଇ ବାରେ ବାରେ ଅନ୍ୟାୟ
କରିବ। ଇଆତେଇ ମାନୁହବୋର ଥମକି ବୟ ନିଜକ ହେବୁଓରାର
ଭୟତ, ନିବିଚାରେ କେତିଆଓ ଏରି ଅହା ସଂଶୟତାର କାହିନୀର
ଗଭୀରତାତ ଉଭତି ଯାବଲେ। ମାନୁହର ପୃଥିବୀତ ମାନୁହକ ମାନୁହର
ପ୍ରୟୋଜନ, ପ୍ରୟୋଜନ ଏখন ବିଶ୍ଵାସୀ ହାତର ଲାଗିଲେ ଭାବବୋର
ତୁଲିବଲେୟେ ନହଓକ କିୟ। ମାନୁହେ ମାନବତାକ ଚିନିବ ଲାଗିବ,
ମାନୁହେ ପରସ୍ପରକ ବୁଜିବ ଲାଗିବ ପରସ୍ପରର ଧାତିବତ ଜୀୟାହି
ଥକାର ତାଗିଦାତ ମାନୁହ ହିଚାପେ।

କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରତ କର୍ମର ବୀଜ ସିଂଚିବତି କରିବଲେ ଗଲେଓ
ମାନୁହ ହତାଶାଗ୍ରସ୍ତ ହୟ। ଆନର ଅନ୍ୟାୟ ସାଧନ ନୋହୋରା
ଯିକୋନୋ କାମେଇ କରାବ ଯୋଗ୍ୟ। ଇଆତୋ ମନର ଧାମଧୁମୀୟାତ
ପରି ଅଧିର ଅବସ୍ଥା, ସାହସ ଲାଗେ ମାନୁହର ନିଜର ସାହସ
ମନୋବଳ ଥକାର ଉପରିଓ କେତିଆବା। କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଳି
ଦଶୋଦିଶେ ବହୁଲୋକ ଆଧୁନିକ ସମାଜର ହେୟୋ କିଛିମାନ
ଅପ୍ରୟୋଜନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚାର ଦୋହାହି ଦି ଜୀବନକ ଆଘୁରାହି ନିବ
ଖୋଜା ସକଲୋକୋ ମାନସିକଭାବେ ହତାଶ କରି ତୁଲିଛି।
ନିଜର କେରିୟାରର ଚିନ୍ତାହି, ନିଜର ପରିୟାଳ ପୋହପାଲର
ଭାବୁକିୟେ ଇତିମଧ୍ୟେଇ କୋଞ୍ଜା କରିଛି ମାନୁହକ ତାତେଇ ହାତତ
ତୁଲି ଲୋରା ଅର୍ଜନର ବାଟଟୋତୋ ଏଚାମର ଅୟୁତ ମନ୍ତବ୍ୟ। ଭାଲ-
ବେୟା ଥାକେଇ, ମାନୁହେ ଭାଲ ପାଲେ ବେୟାଓ ପାବ। ପିଛି
କେତିଆବା ଅକଳ ସାହସର ଦବକାର, କିଛି ଭିତ୍ତିହୀନ କଥା
ନକଲେଓ ଚଳି ଯାୟ। ମନ କରିଲେ ଦେଖିବ ଏହି ଯେ କୋନୋବାହି
କିବା ଏଟା କରିବଲେ ଆଗବାଟି ଆହେ କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ଅନୁକରଣ
କରି ତାତୋ କାହିଟି ଲଗା ମାଛେ ବିକ୍ଵାଦି ବିକ୍ଵେ ବହୁଲୋକେ।
ଆନକ ଅନୁକରଣ ନକରାକେ କାମ କରାବ କଥାସାର ନୁହି କରିବ
ନୋରାରି, ତଥାପି ଆମି ଆନକ ଅନୁକରଣ କରି ନହୟ ଆଦର୍ଶ
ମାନିହେ କାମକ୍ଷେତ୍ର କରାବ ଇଚ୍ଛା କରିଛି ତେନେକିୟୋତୋ
ଭାବିବ ପାରି। କାରଣ ମାନୁହେ ଦେଖି ଶିକେ। ସକଲୋ ମାନୁହର
ନିଜର ଧ୍ୟାନ ଧାରଣା ଏହିବୋର, ଆମି ନିଜେଇ ଭାଲଟୋ ଆୟତ୍ତ
କରାବ ଯତ୍ନପରୋନାସ୍ତି ଚେଷ୍ଟା କରାତୋ ଯୁଗୁତ। ମାନୁହର ମାଜର
କିବା କରି ନିଜକ ଚିନାର ମନଟୋକୋ ମାନୁହେଇ ଦୁର୍ବଳ କରି
ତୁଲିଛି, ଭାଗି ପରେ ମାନୁହ ତେତିଆ।

ଉତ୍ଥାପନର ଜ୍ଵାଳାଦାଳତ ଭରି ଦିଆର ପ୍ରାକମୁହୂର୍ତ୍ତତେଇ

ନମାହି ଆନିବ ଖୋଜେ ମାନୁହେଇ ମାନୁହକ ଅହିନ କୋନୋରେ
ନହୟ। ବାହିରେ ବାଃ ବାଃ ଦି ଭିତରି ଖାହି ଯୋରାର ତୀବ୍ର
ମନୋକାମନା। ସଫଳତାତ ପରିଚୟ କରୋରା ଆବୁ ବିଫଳତାତ
ଓବରିବେ ମୁଖ ଡକା ଆଜିବ ଯୁଗର ମାନୁହର ଆପୋନତା
ଦେଖୁଓରାଟୋ formalitiesହେ ପରିଛି ଯିକୋନୋ କ୍ଷେତ୍ରତ।
ସାର ପରିଣତିସ୍ଵରୂପ ନିଜର ଭାଲ ବିଚାରିବ ଯାଓଁତେ
ଆଓପକୀୟାକେ ହଲେଓ ତାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ନିଜର ଓପରତେଇ
ପରିଛି ତାକ ବୁଜିଓ ନୁବୁଜାର ଭାଓ ଧରି ଗେ ଆଛେ ସକଲୋରେ।
ମାନୁହ ଏକଚିତ୍ତଭାବେ materialistic ଜୀବନର ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ
ହଓଁତେ ହଓଁତେ ପାହିରି ପେଲାହିଛେ ମାନୁହର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ
ଦିଶବୋର ଯିବୋରେ ମାନୁହକ ଠନ ଧରାତ ସହାୟ କରେ, ମାନୁହକ
ଜୀୟାବଲେ ଶିକାୟ। ଅନ୍ତତ ଉପାୟହୀନ ହେ ଏখন ଉକା
ହୃଦୟର ଉକା କାହିନୀ ଶିଲେରେ ବାନ୍ଧି ପେଲାହିଛେ ନିଜର
ମାଜତେ ମାନୁହେ। ମାନୁହବୋର ଜୀୟାହି ଜୀୟାହି ଦିନ ପ୍ରତିଦିନେ
ମରିଛି। ଗୁପୁତେ ବଖା ଏନେ ଭିନ୍ନ ତାଢ଼ନା ପରିୟାଳର
ସଦସ୍ୟକୋ ନୋକୋରାକେ ବେ ଯାୟ କାରଣ ଇଞ୍ଟାରନେଟର ଯୁଗତ
ମାନୁହ ଚିନାକି ହେ ଅଚିନାକି ହୋରାତୋ, ମାନୁହେ ମାନୁହର
ସେତେ କରା ଅନ୍ୟାୟ ଆଦିବୋର ଚଳିତ ଦିନର ଆଧାରତ
ତେନେଇ ସୁଲଭ। ମରମ-ଭାଲପୋରା, ସାହସ, ଉତ୍ସାହ ଶବ୍ଦବୋର
ତେତିଆର ମାନୁହର ଦରେ ଜୀୟାହି ଥକାର ସବଳତା ହେ ଥକା
ନାହି ଆଜି ଚାମର କାରଣେ। Depressionର ଅନ୍ୟ ନାମ ହେ
ପରିଛି ଏହିବୋର ଶବ୍ଦ, ଏହିଟୋ ପ୍ରଜନ୍ମ ଯିମାନେଇ ଉତ୍ଥାପନ
ଦିଶେ ଧାରମାନ ହେଛେ ସିମାନେଇ ସମାନେ ସମାନେ ଏଟା
depressed ଜୀବନକ ଆଁକୋରାଳି ଲେ ଗେ ଆଛେ ନିଜକ
ହେବୁରାହି ବାରେ ବାରେ ବହୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତତ। ମାନୁହେ ମାନୁହକ ବଂ
ସାନି ଭାଲ ନୋପୋରା ହଲ, ମାନୁହେ ବଂ ସଲାହି ହେ ଭାଲ
ପୋରା ହଲ। ବିଶ୍ଵାସ, ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି, ସାହସ, ପ୍ରେରଣା, ମରମ-
ଆନ୍ତରିକତା ଏହିବୋର ମାନୁହର ମାଜତ ଲେବେଲି ଗେଛେ
ଆବୁ ଲାହେ ଲାହେ ସକଲୋବୋର ବିଚାରି ହାହାକାରର ଉଠା
ନମା। ସକଲୋବୋର ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ଵେଓ କୋନପିନେ ଧାରିତ
ହେଛେ ସେୟା ସମୟେ ଅନୁଭବ କରାହି ଗେ ଆଛେ ମାନୁହକ,
ଏହି ଯାତ୍ରା ସମୟର ପିଠିତ ଉଠି କରା ଅବିବତ ଅନାକାଂକ୍ଷିତ
ଏକ ଯାତ୍ରା। ଇଆର ଆତଧରୋତା ମାନୁହେଇ ଆବୁ ଇଆର ଦ୍ଵାରା
ଜର୍ଜରିତଓ ମାନୁହେଇ। ମାନୁହେ ମାନୁହର ହେ ଥିୟ ଦିଆର
ଆବଶ୍ୟକ ତେତିଆହେ ଶୁକାହି ଯୋରା ମୁଖତ ତାହାନିର
ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ମୁଖର ଖିଲଖିଲିନି ଉଠିବ, ସାର ଉପସ୍ଥିତିତ
ମାନର ପ୍ରେମର ଜୟଗାନ ବାଜିବ, ମାନର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୁଲି ସ୍ଥାପିତ
ହବ ଜୀ ଉଠାର ଉଦୟୋରେ।

হৃদয়ৰ কথিকা

অপূৰ্ব অম্বৰীশ শইকীয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বাণাসিক, সমাজশাস্ত্র বিভাগ

(১)
অপচন

নিজকে এটা পৰিসৰত বান্ধি ৰাখিব লাগে, যাতে আপুনি আপোনাৰ পৰা হেৰাই যাব লগা নহয়, যাতে আপোনাৰ অকৃত্ৰিম আবেগ বোৰৰ সন্তীয়া নিলাম নহয়। কাৰোবাৰ পৰা কিবা এটা আশা কৰিয়েই আমি বিৰাট ডাঙৰ ভুল এটা কৰি দিওঁ। আৰে, বিকল্পৰে ভৰা পৃথিৱীখনত পাহৰি নাযাব আপুনিও কাৰোবাৰ বাবে প্ৰশ্ন কাকতৰ এটা MCQৰ অপচন হেঁদ নিজক শক্তিশালী কৰক, অন্ততঃ নিজৰ মৰম আকলুৱা মনটোক অজুহাতবোৰে থকা সৰকা কৰিব নোৱাৰাকৈ। সদায়েই ওচৰতে থাকিব, সাহস হৈ থাকিব, কিন্তু চাব যাতে আপুনি সন্তীয়া হৈ নপৰে। উপলব্ধ হ'ব লাগে সুলভ হোৱাতো বৰ ভাল নহয়। নিজৰ মনৰ মতে চলিব লাগে, আবেগৰ সৰবৰাহ হোৱাতো স্বাভাৱিক, কিন্তু চাব যাতে আপুনি আপোনাৰ অজ্ঞাতেই কোনোবাখিনিত আপোনাৰ পৰাই হেৰাই নাযায়।

(২)
শিপা

সৌ যে দেখিছা সেউজীয়াবোৰ, তাতেই আছে জীৱনৰ গান.....

জোনাক বিচাৰি বেছি দূৰলৈ নাযাবা,
উজুটি খাই পৰিলে ভৰিৰ ছাল চিঙিবঙ্গ
ধুমুহাত বিক্ষম হ'লে শিপা উভালি পৰিবঙ্গ

তোমাৰ অস্তিত্ব ক'ত?
যদি তোমাৰ শিপাই নাথাকে.....
মই মোৰ লগত আৰু কিছুমান কথকতা
সপ্ৰতিভ,
নৈমিত্তিক..

(৩)
মমতাজ

এই যে “যিজন থাকিব জীৱনত, তেওঁ এনেও থাকিব” বুলি আমি যে ধাৰণা এটা কৰি দিওঁ, তাতেই হয়তো আমি জীৱনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ ভুলটো কৰি পেলাওঁ। কোনোবা মানুহৰ কথা, উপন্যাসৰ কাহিনী বা চিনেমাৰ দৰে নহয় জীৱন। এইবোৰত আবেগবোৰক বেচা-কিনা কৰা হয়। “গুচি যাবলৈ অহা জন এনেও যাব” এই ভাৱত থাকি আমি যে আমাৰ প্ৰিয়জনক আওকাণ কৰোঁ, সন্তীয়া অজুহাতৰ পিছফালে, যেনে- বন্ধুৰ লগত আছোঁ, কথা পাতিব নোৱাৰোঁ, ইমান প্ৰশ্ন মোক নকৰিবা, অকণমানো freedom নিদিয়া যদি নোৱাৰোঁ..... আদিবোৰে সন্মুখৰ জনৰ বুকুত কৰা প্ৰতিক্ৰিয়া কেৱল তেওঁহে বুজি পায়। আচলতে আমি কেৱল আঁতৰি অহা জনকহে দেখো, কিন্তু কিয় বা কিমান চকুপানী সৰাৰ পিছত তেওঁ আঁতৰি আহিছে সেইটো নাভাবো। মানুহবোৰক মৰম কৰাতকৈয়ো সন্মান কৰা ভাল। যাৰ মনত এবাৰ “প্ৰিয়জন নে প্ৰয়োজন”ৰ প্ৰশ্নটো আহি পৰে তেওঁৰ আকৌ নিজকে গঢ়িবলৈ কষ্ট হয়। ওচৰত থাকোঁতেই মূল্য দিবলৈ শিকক, কাৰণ তাজমহল কিন্তু মমতাজৰ বাহিৰে পৃথিৱীৰ সকলোৱেই ইচ্ছা কৰিলে চাব পাৰে। সেয়েহে কৈছোঁ জীৱনত এনেও থাকিব লগা জন থাকিব বুলি ভাবি থাকোঁতে তেওঁ হেৰাই যাবলৈ আৰু কেতিয়াও গুচি নাযাবলৈ অহাজন অচিনাকি হৈ পৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে সময়বোৰ বৰ বেয়া হৈ যাব।

কিন্তু এটা কথা নিশ্চিত জানিব, থাকিব লগা জন সদায়েই থাকিব আপোনাৰ লগত.... উশাহ বোৰ আঙুলি মূৰত গণিব পৰা হোৱালৈকে।

(৪)

আহক একেলগে আগবাটো

ব'লক, অনুভববোৰক কবৰ দিওঁঙ্গ ব'লক
আৰেগবোৰক হত্যা কৰো, ব'লক মৰমবোৰক নিলাম
হোৱাৰ পৰা বচাওঁ, ব'লক আশাবোৰক মুখাণ্ডি কৰোঁ, ব'লক
হাঁহি এটা ধাৰ কৰি আনি আনক হাঁহিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ,
ব'লক এপাহ কাঞ্চন হৈ আকৌ লগ পোৱাৰ আশাৰে
ফাঙনক বিদায় দিওঁ..... কাৰণ সেই একেই বাটেৰে যে
বসন্ত আকৌ আহে

চিৰদিন

চিৰকাল.....

নিৰবধি হৈ

(৫)

এবাৰ ভাবি

আমি কিয় দুখী ভাবি চাইছোঁ নে? যিসকলে চাইছে
গম পাইছে নিশ্চয় আৰু যিসকলে চোৱা নাই, এবাৰ ভাবক
চোন, সোধক নিজক। কি পালে উত্তৰ? কেৰিয়াৰ, প্ৰেম
নে পৰিয়াল? পৰিয়ালক একাষে থৈ দিওঁ বাক, কাৰণ
একেবাৰে শেষত (কেতিয়াবা ব্যতিক্ৰম হয়) পৰিয়ালেই
লগত থাকে। প্ৰেম? মেচেজৰ Single tickৰ পৰা double
হোৱা আৰু তাৰ পিছত নীলা হোৱালৈকে আৰেগৰ
পদূলিত অনুভৱৰ নঙলামুখত যে বৈ থাকে আপুনি, শেল
এপাতে বিক্লেমে বুকুত? আঁতৰাই পঠিয়াওক। যেতিয়া
দুয়ো দুয়োৰে বাবে বুলি দুয়ো গম পায়, মানি লৈছে,
তেনেস্থলত মেচেজৰ দীঘ-বাণিত আপুনি নিজকে কিয়
গৰকাৰ কোব দিছে? বিশ্বাস কৰক কথা নাপাতিলেই
অৱহেলা নুবুজায়ঙ্গ আজিকালি প্ৰেমৰ জাক জমকতাপূৰ্ণ
বজাৰ খনত আৰেগৰ খুব দাম। যিয়ে বিশ্বাসেৰে হাতখন
খামুচি ধৰিছে, আপোনাৰ ভুলত নিজে চকুপানী টুকিও
আকৌ সামৰিছে আপোনাক, তেওঁৰ উত্তৰবোৰ মেচেজৰ
বাটত দীঘলেই হওক বা চুটিয়েই হৃদয়ৰ দুৱাৰখন সদায়েই
খোলা হৈ থাকিব আপোনাৰ বাবে।

কেতিয়াবা কেৰিয়াৰক লৈ উফৰি অহা বিষবাণেৰে
চকুৰ কাষ দুটা তিয়াইছেনে? নিদিব তিতিবলৈ। মনটোক

আৰু বুকুখনক কষ্ট কৰিব পৰাকৈ শক্তিশালী কৰক। এনেও
ৰাতিপুৱা হাঁহি এটা পিন্ধিয়েই উঠি আহিবঙ্গ নাই পৰাঙ্গ একো
নাই এৰি দিয়ক সকলো ভগৱানৰ ওপৰত, চাব এক
সাংঘাতিক প্ৰশান্তি লাভ কৰিছে। যিটো না প্ৰেমে দিব পাৰে
না বন্ধুৱে, না পৰিয়ালে। সেয়েহে কোনো দুখন কেতিয়াও
নিজক চুবলৈ নিদিব, নিজৰ ওপৰত, নিজৰ ভালপোৱাৰ
পবিত্ৰতাৰ ওপৰত, নিজৰ বিশেষজনৰ ওপৰত বিশ্বাস
ৰাখক, চাব আপুনি হাঁহিবলৈ শিকিছে এই হাঁহি ৰাতি
চকুপানী শেষ হোৱাৰ পিছত মৰা হাঁহিটো নহয়, পুৱাৰ
সূৰ্য্যৰ লগত উঠি অহা সতেজ হাঁহি, আপোনাৰ নিজৰ
হাঁহি, নিজক ভালপোৱাৰ হাঁহি।

(৬)

কথাবোৰ সঁচাকৈয়ে সহজ নে?

খুব সহজ ন কথাবোৰ, কেৱল মাত্ৰ নিজৰ
প্ৰস্থিতিৰ কথা ভাবি সন্মুখৰজনক বহুত বেছি বেয়াকৈ কৈ
দিয়াতো, খুব সহজ নিজে নিজৰ স্থানত খাপ পিটি বহি
সন্মুখৰজনৰ মানসিক স্থিতিৰ উমান নোলোৱাকৈ এফালৰ
পৰা কটাক্ষ কৰি যোৱা। শুনা মানুহে শুনাবও পাৰেঙ্গ ভুল
হৈ যায়, সকলোৱে কৰে সঁচা কিন্তু কিয় কৰে আৰু কেতিয়া
কৰে, জনাতো বা জানিব খোজাতো আপোন মানুহৰ
দায়িত্ব.....

কিন্তু সকলো ভুলৰ সকলোৰে পৰা একেই শাস্তি
হয়তো সকলোৱে নিবিচাৰে। উজাই অহা প্ৰত্যুত্তৰবোৰক
ওঁঠখনক দুইপাৰি দাঁতৰ মাজত লৈ আকৌ ভিতৰলৈ
পঠিয়াই দিয়া হয়। আপুনি কৰা হাজাৰ বেয়া ব্যৱহাৰৰ
পিছতো, কেৱল মাত্ৰ সম্পৰ্ক এটা জীয়াবলৈকে, আগৰ
দৰে সময়বোৰ মধুৰ কৰিবলৈকে কেৱল মাত্ৰ কথাৰ
কথাকেইটা কোৱা হয়। আপোনজনৰ আগত কৈফিয়ৎ
দিবলগীয়া হোৱাতো বৰ দুখৰ।

যি কি নহওক এইবোৰেই সম্পৰ্ক এটা জীয়াই
তোলে। দীৰ্ঘম্যাদী কৰে। কিন্তু উভয় পক্ষৰ চেষ্টা বাঞ্ছনীয়।

(৭)
আপুনি

গোটেই জীৱনতো ভাগৰ নলগাকৈ পঢ়ি থাকিব পৰা এখন
উপন্যাস আপুনি
অজুহাতৰ পৃথিৱীখনত মোৰ বাবে বিশ্বাসৰ আন এটা নাম
আপুনি
মিছা প্ৰতিশ্ৰুতি, মিছা প্ৰেমৰ এই চহৰত
অকণমান সঁচা ভালপোৱাৰ অনামী বৰষুণ আপুনি
মৌন ওঁঠৰ ভাষাবোৰ মোৰ দুচকু চাই পঢ়িব পৰাজন
আপুনি
আনৰ বাবে আপুনি কি মই নাজানো, কিন্তু মোৰ বাবে
বিশেষ আপুনি।
তেতিয়াও, এতিয়াও আৰু তেতিয়ালৈয়ো,
যেতিয়ালৈকে উশাহবোৰ চুটি নহয়।

(৮)
কণক চম্পা

ছাঁইদানীত পৰি ৰোৱা চিগাৰেটৰ অৱশিষ্টই তোমাৰ
নামৰ অনুভৱবোৰক পুৰিব নোৱাৰে বুলি জানিও সন্ধিয়া
দুই ওঁঠ জ্বলোৱাৰ অজুহাততে তোমাক নিজৰ কৰাৰ কুচ-
কাৰাজ কৰোঁ
... তুমি সোধা “কিমান ভালপোৱা মোক?”
সৰা ফুল বুটলি চোলাৰ জেপত থৈ মৰহি যোৱালৈকে তুমি

অহাৰ বাটত কনক চম্পা হৈ ফুলো
আকৌ তুমি প্ৰশ্ন কৰা “কিমান ভাল পাওঁ তোমাক?”

(৯)
ভেলেন্টাইন ডে

ভালে থাকক প্ৰতিজনৰে valentineৰ ব্যস্ততাৰ
বজাৰখনত অকণমান সময় উলিয়াই হাতখন খামুচি আগবাঢ়ি
যোৱাজন ভালে থাকক অজুহাত আৰু বিকল্পৰে ভৰি থকা
চহৰখনত আপোনাৰ বাবে একাপ চাহক অজুহাত কৰি
লোৱাজন ভালে থাকক যান্ত্ৰিকতাই চেপি ধৰা জীৱনৰ
উপন্যাসখনত অকণমান উশাহ ধাৰলৈ দিয়া বিশেষজন
ভালে থাকক মৰমৰ নিলাম হোৱা পৃথিৱীখনত আপোনাক
লৈ একাকীত্বৰ কিয়দংশত আপোনালৈ কবিতা লিখা
মানুহজন ভালে থাকক আপোনাক হেৰুৱাবলৈ ভয় কৰা
মানুহজন ভালে থাকক আপোনাক কেতিয়াও অকলে
কান্দিব নিদিয়া মানুহজন ভালে থাকক আৰু এইখিনি পঢ়ি
আপোনাৰ যিজনলৈ মনত পৰিছে, তেওঁ ভালে থাকক
মুঠতে ভালে থাকক প্ৰতিজনৰে valentine।

(১০)

হাঁহি

হাঁহি থকা মানুহে হাঁহিবোৰ
ধাৰলৈ আনে.....

মই খিৰিকীখন খুলি দিলো।
স্তব্ধতাৰ নিৰ্জন পোহৰত আমি
আকৌ মুখা মুখি হ'লোঃ
শিৰৰ সেন্দুৰেৰ সুন্দৰ
আকাশৰ মুখত জিলিকি উঠিছে
সোনোৱালী ব'হাগ।
(ব'হাগ)

গ্ৰন্থ সমালোচনা

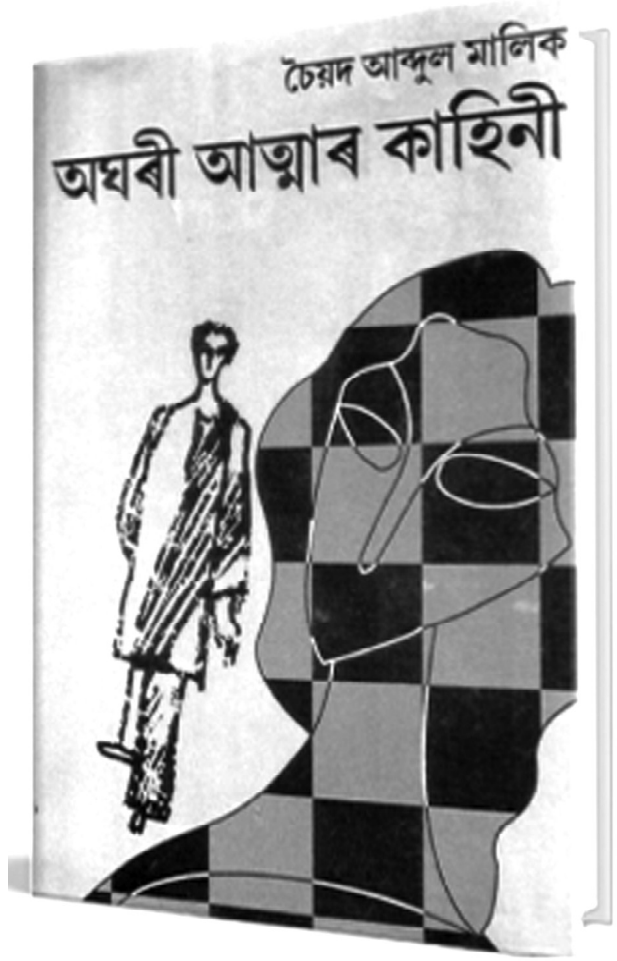
অঘৰী আত্মাৰ কাহিনী

পলাশ কোঁৱৰ

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

বিশিষ্ট ঔপন্যাসিক চৈয়দ আব্দুল মালিকৰ ‘অঘৰী আত্মাৰ কাহিনী’ এখন মনস্তাত্ত্বিক উপন্যাস। উপন্যাসখনৰ জৰিয়তে সমাজৰ মানসিক দ্বন্দ্ব প্ৰকট হৈ উঠিছে। এই দ্বন্দ্বসমূহ উপন্যাসিকে দুটা প্ৰেমৰ কাহিনীক অৱলম্বন হিচাপে লৈ প্ৰকাশ কৰিছে। প্ৰেম কাহিনী দুটাৰ প্ৰথমটো শশাংক চৌধুৰী নামৰ এজন অসমীয়া ডেকা আৰু ছায়া নামৰ এজনী মাৰাঠী ছোৱালীৰ মাজত সংঘটিত হৈছে। চহকী পৰিয়ালৰ কনিষ্ঠ সন্তান শশাংক চৌধুৰীৰ পিতৃ মন্ত্ৰী মন্ময় চৌধুৰী। অসামাজিক কাম-কাজত লিপ্ত হৈ থকা পিতৃৰ প্ৰতি পুত্ৰৰ ভাল ভাৱ নথকাৰ বাবে পিতৃৰ পৰা আঁতৰি তেওঁ কেইদিনমান মোমায়েকৰ ঘৰত থাকি পিছলৈ কলিকতাত আইন পঢ়িবলৈ যায়। তাতেই এটি মাৰাঠী পৰিয়ালত ভাৰতীয়া হিচাপে থাকে আৰু নিঃসন্তান মাৰাঠী পৰিয়ালৰ তোলনীয়া জীয়েক ছায়াৰ প্ৰেমত পৰে। কিন্তু মাৰাঠী পৰিয়ালে শশাংকক ঘৰ জেঁৱাই হিচাপে ৰাখিব বিচৰাত তেওঁ সেই বিষয়ত অসম্মতি প্ৰকাশ কৰি অসমলৈ ঘূৰি আহে। আনহাতে ছায়াই উচ্চ শিক্ষাৰ উদ্দেশ্যে আমেৰিকালৈ যায় আৰু তাৰ পৰা শিক্ষা শেষ কৰি শশাংকৰ ওচৰলৈ আহিব বুলি সিদ্ধান্ত লয় যদিও তিনিবছৰৰ পিছত আমেৰিকাতে আত্মহত্যা কৰে। দ্বিতীয় প্ৰেম কাহিনী শশাংকৰ

৮৬ | গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী ২০২২-২৩

ককায়েক মৃগাংগ আৰু অপৰাজিতা নামৰ এগৰাকী বিধৱা তিৰোতাৰ কন্যাৰ মাজত সংঘটিত হৈছে। অসমত সংস্কৃতিৰ আন্দোলন গঢ়ি তুলি বিপ্লৱ কৰাই যুৱকজনৰ উদ্দেশ্য। সেই উদ্দেশ্যে তেওঁ নাটক, অভিনয়, গীত, বাদ্য আদি সমূহৰ লগত জড়িত হৈ থাকে। আনহাতে সাংস্কৃতিক দিশত বিশেষ দক্ষতা থকা অপৰাজিতাক মৃগাংকই অভিনয় জগতলৈ মাতি আনে। পিছলৈ দুয়োৰে মাজত যৌন সম্পৰ্ক স্থাপন হয়। কিন্তু অপৰাজিতাৰ মাকে তাইক মৃগাংকৰ লগত বিয়া দিবলৈ অসম্মতি প্ৰকাশ কৰে আৰু নিৰঞ্জন নামৰ এজন সহজ-সৰল ডেকাৰ লগত বিয়া পাতি দিয়ে। প্ৰথমতে তেওঁলোকৰ মাজত সম্পৰ্ক ঠিকে আছিল যদিও অপৰাজিতাই মৃগাংকক পাহৰিব পৰা নাছিল। গোপনে দুয়ো সংগ দি আছিল। পিছত নিৰঞ্জে কথোটো জানিব পাৰি ভাগি পৰে আৰু নিৰঞ্জন আৰু অপৰাজিতাৰ মাজত সুখৰ সংসাৰ ফাট মেলিবলৈ আৰম্ভ কৰে।

মূলতঃ প্ৰেম কাহিনী দুটাই মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা উপন্যাসনত মূল চৰিত্ৰ শশাংকৰ লগতে ছায়া, নিৰঞ্জন, অপৰাজিতাই যি মানসিক অন্তৰ্দ্বন্দ্বত ভুগিছে, সেয়াই উপন্যাসখনৰ প্ৰধান বিষয় বস্তু হৈ পৰিছে। উপন্যাসখনে বৰ্তমান সমস্যাবল্ল সমাজখনৰ চিত্ৰ ফুটাই তোলাত সফল হৈছে বুলি ক'ব পাৰি। এফালে শশাংক আৰু ছায়া যিদৰে ধনী শ্ৰেণীৰ প্ৰতিনিধি হৈ থিয় দিছে আনফালে অপৰাজিতা, নিৰঞ্জন আদি চৰিত্ৰৰ মাজেদি দুখীয়া আৰু শোষিত শ্ৰেণীৰ চিত্ৰ ফুটি উঠিছে। উপন্যাসিক চৈয়দ আব্দুল মালিকে চৰিত্ৰ সমূহৰ সফল ৰূপায়ণ কৰিছে বুলি ক'ব পাৰি। অৱশ্যে ছায়া আৰু মৃগাংকৰ চৰিত্ৰ দুটিয়ে কিছু ক্ষেত্ৰত কম গুৰুত্ব পোৱা যেন বোধ হয়। কিন্তু শশাংকৰ বৰ্ণনাৰ পৰা তেওঁলোকৰ ব্যক্তিত্ব সম্পৰ্কে আভাস পাব পাৰি। উপন্যাসখনত শশাংকই প্ৰেমৰ কাহিনী দুটা প্ৰথম পুৰুষত বৰ্ণনা কৰিছে যদিও মাজে মাজে মূলৰ পৰা আঁতৰি অহা যেন বোধ হয়। কিছুমান সাধাৰণ কথা বৰ্তাবে মূল বিষয়ৰ পৰা ফালৰি কাটি আহিছে।

প্ৰধান চৰিত্ৰ হিচাপে শশাংকই জীৱনৰ কিছুমান ঘটনাৰ পৰা মানসিক অশান্তিত ভোগাৰ কথা নিজেই প্ৰকাশ কৰিছে। ঠিক তেনেদৰে দ্বিতীয় চৰিত্ৰ হিচাপে

ছায়াৰো আনৰ তোলনীয়া সন্তান হৈ তথা কোনো ক্ষেত্ৰত শশাংকৰ পৰা আঁতৰত দুখৰ মানসিক দ্বন্দ্বত ভুগি অৱশেষত আত্মহত্যা কৰিছে। উপন্যাসিকে চৰিত্ৰটো যদিও প্ৰত্যক্ষভাৱে তেনেকৈ অৱতাৰণা কৰা নাই, শশাংকৰ জৰিয়তেহে ছায়াৰ মানসিক অৱস্থা প্ৰকট হৈ উঠিছে। আনহাতে উপন্যাসখনৰ আন এক চৰিত্ৰ সহজ-সৰল নিৰঞ্জে পত্নী অপৰাজিতাৰ পৰা প্ৰৰঞ্চনা পাই অশান্তিত ভুগিছে। কিন্তু উপন্যাসিকে কেৱল তেওঁৰ আচৰণ আৰু মানসিক পৰিৱৰ্তনৰ পৰিচয়হে দিছে। যদিও তেওঁ যে এক গভীৰ মানসিক দ্বন্দ্ব লৈ জীয়াই আছে তাৰ আভাস স্পষ্ট হৈ উঠিছে। উপন্যাসখনৰ ভাষা সহজ-সৰল যদিও মাজে মাজে ইংৰাজী শব্দৰ প্ৰয়োগ কৰা হৈছে। যিয়ে সাধাৰণ পাঠকক কিছু পৰিমাণে সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰা যেন বোধ হয়। উপন্যাসখনৰ গঠন আটিল আৰু শৃংখলাবদ্ধ নহয় যদিও প্ৰেমৰ কাহিনী দুটাই সেয়া অনুভৱ কৰা দৰে কৰিছে যেন লাগে। মুঠতে কলাৰ হিচাপে কিছু ত্ৰুটি থাকিলেও মনস্তাত্ত্বিক উপন্যাস হিচাপে 'অঘৰী আত্মাৰ কাহিনী' এখন সাৰ্থক তথা মনোৰম উপন্যাস হিচাপে পৰিগণিত কৰিব পাৰি। যিয়ে বৰ্তমানেও পাঠক সমাজৰ মাজত সমাদৰ লাভ কৰি আহিছে।

তুমিও নাহিলা। ৰাতি হ'ল। টেবুলত চাকি জ্বলে।

চিঠি লিখোঁ। গঢ়োঁ ইতিহাস।

তুমি নাই। একাৰে সাবটি কান্দে অশ্ৰুসিক্ত অশান্ত আকাশ।

—নৱকান্ত বৰুৱা, 'বৰষুণ'

ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল

(অৰণ্যৰ এক দস্তাবেজ)

মৌচুমী শইকীয়া

স্নাতক তৃতীয় বাণ্যাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

“... মোৰ ঘৰৰ কাষৰ পাহাৰকেইটাত ওলমি আছে পৃথিৱীৰ ভৱিষ্যতৰ নিৰ্মম ছবিখন, মানুহ আৰু প্ৰকৃতিৰ অন্তহীন যুদ্ধৰ আখৰা। কাৰ জয়, কাৰ পৰাজয় সময়ে ক’ব মৃত্যুস্নাতা মহানগৰে ক’ব। হয়তো এদিন ইতিহাস লিখিবলৈও কোনো বাচি নাথাকিব।”

এয়া এক মমস্বৰ্গ আৰু হৃদয়স্পৰ্শী এটি বাক্য। “ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল” শীৰ্ষক সামাজিক উপন্যাসৰ অন্তিম অধ্যায়ৰ অন্তিম ক্ষণত লিপিবদ্ধ এই বাক্যত থূপখাই আছে প্ৰকৃতি ভালপোৱা এগৰাকী মানুহৰ সমস্ত ক্ষোভ আৰু যত্নগা, যি তেওঁ লাভ কৰিছে প্ৰকৃতি আৰু মানুহৰ চিৰন্তন যুঁজখনৰ এক প্ৰত্যক্ষদৰ্শী হৈ। উপন্যাসখনৰ দ্ৰষ্টা জনপ্ৰিয়

লেখিকা অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী। ‘মেৰেং’, ‘নাহৰৰ নিৰিবিলি ছাঁ’, ‘নীল প্ৰজাপতি’, ‘জলছবি’ আদি অনেক উপন্যাসেৰে বিগত কেইবাটাও দশকজুৰি পাঠকৰ হৃদয় জিনিবলৈ সক্ষম

হোৱা পূজাৰীয়ে ইতিমধ্যে সাহিত্য ক্ষেত্ৰখনত সৃষ্টি কৰিছে এক স্বকীয় আসন। শেহতীয়াকৈ ২০১৮ চনত বনলতা প্ৰকাশনৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত ‘ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল’ তেওঁৰ অন্যতম সৰ্বজন সমাদৃত উপন্যাস, যাৰবাবে তেওঁ ২০২১ চনৰ সাহিত্য অকাডেমি বঁটা লাভ কৰিছে।

উপন্যাসখনৰ পাতনিতে লেখিকাই উল্লেখ কৰিছে— “ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল” মহানগৰৰ এটা যুগৰ সাক্ষী। মানুহ আৰু মহানগৰৰ সংঘাতৰ সন্ধিক্ষণত মই যিদৰে সাক্ষী, আপুনিও নিশ্চয় আজি নহ’লেও কাইলৈ হৈ পৰিব অসহায় সাক্ষী।” ইয়াৰ পৰাই অনুমেয় যে সমগ্ৰ উপন্যাসখন গতি কৰিছে মহা অৰণ্যৰ বিশালতাৰ পৰা মানুহৰ অৰণ্যৰ ভয়াৱৰতালৈ। উপন্যাসখনত বিশেষ স্থান

পোৱা উচ্ছেদ অভিযানে কিছুমান ক’লা অধ্যায় মোকলাই দিয়ে।

প্ৰথম পুৰুষত বৰ্ণিত উপন্যাসখনত ভৰিত আঘাত পাই চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শত দুদিনমানৰ বাবে গৃহবন্দী হৈ পৰা লেখিকাই তেওঁৰ কোঠালিৰ দক্ষিণৰ খিৰিকীৰে দেখা অন্য এখন জগতৰ মাজত একাত্ম হৈছে। সেই জগতখন অৰণ্য আৰু মানুহৰ সহাবস্থানৰ জগত। কিন্তু সেই মানুহখিনিক বেদখলকাৰী নাম দি উচ্ছেদ কৰা হৈছে। উপন্যাসত বৰ্ণিত অৰণ্যৰ নাম ‘আমচিং অভয়াৰণ্য’। সেই অভয়াৰণ্যৰ গাতে লাগি আছে পাঞ্জাবাৰী পাহাৰ। সেই পাহাৰৰ নামনিত লেখিকাৰ ঘৰ। যিহেতু পাহাৰটোত বাস কৰা বেছিভাগ মানুহৰে লেখিকাৰ লগত ভিন্নসূত্ৰে পৰিচিত আছে গতিকে উচ্ছেদ অভিযানটো তেওঁৰ বাবে অধিক সংবেদনশীল হৈ পৰিছে। এহাতে, এগৰাকী প্ৰকৃতিপ্ৰেমী সাংবাদিক হিচাপে তেওঁৰ প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ ভালপোৱা আৰু আনহাতে, পাহাৰটোত বাস কৰা মানুহবোৰৰ লগত থকা হৃদয়ৰ টান। দুয়োটাৰে মাজত পিষ্ট হৈছে তেওঁ। মহানগৰৰ কৃত্ৰিমতাৰ পৰা বহু আঁতৰৰ মাধুৰী, মনবৰ দলে, বিষুং, গুৰুঙ, বাবলা আদি পাহাৰটোত বাস কৰা, সৰল মনৰ মানুহবোৰৰ মাজত তেওঁ বিচাৰি পায় এখন অকৃত্ৰিম ভালপোৱাৰ পৃথিৱী। উচ্ছেদে অনা অনিশ্চয়তাত যুগ্মজীৱনৰ পাতনি মেলা নিৰঞ্জন-চায়ৰাক তেওঁ দিয়ে হিয়া উজাৰি আশীৰ্বাদ। পিতৃ-মাতৃয়ে সজা মৰমৰ ঘৰত বুলডজাৰৰ আঘাত সহিব নোৱাৰাৰ কষ্টত উচ্ছেদৰ আগেয়ে গুচি যোৱা সৰল মনৰ ঋতুৰাজ, উচ্ছেদে মাটি কৰি পেলোৱা পিকলু দাসৰ স্ব-প্ৰচেষ্টাৰ সংগ্ৰাহালয়টো, পাহাৰে সাৱটি লোৱা গুৰুঙৰ ছোৱালীজনী... সকলোৱেই লেখিকাৰ জীৱন এক বিষাদময় দস্তাবেজ।

কিন্তু সমান্তৰালভাৱে তেওঁৰ আছে প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি টান। মহানগৰীৰ হাওঁফাওঁ আমচিং অভয়াৰণ্যক তেওঁ নিবিচাৰে শেষ হৈ যোৱা। অবৈধ বেদখল ইতিমধ্যে গৃহহাৰা কৰি মানৱ অৰণ্যত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ বাধ্য কৰা জন্তুবোৰৰ নিষ্কলুষতা, নৃশংসতা, মানুহৰ মাজত জাগ্ৰত হোৱা আসুৰিক প্ৰবৃত্তি, সকলোৱে চুই গৈছে লেখিকাৰ অন্তৰ। জন্তু আৰু মানুহৰ সংঘাত আৰু তাৰ কাৰণে লেখিকাই উল্লেখ কৰিছে। যদিও অৰণ্য ৰক্ষা কৰিবলৈ উচ্ছেদ অভিযান চলোৱাৰ নাম দিয়া হৈছে, কিন্তু আনহাতে সেই অৰণ্যক শেষ কৰিছে মানুহৰ ৰূপত থকা আসুৰিক প্ৰবৃত্তিৰ কিছু চৰকাৰী বিষয়া, নেতা আৰু মধ্যভোগীয়ে। এইসকলক কোনে বাধা দিব? বন বিভাগৰ পুৰণি বন বিষয়া ৰাজবংশী,

ৰঞ্জন আদিয়ে উদঙাই দিছে এই মানুহবোৰক লেখিকাৰ সন্মুখত। ৰাজবংশী, ৰঞ্জনৰ দৰে মানুহ আৰু এমুঠি থকা হ’লে অৰণ্য একেই থাকিলেহেঁতেন। ৰংহাং বৃদ্ধায়ে সুঁৰিছে আমচিঙৰ ইতিহাস।

সমান্তৰালভাৱে তেওঁ প্ৰতিফলিত কৰিছে মহানগৰীৰ আৱেগিক অনিশ্চয়তা। লেখিকাৰ পুৰণি বন্ধু জ্যোতি আৰু শশাংকৰ সংসাৰত অহা সন্দেহ নামৰ বিষণ্ণ, কৃত্ৰিমতাই সলনি কৰা সুগতা, ঘৰ বিচাৰি ফুৰা ছোৱালীজনী, সকলোৱে মহানগৰৰ বিশালতাৰ আঁৰত লুকাই থকা সহনশীলতাৰ বলি। কিন্তু তাৰ মাজতে আশাৰ ৰেঙনি ছন্দা, জ্যোতিৰ ছোৱালী তাই ‘মাদাৰ নেচাৰ’ নামৰ এটি প্ৰকৃতিপ্ৰেমী সংগঠনত কাম কৰে। তাই সহকাৰী বসু নামৰ এজন মালায়ালী প্ৰকৃতিৰ আজন্ম প্ৰেমিক ল’ৰা এজনক ভাল পায়, যিটো জ্যোতিয়ে মানি ল’বলৈ নিবিচাৰে। ই মহানগৰৰ আধুনিক জ্যোতিৰ ৰক্ষণাশীল মনটোক প্ৰতিফলিত কৰিছে।

এনেদৰেই সমগ্ৰ উপন্যাসখন পাহাৰত বাস কৰা সৰল মানুহখিনিৰ পৰা মহানগৰৰ ... উচ্ছেদৰ পৰা হাতী-মানুহৰ সংঘাতলৈ গতি কৰিছে। আৰু এই ক্ষেত্ৰত দক্ষিণৰ খিৰিকীখনে এক বিশেষ ভূমিকা লৈছে। প্ৰতীক অৰ্থত ই লেখিকাৰ মনঃচক্ষুক সূচাইছে, যাক লেখিকাৰ প্ৰাত্যাহিক ব্যস্ততাই বন্ধ কৰি ৰাখিছিল।

উপন্যাসখনৰ বিষয় যদিও বিশাল, কিন্তু লেখিকাই নিজৰ সিদ্ধহস্ত কলমেৰে অতি প্ৰাঞ্জলভাৱে তুলি ধৰিছে। বৰ্ণনা সৰল, কিন্তু অতি মৰ্মস্পৰ্শী। ভিন্ন শিৰোনামৰ বহু কেইটা অধ্যায়ত বিভক্ত অনেক কাহিনীৰ সমাহাৰেৰে উপন্যাসখন হৈ পৰিছে এক জীৱন্ত দস্তাবেজ। সাধুৰ দৰে আগবঢ়া অৰণ্যৰ এই কাহিনী অতি সাধাৰণ, কিন্তু নিৰ্মম বাস্তৱ। প্ৰদীপ নাথে অংকন কৰা উপন্যাসখনৰ বেটুপাত অতি প্ৰতীকী। ই দক্ষিণৰ খিৰিকীখন সূচাইছে, যাৰ যোগেদি লেখিকাই অন্য এখন অৰণ্য দেখিবলৈ পাইছিল— জন অৰণ্য, জীৱন আৰু অৰণ্যৰ এক সংগম।

শেষত, লেখিকাৰ ভাষাৰে আমিও কওঁ, জীয়াই থাকক অৰণ্য। কোনো অৰণ্য যাতে নহয় মেদিনীত সমাধিস্থ ইতিহাস। কেতিয়াও যাতে ক’বলগা নহয় ৰংহাঙৰ দৰে কোনো পূৰ্বজ উত্তৰসুৰীক, “ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল।” শেষত এনে এক বাস্তৱ বাৰ্তা সমাজলৈ বিয়পাই দিয়াৰ বাবে অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী বাইদেউলৈ অশেষ ধন্যবাদ।

‘সাউদৰ পুতেকে নাও মেলি যায়’ : এটি অনুভৱ

আকিব হুছেইন

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

হোমেন বৰগোহাঞিদেৱৰ ৰচিত ‘সাউদৰ পুতেকে নাও মেলি যায়’ উপন্যাসখনি মূলতঃ শিশুৰ মনস্তাত্ত্বিক বিষয়ৰ উপন্যাস। শিশুৰ আছুতীয়া পৃথিৱীৰ কল্পনা, সেই মনৰ স্বাধীনতাই উপন্যাসখনত সুস্থিৰভাৱে স্থান লাভ কৰিছে। তাৰ অৰ্থবহতা গ্ৰন্থখনত উপস্থাপন কৰিছে যোগবিশিষ্ট ৰামায়ণৰ উদ্ধৃত দি “বাল্যকালত যিবোৰ চিন্তাই হৃদয়ক কৰ্তিত যৌৱন, বাৰ্ধক্য ৰোগ, শোক আনকি মৃত্যুৰ সময়তো সেইবোৰ চিন্তা নাথাকে। প্রকৃতপক্ষে শৈশৱ দশা মৃত্যুতকৈও কষ্টকৰ, সকলোৰে অৱজ্ঞাৰ ব্যস্ত আৰু চাঞ্চল্যময়।

উপন্যাসখনৰ কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰ ‘বাপুকণ’। এটা আৱেগ প্ৰৱণ মন তাৰ; শৈশৱৰ স্বাধীনতাই তাক বাৰে বাৰে আমনি

কৰে। মৰমৰ একোটি মাথোন ল’ৰা, মাক আৰু দেউতাকৰ আলাসৰ লাড়ু। দেউতাকে বিচাৰে বাপুকণ ডাঙৰ মানুহ হওক, ভাল মানুহ হওক। সেয়েহে পুত্ৰয়ে ভৱিষ্যতে জীৱন গঢ়িব পৰাকৈ কণমানি এটি পুথিভঁৰাল আগৰে পৰা দিহা কৰি ৰাখিছে। মেধা শক্তিসম্পন্ন বাপুকণে পঢ়া-শুনাৰ মাজেৰেও অগোচৰে তাৰ কণমানি আছুতীয়া জগতখনত বিচৰণ কৰিব বিচাৰে। সেয়ে দেউতাকে গম নোপোৱাকৈ সমনীয়া হেৰাওৰ লগত স্ৰোতস্থিনীৰ বহল বুকুৰ স্পৰ্শ বিচাৰে। স্বাধীন প্ৰয়াসী তাৰ মনটোৱে মাজতে দেউতাকৰ মৃত্যুও কামনা কৰে। পিছ মুহূৰ্তত অপৰাধবোধত ভোগে। সময় সলনি হোৱাৰ লগে লগে তাৰ জীৱনলৈও পৰিৱৰ্তন আহিছে। বিশাল

টাইনৰ স্কুলত পঢ়িবলৈ ওলোৱা বাপুকণে গাঁৱৰ
প্ৰত্যেকজোপা গছ, পোহনীয়া জন্তু, মৰমৰ নৈখন,
গাঁৱৰ পদূলিবোৰৰ ওচৰত চিৰ বিদায় মাগিছে।

আকাশলৈ চাই দেউতাকৰ কোলাত মূৰ থৈ আকাশৰ
অস্তিত্ব অনুসন্ধান কৰিব খোজা বাপুকণ দেউতাকৰ উত্তৰত
সম্ভৃষ্ট নহৈছিল। একালত প্ৰাণভৰি ভালপোৱা হেৰাওঁৰ
সংগ ত্যাগ কৰি নতুন বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠিছিল দুলালৰ লগত।
মূলতঃ দুলালৰ লগত বন্ধুত্ব হোৱাৰ পাছত বাপুকণৰ মনৰ
সাতোৰঙী ৰামধেনুৱে প্ৰাণ পাই

উঠিছিল। অন্তৰৰ
আৱেগবোৰ মনৰ একোণত
থকা গভীৰতাৰ স্পৰ্শ
বাপুকণে বাৰুকৈয়ে উপলব্ধি
কৰিছিল। যৌৱনৰ প্ৰথম
তৰংগত তাৰ মনত পোখা
মেলিছিল। গাঁৱত পুথিভঁৰাল
স্থাপনৰ কথা, তাৰ ভিতৰৰ
মানুহটোৱে উপলব্ধি কৰিছিল
'ৰেণু'ক লগপোৱাৰ মানৱ
আত্মাৰ অনিৰ্বচনীয় অনুভৱ।
জীৱনৰ সপোনতে আলোচনীৰ
পাতত আৱিষ্কাৰ কৰিছিল কটন
কলেজ, য'ত ভৱিষ্যতৰ
সপোনে জীৱন্ত ৰূপ পাব। মূল
চৰিত্ৰৰ বাদেও উপন্যাসখনত
বাপুকণৰ মাক-দেউতাক, যোগেন
ককাইদেউ, হেৰাওঁ, দুলাল আদিৰ
চৰিত্ৰই সুকীয়া প্ৰতিভাৰে উজ্বলি
উঠিছে। শিশুমনৰ সৰলতাৰ
সমানে সমানে উপন্যাসখনত

গ্ৰাম্যসৰলতাৰ সাৱলীল বৰ্ণনাৰ মাজেৰে গ্ৰাম্যজীৱনৰ
লোকবিশ্বাসৰ লগতে সহজ-সৰল এমুঠি মানুহৰ
জীৱনবিন্যাস দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। উপন্যাসৰ এক
গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হ'ল উপন্যাসখনত প্ৰয়োগ হোৱা ভাষা।

উপন্যাসখনত বৰগোহাঞিদেৱে শিশুৰ পৰা বৃদ্ধলৈকে
সকলো শ্ৰেণীৰ পাঠকে পঢ়ি বুজিব পৰাকৈ সহজ-সৰল
ভাষাৰ প্ৰয়োগ কৰিছে। গাঁৱৰ মানুহে সঘনে মুখত ব্যৱহাৰ
কৰা কেৰকেৰণি, অনাই-বনাই, দখলা-দখল, লোমালোমে,
মৰিলো ঐ, খালে ও ইত্যাদি সেইদৰে ৰ'দ নহয় যেন

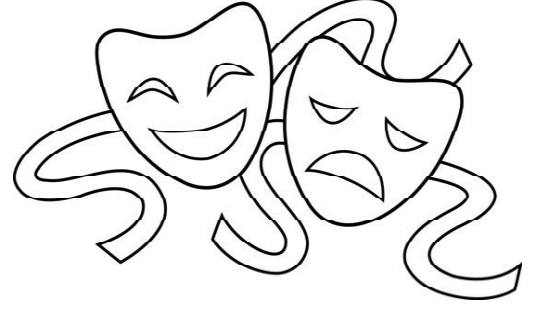
আকাশত জুইহে বৰষিছে, গছত কঁঠাল
গুঁঠত তেল, নৌ খাওঁতেই চেলবেল
ইত্যাদি খণ্ডবাক্য, ফকৰাৰ প্ৰয়োগ
উপন্যাসখনত দেখিবলৈ পোৱা যায়।
মনোহাৰিত্ব হ'ল উপলব্ধিৰ এক
সূক্ষ্ম প্ৰকাশ। মনোহাৰিত্বই
উপন্যাসৰ শিল্প সৌন্দৰ্য্য বঢ়াই
তোলে। উপলব্ধিৰ গভীৰতা
উপন্যাসখনত পৰিস্ফুট হৈছে।
টাউনৰ স্কুলত পঢ়িবলৈ ওলোৱা
বাপুকণে গাঁৱৰ প্ৰত্যেকজোপা
গছ, পোহনীয়া জন্তু, মৰমৰ
নৈখন, গাঁৱৰ পদূলিবোৰৰ ওচৰত
চিৰ বিদায় মাগিছে। ভাষাৰ
বৈশিষ্ট্য কল্পনা-বাস্তৱৰ সমাহাৰ,
মনোহাৰিত্বৰ সমাহাৰে
উপন্যাসখনৰ শিল্প সৌন্দৰ্য্যৰ
শ্ৰীবৃদ্ধি ঘটোৱা দেখিবলৈ পোৱা
গৈছে। শেষ বুলি ক'লেই শেষ
নহয়। তেওঁ কাৰিকৰভাৱে নাই
যদিও হাজাৰজনৰ হৃদয়ত
থাকিব বাপুকণৰ দৰে চৰিত্ৰ।

অন্তৰৰ বিষণ্ণতা আঁতৰাই অন্তহীন প্ৰেৰণা যোগাবলৈ
তেওঁৰ গ্ৰন্থৰ পাতত থাকিব সেই ভাললগা কথাবোৰ।
তেওঁৰ কিতাপৰ মাজতেই খৰালিতো জীপাল হ'ব
চাৰিকড়িয়া।

নাট্য শিল্প

এক অনন্ত যাত্রাৰ দিশে

✍ মাচুমী শইকীয়া

স্নাতক প্রথম ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

চৰিত্ৰসমূহ :

গীতা : (মুখ্য চৰিত্ৰ) হৰিশৰ জীয়েক

ৰিধমা : গীতাৰ ভনীয়েক

ৰীমা : গীতাৰ বোয়েক

ৰাধা : এক নাৰী চৰিত্ৰ (গৌণ)

হৰিশ : গীতাৰ দেউতাক

গোপাল : হৰিশৰ মিত্ৰ

অৰুণ : চুবুৰীয়া

ৰাঘৱ : গীতাৰ ককায়েক

(আঁৰ কাপোৰ উঠিব) এক মধ্যবিভ পৰিয়ালৰ চৰাঘৰ দেখা যাব। তাত দুজন বয়স্ক ব্যক্তি বহি থাকিব। এজনৰ হাতত এখন কিতাপ আৰু আনজনৰ হাতত এখন বাতৰি কাকত। মানুহ দুজন হ'ল হৰিশ আৰু তেওঁৰ মিত্ৰ গোপাল।

হৰিশ : (বাতৰি কাকতৰ পৰা মূৰ তুলি চশমাযোৰ খুলি) ৰাম ৰাম। কি হৈছেহে দেশখনত? মানুহবোৰ বাক মানুহ হৈয়ে আছেনে।

গোপাল : (কিতাপখন জপাই) নক'বা আৰু বুজিছা.. ক'ত, কেতিয়া কি হয় কব'ই নোৱাৰি। ভাল খবৰ যদি এটা, বেয়া খবৰ দহটা। দেশৰ কথা এৰা, ওচৰে-পাজৰে লক্ষ্য কৰিলেই চোন আমাৰ সমাজখন এফালৰ পৰা ঘূৰে ধৰি অহা যেন লাগে।

হৰিশ : হয় দিয়া... যুৱ সমাজখনলৈটো চাবই

নোৱাৰি। এচাম ভাল হৈছে হয়। আন এচাম আকৌ ধ্বংসৰ মুখলৈ আপোনা-আপুনি গৈছে। আও, মাত মাতিব নোৱাৰা তেওঁলোকক, চোবাই পেলাওঁ যেন কৰে।

গোপাল : তুমি ঠিকেই কৈছা মিতা... সেইদিনা বুজিছা মই বজাৰলৈ বুলি ওলাইছিলো। খোজকাটি গৈছিলো বাক। ওলালহি নহয় সন্মুখত ক'ৰবাৰ হিৰ' এজন বাইকত টিকনি বন্ধা। বাঃ ইমান জোৰেৰে ৰখাইছে সেইখন, মই কি ক'ম।

হৰিশ : তাৰ পিছত?

গোপাল : মই উচপ্ খাই উঠিলো। খামেই দিয়াচোন।
আমাৰ চাইকেলৰ যুগতনো ক'ত এইবোৰ
আছিল। গোটেই জীৱনটোৱেই দেখোন আমি
চাইকেলতে ফুৰিলো। এতিয়াহে এইবোৰ
ওলাল বেছিকৈ।

হৰিশ : হয় দিয়া...

গোপাল : তাৰ পিছত কি হ'ল শুনা... মই ক'লো
বোলো হে'ৰা young boy অলপ লাহে লাহে
চলাবা এইখন। লগতে হেলমেট নে কি
সেইটোও পিন্ধিবা। নিজলৈও ভাল আৰু
আনলৈও... বাঃ ক'বলৈহে পালো... কি ক'ম
তোমাক...

হৰিশ : ক'ব নালাগে, মই বুজিছো দিয়া... তোমাক
চাইগৈ ক'ব পায় বুঢ়া মই যেনেকৈ চলাওঁ মোৰ
কথা তোৰ কি হ'ল। হাঃ হাঃ হাঃ (হাঁহে)

গোপাল : (হাঁহি হাঁহি) আৰু হেলমেট নিপিন্ধাৰ কথা
কি ক'লে জনা? সেইটো পিন্ধিলে বোলে
হেয়াৰ ষ্টাইল নেদেখে হেনো।

হৰিশ : কি ক'বা আৰু সিহঁতক... ভালটো কলেও
সিহঁতৰহে কোব চৰে। এয়াই আজিৰ সমাজৰ
গতি...

(এনেতে মঞ্চত গীতাৰ প্ৰৱেশ। ক'ৰবাৰ পৰা
ভাগৰে-জুগৰে খবধৰকৈ আহে। হৰিশ পুনৰ
বাতৰিকাকতত মগ্ন হয়)

গীতা : (হঠাৎ গোপালক দেখি) বৰদেউতা, বহুদিনৰ
মূৰত দেখোন?

গোপাল : হয় অ' আই.. আজি এইফালেৰে যাওঁতেই
সোমাই যাওঁ বোলো। পিছে তই ক'ৰ পৰা
আহিলি?

গীতা : (হাতৰ বেগটো কমত থকা টেবুলত থৈ)
বৰদেউতা, আপুনিতো জানেই যে মোৰ
আত্মসহায়ক উদ্যোগ আছে, য'ত মই আমাৰ
অঞ্চলৰ কেইবাগৰাকী মহিলাক কাপোৰ বোৱা
আৰু তাত ডিজাইন কৰা প্ৰশিক্ষণ দিওঁ। আজি
তেওঁলোকে ডিজাইন কৰা কাপোৰবোৰ ৰাজ্যিক
পৰ্য্যায়ৰ স্তৰ এটাত দেখুওৱা হৈছিল। মই
তালৈকে গৈছিলো।

গোপাল : তই ঠিকেই কৰিছ আই.. নিজৰ লগতে
অঞ্চলটোৰ বাকীসকলকো আগুৱাই নিবলৈ
চেষ্টা কৰিছ।

গীতা : (অলপ সলজ্জভাৱে) বৰদেউতা, এই
সকলোবোৰ আপোনালোকৰ আশীৰ্বাদ।

গোপাল : আমাৰ আশীৰ্বাদ তোৰ লগত সদায়ে আছে।

গীতা : বাৰু বৰদেউতা, আপুনি চাহ খালেনে?
(দেউতাকলৈ চাই) দেউতা, আপুনি দৰৰ
খালেনে সময়তে?

হৰিশ : মই মোৰ দৰৰ খালো.. কিন্তু এখেতকহে
একো খুৱাব পৰা নাই। তামোল-চালি দিলো।
কিন্তু চাহহে দিয়া নাই হোৱা।

গীতা : (আচৰিত হৈ) কিয়, ভণ্ডি ঘৰত নাই নেকি
আৰু বৌ? বাৰু ময়ে চাহ কৰি দিওঁ, আপুনি
বহক বৰদেউতা।

গোপাল : (বহাৰ পৰা উঠি) নাই, আজি নালাগে আই।
সন্ধ্যা হ'বৰ হ'ল। তই ইমান ভাগৰি-জুগৰি
আহিছ, তাতে মোৰো উভটিবৰ হ'ল। যাওঁতে
ৰমাকান্তৰ ঘৰতো এপাক মাৰি যাব লাগিব।
পুতেকে এইবাৰ মেট্ৰিক দিব নহয় খবৰ এটাকে
লৈ যাওঁ। তুমি যাবা নেকি মিতা? (হৰিশৰ
ফালে চাই)

হৰিশ : যাওঁ ব'লা তেন্তে.. গীতা, ময়ো অলপ
এওঁৰ লগতে যাওঁ।

গীতা : বৰদেউতা, আজি বাৰু নালাগে খাব। কিন্তু
পিছত আহিলে চাহ খাই যাব লাগিব।
(বৰদেউতাৰ ভৰি চুই সেৱা কৰে)

গোপাল : (গীতাৰ মূৰত হাত ফুৰাই) ভাল আই,
কুশলে থাক।

(হৰিশ আৰু গোপাল প্ৰস্থান কৰে)

(ইয়াৰ পিছতে ৰিধিমা চৰাঘৰত প্ৰৱেশ কৰে
তাইৰ কমৰ পৰা)

ৰিধিমা : অ' বা, তই আহিলি?

গীতা : উম্, আহিলো। তই তাৰমানে ঘৰতে আছিলি।

ৰিধিমা : কিয়, কি হ'ল?

গীতা : তই যদি ঘৰতে আছিলি, বৰদেউতাক
চাহকাপতো তয়ে দিব পাৰিলিহেঁতেন।

ৰিধিমা	: দেউতায়োতো দিব পাৰিলেহেঁতেন। দেউতাই কিয় নিদিলে? অ', মই ছোৱালী কাৰণে এইবোৰ কৰিব লাগে।	ৰাঘৱ	: দেউতা হ'বলৈ কি বাকী আছে? তুমিয়ে নষ্ট কৰিলা গীতাক মূৰৰ ওপৰত তুলি তুলি। এতিয়া বোলে তাই প্ৰীতমৰ লগত বিয়া নহয়।
গীতা	: Please Ridhima, stop this একেবোৰ কথা আকৌ আৰম্ভ নকৰিবি। অনবৰতে ছোৱালী কাৰণে অমুক, ছোৱালী কাৰণে তমুক, এইবোৰ কি?	হৰিশ	: অ' নহয়; কাৰণ কিয় জন? কাৰণ তাৰ চৰিত্ৰত দোষ আছে। কেইবাজনীও ছোৱালীক প্ৰেম অভিনয় কৰি সি ঠগিছে। সেইদিনা গীতাক সি সাধাৰণ কথা-বতৰা পাতিবৰ কাৰণে নি তাইৰ লগত.. ছিঃ ছিঃ
ৰিধিমা	: এয়া নাৰীবাদ বা..	ৰাঘৱ	: কি?
গীতা	: Hang your feminism! এয়া feminism নহয়। তই যি কৰি আছ সেয়া show of feminism নাৰীবাদৰ প্ৰদৰ্শনী।	গীতা	: (হঠাৎ ভিতৰৰ পৰা ওলাই আহে) আৰু তই একো নজনাকৈ মোক তাৰ লগত বিয়া হ'বলৈ কৰ।
ৰিধিমা	: তই এজনী নাৰী হৈ নাৰীবাদৰ support নকৰ।	ৰাঘৱ	: (গীতাৰ কাষলৈ গৈ) মোক মাফ কৰি দে ভণ্ডি।
গীতা	: কৰো.. মই নাৰীবাদৰ সমৰ্থন কৰো। কিন্তু নাৰীবাদৰ প্ৰদৰ্শনীক নহয়। (কথাখিনি কৈ কৈ গীতাই টেবুলত থোৱা বেগটো লৈ ভিতৰলৈ সোমাই যায়, ৰিধিমা ওলাই যায়, তেনেতে ৰাঘৱ সোমাই আহে)	গীতা	: দাদা, তই জানি-বুজি এইবোৰ কৰা নাই। গতিকে বাদ দে.. বাৰু তই যা, বৌক লৈ আহগৈ। (ৰাঘৱ ওলাই যায়)
ৰাঘৱ	: (চিঞৰি চিঞৰি) গীতা.. গীতা...	হৰিশ	: উফ বাম, বৰ ভাগৰ লাগিছে, অলপ পানী আনি দেচোন তপতাই...
গীতা	: (অলপ সময় পিছত টাৱেলেৰ মুখ মচি গীতা ওলাই আহে) কি হ'ল দাদা, কিয় চিঞৰিছ ইমান।	গীতা	: ৰ'বা দেউতা, আনোঁগৈ...
ৰাঘৱ	: কি হ'ল সুধিবলৈ আহিছ? তই প্ৰীতমক কিয় বিয়াৰ কাৰণে না ক'লি? (খঙত সোধে) সি মোৰ কিমান ভাল বন্ধু আছিল তই জান? কেনেকৈ মুখ উলিয়াম মই তাৰ ওচৰত?	হৰিশ	: (গীতাই প্ৰস্থান কৰে। দুৱাৰত টোকৰ পৰে) : সোমাই আহক, দুৱাৰ খোলা আছে। (অৰুণ সোমাই আহে হাতত তামোল-পাণৰ টোপোলা)
গীতা	: অসুৰৰ লগত ভাল বন্ধুত্ব তোৰ কেতিয়াৰ পৰা হ'ল (ঠাট্ঠাৰ সুৰত)	হৰিশ	: (অৰুণক উদ্দেশ্যি) অ' তুমি। আহা, বহাহি কি সকামত বা অহা হ'ল?
ৰাঘৱ	: মুখ চম্ভালি কথা ক' গীতা।	অৰুণ	: আগেয়ে বটা এটা আনাচোন। (বহে চকীত)
গীতা	: মই মুখ চম্ভালিব লাগে? তই মোক এনেকৈ কোৱাৰ আগত তোৰ বন্ধুৰ চৰিত্ৰৰ যিবোৰ ভ্ৰুটি আছে, সেইবোৰ শুদ্ধ কৰিবলৈ ক'। দ্বিতীয়বাৰ যাতে তাৰ নাম মোৰ সন্মুখত নল'ৰ। (গীতা খঙেৰে ভিতৰলৈ গুচি যায়। হৰিশ সোমাই আহে)	হৰিশ	: বাৰু মাজনী বটাটো আনচোন (গীতাক উদ্দেশ্যি)
হৰিশ	: কি হ'ল ৰাঘৱ?	গীতা	: (নেপথ্যৰ পৰা) গৈছোঁ দেউতা। (গীতাৰ মঞ্চত প্ৰৱেশ, হাতত বটা)
		গীতা	: অ' খুড়া দেখোন। (বটাটো টেবুলত থয়) অৰুণ (বটাত তামোল-পাণ দি) মানে নিমন্ত্ৰণ এভাগি আছিল। মোৰ মাজুজনী ছোৱালী জাহ্নৱীৰ বিয়া অহা ফাগুণৰ ১৭ আৰু ১৮ তাৰিখে।

হৰিশ : জাহ্নবী মানে। আমাৰ ৰিধিমাৰ লগৰ নহয়
জানো?

অৰুণ : হয়, তায়েই। দৰাও ভাল। ইঞ্জিনিয়াৰ,
ধনীঘৰৰ পাইছো যেতিয়া দি দিওঁ নে কি
কোৱা।

হৰিশ : সিহঁত সুখী হোৱাটোৱেই আমাৰ কাম্য।

অৰুণ : অৱশ্যে তোমাৰো সময় আহিছে... (গীতালৈ
চাই) মাজনী, চাহ অকণকে কৰাগৈ যোৱা।

গীতা : ঠিক আছে খুড়া.. (গীতা সোমাই যায়)

অৰুণ (হৰিশলৈ চাই) এইক বিয়া দিয়াৰ কথা
নাভাবা নেকি? বয়স গৈছে কিন্তু।

হৰিশ : নাই বুজিছা.. যেতিয়া তাই বিয়া হ'ম বুলি
ভাবিব তেতিয়াহে হ'ব।

অৰুণ : হে'ৰা, চৰ্কু সুধি চাউল নবহায়। কথাষাৰ
মন কৰিবা।

হৰিশ : চৰ্কু সুধি চাউল নবহাওঁতে নবহাওঁতে
আমাৰ সমাজখনত এলান্ধু লাগিল... এতিয়া
আৰু সেইদিন নাই।

অৰুণ : হুহ... মোলৈকে নোচোৱা কিয়?
জাহ্নবীয়েতো না কৰিছিল বিয়াৰ কাৰণে...
আৰু পঢ়িবলৈ মন। কিন্তু নহ'ব, বিয়া হ'বই
লাগিব। গতিকে বিয়া বুলিলেই বিয়া।

হৰিশ : কথাষাৰ কোৱাৰ বাবে বেয়া নাপাবা। তুমি
ভুল কৰিছা জাহ্নবীৰ পাখি ভাঙি দিছা তুমি।

অৰুণ : তুমি জ্বলিছা হৰিশ, নিজৰ দুজনীক দিব
নোৱাৰিব কাৰণে.. তুমি চাগৈ এইটোৱে বিচাৰা
তোমাৰ দৰে আমিও আমাৰ সন্তানক ঘৰতে
ৰাখি থওঁ।

হৰিশ : তুমি যি ভাবা ভাবিব পাৰা। অচিনাকি
কাৰোবাৰ হাতত বাচ-বিচাৰ নকৰাকৈ ফুল
একোপাহ দি দিয়াতকৈ গছতে থাকিবলৈ দিয়া
ভাল। অন্ততঃ সৌন্দৰ্য বা সুবাস হেৰালেও
স্বকীয়তা নেহেৰায়।
(অৰুণ খঙত গুচি যায়। হাতত চাহৰ প্লেট
লৈ গীতা সোমাই আহে)

গীতা : খুড়া চাহ (অৰুণক নেদেখি) খুড়া নাই যে
দেউতা?

হৰিশ : গুচি গ'ল, যাবলৈ দে, দৰকাৰ নাই তেনে
মানুহৰ..
(হঠাৎ ৰাধাৰ প্ৰৱেশ)

গীতা : (আচৰিত হৈ) কোন তুমি?

ৰাধা : মোৰ নাম ৰাধা।

গীতা : কোৱাচোন কি হৈছে তোমাৰ। ইমান
ফোপাইছা কিয়। (জাৰৰ পৰা পানী এগিলাচ
দিয়ে হৰিশে) লোৱা পানীগিলাচ খাই লোৱা..
ইয়াতে ... ইয়াতে বহি লোৱাচোন।

ৰাধা : (বহি পানী গিলাচ খাই) মোৰ মানুহটোক
বচাওক বাইদেউ (গীতাৰ ভৰিত পৰে)

গীতা : তোমাৰ মানুহজনৰ হৈছে কি?

ৰাধা : নাৰী মুক্তি সন্থাৰ মিছা অভিযোগত মোৰ
মানুহজনক ধৰি নিছে পুলিচে।
(তেনেতে ৰাঘৱ আৰু ৰীমাৰ প্ৰৱেশ)

ৰীমা : অ' তুমি আমাৰ ঘৰত যে.. তাৰমানে
গিৰিয়েৰক বচাবলৈ ইয়াত পালাহি।

হৰিশ : ৰীমা কি কৈছা তুমি এইবোৰ। বুজা নাই।

ৰীমা : এখেতৰ স্বামীয়ে এজনী ছোৱালীক molest
কৰিবলৈ চেষ্টা কৰোতে আমাৰ সংগঠনৰ
মানুহে ধৰা পেলাই পুলিচক গটাইছে।

গীতা : বৌ কি কৈছা এইবোৰ তুমি?

ৰীমা : তুমিতো আচৰিত হ'বাই.. আত্মসহায়ক
গোটবোৰৰ বাহিৰে আৰু কি চিনি পোৱা
তুমি?

ৰাঘৱ : ৰীমা (চিঞৰি কয়)

ৰীমা : নিচিঞৰিবা ইমানকৈ কাৰণ molesttationৰ
victim তোমাৰ ভনীয়েৰা মানে ৰিধিমা।
(তেনেতে ৰিধিমাৰ প্ৰৱেশ)

ৰিধিমা : কোনে ক'লে মই molesttationৰ victim
বুলি? আচনতে কি হৈছিলে তোমালোকে
জানা। (ৰাধালৈ চাই) আপোনাৰ husband
innocent. তেওঁক মই পুলিচৰ লক্সাপৰ পৰা
উলিয়াই আনি ঘৰলৈ পঠিয়াই দিলো। এতিয়া
কোনোও আপোনালোকক একো কৰিব
নোৱাৰে। (ৰাধাৰ হাতত ধৰি) আৰু যিবোৰ
হ'ল সকলো মোৰ কাৰণেই হ'ল। so sorry

for taht.. মই বহুত দুঃখিত। আপুনি এতিয়া
যাওক।

ৰাধা : (ধন্যবাদ জনাবলৈ ৰিধিমাক সাবটি ধৰে
আৰু প্ৰস্থান কৰে)

ৰীমা : তুমি এইবোৰ কি কৰি আছা ৰিধিমা?

ৰিধিমা : তোমালোকে কৰা ভুলৰ শুধৰণি।

ৰীমা, হৰিশ, ৰাঘৱ আৰু গীতা : মানে (একেলগে)

ৰিধিমা : মই কোনো molestationৰ বলি হোৱা
নাছিলো। আচলতে মই হঠাৎ পৰি যাবলৈ
লওতে সেই মানুহজনে মোক পৰাৰ পৰা
বচাইছিল। দেখা মানুহে তাকে molestation
বুলি ভাবি চিঞৰ-বাখৰ লগাই পুলিচ মাতি
মানুহজনক আটক কৰোৱালে। মই একো
ধৰিবই নোৱাৰিলো। আৰু এই ঘটনাটোক
অতিৰঞ্জিত কৰি তুলিলে 'নাৰী মুক্তি সন্থা'ই।

ৰীমা : কি বুজাবলৈ বিচাৰিছা তুমি?

ৰিধিমা : তুমি যি শুনি আছা সেয়াই শুদ্ধ বোঁ?
এতিয়া মই ভাবো তুমিও সেই মানুহজনৰ
ওচৰত ক্ষমা খোজা উচিত।

ৰীমা : কি ভিত্তিত মই তেওঁক ক্ষমা খুজিম? তেওঁ
ভুল কৰিছে.. মানে অপৰাধ কৰিছে।

গীতা : একো নজনাকৈ মানুহে কোৱাটোকে সাঁচা
বুলি ভাবিবা নেকি বোঁ? বোঁ, সৰু সৰু কথা
কিছুমানক ভিত্তি হিচাপে লৈ নাৰীবাদৰ শ্ল'গান
দিওঁ। ঘৰুৱা কাম কৰিলে নাৰীবাদত আঘাত
সনা বুলি ভাবো, কিন্তু নাৰীবাদৰ অৰ্থ জানো
এয়া হয়।

ৰিধিমা : আমি নাৰীবাদক আবদ্ধ কৰি পেলাইছো
আধুনিক সাজ-সজ্জাত, নাইট পাৰ্টিত।

ৰাঘৱ : নাৰীবাদক আমি ভৰাই ৰাখিছোঁ উচ্চ পদস্থ
চাকৰিত।

হৰিশ : আৰু এনে নাৰীবাদৰ বলি হৈছে ৰাধাৰ দৰে
সৰু সৰু খাটি খোৱা মানুহবোৰ।

গীতা : নাৰীবাদ মানেই যেন এতিয়া ধৰ্ণা। কিন্তু এই
ধৰ্ণাবোৰে আনি দিছেনে নাৰীৰ প্ৰকৃত
স্বাধীনতা।

ৰিধিমা : নাৰীবাদ যেন এটা ফেশ্যন।

গীতা : না, বহুত হ'ল এইবোৰ .. নাৰীবাদ মানে

পুৰুষৰ বিৰোধিতা নহয়, বৰঞ্চ নাৰীবাদ মানে
এক ইতিবাচক চিন্তা। সমতা স্থাপনৰ এক পথ।
কোনে নাম দিলে এই সমাজক পুৰুষতান্ত্ৰিক
সমাজ? এই সমাজ পুৰুষ, নাৰী কাৰোৰে
একছত্ৰী শাসনৰ থলী নহয়, ই মানুহৰ
ৰাজধানী।

ৰিধিমা : কোনে কয় নাৰীবাদ মানে আধুনিক পোছাক।
নাৰীবাদ হ'ল এক শক্তিশালী আধুনিক নাৰী
মন। এই মন লুকাই থাকিব পাৰে পৌৰাণিক
পোছাকত বা উৰুখা চালৰ তলত।

হৰিশ : নাৰীবাদ মানে স্বনিৰ্ভৰশীলতা, আৰ্থিকভাৱে,
সামাজিকভাৱে, শৈক্ষিকভাৱে, মানসিকভাৱে,
পাৰিভাষিকভাৱে।

ৰাঘৱ : নাৰী আপোনাৰ ঘৰৰ বোজা নহয়। বৰঞ্চ
আপোনাৰ ঘৰৰ আটাইতকৈ শক্তিশালী সত্তা।

ৰীমা : মই বুজিছো। সকলো বুজিছো .. মোক ক্ষমা
কৰি দিব আপোনালোকে। অ' আজিৰ পৰা
'নাৰী মুক্তি সন্থা' ই আৰম্ভ কৰিব এক নতুন
আন্দোলন। এই আন্দোলন হ'ব কৰ্মমুখী
আন্দোলন, নাৰী প্ৰগতি আৰু স্বাৱলম্বিতাৰ
আন্দোলন। গীতা তুমি হ'বা আমাৰ আদৰ্শ।
(গীতালৈ চাই কয়)

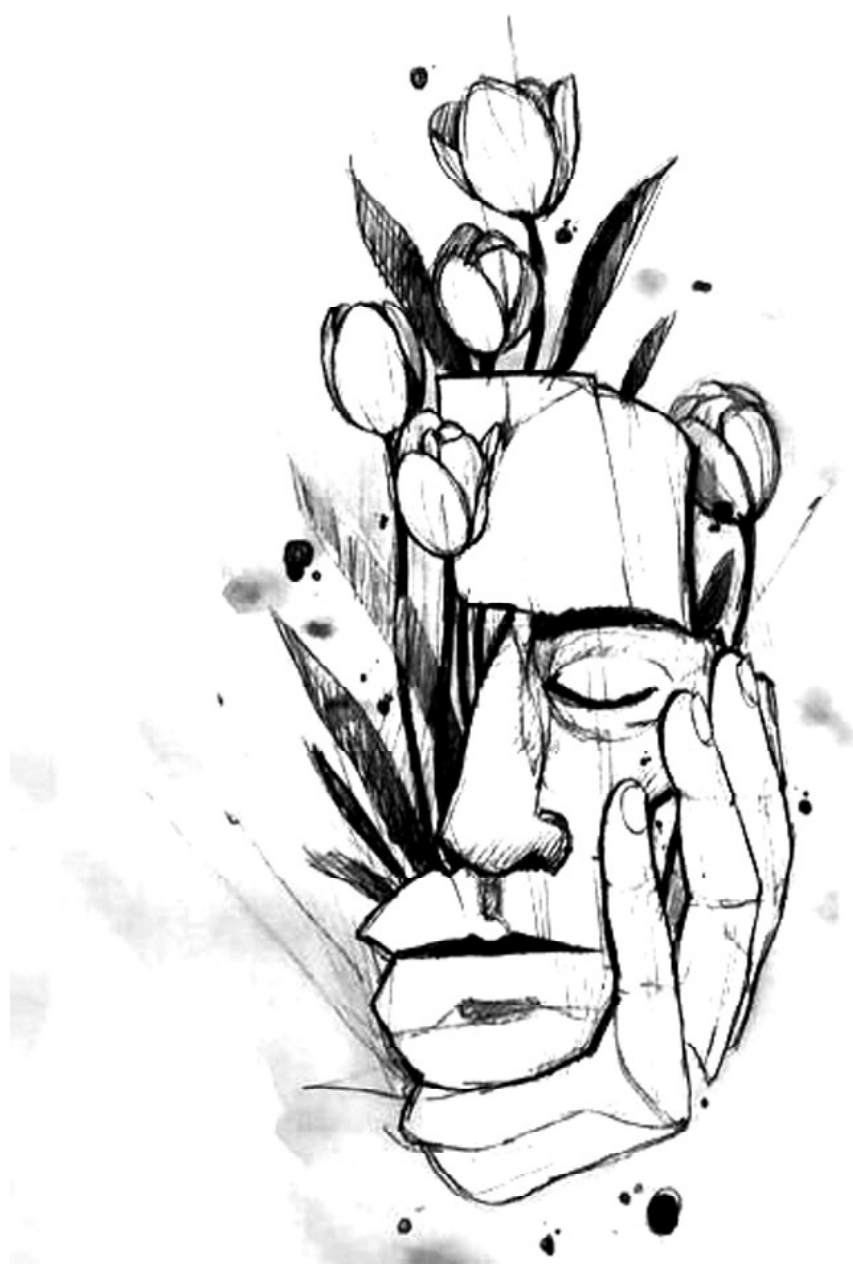
(সকলো আগবাঢ়ি আহি দৰ্শকক উদ্দেশ্য
কৰি)

সমস্বৰে : হে' আজিৰ নাৰী, আহা আমি আগুৱাই যাওঁ
নাৰীবাদৰ এক নতুন পথত। য'ত প্ৰত্যেক
নাৰীয়ে নিজৰ বাবে হ'ব আদৰ্শস্বৰূপ। প্ৰত্যেক
নাৰীৰ মানসিকতাত স্থান ল'ব এক শক্তিশালী
ইতিবাচক দৃষ্টিভংগীয়ে। আহা আমি
পণ লওঁ আমি কৰি তুলিম নাৰী বাদক এক
অনন্ত যাত্ৰাৰ পথ...

সংগীত বাজিব :

নাৰী তুমি নতুন বাটৰ
নাৰী তুমি নতুন পথৰ
অন্ধকাৰৰ দিগবলয়ত
নাৰী তুমি জেনালী বাটৰ
নতুনৰ অভভেদী সুৰ
নাশিম আমি অসুৰ

ଗଞ୍ଜ ଅଞ୍ଜା

আলাবৈৰ বিভীষিকা

নিতুশ্ৰী গগৈ

স্নাতকোত্তৰ তৃতীয় বাৰ্ষাসিক

দিখৌ নদীৰ পৃষ্ঠভাগ হেঙুলীয়া হৈ উঠিছে। বেলি পাটত বহিবৰে হ'ল। গৰখীয়া ল'ৰাকেইটাই বিহুগীত জুৰি গৰুৰ জাকটো খেদাই নিছে। কলহৰ কাণেৰে পানী ভৰাই খৰ-খোজেৰে আগবাঢ়িছোঁ। লগত সখী হেমলতা, সদায়ে চঞ্চলা হাঁহিৰে দিখৌমুখ উজুলাই থকা হেমলতাৰ আজি মুখত মাত নাই। ৰাজ কাৰেঙৰ কথা-বতৰাবোৰে আমাৰ সাধাৰণ প্ৰজাৰো বুকু দহি আছে। ৰাজ্যৰ পৰিস্থিতি বৰ অস্থিৰ। নতুনকৈ অধিষ্ঠিত স্বৰ্গদেউৰ কথা-বতৰা, চাল-চলন প্ৰতিজন প্ৰজাৰ অন্তৰ চুইছে। তেওঁ সঁচাই স্বাধীনচিহ্নীয়া আৰু দেশপ্ৰেমী শাসক। ৰাজকাৰেঙৰ তাঁতশালৰ ব্যস্ততাৰ মাজত সৌভাগ্যক্ৰমে কেতিয়াবা স্বৰ্গদেউক দেখো— এজন স্বাস্থ্যবান, ওখ পুৰুষ, উজ্জ্বল মুখৰ এযোৰ গভীৰ ভাৱগধুৰ নেত্ৰ, শান্ত-সমাহিত কিন্তু যেন অস্থিৰ। স্বৰ্গদেউ জয়ধ্বজ সিংহ অৰ্থাৎ তেওঁৰ জ্যেষ্ঠ ভাতৃৰ মৃত্যুৰ পিছৰেপৰা স্বৰ্গদেউ বেছি অস্থিৰ হৈ পৰিছে। মোগলৰ আক্ৰমণ আৰু মিৰজুমলাই কৰি থৈ যোৱা চৰম অপমানৰ প্ৰতিশোধৰ দাবানলত তেওঁৰ দুচকুৰে জুই বৰষে। সেয়েহে হয়তো অতি কম সময়তে তেওঁ সকলোৰে মন জয় কৰি লৈছে। তেওঁৰেই আমাৰ শ্ৰদ্ধাৰ দেশপ্ৰেমী স্বৰ্গদেউ চুপুংমুং ওৰফে চক্ৰধ্বজ সিংহ। যাৰ ওঁঠেৰে ৰাজ অভিষেকৰ দিনাই বিস্ফোৰিত হৈছিল— 'বঙালৰ অধীন হৈ থকাতকৈ মৰণেই শ্ৰেষ্ঠ। মোৰ উপৰিপুৰুষ কেতিয়াও কাৰো তলতীয়া নাছিল

আৰু ময়ো মোগলৰ কৰতলীয়া হৈ থাকিব নোৱাৰোঁ।' তেওঁৰ পৌৰুষোদীপ্ত কণ্ঠই কঁপাই তুলিছিল ৰাজসভা আৰু প্ৰতিজন স্বাভিমानी অসমীয়া।

ঘৰলৈ আহি সোনকালে কামবোৰ কৰিলোঁ। বঙহৰদেউ আহি পালেহি ভাতৰ পাতত বহিব। এই কেইদিন ৰাজকীয় কামত তেওঁ খুব ব্যস্ত। তেওঁ পাইকৰ 'হাজৰিকা' পদবীত আছে। গতিকে এহেজাৰজন পাইকৰ চোৱা-চিতাৰ দায়িত্ব তেওঁৰ ওপৰত। বিশজনৰ ওপৰত বৰা, শ জনৰ ওপৰত শইকীয়া, হাজাৰজনৰ ওপৰত হাজৰিকা, তিনি হাজাৰজনৰ ওপৰত ৰাজখোৱা আৰু ছয় হাজাৰজনৰ ওপৰত ফুকন। এয়ে আমাৰ পাইক প্ৰথাৰ নিয়ম। কেৱল

বঙহৰদেউৰে নহয়, মোৰো ৰাজকাৰেঙৰ তাঁতশালত কাম কৰাৰ দায়িত্ব। চমুৱা পাইকৰ পত্নী হিচাপে সামাজিক মৰ্যদাও মোৰ উচ্চ। ৰাজকীয় উত্থান-পতন নিজ চকুৰে প্ৰত্যক্ষ কৰিছোঁ। মিৰজুমলাৰ আক্ৰমণৰ সময়ত আহোম ৰাজ্য নিঃশেষ হ'ব যেনেই অনুমান হৈছিল। যিদিনা চুক্তিৰ বলি হৈ স্বৰ্গদেউৰ কণমানি শিশুজনী, ৰমণী গাভৰু আইদেউ কুঁৱৰী মোগল সৈন্যৰ স'তে গুচি গৈছিল সমগ্ৰ আহোম ৰাজ্য নিস্তন্ধ হৈ পৰিছিল। সেইদিনা আমাৰ কাৰো পেটলৈ খুদকণ এটাও নিব পৰা নাছিলো।

বঙহৰদেউৰ মুখত শুনামতে গুৱাহাটীৰ মোগল থানাদাৰ ফিৰোজ খাঁই অনাদায় হৈ ৰোৱা কৰি বিচাৰি স্বৰ্গদেউলৈ কটুভাষাৰে চিঠি পঠাইছে। আনহাতে, পৰাধীন ৰজাই পিছা পোছাক 'শিৰপাও' এযোৰ মোগল সম্ৰাট ঔৰংজেৰে পঠাই আহোম স্বৰ্গদেউক উপহাস কৰিছে। সেয়াই স্বৰ্গদেউৰ ক্ৰোধৰ ... কাৰণ। তেওঁ মাথো যুদ্ধহে বিচাৰে, মোগলৰ শ্বাস ৰুদ্ধ হোৱাকৈ এখন যুদ্ধ। ৰাজমন্ত্ৰী আতন বুঢ়াগোহাঁয়ে ইটাখুলিত বুজাই-বঢ়াই তেওঁক শান্ত কৰি ৰাখিছে। লাহে লাহে সময়বোৰ বাগৰিল। বাৰিষাকালৰ ভিতৰত যুদ্ধৰ ... যোগাৰ সম্পূৰ্ণ হ'ল। যুদ্ধ হ'ব বুলি শুনিয়েই বুকুখন ... মোচৰ খাই উঠে। ১৬৬২ ৰ লখৌগড় নৌকা যুদ্ধতে ... মোৰ দুজনকৈ ভাতৃ হেৰুৱালোঁ। সেই প্ৰবল ৰণত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকু ৰাঙলী হৈছিল। অন্তিম সংকাৰৰ বাবে ... যে ভাইহঁতৰ মৃতদেহ বিচাৰি নাপালোঁ। হয়তো ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুতেই সিহঁত বিলীন হৈ গ'ল। সেই যুদ্ধই বুকুখন আজুৰি থৈ গ'ল। অসমৰ ৰাজনীতি আৰু অৰ্থনীতিতো মাধমাৰ শোধাই থৈ গ'ল। এতিয়া পাঁচবছৰৰ পাছতেই আয়োজন পুনৰ এক ভয়াৱহতা! যুদ্ধৰ প্ৰস্তুতি প্ৰায় সম্পূৰ্ণ হ'ল। জনজাতীয় ৰজাসকলেও সৈন্য পঠিয়াই স্বৰ্গদেউক সহায়ৰ হাত আগবঢ়ালে। সূতা কাটি, কপাহ নেওঠি বেলি ওলাবলৈ

**‘আজি হাজৰিকাৰ হেংদাঙে
বলি ল'ব হাজাৰ মোগলৰ।
চাবা তৰা আমাৰ বিজয়
নিশ্চিত। স্বৰ্গদেউৰ শিৰ নত
হ'বলৈ কোনোপধ্যেই নিদিওঁ।’
মোৰ শোকাকুলিত ৰূপটো
দেখি তেওঁ বুকুৰ মাজলৈ
চপাই নি মোক মৰম সানি
দিছিল। মোৰ বুকুখন গৌৰৱত
উথলি উঠিছিল। বঙহৰদেউৰ
দৰে হাজাৰ বিজাৰজন বীৰ
পুত্ৰ থকা বাবেই আই অসমী
সমৃদ্ধ।**

বহুপৰ থাকোঁতেই কৰচ কাপোৰ সাজু কৰিলোঁ। এই কাপোৰ আমাৰ আৰেগ, আমাৰ বিশ্বাস। পুৱাই পূজা কৰি বঙহৰদেউক কৰচ কাপোৰ পিন্ধাই হেংদাঙখন আগবঢ়াই দি আঁঠু ল'লো। তেওঁৰ দুচকুত মোৰ দুচকুৰ দৰে বাৰিষাৰ বান নামি অহা নাছিল। বৰঞ্চ তেওঁ দৃঢ়তাৰে হাঁহি মাৰি কৈছিল— ‘আজি হাজৰিকাৰ হেংদাঙে বলি ল'ব হাজাৰ মোগলৰ। চাবা তৰা আমাৰ বিজয় নিশ্চিত। স্বৰ্গদেউৰ শিৰ নত হ'বলৈ কোনোপধ্যেই নিদিওঁ।’ মোৰ শোকাকুলিত ৰূপটো দেখি তেওঁ বুকুৰ মাজলৈ চপাই নি মোক মৰম

সানি দিছিল। মোৰ বুকুখন গৌৰৱত উথলি উঠিছিল। বঙহৰদেউৰ দৰে হাজাৰ বিজাৰজন বীৰ পুত্ৰ থকা বাবেই আই অসমী সমৃদ্ধ।

কিছুদিনৰ পাছত যুদ্ধৰ খবৰ আহিল। আমাৰ আহোম সৈন্যই বাঁহবাৰী, কাজলি, ইটাখুলি আদি দুৰ্গ অধিকাৰ কৰিছে। গুৱাহাটী আৰু পাণ্ডু দক্ষতাৰে লাচিত বৰফুকন ডাঙৰীয়াই অধিকাৰ কৰিলে। মোগলৰ দুৰ্দান্ত সেনাপতি চৈয়দ চানা আৰু চৈয়দ ফিৰোজ আহোমৰ হাতত বন্দী হ'ল। বৰফুকন ডাঙৰীয়াৰ অপৰিসীম সামৰিক কৌশলৰ ফলশ্ৰুতিত মানাহ নদী পৰ্যন্ত পুনৰাই আহোম শাসন স্থাপন হ'ল। এই খবৰে ৰাজকাৰেঙত উৎসৱমুখৰ

পৰিৱেশ গঢ়ি তুলিলে। গড়গাঁৱত আনন্দৰ জোৱাৰ উঠিল। স্বৰ্গদেৱে উলাহেৰে কৈ উঠিল— ‘এতিয়াহে এগৰাহ ভাত মই সুখেৰে খাব পাৰিম।’ চাকি-বন্তিৰে ৰাজধানী গড়গাঁও ৰাংঢালী হৈ পৰিল।

আমাৰ হাঁহিবোৰে যে স্থায়ীত্ব নাপালে। ঔৰংজেৰে ৰাজপুত কোঁৱৰ ৰামসিংহৰ নেতৃত্বত পুনৰাই অসম আক্ৰমণ কৰিবলৈ মোগল সৈন্য পঠালে। আহোম সৈন্যই গুৱাহাটীত মোগলক ভেটাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰে আমিনগাঁৱত আতন বুঢ়াগোঁহাই, ... বৰগোঁহাই, কুৰুৱাত বৰপাত্ৰ গোঁহাই, ... আলিত কলিয়াবৰীয়া ফুকন, ইটাখুলীত লাচিত বৰফুকন আৰু নৌ বিভাগৰ দায়িত্বত নাওবৈচা

ফুকনে আহোম বাহিনীক পৰিচালনাৰ দায়িত্ব ল'লে। ৰাজধানীৰ পৰাই চোৰাংচোৱাৰ জৰিয়তে আমি সকলো খবৰ পাই থাকিলোঁ। প্ৰথমকেইখন যুদ্ধত সফলতাৰ পাছতে বঙহৰদেউ প্ৰশাসনিক কামত ৰাজধানীলৈ আহিছিল। ওৰে নিশা তেওঁ কাষত আছিল অথচ শব্দৰ বিনিময় কৰিব পৰা নাছিলোঁ। তৰোৱালৰ আঘাতেৰে ক্ষত-বিক্ষত শৰীৰটো মই উজাগৰে থাকি বন দৰেৰে চিকিৎসা কৰিছিলোঁ। শৰীৰত ইমান আঘাত লৈয়ো তেওঁ বিজয়ৰ উল্লাসত আত্মতৃপ্ত হৈ আছিল। উজ্জ্বল দুচকু আৰু তিৰবিৰাই উঠিছিল। এনেহেন বীৰৰ পত্নী হৈ মই গৌৰৱান্বিত হৈছিলোঁ। তেওঁক তেনেদৰেই আজীৱন কাষতে ৰাখি থোৱাৰ ইচ্ছা জাগিছিল। কিন্তু স্নেহাকুল হৃদয়ক শীঘ্ৰে ওলটি অহাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি তেওঁ আকৌ যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ গুচি গৈছিল। তেওঁৰ প্ৰতি থকা মৰমবোৰ অভিমानी হৈ দুচকুৰে বাগৰি আহিছিল। সিদিনা কৰচকাপোৰ সম্পূৰ্ণ হওঁতে বেলি পুৰাইছিল। অজান আশংকাত বুকুখন কঁপি উঠিছিল যদিও তেওঁৰ দৃঢ়তাই মোক সাহস দিছিল।

ৰামসিংহৰ সেনাপতিত্বত মোগল সৈন্যই যথেষ্ট সফলতা লাভ কৰিলে। স্থলযুদ্ধত জয়ী হ'লেও নৌকা যুদ্ধত আহোম সৈন্যৰ ওচৰত মোগল সৈন্য পৰাস্ত হৈছিল। গুৱালকুছি, চেচাৰ পৰা আগিয়াটলৈকে মোগল সৈন্যই দখল ত্যাগ কৰিবলগা হ'ল। এইবাৰ খবৰ আহিল ৰামসিংহই আলাবৈ পাহাৰত কোঠ মৰাইছে। সেই ঠাই মোগলৰ অশ্বাৰোহী সৈন্যৰ বাবে সুচল সেয়েহে বৰফুকন ডাঙৰীয়াই আক্ৰমণ কৰাত সমৰ্থন জনোৱা নাই। স্বৰ্গদেউৰ মুখত ক্ষোভৰ জুই জ্বলিল। তেওঁ যিকোনো উপায়েৰে মোগলৰ পৰাজয় বিচাৰে। তেওঁৰ আদেশমৰ্মে অনিচ্ছা স্বত্বেও যুদ্ধখন পুনৰাই চলিল। হেংদাঙৰ দুৰ্দান্ত প্ৰকোপত আলাবৈৰ মাটি ৰাঙলী হ'ল। সেইকেইদিন সামাজিকত নিতৌ মোৰ দুই ভাতৃ আৰু আই-বোপাইক দেখিবলৈ ধৰিলো। মনলৈ নানা শংকা আহিবলৈ ধৰিলে। কামৰ মাজতো অস্থিৰ হৈ বাট চাই থাকো যুদ্ধৰ বতৰা শুনিম বুলি। বুকুত সাহস বান্ধো

আমাৰ বীৰ অসমীয়া সৈন্যৰ ত্যাগ অথলে নাযায়। হাজাৰজন বীৰৰ হেংদাঙৰ প্ৰকোপত মোগলৰ আলাবৈৰ মাটি পবিত্ৰ হ'ব। এনেকুৱা এটা প্ৰতীক্ষাৰ দিনতেই দূতে খবৰ পঠিয়ালে আলাবৈৰ ৰণত দহ হাজাৰ আহোম সৈন্য শহীদ হ'ল। মোগলৰ বিশেষ লাভ হোৱা নাই যদিও আমাৰ পৰাজয় হ'ল। কেইবাজনো মুখ্য সেনা পৰিচালকৰ লগতে আমাৰ পাইকৰ বিষয়া ফুকন, হাজৰিকা, শইকীয়া আদি কেইবাজনো বীৰ শহীদ হ'ল...। ৰাজধানী কাঁহ পৰি জীন গ'ল। স্বৰ্গদেউ বাজলৈ নোলোৱা হ'ল। মই? মই কিমান পৰ অজ্ঞান হৈ থাকিলোঁ নিজেও নাজানো। উভতি অহাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি তেওঁ কাহানিও নহা বাটেৰে গুচি গ'ল। আই অসমীৰ ৰক্ষাৰ বাবে মোগলৰ তৰোৱালত তেওঁ শহীদ হ'ল। স্বৰ্গদেৱে চিঞৰি উঠিছিল— দহ হাজাৰ বীৰ সৈন্যৰ বলিদান অথলে নাযায়। এই যুঁজ আকৌ হ'ব। লাচিতৰ নেতৃত্বত এই যুঁজে সোণালী গাঁথা ৰচিব।

মোৰ সপোন চকুৰ আগত ছাৰখাৰ হৈ গৈছিল। যুদ্ধৰ বিভীষিকাই মোক আই-বোপাই, ভাতৃৰ পৰা বঞ্চিত কৰিলে, এতিয়া স্বামীৰ পৰাও? চকু মুদিলেই মাথোঁ তেওঁ ভাঁহি আহে, মোগলৰ নাম শুনতে হেংদাং ঘূৰোৱা সেই বীৰ স্বামী। শৈশৱতে আই-বোপাইক হেৰুৱালোঁ আৰু ১৬৬৯ ত আলাবৈ ৰণত সৰ্বস্ব। কেইমাহমান পাছতে যুদ্ধ পৰাজয়ৰ শোকত স্বৰ্গদেউ চক্ৰধ্বজ সিংহৰ মৃত্যু হ'ল। তাৰ পাছতেই তেওঁৰ ভাতৃ চুন্যাতফা ওৰফে উদয়াদিত্য সিংহ ৰাজপাটত বহিল। তেওঁৰ দিনতেই বৰ অসম সাক্ষী হ'ল গৌৰোজ্জ্বল শৰাইঘাট ৰণৰ। য'ত মোগলৰ চূড়ান্ত পৰাজয়ে আলাবৈৰ ৰণৰ প্ৰতিটো আঘাতৰ হিচাপ আদায় কৰিলে। তেজে ধোৱা এই ৰণে ইতিহাস চহকী কৰিলে। মাথোঁ মোৰ দৰে হাজাৰজনী মাতৃ, হাজাৰজনী পত্নী চিৰজীৱন আধৰুৱা হৈ ৰ'ল। গৌৰৱ অনুভৱ কৰোঁ যে মই বীৰৰ পত্নী যাৰ বুকুত সাঁচি ৰাখিছোঁ কৰচ কাপোৰ পৰিহিত হাতত হেংদাং তুলি দেশমাতৃৰ হকে থিয় দিয়া সেই বীৰত্ব, সেই আলাবৈৰ ৰণৰ জীয়া স্মৃতি।

ଅମ୍ৰ

ବିତୁପନ ମହନ

ସ୍ନାତକ ସ୍ତରୀୟ ଶାସ୍ତ୍ରାବଳୀ, ଗଣିତ ବିଭାଗ

ଦୁଚକ୍ର ଆଇର ଚକ୍ରୁଲୋରେ ଉପଟି ପରିଛିଲ। କାନୋ ବୁଲିଓ ତାହି କାନିବ ପରା ନାହିଲ। ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା ନିମିଷାର ମୁଖଲେ ଚାୟେ ତାହି ଜୀୟାହି ଆଛେ। ଚକ୍ରୁର ମଣି, ଆଁଚଲର ଧନ ନିମିଷାଜନୀକ ବୁକୁତେ ସାରଟି ତାହି ଦୁଧବୋରକୋ, କଷ୍ଟବୋରକୋ ସୁଧର ବଞ୍ଚେରେ ଡାକି ବାନ୍ଧିଛେ। ଦିନର ଦିନଟୋ ଆନର ଘରତ ଖୁଜି-ମାଗିୟେ କୋନୋମତେ ତାହି ଖୋରାର ଯୋଗାବକଣ କରେ। କେତିୟାବା ଗାଁରରେ କାରୋବାର ଘରତ ଚାଉଳ ଜବା, ଘର ମୋଚା କାମୋ ତାହି କରେ। ସେହି କାମର ବିନିମୟତ ଯି ଦିୟେ ତାକେ ଲେ ତାହି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ। ନିଦିଲେଓ ତାହି ଆପତ୍ତି ନକରେ। କିନ୍ତୁ ଆଜି ତାହି କେନିଓ ଓଲାଇ ଯୋରା ନାହି। କାରଣ ଆଜି ଭୋଗାଲୀ ବିହ୍ନର ଉତ୍ତର। ଆଜିର ଦିନଟୋତନୋ ତାହି ଆନର ଘରତ ଭିକ୍ଷା ଖୁଜିବଲେ ଯାଏ କେନେକେ? ଓଚରର ମାନୁହ କେହିଘରତୋ କାମ ତେନେକେ ନାହି। ବିହ୍ନ ବୁଲି ସକଲୋରେ କାମ-ବନ କରା ପ୍ରାୟ ଆଜିବିୟେ ହେ ଆଛେ। ସକଲୋରେ ଘର ପିଠାହି-ପନାହି, ଶାକେ-ପାତେ ଉତ୍ତେନଦୀ ହେ ଆଛେ। ଆନଫାଲେ ତାହିର ଘରବନତହେ ଖୁଦକଣ ଏଟାଓ ମୁଖତ ଦିବଲେ ନାହି। ଆଜି ଯଦି ନିମିଷାର ଦେଉତାକ ନିର୍ମଳ ଜୀୟାହି ଥାକିଲହେଁତେନ, ଇମାନପରେ ଚାଗେ ବୁଧବରୀୟା ହାଟର ପରା ମୋନା ଭରାହି ବଜାର କରା ଆନି ତାହିର ହାତତ ଦିଲେହିହେଁତେନ। ଶୋକେ ତାହିର ବୁକୁଧନ ଖୁନ୍ଦା ମାରି ଧରିଛେ। ପାବ ଭାଞ୍ଜି ଓଲାଇ ଆହିବ ଖୁଜିଛେ ଏସୋପା ଉତ୍ତପ୍ତ ଚକ୍ରୁଲୋ। ସେମେକି ଉଠା ଚକ୍ରୁ ଦୁଟା ଚାଦରର ଆଁଚଲରେ ମଜି ତାହି ବାହିବଲେ ଚାଲେ। ଗାଁରର ଲ'ବା କେହିଟାମାନ ଗେଛେ। ବଜାରର ପରା ଆହିଛେ ଚାଗେ। ବାତିଲେ ବିକିହିଁତର ଘରର କାସର ପଥାବନତେ ଭୋଜ-ଭାତ ଖାବ ସିହିଁତେ। ତାୟୋ ଗୈଛିଲ ଦୁବାବମାନ ନିର୍ମଳ ଜୀୟାହି ଥାକୋତେ। ଅଳପନ ଫୁଟି କରାଛିଲେନେ ସିହିଁତେ। କିନ୍ତୁ ଏତିୟା ଦେଖୋନ ମନେହି ନୋସୋରା ହ'ଲ ତାହିର। ଏତିୟା ତାହିର କେରଲ ଏଟାହି ସପୋନ। ଛୋରାଲୀଜନୀକ ମାନୁହ କରାବ।

ମାଜେ ମାଜେ ଅବଶ୍ୟେ ତାହିର ମନଟୋ ଉଜୁଟି ଖାହି ବେ ଯାଏ। କେନେକେ ପଢାବ ତାହିକ? ମାଟି-ବାବୀ ବୁଲି କ'ବଲେ ଗ'ଲେ ଘରର ଭେଟିଟୋର ବାହିରେ ଏକୋରେ ନାହି। ଲାନି ନିଛିଗା କଥାବୋର ଭାବି ଥାକୋତେ କେତିୟାନୋ ନିମିଷା ଆହି ତାହିର ଓଚର ପାଲେହି ତାହି ଗମେହି ନାପାଲେ।

ଃ ମା, ଅଥନିରେ ପରା ମହି ତୋମାକ ମାତି ଆଛୋଁ, ତୁମି କିନୋ ଭାବି ଆଛା?

ଃ ଅ' ମହି ଶୁନାହି ନାହି।

ଃ ଆଜିର ଦିନଟୋତଟୋ ଅନ୍ତତଃ ମନ ମାରି ନାଥାକିବା।

ଃ କ'ତନୋ ମନ ମାରି ଥକା ଦେଖିଲି ଅ'?

ଃ ବାବୁ, ହ'ବ ଦିୟା। ମହି ଏଫାଲେ ଯାଉଁ। ତାକେ କ'ବଲେ ତୋମାକ ଇମାନ ମାତ ଦି ଆଛୋଁ। ତୁମି କାଣସାରେ ଦିୟା ନାହି।

ଃ କ'ଲେନୋ ଯାବ?

ଃ ଚିନ୍ତା କରାବ ନାଲାଗେ, ଦୂରଲେ ନାଆଉଁ। ବିମଲା ବରମାହିଁତର ଘରଲେ ଯାଉଁ। ପାହିୟେ ମାତିଛିଲ।

ଃ ଯା ବାବୁ, ସୋନକାଲେ ଆହିବି।

ଃ ଉମ। ହ'ବ ଦିୟା।

এইবুলি কৈ নিমিষা ওলাই গ'ল। যোৱাৰ ফালে চাই ব'ল তাই। এইজনী নিমিষাকলৈয়ে অলপ সপোন আছিলনে নিৰ্মলৰ। নিমিষাৰ চাৰি বছৰ বয়সতেই নিৰ্মলে সিহঁতক এৰি গুচি গৈছিল অচিন দেশলৈ। এতিয়া নিমিষায়ো বুজি পোৱা হৈছে 'দৰিদ্ৰতা' কি বস্তু? অন্ধ ভক্তসকলৰ কৃপাদৃষ্টিৰ পৰা তাই এতিয়া আঁতৰত থাকে। বিমলাৰ বাহিৰে কাকো তাই বিশ্বাস নকৰে। সহজে কাকো মানি নলয় তাই। মানুহটো ঢুকোৱাৰ পিছত একমাত্ৰ বিমলাহঁতৰ ঘৰখনৰ বাহিৰে কোনো নাহিল সান্থনা দিবলৈ। কিছুমানৰটো তাইৰ ঘৰৰ ভেঁটিটোৰ ওপৰতো চকু। ভাবিছিল চাগে কেনেকৈ এইক ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰিব পৰা যায়। কিন্তু তাই তেতিয়াও চাৰি বছৰীয়া নিমিষাজনীক বুকুত সাৰটি কোনেও আঙুলি টোঁৱাই কথা ক'ব নোৱাৰাকৈ নিজে কষ্ট কৰি পেটে-ভাতে খাই আহিছিল। এতিয়াতো নিমিষা ডাঙৰ হৈছে। মাকৰ কষ্টবোৰ এতিয়া নিমিষাই বুজি উঠিছে। বিহু বুলি মজিয়াখন ৰঙা মাটিৰে মচি থাকোতেই দুগালেৰে দুখবোৰ অশ্রু হৈ মজিয়াত নিয়ৰৰ দৰে জিলিকি পৰিছে। নাই, তাই ভাগৰি পৰিলে নহ'ব। নিৰ্মলৰ সপোন পূৰণ কৰিবই লাগিব তাই। নিমিষাক পঢ়াই-শুনাই মানুহ কৰিব লাগিব তাই। পাৰিব লাগিব তাই। পাৰিব লাগিব। তাই মজিয়া মচি মচি এইবোৰ কথাকে ভাবি থাকিব ধৰিলে। অলপ পাছতে হাতত মোনা এটা লৈ নিমিষা মাকৰ ওচৰ পালেহি। তাই পোনপটীয়া প্ৰশ্ন নিমিষালৈ কৰিলে, 'এইটো কি আনিছ?' এটি মিঠা হাঁহিৰে নিমিষাই উত্তৰ দিলে, 'বিমলা বৰ্মাহতে আমালৈ দি পঠাইছে। মই বৰ্মাহঁতৰ ঘৰত পিঠা, জলপান আদি পেট ভৰাই খাই আহিছো। লগতে উৰুকাৰ ভোজৰ বাবে আমাক দুয়োকে নিমন্ত্ৰণ কৰিছে।' কথাখিনি শেষ কৰিয়েই নিমিষাই মোনাটো মাকৰ ফালে আগবঢ়াই দিলে। মোনাটোত অলপ শাক-পাচলি, চাউল, দাইল, চিৰা, পিঠা, গুৰ আদিৰ লগতে বটল এটাত গাখীৰ অলপো আছে। মুঠতে বিহুৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় প্ৰায়খিনিয়েই কম পৰিমাণে হ'লেও তাত আছে। তাইৰ সুখবোৰ অশ্রু হৈ পুনৰ মজিয়াত জিলিকি পৰিল। সঁচাকৈয়ে বীমা আজি সুখবোৰত ডুবি গৈছে। কিছু সময়ৰলৈকে খোৱাৰ বাবে চিন্তা কৰি থকা বীমাই আজি ভোগৰ উৎসৱ ভোগালীৰ আনন্দ ল'ব পাৰিব। তাই বুজিছে ভগৱান আছে। সেয়ে আজি বিহুৰ দিনা তাই সুখৰ হাঁহিকণ বিচাৰি পাইছে। নিমিষাই থৰ লাগি

মাকক সুধিলে, 'মা, তুমি কিয় কান্দিছা? তুমি কান্দিলে মোৰ একেবাৰে ভাল নালাগে।' মুখত প্ৰাপ্তিৰ হাঁহি ফুটাই বীমাই ক'লে, 'নাই কন্দা সোণ, এয়া সুখৰ হে চকুলো। ভাল লাগিছে, মানুহবোৰৰ আন্তৰিকতাবোৰ দেখি। এচাম ৰাক্ষসৰ মাজত আজিও মানুহ জীয়াই আছে। হ'ব, তাই এতিয়া কিতাপখন অলপ মেলগৈ। বিহুৰ বন্ধ বুলি ঘৰতো বন্ধ দি নল'বি।' নিমিষাইও তাৰ পৰা তৎক্ষণাত আঁতৰি বিচনাত কিতাপ মেলিলেগৈ। কাৰণ মাকে বেয়া পোৱা কাম তাই কেতিয়াও নকৰে। বীমাইও মজিয়া মচাৰ পৰা আদি কৰি সকলো কাম শেষ কৰি গা-মূৰ তিয়াই এযোৰ বগা কাপোৰ পিন্ধি হাতত এডাল ধূপ কাঠি জ্বলাই তুলি ল'লে আৰু বেৰখনত ওলমাই ৰখা নিৰ্মলৰ ফটোখনৰ ফালে চাই ব'ল। খন্তেক আগতে নিমিষাই দেউতাকৰ ফটোৰ সন্মুখত ধূপ এডাল জ্বলাই সেৱা লৈ গৈছিল। কোঠাটোৰ আন এখন বেৰত ওলমাই ৰখা পুৰণি ভগৱানৰ ফটোখনৰ সন্মুখত ধূপ কাঠিডাল গুজি বীমাই সেৱা ল'লে। ভক্তিভৰা ভাবেৰে তাই ভগৱানৰ সন্মুখত স্পষ্ট বাক্যৰে কৈ উঠিল —

'প্ৰভু, তুমি আছা, সেয়ে আজি আমি হাঁহিব পাৰিছো। দুখৰ মাজটো সুখৰ ক্ষুদ্ৰ কণাটো বিচাৰি পাইছো। এতিয়া তোমালৈ এটাই অনুৰোধ মোৰ এই নিয়ৰ কণাটো (নিমিষা) সমাজৰ দৃষ্টিত সদায়েই যাতে জিলিকি থাকে। দুবৰি হৈ কাৰোবাৰ ভৰিৰ হেঁচাত যাতে নাইকিয়া নহয়। ভৱিষ্যতৰ সকলো সোণালী সপোন যাতে তাইৰ পূৰ্ণ হয়। উপযুক্ত সময়ত এজন নিষ্ঠাবান আৰু দীৰ্ঘায়ু স্বামীৰ লগতে সুখৰ ঘৰখন পাওঁক। নহ'লে মোৰ দৰে তাইৰো জীৱনত বাৰে বাৰে ভুমুকিয়াই থাকিবলৈ চিৰদিন ৰৈ যাব অশ্রু।' হঠাতে কোঠাৰ পৰা নিমিষাই মাত লগালে, 'মা, বতৰটোচোন ডাৰৰীয়া হৈ আহিছে, বৰষুণ দিব নেকি?' 'অ' হয়তো, তাই ঘৰখনৰ নেৰা-নেপেৰা কামৰ মাজত বাহিৰলৈ যোৱাটো বাদেই চাবলৈও সময় পোৱা নাই। ভগৱানৰ ফটোখনৰ সন্মুখত মূৰ দোৱাই তাই নিমিষাক চিঞৰিলে, 'আই, বাহিৰত মেলি থোৱা কাপোৰকেইটা ভিতৰলৈ আনি থ'চোন। মই ভাতকেইটা ৰান্ধোঁগৈ।' নিমিষায়ো পঢ়ি থকা কিতাপখন জপাই লৈ মাকৰ কথাত বাহিৰৰ পৰা কাপোৰ কেইটা আনিবলৈ বিচনাৰ পৰা উঠি গ'ল।

সৰুতেই দেউতাকে এটা পথ দুৰ্ঘটনাত প্ৰাণ হেৰুৱাই
অকালতে এৰি গৈছিল। তেতিয়াৰ পৰাই এই মাকজনীয়ে
দেউতাকৰ পেন্সনৰ টকা কেইটাৰে বৰ কষ্টেৰে সিহঁত দুটাক
তুলি-তালি ডাঙৰ-দীঘল কৰিছে। সৰুৰে পৰাই নীলাঞ্জনাৰ
সপোন আছিল ডাঙৰ অফিচাৰ হোৱাৰ।

...

নীলাঞ্জনা বৰুৱা সদ্যঘোষিত কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগৰ
পৰীক্ষাত সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈছে ৩২২ নম্বৰ স্থানত।

শুৱাৰ পৰা উঠি আগফালে ওলাই আহি দেখি মানুহে ভৰি
আছে সিহঁতৰ ঘৰ। কাৰোবাৰ হাতত যদি ফুলৰ থোপা আৰু
কাৰোবাৰ হাতত আকৌ কেমেৰা। চকু কেৱল তাইৰ ওপৰত।
নীলাঞ্জনা আচৰিত, কি হৈছে তাই তৎ ধৰিব পৰা নাই। ভায়েকে
আহি সাৱটি ধৰি যেতিয়া তাইক সুখবৰটো জনালে তাই হুকুকাই
কান্দি পৰিল। সকলোৱে শুভেচ্ছাৰে উপচাই পেলালে। ‘মা ... মা....
বুলি’ কৈ তাই মাকক সাৱটি ধৰিলে, তাই আজি কান্দিছে প্ৰাণখুলি কান্দিছে
মাকেও কান্দিছে। বেচেষী মাকজনীয়ে এইবোৰ পৰীক্ষাৰ কথা ইমান গম
নাপায়। জানে যে তেওঁৰ জীয়েকে কিবা এটা ডাঙৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈছে।
তেওঁলোকৰ এয়া চকুপানী নহয় এয়া প্ৰাপ্তিৰ বন্যা....।

সৰুতেই দেউতাকে এটা পথ দুৰ্ঘটনাত প্ৰাণ হেৰুৱাই অকালতে এৰি
গৈছিল। তেতিয়াৰ পৰাই এই মাকজনীয়ে দেউতাকৰ পেন্সনৰ টকা কেইটাৰে
বৰ কষ্টেৰে সিহঁত দুটাক তুলি-তালি ডাঙৰ-দীঘল কৰিছে। সৰুৰে পৰাই
নীলাঞ্জনাৰ সপোন আছিল ডাঙৰ অফিচাৰ হোৱাৰ। তাই সৰুৰে পৰা যিমান
সপোন আছিল এইখিনি পৰ্যায় পাওঁতে বহু কষ্টেৰে তাই দিন পাৰ কৰিছিল।
নীলাঞ্জনাই জীৱনটো ওচৰৰ পৰা দেখিছে। আপোনবোৰৰ মুখত দেখি আহিছে
পৰমুখাপেক্ষীৰ মুখ। আজিৰ যুগতো মাককে দেউতাকৰ মৃত্যুৰ বাবে জগৰীয়া
কৰি কুলক্ষণী আদি বিশেষণেৰে থকা-সৰকা কৰা দেখিছে। কিবা ক’ম বুলি
ভাবিলেও মাকে বাধা দিয়ে। মাক-দেউতাকে তাইক সৰুৰে পৰা এটা কথাই
শিকাইছে কাৰো অন্তৰত দুখ নিদিবা ভগৱানে কষ্ট পায়। কাৰো অপকাৰ
নকৰিবা; উপকাৰ কৰিব নোৱাৰিলে অপকাৰ কৰাটো অধিকাৰ নাই।

এনেদৰেই দিনবোৰ পাৰ হৈ আজি তাই সফল। দেউতাকৰ ফটোখনৰ
ওচৰত বৈ তাই হাঁহি হাঁহি কৈ গৈছে তাই প্ৰাপ্তিৰ খবৰ। শুদ্ধ ফটোখনেও যেন
ক’ৰবাত তাইলৈ চাই হাঁহিছে তাইৰ এনেকুৱা লাগিল। তাই সমাজৰ হৈ কাম
কৰিব। তাই পৰা লৈকে এনেকুৱা হাজাৰজনী নীলাঞ্জনাক তাই সহায় কৰিব।

আগবাঢ়ি আহিব তাই মানুহৰ বাবে

প্ৰাপ্তি

প্ৰণৱ চাংমাই

স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, ভূতত্ত্ব বিভাগ

মাক-দেউতাকে তাইক সৰুৰে পৰা এটা কথাই শিকাইছে
কাৰো অন্তৰত দুখ নিদিবা ভগৱানে কষ্ট পায়। কাৰো
অপকাৰ নকৰিবা; উপকাৰ কৰিব নোৱাৰিলে অপকাৰ
কৰাটো অধিকাৰ নাই।

অন্ধকাৰত পোহৰৰ ছাঁ

বিপাক্ষী দিহিঙ্গীয়া

স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ଷাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

সেইদিনা ন-পুৱাতে পহিলা মাঘৰ কুঁৱলীয়ে চোতাল গচকিছিল। ন-বোৱাৰীৰূপী প্ৰণিতাই হাতত বাঢ়নীটাৰ লৈ চোতাল সাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। এই আন্ধাৰবোৰ তাইৰ কাৰণে নতুন নাছিল। প্ৰণিতাৰ উপস্থিতিৰ অনুমানত আধাপকা কলথোকাৰ পৰা বাদুলি এটা ধহমহাই উৰি গ'ল। তাই হঠাৎ চক খাই উঠিল। নতুন ঘৰখনৰ পৰিৱেশটো তাইৰ কাৰণে অভ্যস্ত যেন আছিল। দ্বিতীয়বাৰ বোৱাৰীৰূপত সাজোতে তাইৰ চকুহাল সেমেকিছিল। কাহিনীবোৰ ৰীলৰ দৰে ঘূৰি তাইৰ চকুৰ আগত স্পষ্ট ৰূপত ধৰা দিছিল। এবছৰ পূৰ্বে কইনা সাজত যেতিয়া তাই নিজক চাইছিল তেতিয়া লাজৰ ওৰণিৰে নিজক ঢাকি পেলাইছিল। সাধাৰণভাৱেই সকলোবোৰ ভালদৰে সম্পন্ন হৈ গৈছিল। ন-বোৱাৰীৰ সাজত প্ৰণিতাই প্ৰণয়ৰ ঘৰখনত খোজ দিছিল। কোঠাৰ ভিতৰত ওৰণি গুচাই সেন্দূৰ অঁকা মুখখন চাওঁতেই প্ৰণয়লৈ এটা ফোন আহিছিল। সোনকালে অহাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি যোৱা ল'ৰাটো কেতিয়াও ঘূৰি নহা বাটেৰে গুচি গৈছিল। পুৱতি নিশালৈকে বৈ চকু জাপ খোৱা প্ৰণিতাই সাৰ পাই নিজক বিধৱা ৰূপত আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। বিয়াৰ প্ৰথম নিশাই স্বামীক হেৰুওৱা ছোৱালীজনীক সমাজে কুলক্ষণী সজাইছিল। বাৰে বাৰে অচেতন হোৱাৰ পৰি উঠি বাউলী হৈ পৰি ৰৈছিল তাই। একমাত্ৰ জীয়ৰীক মাক-দেউতাকে সকলো পাহৰাৰ স্বার্থত ঘৰলৈ উভতাই নিছিল। তাই যেন সকলোৰে বাবে পুতৌৰ পাত্ৰ হৈ পৰিছিল। আঁতৰি গৈছিল তাই সকলোৰে পৰা। সকলোৰে তাইৰ প্ৰতি থকা

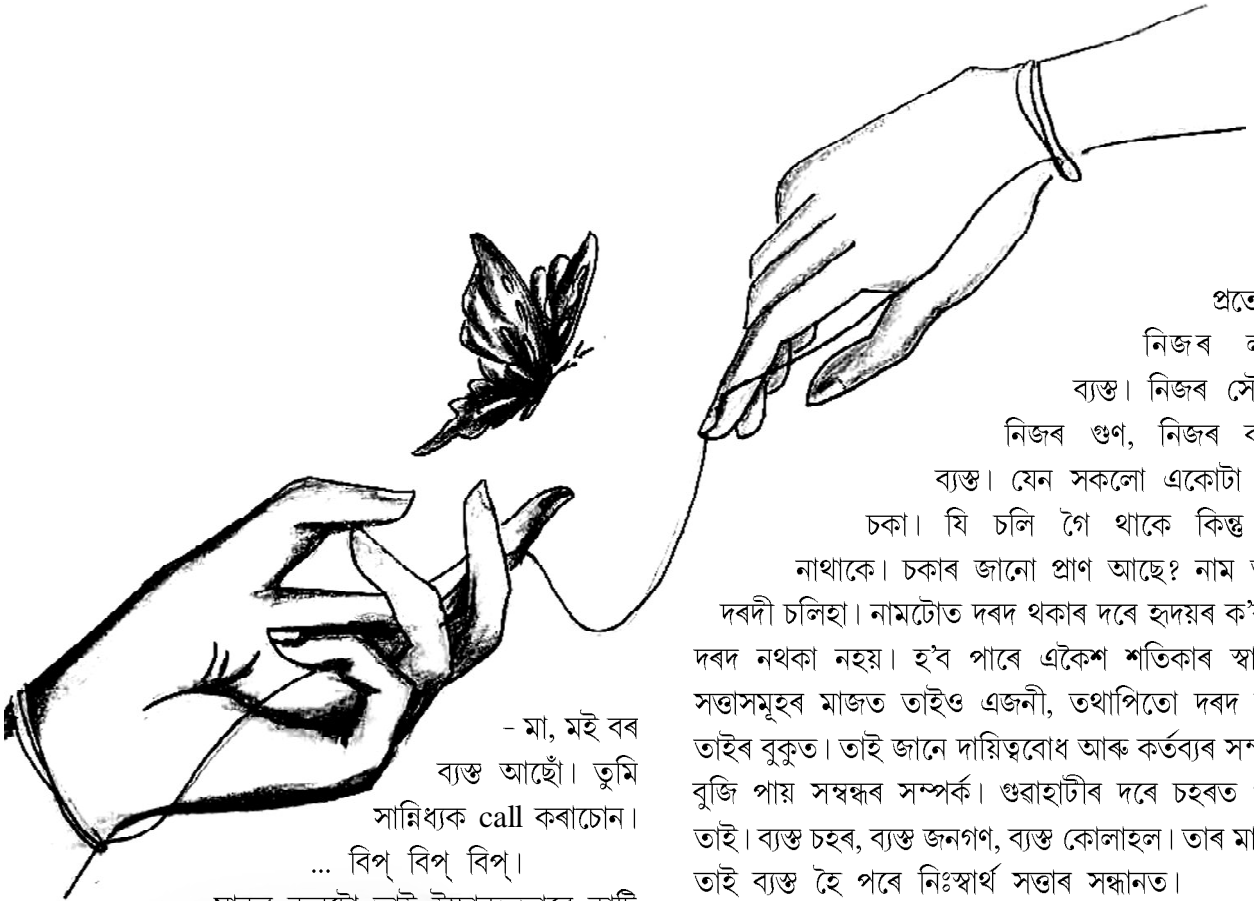

মনোভাৱবোৰৰ পৰা পলাই গৈছিল তাই। বাটৰ পাগলী সজোৱাতকৈ তাই নিজক আঁতৰি ৰখাটোৱেই উত্তম ভাবিছিল। তাতো তাইক আনৰ লগত গুচি যোৱাৰ অপবাদ যচা হৈছিল। সকলো আওকাণ কৰি সকলোৰে পৰা আঁতৰি তাই নিজে নিজক আৱিষ্কাৰৰ চেষ্টা কৰিছিল। প্ৰণয়ৰ পৰিয়াল, নিজৰ পৰিয়ালটোক তাই পাহৰিব ধৰিছিল। তাই ভবা নাছিল যে সেই ন-বোৱাৰী হৈ অন্ধকাৰ পুৱাত গচকা চোতালখনত এদিন আকৌ থিয় হ'ব। কিন্তু প্ৰণয়ৰ পৰিয়ালে এদিন তাইক বিচাৰি তাইৰ ওচৰ পাইছিলগৈ। তাইৰ বাবে প্ৰণয়ৰ ভায়েকৰ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়ায়। সমাজৰ বাবে কুলক্ষণী ছোৱালীজনীক তেওঁলোকে সৰু পুত্ৰৰ লখিমী কৰি পুনৰ আদৰিছিল। তাইক সেই ঘৰখনত তাই হৈ জীয়াই থকাৰ অধিকাৰ দিছিল পুনৰবাৰ।

অপৰ্ণা

প্ৰস্তুতি ফুকন

স্নাতক ষষ্ঠ বাণ্যাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

- মা, মই বৰ
ব্যস্ত আছোঁ। তুমি
সান্নিধ্যক call কৰাচোন।
... বিপ্ বিপ্ বিপ্।

মাকৰ কলটো তাই ইচ্ছাকৃতভাৱে কাটি
দিলে। সকলো থাকিও তাই এক অবুজ শূন্যতা অনুভৱ
কৰে তাইৰ জীৱনত। সেই শূন্যতা ঠিক আকাশৰ দৰে, য'ত
ওলমি থাকে তাইৰ জীৱনৰ জোন-বেলি-তৰা ... ইত্যাদি।
আজিকালি সকলো স্বার্থপৰ। নিঃস্বার্থ কোনোৱেই নাই।
প্ৰত্যেকেই সাজি লৈছে একোখনকৈ নাৰ্ছিচাছৰ চহৰ। য'ত

প্ৰত্যেকেই
নিজৰ লগত
ব্যস্ত। নিজৰ সৌন্দৰ্য,
নিজৰ গুণ, নিজৰ কামত
ব্যস্ত। যেন সকলো একোটা চলন্ত
চকা। যি চলি গৈ থাকে কিন্তু প্ৰাণ
নাথাকে। চকাৰ জানো প্ৰাণ আছে? নাম তাইৰ
দৰদী চলিহা। নামটোত দৰদ থকাৰ দৰে হৃদয়ৰ ক'ৰবাত
দৰদ নথকা নহয়। হ'ব পাৰে একৈশ শতিকাৰ স্বার্থপৰ
সত্তাসমূহৰ মাজত তাইও এজনী, তথাপিহে দৰদ আছে
তাইৰ বুকুত। তাই জানে দায়িত্ববোধ আৰু কৰ্তব্যৰ সম্পৰ্ক।
বুজি পায় সম্বন্ধৰ সম্পৰ্ক। গুৱাহাটীৰ দৰে চহৰত থাকে
তাই। ব্যস্ত চহৰ, ব্যস্ত জনগণ, ব্যস্ত কোলাহল। তাৰ মাজতে
তাই ব্যস্ত হৈ পৰে নিঃস্বার্থ সত্তাৰ সন্ধানত।

দুপৰীয়া মাকৰ পৰা অহা ফোনকলটোৱে তাইক
অস্থিৰ কৰি পেলাইছে। সান্নিধ্যক বা মাকে কি ক'লে। সমীৰ
জানো ওচৰত নাই! ফোনকলটোৱে তাইক বহু কথাই
সোঁৱৰাই দিলে।

বয়স তেতিয়া তাইৰ ৭ বছৰ আছিল। ঘৰখনত
মাক-দেউতাক তাই আৰু তাইতকৈ ৩ বছৰ সৰু ভায়েক

সমীৰ। দেউতাকৰ চাকৰি সূত্ৰে পৰিয়ালটো গাঁৱৰ ঘৰৰ পৰা আহি চহৰৰ সমীপত থাকিছিল। সিহঁতৰ ঘৰৰ পৰা এনায়েকৰ ঘৰখনলৈ মাত্ৰ ১০ মিনিটৰ বাট। এবাৰ ৫ মাহৰ বাবে কোম্পেনীৰ বৰ্কছপৰ কাৰণে দেউতাক দিল্লীলৈ যাব লগীয়া হৈছিল। গতিকে সেই ৫ মাহ সিহঁতক দেউতাকে এনায়েকৰ ঘৰখনত থৈ গৈছিল। দেউতাক কাষত নথকাৰ বাবে ওজৰ-আপত্তি দৰ্শাই বুলি তাইক এনায়েক, মাহীয়েক, মামাকহঁতে সকলোৰে মৰমেৰে আৱৰি ৰাখিছিল। সমীৰ জন্ম হোৱাৰে পৰা তাই যেন এলাগী হৈ পৰিছিল। সি জন্ম হোৱাৰ আগতে যেনেকৈ তাই প্ৰতি নিশা মাকৰ বুকুৰ উম লৈ টোপনি গৈছিল, বাৰে বাৰে যেন সেই উম পাবলৈ তাইৰ মনটো ব্যাকুল হৈ পৰিছিল। কিন্তু সমীৰৰ জন্মৰ পিছত এনায়েকৰ বুকুৰ উমতহে শ্ববলগীয়া হৈছিল। এক অহৈতুকী অভিমানেও তাইৰ হৃদয় উপচি পৰিছিল। কিন্তু তাই মুখ ফুটাই একো নকৈছিল। কাৰণ তাই ঘৰখনত ডাঙৰ সন্তান। তাই বুজিছিল। তাই বুজিবই লাগিছিল। প্ৰত্যেক ক্ষেত্ৰতে যেন তাই কম্পমাইজ কৰি আহিছিল। এনায়েকৰ ঘৰৰ মানুহবোৰেও মৰমৰ মাজেৰে যেন তাকেই বুজাইছিল যে তাই ঘৰখনৰ ডাঙৰ সন্তান। গতিকে তাই দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য বুজিবই লাগিব।

ভায়েক তাইৰ বৰ আপোন।

বাটলুগুটীয়া চকু কেইটাত যেন তাই হেৰাই যাব। দাঁতবিহীন আলুকেইটা দেখি যেন তাই পাহৰি যাব স্কুলৰ ভাগৰ। বৰ ভাল পাইছিল সমীৰক তাই। এতিয়াও পায়। কিন্তু হাজাৰ হ'লেও তাই উপলব্ধি কৰে যে মাক-দেউতাকে সমীৰক তহিতকৈ বেছি মৰম কৰে। অভিমানত ফাটি যাওঁ যেন কৰে তাইৰ হিয়া।

বৰ্কছপৰ পৰা দেউতাক উভতিছিল। মামাক-নিছাকে, মাহীয়েকে ভাগে ভাগে বিবিধ আয়োজন কৰিছিল দেউতাকক আনিবলৈ। মাহীয়েকৰ চিন্তা - 'ভিনিদেউক কি ৰান্ধি

খুৰাব'। মামা-নিছাৰো দেউতাকৰ প্ৰতি অজস্ৰ হেঁপাহ। এনায়েকৰ ক'বই নালাগে 'জোঁৱায়েক বুলি ক'লে পাগল।' তাইৰো স্মৃতি লাগিছিল। দেউতাকে বা তাইলৈ কি আনিব? থ্ৰিটিংছ কাৰ্ড এখন বৰ মৰমেৰে বনাই থৈছিল তাই।

ঃ Welcome home papa.

থ্ৰিটিংছ কাৰ্ডখন দেউতাকলৈ আগবঢ়াই দিছিল। দেউতাকেও সজোৰে তাইক সাৱটি ধৰিছিল। পকেটত অনা

দেউতাক নথকা কেইদিনা
তাইৰ দেউতাকলৈ মনত
পৰিছিল। মাকৰ যেন
ভায়েকক আপদাল কৰি
থাকোতে দেউতাকৰ কথা
ভাবিবলৈ আহি ৰিয়ে
নাপাইছিল। কিন্তু নিশা
শোৱা পাৰ্টিত ই কাতি-
সিকাতি হৈ থকা মাকক
দেখি তাই অনুধাৱন
কৰিছিল যে দেউতাকৰ
অনুপস্থিতিয়ে যেন মাককো
দহিছিল। তেতিয়া মাকলৈ
তাইৰ বেয়া লাগিছিল।

চকলেট দুটি আগবঢ়ালে। মূৰত হাত ফুৰালে। তাই যেন দেউতাকৰ আটোলটোল পুতলাজনী হৈ দেউতাকৰ বাস্তৱজনীত সোমাই থাকিব চিৰজীৱন। দেউতাকেও তাইৰ কোমল গাল দুখনত তেওঁৰ দাড়ি থকা খহটা গালখন লগাই দিছিল। তাই দুখ পাইছে অথচ ভাল পাইছে। এয়া যে এক প্ৰকাৰ অধিকাৰ। 'তাইৰ দেউতাক'। অন্তৰংগ মুহূৰ্তত দেউতাকৰ মৰমে তাইক বুৰাই পেলাইছিল। সেই মৰমে তাইক যন্ত্ৰণা দিছিল। ভাল লগা যন্ত্ৰণা। থুপুক থাপাক খোজেৰে মাকৰ হাতত ধৰি ভায়েক দেউতাকৰ ফালে আগবাঢ়ি আহিছিল। দেউতাকে তাইক এৰি ভায়েকৰ ওচৰ পালোঁগৈ। দেউতাকৰ চকুত অন্য এক উজ্জ্বলতা। সমীৰক দেউতাকে কোচত তুলি ল'লে। গালে-মুখে কপালত চুমা আঁকি দিলে। তাই অনুভৱ কৰিলে ঘৰখনত

তাইৰ গুৰুত্ব যেন সিমানকণেই। মৰমৰ পৰা বঞ্চিত হৈ চকু চলচলীয়া হৈ পৰিছিল। এনায়েকে তাকে দেখি জোঁৱায়েকক কৈছিল, 'তাইকনো তুমি কিয় গুৰুত্ব দিয়া নাই অ', বেচেষীজনীক। 'বেচেষী' শব্দটো কৈ যেন তাইক পুতৌহে কৰিছিল। দেউতাক তাইৰ ওচৰলৈ আহি কয়, 'আমাৰ দৰদী ডাঙৰ হৈছে নহয়, দুখ নকৰে সব বুজে।' উচুপিব ধৰা মনটোক তাই নিজেই নিচুকাব ধৰিছিল।

দেউতাক নথকা কেইদিনা তাইৰ দেউতাকলৈ মনত পৰিছিল। মাকৰ যেন ভায়েকক আপদাল কৰি

থাকোতে দেউতাকৰ কথা ভাবিবলৈ আহৰিয়ে নাপাইছিল। কিন্তু নিশা শোৱাপাটীত ইকান্তি-সিকান্তি হৈ থকা মাকক দেখি তাই অনুধাবন কৰিছিল যে দেউতাকৰ অনুপস্থিতিয়ে যেন মাককো দহিছিল। তেতিয়া মাকলৈ তাইৰ বেয়া লাগিছিল। সেই বয়সত তাইৰ নিচিনা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে যেনেকৈ আনক আমনি কৰিব বিচাৰে সেই ধৰণৰ আমনি কৰাৰ অধিকাৰো আচলতে তাইৰ যেন নোহোৱাই হৈ পৰিছিল। কেতিয়াবা এনায়েকৰ কাষত, কেতিয়াবা মাহীয়েকৰ কাষত হয়তো তাই মাক-দেউতাকৰ পৰা পাবলগীয়া মৰমৰ অংশ বিচাৰি হাহাকাৰ কৰি ফুৰিছিল। হয় তাইক সকলোৱে মৰম কৰিছিল। কিন্তু সেই মৰমৰ কোঁহে কোঁহে যেন তাইক বুজাব বিচাৰিছিল যেন তাই ডাঙৰ হৈ আহিছে। অথচ তাইৰ ভিতৰতো মৰম আকলুৱা সৰু কেঁচুৱা এটা সুপ্ত হৈ থাকিব পাৰে সকলোৱে পাহৰি গৈছিল। ইয়াৰ অৰ্থ এইটোৱে যে তাইৰ এটা তিনিবছৰীয়া ভাইটি আছে। এয়া যেন এক প্ৰকাৰ বাধ্যবাধকতা।

অপহিতা কঠাল এটাত ঠাৰিয়েদি শাল এটা মাৰি থৈ জোৰ কৰি পকাবলৈ চেষ্টা কৰাৰ দৰে তাইৰ মনটোকো পদে পদে এটা কথাই উপলব্ধি কৰিবলৈ শিকোৱা হৈছিল 'তাই ডাঙৰ, তাই কথাবোৰ বুজিব লাগে।'

লাহে লাহে দুয়োটা ডাঙৰ হৈছিল। জনা হোৱাৰে পৰা তাই কথাবোৰ বেলেগকৈ ভাবিবলৈ ল'লে। তাই ভাবিবলৈ ল'লে কিজানি তাই ছোৱালী বাবেই ভায়েকক বেছি মৰম কৰে। তথাকথিত ল'ৰাই ঘৰ ধৰিব, ছোৱালীক বিয়া দিব লাগিব ধাৰণাৰ বাবেই কিজানি তাই অৱহেলিত হয়। তাই সৰুৰে পৰাই Journalism কৰাৰ সপোন পুঁহি ৰাখিছিল। কথা মতেই কাম। চাকৰিৰ বাবে বৰ্তমান তাই গুৱাহাটীত। ঘৰখনৰ পৰা আঁতৰত থাকিবলৈ লোৱাৰ পৰা মাক-দেউতাকৰ সৈতে তাইৰ দূৰত্ব বাঢ়িল। দুদিনৰ মূৰত এটা ফোন। গুৱাহাটীলৈ অহা তাইৰ তিনি বছৰেই হ'ল। ভায়েকে এই বছৰ Neet Clear কৰিছে। হওঁক তেও দেউতাকে ওচৰত নগেন দাইটিহঁতক সদায়ে কৈছিল, 'আমাৰ সমীৰক কেনেকৈ মই ডক্তৰ বনাব পাৰিলেই হ'ব। আপদে-বিপদে সহায় হ'ব। অথচ তাইৰ সফলতাত দেউতাকে কোনোদিন তাইক দেখুৱাই গৰ্ব কৰি নাপালে।

এই তিনি বছৰত বহুত সলনি হ'ল। সান্নিধ্য দেউৰী নামৰ সাংবাদিক এজনৰ স'তে তাইৰ প্ৰেম হ'ল। সান্নিধ্যৰ

সান্নিধ্য তাইৰ ভাল লগা হ'ল। এবছৰ প্ৰেম কৰাৰ পিছত বিয়াৰ কথা ক'বলৈ দুয়োটা সাজু হৈছিল। মাকলৈ ফোন লগালে। দেউৰী ল'ৰা হোৱা বাবে দেউতাকে আপত্তি দেখুৱাব বুলি ভাবিছিল যদিও সেয়া একো নহ'ল। হ'বনো কিয়? দেউতাকে তাইৰ কথাত আপত্তি দৰ্শাবলৈ তাইনো কোন? পুতেকেই সৰ্বস্ব। ধুনীয়াকৈ বিয়াখন সম্পন্ন হৈছিল। বিয়াৰ দিনা ভায়েকে খুব কান্দিছিল। মাকৰ চকু উখলি গ'ল। দেউতাকে কন্দা নাছিল। হয়তো চিৰপ্ৰস্তুত আছিল তেওঁ 'তাইকতো এদিন বিয়া দিবই লাগিব। ল'ৰাইহে ঘৰ ধৰিব।' সেইদিনা তাইৰ দেউতাকক স্বাৰ্থপৰ যেন লাগিছিল। বিয়াৰ পিছত ঘৰলৈ অহা-যোৱাও কমিল। ছমাহৰ মূৰত এদিন। কম সময়তে কিন্তু তাইৰ স্বামী সান্নিধ্য মাক-দেউতাকৰ লগত মিলি গ'ল। গতিকে সি নিয়মিত ফোন কৰি খা-খবৰ ৰাখে। সান্নিধ্য যেন তাই আৰু তাইৰ ঘৰখনৰ মাজত সংযোগী সাকোঁ।

এদিন হঠাতে সমীৰৰ ফোন আহিছিল।

ঃ বাইদেউ তই মা-দেউতাকৰ কথা কি ভাবিছ?

ঃ কিয়? মই আকৌ কি ভাবিব লাগে। তই আছই।

তই ল'ৰা। আৰু দেউতাই মোক কোনোদিন মোৰ লগত থকা কথা কোৱা নাই নে তই ডক্তৰ হৈ মা-দেউতাক চাবলৈ সময় নাই। আৰু দেউতাই এনেও মোতকৈ তোকহে

তাই আধাতে বৈ গৈছিল। তাইৰ মুখত তচ্ছিল্যৰ সুৰ ভায়েকে ভালদৰেই বুজিছিল। তাইৰ সেইদিনা ভায়েকক স্বাৰ্থপৰ যেন লাগিল। নিজৰ সময় নাই বাবে এতিয়া মাক-দেউতাকৰ দায়িত্ব তাইৰ ওপৰত জাপিব বিচাৰিছে। তথাপিহে তাইৰ কোনো আপত্তি নাই। দেউতাকে নিজে সন্মতি দিলে তাইৰ লগত ৰাখিব।

তাৰ মাজতে দুপৰীয়া অহা মাকৰ কলটোলৈ তাইৰ বাৰে বাৰে মনত পৰি আছে। সান্নিধ্যক সুধিব।

ঃ মায়ে কিবা কৈছিল নেকি?

ঃ ওম, সমীৰে মণিপুৰী ডক্তৰ ছোৱালী এজনী পলুৱাই আনিছে। দুয়োটা ঘৰৰ ওচৰতে চেম্বাৰত একেলগে চাকৰি কৰিব। ভাড়াঘৰত আছে এতিয়া।

কি? সমীৰে এই কাম কিদৰে কৰিলে। ভায়েকলৈ তাইৰ ভীষণ খং উঠিল। দেউতাকে চাগে অন্তৰত বৰ দুখ পাইছে। তাইৰ কথাতো বেলেগ, কিন্তু সি ঘৰখনৰ একমাত্ৰ ল'ৰা, তাকো দেউতাকৰ তেনেই আলাসৰ লাডু, নয়নৰ মণি

.... সি দেউতাকৰ বিশ্বাসক নেওচা দিলে। তাই ঘৰলৈ নগ'ল। ফোনেৰেই খবৰ ল'লে। পুনৰ সকলো একেদৰেই চলিছে। জীৱনৰ চকৰী ঘূৰিছে। সকলো নিজৰ নিজৰ সংসাৰত ব্যস্ত হৈ পৰিছে।

দুদিনমানৰ পিছত সমীৰৰ ফোন আহিল —

ঃ বাইদেউ তই গুচি আহ ঘৰলৈ। দেউতাৰ কিবা এটা হৈছে।

তাই কথাষাৰ শুনি বাকৰুদ্ধ হৈ পৰিছে। মনলৈ অজস্ৰ প্ৰশ্ন আহিছে। সি ডক্তৰটো থাকোতে দেউতাকৰ এনে কিদৰে হ'ল। সান্নিধ্যৰ সৈতে তাই ঘৰলৈ বুলি বাট বুলিলে। সিহঁতৰ পদূলিত ধৰ মানুহ। দেউতাকৰ শটোৰ কাষত সমীৰ আৰু মাক। মাকক দেখি প্ৰশ্ন কৰিলে কিয় আগতেই তাইক খবৰ দিয়া নহ'ল। দেউতাকৰ শেষ শব্দৰো তাই যোগ্য নহয় নেকি? সকলো কাম-বন শেষ কৰি ভায়েক তাইৰ ওচৰলৈ আহিল —

ঃ বাইদেউ দেউতাৰ অস্থিখিনি তই পেলাই দিবি। দেউতাই মৃত্যুৰ আগত কৈ গৈছে।

ঃ কি? অস্থি পেলোৱাৰ অধিকাৰ জানো মোৰ আছে? তইহে ঘৰখনৰ ল'ৰা। আৰু দেউতাই তোকহে মোতকৈ ...

ঃ Enough বাইদেউ।

সি ফেকুৰি উঠিল। চিৎকাৰ কৰি কৈ উঠিল —

ঃ এই অস্থি তয়ে পেলাব লাগিব কাৰণ মই তেওঁৰ সন্তানেই নহয়।

হঠাৎ যেন ভূমিকম্প আহিল। তাইৰ কাণ-মূৰ গৰম হৈ আহিল। হাতত থকা পানীৰ গ্লাছটো মজিয়াত পৰি কঁপিবলৈ ধৰিলে। বহু সময়লৈ জিনজিননি আহি থাকিল—

ঃ কি কৈছ ভাইটি?

ঃ অ' বাইদেউ মোক বাটৰ পৰা তুলি আনিছিল তোৰ ৩ বছৰ বয়সত মোক ঘৰলৈ। তই যে কৈ থাক মোক ল'ৰা বাবে বেছি মৰম কৰে তেন্তে শুন, মোৰ সংসাৰত এৰাতি থাকিবলৈ গ'লেও দেউতাই মোক দিয়া মৰমৰ প্ৰতিদান লোৱা হ'ব বুলি এদিনো নগ'ল।

তাইৰ মূৰত যেন আকাশখন খহি পৰিল। হৃদয়ত ধুমুহা ববলৈ ধৰিলে। আবেগ উথলি আহিল। পিছফালে বৈ থকা মাকৰ বুকুত কুৰুকি কুৰুকি সোমাবলৈ ধৰিলে। মাকে হাতত ডায়েৰী এখন তুলি দিলে দেউতাকৰ। তাই মেলিলে — 'দৰদী মোৰ মৰমৰ জী। তাই মোৰ কলিজাৰ এফাল। তাইৰ তিনি বছৰ বয়সত এদিন ৰাস্তাৰে খোজকাটি গৈ থাকোতে কোনোবা কাঠ চিতীয়াই আথানি কৰি এৰি যোৱা কেঁচুৱা এটা দেখি তাই হাত মেলি গ'ল। কেঁচুৱাটো দেখি মোৰো মৰম উপজিল। তাইৰ সংগ হ'ব বুলি তাক বুটলি আনিলো। নাম দিলো সমীৰ। দৰদীয়ে বৰ মৰম কৰিছে তাক ...।'

লাহে লাহে ডায়েৰীৰ শব্দটোৰ ধূসৰ হৈ আহিছে। সমীৰৰ শব্দবোৰ ভুগভুনকৈ কাণত বাজিব ধৰিছে।

ঃ মোৰ যিবোৰ আছিল বা যিবোৰ পাইছিলো, সকলোবোৰ তোৰ পৰাই ধাৰ কৰা আছিল বাইদেউ। মই আজীৱন তোৰ ওচৰত ধাৰুৱা হৈ ৰ'ম।

উথলি অহা এবুকু আবেগত তাই উচুপি উঠিল। জোৰকৈ সাৰটি ধৰিলে সমীৰক। যি মৰমৰ পৰশ পাবলৈ তাই হাহাকাৰ কৰিছিল; চকুৰ আগত অহৈতুকী অভিমানেৰে অচিন কৰি পেলাইছি, সেই মৰমেই যেন এয়া পাৰভঙা এবুকু আবেগ হৈ বৈ আহিল। চৌপাশে বিয়পি পৰিল উমাল হৃদয়ৰ স্পৰ্শ। চহৰত নিঃস্বার্থ সত্তা বিচাৰি ফুৰা দৰদীৰ সন্মুখতেই আজি নিঃস্বার্থ মূৰ্তি। তাই বুজিলে সকলো মানুহ স্বার্থপৰ নহয়। সকলোৰে নাৰ্চিছাচৰ দৰে চহৰ নাপাতে, সকলোৰে হৃদয়ত বেথা নকৰে। পৃথিৱীত মাক-দেউতাকৰ সমান নিঃস্বার্থ কোনো হ'ব নোৱাৰে। মানুহ আজিও মানুহ হৈ আছে নিঃস্বার্থৰ মালা গাঁঠি। দেউতাকৰ অবৰ্তমানতো তাইৰ শৈশৱে, দেউতাকৰ ডায়েৰীখনে অমৃতময় কৰি ৰাখিব তাইৰ বৰ্তমান। সিন্ত কৰি ৰাখিব তাইৰ হৃদয়ৰ বিস্তৃত কোঠা। সকলোৰে ভাল হওক। ভাল হওক সময়।।

সময়ৰ সন্ধান ল'বলৈ যেন
ৰমেনে জামুক গছজোপাৰ
ছাঁটোলে চালে, জেওৰাৰ
সিপাৰে থকা ছাঁটো বহল হৈ
শাকনিবাৰীৰ মাজ পালেহি।
মণিকাহি আহি ৰঙা লাল চাহ
আৰু গুৰ এটুকুৰা আনিলে।
মণিকাক দেখি ৰমেনে
বাটিটো লৈ ক'লে, 'শুনিছা,
আজি ডাঙৰ পোনালৈ বৰকে
মনত পৰিছে। পাৰিলে এবাৰ
ফোন এটাকে কৰিবাচোন।'

সময়

অঞ্চুপ্ৰিয়া ফুকন

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

সময় ৰাতিপুৱা ৫ বাজি ১০ মিনিট। পুহমহীয়া ৰ'দৰ
কোনো উমঘামেই নাই। চাৰিওফালে কুঁৱলীয়ে অগা-দেৱা
কৰিছে। চৰাই-চিৰিকটিৰ চি-চিয়নিয়ে ৰমেনৰ টোপনি হৰণ
কৰিলে। ৰমেনে চকা-মকাকৈ সাৰ পাই দেখে শিতানৰ
ওপৰৰ খিৰিকীৰ ফাঁকেৰে ৰ'দৰ চিক-মিক পোহৰে
কাষত শুই থকা মণিকাৰ সেন্দূৰকণ উজ্জ্বল কৰি
তুলিছে আৰু বাবুলৰ কণমাণি মুখখনত সোণালী
ৰঙে জেতুকাৰ ৰং বুলাইছে। ৰমেনে বিচনাৰ পৰা
নামি আহি হাতত এঙাৰ অলপ লৈ মুখ ধুবলৈ
বুলি কুঁৱাৰ পাৰত বহিলগৈ। আজি ৰমেনৰ
মনটো বৰ গধুৰ অনুভৱ কৰিছে। হঠাৎ পিছফালৰ
আমগছ জোপাত কাউৰীজনীয়ে কা-কা
চিঞৰিছে। তাকে দেখি ৰমেনে ক'লে, 'হেৰৌ!
ৰাতিপুৱাই চিঞৰিবলৈ মোৰ ঘৰহে পালেহি নি
আই। কি চিঞৰ-বাখৰ লগাই আছ! কিবা সংবাদ
আনিছ নে আলহী মাতিছ।'

ৰমেনৰ মাতত মণিকা বিচনাৰ পৰা থকা-
মকাকৈ উঠিল। মণিকা আহি পিছফালৰ চোতাল পালেহি।
ৰমেনক দেখি ক'লে, 'হেৰা! কি হ'লনো আজি ইমান বোৱাৰী পুৱাতে
উঠিল যে। আপুনি মুখ-হাত ধোৱক। মই গাটো ধুই চাহ কৰিমগৈ।' ৰমেন, 'যোৱা যোৱা। চাহটোপা
খালেহে অলপমান সতেজ লাগিব। সৰুপোনাকো উঠাই দিয়াগে অলপমান কিতাপ মেলিব।'

আগফালৰ চোতালত কাঠৰ চকীখন লৈ ৰমেনে ৰ'দ ল'বলৈ বহিল। তেনেতে বাবুলে চকু-

মুখ মোহাৰি জনকা মাৰি পিৰালিত বহিল। বাবুলক উদ্দেশ্যি
ৰমেনে ক'লে, 'ঐ সৰুপোনা। চকু-মুখ মোহাৰি থাকিব
নালাগে যাহ। মুখ-হাত ধুই কিতাপত বহ। ডাঙৰপোনাৰ
নিচিনা বিদেশত থাকিব মন নাই নি?' বাবুল, 'এহ দেউতা
ৰাতিপুৱাইনো কি এইবোৰ কৈ আছে। পঢ়িম নহয় আৰু
ডাঙৰপোনাৰ কথা কৈ নাথাকিব যি এতিয়া আমাৰ কোনো
নহয়।' হঠাৎ ৰমেনৰ বুকুখন কিবা জ্বলা-পোৰা যেন
লাগিল। আজি পাঁচ বছৰে হ'ল ডাঙৰ পুত্ৰ ৰতনৰ কোনো
খা-খবৰ নাই। বিদেশত গৈ চাকৰি কৰি ডাঙৰ মানুহ হ'ল।
বিদেশত গৈ বিবাহপাশতো আৱদ্ধ হ'ল। আজিলৈকে
বোৱাৰীৰ মুখ দেখা নহ'ল।

সময়ৰ সন্ধান ল'বলৈ যেন ৰমেনে জামুক
গছজোপাৰ ছাঁটোলে চালে, জেওৰাৰ সিপাৰে থকা ছাঁটো
বহল হৈ শাকনিবাৰীৰ মাজ পালেহি। মণিকাই আহি ৰঙা
লাল চাহ আৰু গুৰ এটুকুৰা আনিলে। মণিকাক দেখি
ৰমেনে বাটিটো লৈ ক'লে, 'শুনিছা, আজি ডাঙৰ পোনালৈ
বৰকে মনত পৰিছে। পাৰিলে এবাৰ ফোন এটাকে
কৰিবাচোন।' মণিকাৰ মনটো বৰফলৰ দৰে গোট মাৰিলে।
হা-নাৰ একো উত্তৰ নিদি মণিকা ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল।
ভিতৰলৈ আহি মণিকাই হাতত ফোন লৈ আৱেগিক হৈ
পৰিল। সেই চিনাকি নম্বৰটো ক্ৰমাগত নোহোৱা হৈ
পৰিল। অতদিন মাক-দেউতাক জীয়াই আছে নে নাই
খবৰ ল'বলৈও সময় নাই যেতিয়া কিয়নো ফোন কৰি
আমনি কৰো বুলি ভাবি মণিকা ভাগি পৰিল।

বাবুলে টেবুল চাফা কৰোতে ড্ৰয়াৰতে এটা
পুৰণি হাতঘড়ী পালে। সেই ঘড়ীটো দেউতাকক দেখাবলৈ
বুলি আগফালৰ চোতাল পালেহি। বাবুলৰ হাতত ঘড়ীটো
দেখি ৰমেনে সাউতকৰে লৈ চকু ফুৰালে। সোণালী ৰঙৰ
ঘড়ীটো আজিও নতুন কিন্তু বেটেৰী বেয়া হোৱা বাবে

হয়তো স্তব্ধ। ৰমেনে ক'লে, 'হেৰৌ সৰুপোনা শুনিছ তই
বৰ আপুৰুগীয়া বস্তু এটা উদ্ধাৰ কৰিলি। এইটো বহু
পুৰণি।' বাবুল, 'অ' হয়নি। কোৱাচোন কেতিয়া লৈছিলো?'
ৰমেন, 'মই যেতিয়া হায়াৰ ছেকেণ্ডৰী পাছ কৰিছিলো
তেতিয়া নতুন কলেজত পঢ়িবলৈ গৈছিলো সকলোৰে
হাতে হাতে নানা ধৰণৰ ঘড়ী। তাকে দেখি ময়ো ঘৰত
ঘড়ী লাগে বুলি আপত্তি দিছিলো। মোৰ ল'বলৈ খুব
হেঁপাহ কিন্তু টকাৰ অভাৱ। শেষত দেউতাই শাক-পাচলি
বিক্ৰী কৰি পোৱা টকাৰে এটা চকুত লগা ঘড়ী কিনিছিলো।
তেতিয়াই দেউতা মানে তোৰ ককায়ে কৈছিল, 'ঘড়ীটো
কেৱল সময় চাবলৈ নহয়। সময়ৰ জ্ঞানো থাকিব লাগিব।
সময় ৰৈ নাথাকে; ই অবিৰত কিন্তু ইয়াৰ বেটেৰী বেয়া
হ'লে যেনেকৈ স্তব্ধ হয় ঠিক তেনেকৈয়ে মানুহৰ জীৱনৰ
বেটেৰী এবাৰ শেষ হ'লে কেতিয়া স্তব্ধ হৈ বিকল হৈ
পৰিব ঠিক নাই। সেইবাবেই এই ঘড়ীটো সযতনে থ'বি
সৰুপোনা।' কথাখিনি কওঁতে ৰমেনৰ চকুৰ কাষত
অলপমান পানী জমা হৈছিল। বহু সময় ঘড়ীটো লিৰিকি-
বিদাৰি চাই থাকিল। ৰমেন! 'সৰুপোনা ঘড়ীৰ বেটেৰীটো
লগাই আনি সযতনে থ'বি। এতিয়া ভাতকেইটামান
খাগৈ। মাক মোৰ বাবে বাঢ়ি থ'ব ক'বি। মাৰাকো খাই
ল'ব ক'বি, যা এতিয়া।'

বহু সময় পাৰ হ'ল মণিকাই ৰমেনৰ বাবে ভাত
বাঢ়ি থৈছিল কিন্তু বহু দেৰি হ'ল। বাবুলে ভাত খাই উঠি
দেউতাকক মাতিবলৈ গ'ল। দেউতাকে ভাবি থকা যেন
দেখা পাই বাবুলে মাতিবলৈ বেয়া পালে কিন্তু ঘড়ীটো
হাতৰ পৰা তলত পৰি আছে তাকে দেখি বাবুলে
দেউতাকক মাতিবলৈ ধৰিলে। ৰমেনৰ উত্তৰবিহীন মুখখন
দেখি বাবুলৰ আৰু বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। মণিকাৰ
শিৰৰ সেন্দূৰকণ যে সময়ে কাঢ়ি লৈ গ'ল।

মই সুধিছিলো

দেৱতাৰ মন্দিৰৰ বাট কেনি?

তাই আগবঢ়াই দিলে

চকুলোৰে সেমেকা হাতখনি।

(কৰুণ হাত)

তৃষ্ণা

কুলদীপ বৰুৱা দত্ত

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

এখন তপ্ত মৰুভূমি। বৌদ্ধস্নাত বনুকা বন্ধত ক্ষণস্থায়ী সাঁচ ৰাখি আগুৱাইছে এজন পদাতিক। উট এটা হেনো আছিল তেওঁৰ। যোৱা ৰাতি হেৰাল।

উগ্ৰ মৰুভূমি। শুষ্ক বাতাবৰণ। তথাপি আগবাঢ়ে জীৱন। আগবাঢ়ে কেঁকটাচৰ উচ্চতা। তথাপি কাঁইটৰ ধাৰ একে হৈ ৰয়। যেনেদৰে ধূলিৰ ধুমুহাৰ পাছতো মৰুভূমি খলা-বমা হৈয়ে ৰয়। পদাতিক তৃষ্ণাতুৰ হৈ উঠে। তথাপি মনত ছঁয়া-ময়া আশা এটাই টো খেলি যায় - ক'ৰবাত ছাগৈ তেওঁলৈকে বাট চাই আছে কোনো এক মৰুদ্যানে। সেই আশাই সঞ্জীৱনী সুখৰ কাম কৰে। দুভৰিৰ জড়তা ভাঙে। অনাহাৰী অনিদ্ৰিত শৰীৰক আগুৱাই নিয়ে।

নিশা নামে লাহে লাহে। মৰুভূমি এইবাৰ হিমচৈচা হয়। আকাশত ফুল ফুলে। এপাহি-দুপাহিকৈ মায়াভৰা ফুলবোৰ দৃশ্যমান হয়। তাৰ সুবাস নাই মৰুভূমিলৈ। পদাতিকে মাথোঁ নিজৰ শৰীৰৰ ঘামৰ গোন্ধ পায়। ঘাম হ'লেও ইটো পানী। পদাতিকে বৰ লোভেৰে নিজৰ চৰ্মলৈ চকু নিয়ে। শুষ্ক ছালখনে তেওঁক নিৰাশ কৰে। পদাতিক ক্ষোভিত হয়। বুজি উঠে হাজাৰ অভিশপ্ত পদাতিকৰ অপূৰণ তৃষ্ণাৰে আতুৰ এই মৰুখলী। ইয়াত ঘাম শুকাই যায় নিমিষতে।

পদাতিকে কেওদিশে দৃষ্টি পেলায়। অদূৰত সৰু গাঁত এটা দেখি তেখেত আগবাঢ়ি যায়। ইয়াত গাঁতৰ অৰ্থ জীৱ। সেয়া হ'ব পাৰে এন্দুৰ, শহা কিসা সাপ। সাপ! শব্দটোৱে তেওঁক এটা হিমাল অনুভৱেৰে পুলকিত কৰে। আগেয়ে এনে হোৱা নাছিল কাহানিও। এৰা। ইয়াত

নোহোৱা বোৰেই হয় পদাতিকে মনতে পাগুলে।

অস্তিম্বাৰ তেওঁ সাপৰ সৈতে মুখামুখি হৈছিল কেতিয়া! মনত নপৰে তেওঁৰ। তথাপি সাপ মানে সিন্ধুতা। সাপৰ আদ্ৰ ছালখনৰ কথা ভাবি তেখেত ভিতৰি অস্থিৰ হৈ উঠে। গভীৰ প্ৰত্যাশাৰে তেখেতে গাঁতটোলৈ চাই থাকে। পল-অনুপলৰ সৈতে মিতিৰালি কৰি গাঁতটোৱে ভূ-পৃষ্ঠৰ অন্ধকাৰ সীমাহীন গভীৰতাত সামৰি থয়। গাঁতৰ বাহিৰখন পোহৰ হৈ পৰে।

পদাতিক ক্ষণিকলৈ আশাহত হয়। গালি বৰ্ষণেৰে তেখেতে গাঁতটো পুতি পেলাব খোজে। কিন্তু দুৰ্বল গলা পাৰ হৈ গালিবোৰ ওলাই নহে।

পদাতিক আগবাঢ়ে। ইষ্ট দেৱতাক স্তুতি কৰে। এই অভগাক অন্য এটি গাঁত দেখুৱাই দিয়া প্ৰভু! অভগাই আজীৱন তোমাৰ গোলামী কৰিব।

প্ৰভু প্ৰসন্ন নহয়। অভগাই দেহা টানি আগবাঢ়ে। বালিবোৰ আগুঠা হৈ উঠে। বতাহত জুইৰ আৱেশ লাগি থাকে। এটা চিনাকি গোন্ধে পদাতিকক আমনি কৰে। ক'ৰ এই গোন্ধ! পদাতিকৰ সমস্ত চিন্তাস্ৰোত ৰুদ্ধ হৈ যায়। মন ভাৰাক্ৰান্ত হৈ উঠে। হঠাৎ চাটকৈ পদাতিকৰ কিবা এটা মনত পৰি যায়। বৰ আতুৰেৰে পদাতিকে হাত এখন বাহৰ পৰা চেলেকি যায়। মুখত লুণীয়া স্বাদ অনুভূত হয়। জিহ্বাত ধূলিকণা ভৰি উঠে। তথাপি ক্ষান্ত নহয় তেওঁ। জলছ পোছাকযোৰ খুলি তেওঁ নিজকে নিৰীক্ষণ কৰে। ক্ষণেক পাছতে পদাতিকৰ জিহ্বাই উৰুত কচৰং আৰম্ভ কৰে। বহি পৰা পদাতিকক দূৰৈৰ পৰা এটা আজৰ জীৱ যেন লাগে।

পাষণ ৰৌদ্ৰই এই দৃশ্য অধিক উপভোগ্য কৰি তুলিব খোজে। তাপমান আৰু বাঢ়ে। পদাতিক অস্থিৰ হয়। তেখেতৰ ভাৱ হয় সুদূৰৰ বালিৰ পাহাৰখন বগাই যাব পাৰিলেই তেখেতে নৱজীৱন পাব। কোনে জানে! তাৰ সিপাৰেই হয়তো আছে জীৱনদায়িনী সিন্ধু বতাহ। মমতাময়ী স্ৰোতস্থিনী পাৰৰ সেউজ ভূমিত নানাবিধ বিহংগৰ কলৰোল।

অশেষ কষ্টেৰে পদাতিক আগবাঢ়ে। পাহাৰখনলৈ কমি যোৱা প্ৰতি ফুট দূৰত্বই তেখেতক উল্লাসিক কৰি তোলে।

এতিয়া তেখেতৰ চৌপাশে মৰুভূমিখন চক্ৰকাৰে ঘূৰিছে। তল-ওপৰ হৈছে পাহাৰখনো। সূৰ্যটো লাহে লাহে নামি আহি আকৌ উঠি গ'ল ওপৰলৈ - বহুদূৰ ওপৰলৈ। হঠাতে সূৰ্যটো বৃহদাকাৰ হ'ল। তাৰ উত্তাপত মৰুভূমিৰ

বালিবোৰ উৰিবলৈ ধৰিলে। চৌপাশে বালি, বালি আৰু বালি। প্ৰচণ্ড ধূলিৰ ধুমুহাত পদাতিক কঁপি কঁপি বাগৰি পৰিল। কেইবা প্ৰহৰ পাছত অচেতন পদাতিকক জগাবলৈ আকাশৰ ফুলবোৰে বৃথা চেষ্টা চলালে। পুৰতিৰ লগে লগে তেখেতৰ জ্ঞান ফিৰি আহিল।

‘পাহাৰখনলৈ বেছি দূৰ নাই’ – তেখেতে নিজকে ক’লে। ক্ৰমাৎ তপ্ত হ’বলৈ ধৰা বলুকাৰ ওপৰেৰে বগাই চুঁচৰি তেখেত আগবাঢ়িল।

দিনজোৰা পৰিশ্ৰমৰ অন্তত মানুহজনে পাহাৰৰ সীমা চুলে। অযুত উষণ্তাই তেখেতৰ দেহাবয়ৱ সংকুচিত কৰি তুলিছে। তথাপিহে থমকি ৰোৱাৰ প্ৰশ্ন নুঠে। মানুহজন আৰোহণত ৰত হয়। আকাশে ফুল বাচে। ফুলবোৰে মানুহজনলৈ কৰুণভাৱে চাই থাকে। বতাহ বিষণ্ণ হৈ উঠে। মৰুৰ স্থায়ী অপাৰ্থিৱ অধিবাসীৰ হুমুনিয়াহত মানুহজনৰ আৰোহণ বেদনাবিভোৰ হৈ উঠে।

পাহাৰৰা এচলীয়া ঢালত মানুহজন পুনৰ অচেতন হয়। তেখেতৰ বাগৰি অহা অলসায়িত দেহা দুজোপা বাবুল গছে ধৰি ৰাখে।

দুপৰৰ তেজাল সূৰ্য্য প্ৰভাই তেখেতক জগাই দিয়ে। মানুহজনৰ সজ্ঞান অৱস্থাই দেহৰ জ্বালাৰ প্ৰতি তেখেতক সংবেদী কৰি তোলে। বাবুলৰ কাঁইটে বিস্কা অংগত লাগি থকা তেজৰ ঢেঁকুৰা এটাত হাত দি তেখেত দৰক লাগি ৰয়। তৰলবিধেৰে ডিঙি তিওৱাৰ সুযোগ হেৰুওৱাৰ বাবে নিজৰ ওপৰতে ধিক্কাৰ জন্মে।

মৃদু বতাহ আহে। মানুহজনে প্ৰেৰণা লভে। পুনৰ আৰম্ভ হয় তেখেতৰ কষ্টকল্পিত আৰোহণ। হাত কঁপে, মৰুভূমিৰ ৰক্ষতাই সৃষ্টি কৰা হাতৰ ক্ষতস্থানেৰে কিঞ্চিৎ তেজ নিগৰে। তথাপি বগাই যায় তেখেত। ঢালহীন অংশত তেখেতে পলুৱাব খোজে ভাগৰ। বতাহ কোবাল হয়। ধূলি উৰে। বালি তেওঁৰ চকুত সোমায়। মানুহজন পুনৰ মূৰ্ছা যায়।

ধুমুহাই মেলানি মাগে। লগতে সূৰ্য্যোও। জ্ঞান ফিৰি আহে তেখেতৰ। পুনৰ চলি যায় আৰোহণ। মৃত্যুলৈ আৰু ভয় নাই তেওঁৰ। মাথো তেওঁ এটোক পানী পিব খোজে – মৃত্যুৰ আগেয়ে।

হঠাৎ এক ক্ষুদ্ৰ গহুৰত তেখেতৰ হাত সোমাই যায়। সৰু এটা গাঁত। কিবা এটা ধূসৰ স্মৃতিয়ে আমনি কৰে তেওঁক। স্মৃতি স্পষ্ট হয়। সৰ্প অন্বেষণৰ বৃথা চেষ্টাই দুচকুত অগা-দেৱা কৰে। গভীৰ আবেগেৰে তেখেতে গাঁতটোত

মুখ গুজি দিয়ে। গাঁতৰ অগভীৰ পৃষ্ঠত তেখেতৰ মুখ ঠেকা খায়। ঠেকা খায় নৱসৃষ্ট সপোনোও।

পুনৰ আৰোহণ চলে। আকাশৰ ফুলবোৰ ব্ৰহ্মৰমুখৰ হৈ উঠে। মানুহজন চুঁচৰি গৈ থাকে।

প্ৰভাতী কিৰণে তেখেতক পাহাৰৰ চূড়াত আৱিষ্কাৰ কৰে। আৰু তেখেতে আৱিষ্কাৰ কৰে পূৰ্বতকৈও বিশাল এখন মৰুভূমি। এই দৃশ্যই তেখেতক উপহাস কৰে। চৰম হতাশাগ্ৰস্ত হৈ তেখেতে নিজকে প্ৰহাৰ কৰে। চুলি আঁজুৰি চিঙে, সজোৰে ওঁঠ কামুৰি ধৰে। তাৰ পৰা বৈ আহে এটা ৰঙীন উষণ ধাৰা।

তেখেতৰ বিভ্ৰান্ত দৃষ্টি এঠাইত ঠেকা খায়। সুদূৰত এখন জাহাজ। মৰুভূমিৰ জাহাজ।

সুস্থ শৰীৰ এটাই হয়তো কিৰীলি পাৰি উঠিলহেঁতেন। পাছে তেখেতৰ মুখৰ পৰা অস্ফুট গেঙনি এটাহে বাহিৰ হ’ল।

এদিন এৰাতি অতিক্ৰমী তেখেত উটটোৰ কাষত উপস্থিত হ’ল। প্ৰাণহীন দেহা উটটোৰ। মৃতপ্ৰায় অৱস্থাতে তেখেত উটটোৰ পিঠিত উঠিল। উটটোৰ শৰীৰত খোঁচ খাই থকা এপাট দূৰভেদী তীক্ষ্ণ অস্ত্ৰই জন্তুটোৰ মৃত্যুৰ কাৰণ বৰ্ণাই আছে। মানুহজনে অনুমান কৰিলে, উদভ্ৰান্ত গতিত দৌৰিছিল উটটো। তাৰ চিহ্ন এতিয়াও সুস্পষ্ট বলুকাত।

তেখেতে অস্ত্ৰপাত টানি উলিয়ালে। ইয়াৰ পাছত উটটোৰ কুঁজ ফালি তেখেতে বাহিৰ কৰিলে পানী। তৃণত বিহুল হোৱা মানুহজনে পিয়াহ পলুৱাব নোৱাৰিলে। পানী ঢুকাই থাকিল।

অৰ্ধ উন্মাদ হৈ পৰা মানুহজনে উটটোৰ সৰ্বশৰীৰত কামোৰ বহুৱাই গ’ল। একোবত অস্ত্ৰপাতেৰে ফালি পেলালে জন্তুটোৰ উদৰ। ভিতৰত কিছু অৰ্ধগলিত ঘাঁহ। মুঠি মাৰি উলিয়াই অনা কিছু ঘাঁহ তেখেতে মুখৰ ওপৰত চেপি ধৰিলে। পঁচা তৰল এখিনি তেখেতৰ কণ্ঠনলী পাৰ হৈ গ’ল। খন্তেক পাছতে কেইবামুঠি পঁচা তৃণ তেখেতে চোবাই পেলালে।

সূৰ্য্যৰ প্ৰচণ্ড তাপমানে তেখেতৰ গাৰ ছাল ফালিছিল। পোছাকযোৰ ফাটিছিল কাঁইটৰ আঁচোৰত – যিবোৰ তেখেতে পাহাৰ চূড়াত ইতিমধ্যেই এৰি আহিছে। নিৰাপদ এক আশ্ৰয়ৰ সন্ধান তেখেতে পালে। কুৰুকি কুৰুকি উটটোৰ গৰ্ভলৈ তেখেত সোমাই গ’ল। আমৃত্যু তেখেত ইয়াতে থাকিল। যাত্ৰাৰম্ভৰ সময়ত তেখেতে নিজৰ উটটোক পানী খুৱাইছিল প্ৰচুৰ। তাৰ ঋণ জন্তুটোৱে মৃত্যুৰ পাছতো শোধ কৰি গ’ল।

আইৰ সীমাহীন মৰমবোৰ

শ্বহজীয়া শ্বাহ

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, ভূগোল বিভাগ

শ্যাম বৰুৱা কিছু সময়ৰ আগতে আহি ঘৰ সোমাইছেহি। দিনটোৰ অফিচৰ কামৰ বোজাই তেখেতক ভাগৰুৱা কৰি আনিছে। বজাৰৰ মোনাটো পাকঘৰত থৈ অফিচৰ বেগটো টেবুলত থৈ তেখেতে হাত মুখখন ধুই আহিল আৰু আৰামী চকীখনত নিজৰ গাটো এৰি দিলে। চিলমিলকৈ চকুদুটা ভাগৰত জাপ খাই আহোঁতেই তেওঁৰ একমাত্ৰ সন্তান পংখীয়ে দেউতাকৰ হাতত কিবা এটা দি থৈ গ'ল, তেওঁ থতমতকৈ কি দি থৈ গ'ল চাবলৈ উঠি হাতত দেখে এটা চিঠিৰ খাম। তেওঁ পংখীক মাতি আনি সুধিলে যে, “মুনমুন, তোমাক এইটো কোনে দিলে?” পংখীয়ে মিনা বায়ে দিলে বুলি কোৱাত মিনাক মাতি আনি তেওঁ সুধিলে, কোনে কেতিয়া দি থৈ গৈছিল? মিনা তেওঁলোকৰ ঘৰত বনকৰা ছোৱালী, পংখীক চোৱাৰ পৰা ঘৰখনৰ সমস্ত কাম তায়েই কৰে, কাৰণ শ্যাম বৰুৱা আৰু তেওঁৰ পৰিবাৰ নেহা দুয়োজনে অফিচত কৰ্মৰত, সেইবাবে ৰাতিপুৱা শুই উঠাৰ পৰা শুবলৈ যোৱালৈকে ঘৰখনৰ সকলো কামৰ দায়িত্ব মিনাৰ ওপৰত। মিনায়ে উত্তৰত ক'লে যে, “কেইদিনমান আগতে মানুহ এজন আহিছিল গেটৰ ওচৰতে আপোনাক দিবলৈ এইখন দি থৈ গৈছিল... মই কামৰ মাজতে বাতৰি কাকতৰ ওপৰতে থৈ দিছিলোঁ যাতে

কাকতখন পঢ়িবলৈ ল'লে সেইখনো পাব বুলি, আপুনি চকু নিদিলে চাগে... আজি চাফা কৰোঁতে সেইখন পোৱাত আপোনাক দিবলৈ দিলোঁ, সেইদিনা থাকি গ'ল আপোনাক দিবলৈ। ক্ষমা কৰি দিব।” এইখিনিকে কৈ মিনা আকৌ নিজৰ কামত লাগিলগৈ। কাৰণ নেহায়ে তাইক কাম কৰা নাই বুলি মিছাতে খং কৰিব। সেই ভয়তে মিনায়ে পাকঘৰৰ কামবোৰ কৰাত ব্যস্ত হৈ পৰিল। সকলোৰে হাততেই একোটা স্মাৰ্টফোন থকা এই যান্ত্ৰিকতাৰ মাজত কোনে দি থৈ গ'ল এই চিঠিখন? এই প্ৰশ্নটো ভাবি ভাবিয়েই তেখেতে চিঠিৰ খামটোৰ পৰা চিঠিখন উলিয়াই পঢ়িবলৈ ল'লে।

শান্তি নগৰ-৭৮৪০৯২

দিনাংক - ২৩-১০-২০১৭

প্ৰতি,

শ্ৰদ্ধেয় শ্যাম বৰুৱা,

নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। আশা কৰোঁ নেদেখাজনৰ কৃপাত আপোনাৰ লগতে আপোনাৰ পৰিয়ালৰ সকলো ভালে আছে। মই এই চিঠিখন লিখিলোঁ এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ বাৰ্তা আপোনাক দিবলৈ। আপোনাৰ মাতৃ ৰূপমা বৰুৱাৰ

মৃত্যু হৈছে। এই কথাটো আপোনাক জনাবলৈ এই চিঠিখন লিখিলোঁ, কাৰণ আপোনাৰ ফোনলৈ বহুবাৰ ফোন কৰিছিলোঁ, কিন্তু আপোনাৰ কোনো সঁহাৰি নাপালোঁ। আপুনি যদি আপোনাৰ মূল্যবান সময়ৰ পৰা অলপ সময় উলিয়াই আমাৰ কাষলৈ আহি তেওঁৰ শেষ আশাটি পূৰণ কৰে। তেখেতৰ আত্মাই চিৰশান্তি লাভ কৰিব। আশাকৰোঁ আপুনি আহিব।

ইতি
অনুপম শইকীয়া
প্ৰকৃতি বৃদ্ধাশ্ৰম, শান্তিনগৰ।

শ্যাম বৰুৱাৰ হাতৰ পৰা চিঠিখন তলত পৰি গ'ল আৰু দুচকুৰ দুধাৰি চকুপানী অন্তহীনভাৱে ব'বলৈ ধৰিলে। শৰীৰটো যে ঠাণ্ডা হৈ আহিছে তেওঁৰ আৰু হাত-ভৰি জঠৰ হৈ পৰিছে। তেওঁৰ মাতৃ ঢুকাইছে এই কথাটো তেওঁ সহজভাৱে ল'ব পৰা নাই। এই কথাটো তেওঁ পৰিবাৰ নেহাক কোৱাত নেহাই বিৰক্তিবৈ ক'লে যে, “মই কলৈকো যাব নোৱাৰো, মোৰ বহুত জৰুৰী মিটিং কেইখনমান আছে অফিচত। নিৰাশ মনেৰে সেইদিনা শ্যাম বৰুৱাই ৰাতি ভাত নাখালেই, গোটেই ৰাতি ইকাটি-সিকাটি হৈয়ে পাৰ কৰিলে। টোপনিও নাছিল কথাবোৰ ভাবি ভাবি তেখেতৰ। পুৱা সোনকালে বিছনা এৰি গাটো ধুইয়ে নিজে চাহ একাপ বনাই খাই বৃদ্ধাশ্ৰমলৈ বুলি যাবলৈ ওলাল। তেনেতে মিনাও কাম কৰিবলৈ উঠি অহাত তাকে কৈ থৈ গ'ল যে তেওঁ এফালে যায় আহোঁতে দেৰি হ'ব পাৰে। শ্যাম বৰুৱাই ভগৱানৰ নাম লৈ গাড়ীখন উলিয়াই বৃদ্ধাশ্ৰমৰ দিশে যাবলৈ ওলাল। তিনিঘণ্টামানৰ পিছত তেওঁ সেই স্থান পালেগৈ। বৃদ্ধাশ্ৰমৰ গেটখন খোলোঁতে তেখেতৰ বুকুখন দুখত বিষাই গৈছিল। শ্যাম বৰুৱা সোমাই যাওঁতে ফুলনিখনতে অনুপম শইকীয়াই কিবা এটা কৰি আছিল। তেওঁক দেখি অনুপম দৌৰি আহি সাৰটি ধৰি কান্দিব ধৰিলে, শ্যাম বৰুৱায়ে নিজৰ চকুপানীখিনি ধৰি ৰাখিব নোৱাৰিলে তেনে পৰিস্থিতিত। অনুপমে তেখেতক ভিতৰলৈ লৈ গ'ল আৰু কোঠা এটা দেখালে, কোঠাটোৰ বস্তু-আচবাববোৰ দেখি শ্যাম বৰুৱাৰ

চিনি পাবলৈ বাকী নাথাকিল যে সেইটো কোঠাত তেওঁৰ মাক আছিল। সেই কোঠাটো সুন্দৰকৈ পৰিপাটিকৈ থৈছে আৰু এডোখৰত তেওঁৰ স্বৰ্গীয় মাতৃৰ ফটো এখন থৈছে আৰু সন্মুখত চাকি এগছি আৰু ধূপ জ্বলাই থৈছে লগত তেওঁৰ মাতৃৰ প্ৰিয় নাৰ্জীফুল কেইপাহমান। শ্যাম বৰুৱা বাহিৰতে চকী এখনত বহিলহি। তেওঁৰ ওচৰতে কেইজনমান বৃদ্ধলোক বহিল। তেনেতে অনুপমে আহি শ্যাম বৰুৱাৰ হাতত বেগ এটা ধৰাই দিলেহি। তেওঁ মূৰটো ওপৰলৈ কৰোঁতে অনুপমে ক'লে যে তেখেতক আপোনালোকে ইয়াত থৈ গৈছিল সঁচা কিন্তু তেখেতৰ প্ৰাণ আপোনালোকেই আছিল। ইয়াত সকলোকে তেওঁ কৈ থাকিছিল যে মোৰ ল'ৰাটোৱে মোক বৰ ভাল পায়, সিহঁতৰ ঘৰটো ডাঙৰকৈ বনালে মোক ইয়াৰ পৰা লৈ যাব। তেওঁ সকলোকে এনেকৈয়ে কৈ, আমিও তেওঁক যিমান পাৰোঁ ঘৰত ৰখাৰ দৰেই মৰমত ৰাখিছিলোঁ। তেখেতৰ মৰমবোৰ আপোনালোকলৈ সদায় থাকি গ'ল। মৃত্যু হোৱাৰ সেই শেষ মুহূৰ্তলৈকে আপোনাৰ, মাজনীৰ, বোৱাৰীৰ কথাকে কৈ থাকিল। আপোনাৰ কাৰণে তেখেতে কিবা এটা থৈছিল আৰু তেখেতৰ কিছুমান স্মৃতি ইয়াতে আছে। এই বেগটো আপোনাক দিবলৈ কৈছিল শেষ মুহূৰ্তত। এইটো আপুনি লৈ যাব। কথাবোৰ শুনি শ্যাম বৰুৱা পুনৰ কান্দোনত ভাঙি পৰিল। তেওঁৰ নিজকে ঋণী যেন অনুভৱ কৰিব ধৰিলে। বেগটো খুলি দেখে তেওঁৰ মাকৰ প্ৰিয় এৰীচাদৰ খন, দুখনমান নাম লিখি থোৱা কিতাপ আৰু এখন সৰু ৰুমাল। ৰুমালখন উলিয়াই আনি দেখে ৰুমালখনৰ এটা কোণত ‘শ্যাম’ বুলি ধুনীয়াকৈ ফুল কৰি থোৱা আছে। তেওঁ আৰু কান্দিব ধৰিলে, কাষত থকা বৃদ্ধাশ্ৰমত থকা বৃদ্ধসকলৰ লগতে তাত থকা কাম কৰা লোকসকলেও চকুলো টুকিলে। শ্যাম বৰুৱাই তেতিয়া এটা কথা বুজি পালে যে যিমান মূল্যবান বস্তু মানুহৰ ওচৰত নাথাকক কিয়, মাৰ সমান মূল্যবান আৰু কোনো নাই, যাৰ উপস্থিতিয়ে শূন্যতাসমূহক আঁতৰাই ৰাখে, আৰু যি নহ'লে এই সম্পূৰ্ণ পৃথিৱীখনেই অন্ধকাৰ, শূন্যতাৰে ভৰা। তথাপিটো আমি স্বাৰ্থপৰ, তেওঁলোকৰ মনটো বুজাত অসমৰ্থ। আই অ’ পাৰিলে ক্ষমা কৰি দিবি।

জীৱন সংগ্ৰামৰ প্ৰত্যক্ষদৰ্শী আৰু সপোনৰ পৰা বাস্তৱলৈ এটা যাত্ৰা

সীমান্ত ভাৰ্গৱ কোঁৱৰ
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, ইতিহাস বিভাগ

পৰিৱেশত প্ৰকৃতিৰ কোলাত শুই সৌন্দৰ্য
উপভোগ কৰা। এনেতে এষাৰ মাত ক'বৰাৰ পৰা
ভাঁহি আহিছে 'ঐ কুণ্ডকৰ্ণ উঠ, কিমান নোশোৰ,
আঠ বাজিলে উঠ। কলেজ নাযাৰ নেকি?'
এনেতে আকৌ শৰীৰত পানী পৰা যেন অনুভৱ
হ'ল, সি সাৰ পাই উঠিল আৰু অসন্তোষৰ ভাবত
ক'লে— ইমান ৰোমাণ্টিক সপোনটো বৰ্বাদ কৰি
দিলে অ', কি সৌন্দৰ্য আছিল।

এনেতে এষাৰ গভীৰ মাত আহিল, অই
ডাৱৰ, দিঠক আৰু সপোনৰ মাজত আকাশ-
পাতালৰ সমান পাৰ্থক্য আছে সদায় সপোন সাঁচা
নহয়। বিছনাত তাৰ শিতানৰ ফালে বাপেক বহি
আছে হাতত এখন বাতৰি লৈ। এনেতে বাপেকৰ
কাষত বৈ থকা তাৰ মাকে তাৰ দেউতাকক
ক'লে— ই বহুত লাজ পাইছে, কলেজো যাব

হ'ল ইয়াৰ চাওকচোন এতিয়ালৈকে শুই আছে। কিছু সময়ৰ
পাছত ডাৱৰে হাত-মুখ ধুই বিদ্যালয় যাবলৈ সাজু হ'ল।
তাৰ বয়স ১৬ বছৰ। একাদশ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ। আচলতে আজি
তাৰ কলেজত প্ৰথমটো দিন। সেইবাবে সি যথেষ্ট উদ্বিগ্ন
হৈ আছে। তাৰ মাজতে তাৰ অনপ ভয়ো লাগিছে। কি
হ'ব কি নহ'ব। সি ৰেগিঙৰ নাম শুনিছে। কলেজবোৰত
হেনো নতুন ল'ৰাবোৰক ৰেগিং কৰা হয়। সি ৰেগিঙৰ অৰ্থ

সেউজীয়া পথাৰ, উৰ্বৰ মাটিৰ কেঁচা ধান গছৰ
সুবাস, এক মনোমোহা ৰঙীন সৌন্দৰ্য, ৰোৱনীৰ হাতৰ
পৰশ পাই যেন জী উঠিছে ধানগছবোৰ। কি এক মন্ত্ৰমুগ্ধ
কৰা দৃশ্য, এজাক বতাহ যেন এটা মিচিকিয়া হাঁহি মাৰি
গাত কম্পন তুলি গৈছে। আৰু কাণত কৈ গৈছে সাৰ
পোৱাৰ সময় হ'ল। অহ! বৰষুণ দিছে হ'বলা শৰীৰত চেঁচা
পানীৰ আভাস। কিমান দিন যে হ'ল এনে এক ৰোমাণ্টিক

বুজি নাপায় কিন্তু সি জানে যে এইটো এটা অপৰাধ। আজিকালি কমিছে, যদিও শেষ হোৱা নাই। কিছু সময়ৰ পাছত নতুন কলেজলৈ বুলি ঘৰৰ পৰা ওলাল। লগৰীয়া বুলিবলৈ বি.এছ.এ. কোম্পানীৰ বাইচাইকেলখন আৰু এটা বেগ। য'ত এটা কলম আৰু এখনি ডায়েৰীৰ বাহিৰে একো নাই। তাৰ ঘৰৰ পৰা কলেজখনলৈ প্ৰায় বাৰ-তেৰ কিলোমিটাৰ দূৰ। ৰাস্তাটো চৰকাৰী ৰাজপথ যদিও ৰাস্তাত বৰষুণৰ পানীৰে ভৰি থকা সৰু সৰু জলাশয়বোৰ সহজেই চকুত পৰা। বাৰিষা বতৰ হোৱাৰ বাবে যোৱা একসপ্তাহ মানৰ পৰা নেৰা নেপেৰা বৰষুণ দি আছে। আজি কিছু সময়ৰ বাবে সূৰ্য দেৱতাই দেখা দিছিল যদিও পুনৰ বতৰটো সেমেকা হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছে। বতৰ বেয়া বাবে এইকেইদিন বিজুলীৰো আসোৱাহ বেছি হৈছে। আকাশৰ পৰা পানী এটোপাল পৰোতেই ঠেহ পাতে আৰু গুচি যায় (মানে কাৰেণ্ট নাই।) এনেতে নানা কথা ভাবি-গুণী মৃদু বতাহৰ আমেজ লৈ ডাৱৰ কলেজলৈ গৈ আছিল, এনেতে তাৰ চকু পৰিল ৰাস্তাৰ কাষৰ ধাননি পথাৰলৈ। ঠিক সি আজি ৰাতিপুৱা সপোনত দেখাৰ দৰেই পৰিৱেশ। আচলতে সি চহৰ ধূলিময় প্ৰদূষিত পৰিৱেশৰ মাজত অৱস্থিত কলেজত পঢ়িবলৈ বিচৰা নাছিল তাৰ হেঁপাহ গাঁৱলীয়া পৰিৱেশত থকা সৰু কলেজ বা হায়াৰ চেকেণ্ডাৰীত পঢ়িবলৈ। সেইবাবেই সি শিৱসাগৰৰ চহৰ অঞ্চলৰ পৰা দূৰত্বত অৱস্থিত দিখৌপৰীয়া কলেজত পঢ়িবলৈ আহিছে। সি এনেদৰেই কলেজৰ অভিমুখে যাত্ৰা কৰি আছে, এনেতে তাৰ কাণত পৰিল এজাক মানুহৰ কোলাহল। সি কিছুপৰ ৰাস্তাৰ কাষত ৰ'ল আৰু ঘটনাটো বুজিবলৈ যত্ন কৰিলে। সি এজন স্থানীয় লোকক কি হ'ল প্ৰশ্ন কৰাত লোকজনে কৈছিল। নৈৰ পানী বাঢ়িছে সেইহে নৈৰ গৰা খহি গৈছে ইতিমধ্যে এটা ঘৰৰ ভেটি নৈত জাহ গৈছে। সেয়েহে মানুহবোৰে তাত জুম বান্ধিছে। সি নৈ খহনীয়াৰ বিষয়ে জানে, দশম শ্ৰেণীত থাকোত কিতাপত পঢ়িছেও, এইটো এটা পৰম্পৰাগত প্ৰাকৃতিক সমস্যা। বাৰিষাৰ দিন হ'লেই নৈয়ে বহুতো মানুহক গৃহহীন কৰে। চপৰা চপৰে মাটি খহে। সমস্যাবোৰ ৰোধ কৰিব পাৰি কিন্তু... সি আকৌ কিছুদূৰৰ গৈ দেখা পালে ৰাস্তাৰ দুয়োপাৰে পথাৰ কিন্তু ধানগছ নাই, মাথোঁ আছে পানী ৰাস্তাৰ কাষত আঁতৰে-আঁতৰে এটা দুটা

ঘৰ আছে। কিন্তু আচৰিত! ঘৰবোৰৰ পদূলি দেখা পোৱা নাই। অ' পানীৰ তলত ডুব গৈ আছে সি নিজকে নিজে ক'লে। ৰাস্তাতোৰ মাজত গৰু-ছাগলী আদি পোহনীয়া জন্তুবোৰে আশ্ৰয় লৈছে। এনেদৰেই সি কলেজ গৈ পালে, কলেজখন পকী কিন্তু চাৰিওফালে পানী। কিন্তু কলেজৰ ভিতৰত পানী সোমোৱা নাই। এনেতে পিছফালৰ পৰা কোনোবাই তাক মাত লগালে এইটো ডাৱৰ নহয় নে? সি পিছলৈ ঘূৰি চালে। আৰে ৰহিম তই? বহুত দিনৰ মূৰত সি ক'লে। ৰহিম আলি। প্ৰাথমিক স্কুলত একেলগে পঢ়িছিল। মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ ল'ৰা কিন্তু ডাৱৰৰ অন্তৰংগ বন্ধু। স্কুলত পঢ়ি থকা সময়ত ডাৱৰৰ আৰু সি ককায়েক ভায়েকৰ দৰে আছিল।

ৰহিমে পুনৰ ধেমেলীয়া সুৰত ক'লে পাঁচ বছৰৰ লগ নাপাওঁতেই দেখোন ডাৱৰ হাজৰিকাই আমাক পাহৰিয়ে পেলাইছিল। আমিবোৰ সৰু মানুহ যে ক'ত মনত ৰাখিব। ডাৱৰেও এটা হাঁহি মাৰিলে, আৰু ক'লে— বাৰু ধেমালি বাদ দে 'তোৰ খবৰ কেনে আছ? ঘৰত সকলোৰে ভাল নে?

দীঘলীয়া উশাহ এটা লৈ ৰহিমে ক'লে বৰ এটা ভাল নহয়, বান পানীয়ে সকলো শেষ কৰিলে। আজি ছয়মাহ আগৰে পৰা আন্ধাৰ গা বেয়া ককায়ে কোনোমতে ঘৰ চলাইছে। পথাৰৰ লহপহকৈ উঠি অহা ধান গছবোৰো বানপানীয়ে মাৰি পেলালে। কথা কেইবাৰ কওঁতে ৰহিম উচুপি উঠিছিল। ডাৱৰে তাক সান্ত্বনা দি ক'লে ধৈৰ্য ধৰ ঈশ্বৰে সকলো ঠিক কৰি দিব। দুয়ো সুখ দুখৰ কথা পাতি শ্ৰেণী কক্ষত প্ৰৱেশ কৰিলে। নতুন সহপাঠীসকলৰ লগত চিনাকিও হ'ল, প্ৰথম দিন হোৱাৰ বাবে পাঠ দান হোৱা নাছিল। কিছুসময়ৰ পাছত শিক্ষক সকলেও আহি পৰিচয় দি গ'ল।

প্ৰায় তিনি বজাত সি ঘৰ পালেহি। হাতমুখ ধুই খোৱা-বোৱা কৰি সি আনকালৰ দৰেই নিজৰ ডায়েৰী বহীখন লিখিবলৈ ল'লে। সি লিখিলে সপোনৰ পৰা বাস্তৱলৈ এটা দিনৰ যাত্ৰা। আজি মই প্ৰথমবাৰৰ বাবে বাস্তৱ জীৱন সংগ্ৰামৰ প্ৰত্যক্ষদৰ্শী হ'লো। দেখিলো কিছু কৰুণ বাস্তৱ সত্য। এনেদৰে কলমটোৱেও ডায়েৰী বহীখনত নিজৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে।

জোন গলে দোভাগ ৰাতি

মৌচুম গগৈ

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

কিয় ফুলে বকুল? কিয় স্মৃতিবোৰ হৈ বয় বকুলৰ
দৰে? পৃষ্ঠাবোৰ খোল খালেই বহুদিন ডায়েৰীৰ ভাঁজত
সোমাই থকা বকুলবোৰৰ পৰাও কিয় ভাঁহি আহে একেই
সুৰাস?

চাৰিদিন ধৰি নোচোৱাকৈ পেলাই থোৱা মেইলটো
চাবলৈ তাৰ তেতিয়াও সাহস হোৱা নাছিল।

ডালত লাগি থকা শেষপাহ শেৰালি নিয়ৰৰ কণা
এটি বুকুত লৈ বাগৰি পৰিছিল ছাগে তলৰ বননিত। বকুলে
তেতিয়ালৈকে টোপনি অহাৰ কোনো উমঘাম নেদেখি
বিছনাৰ পৰা উঠি আহি থিৰিকীৰ পৰ্দাখন টানি এনেই
বাহিৰলৈ চাই পঠিয়ালে পোহৰ হ'বলৈ তেতিয়াও বহুতপৰ
বাকী। এবীয়া চাদৰ খন গাত মেৰিয়াই সি দৰ্জাখন খুলি
সৰুপানী চুবলৈ চোতাললৈ ওলাই গ'ল। দৰ্জাখন খোলোতেই
পুৰণা হোৱা কজাবোৰে চাৰিওফালৰ নীৰৱতাৰ বিৰুদ্ধে
বিদ্ৰোহ কৰি কেৰকেৰাই উঠিল। পুৰণা ভয় এটা উকমুকাই
উঠিল তাৰ মনত।

জ্বলি শেষ হওঁ হওঁ যেন হোৱা মেৰ্ণন লাইটৰ দৰে
পশ্চিম আকাশত ওলমি থকা জোনটোৰ শেঁতা পৰা
পোহৰে চোতালখন অলপ পোহৰ কৰি থৈছিল। চোতালত
নামোতেই সিহঁতৰ দীঘল পদূলিটোৰ মূৰত থকা বকুল
জোপাৰ পৰা বৈ অহা বকুলৰ চিনাকি গোন্ধটো তাৰ নাকত
লাগিলহি। সি এবাৰ ঘৰৰ ফালে আৰু এবাৰ পদূলিৰ ফালে
চালে। ঘৰৰ বাকী মানুহ তেতিয়া টোপনিত লালকাল। কিবা
ভাবি সি ঘৰলৈ সোমাই নগৈ পদূলিৰ ফালে আগবাঢ়ি গ'ল।
জোনৰ শেঁতা পোহৰত ছয়া ময়াকৈ চকুৰে মনিব পৰা হৈ
থকা বকুলজোপাই যেন তাক হাত বাউলী দি মাতিছিল।
কিন্তু দুখোজ আগবাঢ়ি গৈ সি ৰৈ গ'ল।

ৰাতি বিয়লি ডাঙৰ গছৰ ওচৰলৈ যাব নাপায়- তাৰ
মনলৈ আহিল মাকে শুনোৱা সাৱধান বাণীষাৰ। এইবোৰ
একোটা সীমা, মাক-দেউতাকে তাৰ কাৰণে বান্ধি দিয়া
কিছুমান অঘোষিত সীমা।

ডাঙৰ হৈছ তাকে বুলি ৰাতি এপৰলৈকে অত-
তত ফুৰিব নোৱাৰিব, আৰ-তাৰ লগত হলি-গলি কৰিব
নোৱাৰিব, অমুকটো কৰিব আছে, মানুহে কি ক'ব এইবোৰ
তাৰ জীৱনৰ কাৰণে যেন একোটা 'বাফাৰ জ'ন'। সীমা
অতিক্ৰম কৰিব খুজিলেই সি দেখে মাকৰ চলচলীয়া চকু
অথবা বাতৰি কাকত এখন মেলি আগফালে বাৰাণ্ডাত বহি
থকা দেউতাকৰ বিষণ্ণ চেহেৰা। মনে মনে সকলো সীমা
ভাঙি চাবলৈ মন যায় তাৰ, ঠিক এতিয়া বকুল জোপাৰ
কাষলৈ যাবলৈ মন যোৱাৰ দৰে। কোনোবা এবছৰ গছ ভাল
পোৱা তাৰ মাষ্টৰ দেউতাকে তাৰ আৰু তাৰ ককায়েকৰ
জন্মদিনত পদূলিৰ দুফালে দুটা বকুল পুলি ৰুইছিল। পুলি
দুটা ৰুওতে তেওঁ আশীৰ্বাদৰ সুৰত কৈছিল দুইটাকৈ বকুল
দুজোপাৰ সৈতে লহপহকৈ বাঢ়ি যাবলৈ। মাকৰ সৈতে পুলি
দুটাৰ যতন লওতে তেওঁ কৈছিল বকুলৰ দৰে এক্সাৰৰ
মাজতো নিজৰ সুগন্ধিৰেই নিজৰ উপস্থিতিৰ উমান দি যাব
পৰা হ'বলৈ।

আৰু তাৰপাছত - বকুল কেইজোপাক লৈ সি
মাকৰ সৈতে ঢেৰ সাধুকথা ৰচিছিল।

তাৰপাছত কি হ'ব?

বকুল কেইজোপাত কেতিয়া ফুল ফুলিব?

আৰু এদিন তাৰ প্ৰতীক্ষাৰ অন্ত পেলাই ডাঙৰ
বকুল জোপাত সঁচাকৈ কলি ধৰিলে। কিন্তু সেই বছৰতে
এদিন তাৰ ককায়েক দিন দুপৰতে ঘৰৰ পৰা নাইকিয়া হ'ল,

যেন বতাহৰ লগতহে মিহলি হৈ গ'ল। মাষ্টৰৰ ঘৰলৈ দিনে-
ৰাতিয়ে পুলিচ-আৰ্মীৰ অহা-যোৱা চলিল। ওচৰৰ মানুহৰ
মাজত ঢেৰ কথাই ওলাল।

আৰু তাৰপাছত সিহঁতৰ ঘৰখনৰ বহু পৰিৱৰ্তন
ঘটিছিল। এদিন দেউতাকে একেঘাপে কাটি পেলাইছিল
ডাঙৰ বকুল জোপা। সি মনে মনে সৰি পৰা বকুলবোৰ
বুটলি আনি সাঁচি থৈছিল ডায়েৰীৰ মাজত। তাৰ পাছত
বহু বছৰে পাৰ হৈ গ'ল। আনটো বকুলৰ পুলি অকলেই
ডাঙৰ হৈ এসময়ত ফুল ফুলিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু সিহঁতৰ
ঘৰখনত কোনোদিনে আৰু ককায়েকৰ কথা নোলাল।
ককায়েকৰ সমস্ত স্মৃতি যেন ক'ৰবাত নাইকিয়া হৈ গ'ল।
তাৰো কোনোদিনে সাহস নহ'ল জাপি থোৱা ডায়েৰীৰ
পাতবোৰ পুনৰাই খুলিবলৈ।

ঘটনাটোৰ পাছৰে পৰা ঘৰখনৰ অন্তৰাত্মা এক
আচহুৱা নীৰৱতাৰ মাজত শুই পৰিছিল- অলপ শব্দ
কৰিলেই যেন প্ৰাচীন দৈত্য এটা সাৰ পাই উঠিব। এনেধৰণৰ
এক মৰণৰ দৰে শীতল নীৰৱতাই গ্ৰাস কৰি পেলাইছিল
বকুলৰ শৈশৱ আৰু কৈশোৰ। তাৰ চাৰিওফালে ক'ব
নোৱাৰাকৈয়ে আহি পৰিছিল অলেখ সীমা। সৰুকৈ মাত
এটা হ'লেও তাৰ ভয় লগা হৈছিল, কিজানি ক'ৰবাত
কাৰোবাৰ নীৰৱতা ভংগ হ'লঙ্গ অথচ তাৰ সমগ্ৰ শৈশৱ আৰু
কৈশোৰ কাল সি চটফটাই থাকিল এই নীৰৱতাৰ পাৰ ভঙা
এটা চিঞৰ শুনিবলৈ।

“নিজে সোমাই থকা পিঞ্জৰাটোৰ পৰা নিজৰে
ওলাবলৈ মন নাথাকিলে অইনে দুৱাৰ খুলি দিলেও তাৰ পৰা
ওলাব নোৱাৰিবা।”- স্বভাৱসুলভ হাঁহিটো মাৰি কৈছিল সি।

“নিজৰ কাৰণে প্ৰথমটো চিঞৰ নিজেই মাৰিব
লাগিব।”

বকুলে কলেজতহে ভালকৈ লগ পাইছিল তাক।
আগতেও লগ পাইছিল লগৰীয়াবোৰৰ মাজত, কিন্তু সি
কেতিয়াও সপোনতো ভবাই নাছিল যে তাক কোনোবাই
সদায় মনে মনে ইমান ওচৰৰ পৰা লক্ষ্য কৰি থাকে।
হাইস্কুল, হায়াৰ চেকেণ্ডেৰীৰ দেওনা পাৰ হৈ যেতিয়া
দুয়োটাই একেখন কলেজত ভৰ্তি হৈছিল তেতিয়াহে বকুলেও
তাক লগ পাইছিল ওচৰৰ পৰা আৰু উমান পাইছিল তাৰ
মনৰ কথাৰ।

বহুদিন তাক সি গাই শুনাইছিল-

বকুল ফুলৰ দৰে

জোনাকৰ পখী উৰে....

আৰু তাৰপাছত.....। অতীতক আৰু বেছি দীঘলীয়া কৰি
নাটানি বকুল বৰ্তমানলৈ ঘূৰি আহিল, সি তেতিয়া নিজকে
বকুল জোপাৰ তলত আৱিষ্কাৰ কৰিলে।

বকুলে চাকৰি পালে আৰু তাৰ পাছতে ওলাল
বকুলৰ বিয়াৰ কথা। আজি নাই কাইলৈ হয়তো সিহঁতৰ
চোতালত বিয়াৰ ৰভা থিয় দিব।

“তুমি নিৰ্বিকাৰ কেনেকৈঙ্গ”

“কিন্তু মা-দেউতা.....।”

“যদি নিজৰ বাবে প্ৰথমটো চিঞৰ মৰাৰ প্ৰয়োজন
অনুভৱ কৰা.....”

দিল্লীত চাকৰি হ'ল তাৰ। গুচি গ'ল সি।

বকুলৰ অস্থিৰ মনটোত টো খেলাই তাৰ মাতৃষাৰ
যেন ভ্ৰমাত দূৰৈত বিলীন হৈ গ'ল। ডায়েৰীৰ ভাঁজত ৰৈ
যোৱা বকুলবোৰৰ দৰে সিও বাৰু স্মৃতি হৈয়ে ৰৈ যাব নেকি
তাৰ মনৰ মাজতে চিৰদিনলৈ? ডায়েৰীৰ পৃষ্ঠাবোৰৰ দৰে
কোনোদিনে সি দুনাই খুলি চাব নোৱাৰিব নেকি বাৰু মনৰ
পৃষ্ঠাবোৰ, যিদৰে নোৱাৰিলে মাক-দেউতাকেও। চিৰদিন
কষ্ট দি ফুৰিব নেকি বাৰু তাকঙ্গ

বকুলৰ অন্তৰ ভেদি ওলাই আহিব খোজে এটা
চিঞৰ, ওলাই আহিব খোজে সি, ওলাই আহিব খোজে
তাৰ অন্তৰতম মানুহটো।

লৰালৰিকৈ ফোনটো উলিয়াই সি অৱশেষত খুলি
চালে চাৰিদিন পুৰণি মেইলটো—

মৰম,

বকুলবোৰ হেনো জোনাকৰ ফুল। সিহঁতৰ পোহৰ
নাথাকিলেও নিজৰ সুগন্ধিৰেই বাট দেখুৱাই দিব পাৰে
নিজৰ ওচৰলৈ। মোৰ সেই বাটেদি বাট বুলিবলৈ মন
আছিল। তুমি কেতিয়া জাপ ভাঙি উলিয়াই দিবা মোলৈ
সাঁচি ৰখা বকুলবোৰ। কেতিয়া সিহঁতৰ সুগন্ধিৰে বাট বুলি
পামগৈ তোমাৰ কাষ?

লৰালৰিকৈ সি মেইল এটা লিখিলে—

মৰম,

এয়া মোৰ নিজৰ কাৰণে প্ৰথমটো চিঞৰ। আশা
কৰো তুমি এতিয়াও মোৰ চিঞৰ শুনিব পৰা দূৰৈতে
আছা...

ৰিক্ততা

পলাশ কোঁৱৰ

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

“হেৰি আজি কামলৈ নাযায় নেকি?” প্ৰশ্নটো সুধি মিতালীয়ে নৰেনৰ মুখলৈ চাই উত্তৰৰ বাবে অপেক্ষা কৰিলে। নৰেন তেতিয়া আগফালে বহি পাচি এটা সাজি আছিল।

“আজি নাযাওঁ”। নৰেনে পাচিটো সজাৰ পৰা মূৰ নোতোলাকৈ ক’লে।

“তেনেহ’লে আপুনি ভাতকেইটা নিজে বাঢ়ি খাব। আমাৰ দেৰি হৈছে। কথাষাৰ কৈ মিতালীয়ে খৰ-খোজেৰে ভিতৰলৈ সোমাই গ’ল আৰু কিছু সময়ৰ পাছত সাজি-কাচি পুনৰ ওলাই আহিল। তাইৰ পাছে পাছে নৰেনৰ সাত বছৰীয়া ল’ৰা চিণ্টুও পিঠিত গধুৰ স্কুল বেগটো লৈ ওলাই আহিল।

উগ্ৰ পাৰফিউমৰ গোন্ধ এটা নৰেনৰ নাকত লগাত সি মিতালিলৈ চালে। তাই ইতিমধ্যে চোতালত ৰখাই থোৱা স্কুটিখনত বহিছিলগৈ। চিণ্টুও মাকৰ পিছে পিছে গৈ স্কুটিখনত উঠি নৰেনলৈ চাই টা টা পাপা বুলি কওঁতে মিতালীয়ে স্কুটিখনৰ ষ্টাৰ্ট কৰিলে আৰু খোলা জপনাখনেৰে ওলাই গ’ল। মিতালী আৰু চিণ্টু ওলাই যোৱাৰ ফালে নৰেনে কিছু সময় থৰ লাগি চাই থাকিল। মিতালীক তাৰ অলপ অচিনাকী যেন লাগিল। দামী শাড়ী, দামী চেদ্দেল, ক’লা চচমা পিন্ধি স্কুটি চলাই যোৱা মিতালীক দেখিলে হয়তো কোনেও নক’ব যে এই মানুহগৰাকীৰ স্বামী এজন সাধাৰণ মিস্ত্ৰী।

“ঐ নৰেন কি কৰিছ। ৰাস্তাৰে গৈ থকা বিমলৰ মাতটো শুনি নৰেনে “এই পাচি এটা সাজি আছেঁ অ” বুলি ক’ব খুজিও সি ৰৈ গ’ল। কাৰণ বিমল ইতিমধ্যে বহুতদূৰ পাইছিলগৈ। এই মুহূৰ্তত তাক কিবা ক’লেও সি হয়তো শুনা নাপাব।

নৰেন আৰু বিমল দুয়োটা হাইস্কুলত একেলগে পঢ়িছিল। কোনোমতে মেট্ৰিকটো পাছ কৰাৰ পাছত নৰেনৰ আৰু পঢ়া নহ’ল। আচলতে সি নিজেও পঢ়াৰ আগ্ৰহ নেদেখুৱালে। এনেও তাৰ পঢ়া-শুনাত সৰুৰে পৰাই বিশেষ ৰাপ নাছিল। সেইবাবে মেট্ৰিক পাছ কৰাৰ পাছত মাকেই ক’লে “আৰু পঢ়িব নালাগে দে”।

ইমান দিনে ঘৰখন ময়েই চলালোঁ। ঘৰখনৰ একমাত্ৰ ল’ৰা হিচাপে তয়েই ঘৰৰ দায়িত্ব ল’। মাকৰ কথামতেই সি পঢ়া বাদ দি গাঁৱৰে ৰাজমিস্ত্ৰী এজনৰ লগত যোগালি কাম কৰিছিল। তাৰ দেউতাক নোহোৱা পাছৰে পৰা ঘৰখন মাকেই ইমান দিনে চলাই আছিল। এতিয়া মাকৰো বয়স হ’ল। আচলতে বেছি কষ্ট কৰি কৰি মানুহজনী বেছিকৈ বুঢ়ী হৈ গৈছিল।

এই যে নৰেন ৰাজমিস্ত্ৰীৰ যোগালি কাম কৰিছিল, সেই যোগালি কামটো পিছে সি বেছি দিন কৰিব লগা নহ’ল। কম সময়ৰ ভিতৰত সি মিস্ত্ৰী হৈ পৰিছিল।

মিস্ত্ৰী হোৱাৰ পাছত সি বায়েক দুজনীক বিয়া দিছিল। ইয়াৰ পিছত নৰেনৰ বিয়াৰ কথা ওলাল। মাকে যাকে তাকে কোৱা আৰম্ভ কৰিলে আমাৰ ইয়াৰ কাৰণে ছোৱালী এজনী চাবছোন। মই জীয়াই থাকোতেই ইয়াৰ ঘৰখন পাতি দিব পাৰিলেই হয় আৰু ইয়াৰ সংসাৰখন এবাৰ চাবলৈ বৰ মন আছে।

পিছে নৰেনৰ সংসাৰ চোৱাৰ আশা মৰহাই এদিন মাক চিৰদিনৰ বাবে চকু মুদিলে। মাক ঢুকোৱাৰ পাছত নৰেনে বিয়াৰ কথা নুশুনাই হ’ল। তাৰ মতে মায়েই যেতিয়া মোৰ সংসাৰখন নেদেখিলে এতিয়া মা মৰাৰ পিছত বিয়া পাতি কিডাল কৰিম। তথাপি তাৰ বন্ধু-বান্ধৱ আৰু আত্মীয়বোৰ মিলি জোৰকৈ সৈমান কৰাই মিতালীৰ লগত বিয়াখন পাতি দিলে। বিয়াৰ দুবছৰৰ পাছত সপোনৰ টোপোলা এটা লৈ সিহঁতৰ জীৱনলৈ চিণ্টু আহিল। মিতালীয়ে তাৰ নাম থ’লে চিন্ময়। ঘৰত মতা নাম ‘চিণ্টু’।

নৰেনৰ লগৰে বিমলে মেট্ৰিক পাছ কৰি কলেজত নাম লগালে আৰু বি.এ. পাছ কৰিলে। বি.এ. পাছ কৰিয়েই সি চাকৰি বিচৰাত লাগি গ’ল। কিন্তু বহুদিন বিচাৰিও সি চৰকাৰী চাকৰি এটা যোগাৰ কৰিব নোৱাৰিলে। চাকৰি নাপায় তাৰ মনত এটা ধাৰণা হ’ল যে আজিকালি যোঁচ নিদিলে চাকৰি পোৱা নাযায়। কিন্তু বিমলৰ দেউতাকে যোঁচ দিবলৈ তাক টকা দিয়ে ক’ব পৰা। সেই কাৰণে এতিয়া

বিমলে দিনৰ দিনটো টলৌ টলৌ কৈ ঘূৰি ফুৰে আৰু ৰাতি হ'লেই টেটুৰ গুৰিলৈকে মদ এসোপা গিলি চাকৰি নোপোৱা বাবে চৰকাৰক আৰু ঘোঁচ দিবলৈ পইচা নিদিয়া তাৰ জীৱন ধ্বংস কৰা বুলি বুঢ়া বাপেকটোক গালি পাৰি থাকে। প্ৰথমে কোনোবাই কোনোবাই তাক কৈছিল, বোলো কিমান আৰু চাকৰি বিচাৰি ফুৰ, তাতকৈ বেলেগ কিবা এটাকে কৰি দুপইচা উপাৰ্জন কৰ। পিছে নাই, তাৰ কেৱল বহি বহি চাকৰি কৰাহে মন, তাক কথাকৈ একো নাভ নোহোৱা দেখি তাক কোনোৱে একো নোকোৱা হ'ল। যি কৰ কৰি থাক বুলি ভাবি পৰিয়ালৰ মানুহেও তাক একো নকয়।

ঘোঁচ দিলেহে চাকৰি পোৱা কথাটো পিছে নৰেনৰ বিশ্বাস নহয়। তাৰ মতে অযোগ্য জনেহে ঘোঁচ দি চাকৰি লয়। তাৰ কেতিয়াবা বিমলক ক'বলৈ মন যায়। “হেৰ চাকৰি বিচাৰি যে হাহাকাৰ কৰি ফুৰ, যিবোৰ চাকৰি বিচাৰ সেইবোৰ চাকৰি কৰাৰ যোগ্যতা তোৰ আছে নে নাই ভাবি চাবিচোন? বি.এ. পাছ কৰিলি বুলিয়েই তোক কোনোবাই চাকৰি দিবনে?” পিছে নৰেনে কাকো একো নকয়।

তাৰ মনত পৰে তিনি বছৰৰ আগৰ চিণ্টুক স্কুলত নাম লগোৱা সময়ৰ কথা। নৰেন গাঁৱৰ ওচৰৰ স্কুলখনতে চিণ্টুক নাম লগাই দিব বিচাৰিছিল। কিন্তু কথাটো শুনিয়েই মিতালীয়ে জক-জকাই উঠিল। ল'ৰাক চৰকাৰী স্কুলত দি তাৰ মুৰটো খাব খুজিছে নেকি? আজি কালি সকলো পঢ়া-শুনা জনা বুজা মানুহ নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ইংলিছ মেডিয়াম স্কুলতহে পঢ়ুৱায়।

মিতালীৰ কথাৰ ওপৰত নৰেনে একোকে কোৱা নাছিল কিয়নো সি নিজেও নাজানে। পুৱাৰে পৰা আবেলিলৈকে শাৰী পাতি পাতি ইংৰাজী মাধ্যমৰ স্কুলৰ এখন ফৰ্ম আনিছিল। মিতালীৰ কথা মতেই চিণ্টুক নগৰৰ ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়খনত নামভৰ্তি কৰি দিয়া হৈছিল আৰু মিতালীয়ে নিতৌ তাক স্কুললৈ অনা-নিয়া কৰিছিল। ঘৰৰ পৰা এক কিলোমিটাৰ মান ওলাই গ'লেই মূল পথটো পোৱা যায়। এই পথটোৱেই ইখনৰ পিছত সিখন টেম্পো, মেজিক আদি অহৰহ অহা-যোৱা কৰিয়েই থাকে। এইবোৰ গাড়ীতে মিতালীয়ে চিণ্টুক স্কুললৈ অনা-নিয়া কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল।

আগতে নৰেনে খেতি-বাতি কৰিছিল। কিন্তু চিণ্টুক স্কুলত নাম লগোৱাৰ পাছৰে পৰাই খেতি-বাতি বাদ দিলে। আচলতে মিতালীয়ে বাদ দিবলৈ ক'লে।

“আপুনি খেতি পাতে যদি পাতক, মই হ'লে

খেতি পথাৰত লাগিব নোৱাৰো। ল'ৰাক সময় দিব লাগিব। খেতিত লাগি থাকিলেই নহ'ব নহয়।”

মিতালীয়ে তেনেকৈ কোৱাত নৰেনেও অকলে খেতি কৰিবলৈ সাহ নকৰিলে। মিতালীয়ে খেতিত নালাগে বুলি কৈছে যেতিয়া সি আকৌ ক'ত ৰোৱনী-দাৱনী বিচাৰি ফুৰিবগৈ। গতিকে সিও খেতি বাদ দিলে। আচলতে চৰকাৰৰ ঘৰৰ পৰা চাউল পাই থকাৰ বাবে সি খেতিটোৰ বৰ বেছি গুৰুত্ব নিদিলে। সিয়েই নহয়, গাঁৱৰ বহুতৰে এতিয়া খেতি নাই। সকলোৱে চৰকাৰী চাউল পাই এতিয়া এলেছৰা হৈ পৰিল। নৰেনৰ দৰে গাঁৱৰ খেতি আৰ্খিলৈ দিলে। কোনোবাই মাটি বন্ধকত থ'লে কোনোবাই মাটি বিক্ৰী কৰি গাড়ী কিনিলে।

খেতি নকৰোঁ বুলি সিদ্ধান্ত লোৱাৰ পাছতে নৰেনে বলধহাল বিক্ৰী কৰি দিলে। নৰেনে মনত ভাবিলে বলধ হাল বিক্ৰী কৰা ধনেৰেই পাকঘৰৰ টিনপাত কেইখন সলাব লাগিব। দেউতাকৰ দিনৰে টিন, মামৰে ধৰি গোটেই অৱস্থা নাই। পিছে সি ভবা মতে একো ন'হল। বলধ হাল বিক্ৰী কৰাৰ পাছতে মিতালীক স্মাৰ্ট ফোন এটাৰ দৰকাৰ হ'ল।

কেইবাদিনো নৰেনক শুনাই শুনাই তাই স্মাৰ্টফোনৰ বিভিন্ন উপকাৰিতাৰ বিষয়ে গাই থাকিল। তাইৰ মতে হাতত স্মাৰ্ট ফোনটো থকা মানেই গোটেই পৃথিৱীখনকে নিজৰ হাতত ৰখা। শেষত উপায় নাপায় মিতালীক দামী স্মাৰ্ট ফোন এটা কিনি দিলে। বলধহালৰ আধাতকৈ বেছি ফোনটোতে গ'ল। বাকীকেইটা টকা অ'ত-ত'ত খৰচ কৰোতেই শেষ হ'ল।

“এতিয়া ম'বাইল হ'ল যেতিয়া চিন্তা নাই, চিণ্টুক কিবা নোৱাৰা প্ৰশ্নৰ উত্তৰো ইয়াতে ওলাই যাব।” নৰেনক কথাষাৰে ভবাই তুলিলে। ইমান সৰু ল'ৰা এটাকনো স্কুলত কি প্ৰশ্ন উত্তৰ কৰিবলৈ দিয়ে। যিবোৰ উত্তৰ ম'বাইলত চাবলগীয়া হয়।

মাজে মাজে চিণ্টুক টিফিনকলৈও এক বিশেষ পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হয়। চিণ্টুক সদায় টিফিনত বেলেগ বেলেগ খোৱা বস্তু দৰকাৰ হয়। তাৰ লগৰবোৰে হেনো সদায় বেলেগ বেলেগ খোৱা বস্তু আনে টিফিনত। মিতালীয়েও চিণ্টুক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ পাৰে মানে যত্ন কৰে। কেতিয়াবা হোটেলৰ পৰা কিনি আনে কেতিয়াবা ম'বাইলটো চাই চাই মিতালীক নিজেই চিণ্টুক কাৰণে সি বিচৰামতে ৰান্ধি টিফিনত দি পঠিয়াই। চিণ্টুৱে টিফিনত যিবোৰ খোৱা বস্তু নিয়ে সেইবোৰ খোৱাটো বাদেই নৰেনে আজিলৈকে সেইবোৰৰ নামেই শুনা নাই।

চিণ্টুক টিফিনৰ কাৰবাৰটো নৰেনৰ প্ৰতিযোগিতা

যেন লাগে। তাৰ ভাৰ হয়, চিণ্টুহঁতৰ স্কুলৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ মাকবোৰৰ মাজত কোনে কিমান ভালকৈ নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক টিফিন দিব পাৰে তাক লৈ যেন এখন প্রতিযোগিতা হয় আৰু মিতালীও যেন এই প্রতিযোগিতাৰ এগৰাকী প্রতিযোগী। কিন্তু সেই একেজনী মিতালীয়ে নৰেনে চিণ্টুক চৰকাৰী স্কুলত পঢ়াব খোজাত কৈছিল, “আজিকালি চৰকাৰী স্কুলত ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়ুওৱাতকৈ ভাত খুওৱাতহে বেছি গুৰুত্ব দিয়ে।

চিণ্টু প্ৰথম শ্ৰেণীলৈ পোৱাৰ কেইদিনমানৰ পাছত মিতালীয়ে এদিন নৰেনক কৈছিল, “আমাৰ ইয়াক টিউচন এটা দিব লাগিব। ইহঁতৰ পঢ়াবোৰ ইমান টান। মই ভালকৈ পঢ়োৱাব পৰা নাই। সোনকালে টিউচন নিদিলে পাছত বৰ অসুবিধা হ'ব। আজি-কালি ক্লাচত ফাৰ্ণ-চেকেণ্ড নহ'লে স্কুলত গুৰুত্ব পাবলৈকে টান।

মিতালীৰ এইটো কথাও নৰেনে মানি লৈছিল। মিতালীৰ কথা মতেই সি চিণ্টুক টিউচন কৰিবলৈ ঘৰুৱা শিক্ষক এজন ঠিক কৰি দিছিল।

হেৰি স্কুটি এখন ল'ব লাগিব বুইছে। ইয়াক গাড়ীত অনা-নিয়া কৰিবলৈ বৰ অসুবিধা হয়। আপোনাৰ হাতত পইচা নাই যদি মই গোটেৰ পৰাই ঋণ এটা লৈ লওঁ। এদিন ৰাতি ভাত খাই থাকোতে মিতালীয়ে নৰেনক কৈছিল। নৰেনে একো কোৱা নাছিল। এই ক্ষেত্ৰত মিতালীক বাধা দিয়া মানে ঘৰখনত অশান্তি সৃষ্টি কৰা। গতিকে সি মিতালীৰ কথাত সন্মতি জনাইছিল আৰু আত্মসহায়ক গোটেৰ পৰা ঋণ লৈ মিতালীয়ে এদিন স্কুটি কিনি আনিছিল।

নৰেনে ভাবি নাপায় ঘৰৰ ওচৰতে ইমানবোৰ গাড়ী পোৱাৰ পাছতো মিতালীয়ে এইবোৰ গাড়ীত চিণ্টুক অনা-নিয়া কৰাত কি অসুবিধা পায়।

আচলতে অসুবিধা একো নাই। ই মাত্ৰ কিছুমান তথাকথিত অভিজাত্যৰ শাৰীত থিয় হ'বলৈ কৰা মিতালীৰ এক প্ৰয়াস।

সিদিনা কামৰ পৰা উভতি অহাৰ পাছত বাৰাণ্ডাত বহি চাহখাই থাকোতেই মিতালীয়ে নৰেনক কৈছিল, “এইবছৰৰ পৰা ইহঁতৰ কম্পিউটাৰ বিষয়টো আছে, নহয়, চিণ্টুক লেপটপ এটা কিনি দিব লাগিব।”

মিতালীৰ কথাষাৰ শুনি খাই থকা চেনি দিয়া চাহ কাপ নৰেনৰ তিতা তিতা যেন লাগিল। মিতালীৰ ওপৰত তাৰ প্ৰচণ্ড খং উঠিল। বহু ধৈৰ্য্যৰে সি মনে মনে থাকিল।

কাৰণ এইসময়ত মুখ মেলিলে তাৰ মুখেৰে গালি-গালাজৰ বাদে একো নোলাব।

ঘৰখন কেনেকৈ চলাইছোঁ তাৰ প্ৰতি মিতালীৰ কোনো ঞ্জপেই নাই। তাই মাত্ৰ চিণ্টুকলৈ সপোন দেখিছে। তাইৰ পৃথিৱীখনত ক'ত কি ঘটি আছে সেইবোৰৰ প্ৰতি তাইৰ কোনো প্ৰতিক্ৰিয়া নাই।

সিদিনা নোমলৰ দোকানত বস্তু বিচাৰোতে নোমলে নৰেনক অলপ টানকৈয়ে ক'লে, ক'বই। তিনি মাহ মানেই হ'ল বাকী নিদিয়া। নৰেনে ক'ৰ পৰা বাকী দিব। তাৰ সকলো উপাৰ্জন খৰচ হয় মিতালীৰ সপোনৰ নামত।

কেতিয়াবা মিতালীয়ে নৰেনক কয়, “আমাৰ চিণ্টুক ইংলিছ মিডিয়াম স্কুলত দিয়াৰ কাৰণে সি ইংৰাজীটো ভালকৈ শিকি ল'ব পাৰিব। অসমীয়াটো অকল অসমতহে কামত আহে। বাহিৰলৈ গ'লেই অসমীয়া ভাষাৰ কামেই নাই।”

এই যে মিতালীয়ে কয় বাহিৰলৈ যোৱাৰ কথা, নৰেনে এটা কথা ভাবি নাপাই যে শিক্ষিত মানুহৰ কাৰণে কি অসমত স্থান নাই নেকি? সকলোৱে যে বাহিৰলৈ যোৱাৰ সপোন দেখে, বাহিৰত এনে কি আছে, যিটো অসমত নাই।

এইবোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ নৰেনে ভাবি নাপায়। তাৰ নিজকে কেতিয়াবা মিতালীতকৈ বৰ তলৰ মানুহ যেন লাগে। বহু ওপৰৰ পৰা যেন সি মিতালীক চাইছে, তাইৰ আজিৰ সমাজৰ প্ৰতিযোগিতাত দৌৰি দৌৰি ভাগৰি পৰিছে যদিও তাই ৰ'ব খোজা নাই। একমাত্ৰ চিণ্টুৰ স্বাৰ্থত তাই দৌৰি আছে, দৌৰি আছে আৰু দৌৰি আছে। এটা সময়ত তাই অৱস হৈ পৰিছে, সেই সময়ত নৰেনে মিতালীক কৈছে, “তুমি কিয় দৌৰিছা মিতালী। তুমি চিণ্টুক দৌৰিবলৈ শিকোৱা। নিজে কিয় দৌৰিছা?”

আজি কিছুদিনৰ পৰা নৰেনৰ মনত এটা দু-চিন্তাই বাহ লৈছে। সি কেতিয়াবা ভাবে চিণ্টুৱে পঢ়া-শুনা কৰি যদি ভাল চাকৰি এটা নাপায় তেতিয়া। তেতিয়া কি হ'ব। খেতি-বাতিটো সি কেতিয়াও নকৰে; সি কৰিব বিচাৰিলেও মিতালীয়ে হয়তো তাক কেতিয়াও খেতি কৰিবলৈ নিদিব। ব্যৱসায় কৰিবলৈ চিণ্টুক টকা দিবলৈ সামৰ্থ্য তাৰ নাই। চাৰিবিৰ কাৰণে ঘোঁচ সি ক'ৰ পৰা দিব। তেতিয়া বাৰু বিমলে দেউতাকক গালি পৰাৰ দৰে চিণ্টুৱেও ৰাতি ৰাতি সদায় মদ খাই আহি তাক গালি পাৰিব নেকি? হঠাৎ বিমলৰ মুখখনৰ মাজত চিণ্টুৰ মুখখন ভাঁহি উঠাত এক ৰিক্ত ভৱিষ্যতৰ আশংকাত নৰেন আতংকিত হৈ পৰিল।

এনেকৈয়ে ভাগেনে সপোন

ঋতুৰাজ কোঁৱৰ

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

“তোমাৰ কথা ভাবিলেই জানা
জোনাক উপচি পৰি,
বুকুৰ সিপাৰে এহেজাৰ গোলাপে
ৰঙা ৰঙা কলি মেলে।”

প্ৰথম দিনা কলেজলৈ ওলাই বিতুৰে আনন্দতে অংগৰাগ মহন্তৰ মনপৰশা গীতটো গাই-গাই কলেজলৈ বুলি আহি আছে। শিক্ষাৰ্থী জীৱনৰ স্ফুৰ্তিবাজ আৰু মনোমোহা কলেজীয়া জীৱনটোক লৈ বিতুৰে সৰুৰে পৰা এটা সপোন পুহি ৰাখিছিল। সেই সপোনৰ পম খেদিয়েই সি হাৰিপৰাঘাট উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা আহি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত ভৰি দিছেহি। বিতু উপনীত হৈছে এখন নতুন মহাবিদ্যালয়ত। কৌতুহলী মন আৰু বুকুত হাজাৰ প্ৰশ্ন লৈ পাৰ কৰিছে মহাবিদ্যালয়খনত প্ৰথম দিনবোৰ।

ৰাধাচূড়া, কৃষ্ণচূড়া, দেৱদাৰু আদি বিভিন্ন ধৰণৰ গছেৰে পৰিপূৰ্ণ এটা সুন্দৰ পৰিৱেশ বিৰাজমান কৰা মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি সি অনুভৱ কৰিছে এক বুজাব নোৱাৰা মৰম আৰু আকৰ্ষণ।

বিতুৰে আকাশ-পাতাল ভাবি থাকোঁতেই কেতিয়ানো সমাজতত্ত্ব বিভাগৰ সন্মুখ পালেগৈ গমকে নাপালে। তেনেতে পিছফালৰ পৰা অভিজিতে তাক কোন

বিভাগৰ বুলি প্ৰশ্ন কৰিলত উত্তৰত সমাজতত্ত্ব বুলি ক’লে আৰু জানিব পাৰিলে যে অভিজিতহঁতো সমাজতত্ত্ব বিভাগৰে। দুয়ো কথা পাতি পাতি বিভাগৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ’ল। এনেদৰেই প্ৰথম দিনা ক্লাছ কৰাৰ পাছত চাহ খাবলৈ বুলি বিতু আৰু অভিজিত কলেজৰ কেণ্টিনলৈ আগবাঢ়িল। তেনেতে বিতুৰ চকু পৰিল অসমীয়া বিভাগৰ বৰষা নামৰ এজনী সুন্দৰ ছোৱালীৰ ফালে। বৰষাৰ ব্যক্তিত্ব আৰু সুন্দৰ ৰূপ দেখি বিতুৰ তাইৰ লগত চিনাকি হ’বলৈ মন গ’ল। ভয় আৰু লাজতে সি তাইক সৰু কৈ মাত দি নামটো সুধিলে। বৰষাই নমস্কাৰ জনাই নামটো ক’লে আৰু বিতুৰেও প্ৰতি নমস্কাৰ জনাই তাৰ নামটো ক’বলৈ নাপাহৰিলে। বিতুৰে নমস্কাৰ জনোৱা ছলতেই আকৌ এবাৰ বৰষালৈ চালে। সঁচাকৈ ধুনীয়া ছোৱালী। চকুলৈ চায়েই সি থমকি ৰ’ল। ইমান ধুনীয়া চকুযুৰি। সি যেন অতদিনে বিচাৰি থকা ছোৱালীজনীক এই মুহূৰ্ততে পাই গ’ল।

ঃ আমি বেছি দেৰি নবহোঁ দেই বৰষা। কি খাবি সোনকালে ক। - বৰষাৰ লগৰ সীমাই ক’লে।

ঃ কি খাবা বিতু? বৰষাৰ কথা শুনি বিতুৰ মন প্ৰাণ আনন্দত নাচি উঠিল। সি ভাবিছে ছোৱালী ইমান সহজ হ’ব পাৰে নে। পাঁচ মিনিট আগতে চিনাকি হোৱা এজনী ছোৱালীয়ে ইমান মৰম লগাকৈ কোনো আপত্তি

নোহোৱাকৈ তাক মাতিছে। উত্তৰত সি ক'লে।

ঃ তুমি যি দিয়া তাকে খাম।

এনেদৰে চাহ খাই বৰষা আৰু তাইৰ লগৰ কেইজনীক বিদায় দি ৰিতু আৰু অভিজিত ঘৰলৈ বুলি খোজ ল'লে। তেনেতে অভিজিতৰ ফালে ৰিতুৰ চকু গ'ল। সি প্ৰত্যক্ষ কৰিলে অভিজিতৰ মুখত অভিমানৰ ছাঁ। ৰিতুৱে জানিলে ইমান সময় সি বৰষাৰ লগত কথা পাতি থাকোঁতে অভিজিতৰ কথা পাহৰিয়ে গৈছিল মাত নলগোৱাৰ বাবে অভিজিতে এতিয়া অভিমান কৰিছে। নজনা ভাও ধৰি ৰিতুৱে ক'লে-

ঃ কি হ'ল অভিজিত মনে মনে আছা যে?

ঃ নাই একো নাই ...

ঃ মিছা কিয় কৈছা, নিশ্চয় তোমাৰ কিবা এটা হৈছে।

ঃ মোৰ আৰু কি হ'ব।

ঃ নাই, মই জানোতো। অলপ সময় আগতে মই বৰষাৰ লগত কথা পাতি থাকোঁতে তোমাক মাত নলগোৱাৰ বাবে তুমি বেয়া পাইছা ন'

ঃ তেতিয়াহ'লে তুমি কিয় মোক ইমান সময় মাত লগোৱা নাছিল।

ঃ এ হ'ব দিয়া মোৰ অভিমানী বন্ধুটো। ইমান সৰু কথাটোতে বেয়া পাইনে? আজিৰ পৰা এনে ভুল বাৰু মই নকৰোঁ।

দুয়ো হাঁহি হাঁহি এজনে আনজনৰ পৰা পিছদিনা লগ পোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে বিদায় ল'লে।

(২)

বৰষাক দেখাৰ পৰা ৰিতুৰ মনলৈ মাথোঁ বৰষাৰ কথাই আহি আছে। মিঠা-মিঠা খং, লাজ, ধেমালিৰে ভৰা চিনাকি। সঁচাকৈয়ে অপূৰ্ব। ৰিতুৱে ভাবিছে অভিজিতে বাৰু ৰিতুক বৰষাৰ লগত কথা পতা দেখি কিয় জোকালে, আৰু সি কিয় অভিমান কৰিলে? ৰিতুৱে আৰু বহু কিবা-কিবি ভাবিলে। শুবলৈ বহু চেষ্টা কৰি শেষত পুৱতি নিশাহে তাৰ অলপ টোপনি আহিল। প্ৰথম দিনা কলেজত দেখা সেই মনপৰশা চকুযুৰিলৈ তাৰ বৰকৈ মনত পৰিল।

পুৱা বিছনাতে ৰিতুৱে অৰ্জুদ্বন্দ্বত ভুগিল। শেষত সি নিজৰ বিবেকৰ ওচৰত স্বীকাৰ কৰিলে-হয় সি প্ৰেমত পৰিছে। বৰষাক ভাল পাই পেলাইছে সি। প্ৰথম দৃষ্টিতেই প্ৰেম। এনে প্ৰেম জানো গভীৰ হয়। প্ৰথম দৃষ্টিৰ প্ৰেম কিয়

গভীৰ হ'ব নোৱাৰে? গভীৰ হয়, হ'ব লাগিব।

কিছু সময়ত মানুহে বিশেষ কোনো কথাৰ বাবে অৰ্জুদ্বন্দ্বত ভোগে আৰু এই অৰ্জুদ্বন্দ্বৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ মানুহে মনৰ মাজত সোমাই থকা সকলো কথা প্ৰিয় বন্ধু বা বান্ধৱীক কৈ শান্তি লভে। ৰিতুও তাৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। মনৰ গোপন কোণত বান্ধি ৰখা কথাবোৰ প্ৰিয় বন্ধু অভিজিতক ক'ম বুলিয়েই ৮ বজাতে সি আজি কলেজলৈ আহিছে। অভিজিতক সি ক'লে এটাও শব্দ বাদ নপৰাকৈ তাৰ মনত খলকনি লগোৱা সকলো কথা।

ঃ মই শুনিছিলোঁ অভিজিত প্ৰেমত পৰিলে মানুহৰ এনে হয়। এইটোৱে জানো প্ৰমাণ নকৰে মই বৰষাৰ প্ৰেমত পৰিছোঁ বুলি।

ঃ বাঃ ইমান সোনকালে মানুহৰ প্ৰেম হৈ যায়নে? আগতে জনাই নাছিলোঁ। - অভিজিতৰ কথা শুনি ৰিতুৰ অলপ খং উঠিল।

ঃ চোৱা অভিজিত, এয়া ধেমালি নহয়। মই সঁচাকৈয়ে বৰষাক ভাল পাই পেলাইছোঁ। - ৰিতুৱে অভিজিতক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

ঃ অ' সেই কাৰণে তুমি আজি ইমান সোনকালে কলেজলৈ আহিলা। লগতে সুন্দৰকৈ আজি কাপোৰো পিন্ধিছা। - অভিজিতে ধেমালি সুৰতে ক'লে।

ঃ কোনো কোনো পুৰুষে নাৰীৰ চকুত ধুনীয়া হোৱাৰ বাবেই নিজক সজায়। মোৰ কিন্তু তেনে মানসিকতা নাই দেই।

শেষত যেনিবা অভিজিতে ৰিতুৰ কথা বিশ্বাস কৰিলে। সময়ত কলেজ ছুটি হোৱা দেখি ৰিতু আৰু অভিজিত ঘৰমূৱা হ'ল।

(৩)

চাৰিওফালে অন্ধকাৰ। ৰিতুৱে কিতাপ পঢ়িম বুলি টেবুলত বহিব লগুঁতেই কাৰেণ্টটো গ'ল। মম আনিবলৈ ভিতৰলৈ মাকে তাক মাতিছিল যদিও নগ'ল। তাৰ মনত কেৱল বৰষাৰ কথা। ৰিতুৱে বৰষাৰ চকুত দেখিছে আকাশ চুব খোজা দুচকুৰ প্ৰত্যাশা। দেখিছে জোনাক, বৰষুণৰ আকুলতা।

কিন্তু এটা চিন্তাই ৰিতুৰ অন্তৰত আনন্দৰ সমাধি পাতিছে। অলপ আগতে ৰিতুৱে তাৰ সম্পৰ্কীয় ভায়েক এটাৰ মুখেৰে জানিব পাৰিলে যে বৰষাৰ দেউতাক এজন

ভাল নাম থকা চিকিৎসক, তেওঁলোকৰ সম্পত্তিও অসীম।
কথাষাৰ শুনাব লগে লগে যেন তাৰ বুকুত এটা প্ৰকাণ্ড
শিল হৈ ভাগি পৰিল।

ৰিতু এজন মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ ল'ৰা। দেউতাকে
খেতি কৰে। সি জানে তাৰ জীৱনটো পথাৰৰ কোনো
এডৰা মাটিত ভেটি থোৱা পানীৰ দৰে। এই ভেটি থোৱা
পানীক খুলিবৰ বাবে সি কলেজলৈ আহিছে। মাক-
দেউতাকৰ হাজাৰ সপোন বাস্তৱত পৰিণত কৰিবলৈ। তাৰ
এই অৱস্থাৰ বাবেই প্ৰায় অভিজিতৰ বাহিৰে আন সহপাঠীৰ
পৰা এক দূৰত্ব বজাই ৰাখিছিল কাৰণ সি বৰ হীনমন্ত্যতাত
ভুগিছিল। ঘৰৰ পৰা যে তাক খুউব কষ্টৰে পঢ়াইছিল সেই
কথা কাৰো আগত প্ৰকাশ কৰা নাছিল।

(৪)

ৰিতুৱে জানে প্ৰেমৰ সাগৰ অধিক বিশাল আৰু
প্ৰেম বিষাদৰো যে ভঁৰাল। সেয়ে ছাগে আজি তাৰ মনত
প্ৰেমৰ পাখি মেল খাবলৈ বিচাৰোতেই বিষাদে দেখা দিলে।
ৰিতুৱে বিচাৰিছিল তাৰ দৰে দুখীয়া ল'ৰা এটাৰ নিঃসংগ
দিনবোৰত সংগ দিবলৈ এজনী আপোন মানুহ। শৃংখলিত
কৰিব বিচাৰিছিল অমিল দিনবোৰ।

দিনবোৰ এনেদৰেই গৈ থাকে। কলেজ কন্টিনত
বৰষা, অভিজিত আৰু ৰিতু প্ৰায়ে বহে। ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে
সিহঁতলৈ সন্দেহৰ দৃষ্টিৰে চায়। আজিকালি বৰষাৰ আচৰণতো
ৰিতুৱে অনুভৱ কৰে তাৰ প্ৰতি থকা তাইৰ আকুলতা।
ৰিতুৱে বৰষাৰ চকুত দেখা পাই আকাশ চুব খোজা দুচকুৰ
প্ৰত্যাশা।

ৰিতুৱে এতিয়ালৈ বৰষাক যিমানবাৰেই লগ পাইছে,
প্ৰতিবাৰেই কলেজৰ বৃন্দাবনৰ ভিতৰতেই বা কলেজৰ
ওচৰে-পাজৰেই। আজি প্ৰথমবাৰৰ বাবে ৰিতুৱে বৰষাৰ
আগত কণ্ঠ-নকণ্ঠকৈ এটা প্ৰস্তাৱ আগবঢ়াইছে। সি হেনো
বৰষাক অলপ অকলশৰীয়াকৈ লগ পাব বিচাৰে। বৰষাই
ৰিতুৰ প্ৰস্তাৱত সন্মতি জনালে।

ঃ ক'লৈ যাবা? - বৰষাই সুধিলে।

ঃ য'লৈ যাবলৈ বেয়া নোপোৱা। কাঞ্চনজঙ্ঘা, কাৰেংঘৰ,
ৰংঘৰ নে কোনো ৰেষ্টুৰেণ্ট?

ঃ কাঞ্চনজঙ্ঘা পৰ্বতলৈ যাবা নেকি?

ঃ অ'কে, যাব পাৰি।

পিছদিনা ৰিতু, বৰষা আৰু অভিজিত কাঞ্চনজঙ্ঘা

পৰ্বতলৈ যাবলৈ বুলি সাজু হ'ল। কথা মতেই ৰাতিপুৱাতে
গাড়ী এখন ভাড়াত লৈ তিনিও গমন কৰিলে। আৰু
নিৰ্দিষ্ট সময়ত পালেগৈ।

ঃ ইয়ালৈ আহা বৰষা। - ৰিতুৱে ক'লে।

ঃ ভয় লাগে। পৰি যাওঁ যদি?

ঃ নপৰা।

বৰষাই লাহে লাহে শিলত খোপনি পুতি আহি
ৰিতু বহা শিলডোখৰত বহি ল'লে।

জিৰ্ জিৰ্ শব্দ কৰি পানীবোৰ অবিৰাম বৈ আছে।
ইমান শব্দ। ডাঙৰকৈ ন'কলে ইজনে সিজনৰ কথা শুনাই
নাপায়। কোনোবাই আকৌ এই সুন্দৰ দৃশ্যৰাজি বা এই
আনন্দৰ মুহূৰ্তবোৰ কেমেৰাত আবদ্ধ কৰিছে। বৰষাই
পামশ্বযোৰ খুলি বহি থকা শিলছটাতে থৈ ভৰি দুখনেৰে
পানীবোৰ স্পৰ্শ কৰিছে। ইমান ঠাণ্ডা তাই ভৰি দুখন কোঁচাই
আনিলে। ৰিতুৱে কিন্তু এইবোৰলৈ মনেই কৰা নাই। সি
দূৰলৈ চাই কিবা ভাবি আছে। কি ভাবিছে বাৰু।

ঃ কি ভাবি আছে? মই জানিব পাৰোঁ নে বাৰু? - বৰষাই
সুধিলে।

ঃ নাই, একো ভবা নাই। অলপ দেৰি ৰৈ সি সুধিলে -
বৰষা, অভিজিতে তোমাক মোৰ বিষয়ে কিবা কৈছে
নেকি?

ঃ নাই কোৱা দেখোন।

ৰিতুৱে এখন্তেক ৰ'ল। সি যেন ক'ব বিচৰা
কথাখিনি কেনেদৰে আৰম্ভ কৰিব তাকেই ভাবিলে। তাৰ
মনত বাৰে বাৰে আমনি কৰিছে এক অজান ভাবনাই।
বৰষাই বাৰু তাক ভাল পাইনে; তাৰ ঘৰৰ অৱস্থাৰ কথা
গ'ম পালে বাৰু বৰষাই তাক অৱহেলা কৰিব নেকি।

ঃ বাৰু বৰষা, মোৰ প্ৰতি তোমাৰ ধাৰণা কেনে? - ৰিতুৱে
বৰষাৰ চকুলৈ চাই সুধিলে।

ঃ খুব ভাল। - তাই পটককৈ ক'লে। যেন উত্তৰটো আগৰ
পৰাই সাজু হৈ আছিল।

ঃ তোমাক কথা এটা সোধো নে? - ৰিতুৱে ক'লে।

ঃ ওঁ সোধা।

ঃ মই যে তোমাক ইয়ালৈ আহিবলৈ লগ ধৰিলোঁ, তুমিটো
আপত্তি কৰিব পাৰিলাহেঁতেন। যদি বেলেগ ল'ৰাই
কোৱা হ'লে আহিলাহেঁতেন নে?

ঃ কেতিয়াও নাহিলোহেঁতেন।

ঃ তেন্তে তুমি মোৰ লগত কিয় আহিলা?

বৰষাই কি উত্তৰ দিব ভাবি নাপালে। তাই বুজি পালে
তাই ভবাতকৈও যে ৰিতু বহু চালাক।

- ঃ তুমি বাৰু আন ছোৱালীক নকৈ মাথোঁ মোক কিয় ক'লা
আহিবলৈ?– বৰষাই এইবাৰ প্ৰশ্ন কৰিলে।
- ঃ তুমি নাজানা নে বৰষা। মই যে তোমাক ভাল পাওঁ।
বৰষাৰ বুকুৰ কোনোবাখিনিত এক অনামী আবেগে
জোকাৰি গ'ল। কেনেকৈ বাৰু ৰিতুৱে এই কথাষাৰ
ইমান সহজতে ক'লে।
- ঃ কি হ'ল বৰষা? তোমাৰ উত্তৰটো নিদিয়া?– ৰিতুৱে
ক'লে।
- ঃ প্ৰশ্ন যেতিয়া এনেকুৱা, উত্তৰ একে ধৰণৰেই হ'ব।

ৰিতুৱে কথাষাৰ বৰষাৰ মুখত উচ্চাৰণ হোৱা দেখি
আনন্দত চিঞৰিয়েই দিব ওলাইছিল। ভাগ্যে নিচিঞৰিলে।
দুয়ো বহুদেৰিলৈকে শিলডোখৰত বহি ৰ'ল। এটা সময়ত
অভিজিতে আহি সিহঁতক সময়ৰ কথা সোঁৱৰাই দিয়াতহে
সিহঁতৰ ঘড়ীলৈ চকু গ'ল। ঘৰ আহি পাওঁতে সন্ধিয়াই
হ'লহি।

(৫)

পূৰ্বৰ দৰেই গতানুগতিক কলেজীয়া জীৱন চলি
আছে। ৰাধাচূড়া, কৃষ্ণচূড়া, দেৱদাৰু আদি বিভিন্ন ধৰণৰ
গছেৰে পৰিপূৰ্ণ বৃন্দাবনৰ দেশত ৰিতু আৰু বৰষাৰ প্ৰেম
ক্ৰমান্বয়ে আগবাঢ়ি গৈ আছে। কেতিয়াবা কোনো মুকলি
ঠাইত বহি দুয়ো মিঠা মিঠা সপোন ৰচে। কোনো মুকলি
ঠাইৰ শান্ত পৰিৱেশত ওচৰা-উচৰিকৈ বহি কথা পতাৰ যি
মাদকতা সেয়া মাথোঁ এহাল প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাইহে উপলব্ধি
কৰিব পাৰে। সময় বাগৰাৰ লগে লগে সিহঁতৰ প্ৰেম যেন
গভীৰপৰা গভীৰতৰ হৈ পৰিল। দুই তিনিদিন একেলগে
কলেজ বন্ধ হ'লে কেতিয়াবা ৰিতুৱে বৰষাৰ লগত সিহঁতৰ
আপোন ঠাই কাঞ্চনজঙ্ঘা পৰ্বতলৈ যায়।

কথাতে আছে নহয়– ফুল ফুলিলে গোন্ধ ওলাবই।
ৰিতু-বৰষাৰ প্ৰেমৰ কথাও সকলোতে বিয়পি পৰিবলৈ
ধৰিলে। এদিন এই কথাটো গম পালে বৰষাৰ মাকে।
কথাটো শুনি বৰষাৰ মাক জ্বলি-পকি উঠিলল। কোনো
প্ৰশ্নৰ অৱতাৰণা নকৰি বৰষাৰ মাকে বৰষাৰ দুগালত
বহুৱালে দুটা চৰ আৰু লগে লগে গালিৰ বৰ্ষণ। সেইদিনা
গোটাই দিনটো বৰষাই উচুপি উচুপি কান্দিিলে। তাইৰ দুখৰ
সমভাগী হ'বলৈ যে ঘৰখনত কোনো নাই, আজি প্ৰথমবাৰৰ

বাবে তাই অনুভৱ কৰিছে এই ঘৰখনত তাই কিমান
অকলশৰীয়া। তাইৰ, তাইৰ যদি কোনো বাইদেউ বা ভগ্নী
থাকিলেহেঁতেন।

পিছদিনা মাকে বৰষাক কলেজলৈ যাব নিদিলে
আৰু মতাই আনিলে ৰিতুক ঘৰলৈ। ৰিতুকো প্ৰয়োজনতকৈ
বহু বেছি বেয়াকৈ কৈ পেলালে মিছে গ'গৈয়ে। ৰিতুৱে
মাথোঁ তলমূৰ কৰি নীৰৱে সকলো শুনি গ'ল। লগতে
মিছে গ'গৈয়ে তাক ক'লে– তুমি এটা দুখীয়া-নিছলা ঘৰৰ
ল'ৰা হৈ কাৰ ছোৱালীৰ লগত সম্পৰ্ক ৰাখিছা জানানে?
তোমাৰ কেৱল সম্পত্তিৰ মোহ নহয়নে?

সি জানো বৰষাক সম্পত্তিৰ বাবে ভাল পাইছিল।
নাই, সি কেতিয়াও সম্পত্তিৰ আশা নকৰে। ৰিতুৱে বৰষাক
ভাল পাই কেৱল জীৱন সংগী হিচাপে। এই পৃথিৱীত টকা-
পইচাই জানো সকলো? এখন নিকা অন্তৰৰ, সাঁচা ভালপোৱাৰ
জানো কোনো মূল্য নাই? সি বহু কিবা কিবি ভাবে। কিন্তু
সেইবোৰৰ উত্তৰ হৈ বিচাৰি নাপায়।

মাকে বৰষাক বহুবাৰ বুজালে। কি বুজালে সেয়া
অৱশ্যে বৰষাৰ মূৰত নোসোমাল। মাকে তাইক ক'লে–
এইবাৰ প্ৰথম দোষ বাবে তোক ক্ষমা কৰি দিলো। ভৱিষ্যতে
যদি কিবা শুনো তেন্তে দেউতাৰক লগাই দিম আৰু
দেউতাৰে গম পোৱা মানে জানই, কি ডাঙৰ কাণ্ড হ'ব।
তোক কলেজলৈ যোৱাটোকে বন্ধ কৰি দিব। সেয়ে কৈছোঁ,
যি হ'ল হৈ গ'ল। ৰিতুক আৰু তই কেতিয়াও নামাতিবি।

বৰষাৰ আৰু শূনাৰ ধৈৰ্য্য নহ'ল। ধম্বকৈ দুৱাৰখন
মাৰি তাই ওলাই আহিল কলেজলৈ বুলি। কলেজৰ গেটৰ
সন্মুখতে ৰিতু আৰু অভিজিত বৈ আছিল। বৰষাক দেখি
দুয়ো ওচৰলৈ আহিল। ৰিতুৱে ইতিমধ্যে অভিজিতক
কথাবোৰ কৈছিলেই। বৰষাই মন কৰিলে ৰিতুৱে যেন
একান্তমনে কিবা ভাবিবলৈ ধৰিছে।

- ঃ কি ভাবিছা ৰিতু? – বৰষাই ৰিতুৰ হাতখন লাহেকৈ
জোঁকাৰি সুধিলে।
- ঃ হুঁ? নাই একো.. মানে, কথা এটা ভাবিছোঁ।
- ঃ কি কথা নো?
- ঃ ভাবি পোৱা নাই তোমাক কেনেদৰে কওঁ।
- ঃ যেনেদৰে কোৱা তেনেদৰেই শুনিম।

বৰষাৰ পৰা নিৰ্ভয় পাই ৰিতুৱে ক'বলৈ ধৰিলে–
চোৱা বৰষা, তুমি যে মোক খুব ভাল পোৱা মই জানো
আৰু ময়ো তোমাক খুব ভাল পাওঁ।

- ‡ বিতু অলপ সময় ব'ল। বৰষাই সুধিলে- কোৱাচোন?
- ‡ বৰষা, আমাৰ এই ভালপোৱাক বাস্তৱত ৰূপ দিবলৈ আৰু বহু বছৰ বাকী। মই তোমাক সুখত ৰাখিবলৈ ভালদৰে উপাৰ্জন কৰিব পৰা হোৱালৈ আৰু হয়তো ৫/৬ বছৰ লাগি যাব। ইমান বছৰ জানো তুমি মোলৈ অপেক্ষা কৰিবা?

বৰষাই বিতুৰ ফালে চালে। তাৰ ধুনীয়া মৰমলগা মুখমণ্ডলত যেন এক অসহায় ভাব ফুটি উঠিছে।

- ‡ কিয় নোৱাৰিম বিতু। মই তোমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰিম তুমি ভালদৰে সংস্থাপন নোপোৱালৈকে।
 - ‡ সাঁচা? -বিতুৰ মন আনন্দত নাচি উঠিল।
 - ‡ সাঁচাতো - বৰষাৰ চমু উত্তৰ।
 - ‡ তাৰমানে সাত বছৰ পিছত আমাৰ মাজলৈ 'বসন্ত'ৰ আগমন হ'ব।
 - ‡ খুব বদমাছ হৈছা দেই তুমি। - বৰষাই লাজতে তলমূৰ কৰিলে। - বাকু, আগতে কোৱাচোন বসন্ত নাম থম বুলি কোনে ক'লে?
 - ‡ তাৰ আগতে তুমি মোক কোৱা চোন ছোৱালী যদি হয় তেতিয়া ব'হাগী নাম থবা নেকি? - বিতুৱে বৰষাক জোকাই ল'লে।
 - ‡ এইবোৰ কোনে ক'লে তোমাক। কোৱা সোনকালে- বৰষাৰ লাজতে ৰঙা পৰা মুখমণ্ডলত খঙৰ চাপ দেখা গ'ল।
 - ‡ তোমাৰ বান্ধৱী সীমাই ক'লে। সীমাক হেনো তুমি কৈছিল।
 - ‡ এই সীমাজনীক মছলা দিব লাগিব।
- বৰষাই ভোৰভোৰাই সীমাৰ ওচৰলৈ যাবলৈ খোজ পেলালে।

(৬)

এদিন দুদিন কৰি প্ৰায় তিনিটা বছৰ বাগৰিল। বিতু আৰু বৰষাই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ভাল নম্বৰ পাই বি.এ. পাছ কৰিলে। কিন্তু বৰষাই ভবাৰ দৰে বিতুৱেহে ক'তো সংস্থাপন পোৱা নাই। ইফালে বৰষাৰ বয়সো বাঢ়ি গৈ আছে। এদিন হঠাতে বৰষাৰ দেউতাকে তাইৰ বিয়াৰ কথা মাকৰ লগত আলোচনা কৰিলে। দেউতাকৰ মতে তেওঁ যাৰ লগতে বিয়াত বহিবলৈ ক'ব তাৰ লগতেই বৰষাই বিয়াত বাহিব লাগিব। যদিহে তেনে নকৰে তেতিয়া তাই

মাক-দেউতাকৰ মৃত দেহ চাব লাগিব।

দুটা বিনিদ্ৰ নিশা পাৰ কৰি দিলে বৰষাই। নিজৰ ৰুমটোতে সোমাই মাথোঁ তাই কান্দিয়েই কটাইছে এই দুদিন। সীমাও অহা নাই তাইৰ ওচৰলৈ। বিতুৱে বাকু কি কৰিছে এতিয়া। তাই ভগৱানকে সুঁৰিবলৈ ধৰিলে।

তাই মনলৈ সাহস গোঢ়ালে আৰু ভবা মতেই ৰাতি আকৌ এবাৰ দেউতাকক সকলো কথা ক'লে। কিন্তু কোনো ফল তাই নাপালে আৰু মাক-দেউতাকৰ মতেই তাই বুকুত হাজাৰ বেদনা লৈ বিয়াত সন্মতি দিলে, লগতে আৰু তিনি মাহৰ সময় ল'লে।

আজি বৰষাই পুনৰবাৰ কাঞ্চনজঙ্ঘা পৰ্বতত বিতুক লগ কৰিছে।

- ‡ মই অইনৰ লগত বিয়া হ'ব নোৱাৰোঁ, বিতু। তুমি কিবা এটা কৰা। - বৰষাই কান্দি কান্দিয়ে কথাখিনি ক'লে। বিতুৱে একো উত্তৰ নিদিলে। সি মাথোঁ বৰষাৰ চুলিত আঙুলি বুলাই থাকিল।
- ‡ তিনি মাহৰ পাছত মোৰ বিয়া বিতু। তুমি শুনিছানে নাই?
- বৰষাই চিঞৰি ক'লে।
- ‡ মই কি কৰা উচিত, মোৰ যে একোৱে মনলৈ অহা নাই, বৰষা।
- ‡ তুমি জানো কোৱা নাই যে এই বিয়াত তোমাৰ মত নাই? - বিতুৱে সুধিলে।
- ‡ মোৰ মত-অমতক মা-হঁতে কেতিয়াও মূল্য দিয়া নাই। বিতু, তুমি মোক পলুৱাই লৈ যোৱা। নহ'লে কিন্তু মই....
- ‡ পলুৱাই? নাই, মই সেয়া কেতিয়াও কৰিব নোৱাৰোঁ। আৰু তুমি কি নহ'লে বুলি কৈছা? নহ'লে কি কৰিবা?
- ‡ নহ'লে, নহ'লে বিয়াৰ পাছত মই আত্মহত্যা কৰিম। - বৰষাই ক'লে।

(৭)

পিছদিনাখনেই কাকো একো নোকোৱাকৈ বিতু ঘৰৰ পৰা ক'ৰবালৈ গুচি গ'ল- টেবুলত দুখন চিঠি এৰি থৈ। এখন চিঠি মাক-দেউতাকলৈ আৰু আনখন তাৰ মৰমৰ বৰষালৈ।

“মোৰ মৰমৰ বৰষা,

শেষবাৰৰ বাবে মোৰ বুলি কৈছোঁ। কাৰণ আৰু কেইদিনমানৰ পিছতেই তুমি অইন এজনৰ হ'বা। মই তোমাৰ জীৱনৰ পৰা আঁতৰি আহিলো। তুমি যদি মোক

সঁচাই ভাল পাইছিলো, তেতিয়া হ'লে বিয়াৰ পাছত তুমি কৰিম বুলি ভবা একো কাম নকৰিবা। তুমি বিয়াহে সুখী হোৱা। মোৰ শুভকামনা থাকিল। বহুতো মৰমেৰে—

—ৰিতু।”

চিঠিখন পঢ়ি বৰষাই মাথোঁ কান্দিলে। তাইৰ নিজৰ জীৱনটোলৈ ঘৃণা উপজিল। তাই মৰিব খুজিও মৰিব নোৱাৰিলে। তাই ভবাৰ দৰে হয়তো আত্মহত্যা কৰাটো ইমান সহজ কথা নহয়।

বৰষাৰ বিয়াখন মাক-দেউতাকে বিৰাজ নামৰ গুৱাহাটীত ভাল চাকৰি কৰা ল'ৰা এটাৰ লগত বৰ ধুমধামেৰে পাতিলে। হোমৰ গুৰিত বহিও বৰষাৰ এনে লাগিছিল যেন এইমাত্ৰ ৰিতু আহিব আৰু তাইক উঠাই লৈ যাব হোমৰ গুৰিৰ পৰা। কিন্তু তাই ভবাৰ মতে একোৱেই নহ'ল। হয়তো বাস্তৱ জীৱনত এটি প্ৰেম কাহিনীৰ এনেকৈয়ে অন্ত পৰে। দৰাৰ লগত যোৱাৰ আগমুহূৰ্তত তাই মাক-দেউতাক কাৰো বুকুত সোমাই কন্দা নাছিল। মাথোঁ কান্দিছিল সীমাক সাবটি ধৰি। সীমাইও খুব কান্দিছিল মৰমৰ বান্ধৱীক সাবটি। আৰু এটা সময়ত বৰষা উঠা গাড়ীখন আগবাঢ়িবলৈ ধৰিলে।

(৮)

বিৰাজৰ লগত কটোৱা প্ৰথম নিশা বৰষাৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ অসহ্যকৰ দিন আছিল। বিৰাজৰ সংস্পৰ্শই তাইৰ দেহত কোনো উত্তেজনাৰ সৃষ্টি কৰা নাছিল। বৰষা এক ঘৃণাহে উৎপত্তি হৈছিল। বৰষাই কেতিয়াও ভবা নাছিল এনেদৰে কেতিয়াবা অইন কোনোবা এজনৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পন কৰিব লাগিব বুলি। তাইৰ ইচ্ছা নাথাকিলেও বিৰাজক সঁপি দিব লগা হৈছে তাইৰ দেহ। কিন্তু এয়া জানো ধৰ্ষণ নহয়। ধৰ্ষণ হৈয়ো নহয়। বৰষাই বিৰাজক তাইৰ অন্তৰৰ নিভাঁজ মৰম দিব পৰা নাই, হয়তো নোৱাৰিবও। তাইৰ সকলো মৰম যে মাথোঁ ৰিতুৰ বাবে।

এসপ্তাহ মান বৰষাই বিৰাজৰ পুৰণা ঘৰ নগাঁৱত থাকি আজি যাত্ৰা কৰিছে গুৱাহাটী অৰ্থাৎ বিৰাজৰ কৰ্মক্ষেত্ৰৰ ঠাইলৈ। গাড়ীত গৈ থাকোতে বিৰাজে বৰষাক মাক-দেউতাকক দেখা দিয়া বা দেখা কৰিবলৈ যোৱাৰ কথা কৈছিল যদিও বৰষা কোনোমতেই মান্তি নহ'ল। বৰষাৰ অন্তৰত যে এতিয়া মাক-দেউতাকৰ প্ৰতি অকণমানো মৰম শ্ৰদ্ধা নাই। আৰু ৰিতুৰ প্ৰতি। তাৰ প্ৰতি আছে মাথোঁ

অভিমান।

গাড়ীত গৈ থকা অৱস্থাতে ছিটত আঁউজি চকু দুটা মুদি বৰষাই ভাবিবলৈ ধৰিলে পাৰ কৰি থৈ যোৱা অতীতৰ কথা। কি ভাবিছিল, কি হ'ল। ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে তাইৰ দুচকুৱেদি দুখাৰি তপত চকুলো নিগৰিল।

এদিন-দুদিনকৈ দিনবোৰ পাৰ হ'বলৈ ধৰিলে। এনেদৰেই মহাজীৱনৰ কণিকা এটিয়ে ঠাই লয় বৰষাৰ শৰীৰ কোনো এঠাইত। এই খবৰ পাই বিৰাজৰ লগতে বিৰাজৰ ঘৰ আৰু বৰষাৰ ঘৰৰ সকলো সদস্যলৈ নামি আহিল সুখৰ বন্যা। লাহে লাহে বৰষাইও বিৰাজক সহজভাৱে লৈছে। বিৰাজ এজন নিৰ্দোষী লোক। বৰষাৰ অতীতৰ বাবে বিৰাজে কিয় কষ্ট পাব লাগে। বৰষাৰ সঁচা মৰমৰ পৰা সি কিয় বঞ্চিত হ'ব? তাই এতিয়া নতুনকৈ ভাল পাবলৈ চেষ্টা কৰিছে।

নিৰ্দিষ্ট সময়ত বৰষাই এটা ল'ৰা সন্তান জন্ম দিলে। খবৰটো শুনি বৰষাৰ মাকহঁতেও গুৱাহাটীলৈ অহাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিছিল যদিও দ্বিতীয়বাৰলৈও বিৰাজৰ হতুৱাই বৰষাই তেওঁলোকক আহিবলৈ মানা কৰিলে। উপায়হীন হৈ বিৰাজেই কথা দিলে দুমাহ মানৰ পিছত সিহঁত দুয়ো নিজেই যাব মাকহঁতৰ ঘৰলৈ নাতি ল'ৰাক লগত লৈ। বিৰাজে কেতিয়াবা মাকহঁত অহাৰ ক্ষেত্ৰত বৰষাৰ আপত্তিৰ কাৰণ জানিব বিচাৰে, কিন্তু বৰষাৰ পৰা কোনো উত্তৰ নাপায়। আজি কালি এইক্ষেত্ৰত কোনো মতামত আগনবঢ়ায়।

বৰষাৰ ইচ্ছাৰ মতেই ল'ৰাটোৰ নাম ৰখা হ'ল—‘বসন্ত’। অৱশ্যে নামটো সকলোৰে পছন্দ হ'ল। বসন্তৰ আগমনৰ লগে লগে ঘৰখন যেন আগতকৈ সজীৱ হৈ পৰিল। বৰষাই বসন্তক চায়েই বিয়াৰ পিছত প্ৰথমবাৰৰ বাবে খোলাকৈ হাঁহিব পাৰিলে।

(৯)

বৰষাই বিৰাজৰ লগত বিয়া হৈ বহুতো ধন-সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হৈছে। গুৱাহাটীৰ দৰে এখন চহৰত নিগাজীকৈ থাকিবলৈ পাইছে, লগতে সমাজত বৰষাই বিৰাজৰ পত্নী বুলি যথেষ্ট সন্মানো পাইছে। তথাপি জানো তাই সম্পূৰ্ণ ৰূপে সুখী? নহয়, তাই অকণো সুখী নহয়।

মদ খোৱা মানুহ বৰষাই একেবাৰেই ভাল নাপায় কিন্তু গুৱাহাটীত বৰষাই লগ পোৱা এনে এজন মানুহ নাই যিয়ে মদ নাখায়। সেয়ে তাই বেয়া পালেও বেছি একো

বিৰোধিতা নকৰে। তাই সকলো সহ্য কৰিব পাৰে; কিন্তু কোনো ছোৱালীৰ লগত ৰাতি কটাই বিৰাজে যেতিয়া দেৰিকৈ ঘৰ সোমায়, তেতিয়া আৰু তাই সহ্য কৰিব নোৱাৰে। তাই কান্দে। তাইৰ ঘৃণা উপজিছিল। কেৱল টকা-পইচা দেখিয়েই মাক-দেউতাকে তাইক অচিনাকি ল'ৰা এটাৰ ওচৰত অপৰ্ণ কৰিলে। তেওঁলোকে এবাৰো নাভাবিলে ল'ৰাটোৰ চৰিত্ৰৰ কথা। নাই, নাই বৰষাই কিন্তু বসন্তক তেনেকুৱা হ'বলৈ দিব নোৱাৰে। তাক তাই শিক্ষা দিব লাগিব যে, এনে সম্পৰ্ক কেতিয়াও গঢ়িব নালাগে, যি সম্পৰ্ক জীৱনযাত্ৰাত বোজা হ'ব পাৰে। লগতে তাই তাক ক'ব সেইসকল পতি-পত্নীৰ জীৱনহে সুখৰ হয়, যাৰ সৈতে প্ৰথমে বন্ধুত্ব, বন্ধুত্বৰ পাছত প্ৰেম আৰু প্ৰেমৰ শেষতহে শৰীৰে স্থান পায়।

আজিও বিৰাজ ঘৰলৈ সোনকালে অহা নাই। নিজৰ মাক-দেউতাক নগাঁৱৰ পৰা অহা খবৰ পায়ো ইমান ৰাতিলৈকে নহাৰ বাবে বৰষাৰ খং উঠিল। তাই ফোন কৰিছে যদিও সি ধৰা নাই। তেনেতে অচিনাকি নম্বৰ এটাৰ পৰা বৰষালৈ ফোন আহিল।

ঃ ক্ষমা কৰিব, মিছেছ বৰষা হয়নে?

ঃ হয়। কিন্তু কিয়? - বৰষাই ভয়ে ভয়ে সুধিলে।

ঃ এটা দুঃখবৰ আছে। মিঃ ফুকনৰ কাৰ এক্সিডেণ্ট হৈছে আৰু তেখেতৰ মৃতদেহটো আমাৰ থানাতে আছে, আপুনি সোনকালে আহক।

বৰষাই থানাতে চিঞৰি চিঞৰি কান্দিলে। বিৰাজৰ মৃতদেহ গুৱাহাটীতে সংকাৰ কৰা হ'ল। কিমানে যে বৰষাৰ ঘৰ ভিৰ কৰিলেহি, তেওঁলোকক সান্ত্বনা দিবলৈ। দুদিন মানৰ পিছত বৰষাই জানিব পাৰিলে বিৰাজৰ অবৈধ প্ৰেমৰ কথা, যেতিয়া তাৰ মৃত্যুৰ পিছত সম্পত্তিৰ ভাগ বিচাৰি লিপিকা নামৰ ছোৱালী এজনী বৰষাৰ ঘৰলৈ আহিছিল। খবৰটো পাই বৰষাৰ বিৰাজৰ প্ৰতি সেই মুহূৰ্তত ঘৃণা উপজিছিল।

(১০)

লাহে লাহে এদিন দুদিন কৰি কেইবাটাও বছৰ

বাগৰিল। বসন্ত এতিয়া ২৫ বছৰীয়া এটা পূৰ্ণাংগ ডেকা ল'ৰা। স্নাতক পৰীক্ষা পাছ কৰাৰ পাছৰেই পৰা চাকৰিৰ সন্ধানত মাকৰ লগত নগাঁৱৰ ককাক-আইতাকৰ ঘৰৰ পৰা অসম চৰকাৰৰ সমাজ কল্যাণ বিভাগ সমূহত ইণ্টাৰভিউ দি ফুৰিছে। কিন্তু পাছ কৰিব পৰা নাই। সকলো কাৰ্যালয়তে মাথোঁ ধনৰ খেলা, জ্ঞানৰ কোনো মূল্য নাই। বসন্তয়ে ইণ্টাৰভিউত সুন্দৰভাৱে সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ কৰে কিন্তু ধনৰ অভাৱত সি পাছ হ'ব নোৱাৰে। আজি সি শেষ বাৰৰ বাবে শিৱসাগৰৰ এটা অফিচত ইণ্টাৰভিউ দিবলৈ আহিছে। বসন্তই বহুতো লোকৰ মুখেৰে শুনিছে বোলে শিৱসাগৰৰ অফিচটোত ইণ্টাৰভিউ লোৱা অফিচাৰজন সং চৰিত্ৰৰ লোক আৰু তেখেতে জ্ঞানক হে আগস্থান দিয়ে। মনত অসীম সাহস লৈ এইবাৰো বসন্তই সুন্দৰকৈ পৰীক্ষাটো দি থৈ আহিল।

দুমাহ মানৰ পাছত ডাক-যোগে চাকৰিৰ পোৱা খবৰটো পোৱাৰ পাছত বসন্তৰ মন আনন্দতে নাচি উঠিল। সি অফিচাৰজনক ধন্যবাদ জনোৱাৰ উদ্দেশ্যে মাকৰ লগত পাছদিনা নগাঁৱৰ পৰা শিৱসাগৰলৈ ৰাওনা হ'ল। কিন্তু অফিচৰ সন্মুখতে বৰষা থমকি ৰ'ল। তাৰ কাৰণ দূৰৰ পৰা ৰিণিকি ৰিণিকি ভাঁহি আহি পৰিল এক আপোন গান। এক আপোন মাতৰ ধ্বনি। এখোজ আগবাঢ়ি গৈ তাই দেখিলে বসন্তই সং চৰিত্ৰৰ অধিকাৰী বুলি কৈ থকা মানুহজন আন কোনো নহয়, এসময়ৰ তাইৰ প্ৰেমিক ৰিতু। ৰিতুক দেখি তাই এক মুহূৰ্তৰ বাবে আচৰিত হৈ পৰিল, ৰিতুক মাত দিম বুলি ভাবি ভাবিও তাই নোৱাৰিলে। দুচকু মোহাৰি মোহাৰি খৰকৈ খোজ দি তাই ওলাই গুচি আহিল। বসন্তয়ো উপায়হীন হৈ মাকক হাজাৰ বাৰ প্ৰশ্ন কৰিছে যদিও একো উত্তৰ পোৱা নাই। কেৱল মাকৰ মুখত শুনিবলৈ পাইছে সেই অফিচাৰজনে গোৱা মন পৰশা গীতৰ কলিটো।

- “তোমাৰ কথা ভাবিলেই জানা
জোনাক ...

...

ৰঙা ৰঙা কলি মেলে।”

অপমানত দগ্ধ দেউতাকে মদৰ
নিচাত মাতাল হৈ থাকিবলৈ লৈছিল।
সমাজৰ ককৰ্থনা সহিব নোৱাৰি
হত্যা কৰিব খুজিছিল জীয়েকক।

পোহৰৰ প্ৰতিচ্ছবি

প্ৰতীক্ষা দিহিঙ্গীয়া

স্নাতক তৃতীয় বাণাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

“বাইদেউ, সোমাব পাৰোঁনে?”

বহাৰ পৰা মূৰ তুলি চালে IPS
বাগিনী বৰুৱাই। ৫০-৬০ বছৰীয়া এজন
ব্যক্তিয়ে দুৱাৰখন সামান্য খুলি মুখখন
ভিতৰলৈ সোমোৱাই ভুমুকি মাৰি
চাইছে। তেওঁ মূৰটো জোকাৰি
ভিতৰলৈ আহিবলৈ ক’লে
মানুহজনক। তেওঁ আহি সন্মুখত
ব’লহি। বাগিনীয়ে মানুহজনক
দেখা পাই ভালকৈ লক্ষ্য কৰিলে
তেওঁৰ দেউতাকৰ বয়সো চাগে
এতিয়া পঞ্চাছৰ ঘৰত। মানুহজনৰ
চেহেৰাটোৰ দেউতাকৰ চেহেৰাৰ লগত
কিছু সামঞ্জস্যতা আছে। ৮ বছৰৰ আগতেই
জীৱনৰ দৃশ্যপটৰ পৰা আঁতৰি যোৱা ছবিখন তেওঁ
মনৰ পৰা বাৰে বাৰে আঁতৰোৱাৰ চেষ্টা কৰিও নোৱাৰিলে।
অৱহেলা, অৱজ্ঞা, ঘৃণাৰে জৰ্জৰিত এখন মুখ। হ’লেও এই
মুখখন চকুৰ আগৰ পৰা তেওঁ কেতিয়াও আঁতৰাব
নোৱাৰিলে। আৰু সন্তৰো নহয় কেতিয়াও। বিবহৰ দাবানল
জ্বলোৱা মুখবোৰেই যেতিয়া তেওঁ পাহৰিব পৰা নাই তেন্তে
সেইজনটো তেওঁৰ নিজৰ দেউতাক।

ঃ বাইদেউ...

ঃ অ’, হয় কওকচোন..

হঠাৎ দিয়া মাতষাৰত বাগিনীৰ ক্ষণিকৰ তন্ময়তা
ভংগ হৈ পৰিল।

ঃ আপোনাক লগ পাবলৈকে বহুত সময়ৰ পৰা বাহিৰত
ৰৈ আছিলোঁ। আপুনি ব্যস্ত থকাৰ কথা ক’লে। সেইবাবে
অহা নাছিলোঁ।

ଃ হয়, কওকচোন কিয় লগ কৰিব খুজিছিল..

ଃ বাইদেউ, এতিয়া মাত্ৰ আপুনিযে আমাৰ একমাত্ৰ ভৰসা।
আমাক ৰক্ষা কৰক বাইদেউ।

মানুহজন একপ্ৰকাৰ অধৈৰ্য হৈ পৰিছে। তেওঁৰ
কথাৰ সুৰত কঠোৰতা অথচ ভাগি পৰাৰ সুৰ স্পষ্ট।

ଃ ৰ'বচোন। আপুনি অধৈৰ্য নহ'ব। বহি লওকচোন আগতে।
তাৰ পাছত ক'ব যি ক'বলগীয়া আছে।

কাষৰ চকীখন টানি মানুহজন বহিলে। মানুহজনলৈ
তেওঁ পানীৰ গিলাচটো আগবঢ়াই দিলে। পানী অলপ
খোৰাৰ পাছত তেওঁক অলপ শান্ত হোৱা যেন অনুভৱ হ'ল।

ଃ এতিয়া কওক মই আপোনাক কেনেকৈ সহায় কৰিব
পাৰোঁ?

ଃ বাইদেউ আমাৰ একমাত্ৰ ছোৱালী জুহী। আজি দুদিনমান
আগতে কলেজৰ পৰা আহোঁতে মাজবাটতে পাষণ্ড
কেইটামানে ধৰি লৈ সমাজৰ চকুত ধৰ্ষিতা সজালে।
বাইদেউ, হাজাৰে হাজাৰ কওক, কিন্তু আমি মাক-বাপেকহালে
জানো তাই কেনেকুৱা। সমাজৰ চকুত তাই চৰিত্ৰহীনা হ'ব
পাৰে, কিন্তু আইনৰ চকুত নিশ্চয় নহয়। ক'লেনো কি হ'ব;
পুলিচৰ ওচৰলৈ গ'লোঁ, FIR লিখোৱালে, কিন্তু কৰা হ'লে
নাই একো। অৱশেষত উপায় নাপায় আপোনাৰ কাষ
চাপিলোঁ। মই জানো আপুনি আমাক সহায় কৰিব। সমাজৰ
ককৰ্থনাত ছোৱালীজনীয়ে আত্মহত্যাৰ দৰে নিৰ্মম পন্থাও
বাছি ল'ব খুজিছিল। আমি বাৰু চকুৰ আগতে সন্তানৰ এনে
অৱস্থা কেনেকৈ চাই থাকোঁ। আমাক সহায় কৰক বাইদেউ।
সহায় কৰক আমাক।

ଃ আপোনাৰ ছোৱালীজনীক মই ন্যায় দিয়াম। আশ্বাস
দিছোঁ মই আপোনাক। এতিয়া যাওক। যত্ন ল'ব নিজৰ
লগতে আপোনাৰ পৰিয়ালৰো।

ଃ ঠিক আছে বাইদেউ। আহিলোঁ। ভগৱানে আপোনাক
সদায় সুখত ৰাখক।

ଃ ভাল বাৰু

মানুহজন কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গ'ল। তেওঁ
যোৱাৰ ফালে একান্তমনে চাই ৰ'ল ৰাগিনী বৰুৱাই। এৰা

...। কাহিনীটো একেই। পাৰ্থক্য মাথো চৰিত্ৰৰ আজি জুহীৰ
দেউতাকে তাইৰ ন্যায়ৰ বাবে তেওঁৰ কাষ চাপিছে। আৰু
৮ বছৰৰ আগতে সেই একেই কাহিনীৰ সূত্ৰপাতৰ অন্তত
তেওঁক দেউতাকে জোৰ কৰি বিয়াত বহুৱাইছিল। তাকো
সম্ভৱ হৈছিল মাকৰ অসহনীয় যন্ত্ৰণা সহনৰ পাছত।

ৰাগিনী বৰুৱাও এটা সময়ত মাক-দেউতাকৰ
একমাত্ৰ আদৰৰ জীয়েক আছিল। স্নাতক বৰ্ষত মেধাৱী
পৰিচয়েৰে সকলোৰে বাবে মৰমৰ আছিল তেওঁ। কিন্তু
বাটত লগৰ ছোৱালীক জোকোৱা পাষণ্ড কেইটাৰ
লগত মুখ পাতি লোৱাৰ বাবেই মাত্ৰ তেওঁ বন্ধ কোঠাৰ
চিকাৰ হ'বলগীয়া হৈছিল। তাৰ পাছতেই হৈছিল ধ্বংসৰ
আখৰা। সকলোৰে প্ৰিয় ছোৱালীজনী সকলোৰে চকুত
চৰিত্ৰহীনা হৈ পৰিছিল। বুজিছিল যদি একমাত্ৰ মাকে।
কিন্তু অকলশৰীয়া মানুহগৰাকীয়েনো কাক কিমান বুজনি
দিব। হাৰি গৈছিল এসময়ত। অপমানত দগ্ধ দেউতাকে
মদৰ নিচাত মাতাল হৈ থাকিবলৈ লৈছিল। সমাজৰ
ককৰ্থনা সহিব নোৱাৰি হত্যা কৰিব খুজিছিল জীয়েকক।
মাকৰ অনুনয়-বিনয়ৰ শেষত বয়সত ডাঙৰ এজন মানুহলৈ
জীয়েকক বিয়া দি উলিয়াই দিছিল আৰু দায়িত্ব
সামৰিছিল।

কথাত কয় নহয়, সকলো পুৰুষ একে নহয়।
ভুল অৱশ্যে দেউতাকৰো নাছিল। তেওঁক ভুল সজাইছিল
পৰিস্থিতিয়ে। কিন্তু তেওঁৰ স্বামীয়ে সকলো জানিও
তেওঁক সপোন দেখিবলৈ শিকাইছিল। যাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত
আজিৰ ৰাগিনী বৰুৱাই নিজৰ দৰে হাজাৰজনী ধৰ্ষিতাক
আশ্ৰয় দিছে, ন্যায় দিছে। নিজে আন্ধাৰ ফালি অহা
ছোৱালীজনী আজি হাজাৰজনৰ পোহৰৰ উৎস। ৰাগিনী
বৰুৱাৰ মাকৰ শৰীৰত জীয়েকৰ নামত সহ্য আঘাতৰ দাগ
এতিয়াও স্পষ্ট। নিজে জুইত জ্বলি জীয়েকক সফলতাৰ
শিখৰত আজিও ৰাখিছে। এই ৰাগিনী বৰুৱাই জুহীক
নিশ্চয় ন্যায় দিব লগতে আন দহজনী জুহীকো মাকৰ
দৰে পোহৰৰ বাট দেখুৱাব। নাৰী সাহসী, নাৰী সৃষ্টিৰ
সন্ধানী।

মাকে বহুত কৰিছে সিহঁতৰ বাবে। তেজক পানী কৰি কাম কৰিছে।
সিহঁতক খুঁটি খাব পৰা কৰিছে। দেউতাকৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিবলৈ
দিয়া নাই কোনোদিনে। তাৰ মনত আছে কেনেকৈ মাকে ক'ৰবাত
কিবা ভাল খোৱা বস্তু পালে নিজে নাখায় সিহঁতলৈ সামৰিছিল।

কুকুহাৰ দৰে

মনময়ুৰী শইকীয়া

স্নাতক তৃতীয় বাণাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

‘মা, মোৰ ভোক লাগিছে। কিবা এটা দে, খাই
সোনকালে ওলাই যাওঁ। ১০ বজাত পাবগৈ লাগিব।’
কথাকেইটা কৈ ৰবীনে কয়লাৰ ইন্ধি দিয়া চাৰ্টটো পিন্ধি
বুটাম কেইটা মাৰি ল’লে। চোলাটোত পুৰণিৰ ৰং
লাগিছে। হ’ব, হাতলৈ কিবা এটা আহিলে এই
চোলাটো সলাব পৰা যাব। ‘ভাত বাঢ়িলো’,
মাকৰ মাতত ভাৱনাৰ পৃথিৱীক এৰি সি
বাস্তৱ পালেহি। খকাখুন্দাকৈ ভাত কেইটা
নাকে-কাণে গিলি সি দেউতাকৰ পুৰণি
ফটোখনত সেৱা জনাই মাকৰ দুভৰি চুই
ওলাই গ’ল।

ৰাস্তাত যাওঁতে সি ভাবি গ’ল কেনেকৈ যদি
কামটো হাতলৈ আহে সি কিমান কি যে কৰিব পাৰিব।
ঘৰৰ অৱস্থাই তাক বেছি পঢ়া-শুনা কৰিবলৈ নিদিলে।
সময়ত ভালদৰে চিকিৎসা কৰাব নোৱৰাৰ বাবে
দেউতাকৰ অকাল মৃত্যু ঘটিল। দুজনী বায়েক আৰু
তাৰ দায়িত্ব মাকে অকলেই সামৰিব লগা হ’ল।
ডাঙৰজনী বায়েকক বিয়া দি উলিয়াই দিয়াৰ সময়ত
সাঁচতীয়া গোটেই কেইটা টকা পানী হ’ল। যৌতুকৰ
নামত মানুহবোৰৰ ইমান খঁক কিয় সি বুজি নাপায়।
গিৰীয়েক আৰু শাহুৱেকৰ অত্যাচাৰত বায়েকজনী দুবছৰৰ
পিছতে কোলাত ছমহীয়া পানীকেঁচুৱাটো লৈ উভতি
আছিল একেবাৰে। সৰুজনী বায়েক সৰুৰে পৰাই আঁজলী।
মাকো লাহে লাহে কাম কৰিব নোৱাৰা হৈ আহিছে। গতিকে

ৰবীনেই

ঘৰখনৰ বাবে একমাত্ৰ

আশা। কিন্তু সি কৰিব কিঙ্গঙ্গ যিখিনি

মাটি-বাৰী আছিলে সকলো বায়েক আৰু দেউতাকৰ
লগতে বন্ধকত থ’বলগীয়া হ’ল। এতিয়া মাত্ৰ আছেগৈ ঘৰৰ
ভেঁটিটো আৰু এবিঘা খেতি মাটি। ঘৰৰ ধানেৰে বছৰটো
যেনে-তেনে আঁতেগৈ। ঘৰৰ সৰু বাৰীখনতে যিকেইটা
বতৰত শাক-পাচলিৰ খেতি কৰিব পাৰে তাকে কৰে। তাৰে
টুক-টুককৈ চলিবলৈ হয়গৈ। কিন্তু যোৱাবাৰ খেতি বেয়া
হ’ল, সেয়ে এই বছৰ চলিবলৈ বৰ কষ্ট হৈছে। গাঁৱতনো

আছে কেইঘৰ অৰহাসম্পন্ন মানুহ। সৰেই পেটে-ভাতে খাই আছে। কিবা এটা সহায় বিচাৰিবলৈও নিজৰেই দুখ লাগে। থকা কেইঘৰে পইচা ধাৰলৈ দিলেও ঘূৰাই দিওঁতে দুদিন পলম হ'লেই খেঙেখেঙায়। গতিকে ৰবীনে ওচৰৰ গাঁওকেইখন আৰু নিজৰ বাৰীৰ শাক-পাচলি দুটামান গোটাই সাপ্তাহিক বজাৰত বিক্ৰী কৰে। তাৰে যি কেই টকা লাভ হয়, তাৰো ভাগ শাক-পাচলিৰ গিৰিহঁতক দিবলগীয়া হয়।

হঠাৎ গাড়ী এখনৰ শব্দত তাৰ ভাৱনাত যতি পৰিল। চহৰলৈ যোৱা বাছখন বৈ আছে। সি ল'ৰালৰিকৈ বাছখনত উঠিল। এখন খালী আসন পাই তাতে সি নিজৰ গা এৰি দিলে। বাছখন চলাৰ লগে লগে ভাগৰে তাক হেঁচা মাৰি ধৰিলে, ভাত ঘুমতি। বাছখন গন্তব্য স্থান পালতহে তাৰ চকু মেল খালে। সি এইবাৰ নিজৰ গন্তব্য স্থানলৈ খৰখেদাকৈ খোজ ল'লে। ছাৰ আৰু বাইদেউ খুব ভাল। তেওঁলোকে ৰবীনক দেখিয়ে ড্ৰাইভাৰৰ চাকৰিটো দিয়াৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। তাৰ কাম মাত্ৰ এটাই - ছাৰক অফিচলৈ অনা-নিয়া কৰা। দৰমহাও মাহিলী দিব দহ হাজাৰকৈ। সি ভবাতকৈ বহুত বেছি। গাঁৱৰ পৰা অহা-যোৱা কৰিবলৈ অসুবিধা হ'ব বাবে সৰুকৈ ৰুম এটাও চাই দিয়াৰ কথা ক'লে তেওঁলোকে। পিছদিনাৰ পৰা সি কামত যোগদান দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে ঘৰমুৱা হ'ল।

চাকৰিটো হ'লত সি সৰগখন হাততে পোৱাৰ দৰে অনুভৱ কৰিলে। এতিয়া অন্ততঃ সি নিজক বেকাৰ বুলি চিনাকি দিব নালাগে। মাক আৰু ভনীয়েকহঁতৰ শুকান মুখবোৰ চাই সি নিশা আৰু চকুপানী টুকিবলগীয়া নহ'ব। মাকে বহুত কৰিছে সিহঁতৰ বাবে। তেজক পানী কৰি কাম কৰিছে। সিহঁতক খুঁটি খাব পৰা কৰিছে। দেউতাকৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিবলৈ দিয়া নাই কোনোদিনে। তাৰ মনত আছে কেনেকৈ মাকে ক'ৰবাত কিবা ভাল খোৱা বস্তু পালে নিজে নাখায় সিহঁতলৈ সামৰিছিল। দোকানত বস্তু বান্ধিবলৈ দোকানীক দিবলৈ কোনোৱে পেলাই থোৱা পুৰণা কিতাপ ক'ৰবাত পালে সিহঁতলৈ বুটলি লৈ আনিছিল। বহুত বেছি পঢ়াব নোৱাৰিলেও মানুহ কৰাত কোনো কৃপণালি নকৰিলে মাকে, যাৰ বাবে সিহঁতে অভাৱতো স্বভাৱ নষ্ট নোহোৱাকৈ

খাটি খোৱা মানুহ হৈ জীয়াই আছে। বায়েকৰ সৰু কেঁচুৱাটোৱেও তাক 'মামা, মামা' বুলি মাতিবলৈ লৈছে। তাৰ থুনুক-থানাক মাততে ঘৰখন ভৰি থাকে। তাৰ প্ৰতিও সি এতিয়া দেউতাকৰ দায়িত্ব পালন কৰিব লাগিব।

বাছ ষ্টপেজত বাছ অহালৈ অপেক্ষা কৰি ৰবীনে চাহ একাপ হাতত তুলি ল'লে। গৰম চাহকাপৰ ধোঁৱাৰ কুণ্ডলীৰ লগত তাৰ মন উৰি গ'ল অন্য এখন আকাশলৈ। সেই আকাশৰ নাম সন্ধ্যা। সি সন্ধ্যাক দিয়া প্ৰতিশ্ৰুতিবোৰ পূৰাব লাগিবই। তাতকৈ বহু বেছি শিক্ষা-দীক্ষা থকা এজনী ছোৱালী হৈয়ো তাৰ প্ৰতি তাইৰ মৰম আৰু সন্মান আছে। এই কথাটোৱে তাক কেতিয়াবা বৰ লাজ দিয়ে। কিন্তু তাই সাঁচ। তাই তাক প্ৰায়ে কয়, 'মানুহক কাৰ্যই পৰিমাপ কৰে, টকাই নহয়।' তাৰ বাবে বহুত অপেক্ষা কৰিছে তাই। ভেংগাৰ স্কুলখনত কেইটানো টকা পায় তাই। তাৰেই তাই কেতিয়াবা এটকা-দুটকা জোৰ কৰি দিয়ে। এই কথাটো সি বেয়া পায়। অনুকম্পা দেখুৱাইছে বুলি তাৰ ভয় হয়। তাৰ মনৰ ভাৱ বুজি হাঁহি এটা মাৰি তাই কয়, 'বেয়া পাইছা যদি হাতলৈ টকা আহিলে উভতাই দিবা।' এই কথাবোৰে তাক হাৰি যাবলৈ নিদিয়ে। বহুত কিবাকিবি কৰিবলৈ আছে তাৰ - তাৰ মাক, বায়েক আৰু ভনীয়েকৰ বাবে, সন্ধ্যাৰ বাবে।

মুহূৰ্ততে চহৰখনৰ বাতাবৰণ সলনি হৈ গ'ল। মাত্ৰ পাঁচ মিনিট আগত চঞ্চলা গাভৰু হৈ থকা চহৰখনত এতিয়া মৰিশালীৰ শীতল নীৰৱতা। এটা প্ৰকাণ্ড শব্দ, তাৰ পিছত চকুৰে মনিব পৰালৈকে কেৱল ধোঁৱা আৰু ধোঁৱা। অত-তত কেঁচা মাংসপিণ্ড আৰু শিলৰো হৃদয় কঁপি উঠা মৃত্যুকাতৰ আৰ্তনাদ। ৰবীনৰো দুচকুৰ সমুখত ধূলিত অঁকা ছবি হৈ ভাঁহি থাকিল মাকৰ সৰল মুখখন, বায়েকৰ সজল চকুহাল, ভনীয়েকৰ ভেলেঙা হাঁহিটো, সন্ধ্যাৰ সৰল হাঁহিটো। বহুত দূৰণিৰ পৰা বায়েকৰ কোলাৰ কেঁচুৱাটোৱে তাক মাতিছে, 'মামা, মামা....' প্ৰচণ্ড বিষৰ মাজতো সি স্পষ্টকৈ দেখিছে ... দেউতাক আকাশৰ পৰা নামি আহিছে আৰু তাক আলফুলে হাত বুলাই দিছে তাৰ সমস্ত যন্ত্ৰণা নোহোৱা হৈ পৰিছে লাহে লাহে তাৰ মুখত বিয়পি গ'ল এটি প্ৰাপ্তিৰ হাঁহি... ধীৰে ধীৰে....।

এগৰাকী ধৰ্ষিতাৰ ডায়েৰীৰ পৰা

ত্ৰিবেনী বৰুৱা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

(এইখন সমাজত এজনী পেছাদাৰী বৈশ্যাক আগ স্থান দিয়া হয় কিন্তু এজনী ছোৱালীৰ লগত তাইৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে অন্য এজনে যৌন সম্পর্ক স্থাপন কৰিলে সেই কাপুৰুষে শাস্তি পাওঁক বা নাপাওঁক কিন্তু ছোৱালীজনীৰ জীৱনলৈ অন্ধকাৰ নমাই অনাত এই সমাজে সম্পূৰ্ণ সহযোগ কৰে।)

“সকলোকে নমস্কাৰ, মই এজনী ‘ধৰ্ষিতা’। আপোনালোকে আজি মোক এগৰাকী মেধাৱী ছাত্ৰী হিচাপে চিনাকি দিয়াইছে যদিও মোৰ প্ৰথম পৰিচয় হ’ল- ‘মই এজনী ধৰ্ষিতা, অ’ মই এজনী ধৰ্ষিতা। ‘ধৰ্ষিতা’ শব্দটো শুনি চাগে আপোনালোকৰ মাজৰে বহুতৰ ভ্ৰূ কঁচ খাই গৈছে।” -এইয়া আছিল আজিৰ সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠানত মোৰ বক্তৃতাৰ আৰম্ভণি। ময়ো অন্যৰ দৰেই তেজ-মঙহৰ মানুহ মোৰো আবেগ অনুভূতি আছে, ময়ো মনত দুখ পাওঁ কষ্ট পাওঁ, মোৰো এটি জীৱন আছে। যোৱা তিনিটা বছৰে মই পাৰ কৰি অহা দিনবোৰৰ কথা অলপ শুনকচোন —

তেতিয়া মই দশম শ্ৰেণীত মোৰ সপোন দেখাৰ দিন। মা-দেউতাৰ বাহিৰেও অন্য কাৰোবাৰ মৰমত জী উঠিবৰ মন গৈছিল আৰু এদিন তেনেকুৱা এজন বিচাৰি পাইছিলোঁ। তেওঁ মোতকৈ প্ৰায় দুই-তিনি বছৰ ডাঙৰ আছিল আৰু আমাৰ স্কুলৰ ওচৰতে থকা কলেজ এখনত

পঢ়িছিল। তেতিয়ালৈ মোক ঘৰৰ পৰা ফোন দিয়া নাছিল সেয়ে তেওঁ মোক প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ চিঠিৰ জৰিয়তেই দিছিল। পাছলৈয়ো আমাৰ কথা বতৰা চিঠিৰ জৰিয়তেই হৈছিল আৰু স্কুলৰ পৰা ঘৰলৈ আহোঁতে দুইজন প্ৰায় লগতেই আহিছিলোঁ কিয়নো তেওঁৰ ঘৰ আমাৰ ঘৰলৈ যোৱা ৰাস্তাবেই যায়। মই প্ৰায় সকলো কথাই তেওঁৰ আগত কবলৈ ধৰিছিলোঁ। কেতিয়াবা ঘৰত কিবা কাৰণত গালি দিলে যেন তেওঁৰ ওচৰলৈকে গুচি যাম এনে লাগিছিল। এদিন ঘৰত কোনো নথকা গম পাই তেওঁ কিবা বাহানা কৰি স্কুলৰ পৰা আহোঁতে আমাৰ ঘৰত সোমাইছিল। ভয়ো লাগিছিল। তেওঁৰ ব্যৱহাৰবোৰত সেইদিনা কিছুমান পৰিবৰ্তন দেখিবলৈ পাইছিলোঁ যিবোৰ নেকি মোৰ ভাল লগা নাছিল। মই তেওঁৰ পৰা দূৰে দূৰে থাকিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ যদিও তেওঁ মোৰ কাষলৈ আহিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। পৰিস্থিতিবোৰ ভাল নলগা দেখি মই তেওঁক ঘৰৰ পৰা ওলাই যাবলৈ কৈছিলোঁ। এনে লাগিবলৈ আৰম্ভ হৈছিল যেন মই অন্তৰ দিয়া মানুহজন এইজন নহয়। বাহিৰলৈ ওলাই যাবলৈ লৈ হঠাৎ সি দুৱাৰখন বন্ধ কৰি মোক হাতত ধৰি টানি ভিতৰলৈ লৈ গৈছিল আৰু মুখখন সোপা মাৰি ধৰি....। মই তেতিয়াই উপলব্ধি কৰিলোঁ যে মই মানুহ চিনি পোৱাত কিমান ডাঙৰ ভুল কৰিলোঁ।

আজি আপোনালোকৰ আদৰ-সম্ভাষণত মই অত্যন্ত আনন্দিত। আপোনালোকৰ হয়তো মনত আছে আজি তিনিবছৰৰ আগতে মোক এজন ল'ৰাই ধৰ্ষণ কৰিছিল যি আজিও মুকলি আকাশৰ তলত নিৰ্দোষীৰ দৰে কোনো অপৰাধবোধ নোহোৱাকৈ ঘূৰি ফুৰিছে। তাৰ বাবেই মোক এই সমাজে লেই লেই - ছেই ছেই কৰিছিল। মই মোৰ জীৱনৰ বহুতো মূল্যবান সময় লগতে মোৰ জীৱনৰ ৰং হেৰুৱাইছিলোঁ।

মই চিঞৰি চিঞৰি কান্দি থাকোঁতেই মা-দেউতা আহি পালেহি। দেউতাই মোৰ চিঞৰ শুনি দুৱাৰখন জোৰকৈ ঠেলি খুলি ভিতৰলৈ আহিল তেনেতে সি পাছফালৰ পৰা ওলাই পলাল। মায়ে মই একো নোকোৱা দেখি সকলো বুজি পালে। দেউতাই খঙতে দাখন লৈ তাক খেদি গৈছিল যদিও তাক নাপালেগৈ। চিঞৰ বাখৰ শুনি ওচৰৰ মানুহ বোৰ লাহেকৈ গোট খাইছিল যদিও দুজনমানেহে আহি দেউতাৰ লগত কথা পাতিছিলহি।

সেইদিনাৰ পৰাই মই সমাজত এটা নতুন চিনাকি পাইছিলোঁ এজনী ধৰ্ষিতা হিচাপে। পাছদিনা মা-দেউতাই কথা পাতি থানাত এখন এজাহাৰ দিছিল। ময়ো লগত গৈছিলো। যাওঁতে বাটত মানুহবোৰে বৈ বৈ বৰ বেলেগ দৃষ্টিৰে চাইছিল। দেউতাই ক'লে এইবোৰ ধ্যান নিদিবি। পুলিচ আহিছিল যদিও তাক নাপালে। সি পলাল। তাৰ মাক-দেউতাকে আকৌ নিজৰ ল'ৰাৰ কথা নকৈ মোৰ মা-দেউতাক কৈছিল — “ছোৱালী শাসন কৰিব নাজানে। মোৰ ল'ৰাক দোষ দি কি লাভ।” এনেতে উপলব্ধি হ'ল যে সি আজি এনেকুৱা দুঃসাহস কৰিছে তাৰ আঁৰত তাৰ মাক-দেউতাকৰ ভুল আছে। কিয়নো এনেকুৱা এটা অপৰাধ কৰাৰ পাছতো নিজৰ ল'ৰাক নিৰ্দোষী বুলি কোৱা মাতৃ-পিতৃ কেনেকুৱা হ'ব পাৰে। তাৰ ভনীয়েকো আমাৰ স্কুলতে পঢ়িছিল। ঘটনাটোৰ পাছত মই বহুত দিন স্কুলে যোৱা নাছিলোঁ। এদিন বহুত সাহস কৰি গৈছিলো যদিও কিছুমানৰ মুখত কোৱা শুনিবলৈ পালো- “এইজনী স্কুল গৈছে যেতিয়া গোটেই ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ বৰবাদ হ'ব আৰু।” লগৰ বিলাকেও লগত থাকিবলৈ সংকোচ কৰিছিল আৰু সিহঁতৰ মাক-দেউতাকেও সিহঁতক মোৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ কৈছিল। আগতে ছাৰ-বাইদেউসকলে যেনেকৈ গুৰুত্ব দিছিল তেতিয়া নিদিয়া হ'ল। এনে অনুভৱ হৈছিল যেন তেওঁলোকে মই স্কুল নগ'লেও ভালৈই পাব চাগে। ঘৰটো মা-দেউতা, ভাইটি ভণ্টিহঁতেও ভালকৈ মাত-বোল

কৰা নাছিল। তথাপিও সাহস কৰি এসপ্তাহ মান স্কুললৈ গ'লোঁ কিন্তু তাৰ পাছৰ পৰা যাব নোৱাৰা হ'লোঁ। মই একেবাৰে ভাঙি পৰিছিলোঁ। অলপ ওলাই গ'লেই মানুহৰ অসহ্যকৰ দৃষ্টিবাণ। উঠি অহা ল'ৰাবোৰৰ অশ্লীল ইংগিত বোৰ মোৰ সহ্যৰ বাহিৰত আছিল। কাৰো চকুলৈ চাবলৈও মোৰ সাহস নোহোৱা হৈছিল। দিনে ৰাতিয়ে কেৱল ৰুমটোতে সোমাই থাকিবলৈ লৈছিলোঁ। ঘৰৰ মানুহবোৰেও এটা আৱৰ্জনাৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ধৰিছিল। মোৰ HSLC পৰীক্ষাও ওচৰ চাপিছিল। যদিও মোৰ মানসিক অৱস্থা ভাল নাছিল তথাপিও যেনে তেনে পৰীক্ষা দিবলৈ সাহসকণ গোটাই ঘৰতে পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। পৰীক্ষা শেষ হ'ল। পৰীক্ষা দি থকা অৱস্থাতো বহুতৰ নানা ধৰণৰ অসহ্যকৰ কথা শুনিবলৈ পাইছিলোঁ। লাহেকৈ ৰিজাল্ট ওলাল। মই যেনে তেনে 3rd Division পাই পাছ কৰিলোঁ। সময় যদিও পাৰ হৈছিল কিন্তু মানুহৰ চিন্তা ধাৰা আৰু লগতে মোৰ মানসিক অৱস্থাৰ কোনো পৰিৱৰ্তন হোৱা নাছিল। সেই ভয় লগা দিনটোৰ পাছৰ পৰা সময় মোৰ বাবে একেই আছে।

মোৰ এনে অৱস্থা সহ্য নোহোৱাৰ বাবে খঙতে ভাইটিয়ে এদিন দেউতাক ক'লে — “বাক ক'বলৈ পঠাই নিদিয় কিয়? ইয়াৰ মানুহে তাইক জীয়াই থাকিবলৈ নিদিব। এনেকৈ অকল ঘৰতে সোমাই থাকিলে তাই মানুহ হৈ নাথাকিব।” সেইদিনা বুজিব পৰিলোঁ যে ভাইটি ভণ্টিয়ে মোক বেয়া পাই মোৰ লগত কথা পতা বন্ধ কৰা নাছিল বৰঞ্চ দুখতহে পতা নাছিল। এনে লাগিছিল যেন অতীতলৈ গৈ মই কৰা ভুলৰ শুধৰণি কৰি ল'ম। মাহঁতে কথা পাতি মোক দূৰ সম্পৰ্কীয় মাহীৰ ঘৰলৈ পঠিয়াই দিলে। তাত মোৰ ঘটনাটোৰ বিষয়ে কোনোও গম পোৱা নাছিল। তাতে মই নতুন কলেজত নামভৰ্তি কৰিলোঁ। ঘৰৰ পৰা আঁতৰি আহি বৰ দুখ লাগিছিল। পুৰণি কথাবোৰে অহৰহ মনত খুন্দিয়াই থাকে। মই প্ৰায় অনুভূতিহীন হৈ পৰিছিলোঁ।

দেউতাই মোৰ পঢ়া শুনাকে ধৰি বাকী খৰচবোৰ পঠাই থাকে।

যেনে তেনে 1st year গ'ল। ৰিজাল্ট মোটামুটি ঠিকেই আছিল। 2nd yearৰ ফাইনেল পৰীক্ষাৰ আগে আগে এদিন ভাইটি মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু মোক কৈছিল – বা এইয়াই তোৰ ভুলৰ শুধৰণিৰ সময়। ভালকৈ পঢ়া-শুনাত মন দে। পৰীক্ষা ভালকৈ দে আৰু সকলোৰে মুখ বন্ধ কৰি দে।” তাৰ কথা শুনি মোৰ চকুলোঁ বৈ আহিছিল। সি মোতকৈ দুবছৰ সৰু যদিও আজি যেন বহুত ডাঙৰ হৈ গ'ল। পৰীক্ষা দিলোঁ। ৰিজাল্টৰ দিন আহিল। মই মাহীৰ ঘৰতেই। ৰিজাল্ট ভাল হৈছিল 94% পাই মই পাছ কৰিছিলোঁ। মা-দেউতা ভাইটি-ভগ্নি সকলো মাহীৰ ঘৰ পালেগৈ। ঘৰলৈ আহিবলৈ ওলালোঁ প্ৰায় দুবছৰৰো অধিক দিনৰ পাছত।

ঘৰলৈ আহিলোঁ। মোৰ বাবে অঞ্চলৰ সকলো গৌৰৱাষিত। যিবোৰ মানুহে মোক এদিন দেখিব নোৱাৰা হৈছিল আজি তেওঁলোকৰ কি আদৰ। মোৰ মনটো বিদ্রোহী হৈ উঠিছিল, ভাইটিৰো বৰ খং উঠিছিল। মই মাত্ৰ মানুহবোৰৰ সলনি হোৱা বেহ-ৰূপ চাই আছিলোঁ। তিনিদিনৰ পাছত অনুষ্ঠিত কৰিবলগা সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠানলৈ মোক নিমন্ত্ৰণ দিলে। সেই ঘটনাৰ পাছৰ পৰা প্ৰথমবাৰলৈ মই মুখ খুলিবলৈ সাজু।

আজি সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠানত মোৰ বক্তব্যৰ আৰম্ভণি আছিল যি মই প্ৰথমেই লিখিছোঁ। মোৰ বক্তব্য মই লাহে লাহে আৰম্ভ কৰি গ'লোঁ “আজি আপোনালোকৰ আদৰ-সম্ভাষণত মই অত্যন্ত আনন্দিত। আপোনালোকৰ হয়তো মনত আছে আজি তিনিবছৰৰ আগতে মোক এজন ল'ৰাই ধৰ্ষণ কৰিছিল যি আজিও মুকলি আকাশৰ তলত নিৰ্দোষীৰ দৰে কোনো অপৰাধবোধ নোহোৱাকৈ ঘূৰি ফুৰিছে। তাৰ

বাবেই মোক এই সমাজে লেই লেই – ছেই ছেই কৰিছিল। মই মোৰ জীৱনৰ বহুতো মূল্যবান সময় লগতে মোৰ জীৱনৰ ৰং হেৰুৱাইছিলোঁ। বহুত কম বয়সতেই এই সমাজৰ পৰা ঠেকা খাই খাই নানা অভিজ্ঞতাৰে অভিজ্ঞ হৈ পৰিছিলো। এইখন সমাজত এজনী পেছাদাৰী বৈশ্যাক আগ স্থান দিয়া হয় কিন্তু এজনী ছোৱালীৰ লগত তাইৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে অন্য এজনে যৌন সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিলে সেই কাপুৰুষে শাস্তি পাওঁক বা নাপাওঁক কিন্তু ছোৱালীজনীৰ জীৱনলৈ অন্ধকাৰ নমাই অনাত এই সমাজে সম্পূৰ্ণ সহযোগ কৰে। আজি মই মোৰ জীৱনৰ অন্ধকাৰখিনি আঁতৰাব পৰিছোঁ কেৱল আপোনালোকৰ প্ৰতি মোৰ মনত থকা ঘৃণাৰ বাবে। কি পৰিস্থিতিৰ মাজেৰে এজনী ছোৱালী ধৰ্ষিতা হয় সেয়া অনুধাৱন নকৰাকৈ তাইক জীয়াই জীয়াই মৃত্যুৰ মুখলৈ ঠেলি দিয়ে কিয়? যেতিয়া এজনী ছোৱালীৰ অনিচ্ছাকৃতভাৱে তাইৰ সন্তান অন্যই কাঢ়ি লয় তেতিয়া তাইৰ মানসিক স্থিতিৰ কথা অলপ হলেও বুজিবলৈ চেষ্টা কৰি পাইছে নে? আজি মই সুখী যে মই নিজৰ জীৱনটো পুনৰ পোহৰাই তুলিব পাৰিছোঁ কিন্তু মই কেতিয়াও পাহৰি নাযাওঁ যে মই এজনী ধৰ্ষিতা।” বক্তব্য শেষ হ'ল। বেলিটোও পশ্চিমৰ দিশে হাত বাউল দি গুছি গ'ল।

পুনৰ কালিলৈ ন-কৈ ওলোৱা সূৰ্য্যৰ কিৰণত ধৰ্ষণকাৰী দানৱজনে চিগাৰেটৰ ধোঁৱাত নিজক বিলীন কৰি মোৰ সন্মুখেৰেই অকণো সংকোচ নকৰাকৈয়ে পাৰ হৈ যাব।

(এগৰাকী ধৰ্ষিতাও আমাৰ দৰেই তেজ মঙহৰ মানুহ। এগৰাকী ধৰ্ষিতাক ঘৃণা কৰাতকৈ ধৰ্ষণকাৰীকহে ঘৃণা কৰক। এগৰাকী ধৰ্ষিতাক সমালোচনা কৰাতকৈ ধৰ্ষণ কৰাজনকহে শাস্তি দিয়াওক।)

যন্ত্ৰণা আত্মাৰ বিনাশ নহয়
জুয়ে যেনেকৈ জিভাৰে চেলেকি
জিলিকাই তোলে সোণক
আত্মাও পুৰি জিলিকি উঠে
যন্ত্ৰণাৰ জুই শিখাত।

হেৰা ঠিকনা

✍️ প্রকৃতি কলিতা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

কোনো দেশৰ ৰজাৰ নহয় কাহিনী এয়া, এয়া হৈছে সেই দেশৰ কাহিনী, যি দেশৰ জনতাই ৰজাক ‘ৰজা’ বুলি স্বীকৃতি দিয়াৰ কথাই পাহৰিলে কেৱল নৈ বোৰ বৈ যায় বাবেই, কেবল বৈ যায় বাবেই।

অৱশ্যেই তেওঁ শতিকাজুৰি দখলৰাজ হৈ ৰৈছিল। তেওঁৰেই কাহিনী ক’ম দেই, গতিৰ বিপৰীতে বৈ দাঙিকতাৰে থিয় দি ৰোৱা হাতত এডাল মস্ত দীঘল লাঠি বা টাঙোন সহিত এক ৰাজকৰ কাহিনী। ক’বলৈ গ’লে গতিৰ বাহিৰত যদিও কাহিনীয়ে এয়াও। মৃত জনতাৰ পৃথিৱীত অকলেই ৰাজ কৰি আহিছে বছৰ বছৰ ধৰি লগতে এবোজা অহংকাৰ আৰু অলপমান দাঙিকতাৰ সৈতে। যি কেতিয়াও হৰা নাই, যাৰ কোনো প্ৰতিদ্বন্দ্বী নাই, বংশানুক্ৰমে যি ৰজাই হোৱা নাই, তেওঁ ব্যতিক্ৰম নহৈ পাৰেনে।

দুজোপা সুবাসিত বকুলেৰে আৰম্ভ হোৱা কাহিনীৰ মালিকীস্বত্বও তেওঁ অকলেই। চণ্ডাল নামেৰে জনাজাত এক বিশেষ ৰাজন। যি পৃথিৱীৰ শেষ প্ৰান্তত ৰৈয়ো বেলেগৰ বাবে বেলেগকৈয়ে ৰাজ কৰি আছে বেলেগ পৃথিৱীত। আত্মাৰ সৈতে গল্প কৰি পাৰ কৰা বিশেষ। জীৱৰ জীৱনৰ শেষ উশাহৰ কাহিনী শুনি শুনি নিতাল মৰা তেওঁ বিশেষ। মৃত উপন্যাসৰ অতীত গাথঁত সোমাই যোৱা তেওঁ বিশেষ। শীতকালি গাত এখন উৰলা কম্বল মেৰিয়াই, উমি উমি জ্বলি ৰোৱা জুইকুৰাৰ কাষত বহি কটাই দিয়া সময়ৰ কাহিনীবোৰো পৃথক, মৃত আত্মাক জীপাল কৰি তুলিবলৈ আত্মাৰ সংগী হোৱা জানো কম কথা;

সেই কাৰণেই পৃথক এই দাঙিক ৰাজন, জাৰকালিৰ ৰাতিৰ আন্ধাৰত, হাতত একুৰা জুই লৈয়ো আত্মাক স্থান দিয়া ৰাজ্যৰ ৰজাই তেওঁ, সমাগমহীন অঞ্চলত, আছুতীয়াকৈ জী লোৱা সময়ৰ লগতেই সেই দেশৰ ৰাজচালকে হাঁহি হাঁহিয়েই অস্তিত্ব সোঁৱৰাইও ৰাজত্বৰ দাবী নকৰে।

এবাৰ এজন শ্মশান ৰাজে কৈছিল, ‘মই মাথো শ্মশান ঘাটৰ পুত্ৰ, তেনেই সাধাৰণ মানুহ’এৰা তেওঁ সাধাৰণ কিন্তু পৃথক, আত্মা ৰাজ্যৰ শেষৰজন প্ৰতিনিধি, সেই ৰাজ্যৰ নামতেই আজিৰ এই কাহিনী বিশেষ। তেওঁ অসাধাৰণৰ বেশত সাধাৰণ অতি। প্ৰকৃততাত আমাৰ দৰে চণ্ডালো মানুহ।

বন্যা সৰুৰ পৰা বনৰীয়াই আছিল। দেউতাকমাকৰ বৰ আদৰৰ আছিল তই। যি
লোণে তাক সময়ৰ আগতেই আনি দিব পৰা ধৰণৰ। ঢাকৰিৰ বাবেই তইলৈ
সময় কম হৈছিল তেওঁলোকৰ। অকলশৰীয়া হৈ পৰিছিল তই, তেতিয়াই
তই লগ পাইছিল অতিক। সিহঁতৰ স্কুললৈ নতুনকৈ অহা ল’ৰাটো
সি আৰু তই বন্ধু এইকাৰণেই হৈছিল। কিয়নো সিহঁতি
দুয়ো অসমীয়া মাধ্যমৰ আছিল।

কিমান দিন পাৰ হ'ল বাৰু সেই ক্ষণৰ, যি ক্ষণত এই কাহিনী মোক শুনোৱা হৈছিল। দিন নহয় আচলতে বছৰ। এৰা কথাবোৰ বা কাহিনীৰো বৈশিষ্ট্য থাকে, যদি এইবোৰ বিশেষ হয়, পাহৰিব পৰা নাযায়। ৰৈ যায় মনৰ গভীৰ খাঁতত।

এইযে সাধু আৰু জীৱনৰ অতীতৰ পাতত নিজক বিচাৰি ফুৰিছে তাই বন্যা, ৩০ বছৰীয়া মহিলা তাই এতিয়া। কিন্তু মনটো সেই অতীততেই জী থকা কিন্তু পৰিচয়ত তাই গণ্য ব্যক্তি সমাজৰ। “বন্যা তুমি জানানে, তুমি বাৰে বাৰে এই সাধুটোৱেই কিয় কোৱা? আৰু হেৰাই কিয় যোৱা ভাবচিন্তাত।”

এৰা হেৰাই যায় তাই অতীতত আৰু সাধুটো বিশেষ কাৰণেই কৈ কৈ নাভাগৰো মই, মোৰ যে প্ৰিয় সাধু সেয়া।

“বন্যা তই সাধু শুনি পাইছ।

সাধু জান নাই বাৰু।”

“জানো জানো বহুত সাধু জানো মই, কিন্তু শুনাহে নাই সাধু। কওঁতা নাই যে।” (তাই জানে নাই শুনা বুলি কোৱাৰ পিছত সি যে তাইক সাধু কৈ শুনাবই)

“অহু, একো নাই দে, মই আছো নহয়, মই ক'ম তোক সাধু।”

সেইদিনটোৰ পৰাই তাই সাধু শুনিছিল তাৰ পৰা, সি মানে অভি, তাইৰ একমাত্ৰ বন্ধু।

এইযে তাই বহু সাধু জানে বুলি কৈ দিলে, সি সেইবাবেই আৰম্ভ কৰিলে তাই নজনা সাধু বোৰ কৈ শুনাবলৈ, তেতিয়া সিহঁত ১২ বা ১৩ বছৰীয়া। ধনীৰ দুলালী হৈয়ো যি স্বৰ্গসুখ তাইক সি দিছিল। তাইৰ মাক-দেউতাকে সেই সমূহক বস্তু বুলিয়ো স্বীকৃতি নিদিছিল। কিন্তু তাই হৈয়ে যে বনৰীয়া, টকাৰ লালিত্যই ক'ত স্থান পাব তাইৰ মনত।

বন্যা সৰুৰ পৰা বনৰীয়াই আছিল। দেউতাক-মাকৰ বৰ আদৰৰ আছিল তাই। যি লাগে তাক সময়ৰ আগতেই আনি দিব পৰা ধৰণৰ। চাকৰিৰ বাবেই তাইলৈ সময় কম

হৈছিল তেওঁলোকৰ। অকলশৰীয়া হৈ পৰিছিল তাই, তেতিয়াই তাই লগ পাইছিল অভি। সিহঁতৰ স্কুললৈ নতুনকৈ অহা ল'ৰাটো সি আৰু তাই বন্ধু এইকাৰণেই হৈছিল। কিয়নো সিহঁতি দুয়ো অসমীয়া মাধ্যমৰ আছিল। দুয়োৰ মাজত পাৰ্থক্য এয়াই যে, তাই মৰমৰ অভাৱী, কিন্তু সি ভৰপূৰ এখন মৰমৰ নৈ। সি লগ দিছিল তাইক।

সি তাইক উপহাৰ দিছিল বনৰীয়া ফুল, গছৰ পাত নতুবা সি নিজে লিখা কোনো কবিতা। সুখী হৈছিল তাই সেইবোৰ পায়। সেই সময়বোৰত তাই সুখী আছিল। সুখৰ ঠিকনা পাইছিল।

তাৰ পিছত তাই গুছি আহিছিল তাক এৰি। সেই ৬ মাহৰ সংগত তাই কি কি নাই পোৱা, সকলো তাই নোপোৱাৰে উপচাই পেলালে তাইৰ হীনতাক। কিন্তু তাই তাক শেষ বিদায়ো নজনালাই ইমান অকৃতজ্ঞ তাই। সি কোৱা শেষ সাধুৰেই মাথো তাই ৰোমছন কৰে তাক আৰু আগুৰোৱা কবিতাই সুখী কৰে তাইক।

তাক এৰি অহাৰ পাছত তাৰ নামটোৰ বাদে তাই হেৰুৱাই পেলায় তাৰ পৰিচয়। বহুসময়ৰ পিছত তাই অনুভৱ কৰিছিল তাই নিজৰেই মনৰ খবৰ। এৰা তাইৰ হৃদয় খনয়ে থাকি আহিল অভিৰ শৰ্মাৰ হাতত। কিন্তু তাৰ পাছত মাথো তাই তাক ৰোমছন কৰিলে। তাক পাহৰাৰ আখৰা কৰিলে। আৰু তাক বিচৰাৰ কাম চলালে, সিয়ে হেৰাই গ'ল কাহানিবাঁহ।

একপক্ষীয়তাত নিগৰোৱা চকুলোৰ ঢলে প্ৰায়ে ব্যতিত কৰে তাইক। তাই অপেক্ষাৰে যে বিৰহিনী। লগত ৰোৱা এবোজা অভিমান। তাই যে কষ্টত আছে, তাইয়ে তাক মনত পেলাইছে, সি শিকোৱা সাধুটো তাইয়ে মনত ৰাখিছে, সি বাৰু জানিবলৈ নিবিচাৰেনে তাই কেনে আছে। বন্যা কাকতি কেনে আছে। এৰা তাইৰ হিয়াত সেয়া একপক্ষীয় বিৰহ। বহুদিনীয়া শুকাই যোৱা চকুলো আৰু হেৰাই যোৱা এটি ঠিকনাৰে।

তাই এতিয়া চণ্ডালৰাণীয়ে, একো নোহোৱা, একো নোপোৱা ঠিক সাধুটোৰ দৰে।

উপন্যাসিকা

বৃন্দাবনৰ এটি সেউজীয়া কাহিনী

প্ৰস্তুতি ফুকন

স্নাতক পঞ্চম বাণ্যাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

(১)

এজাক ল'ৰা। এমখা ছোৱালী। সিহঁতৰ ওঁঠত হালধীয়া হাঁহিৰ বেষণ। নানা কথাত মছগুলা। গোটেই মখা থূপ বান্ধি নিজৰ মাজতে জানো ইমান কি কথা পাতিছে? কুঁহিয়ে মাথো চাবহে পাৰিছে। আৰু ভাৰিছে —

ঃ হে হৰি ছিনিয়ৰচ, কেনেকৈ পাৰ হৈ যাওঁ।

দুৰৈৰ পৰা চুচুক-চামাক কৰি থকা তাইজনীক ইতিমধ্যে ছিনিয়ৰবোৰে কেনেকৈ যে ধৰা পেলালে তাই তলকিবই নোৱাৰি। তাইৰ অৱস্থা দেখি বুজি পাই ডিপাৰ্টমেণ্টৰ হেমন্তদাই চিঞৰি মাতিলে —

ঃ কুঁহি ক্লাছ নাই জানো তোমালোকৰ? তাত কিয় ৰৈ আছ! যোৱাহি আকৌ ...

উফ!! লাজ পাইছে তাই, ভীষণ লাজ পাইছে। কিহে যে পাইছিল তেনেকৈ চুচুক-চামাক কৰি থাকিবলৈ। ধেং। যিমান পাৰি সৰুকৈ কুঁহিয়ে মাতটো উলিয়ালে —

ঃ Sorry বা, দাদা। মোৰ মানে ভ-ভয় লাগিছিল।

ঃ ভয়! হাঃ হাঃ হাঃ হাঃ। আমি তোমাক খাম হে যে ন!!

সকলোৱে সমস্বৰে হাঁহি দিলে। তাই তলমূৰ কৰি সিহঁতৰ মাজেৰে পাৰ হৈ আহিল। আহোঁতে সিহঁতৰ মুখৰ ভূৰভূৰণিবোৰ তাইৰ কাণত পৰিছিলহি।

ঃ ঐ ডিপাৰ্টমেণ্টৰ 'মন' নামৰ ল'ৰাটো যে, আহিয়ে আৰম্ভ হ'লেই প্ৰেম-পৰিণীতি এইগৰাকীৰ লগত। মনে বোলে হোৱাটচএপ ষ্টেটাচত খুব কবিতা লিখে তাইৰ

বাবে। তাই আকৌ এতিয়া আমাক ভয়ৰ কাহিনী শুনাইছে।
ধক!!

কুঁহিৰ মনটো সেমেকি গ'ল। চকু কেইটা চলচলীয়া হৈ পৰিল। নিজৰ ওপৰতে খং উঠিল আৰু সেই 'মন' নামৰ ল'ৰাজনৰ ওপৰতো। তাৰ কিহে পাইছিল বাৰু তাইক প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিবলৈ? তাৰ কাৰণেই তাই এতিয়া ছিনিয়ৰছৰ কথা শুনিবলৈ পাইছে। কেনেকৈ যদি ছাৰহঁতৰ কাণত কথাবোৰ পৰেগৈ ... নাই তাই এইবোৰ হ'বলৈ দিব নোৱাৰে। নাই তাই আজি মনক ভালদৰে কথাবোৰ বুজাবই লাগিব যে তাই কলেজত পঢ়িবৰ বাবেহে আহিছে, এইবোৰ নলগা জেঙত লাগিবলৈ নাই অহা।

ক্লাছত কুঁহিৰ মনটো নবহিল। মনৰ ভিতৰত বেবেৰিবাং কিছুমান চিন্তাই বাহ সাজিলেহি। Pass Courseৰ পাছত আজি off আছে। তেতিয়াই তাই মনক কথাবোৰ ক'ব। আজি তাই লাইব্ৰেৰী নাযায়। কথা মতেই কাম। মনক হঠাতে দেখি ক'লে —

ঃ মন, তোমাৰ লগত মোৰ অলপ কথা আছে।

ঃ কি কথা কুঁহি?

ঃ এতিয়া নকওঁ, Off Classত মোক লগ কৰিবা।

ঃ ঠিক আছে।

কথা কেইটা কওঁতে মনৰ যে ভয় লাগিছিল, সেই ভয়টো তাৰ মুখমণ্ডলত ভালদৰে ফুটি উঠিছিল। কুঁহিয়ে মনে মনে ভাবিবলৈ ল'লে -

'মানুহটো আকৌ মস্ত। শকত আৱত, মাতটো শুন

তাৰ ... প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিবলৈ ক'ব পৰা সাহস পাইছিল
ইমান!! এতিয়া যে ভিজা মেকুৰী?

কথাবোৰ ভাবি কুঁহিৰ খং দুগুণে চৰিলে।

(২)

এইবাৰ বৃন্দাবনৰ কৃষ্ণচূড়াজোপাৰ তলত কুঁহিয়ে
মনৰ অপেক্ষাত বৈ আছে। কপালত চিন্তাৰ ৰেশ, চকুত
সামান্য খং। ৰ'দৰ তাপত কপালত ঘামৰ সৰু সৰু টোপাল।

ঃ কোৱা কুঁহি ...

ঃ কোৱা মানে? এইবোৰ কি হৈ আছে তুমি গম
পাইছানে মন? তোমাৰ বাবে মই আজি বহুত লাজ পাইছোঁ।
তুমি কলেজত পঢ়িবলৈ আহিছানে এইবোৰ কৰিবলৈ
আহিছা? গোটেই ডিপাৰ্টমেণ্টত জনাজাত হৈ পৰিছে তুমি
মোক প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিয়াৰ কথা। কোনোৱেতো ভাবিছে
মইও তোমাক ভাল পাওঁ। এতিয়া মই কাক কাক স্পষ্টীকৰণ
দি ফুৰিম যে তুমিহে মোক ভালপোৱা, মই নহয় ...

একেটা উশাহতে কথাকেইটা কৈ কুঁহিয়ে দীঘল
হুমুনিয়াহ কাঢ়িলে। আৰু মনৰ উত্তৰৰ বাবে ব্যাকুল হৈ
পৰিল। ইমান দেৰি মনে খুব শান্তভাৱে কথাবোৰ শুনি
আছিল আৰু এইবাৰ ক'বলৈ ল'লে —

ঃ I'm extremely sorry, ক্ষমা কৰিবা কুঁহি, মই
ভবা নাছিলো, মোৰ বাবে তোমাৰ কষ্ট হ'ব বুলি।

ঃ Oh please! আৰু তুমি যে ষ্টেটাচত কবিতাবোৰ
দিয়া, কিয় দিয়া? বনাই বনাই লিখা কবিতাবোৰে মোক
impress কৰিব বুলি ভাবিছা যদি ভুল ভাবিছা।

ঃ সেইবোৰ বন্ধুহে বনোৱা হয়; যিবোৰত হাত
দুখনৰ প্ৰয়োজন হয়। কবিতাটো এক মধুৰ অনুভূতি, যি
মোৰ হৃদয়ৰ সেউজীয়া খেতি। আৰু তোমাৰ নামত

মনে কথাকেইটি আধাতে সামৰিলে। শেষ নকৰিলে।
এইবাৰ কুঁহি নিমাত। তাই থূপ খাই থকা কপালখন কোমল
হ'ল। কি কৈছে মনে এইবোৰ? ইমান গভীৰ কণ্ঠ। চকুৰ
পতাত সৰলতা কিন্তু চকুৰ কোণত দুখ, অনুতাপ, লাঞ্চিত
হোৱাৰ অপৰাধবোধ। তাইৰ কথাবোৰ বাৰু বেছি তীক্ষ্ণ হ'ল
নেকি? এইবাৰ কুঁহিয়ে কোমলকৈ মাতটো উলিয়ালে।

ঃ মন, তোমাক দুখ দিয়াৰ মানসিকতা মোৰ
নাছিল। কিন্তু তুমি বুজিছা ন!!

ঃ উম্ বুজিছোঁ।

এইবাৰ মনৰ চকুত কুঁহিয়ে উজ্জ্বলতা দেখিলে।

তাইৰো মনটো ভাল লাগি গ'ল। কিন্তু কিয়?

(৩)

সেইদিনাৰ পৰা মনক দেখিলে আঁতৰি ফুৰা কুঁহি
দূৰৈত দেখিলেই মনলৈ বৈ দিয়া হ'ল। একেলগে ক্লাছ
কৰিবলৈ যোৱা হ'ল। কেণ্টিনলৈ যোৱা হ'ল। সিহঁতক
একেলগে দেখি বহুতে কিবা-কিবি পাতিবলৈ ল'লে।
লগৰবোৰে জোকাবলৈ ল'লে। কিন্তু কুঁহিয়ে সকলোৰে
আগত কৃত্ৰিম খঙটো দেখালেও মনে মনে ভালেই পালে।
লাহে লাহে কুঁহিৰ মনৰ সান্নিধ্য ভাল লগা হ'ল। এনেও
কবিতা ভালপোৱা মানুহৰ প্ৰতি কুঁহিৰ আগৰে পৰাই
দুৰ্বলতা আছে। তাই ভাবিলে মনৰ সৈতে এটা ধুনীয়া
বন্ধুত্বৰ সম্পৰ্ক গঢ় দিব। এই কেইদিনমান তাৰ লগত ঘূৰি
ফুৰি কুঁহিয়ে মনৰ বিষয়ে বহুত কিবা-কিবি গম পোৱা হৈছে।
মন তাইৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত। মানে কুঁহিয়ে যিমান কথা কয়
তাৰ তুলনাত মনে একেবাৰেই কম। introvert-extrovertৰ
খেলখন তাতেই জানিব পৰা গৈছে।

ঃ মন, তোমাৰ best friend কোন?

ঃ তেনেকৈ নাই।

ঃ কেনেকৈ আছে?

ঃ আচলতে মোৰ ইমান বন্ধু নাই।

ঃ বন্ধুৰ তাগিদা, বন্ধুৰ অভিমান, বন্ধুৰ ভালপোৱা
যিজনে জীৱনটোত পোৱা নাই, তেওঁ বৰ দুৰ্ভাগীয়া। কাৰণ
বন্ধুত্বৰ সম্পৰ্কই জীৱনটো জীপাল কৰি তোলে।

ঃ No offense, but I'm one of them

ঃ What's the reason behind?

ঃ একো নাই।

ইমান চুটিকৈ উত্তৰবোৰ দিয়ে। খং উঠিল তাইৰ।
তাৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি আহিল। তাইক বাৰু সি কি ভাবিছে
তাৰ ব্যক্তিগত কথা সোধাৰ বাবে? হয়তো ভাবিছে চঞ্চল
বুলি। কিন্তু তেনেদৰে ভাবিবলৈ তাইতো মনৰ প্ৰেমত
এতিয়ালৈকে পৰা নাই। 'Yes' দিয়া নাই...

পিছদিনা মনে কুঁহিক কলেজত বহুত বিচাৰিলে
নাপালে। হয়তো মেজৰ ক্লাছ কেইটা কৰি তাই গুচি গ'ল।
আগদিনাৰ ঘটনাটোক লৈ মনৰ নিজৰ ওপৰতে খং উঠিল।
ভাবিলে কালিলৈ কুঁহিক ভালদৰে লগ কৰিবই লাগিব। মনৰ
মনটো শান্তি নালাগিল। তাৰ চকু কেইটাই ইউনিফৰ্ম
পৰিধান কৰি থকা বৃন্দাবনৰ নীলা চৰাই জাকৰ মাজত
কুঁহিক দেখাৰ তাড়নাত পিতপিতাই ফুৰিল।

(8)

দুপৰীয়া ১২ বজা।

এইখিনি সময়ত কুঁহি লাইব্ৰেৰীত থাকে। মন লাইব্ৰেৰীৰ সমুখতে অলপ সময় অপেক্ষা কৰিলে। কুঁহিক লাইব্ৰেৰীৰ পৰা ওলাই অহা দেখি উধাতু খাই অহাদি তাইৰ ওচৰ পালেহি।

ঃ কুঁহি শুনাচোন।

ঃ কিবা ক'বা??

ঃ কুঁহি সেইদিনাৰ ঘটনাটোৰ বাবে বেয়া পাই আছা নেকি? একো নোকোৱাকৈ গুচি গ'লা যে।

ঃ তোমাক কিয় লাগে??

ঃ নহয় মানে ...

ঃ চোৱা মন, তোমাৰ মোৰ কথাবোৰ নিমিলে। তোমাৰ পৃথিৱীখন মোতকৈ বহুত বেলেগ।

ঃ পৃথিৱীখন একেই। মাথো তুমি উপলব্ধি কৰিব পৰা নাই।

ঃ মানে তুমি বুজাব বিচাৰিছা, তুমি কোৱা কথাবোৰ মই বুজি নাপাওঁ।

ঃ নহয় কুঁহি...

ঃ হ'ব।

ঃ বন্ধুত্ব তেতিয়ালৈকেহে বন্ধুত্ব হৈ থাকে যেতিয়ালৈকে তাত প্ৰতাৰণাৰ চেকা নালাগে। আৰু মই তেনে প্ৰতাৰণাৰ বলি আছিলো।

ঃ তাৰ মানে

ঃ বিশ্বাসঘাতকতা। মই সেইখন পৃথিৱীৰ পৰা আঁতৰি আহিছো কুঁহি। তুমি অতীতটো মনত নেপেলাবা।

I request you ... please ...

ঃ তুমি মোক সঁচা বান্ধৱী বুলি ভাবিলে সকলো কথাই খুলি ক'ব পাৰা।

ঃ তুমি মোৰ কেৱল বান্ধৱীয়েনে??

ধক!!

প্ৰশ্নটো শুনি কুঁহিৰ বুকু ধপধপাই উঠিল। তাই মনৰ কেৱল বান্ধৱীয়েনে! নে তাতকৈ ওপৰত! খুব সন্তপ্ৰণে কৈ উঠিল তাই -

ঃ আৰুনো কোন মই তোমাৰ?

ঃ তুমি মোৰ ...

ঃ তুমি মোকতো একো কথা খুলি নোকোৱা, তেন্তে মই এগৰাকী সাধাৰণ বান্ধৱীৰ বাহিৰে তোমাৰ কোন

হ'ব লাগে?

ঃ অভিমান কৰিছা কুঁহি?

ঃ নাজানো।

ঃ তুমি অভিমান কৰিলে দুগালে ৰামধেনু আঁকি যায়।

ঃ আৰু তুমি অভিমান কৰিলে মৰমে দুচকুত জোনাক সৰায়।

ঃ হা....

ইচ! এইষাৰ কুঁহিয়ে কি কৈ পেলালে? মনৰ চকুহাল তৎক্ষণাত তিৰবিৰাই উঠিল। সি চাগে ভাবিছে কিজানি তাইয়ো তাক ভাল পাই বুলি।

ধেং! কুঁহিজনীও যে। গোটেই পৰিস্থিতিটোৱে অসাধাৰণ কৰি পেলালে। তাইৰ মিঠা বৰণৰ গাল দুখনে সুমথিৰা বৰণ ল'লে। আনফালে মনৰ ওঁঠত এটি ঈষৎ হাঁহি ওলমি ব'ল। মনৰ চকুত তাই ধৰা পৰি যায় বুলি সেই ঠাইৰ পৰা পলাই পত্ৰং দিলে।

পিছদিনা কলেজলৈ আহিবলৈ কুঁহিৰ লাজ লাজ লাগিল। তথাপিহে তাই আহিবই লাগিব। Assignment submit কৰিব লাগিব। লাইব্ৰেৰীত কিতাপ ঘূৰাব লাগিব।

(৫)

বৰষুণ!

দোপালপিতা বৰষুণ।

আৰু ১০ মিনিট লাগিব কুঁহিৰ কলেজ পাবলৈ। কিন্তু ধাৰ থকা টোপালবোৰে তাইৰ স্কুটিৰ গতি বঢ়াবলৈও দিয়া নাই। কলেজ পাই মানে তাই গোটেইজনী তিতি শেষ। পাতল নীলা চেলোৱাৰটোৱে বৰষুণৰ পানীৰ ভৰত ডাঠ নীলা বৰণ ল'লে। লেকেটা লগা দি তাইৰ গাত লাগি ধৰিল। অৱস্থাটো দেখি ইফালৰ পৰা সহায়ৰ বাবে ল'ৰা এজন সেউজীয়া ছাতি এটা লৈ আহি আছে। ওচৰ পাওঁতেহে কুঁহিয়ে চিনি পাই যে ল'ৰাজন আন কোনো নহয়। মনেহে। মনে চিঞৰি উঠিল —

ঃ আহাঁ, ছাতিৰ তলত সোমোৱাহি।

কুঁহি উপায়বিহীন। বৰষুণত আৰু ভিজিলে তাইৰ জ্বৰ হ'ব। সেয়েহে একেটা ছাতিৰ তলতে আহি বৃন্দাবনৰ মাজেদি তাইক ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰাৰ সন্মুখত থৈ গুচি গ'ল। কুঁহিৰ মনটো ভাল লাগি গ'ল। বুকুৰ একোণত মিঠা বিষ এটা উজাই আহিল।

ঃ Is pyaar ka kya naam doon....

গোটেই ঘটনাটো দূৰৰ পৰা লক্ষ্য কৰি থকা স্নেহাই
কুঁহিক উদ্দেশ্যি তেনেদৰে ক'লে। তাইৰ মাতত কুঁহি
বৰ্তমানৰ পৃথিৱীলৈ ঘূৰি আহিল।

ঃ ধেং কি যে ক' দেই তই ... এ ফেনখনৰ
switchটো on কৰ'চোন। নুশুকাৰ চাগে আজি।

ঃ তোৰ গাতো শুকাবনে নাই নাজানো কিন্তু তোৰ
অন্তৰখন আজি যে প্ৰেম নদীৰ পানীয়ে তিয়াই ৰাখিব তাক
হ'লে ভালদৰে জানো।

ঃ তোক ৰহ! মাৰ লাগে।

ঃ নালাগে। আপোনাৰ ওচৰতে ৰাখক আপোনাৰ
মূল্যবান মাৰটো ...

পখিলাজনীৰ দৰে ভুৰুংকৈ স্নেহা এনেদৰে কৈ
গুচি গ'ল ক্লাছ কৰিবলৈ। ক্ৰমাৎ বৰষুণ জাক এৰিবলৈ
ধৰিলে। বৃন্দাবনৰ গছবোৰে আজি আকৌ এবাৰ প্ৰাণ পাই
উঠিল। কুঁহিৰ আদা দিয়া চাহ একাপ খাবলৈ বিৰাট মন
গ'ল।

(৬)

আদা দিয়া চাহ একাপ খাবৰ বাবে কুঁহি কেণ্টিনলৈ
গ'ল। আৰু একাপ চাহ আৰু আলু চ'প অৰ্ডাৰ কৰিলে।
তাইক দেখি বটানী ডিপাৰ্টমেণ্টৰ অলকেশ আহিল ...

ঃ কুঁহি ইলেক্সনৰ খবৰ পোৱানে নাই?

ঃ পাওঁ আৰ এমাহ আছেই দেখোন। কিয়?

ঃ তুমি কোনোবা পদত প্ৰাৰ্থীত্ব আগবঢ়াবা নেকি?

ঃ ওহোঁ, তুমি?

ঃ বেছ, বঢ়িয়া। কুঁহি, তেন্তে আমি এটা বিৰোধী
দল গঢ়িম। ছাত্ৰ একতা সভাৰ ভুল আঙুলিয়াবলৈ, কাম
নকৰিলে সোঁৱৰাই দিবলৈ, প্ৰশ্ন কৰিবলৈ। যেনেকৈ চৰকাৰত
বিৰোধী দলৰ ভূমিকা অপৰিহাৰ্য।

অলকেশ এনেকুৱাই। স্পষ্টবাদী। ভাল লাগে
তাক। সি আকৌ সুধিলে —

ঃ Yes or no??

ঃ Sure, sure অলকেশ।

ঃ আতচা কুঁহি, তোমাৰ প্ৰেমৰ কথা কোৱা।
কাৰোবাৰ প্ৰেমিকা হোৱাৰ হেঁপাহ মনতে পুঁহি ৰাখিছা যদি
ব্যক্ত কৰা বুজিছা। আমি party খাবলৈ সাজু।

ঃ সেই কি কোৱা বন্ধু!! মই আৰু প্ৰেম! মোৰ

পৰাধীন হ'বলৈ মন নাই। মোৰ নদী হ'বলৈ মন। বৈ
থাকিবলৈ মন। অবিৰল, কল্ কল্ ... অকলে, স্বাধীনভাৱে।

কথাষাৰ কৈয়ে তাই ভাবিবলৈ ল'লে তাই
অলকেশক কোৱা গোকাট মিছা কথাষাৰৰ কথা। তাইয়ো
জানো নিবিচাৰে মনৰ সৈতে অস্ত্ৰ বেলি উপভোগ কৰাৰ
কথা, গগৈদাৰ তাত একেলগে ফুচকা খোৱাৰ কথা।
তাইয়ো জানো নিবিচাৰে মনক তাইৰ মনৰ কথা কেতিয়াবা
জনাবলৈ।

অলকেশে কিবা কোৱাৰ আগতেই পিছফালৰ পৰা
চিনাকি মাত এটাই কৈ উঠিল —

ঃ নদীতো সদায় সাগৰৰ বুকুতে বিলীন হয়। যদি
এখন সাগৰৰ দৰে বুকু পোৱা তেতিয়া???

কাৰ মাত বুলি দুয়োটাই পিছফালে ঘূৰি চাই দেখে
যে মন। ইফালৰ পৰা কেতিয়ানো সিহঁতৰ কাষ পালেহি
কুঁহিয়ে গমেই নাপালে। সিহঁত দুটাক কথা পাতিবলৈ দি
অলকেশ গুচি গ'ল। মনে আকৌ সুধিলে —

ঃ উত্তৰ নিদিলা যে??

ঃ মন, প্ৰথমে মই জানিব বিচাৰো তোমাৰ মতে
প্ৰেম কি?

ঃ প্ৰেম হয়তো সেউজীয়া বৰণৰ প্ৰশান্তি। হয়তো
শব্দহীন বৰষুণ। হয়তো মাথোঁ নদীৰ দৰে সমুদ্ৰ সন্ধানী।

ঃ আৰু প্ৰেম কেতিয়াবা ধুমুহাৰ দৰে বিধ্বংসী,
মন।

ঃ বিধ্বংসী! মই নাভাবো কুঁহি।

ঃ হি... হি...

কুঁহিৰ ওঁঠত লাগি ৰোৱা ৰহস্যময় হাঁহিটোৰ অৰ্থ
মনে বুজি নাপালে। আদা দিয়া চাহ কাপ আৰু আলু
চ'পটো শেষ কৰি কুঁহি ক্লাছ কৰিবলৈ গুচি গ'ল। গেটৰ
সন্মুখত চকীদাৰ বৰ্তাজনে তাইৰ হাতত আমলখি দুটামান
তুলি দিলে। বৰণ সেউজীয়া।

চিন্তাৰ শাৰী এখন পিন্ধি হিমাশ্ৰী মেম ক্লাছলৈ
সোমাই আহিল। আৰু পঢ়াবলৈ ল'লে romanticism।
তেওঁ পিন্ধা শাৰীখনো সেউজীয়া।

ইতিমধ্যে বৃন্দাবনত এটা সেউজীয়া প্ৰেম কাহিনীৰ
জন্ম হৈছে বুলি সকলোৰে জানিছে। বৃন্দাবনৰ সেউজীয়া
গছবোৰৰ দৰে...। কুঁহি আৰু মনৰ সেউজীয়া পৃথিৱীখনৰ
দৰে....।

আধৰুৱা সপোন

পাহাৰী দিহিঙ্গীয়া
স্নাতক তৃতীয় বাৎসৰিক, ইংৰাজী বিভাগ

কিৰিফিৰীয়া বতাহ এছাটি বলি আছে। কিন্তু এয়া
হয়তো বৰষুণৰ আগমনৰ বতাহ। আকাশখন
কলীয়া মেঘে চানি ধৰি আছে। কলীয়া ডাৱৰৰ
মাজে মাজে বিজুলীৰ চিকমিকীয়া নাচোন, মেঘৰ
মাদল বাজি আছে সময়ে সময়ে।

‘দাদা, বিস্মাখন আৰু আগলৈ
নাযাব। আপুনি ইয়াতে নামিব লাগিব।’

ভাগৰুৱা হৈ আহিছিলো ইমান
দূৰ যাত্ৰাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত। খোজ কঢ়াৰ
ইচ্ছা অলপো নাছিল। হ’লেও একো
নোকোৱাকৈয়ে বিস্মাৰ পৰা নামি ভাড়া
দি খোজ আগবঢ়ালো।

আমি জন্ম হোৱাৰ সময়ৰ
পৰাই গাঁওখন একেদৰেই আছে।
উন্নয়নৰ নামত যি অলপ শিল-বালি
দিয়ে তাকো প্ৰতি বছৰে বানৰ প্ৰভাৱত
চিন-চাবেই নোহোৱা হৈ পৰে। চৰকাৰৰ
ওচৰতো অভিযোগ কৰিছে গাঁৱৰ
লোকসকলে, চৰকাৰৰ কৰ্তৃপক্ষই বহুত
সপোনো দেখুৱাইছে। কিন্তু উন্নয়ন
নামমাত্ৰও হোৱা নাই। বৰষুণ দিলেই

ৰাস্তাত খোজ দিব নোৱাৰা অৱস্থা হয়। আজিও একেই,
খোজ দিবলৈও ঠাই নোহোৱা যেন অৱস্থা। কোনোমতে
ঘৰ আহি পালোহি। নঙলাডাল খুলি ভিতৰলৈ সোমাই
গ’লো। আইতা আৰু ভণ্ডিয়ে বাৰান্দাতে বহি কথা পাতি
আছিল। মোক দেখিয়েই ভণ্ডি দৌৰি আহিলে -

ঃ পালিহি দাদা!

মোৰ মুখেৰে কিবা এটা কোৱাৰ শক্তি অলপো

নাছিল। মূৰটো জোকাৰিয়েই তাইক উত্তৰ দিলো। আইতাই
বাৰাণ্ডাৰ পৰা ক’লে -

ঃ তাক আগতে ভিতৰলৈ সোমাই মুখ-হাতকেইটা
ধুই ল’বলৈ দেচোন। ইমান দূৰৰ পৰা আহিছে ভাগৰে-
জুগৰে।

আইতাকো মাত নলগোৱাকৈ তেওঁৰ প্ৰতি এটি
অৱশ প্ৰাণহীন হাঁহি মাৰি ভিতৰলৈ সোমাই আহিলো। মায়ে

মই আহি পোৱা বুলি গম পোৱা নাছিল। পাছফালে কিবা কাম কৰি আছিল। এইটো সময়ত দেউতাও ঘৰত নাথাকে। গৰু-গাই আনিবৰ হয়। ভণ্ডিয়ে মোৰ বেগটো নি ৰুমতে থৈ মোৰ কাৰণে মুখ-হাত ধুবলৈ পানী যোগাৰ কৰিবলৈ গ'ল। ভণ্ডিয়ে হয়তো মাক মই আহি পোৱাৰ খবৰটো দিলেগৈ। মায়ে উধাতু খাই আহি মোৰ কাষ পালেহি। একো নোকোৱাকৈ তেওঁ নিঃশব্দে মোৰ মূৰত হাত বুলালে আৰু মোক মুখ-হাত ধুই আজৰি হ'বলৈ কৈ ৰুমৰ পৰা ওলাই গ'ল। ময়ো কাপোৰ-কানি সলাই মুখ-হাত ধুই আজৰি হ'লো। ইতিমধ্যে সন্ধিয়া লাগিছে। দেউতাও গৰু-গাই বান্ধি আজৰি হৈ ভিতৰলৈ আহিল। আইতা বিচনাতে বহি আছে। ময়ো তেওঁৰ ওচৰতে বহিলোহি। মায়ে আমালৈ চাহ বনাই আছে পাকঘৰত। আইতাৰ লগত দুই এটা সৰু-সুৰা কথা পাতি বহি আছিলো। তেনেতে গাঁৱৰ সিমূৰৰ নামঘৰৰ পৰা ডবা বজোৱাৰ শব্দ ভাঁহি আহিল। ভণ্ডিয়ে প্ৰাৰ্থনা ঘৰত ধূপ-চাকি জ্বলাই প্ৰাৰ্থনা জুৰিছে। ইমান দিনৰ পৰা পৰিচয়হীন হৈ থকা এটা পৰিৱেশ ... মূৰটো অজানিতে দৌঁ খাই গ'ল।

প্ৰাৰ্থনা শেষ কৰি ভণ্ডিও আমাৰ ওচৰলৈ আহিল। মায়ে সকলোলৈকে চাহ আনিলে। চাহৰ লগত এবিধ বিশেষ পিঠা, মোৰ প্ৰিয়। দেখিয়েই বুজিলো নিশ্চয় আইতাই মই অহাৰ বাবে বনাইছে। চাহ খোৱাৰ মাজতেই দেউতায়ো সৰু-সুৰা কথা কিছুমান পাতিলে।

চাহ খাই সকলো আকৌ ব্যস্ত হৈ পৰিল নিজৰ কামত। মায়ে ভাতৰ যোগাৰ কৰিবলৈ পাকঘৰলৈ সোমাই গ'ল, ভণ্ডিও পঢ়াৰ টেবুললৈ গ'ল। দেউতাই বাঁহৰ কাঠি-কামি অলপ উলিয়াই ল'লে। হয়তো কিবা বনাই আছে। আইতা জুইশাললৈ গ'ল মাৰ লগত অলপ লাগি মেলি দিওঁগৈ বুলি। সকলোকে নিজৰ নিজৰ ব্যস্ততাৰ মাজত এৰি দি এইবাৰ মই মোৰ ৰুমটোত সোমাই ল'লোঁগৈ। ছুটি লৈ আহিছো সাঁচা কিন্তু প্ৰজেক্ট এটাৰ কাম আছে। প্ৰজেক্টৰ কামখিনি সোনকালে শেষ কৰি আকৌ যাব লাগে অফিচলৈ।

আমাৰ গাঁওখন ডিব্ৰুগড় জিলাৰ এটা অতি পিছপৰা অঞ্চলত অৱস্থিত। ইয়াত প্ৰায় প্ৰত্যেকঘৰ মানুহৰেই মূল বৃত্তি কৃষি। কৃষিৰ ওপৰতেই সকলো নিৰ্ভৰশীল। কৃষি বুলিবলৈ অকল ধান খেতি নহয় বিভিন্ন বতৰৰ শাক-পাচলিৰো খেতি কৰে। আৰু উৎপাদিত সামগ্ৰীবোৰে ঘৰত খোৱাৰ উপৰি নিয়মীয়া বজাৰত বিক্ৰী কৰি যি দুপইচা

আৰ্জে সেই আৰ্জিত ধনেৰে আনবোৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তুৰ যোগাৰ কৰে। খেতি ভাল হ'লে বছৰটোলৈ ভাল আৰু বানত খেতি নষ্ট হৈ বেয়া হ'লে গোটেই বছৰটোলৈ বেয়া। সৰুৰে পৰা দেখি আহিছো এইবোৰ। আনকি নিজেও এনেবোৰ কামৰ, পৰিস্থিতিৰ মাজেৰেই ডাঙৰ হৈছো। এতিয়া যিমানখিনি কৰিব পাৰিছো, সেইখিনিওটো বছৰেকীয়া খেতিবোৰৰেই ফল।

প্ৰজেক্টৰ কামবোৰ কৰিবলৈ ল'লো যদিও ভাগৰে হেঁচি ধৰিছে মোক। অলপো মন বহুৱাব পৰা নাই কামত। ৰুমৰ খিৰিকীখন খোলা আছিল। আনদিনা হোৱা হ'লে হয়তো সন্ধ্যা হোৱাৰ লগে লগে জপাই দিলেহেঁতেন। কিন্তু মায়ে জানে, মই খিৰিকীয়ে সোমাই অহা বতাহজাক খুব ভাল পাওঁ। সেইবাবে মই ঘৰত থকা অৱস্থাত সেই খিৰিকীখন খোলা ৰাখে বাকী সকলো বন্ধ ৰাখিলেও। টেবুলৰ ব্যস্ততাপূৰ্ণ সময়খিনিৰ পৰা ওলাই গৈ খিৰিকীখনৰ কাষত ৰ'লোঁগৈ। ফিৰফিৰীয়া বতাহ এছাটি বলি আছে। কিন্তু এয়া হয়তো বৰষুণৰ আগমনৰ বতাহ। আকাশখন কলীয়া মেঘে চানি ধৰি আছে। কলীয়া ডাৱৰৰ মাজে মাজে বিজুলীৰ চিকমিকীয়া নাচোন, মেঘৰ মাদল বাজি আছে সময়ে সময়ে। সকলোৱেই যেন ব্যস্ত নিজৰ কামত। কাৰো যেন আহৰিয়েই নাই।

সৰু হৈ থকাৰ পৰা সপোন দেখিছিলো গাঁওখনৰ কাৰণে কিবা এটা কৰাৰ। বিশেষ একো নহ'লেও ৰাস্তাটো অলপ হ'লেও উন্নয়ন কৰা। কাৰণ সেই ৰাস্তাটোৱেই আছিল আমাৰ গাঁৱৰ পৰা ক'ৰবালৈ অহা-যোৱা কৰিব পৰা একমাত্ৰ সম্বল। আৰু আমি ৰাস্তাটোৰ বাবে সকলো ক্ষেত্ৰতে বাধাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হৈছিল। আমি সৰু হৈ থকা অৱস্থাততো কাৰেণ্টৰো একো ব্যৱস্থা নাছিল। যদিও পিছলৈ কাৰেণ্টৰ সুবিধা কৰি দিলে। কিন্তু আজিলৈকে ৰাস্তাটোৰ একো বিশেষ উন্নয়ন হোৱা নাই। নিৰ্বাচনৰ আগত প্ৰায়েই বিধায়ক বা চৰকাৰৰ কৰ্তৃপক্ষ আহে। বহু সপোন দেখুৱায়। গাঁৱৰ সহজ-সৰল মানুহবোৰে তেওঁলোকৰ কথাত পতিয়ন যায়। তাৰ পাছত নাই; একো কৰাৰ নামেই নলয়। যদি আপত্তি কৰা হয় পাছলৈ কামটো পেলাই থৈ দিয়ে নহ'লে অলপ শিল দি দায়িত্ব শেষ কৰি দিয়ে। প্ৰতি বছৰে বান আহে তাৰ পাছত আকৌ সেই আগৰ অৱস্থা। সেইবাবে সেইবোৰ দেখি-শুনি মোৰ লক্ষ্যবিহীন জীৱনটোত এটা লক্ষ্য লৈছিলো অভিযন্তা হিচাপে নিজক গঢ়াৰ। সেই লক্ষ্যৰ বাবে কষ্টও

କৰিলো ବହୁତ। ଘৰତ ବହୁତ ଆଶାৰେ କଷ୍ଟ କৰି ହ'ଲେଓ ପଦୁରାଲେ। ଆৰୁ ଅରଶେଷତ ଆଜି ମই নিজকে ଚିନାକି ଦିବ ପାৰୋ ଏଜନ ଅଭିଯନ୍ତା ହିଚାପେ। କৰିବ ବିଚାৰିଲେଓତୋ সকଲୋ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ମତେ କରବ ନୋରାବୋ। ଇଞ୍ଜିନିୟାରିଂ পাଞ୍ଚ କৰিয়েଇ ପ୍ରଥମ ଆମାର ଗାଁର ବାସ୍ତାଟୋର ନିର୍ମାଣର ପ୍ରଜେକ୍ଟଟୋ ଲ'ମ ବୁଲି ଭାବିଛିଲୋ। କିନ୍ତୁ ଟ୍ରେଇନିଂର ବାବେ ଦୁଟାମାନ ପ୍ରଜେକ୍ଟ ଶେଷ କରାବ ପାଞ୍ଚତହେ ଏଇବାର ଗାଁର ବାସ୍ତା ନିର୍ମାଣର ପ୍ରଜେକ୍ଟଟୋ ଲୋରାବ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟେ ଘରଲେ ଆହିଛି। ଛୁଟି ବୁଲି ନହ। ଯିମାନ ସୋନକାଲେ ପାৰୋ ଗୋଟେଇଥିନି Document ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ଆକୋ ଯାବ ଲାଗେ ଅଫିଚଲେ। ତାର ପାଞ୍ଚତହେ ଆକୋ ଆହି କାମ ଆରମ୍ଭ କରବ ପାରିମ।

ଏଇବୋର ଭାବି ଥାକୋତେଇ ଭଣ୍ଟିୟେ ଭାତ ଖାବଲେ ମାତିଲେ। ଆମାର ଡାହିନିଂତ ବହି ଭାତ ଖୋରାବ ଅଭ୍ୟାସ ନାହି। ମାଟିତ ପିବା ପାରି ସକଲୋରେ ଏକେଲଗେ ଭାତ ଖାଉଁ। ଭାତ ଖାବଲେ ବହିଲୋଗେ। ଆହିତା ଆରୁ ଦେଉତାଓ ବହିଲେ। ଭଣ୍ଟିୟେ ମାକ ସହାୟ କର ଦିଛେ ପାକଘରତ। ଘରତ କାକୋ ମୋର ପ୍ରଜେକ୍ଟର କଥା କୋରା ହୋରା ନାହିଲ। ସକଲୋରେ ଛୁଟିତ ଅହା ବୁଲିୟେଇ ଗମ ପାୟ। ଦେଉତାହି ସୁଧିଲେ —

ଃ ତୋର ଛୁଟି କିମାନ ଦିନ?

ଃ ଦେଉତା ଆଚଲତେ ମই ଆମାର ଗାଁର ବାସ୍ତାତୋ ନିର୍ମାଣର କାରଣେ ପ୍ରଜେକ୍ଟଟୋ ହାତତ ଲେଛୋ ଏଇବାର। ତାର କାରଣେହେ ଆହିଲୋ। ଛୁଟି ଲୋରା ନାହି। ଧରଧରକେ ଆହିବଲଗିୟା ହ'ଲ ଯେ କାରଣଟୋ କୋରା ନହ'ଲ କାକୋ। Documents ଥିନି ଯିମାନ ସୋନକାଲେ ପାৰୋ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ଯାବଗେ ଲାଗିବ।

ଃ ଓମ। ଏହିକେହିଦିନତେ ଗାଁରଲେ ବିଧାୟକ ଅହାର କଥା ଆଛେ। ତହ'ତେ ଲ'ବା ଦୁଟାମାନେ ଲଗ ହେ ପାରିଲେ ତେଓଁକ କେ ଚାବି ବାସ୍ତାଟୋର କଥା ଏବାର। ନହ'ଲେ ତୟେଇ କାମବୋର ଆଗବଢାବି ନିଜର ଫାଲର ପରା।

ଃ ତହ'ତେ ଭାତ ଖାହି ଲ'ଚୋନ। ଏଇବୋର ପାଞ୍ଚତ ଆଲୋଚନା କରବି। ଆହିତାହି ଭାତ ଖୋରାବ ସମୟତ କଥା ପାତି ଥାକିଲେ ବେୟା ପାୟ। ଗତିକେ ଆମିଓ କଥା ସାମରି ଖାବଲେ ଲ'ଲୋ। ସକଲୋବୋର ମୋର ପ୍ରିୟ। ମই ଘରଲେ ଆହିଲେ ପ୍ରତିବାର୍ତ୍ତେଇ ମୋର ପ୍ରିୟ ବସ୍ତୁରେଇ ବନ୍ଧା ହ। ନିଜର ଘରଧନତ ନିଜକେହି ଆଲହୀ ଯେନ ଅନୁଭର ହ।

ଭାତ ଖାହି ଉଠି ଭାଗରେ ଜୁମୁରି ଧବାତ ଶୁବଲେ ଆହିଲୋ। ଏବାରଲେ ଭାବିଲୋ ଦେଉତାହି କୋରାଟୋ ବାଋ କରବ ପାରି କିନ୍ତୁ ଲାଭ ହ'ବ ଜାନୋ କିବା? ନାହି ଏନେକେ କେ ଥାକିଲେ ଏକୋ ନହ'ବ। ମନର ମାଜତେ କଥାବୋର ଜୁକିୟାହି

ଟୋପନିୟେ ହେଁଚା ମାରି ଧବାତ ଶୁଇ ପରିଲୋ।

ବାତିପୁରା ଉଠି ମୁଖ-ହାତ ଧୋରାବ ପାଞ୍ଚତ ମାୟେ ଚାହି ଦିଲେ, ଖାଲୋ। ଦେଉତା ଇତିମଧ୍ୟେ ପଥାରଲେ ଗ'ଲ। ମୋକ ଚାହି ଦି ମାୟେ ପାକଘରର କାମତ ଲାଗିଲଗେ। ଭଣ୍ଟିର ଝୁଲ ଥକାର ବାବେ ତାହିକ ଖୁରାହି ପଠିୟାବର ବାବେ ସୋନକାଲେ ଭାତର ଯୋଗାର କରବ ଲାଗେ। ମାକ ମই ଦେଉତାର ଲଗତ ଅଲପ ଲାଗି ଦିଓଁଗେ ବୁଲି କେ ଓଲାହି ଆହିଲୋ। ଦେଉତାହି ଘରର ଅଲପ ଓଚରରେ ପଥାରଧନତ କୋର ମାରି ଆହିଲ। ମই ଦେଉତାର ପରା କୋରଧନ ଲେ ତେଓଁକ ଅଲପ ଜିବଣି ଲ'ବଲେ କେ ମାଟିବୋରତ କୋରର ଚାବ ବହାବଲେ ଆରମ୍ଭ କରଲୋ। ଆଜିକାଲି ଘରତ ପ୍ରାୟ ଥକା ନହୟେଇ ଯଦିଓ ଥକା ସମୟଥିନିତ ଦେଉତାକ ଯିମାନଥିନି ପାବୋ ସହାୟ କର ଦିଓ। ତେଓଁର ଲାହେ ଲାହେ ବୟସ ବାଡି ଆହିଛି। କଷ୍ଟ କରବ ନୋରାବା ହେଛେ ଆଗର ଦରେ। ହ'ଲେଓ କରେ ଯିମାନ ପାରେ। ଦେଉତାକ ଜିବଣି ଲ'ବଲେ କ'ଲୋ ଯଦିଓ ତେଓଁ ଗରୁକେହିଟା ଏବାଲ ମୁକଲି କରବଲେ ଗ'ଲଗେ।

କୋର ମାରି ଥାକୋତେଇ ଅଲପ ଦୂରର ପରା ହରେଣ ଖୁରାହି ମୋକ ଦେଖି ମାତ ଲଗାଲେ —

ଃ ଅ' ବର୍ଗିଲ ଦେଖୋନ। ଘରଲେ କେତିୟା ଆହିଲି?

ଃ କାଲି ଆବେଲି ପାଲୋହି ଖୁରା। ଭାଲେ ଆଛେନେ?

ଓପରଲେ ମୂର ଦାଞ୍ଜି ମାତ ଲଗାଲୋ।

ଃ ଆମାରନୋ କି ଆରୁ ବୋପାହି, ବୟସ ହେ ଆହିଛି। ବୟସର ବେମାର ଥାକିବହି ଆରୁ। ପିଛେ ତହି ଥାକିବି ନେ ଘରତ ଦୁଦିନମାନ?

ଃ ସଠିକକେ କ'ବ ନୋରାରିମ ଖୁରା। କାମ ଏଟା ଆଛେ। ଶେଷ ହ'ଲେଇ ଯାବଗେ ଲାଗିବ।

ଃ ଭାଲ ବାଋ। ପାରିଲେ ଆଜି ଆମାର ଘରର ଫାଲେ ଯାବିଚୋନ ଏବାର। ବିଧାୟକ ଆହିବ ବୋଲେ କାଲିଲେ ମାନେ। ତହ'ତେ ଲ'ବାକେହିଟାମାନ ଲଗ ହେ ବାସ୍ତାଟୋର କଥା କେ ଚାବିଚୋନ ତେଓଁକ। ଇମାନ ବଛରେଟୋ ଏକୋ ଉଲ୍ଲୟନ ନେଦେଖିଲୋରେହି, ଏତିୟା ବୁଢା ବୟସତ ବାସ୍ତାଟୋର କିବା ଏଟା ଉଲ୍ଲୟନ ଦେଖିବଲେ ପାଲେ ନଥେ ସୁଖି ହ'ମ। ଆମାର ଇହ'ତକୋ କେଛୋ ତାକେ। ତହି ପାରିଲେ ଏବାର ଗେ ସିହ'ତର ଲଗତ କଥାବୋର ଆଲୋଚନା କର ଚାବିଚୋନ।

ଃ ବାଋ ଖୁରା।

ଃ ଭାଲ ବାଋ। ମই ଏତିୟା ଗେ ଥାକୋ ଦେ।

ଃ ବାଋ। ଠିକ ଆଛେ।

ଖୁରାହି ଉଭତି ଯୋରାବ ବାଟତ ଦେଉତାକୋ ଲଗ ପାଲେ। ଦୁୟୋଜନ ଦୁହି-ଏସାର କଥା ପାତିଲେ ଆରୁ ଖୁରା

গ'লগৈ। দেউতাই আহি ক'লে —

‡ খুৰাৰে কথাবোৰ ক'লে। তই আজি গৈ আহিবগৈ
তেওঁলোকৰ ঘৰৰ পৰা।

‡ উম। যাব লাগিব। তেনেকৈ কৈ মই আকৌ
কোৰ মৰাত লাগিলো। দেউতাই কাষৰ পথাৰবোৰত পানী
বাটবোৰ মাজে মাজে অলপ মুকলি কৰি দিছে। বৰষুণ
হোৱাৰ বাবে পথাৰত পানী বহুত বাঢ়ি গ'ল। দুখনমান
পথাৰৰ পানী আগতেই মুকলি কৰি লৈছিল দেউতাই; কোৰ
মাৰিবলৈ। এতিয়া মই কোৰ মৰাৰ বাবে বাকীখিনি পথাৰৰো
পানী যোৱা বাটবোৰ মুকলি কৰি দিছে।

অলপ পাছত ৰ'দ ওলোৱাত আমি ঘৰলৈ
উভতিলো। গা ধুই ভাত-পানী খোৱাৰ পাছত ভাগৰ লগা
যেন অনুভৱ হোৱাত বিচনাতে শুই পৰিলোহি। ভাগৰ
লাগিবৰে কথা; যিহেতু আজি বহুত দিনৰ মূৰত পথাৰত
কোৰ মাৰিছো। বিচনাত শুই দিয়াৰ অলপ পাছতে টোপনি
আহিলে। সাৰ পাই সময়টো চাই দেখো এক বাজিল।
বিচনাৰ পৰা উঠি বাহিৰলৈ গৈ মুখত পানী ছটিয়াই ধুই
ল'লোঁগৈ মুখখন। দিনত শোৱাৰ মোৰ অভ্যাস নথকাৰ
বাবে কেতিয়াবা শুই দিলে বৰ অৱশ যেন অনুভৱ হয়।
গামোচাৰে মুখখন মচি ভিতৰলৈ সোমাই গৈ দেখো দেউতা
জাপি এটা বনোৱাত ব্যস্ত হৈ আছে। তেওঁৰ বাৰু অলপো
ভাগৰ অনুভৱ নহয়নে? ভাবিলেই আচৰিত লাগে।...
আইতা আজি ঘৰত নাই। ৰাতিপুৱাই নামঘৰলৈ গ'ল। কিবা
নিয়ম আছে বুলি কৈছিল মোক কালিয়েই। ভণ্ডিও স্কুললৈ
গ'ল। তাইৰ পঢ়া টেবুলৰ ওচৰলৈকো গ'লো। স্কুলৰ
কিতাপৰ লগতে দুখনমান বাহিৰা কিতাপো আছিল তাইৰ
টেবুলত। বাহিৰা কিতাপ, আলোচনী, উপন্যাস পঢ়াত
তাইৰ বৰ চখ। মোৰো সৰুকালৰ পৰা চখ বাহিৰা কিতাপ-
পত্ৰ পঢ়াত। তাইৰ টেবুলত এখন কিতাপ দেখিলো ৰবুল
মাউতৰ আত্মজীৱনী 'মোৰো এটা সপোন আছে'। এই
কিতাপখনৰ লগত মোৰ পুৰণি সম্পৰ্ক। কেইবাবাৰো
পঢ়িছো। তেওঁৰ জীৱনৰ লগত মোৰ জীৱন সংগ্ৰামৰ
কাহিনী মিলাই চালে হয়তো বহু ক্ষেত্ৰতেই মিলিব।
কলেজীয়া দিনবোৰত প্ৰায়েই পঢ়িছিলো বাৰে বাৰে এই
কিতাপখন। কিন্তু ইমানদিনে পঢ়া হোৱা নাছিল ব্যস্ততাৰ
অজুহাতত। এবাৰ স্কুলত পঢ়ি থকা অৱস্থাত গ্ৰন্থমেলা
দেখুৱাবলৈ নিওঁতে কিনিছিলো কিতাপখন। এতিয়া মই
ঘৰত নাথাকো যদিও ভণ্ডিয়ে কিতাপবোৰ আটোম-

টোকাৰিকৈ ৰাখিছে। কিতাপবোৰ লিৰিকি বিদাৰি চাই
থাকোতেই মায়ে মোবাইলটো আনি মোক দিলেহি কাৰোবাৰ
ফ'ন আহি আছে বুলি অফিচৰ ছাৰৰ ফ'ন ...

‡ হেল্ল বৰ্ণিল।

‡ হয় ছাৰ কওঁক।

‡ তুমি Document অৰ কামবোৰ আৰম্ভ কৰিছা
নে?

‡ নাই ছাৰ। এতিয়ালৈকে কৰা নাই। মানে এই
কেইদিনতে বিধায়ক আহিব বুলি কৈছে গাঁৱলৈ। গতিকে
সকলোৱে তেওঁক এবাৰ কৈ চাবলৈ কৈছে। যদি একো
নকৰে তেওঁ তেতিয়া মই আৰম্ভ কৰিম নিজৰ কাম।

‡ বাৰু ঠিক আছে। যি ভাল দেখা কৰা। কিন্তু
যিমান পাৰা সোনকালে আহিবলৈ চেষ্টা কৰিবা। অফিচত
আৰু দুটামান প্ৰজেক্টৰ কাম বাকী আছে। কামবোৰ যিমান
পাৰি সোনকালে আগবঢ়াই নিলে আমাৰেই ভাল দিয়াচোন।

‡ উমম। বুজিছো ছাৰ। মই যিমান পাৰো সোনকালে
যাম।

‡ Ok। এতিয়া ৰাখো তেন্তে।

‡ Ok ছাৰ।

ছাৰ আমাৰ লগত বন্ধুসুলভ। গতিকে তেওঁক
সকলো কথাই খুলি ক'ব পাৰো। তেওঁ অফিচৰ তহাৰধায়ক
হ'লেও নিজৰ সন্তানৰ দৰেই মৰম কৰে আমাক। আন
কোনোবা হোৱা হ'লে হয়তো এনেকুৱা কৰাৰ কাৰণে
গালি-গালাজ পাৰিলেহেঁতেন দেউতাইহঁতেও সকলো
জানি-বুজিহে কথাটো কৈছে মোক ...

ছাৰৰ লগত কথা পাতি কিতাপখন হাতত লৈ
মোৰ ৰুমৰ চকীখনতে বহিলোঁগৈ। কিতাপখনত মনোযোগ
আগবঢ়ালো। সদাব্যস্ত জগতখনৰ পৰা যেন অতীতৰ মধুৰ
সময়খিনিলৈ উভতি গ'লো এনে লাগিছিল। কিমান সময়
কিতাপখনৰ মাজত আৱদ্ধ হৈ থাকিলো গমেই নাপালো।
ভণ্ডিয়ে আহি ভাত খাবলৈ মতাতহে আত্মজগতখনলৈ
উভতি আহিলো

‡ তই স্কুলৰ পৰা কেতিয়া পালিহি?

‡ অলপ আগত। কিবা পঢ়ি আছিলি নেকি?

‡ অ। কিতাপ এখন পঢ়ি আছিলো।

‡ ভাত খাই পঢ়িবি আহ।

‡ বাৰু, ব'ল।

ভাত খাবলৈ বহিলোঁগৈ। এনেকৈ কিমান দিনৰ

পাছত আবেলি ভাত খাবলৈ বহিছো তাৰ কোনো হিচাপ নাই। নহ'লেটো ক্লাছ শেষ কৰি কেণ্টিনতে কিবা এটা খাই লওঁ আৰু সদায় সেয়াই আবেলিৰ আহাৰ। ভাত খাই থাকোতে মাক সুধিলো,

ঃ আইতা অহা নাই নি নামঘৰৰ পৰা?

ঃ নাই অহা। অলপমান দেৰি হ'ব চাগে।

ঃ উমম।

ঃ ছাৰে কি ক'লে?

ঃ যিমান পাৰো সোনকালে যাবলৈ কৈছে।

ঃ অ' বিধায়ক বোলে কালিলৈ আহিব। অলপ আগত গাঁওবুঢ়াই কৈ গ'লহি। দেউতাই মাত লগালে।

ঃ ঠিক আছে তেন্তে মই আজি ল'ৰাবোৰৰ লগত কথাটো অলপ আলোচনা কৰিবগৈ লাগিব।

ঃ উমম। যাবি।

তেনেকৈয়ে দুই-এটা কথা পাতি ভাত খাবলৈ ল'লো। খাই-বই উঠাৰ পাছত মই গাঁৱৰ ফালে ওলাই গ'লো। হৰেণ খুৰাই ৰাতিপুৰাই মাতি অহাৰ বাবে তেওঁলোকৰ ঘৰতে সোমালো। পিছে গাঁৱৰ ল'ৰাবোৰো তেতিয়া তাতেই আছিল। মই যোৱাত বহিবলৈ দিলে খুৰীয়ে। সকলোৰে খবৰ খাতি লোৱাৰ পাছত খুৰাৰ ল'ৰাটোৱেই মূল কথাটো উলিয়ালে,

ঃ ঐ এইবাৰ পিছে কি কৰিম বুলি ভাবিছ? বিধায়কক অলপ কাঢ়াকৈ নক'লে লৰচৰো নকৰে।

ঃ তাকেই। এনেকৈ আৰু কিমান দিন থাকিম আমি। প্ৰতিবাৰে কৰিম বুলি কয় আৰু আমাক ঠগি গুচি যায়।

ঃ সেইবোৰ আচলতে প্ৰলোভন, গাঁৱৰ মানুহৰ পৰা ভোট লোৱাৰ।

ঃ উমম। সেইটোৱেই। এইবাৰোটা সেইটো উদ্দেশ্যেই আহিব।

ঃ জিকিলে অমুক কৰিম, তমুক কৰিম ... হাৰিলেই হয় আৰু এইবাৰ তেওঁ।

ঃ শঙুণৰ শাওত বুঢ়া গৰু নমৰে বুজিছ। আমাৰ অভিশাপত তাৰ নোম এডালো লৰচৰ নহয়।

ঃ বৰ্ণিল, তই কিবা এটা ক' আক'। একো মাতেই মতা নাই যে।

ঃ হাঃ ... অ'। শুন মই এটা কথা ভাবিছো।

ঃ কি? গোটেইকেইটাই একপ্ৰকাৰে চিঞৰিয়েই

দিলে ...

ঃ মানে ইমান বছৰৰ পৰাটো তেওঁয়েই জিকি আহিছে চাচোন। গাঁৱৰ সকলোৱে যিমান যি হ'লেও অঞ্চলৰে মানুহ বুলি তেওঁকে ভোট দি জিকায়। আৰু এইবাৰো যে নিজিকি তাত কোনো সন্দেহ নাই। গতিকে মই ভাবিছো তেওঁৰ সলনি এইবাৰ আমি প্ৰলোভনৰ জাল পেলাব লাগিব।

ঃ মানে? কি ক'ব বিচাৰিছ আমি ঠিক বুজা নাই।

ঃ বুজাই আছে। শুন। মানে তেওঁ যেনেকৈ আমাক ভোট পাবৰ বাবে উন্নয়নৰ মিছা আশা দেখুৱাই। তেনেকৈ এইবাৰ আমিও তেওঁক ভোট দিয়াৰ আশা দেখুৱাই কাম সমাধা কৰিব লাগিব। কিন্তু আমি তেওঁৰ দৰে ভবা আশা নেদেখোৱাও। নিৰ্বাচনলৈ এতিয়াও বহুত দিন বাকী। যদি নিৰ্বাচনৰ আগত তেওঁ ৰাস্তাটো নিৰ্মাণ কৰোৱাই দিয়ে তেন্তে তেওঁ ভোট পাব। আৰু যদি একো উন্নয়ন নহয় তেন্তে তেওঁ ভোটৰ আশা বাদ দিব লাগিব। এতিয়া বুজিলি।

ঃ উম। ভাল ভাবিছ। সেইটো কৰাটোৱেই ভাল হ'ব।

ঃ উমম। সকলোৱে হয়ভৰ দিলে।

তাৰ পাছত অলপ সময় কিবা কিবি কথা পাতি ঘৰলৈ আহিলো। আইতাও ঘৰলৈ আহিলো। সন্ধিয়া চাহ খাওঁতে ঘৰত সকলোকে কথাবোৰ ক'লো। সকলোৰে ভালেই পালে শুন। আশাৰ ৰামধেনু যেন সকলোৰে মনত ভাঁহি আহিছে এনে লাগিছিল।

তেনেকৈ সেইদিনাৰ ৰাতিটো পাৰ হৈ গ'ল। পাছদিনা ৰাতিপুৰা সকলো কাম কৰি ভাত-পানী খাই আজৰি হৈ অলপ জিৰালো। বিধায়ক আবেলিহে আহিব গতিকে দেউতায়ো অলপ জিৰাই লোৱাৰ কথা ভাবিলে। জিৰাই-শঁতাই আবেলি ৰঙ্গমঞ্চৰ প্ৰাঙ্গনত সকলো উপস্থিত হ'লোঁগৈ। যথা সময়ত বিধায়কো আহি পালে। তেওঁ গান্ধীৰ্য্যতাৰে নিজৰ বাৰ্ষিকীয় মন্তব্যসমূহ উপস্থাপন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

‘মোক আপোনালোকে ভোট দি জয়যুক্ত কৰক’, ‘মই জয়ী হ'লে আপোনালোকৰ ৰাস্তাটো নিৰ্মাণৰ কাম লগে লগে আৰম্ভ কৰি দিম এইবাৰ’ এই কথাবোৰৰ লগত চহা গগ্ৰসকল অভ্যস্ত। এইবাৰ আমাৰ মন্তব্য আৰম্ভ কৰিলো। হৰেণ খুৰাৰ ল'ৰাটোৱেই প্ৰথমতে আৰম্ভ কৰিলে।

যি বুজিছে সি এইবাৰ যেনে-তেনে হ'লেও ৰাস্তাটো নিৰ্মাণ কৰোৱাইহে এৰিব। পিছে আগৰে পৰাই সি ক'ৰবাত কিবা কোৱাৰ ক্ষেত্ৰত বাকীবোৰতকৈ সাহসী। কিন্তু এইবাৰ সি যেনেকৈ ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে সকলোৰে শিল পৰা কপৌ যেন অৱস্থা হ'ল।

ঃ ছাৰ। আপুনি প্ৰতি বছৰেই জয়যুক্ত হয়। আৰু প্ৰত্যেকবাৰেই গাঁওখনৰ কিমান উন্নয়ন হয় সেয়া জানো আমি নেদেখাকৈ আছে কোনোবাই। এইবাৰো নিশ্চিতৰূপে উন্নয়ন হ'বই সেয়া আমি ভালদৰে জানো। কিন্তু কেনেকৈ যদি আপুনি পাছত সময় উলিয়াব নোৱাৰে তেতিয়া ...? নহয় মানে আপোনালোক হ'ল ব্যস্ত মানুহ। এতিয়া আমাৰ খবৰ ল'বলৈ সময় পাইছে পাছত হয়তো নাপাবও পাৰে সময়। নে মই মিছা কৈছো নি কওঁকচোন আপোনালোকে?

একমাত্ৰ গাঁৱৰ ল'ৰাবোৰেই যি হয়ভৰ দিছে; বাকী সকলো নিমাত। কিন্তু আন কোনেও একো নোকোৱাৰ বাবে এইবাৰ ময়েই আৰম্ভ কৰিলো ক'বলৈ,

ঃ ছাৰ নিশ্চিতভাৱে আমি সকলোৰে সৰুৰে পৰা উন্নয়ন দেখি আহিছো তাত কোনো সন্দেহ নাই। কিন্তু প্ৰতিবাৰে জয়যুক্ত হোৱাৰ পাছৰ উন্নয়নবোৰ দেখি আমাৰ আমনি লাগিছে। কিমান আৰু চাম একেবোৰকেই। এইবাৰ অলপ আগতীয়াকৈয়ে আৰম্ভ কৰকচোন। নতুন কিবা এটা দেখিম। নহ'লে এইবাৰ নিৰ্বাচনত ভোট দিবলৈ যাবলৈ মানুহবোৰে সময় নাপাবও পাৰে। মানে কথাটো হ'ল যে যেনেকৈ আপুনিও পাছত ব্যস্ত হৈ পৰে, তেনেকৈ আমিওবোৰো মানুহহে। আমাৰো ব্যস্ততা আছে দিয়কচোন। নিৰ্ভৰকি কিছুমান কামৰ কাৰণে আমাৰ ওচৰতো সময় নাথাকে নহয়।

এইবাৰ বাকীকেইটাইও ক'লে,

ঃ অ'তো। নিৰ্বাচনৰ আগতেই এইবাৰৰ উন্নয়নখিনি দেখিবলৈ পালেই হ'ল আৰু। নহ'লে আমিওবোৰো ব্যস্ত হৈ পৰিম। নিৰ্বাচনত ভোটদানৰ বাবে সময় উলিয়াব নোৱাৰিম। আমি মানুহৰ পদ উচ্চ কৰিবও জানো আৰু খহাবও জানো।

এইবাৰ সমগ্ৰ গঞাই আমাক সহযোগ কৰিলে।

অৱশেষত বিধায়কে নমস্কাৰ দি শেঁতা হাঁহিৰে বিদায় মাগিলে। হয়তো তেওঁ অত্যন্ত লজ্জাবোধ কৰিলে। মনতে ভাৱ হ'ল এইবাৰ নিশ্চয় তেওঁ কিবা এটা কৰিবই। তেওঁ যোৱাৰ পাছত আমি ঘৰলৈ আহিলো। সকলোৰে মুখতে যেন এটা সন্তোষৰ হাঁহি লাগি আছিল।

পাছদিনাও দেউতাৰ লগত পথাৰৰ পৰা আমি খাই-বৈ উঠি বহিছিলোহি আগফালৰ ৰুমতে। তেনেতে ভণ্ডিয়ে উধাতু খাই আহি মোক বাহিৰলৈ মাতিলেহি। ময়ো তাইৰ লগত গৈ দেখো গাঁৱৰ ৰাস্তাটোত বহুত মানুহ। গাঁৱৰ মানুহ নহয়। ৰাস্তাটোৰ জোখ-মাপ লৈ আছিল। নিশ্চিত নাছিলো যদিও আশা এটা জাগিছিল মনত; হয়তো চৰকাৰৰ চকু মুকলি হ'ল। ভিতৰলৈ আহি দেউতাহঁতক কথাটো ক'লো। আবেলিলৈ গাড়ীৰে শিল আনি পেলোৱাত নিশ্চিত হৈ পৰিলো। সকলোৰে বহুত সফুৰ্তি। ছাৰক মই ফ'ন কৰি জনালো কথাবোৰ। ছাৰে জানি সন্তোষ পোৱা যেন লাগিল তেওঁৰ কথাবোৰত। তেওঁ ক'লে,

ঃ Go ahead my boy. তোমাৰ চিন্তাক মই মানিছো বৰ্ণিল। আগুৱাই যোৱা মনে বিচৰা মতে।

ঃ Thank you ছাৰ। কিন্তু

ঃ মই বুজিছো তুমি কি ক'ব বিচাৰিছা। চোৱা তুমি যদি প্ৰজেক্টটো ল'লাহেঁতেন তেতিয়া তাতো তোমাৰ চিন্তাই থাকিলেহেঁতেন আৰু এতিয়াও তুমি নিজৰ চিন্তাৰেই তোমাৰ আশা পূৰণ কৰিছা। তেন্তে একেটাইটো কথা হ'ল ন'?

ঃ হমম। সেইটো বাৰু হয় কিন্তু হ'লেও ...

ঃ হ'ব আৰু কোনো কিন্তু নকৰিবা। এতিয়া ইয়ালৈ কেতিয়া আহিবা?

ঃ দুই এদিনত যাম ছাৰ।

ঃ ঠিক আছে। এতিয়া ৰাখো তেন্তে।

ঃ বাৰু।

মোৰ দুই গুঁঠৰ মাজেৰে এটি তৃপ্তিৰ হাঁহি নিগৰি আহিল পৰম প্ৰশান্তিত। অৱশেষত মই মোৰ আধৰুৱা হৈ ৰোৱা সপোন পূৰণ কৰিলো।

ঈশ্বৰৰ চহৰ

নীহা কলিতা

তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

ঃ তই কাৰ!

ঃ তোৰ...

ঃ হুঁ ল তেনে...

প্ৰশ্নটোৰ পিছতেই আগবঢ়াই দিয়ে ল'ৰাটোৱে হাতৰ মুঠিটো। তাই দুহাত কাজলি পাতে। তাইৰ হাতদুখন নুনি কেইটামানেতেই ভৰি পৰে। এনেকৈয়ে কেতিয়াবা ভজা মুগা লেটা অথবা কত কি...। ভৰি আহে তাইৰ বুকুখন।

ঃ এতিয়া!

ঃ উঠ চাইকেলত...

ঃ তোৰ চাইকেলখন যে ইমান বেয়া, বহিলেই বিয়ায়...

ঃ হ'ব গাৰু এটা বান্ধি ল'বি তেনে কাইলৈৰ পৰা।

আগবাঢ়ে ল'ৰা-ছোৱালীহাল খোজকাঢ়িয়েই, অলপদূৰ কেঁচা আলিটোৰে গৈ গৈ সিহঁতহালে গম্ভ্য স্থান পায়গৈ। হালধীয়া বাৰী এখন, সৰিয়হৰ। দূৰৈত ওখকৈ সৰু টঙীঘৰ এটা। জপনাখন খুলি সৰু লিক্লিকিয়া খালী ভৰিৰে সৰিয়হবোৰ ফালি ফালি মাজেৰে গৈ থাকে হালেই। লক্ষ্য সেই টঙীটো। তাতেই শান্তিৰ ধাম।

সমুদ্ৰাই সদায়েই ঈশ্বৰৰ চহৰখনৰ বৰ্ণনাত পৃথিৱীৰ সমগ্ৰ সুখৰ আকৰবোৰ, পৰিত্ৰতাবোৰ আনি মিলাই পেলায়। তাই তাত একো ভুল নেদেখে। যি চহৰৰ নামটোৱেই পৰিত্ৰ প্ৰাৰ্থনা এজাকি হৈ চুই দিয়েহি সমুদ্ৰাক। বুকুতো শান্তিৰ মলয়া বলায়। সেই পৰিত্ৰতাতে উটি ফুৰে তাই, চকুযোৰো হালধীয়া প্ৰাৰ্থনা এটাত ডুব যায়।

পৰজনমত কৰা কোনো শুভ কামৰ বাবেই হয়তো

সমুদ্ৰাই গুৱাহাটীহেঁচন চহৰৰ মাজমজিয়াত জন্মিও সেই চহৰৰ সোৱাদ পালে, জুতি পালে! সেয়েটো আজিও বন্ধ পালেই নীলাচলৰ বুকুৰ একাঁ-বেঁকা বাটে উজাই গৈ কামাখ্যাৰ বুকুত পৌৰাণিকতা, নিভাঁজতাক খুচুৰি ফুৰে তাই...। মন্দিৰৰ বুকুভৰা পৰিত্ৰতাতেই সামৰি লয় তাই উশাহ দুটামান বেছিকৈ, এক জীয়া ৰাগত। আৰু এই একেখন বৰনদীৰ কাষত বৈয়ে ঈশ্বৰৰ চহৰখনক ৰোমছুন কৰে। বৰনদীৰ বুকুৰে উজাই ময়ূৰ দ্বীপটোতো অকলেই বিচাৰি ফুৰেগৈ চিনাকি ৰাগ এটাক।

দেউতাকৰ চাকৰিসূত্ৰে মাজুলীলৈ সলনি হৈছিল সেইবাৰ। দেউতাক ডাক্তৰ। আৰু তেওঁৰ লগতেই চৌধ্য বছৰীয়া সমুদ্ৰা আৰু মাক সেই ঠাইত ভৰি দিছিলগৈ। সিহঁতৰ কোৱাৰ্টাৰটোৰ কাষতেই সৰু চকীদাৰৰ পৰিয়াল এটা আছিল। আৰু তেওঁলোকৰেই সন্তান ঈশ্বৰ। ঈশ্বৰ মিলি।

শকত, থলুকা ল'ৰাটোৰ চকুহাল টনাকৈ... গাখীৰত তেজাল আবেলিৰ মিশ্ৰণৰ দৰে বৰণ তাৰ। সমুদ্ৰাৰ জীৱন উপন্যাসত সেই চহৰৰ প্ৰতিকণা সময় কেৱল ঈশ্বৰক আঙুৰিয়েই শেষ হোৱা। তাইতকৈ মাথোঁ এটা বছৰ ডাঙৰ ল'ৰাটো তাইৰ লগৰী হৈ পৰিছিল সেই সৰু গাঁওখনত। যাতায়ত, শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত তেনেই পিছপৰা মানুহবোৰৰ একমাত্ৰ কামেই খেতি। আৰু তাৰেই দূৰ-দূৰলৈ বিয়পি থকা হালধীয়া, সেউজীয়া ৰঙবোৰে বলিয়া কৰিছিল সমুদ্ৰাক।

ৰাতি ৰাতি ভাঁহি অহা বাঁহীৰ সুৰবোৰত, বতাহে টোৱাই অনা আপঙৰ ৰাগীলগা গোন্ধত, মাছৰ পুৰা, গাহৰিৰ পুৰাৰ, টোৱে টোৱে সৰিয়হ, কহুঁৱা, ধান খুন্দাৰ শব্দত, মিচিং কথা, গানৰ টুকুৰা টুকুৰ শব্দৰে কি জাকৰুৱা আত্মভেদী আছিল সেই ৰাগ। কণমানি নগৰীয়া ছোৱালীজনী কি স'তে মোহ নগৈ পাৰে সেই চহৰৰ সোৱাদত! সেই চহৰৰ নিভাঁজতাত। গাঁৱতো ইমান ৰাগী থাকেনে! মহানগৰীৰ প্ৰকাণ্ড অট্টালিকাত যি সুখ নাই, হোটেল, ৰেষ্টুৰেণ্টে ক'ত টঙী, চাংঘৰৰ স'তে ফেৰ মাৰিব পাৰে। তাইৰ বিবেচনাতো পৰা নাছিল।

ঈশ্বৰে লৈ ফুৰিছিল তাইক। ফুৰাই ফুৰিছিল। তাইৰ অভিধানৰ বহু কথাৰ সাল-সলনি কৰি সেই গাঁৱলীয়া ল'ৰাটোৰে বন্ধু পাতিছিল তাই।

তই-তই-তই

তাই জনা নাছিল 'তই'ৰ আপোনতা। তলখাপৰ,

তুচ্ছ অৰ্থত ব্যৱহাৰৰ জ্ঞান পোৱা 'তই'ৰ ৰাগীয়ে তাতেই নিভাঁজ গাঁথাৰে সী লৈছিল সমুদ্ৰাকো।

পদুমে ভৰা বিলখনলৈ, কলি ভেঁটৰ মালা গাঁঠা.. আৰু সেই টঙীটোলৈ! সেইটো ঈশ্বৰহঁতৰেই আছিল। তাৰ ওপৰত উঠি দিয়াৰ লগে লগে জিৰকৈ কোবাই যোৱা বতাহজাকে আজিও সমুদ্ৰাক জোকায়। কি নাছিল তাত! সমুদ্ৰা বৈ যাব খুজিছিল জীৱনলৈ। টঙীঘৰত বহিয়েই আজৰি পৰবোৰত ঈশ্বৰৰ মুখে কথিকা শুনিছিল, মিচিং গান শুনিছিল, উপন্যাসত ডুবি ৰৈছিল...। ৰংমন, কংকনৰ ফাঁকে ফাঁকে অসীমত যাব হেৰাল সীমাৰ পৰা মায়াবৃত্তলৈ। এৰা ডুবি ৰৈছিল সমুদ্ৰা, কমল নগৰ বিচাৰি লুইততেই এৰি দিব খুজিছিল নাও এখন...। মায়াবৃত্তৰ পুতিজনীৰ দৰেই কল্পনা কৰি লৈছিল তাই নিজক। বাৰে বাৰে সুঁৱৰিছিল ঈশ্বৰক। মই পুতি, তুমি সুৰণ হোৱা... আৰু চাংঘৰটো... পখিলা এজাক উৰি ফুৰা.... মই আহিম, এইটোকে ধিয়াই ফুৰিম, বুকুতে কঢ়িয়াই ফুৰিম।

ঃ এনেকুৱাই হ'বনে?

ঃ হ'ব কিয় নহ'ব।

ঃ চোৱা, মই বুকুত গাঁঠি লৈছো ইয়াৰ ঠিকনা...।

বুকুত চোলাটোৰ ওপৰতেই আঙুলিটোৰে আঁক মাৰে তাই। লগতে স্বৰ্ণীয় হাঁহি এটাও মাৰে সৰ্বোচ্চ সুখময়তাত। ঈশ্বৰৰ চহৰৰ এটি এটি পল সমুদ্ৰাই তাৰ লগতেই কটালে। প্ৰতিকণা সৌন্দৰ্য চুই চালে... ফেনেকিলে, আমেজ ল'লে কেৱল তাৰ স'তেই। কেতিয়াও নেদেখা কেতেকীফুল, কেতিয়াও নুশুনা কুলিৰ মাত, কেতিয়াও খাই নোপোৱা গৰুৰ ফেহুঁ... বহুঁমথুৰি, পুৰৈ গুটি চিঙি কৰা দুহাত ৰাঙলী... পথাৰত মাছ খেপিওৱা, চাহ খাই কানীয়া হোৱালৈ, বনৰীয়া ফৰিঙৰ ভজা, আমৰলি টোপ, বনৰীয়া মৌৰ জোল, পোৰা আলু, কঁঠাল গুটি পোৰা খোৱালৈ সেই এবছৰীয়া কণমান বাটটোত কি কৰা নাই... তথাপি হীনতা এটাই যে খেদি ফুৰে আজিও সমুদ্ৰাক।

এবছৰৰ পিছত আকৌ বদলি হৈছিল দেউতাক। সমুদ্ৰাই এৰি থৈ আহিবলগা হৈছিল ঈশ্বৰৰ চহৰখন। মাত্ৰ বুকুত বান্ধি আনে টঙীটো। সুৰণ গুটি যোৱাৰ বেলিকা পুতিৰ চকুহালৰ দৰেই ঈশ্বৰৰ চকুহাল ভৰি আহিছিল সেইদিনা কিবা এটা কাতৰতা আৰু সেই সুৰণহীতনাৰ দৰে একেই ৰাগ এটি বুকুত বান্ধি সমুদ্ৰা গুটি আহিছিল।

সৰুতেই এৰি অহা চহৰলৈ ঘনেপতি মনত

পেলাই পেলাই তাই কলেজৰ শেষ বছৰত উভতি গুটি গৈছিল সেই ঠিকনাটোলৈ। মহানগৰীৰ একো চালনাই যে তাইৰ বুকু অধীন কৰিব পৰা নাছিল! কিন্তু, ঈশ্বৰ টঙীটোত নাছিল, আনকি ঘৰতো...। এক হীনতাইহে আগুৰি ধৰিছিল তাইক। তাই সপোনটোৰ দৰে সেইদিনা টঙীটো পোৱাগৈ নাছিল, সমুদ্ৰা আদ বাটৰপৰাই উভতি আহিছিল। সি ওলাই গৈছিল নগৰলৈ, ইঞ্জিনিয়াৰ হোৱাৰ সপোন এটা গাঁঠি। সেই সুবিশাল হালধীয়া বাৰীৰ মাজৰ টঙীটোত সমুদ্ৰা অকলে থকা জানো সম্ভৱ! সাহসেও টনা নাছিল তাইক। হয়তো, টঙীটোও সমুদ্ৰাৰ বাবে বৈ থকা নাছিল। কোনো আৱেশেই চোৱা নাছিল তাইৰ টঙীটোৰ, আৰু সেই যে উভতিল, ওহো কোনোদিনেই ঘূৰি নগ'ল সমুদ্ৰা, যোৱা নহ'ল।

বন্ধুত্বৰ দাবীত, সেই কণমান চহৰত বৈ নগৰীয়া সপোনেৰে শিপোৱা ঈশ্বৰে স্বাৰ্থপৰৰ দৰে চাংঘৰ সাজি তাইৰ বাবে বৈ থকা ছবিখনৰ অলীকতাত যেন সমুদ্ৰাই সেইদিনা নিজৰেই স্বাৰ্থপৰতাৰ বেষ্ট দেখিছিল। ওহো এনে দাবী কোনো অধিকাৰৰেই যে কৰা নাযায়। ঈশ্বৰ মিলিয়ে পথাৰৰ বকিয়াইদি গৈ গৈয়ে আকাশ চুমক, তাই তাকেই বিচাৰে। তথাপি সি তাইক পাহৰি যোৱাৰ শংকাত অভিমান এটাক মেৰিয়াই ল'লে তাই নিজেই সেই তেতিয়াই...। এই ৰাগী লগা কথিকাকো গাপ দি বুকুতে বান্ধি পেলাই সমুদ্ৰাই জীৱনলৈ।

আজি এটা যুগ। নহয়, তাতকৈও বেছি বহু বেছি। সমুদ্ৰা ভট্টাচাৰ্যই বাহ্যিক জীৱনৰ পৰা মোহাৰি পেলাই টঙী ঘৰটোৰ ঠিকনা। তাইৰ মাটিৰ ঈশ্বৰেই যে মোহ গৈছিল আধুনিকতাত। সিয়ো হয়তো টঙীঘৰটোৰ হৈ থকা নাছিল।

সমুদ্ৰাই মানি লয় বৰ্তমানক। বহুদূৰ আগবাঢ়ে জীৱনত, আনৰ নাম অনামিকাত গাঁঠি লোৱালৈ, খোজবোৰ আগবঢ়াই দিছে তাই। মাত্ৰ অজান হৈয়ে বুকুত বান্ধি ৰাখিছে সেই ঈশ্বৰৰ চহৰক, তেনেকৈয়ে সুখী হৈ ৰৈছে তাই। এটা জীৱন্ত সাধুত জী থকাৰ মাদকতাত চকুহাল জপাই দিয়ে সমুদ্ৰাই এক পৱিত্ৰ ভাৱনাত। আজিও সেইযুগীয়া পুৰণা পৱিত্ৰ কেঁচা মাটিৰ পৰশ লগা সুকোমল সুগন্ধি এচাটিয়ে যে বান্ধি ৰাখিছে সমুদ্ৰাক।

এৰা বৈ গ'ল তাই... অত্যাধুনিকতাৰ কোনো আৱেশেই বান্ধিব নোৱাৰাকৈ, আজিও সুযোগ পালেই কোনো একান্ত মুহূৰ্ততেই দৌৰ মাৰি বৈ দিয়েগৈ জপনা

খুলি টঙীটোলৈ যোৰা বাটটোত। সমুদ্ৰৰ বুকুৰ বান্ধটো খোল খালেই পাইগৈ সেই চিনাকি চহৰ, য'ত বাঁহৰ জপনাখন খুলি আগবাঢ়ে তাই...। সন্মুখত এখন হালধীয়া বাৰী, সৰিয়হৰ! মাজতে লুঙলুঙীয়া এটা বাট। বাটটো সৰিয়হ গছবোৰে হাউলি ঢাকি ৰখা, আগলৈ নেদেখিয়েই... দূৰৈত ওখকৈ টঙী এটা, তাইৰ লক্ষ্যস্থান সেই টঙীটোৱেই। তাত চকামকাকৈ ঈশ্বৰক দেখে, সি হাত এখন দাঙি তাইক মাতে... হালধীয়াৰ মাজে মাজে সৰিয়হ গছবোৰৰ ফাঁকে ফাঁকে গৈ থাকে তাই... চকু দূৰৈৰ টঙীটোত। টঙীটো তাইলৈয়ে বৈ থাকে... ৰৈয়েই থাকে...।

উফ্, আজিও নাপালেগৈ তাই। অত বছৰে কোনোদিনেই টঙীটো চুব পৰাগৈ নাই সমুদ্ৰাই। তাই ক্ষোভ কৰে তাকে লৈ, বহু দিন আগতেই ঈশ্বৰক এই বিষয়ত গোচৰো দিছিল এবাৰ, দুবাৰ।

ঃ ঈশ্বৰ তুমি ভুল।

ঃ কিহত?

ঃ এই শান্তি মন্ত্ৰটো অনুভৱ কৰি গৈ থাকিলেও টঙীটো নাপাওঁগৈ চোন, আমনি লাগে গৈ গৈ।

ঃ সেইটোৱেই, হাবিয়াসেই নাই আকৌ তোৰ। তাত মই ৰৈ থাকো, তই ইচ্ছা কৰিলেই পাবিগৈ, ভালকৈ ভাবিবি, চাবি টঙীত উঠিয়েই শান্তি পাবি। মন দি মন মেলিবি... ধৈৰ্য্যৰে।

একো নকয় সমুদ্ৰাই, ভাৱে হয়তো ধৈৰ্য্যহীনেই তাই। নহ'লে নাপায়গৈ নে! তেনেকৈয়ে মানি লয়, তাতেই যে তাইৰ আত্মাৰ সৌধ, শান্তিৰ বাট। ঈশ্বৰীয়া ৰাগ এটাই জেকাই দিয়েহি তাইক... ঈশ্বৰ! কি আছে নামটোত! এক কৰাল লগা কথিকা নে সূৰাগ। ঔপুৰণি গাঁথা... যুগীয়া পুৰণা!

ঃ অতীতত ইমান কিয় মজি থাক সমুদ্ৰা?

ঃ তাত ঈশ্বৰ আছে, চাংঘৰ এটাও... শান্তিও যে তাতেই আছে আৰু... আৰু মোৰ সূৰাগ!

ঃ এইবোৰ মাত্ৰ তোৰ ভ্ৰম, এনে কথিকাত জীয়া নাযায়, আজিৰ যুগত ইমান পৱিত্ৰতা ক'তো নাই, ক'তো নাই।

নিজেই নিজৰ লগত কৰা তৰ্ক, যুদ্ধৰ শেষত পাহাৰীয়া বতাহ এজাকে কোবাই দিয়েহি তাইক, কিন্তু সমুদ্ৰা কিঞ্চিৎমানো নকঁপে, তাই অসাধাৰণ স্থিৰ মহিলা। ঈশ্বৰৰ বাদে আনে পাৰে জানো কপাঁব, আজিলৈকে!

সাধুটোৰ মাজে মাজে মজি থাকে তাই। কেনে ভৰপকীয়া কথাবোৰ, ভাবিলেই মিঠা মিঠা! এনেকৈয়ে সুখবোৰে আহি আহি দুখক চুৰেহি...। তাইকো, সাধুটোকো!

ঃ এই নগৰক এৰি মই কেনেকৈ জী থাকিম ঈশ্বৰ!

ঃ তোৰ যেতিয়াই মন যায় মই শিকোৱা মন্ত্ৰটো গাবি। অনুভৱ আৰাধনাতকৈ ডাঙৰ শক্তি এই পৃথিৱীত আৰু কিয়েইবা থাকিব পাৰে, তই পাই যাবিহি... মইয়ো ইয়াত প্ৰতিপলেই অনুভৱ কৰিম তোক। তই দূৰলৈ গুচি গ'লেও মনেৰে আমি এনেকৈয়েই থাকিম যে সদায়, হাতত ধৰাধৰিকৈ...।

ঃ সময়ে সকলো পাহৰায়।

ঃ সময়ে মাত্ৰ গতি কৰে। তাৰ লগত আমিও সমানেই গতি কৰাটোৱেই ধৰ্ম। কিন্তু সেইবুলিয়েই আগৰবোৰ এৰখায় নাযায়তো জীৱনৰ পৰা। মগজুটো কি এনেই দিছে ভগৱানে... আৰু বুকুখন! এনে কি সংঘৰ্ষত তোক পাহৰিব ঈশ্বৰে?

ঃ যদি এজাক ধুমুহা আহে, নহ'লে মায়াবৃত্তৰ দৰেই আধৰুৱাকৈ ৰৈ যায়... আৰু যদি মোক কোনো বিপদে আগুৰি পেলায়। মই হেৰাই যাব পৰাকৈ, তই জানো পাবিগৈ মোৰ ওচৰ। আৰু মোৰ পিছতো মোৰ দৰেই ছোৱালীও আহিব... তই কি সখী পাতি ল'বি সিহঁতকো!

ঃ তই হ'লে বৰ ভয়াতুৰ দেই। মনৰ জোৰ থাকিলে কোনো ধুমুহাই ৰুধিব নোৱাৰে এই অময়া বাট, ঐশ্বৰিক সকলো। আমি লগ হ'মেই... চাবি, নহ'লেও এই ঠিকনালৈ গুচি আহিবি তয়েই। তোৰ দৰেই তয়োতো মোৰ জীৱনৰ এক সংযোগ.. নহ'লে ক'ৰ নামনিৰ তই আৰু দ্বীপৰ টনা চকুৱা আমি!!

তোৰ পৱিত্ৰতাই ঈশ্বৰৰ বিশ্বাস, সূৰাগ।

হাঁহি এজাকে মনটোও মুকলি কৰি দিয়েহি সমুদ্ৰাৰ। এইখিনিতেই শেষ কৰে সদায়ে তাই ভাবনাবোৰৰ গতিকে...। কোনো ধুমুহাই টঙীটো কেতিয়াও ভাঙিব নোৱাৰাকৈ ডেকা ভলুকা বাঁহেৰে মতগজকৈ বনোৱাৰ দৰেই সাধুটোৰ ল'ৰা-ছোৱালীহাল আৰু তাৰ প্ৰতিকণা উশাহেই যে সঁচা আৰু পৱিত্ৰ, সম্পৰ্কওটো মজবুত। সমুদ্ৰাৰ জেদ, খং, ৰাগ, বিভ্ৰান্ততাৰ কাষে কাষে যে সদায়েই থাকে ঈশ্বৰৰ পৰিপক্কশীলতা আৰু দূৰদৰ্শিতা।

বুকুৰ গেজপনি মৰা হাবিত আতোল-তোলকৈ

ৰখা সাধুটোত আছে, আজিও জী আছে সেই ঠিকনাটো।

সমুদ্ৰাই পাহৰা নাই... ঈশ্বৰৰ চহৰলৈ যাওঁ বুলিয়েই
যাব পৰাকৈ এবুকু পৱিত্ৰতা ঈশ্বৰৰ নামত আজিও সাঁচি
ৰাখিছে সমুদ্ৰাই....

এয়া তাইৰ নিজা, য'ত তাইৰ আত্মাই সুৰদী সুৰাগ
গায়। এই প্ৰাৰ্থনা আনৰ স'তে কি স'তে বিলাই তাই!

০০০০০

ঃ তুমি মোক ভুল বুজিছা সমু, বুজিবলৈ চেষ্টা
কৰা।

ঃ ইয়াৰ পিছতো তাকিক, ইমানৰ পিছতো! তুমি
কি বুলি ভাবা হা?

ঃ চোৱা, এইবোৰ আজিকালি সাধাৰণ কথা। মই
নিবিচাৰো এনেধৰণৰ অৰ্থহীন কথাবোৰে আমাৰ হ'বলগীয়া
সম্পৰ্কটো ভাঙক।

ঃ প্লিজ তৰ্ক, অলপ সময় অকলে থাকিবলৈ দিয়া
মোক... পাগল হৈ যাম মই এতিয়া।

তাৰ পিছৰে পৰাই নিজৰ কোঠাত নিজকে আৱদ্ধ
কৰি ৰাখিছে সমুদ্ৰাই।

ঈশ্বৰ.. ঈশ্বৰ...!!

শব্দটো বাৰে বাৰে দোহাৰি আছে নিৰন্তৰ। এয়া
তাইৰ একান্ত সময়, নামটোত কিবা এক শক্তি আছে তাইক
স্থিৰে ৰাখিব পৰাকৈ। নামটোৰ শেষে শেষে এৰি দিছে তাই
হালধীয়া হালধীয়া... এজাক ৰাগ। ইমান ভাবলেশহীন,
ইমান অমানুহ কেনেকৈ! ভাৱনাত ঘূৰি থাকে তাই নিজৰ
মাজতেই।

সাধাৰণ কথা.. সাধাৰণ কথা...।

সাঁচাই কি এই একৈশ শতিকাত এনে কথাবোৰ
সাধাৰণ! ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ গুচি যাব খোজে তাই। এবাৰ তাৰ
টনাকৈ চকুহাল জুমি চাব মাত্ৰ। তাৰ বাবেও কি এয়া
সাধাৰণ আজিৰ যুগীয়তাত! তাইৰ চকুতচোন এইয়া
অবৈধতা! সমুদ্ৰাৰ আভ্যন্তৰ আমঠু কি সাঁচাই পুৰণিকলীয়া?
নাই, যাব লাগিব তাই। তাৰ পিছতহে বিচাৰ কৰিব পাৰিব
নিজৰ জীৱনৰ সমীকৰণটো। পাক খাই পৰে তাই অংকটোত।

ভাবীস্বামী তাকিকৰ পৰকীয়া প্ৰেমৰ প্ৰমাণ নিজ
চকুৰে দেখাৰ পিছতো মৌন হৈ ৰৈ আছে সমুদ্ৰা। কিয়?
কেনেকৈ পাৰিছে?? তাকিক তাইৰ ঘৰখনে পচন্দ কৰা
ল'ৰা। এবছৰ আগতেই যাৰ লগত তাইৰ আঙুঠি পিন্ধোৱা
পৰ্বও শেষ হৈ গৈছে। ঠিকেই আছিল সকলো... কিন্তু, চাগে

কেৱল দেখাতহে!! যি নিজৰেই পাৰ্চনেল চেফ্ৰেটাৰীৰ
লগত মিলি.. চিট্.....।

সমুদ্ৰা কি হৈছে তোৰ, তইতো এনে নাছিলি!
কোনোবাই তাইৰ লগত বেয়া কৰিব আৰু তাই এনেই এৰি
দিব! কিন্তু আজি ৰৈ গৈছে তাই। তাকিকৰ এই চৰিত্ৰ! এই
কাণ্ডৰ বৈপৰীত্যত মাথোঁ অপমানৰে দহন হয় সমুদ্ৰা,
মাক-দেউতাক সকলোৰে চকুত ভণ্ড, মিথ্যা নাৰীৰ সাজেৰে
পৰিচিত হৈ পৰে তাই! তাকিকে চলাহী কথাৰে আভুৱা
ভৰাই ফুৰে। এৰা, নাৰীয়ে পুৰুষলৈ যে আঙুলি টোৱাব
নোৱাৰে, নোৱাৰে।

ভণ্ড মানুহ এজাকৰ জালত যেন বান্ধ খাই পৰে
সমুদ্ৰা। বিয়াখন চমুৱাই আহে। ককবকাই উঠে তাই। বাৰে
বাৰে উলাব বিচাৰি আৰু পাকখাই পৰে যেন জালখনত।
জালত লগা মাছৰ দৰেই ধৰফৰাই থাকে তাই। চকুহাল
জপাই দিয়ে এটুপি শান্তি বিচাৰি। বৰ্তমানটোক জীৱনৰ পৰা
মুচি পেলাব খোজে তাই। তাই এনে অপমানতকৈ মৃত্যুৱেই
বিচাৰে।

এইবোৰ সাধাৰণ...! এইবোৰ সাধাৰণ...!!

ক'তা, মহানগৰীত থাকিও, কৰ্পৰেট চেফ্ৰেট মাহে
মাহে গেবাৰী খাটিও একে নহয়চোন সমুদ্ৰাৰ বাবে এনেবোৰ।
সমুদ্ৰাৰ জীৱনলৈ সাঁচাই বজ্ৰপাত নামিলে। বুকু জ্বলিছে,
আত্মা অপমানত ভাগিছে... তীৰ্থক ধুমুহা এজাকো বলি
আছে তাইৰ চোপাশে, থাউনি হেৰুৱাইছে। কালসৰ্পে
মেৰিওৱাৰ দৰেই মেৰ খাই গৈছে তাই আন্ধাৰৰ লগত।
তাইক বিশ্বাস কৰা মানুহ নাই, মাত্ৰ ভাঙিছে বিশ্বাসৰ সৌধ!
এনেকুৱা ভেজাল পৃথিৱীও থাকেনে? মানুহে মানুহ হ'বলৈ
কি কি কৰিব লাগে? অন্যথা সূৰ্য-চন্দ্ৰ নতুবা গ্ৰহৰ দৰে সত্য
পৱিত্ৰ হৈ ৰ'বলৈ...! ওহো.. নাজানে তাই। ইমানবোৰ কথা
ভাবিবলৈও জানো সময়ে আতে! ওহো, তাকে লৈ তাই
চকুলো টোকা নাই...। তাই কান্দিবলৈ সময়ো পোৱা নাই।
অহেতুক বিষ এটাইহে মেৰিয়াই তাইক... শুকান কলিজাৰ
বিষ। কাৰণটো!!! তাই ঈশ্বৰক প্ৰাণে মাতে, জীৱনৰ
সকলো বাট ৰুদ্ধ হৈ পৰাৰ অৱশেষত, ৰৈ যোৱা উশাহকণ
উজাই থমকে তাই। 'ইমান সহজকৈ হাৰি যাব নোৱাৰ তই'
অভ্যন্তৰত জ্বনুককৈ বাজে কথাষাৰ।

০০০০০০

আত্মবিবেচনাৰ পিছদিনাই নিজৰ বাস্তৱ পৃথিৱীখন
পিঠিৰ পিছত এৰি থৈ এইয়া সমুদ্ৰা গুচি আহিছে। চাকৰিৰ

পৰাও ছুটি লৈছে কিছু দীঘলীয়াকৈ। কাপোৰৰ বেগটো, লগত অতি দৰকাৰী সামগ্ৰী কেইটা, নিজে ভাৰ ব'ব পৰাকৈ। এইয়া নিজক চোঁচৰাই টানি-টুনি উঠি দিছে তাই অৰুণাচলৰ পৰা ঈশ্বৰ চহৰলৈ। তাই পলাইছে আচলতে। সময়ৰ কালপাকে যে গ্ৰাস কৰি আনিছে তাইক। অৱশ্যে এই যাত্ৰাৰ মাত্ৰ এটাই লক্ষ্য, তাইক উশাহ লাগে য'ত একপল চকুহাল মুদি জী ল'ব পাৰিব তাই। আৰু সেয়েটো উশাহৰ কাষলৈ তাইৰ ঈশ্বৰ ওচৰলৈ।

সমুদ্ৰা যেতিয়া হাৰি যায়, জীৱনলৈ যেতিয়া একো বং বাকী নৰয়। যেতিয়া চকুৰ আগৰ সমগ্ৰতা কজলাৰঙী হৈ পৰে তেতিয়াই তাইৰ ঈশ্বৰলৈ মনত পৰে। তালৈয়ে থিয়। অ তাইৰে ঈশ্বৰ, নাজানে এযুগ আগতেই এৰি যোৱা ঈশ্বৰ এতিয়া কেনে আছে, কিন্তু এই পৃথিৱীৰ পৰা পলাইয়ো কেৱল নিজৰ বুলিবলৈ বৰ্তমানত তাইৰ তাৰ বাদে কোনো নাই বুকুত এই এটি ঠিকনাৰ বাদে একো নাই! কোনো নাই।

ভাগ্যক্ৰমে পেচেঞ্জাৰ গাড়ীখনৰ খিৰিকী কাষৰ চিটটোকে পালে তাই। চকুহাল জপাই ডিঙিটো পেলাই দিয়ে তাই খিৰিকীখনতে। বাহিৰত তেকতকীয়াকৈ এজাক ব'দ। জিৰ'ৰ পাহাৰীয়া বতাহজাকে টো খেলাই থাকে তাইৰ আউল লগা চুলিবোৰক, তাইক নোৱাৰে কঁপাব। তাইতো ভাঙি পৰা স্তবক মাত্ৰ এই টোবোৰে কি কঁপাব?

তাইক বাৰু ঈশ্বৰে বিশ্বাস কৰিবনে?

আহ, সমুদ্ৰাই নিজৰেই জীৱনৰ কোনখিনিত ভুলহৈ গ'ল তাকেই বিচাৰি থাকে... গণি থাকে। এনে বিবেচনাত আগতেও বহুবাৰ বহিছে তাই। ডাঠ গাখীৰত সৰ জিলিকি থকাকৈ বনোৱা একাপ মিঠা চাহেৰে জিভা তিয়াই তিয়াই পাৰ কৰিছে অনেক ৰাতি! নাই, ঈশ্বৰক পালেহে সমাধিত হ'ব এই দুদুল্যতাৰ। সমুদ্ৰাই আৰু নিজাকৈ নাভাবে। দূৰ পাহাৰত ওলমি ৰোৱা ডাৱৰলৈ থিয়াই যোৱা মনটোৰ দৰেই দিঠকত উৰি যায় তাই এখন সপোনৰ চহৰলৈ!!

ইয়াত শান্তিৰ ধাম। পৃথিৱীয়ে চালনা কৰিলেও ইয়ালৈও উভতিবি। ইয়াত এজাক উশাহ পাবি। তই বৰ জেদী। সেয়েতো খঙে পাক পৰি ধৰে তোক।

উত্তেজনাত নৰ'বি। ভুল সিদ্ধান্তও নল'বি গুচি আহিবি।

ৰোমস্থিত অতীতৰ পাতত কথনা হাঁহি এটাই বাগৰ সলায়। কোন কাৰ উশাহত জী থাকে কোনেও নাজানে।

কিন্তু সমুদ্ৰা জী আছে এনেকৈয়ে এটা সাধুৰ পূৰ্ণাংগ উশাহৰ মাজত, আটোল-টোলকৈ। ঈশ্বৰীয় সাধুটোৰ বুকুখন ঠিক নদীৰ দৰেই, য'ত তাই এটি চন্দামাছ হৈ উমলে। হালৰে পৃথিৱীখন কণমান... এটা উশাহৰ কাষে কাষে জী থকা আন এটা কণমান উশাহ ফুল, মাজত যেন মধ্যাকৰ্ষণ শক্তিৰ টনা-আজুৰা, অন্যথা!

গ্ৰহ আৰু উপগ্ৰহ, বেলি আৰু পৃথিৱী, পৃথিৱী, চন্দ্ৰ, এটা পইচাৰ দুটা ফাল, আগ আৰু গুৰি আহ.. উদাহৰণবোৰ চোন শেষেই নহয় এনেকৈ! গৈ থাকে পাহাৰীয়া জুৰি এটাৰ দৰেই অ'ত-ত'ত ঠেকা খাই, ঘূৰণ খাই... যাৰ কুলু কুলু কোলাহলে মিচিং গান এটা জুৰে! বৰ্তমানত মৰি যোৱা সমুদ্ৰাই অতীতত জী থাকে এনেকৈয়ে।

০০০০০

এয়া যাত্ৰাৰ শেষৰ ভাগ ঠিকনা। চকুৰ আগত ৰাঙলী বৰনদী। ঈশ্বৰৰ চহৰলৈ যোৱা ঘাটটোৰ শেষৰখন ফেৰীত সমুদ্ৰা। ৰ'দজাকে বাৰুকৈয়ে পৰিছে তাইক। উন্মুক্ত চুলিকোছাই বাধাহীনতাত উফৰি-জাফৰি নাচিব লাগিছে। তাই গুৰুত্ব দিয়া নাই। তাইৰ শক্তি টুটি আহিছে। পুৰতি নিশাতেই যি ওলাই অহা খুদকণ কি পানী এটুপিও পৰা নাই গলত। এনে লাগিছে যেন ঈশ্বৰৰ নগৰ পোৱাৰ আগতেই শেষ হৈ যাব তাই। বিভিন্ন সমীকৰণৰ পাকনৈয়াত গৈ থাকে তাই বৰনদীৰ পানী ফালি ফালি...।

ঃ আই।

ঃ ঈশ্বৰ, খেতিতে আছেগৈ...

পিঠিৰ বোজাটো তাৰ ঘৰতে থৈ মাত্ৰ পানী এগিলাচ খায়েই বহু যুগৰ পিছত অতীতক ৰিজাই ৰিজাই বৰ্তমানত খোজ আগবঢ়াই তাই। পকী পথটোৰ কাষে কাষে গৈ আছে সমুদ্ৰা। ভোক-পিয়াহৰ কথা পাহৰে। 'অনেক দূৰ বাটো মনৰ সাহসে হেলাৰঙে পাৰ কৰি দিব পাৰে।' তাইৰ লগতো একেই আজি সেয়া। আনৰ নামে বান্ধ খাই পৰা সমুদ্ৰা ভট্টাচাৰ্যই সেই অতীত ৰাগীৰ কণমান ঈশ্বৰক বিচাৰি আহিছে তাইৰ জীৱনৰ শেষৰটো ঠিকনালৈ।

বাঁহৰ জপনাখনৰ মুখতে ৰৈ দিয়ে তাই। এয়া যে সৰিয়হ ফুলা বতৰ নহয়, এইয়া ধানৰ বতৰ। সোণগুটিয়ে উপচাই ৰখা চৌপাশ। ধানবোৰ ফালি ফালি সোণপৰুৱা এজনী হৈ আগবাঢ়ে সমুদ্ৰা। চকুযোৰ দূৰৈৰ টঙীটোত। অকণমান দেখাত বেলেগ ৰূপত। নতুনকৈ শক্তি অকণে লগ লয় তাইৰ। বুকুখন পোৰে, ঈশ্বৰেও যদি তাইক

অবিশ্বাস কৰে!! খুপি খুপি লুঙলুঙীয়া বাটটোৰে গৈ গৈ
টঙীটোৰ তল পাইগৈ সমুদ্ৰ। চিনাকি সুৰ এটাই ক্লান্ত কৰি
আনিছে তাইক। ইয়াত সমাধিত হ'লেও একো অভিযোগ
ৰৈ নাযায় তাইৰ, এইয়া ঈশ্বৰৰ সৌধ... শান্তিৰ ঘাট। কাঠৰ
খাপবোৰত ধৰি ধৰি লাহে লাহে উঠি গৈছে তাই টঙীটোলৈ।
পখিলা এজাকে মেৰিয়াই আগবঢ়াই লৈ যায় তাইক। পৱিত্ৰ
প্ৰাৰ্থনা এটাই লগ লয় সমুদ্ৰৰ। চকু দুটা পুৰে, ভৰি দুটা
বিষায় উঠে। বতাহ এজাকেও কোবাই দিয়েহি সমুদ্ৰক,
তথাপি তাই ৰোৱা নাই আজি। এইয়া অকণমান দূৰতে
কিতাপৰ পোক ঈশ্বৰে কিতাপ এখন মেলিয়েই বতাহতে
শুই আছে। তাই বুলিছে চিনি পাইছে, নহ'লে সোতৰ বছৰ
আগৰ ল'ৰাটোক চিনা নাযায় কোনোপধ্যেই। এই সময়ত
তাইক সাহসে নুকুলাইছে ঈশ্বৰৰ চকুত চকু থ'বলৈ। তাই
আনৰ নামত বান্ধখোৱা। এনে নাৰীক সি নুচুৱে। এই পৱিত্ৰ
পুৰুষৰ চকুত যে আনৰ হৈ তাক বিচাৰি অহা মানেই পাপ।
আহ্।

তথাপি দুখোজমান কাষ চাপি যায় তাই। যেন
অচিনা এক অচিন শক্তিয়ে টানি নিছে তাইক ঈশ্বৰৰ
কাষলৈ। বতাহজাকে লুটিয়াই দিয়ে কিতাপখনৰ
পাতকেইখিলামান। মায়াবৃত্ত। উথলি আহে তাইৰ বুকুখন।
তাৰ কাষতে বহি লৈ তাৰ পেশীবহুল কান্ধটোতেই পেলাই
দিয়ে তাইৰ মূৰটো। আন একোকেই বৰ্তমান নাভাবে তাই।
তাই যে ভাগৰুৱা। ঈশ্বৰৰ নিজা গোন্ধটো ঘূৰি ফুৰে তাইৰ
কাষে কাষে। তাইৰ চকুলো গৈ তাৰ কান্ধত পৰে। সি লৰচৰ
কৰি সাৰ পাই উঠে। তাৰ পিছতেই সোঁহাতখন তাইৰ পিঠি

সৰকাই মেৰ মাৰি চপাই লয় তাইক। তাইও লতা এডালৰ
দৰেই মেৰিয়াই লয় ঈশ্বৰক।

ঃ তই মোক বিশ্বাস কৰনে ঈশ্বৰ!

দৈয়াঙৰ পৰাই বুকুত বান্ধি অনা শালডাল সহিত
প্ৰশ্নটো এৰি দিছে সমুদ্ৰাই তাইৰ বুকুৰ পৰা তালৈ বুলি।
তাই জান নাজানকৈ কঁপিও থাকে এক উত্তেজনাত। তাই
কাণ উনায় ৰৈ থাকে। চকুহাল জপাই এৰি দিয়ে নিজকেই।
উত্তৰ শুনাৰ সাহসো যে নাই তাইৰ এই মুহূৰ্তত।

ঃ এইয়া চা তই মোৰ বুকুৰ মাজত। ইয়াতকৈ
বেলেগ একো সত্যই নালাগে মোক। চাংঘৰটো তোৰ, ঈশ্বৰ
তোৰ, হালধীয়াই নহয়... ৰামধেনুৰ সাতোৰঙ তোৰ আৰু
তই, এই ঈশ্বৰৰ পৱিত্ৰ প্ৰাৰ্থনা। ঈশ্বৰৰ পৱিত্ৰ প্ৰাৰ্থনাৰ
সুৰাগখিনি তই।

সাধুটো জী উঠে এনেকৈয়ে। কামাখ্যা, উমানন্দৰ
বুকুৰ টিলিঙাবোৰৰ দৰেই টঙীটোৰ ভিতৰচৰাটো বাজি
উঠে ৰাগ এটা। চাগে একে সময়তেই পখিলা নে মৌ-
মাখি কেইটামান ভ্ৰমি ফুৰে সিহঁতহালক পাক মাৰি মাৰি।
সমুদ্ৰা ক্ষান্ত হয় সাগৰ এখনৰ দৰেই। আৰু টানকৈ
মেৰিয়াই লয় তাই তাক এটা পিয়াহ আতুৰ কেঁচুৱাই
মাকজনীক ধৰি লোৱাৰ দৰেই। তাইক চেপা মাৰি অহা
পৃথিৱীখনৰ অলক্ষিতে এই ঈশ্বৰৰ চহৰেই তাইক লুকুৱাই
পেলায় বেয়াবোৰৰ পৰা, অপৱিত্ৰতাৰ পৰা। উশাহে
উশাহৰ হৈ বৈ যায়, উশাহে উশাহে গীত জুৰে...।
এনেকৈয়ে উশাহফুল ফুলি উঠে পৱিত্ৰ ঈশ্বৰ চহৰৰ
সোণালী বাগিচাত।

তোমাৰ পৰশে মোৰ মছি দিয়ে হিয়াৰ দীনতা,
লক্ষ্য-হীন জীৱনত দিয়া নিতে শান্তিৰ বাৰতা।
নিৰাশাৰ হুমুনিয়া বুকু ভাঙ্গি আহিলে ওলাই,
জনোৱা নীৰৱে তুমি - আছো মই, নাই যোৱা নাই।
—নলিনীৰালা দেৱী 'সাৰথি'

ସନ୍ତাপ

ନେহা গগৈ

ପ୍ରାନ୍ତନ ছାତ୍ରୀ, ଭୂ-ତତ୍ତ୍ୱ ବିଭାଗ

ଖণ୍ଡ ନং -୧

ନେখন ବେ গৈ আছে। পানୀৰ সোঁତবୋৰେ যেন
ବୁକୁତ ବାନ୍ଧି କঢ়ିয়াই নিছে ହাজାର মানବର ହাজাৰটা ତିତା-
ମିঠା কাহିନୀ। ନୀବର ହେ ହେ গৈ আছে ই, শ୍ୟାମଲୀৰ ফାଁକେ
ফାଁକେ, କୋলাହলৰ মাজେ ମাজେ আকৌ କେতিয়াବା সুউଚ୍ଚ
ପର୍ବତমালা কাষେ। କେବল ନୀବର ହେ ବେ আছে।

ଆଜି পହିଲା ଆଘୋଗ, ପଥାରତ ସୋণାଳୀ ଶস্য
ହାତ ବାଉଳ ଦି ମାତି আছে, ଖେତିଯକର ମନତ সুଧର ବା ବଳା
ସୋণଗୁଟି ଶস্যବୋৰେ ମୋକ ଖା, ମୋକ ଖା କৰି আছে।
ଦୁର୍ଗର ପৰା ଭାଁହି ଆହିଛି ଉତ୍ତେଜନୀ ହେ ପରା ଶস্যର ରୂପ
ଦେଖି ମନର ଶାନ୍ତିର ଗୀତର ବାଗ ଟନା କିଛିମାନ ଶବ୍ଦ। ତେନେ
ଧରାଣିର ପରଶ ପାହି ଶୁକାହି ଯାବ ଧରା ନେখনର କାଷତ ବହି
ଯେନ ଏହାଲ ଡେକା-ଗାନ୍ଧବରେ ଏରି ଅହା ଦିନବୋରର ଗୁଣା-ଗଣା
କରି ଆଛି। କି ପାଲେ? କି ହେବୁଲେ? ଏରି ଅହା ଦିନବୋରର
ସ୍ମୃତିର ଦଳିଚା ପାରି ଯେନ ନେବ କୋମଳ ବତାହର ବାଗତ ଦୁୟୋ
ଭାଁହି ଗେଛି। ନେବ ପାବର ପଛୋରା ଜାକ ବାବୁକେରେ ବଳିଛି,
ହାଲଧୀୟା ସବିୟହ ଡବାଓ ବବକେ ହାଲିଛି। ମନଟୋ ଯେନ ପହିଲା
ଆଘୋଗ। କିନ୍ତୁ। ଏୟା କି ଆଘୋଗର ପରଶେଚୋନ ବିମକ ଚୁବି
ପରା ନାହି। ତାହି କିଛିଭାରତ ବୁବ ଗେ ଆଛି, ଉବି ଫୁବିଛି ମନଟୋ
ତାହିର କୋନୋବା ଏখন ଅଚିନ ପୃଥିବୀତ।

ବତାହର ବାଗୀତ ସୁବ ମିଳାହି ଅତୀତର କଥା ସୌରବାହିଛି
ଆଜି କୋନୋବାହି। ବହ୍ନ ସମୟର ପରା କିବା-କିବି କେ ଥକା
ଅପୂର୍ବ ହଟାଂ ଥମକି ବଂଳ। ତାର ଭାର ହଂଳ ବିମର ଶରୀରଟୋ
ତାତ ଉପସ୍ଥିତ ଥାକିଲେଓ ମାନୁହଜନୀ ଯେନ କ'ବବାର ବେଲେଗତ

ଆଛି।

- ଃ ବିମ-ବିମ.. ହେହି ବିମ କି ହେଛି ତୋମାର। ଶୁନିଛାନେ ମହି
କି କେ ଆଛି। ଶୁନିଛାନେ ତୁମି।
- ଃ ଅପୂର୍ବ ... ଅପୂର୍ବ, ତୁମି କିୟ ମୋକ ଇମାନ ଭାଲ ପୋରା?
- ଃ ତାକେହି, ତୋମାର କି ହେଛି। କିୟ ତୁମି ଏନେକୁରା ପ୍ରଶ୍ନ
କରିଛ। ମହି ତୋମାକ ଭାଲ ପାଓଁ ଆବୁ ଗୋଟେହି ଜୀବନ
ତୋମାର ଲଗତ କଟାବ ବିଚାରି। ବାଚ୍ ସିମାନେହି କଥା।
- ଃ କିନ୍ତୁ କିୟ। ମୋର ନିଚିନା ମାତୃର ପରିଚୟ ନୋହୋରା, ପିତୃ
ଜୀୟାହି ଥାକିଓ ମୃତ ହୋରା, ଏଜନୀ ଛୋରାଲୀକ କିୟ ତୁମି
ଆପୋନ କରି ଲ'ବ ବିଚାରିଛ। କିୟ ଅପୂର୍ବ? କିୟ
ସେହିଦିନା ତୁମି ମୋକ ଦିହିଓର ବୁକୁତ ଆଶ୍ରୟ ଲ'ବ ନିଦିଲା?
- ଃ ମନେ ମନେ ଥାକ। ଅହା ଫାଗୁନତ ଆମାର ବିୟା, ମହି
ଇମାନେହି ଜାନୋ।
- ଃ ନହୟ ଅପୂର୍ବ, ମହି ବିୟାତ ବହାର ଆଗତ ମୋର ଅତୀତ ବିଚାରି
ଯାମ। ମହି ମୋର ମାତୃର ପରିଚୟ ବିଚାରି ଯାମ।
- ଃ ତାର ମାନେ ତୁମି ସେହିଜନ ମାନୁହର ଓଚରଲେ ଯାବ ବିଚାରିଛ।
ସି ତୋମାକ ନିଜ ସନ୍ତାନ ବୁଲି ମାନି ଲ'ବ ନୋହୋଜେ?
- ଃ ହୟ, ଯଦି ମୋର ମନତ ଜୋରାର ତୋଲା ଏହି ପ୍ରଶ୍ନବୋରର ଉତ୍ତର
ତେଓଁର ଓଚରତ ପାଓଁ ତେନେ ହ'ଲେ ମହି ତେଓଁର ଓଚରଲେ
ଯାମ।
- ଃ ସେୟାହି ଯଦି ତୋମାର ଇଚ୍ଛା ମୋର କ'ବ ଲଗା ଏକୋ ନାହି।
- ଃ ମୋକ ସହାୟ କରା ଅପୂର୍ବ, ସହାୟ କର। ବୁକୁଧନିତ ଭାହି
ଫୁରା ଏହି ଡୋବୋରେ ମୋକ ଶୁବଲେ ନିଦିୟେ। ମହି ଯେନ ଦିନେ
ଦିନେ ପାଗଲ ହ'ବଲେ ଧରିଛ। ତୋମାର ଇମାନ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ
ମରମେଓ ଯେନ ମୋକ ସୁଖୀ କରବିବ ପରା ନାହି। ମହି ପାଗଲ
ହ'ବ ଧରିଛ। ଅପୂର୍ବ। ମହି...
- ଃ ବିମ....ବିମ୍ ତୁମି ଏନେକୁରା କିୟ କରିଛ। ମହି ସଦାୟ
ତୋମାର କାଷତ ଆଛି। ଯାମ ତୋମାର ଅତୀତ ବିଚାରି।
ବିଷାଦର କାହିଟବୋରର ପରା ମୁକ୍ତି ପାବଲେ ତୋମାର ବାବେ
ମହି ସକଲୋ କରବିମ।
- ଃ ସାଁଚା?
- ଃ ଓମ ସାଁଚା, ଏତିୟା ବଂଳା ବେଲି ପରିବର ହଂଳ।

ବିମ୍ ଏଜନୀ ୨୬ ବହ୍ନୀୟା ଯୁବତୀ। ଯୋରା ଦୁବହର
ଆଗଲେକେ ତାହିର କାଷତ କେବଲ ବିଷାଦ ଆବୁ ଅସଫଲ ଏଟି
ଜୀବନ ଆଛି। ଜୀୟାହି ଥକାର କୋନୋ କାରଣ ନାଛି। ତାହିର
ହାତତ। ପିତୃର ଅରହେଲା ଆବୁ ସମାଜର ନିନ୍ଦାର ଆଗତ ହାର
ମାନି ତାହି ଆତ୍ମହାତୀ ହ'ବଲେୟୋ ସାଜୁ ହେଛି। ତେନେତେ
ହଟାତେ ଏଦିନ ବବଦେଚିଲା ଅହାଦି ତାହିର ଜୀବନଲେ ଆହିଛି।

অপূৰ্ৱ। লগত যেন কঢ়িয়াই লৈ আনিছিল কিছু ৰং, ৰিমৰ জীৱনত বিলাবলৈ। তাই অপূৰ্ৱৰ সান্নিধ্যত জীৱনৰ ৰং বিচাৰি পাইছিল। যি মৰমৰ বাবে তাই গোটেই জীৱন কান্দিছিল, অপূৰ্ৱই যেন তাকেই দিবলৈ তাইৰ জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিছে। কিন্তু অতীতৰ বিহবোৰৰ আগত অপূৰ্ৱৰ মৰমৰ বাঘজৰীডালো যেন ক'ৰবাত ঢিলা হৈ পৰিছে। আমনি কৰিছে তাইক অতীতবোৰে আকৌ এবাৰ।

পকীবেৰৰ টিনপাত লগোৱা এখন ঘৰ। পদূলি মুখত এজোপা বকুলৰ গছ। ঘৰটিৰ প্ৰাংগণত থকা ফুলনিখনৰ ফুলবোৰে পখিলাবোৰক যেন নিজৰ কাষৰ পৰা যাবলৈ অনুমতিয়ে দিয়া নাই। সেউজীয়া সৌন্দৰ্যৰ মাজত এখন ধুনীয়া ঘৰ। ঘৰটোৰ এটি কোঠাত এজনী কণমানি ছোৱালী নিদ্ৰাদেৱীৰ কোলাত। বিছনাত কণমানিটিৰ কাষত দুফালে দুটা গাৰু। সংসাৰৰ মায়া-মোহ, জটিলতা ভৰা জীৱনৰ কথা নজনা কণমানি জনী সঁচাকৈয়ে নিৰ্ভয়েৰে শুই আছে। টিনপাত লগোৱা ঘৰটিৰেই আন এটা কোঠাত এহাল দম্পত্তিৰ ভীষণ কাজিয়া। কাজিয়াৰ মাজতে এজনে চিঞৰিছে “ মনে মনে কোৱা, তাই শুই আছে।”

কোন আছিল এই মানুহহাল? তেওঁলোকৰ কাজিয়াৰ কাৰণ কি? আছে নেকি এই মানুহজনৰ লগত ৰিমৰ কিবা সম্পৰ্ক। কোনে জানে মুকলি আকাশৰ তলৰ প্ৰতিটো ঘৰৰ, প্ৰতিখন বেৰে কিমানটা কাহিনী নিজৰ মাজত লুকুৱাই ৰাখিছে। আছে চাগে ৰিমৰ কাহিনীটোয়ো এনে এখন বেৰৰ মাজত লুকাই।

নৈখনি আজিয়ো নীৰৱভাৱে বৈ গৈ আছে। সময় অনুযায়ী সলনি হৈছে ইয়াৰ গতি। সলনি হৈছে পাৰৰ পৰিৱেশবোৰ।

ৰিমো সলনি হৈছে। ...

খণ্ড নং -২

প্ৰত্যেকজন মানুহেই জীৱনৰ চাৰিটা স্তৰৰ ভিতৰত গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ খুব আগ্ৰহী হৈ থাকে। এই স্তৰতেই তেওঁলোক অৱগত হয় সংসাৰৰ মায়া-মোহবোৰৰ সৈতে কাৰোবাৰ সাংসাৰিক জীৱন সুখী হয়, আনকাৰোবাৰ আকৌ দুখি। গাৰ্হস্থ্য জীৱন, এক কঠিন জীৱনৰ স্তৰ, সকলোবোৰৰ বাবে সুখদায়ক নহ'বও পাৰে। তথাপিও জীৱনৰ আমেজ ল'বলৈ মানুহবোৰ অতিকৈ আগ্ৰহী হৈ থাকে।

জয়ন্তী আজি বৰ সুখী কাৰণ আজিৰ পৰা তাই গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিব। হয় আজি তাইৰ বিয়া। যোৱা এবছৰৰ পৰা ঘৰৰ একমাত্ৰ ছোৱালীজনীৰ বাবে মাক-দেউতাকে ভালতকৈয়ো ভাল ল'ৰা বিচাৰি আছিল, তাইক বিয়া দিবৰ বাবে। আৰু বিচৰা মতেই যেন তেওঁলোকে পাইছিল এজন ল'ৰা। ঘৰৰ একমাত্ৰ ল'ৰা। দেউতাক ঢুকোৱা আজি কেইবাবছৰো হ'ল। মাকে তাক তুলি-তালি ডাঙৰ দীঘল কৰিছিল, এতিয়া সি কোনোবা এটা চৰকাৰী কাৰ্যালয়ৰ এজন বিষয়া। জয়ন্তীৰ অন্তৰখনত যেন সি প্ৰথম দেখা দিনাই ঠাই লৈছিল। আজি সিহঁতৰ তিনিজনীয়া ঘৰটোত আলহীৰে উদুলি-মুদুলি।

আয়তীসকলে বিয়া নাম জুৰিছে

ওলাই আহা আইদেৱে

হাতত শৰাই লৈ,

ঐ ৰাম ...

খোৱাই খাইছে, বহুদিনৰ মূৰত আত্মীয়-কুটুমক দেখি কোনো-কোনোৰে আকৌ অন্তৰংগ আলাপত ব্যস্ত হৈ পৰিছে। আয়তীসকলৰ মাজত লাজ লাজ কৰি ভিতৰৰ কোঠাত জয়ন্তী বহি আছে। বগা ৰঙৰ পাটৰ কাপোৰযোৰে সৰগৰ পৰীজনীৰ দৰেই দেখাইছে। তাইৰ কলডিলীয়া খোপাটিৰ পৰা অপৰাজিতা ফুলৰ সুবাসে কোঠাটি মলমলাই তুলিছে। ৰভাৰ তলিত সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে হাঁহি-ধেমালি কৰি আছে। মুঠতে আজি কাৰো আহৰি নাই কাৰণ আজি জয়ন্তীৰ বিয়া। সকলো সাজি-কাচি দৰা অহালৈ বাট চাই আছে। কিছুপৰৰ পাছত দৰা আহি লৈ যাব তাইক মাকৰ বুকুখন উদং কৰি থৈ। যথা সময়ত দৰা আহিল, সকলোৰে গাত তত নোহোৱা হ'ল। সকলো নীতি-নিয়ম কৰি এতিয়া বিদায়ৰ সময় ওচৰ চাপিল। জয়ন্তীৰ দুচকুৰে দুধাৰি চকুলো বৈ আহিবলৈ ধৰিছে।

ঃ নাকান্দিবি আই, জীবোৰ জন্মই হয় আন এখন ঘৰলৈ উলিয়াই দিবলৈ। ভালকৈ থাকিবি, সকলোকে সন্মান কৰিবি, শাহু আয়ে যি কৈ তাকেই শুনিবি।

ঃ বৰমা, মাক চাব..

জয়ন্তীৰ মুখৰ পৰা আৰু এবাৰো মাত নোলাল। জন্মৰ পৰা লৰি-ঢাপৰি ডাঙৰ হোৱা ঘৰখন আজি তাই এৰি আহিছে। হিয়াৰ আমঠু মাক-দেউতাকক এৰি এখন অচিন ঘৰলৈ যাবলৈ ওলাইছে। দিব জানো সেইখন ঘৰে তাইক আপোনঘৰখনৰ সমান মৰম? দিব জানো তাই পাবলগীয়া

সন্মানকণ? কইনা লৈ সুগন্ধি ফুলেৰে সজাই তোলা দৰাৰ গাড়ীখনে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। পাছে পাছে আন আন বৰযাত্ৰী সকল। আৰম্ভ হ'ল জয়ন্তীৰ জীৱনৰ আন এক যাত্ৰা। তাই নাজানে এই যাত্ৰাৰ শেষ ক'ত, তাই নাজানে সংসাৰৰ মায়া-মোহবোৰৰ কথা, মাত্ৰ তাক উপভোগ কৰিবলৈ তাইৰ এই যাত্ৰা।

কিৰিং-কিৰিং

ঃ হেল্ল ৰিম কোৱা।

ঃ কি ঠিক কৰিলা তুমি? যাবানে কাইলৈ মোৰ লগত নগাঁৱলৈ?

ঃ কাইলৈ নহয় ৰিম আমি পৰহিলৈ যাম। কাইলৈ কি আছে পাহৰিলা নেকি?

ঃ অহ, মোক এইবোৰৰ পৰা মুক্তি লাগে, মই নোৱাৰিছোঁ আৰু অপূৰ্ব।

ঃ অলপ সময় ধৈৰ্য্য ধৰা ৰিম, সকলো ঠিক হ'ব। সেই মানুহৰ মুখা পিন্ধা পিচাচ কেইটোয়ে শাস্তি পাব আৰু তোমাৰ মাৰ পৰিচয়ো আমি নিশ্চয় বিচাৰি পাম।

ঃ হ'ব এতিয়া বাই, মই কামলৈ যাবলৈ ওলাইছোঁ।

আচৰিত এই ল'ৰাজন, ৰিমৰ প্ৰতি ইমান মৰম, ইমান ভালপোৱা। যি সময়ত তাইৰ কোনো থাকিবলৈ আশ্ৰয় নাছিল। যি সময়ত তাইক মানুহে কেৱল ঘৃণাৰ চকুৰে চাইছিল, সেইসময়ত সি তাইৰ কাষত সাহস হৈ থিয় দিছিল। সি দেখাত কৈ ৰিমৰ জীৱনটো যে বহুত বেছি কাঁইটীয়া সি কল্পনাই কৰিব পৰা নাছিল। তাৰ সাহসতেই তাই আকৌ এবাৰ জীৱনৰ ৰঙীন সপোন দেখিবলৈ লৈছে। বন্ধ কোঠাৰ কণমানিজনী যেন ডাঙৰ হৈছে। নিয়তিৰ ওচৰত হাৰ নামানি তাই যুঁজিছে। হয় তাই যুঁজিছে।

কোঠাটোৰ পৰা কাজিয়াৰ মাত আজিও ভাঁহি আহিছে। এইবোৰে তো সংসাৰৰ মায়া, গাৰ্হস্থ্যৰ আধাৰ।

কোন আছিল জয়ন্তী? অনাগত দিনত তাইৰ লগত কি ঘটিছিল? আছে নেকি ৰিমৰ লগত জয়ন্তীৰ কিবা সম্পৰ্ক?

আজিও মানুহবোৰ আগহেৰে বৈ থাকে গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ, সংসাৰৰ মায়াবোৰ উপভোগ কৰিবলৈ। কোনোৱে ইয়াক চকুলো টুকি উপভোগ কৰিছে, আন কোনোৱে হাঁহি হাঁহি। তথাপিও মানৱ জীৱন ৰোৱা নাই, আগবাঢ়ি গৈ আছে।

জয়ন্তীৰ জীৱন, ৰিমৰ জীৱনো আগবাঢ়ি গৈ

আছে।

খণ্ড নং-৩

এগৰাকী নাৰীৰ যে কিমানটা ৰূপ। কেতিয়াবা যদি শক্তি হৈ জগত সৃষ্টিত হাত দিছে, আকৌ কেতিয়াবা আই কালী হৈ ধ্বংসৰ লীলা ৰচিছে। এই নাৰীয়ে সময়ত মাতৃ, সময়ত পত্নী, সময়ত প্ৰেয়সী ইত্যাদি বেলেগ বেলেগ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। তেওঁলোক সৰুৰ পৰা যেন ত্যাগী হ'বলৈয়ো শিকে। জন্মৰ পৰা মৰমত ডাঙৰ হোৱা ঘৰখন এৰি কেনেকৈ যে আন অচিনাকি ঘৰ এখনত নিজকে খাপ খুৱাই ল'ব পাৰে। আচৰিত এই নাৰীৰ মহিমা। কেৱল এটা সম্বন্ধৰ বাবেই বহুতো সম্বন্ধক আকৌৱালি লয়। যি সম্বন্ধৰ বলত এগৰাকী নাৰীয়ে শিৰত সেন্দূৰ পিন্ধি অচিনাকি ঘৰখনত নিজৰ বুলি মানি লয়, সেই সম্বন্ধই যদি বিশ্বাসঘাতকতা কৰে তেতিয়া? তেতিয়াই জন্ম হয় নাৰীৰ এক অন্য ৰূপ।

জয়ন্তীৰ সাংসাৰিক জীৱন আৰম্ভ হ'ল। শাহুৱেক ৰহিমা, স্বামী অনন্ত আৰু তাই, তিনিজনীয়া এটি সুখী পৰিয়াল। এতিয়া তাই মাক-বৰমাকহঁতে শিকাই পঠিওৱা ধৰণে এগৰাকী আদৰ্শ বোৱাৰী তথা পত্নীহোৱাত ব্যস্ত। শাহুৱেকে তাইক বৰ মৰম কৰে, ক'বলৈ গ'লে লগতে লৈ যায়, খোৱা বোৱাৰ ক্ষেত্ৰতো খুব যত্ন লয়। পিছে অনন্তহঁতে অলপ আচত্ৰা ধৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰে। তাৰ বাবে কেৱল মাকেই সকলো, দিনটোত কেতিয়াবা তাইক মাত এষাৰো মাতিবলৈ তাৰ আহৰি নাই। প্ৰথমে জয়ন্তীয়ে ভাবিছিল হয়তো অফিচৰ কামৰ বাবে সি অলপ ভাগৰুৱা হৈ থাকে, সেয়ে তাই তাক একো আমনি নকৰাকৈ সি ভাল পোৱা মতে সকলো কৰি যায়। লাহে লাহে তাইৰ ভাৱ হ'বলৈ ধৰিলে অনন্তই যেন কেৱল তাইক বুঢ়ী মাকৰ চোৱাচিতা কৰিবলৈ আৰু ঘৰখন ধৰি ৰাখিবলৈহে বিয়া পাতিছে। অনন্তৰ এষাৰ মৰমৰ মাতৰ বাবে তাই সদায় অপেক্ষা কৰে। অনন্তৰ যেন এইবোৰলৈ আহৰি নাই, সি বিচৰা মতে ৰাতি তাইৰ শৰীৰটোৰ ওপৰত এটা পশুৰ দৰে জপিয়াই পৰে, চুঁহি লৈ যায় জয়ন্তীৰ যৌৱনৰ সকলো ৰস। নিৰুপায় হৈ জয়ন্তীয়ে এৰি দিয়ে সকলো অনন্তৰ আগত, তেতিয়াও তাইৰ আশা সি যেন এবাৰ হ'লেও তাইক মৰমেৰে মাতিব। কামনা শেষ হ'লত অনন্ত শুই পৰে আৰু জয়ন্তী উলংগ শৰীৰে কেৱল এক মূৰ্তিৰ দৰে হৈ ৰয়। এনেকৈয়ে সময়বোৰ পাৰ হৈছিল। দিনবোৰ বাগৰি মাহত

ভৰি দিছিল। জয়ন্তীৰ মনৰ অস্থিৰতাবোৰ কাৰো আগত ব্যক্ত কৰিব নোৱাৰি ভাগি পৰিছিল, ইয়াৰ বিপৰীতে শাহুৰেকৰ মৰমে তাইক কিছু সকাহ দিছিল। এই মৰমীয়াল মানুহজনীয়েতো নাজানে কেনেকৈ জয়ন্তীৰ আগত সি দানৱৰ ৰূপ ধাৰণ কৰে। মাহবোৰ বছৰত ভৰি দিলে, অনন্ত তেতিয়াও সলনি নহ'ল, আজিও নোৱাৰিলে জয়ন্তীয়ে তাৰ মনত প্ৰেমৰ বা বলাবলৈ। নিজ জন্মদাত্ৰীৰ আগতো তাই মিছা মাতি সুখী হোৱাৰ অভিনয় কৰে। তেনেতে এটি ভাল খবৰ আহিল জয়ন্তীৰ জীৱনলৈ, তাই মাক হ'ব ওলাইছে। শাহুৰেক ৰহিমাৰ গাত ততেই নাই, আইতাক হ'ব ৰহিমা। মৰমতে তাই জয়ন্তীৰ গালে মুখে চুমা আঁকে, গৰ্ভৰ সন্তানটিয়ে কষ্ট পাব বুলি তাইক একোৱেই কৰিব নিদিয়। অনন্তৰ ব্যৱহাৰত অলপ সলনি অহা যেন তাইৰ অনুভৱ হ'ল। মাকৰ কথা মতে সি তাইক ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ নিয়ে, তাই খাবলৈ বিচৰা বস্তুবোৰ আনি দিয়ে। সি তাইক অলপ ভালকৈয়ো মাতিব ধৰিছে। জয়ন্তীৰ জীৱনত যেন আশাৰ ফুল ফুলিছে, ৰোপণ কৰিছে তাইৰ এই গৰ্ভৰ সন্তানটিয়ে। দেউতাক হ'ব অনন্ত, আনন্দৰ টো তাৰ মনতো উঠিছে।

জয়ন্তীয়ে এজনী কণমানি পৰীক জন্ম দিয়ে, বৰ মৰম লগা, চালে চাই থাকিবলৈকে মন যায়। নাতিনীক পাই ৰহিমাৰ আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ল। তিনিজনীয়া পৰিয়ালটো এতিয়া চাৰিজনীয়া। কণমানিজনীৰ নাম থলে ৰিমৰিম মৰমত ৰিম। সময়বোৰ পাৰ হ'বলৈ ধৰিলে, কণমানি পুতলাজনীৰ মুখত মৌ সনা মাত ফুটিল, শুনিয়েই গা জুৰ পৰি যায়। আইতাকৰ ৰাতিপুৱাৰ পৰা তাইক লৈ কিমান যে কাম, সাধু শুনোৱা, ৰিমলৈ উলৰ চোলা গুঠা, আকৌ সদায় তাইক লৈ এবাৰ গাঁওখন ফুৰা। লাহে লাহে অনন্তও যেন সলনি হৈছে, আজি-কালি সি কামৰ পৰা আহি ৰাতিলৈকে লগৰবোৰৰ লগত আড্ডা নামাৰে, ৰহিমাই মানা কৰিছে তাক। ৰহিমাৰ কথা মতে কামবোৰ কৰিব ধৰিছে। মাজে মাজে ৰিমৰ লগত খেলি সময় পাৰ কৰে সি। ৰিমৰ সেই মৰমলগা মুখখনে তাক আনন্দ দিয়া হ'ল। জয়ন্তীৰ জীৱনত যেন অলপ ৰং বিয়পিছে, সুখী হৈ পৰিছে তাই। কিন্তু কথা এষাৰ নহয় সুখবোৰ খন্তেকীয়া বুলি। তাইৰ লগতো তেনেকুৱাই হ'ল। ৰহিমা টান নৰিয়াত পৰি এদিন ঢুকাই থাকিল। জয়ন্তীৰ জীৱনত যেন অমানিশা হৈ নামি আহিল। শাহুৰেকক হেৰুৱাই তাই বৰ অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিবলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ পিছতেই সলনি হোৱা অনন্তক

আকৌ আগৰ দৰে হ'বলৈ বেছি সময় নালাগিল। এইবাৰ যেন অলপ বেছিয়ে, ৰাতি দেৰিকৈ ঘৰত সোমায়। টেটুগুৰি লৈকে মদৰ নিচা। জয়ন্তীয়ে তাৰ এই কামবোৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰা হ'ল। ৰিমৰ মুখলৈ চাই তাক এইবোৰ বন্ধ কৰিবলৈ কয়, সি নুশুনে তাৰ সলনি সি তাইক মাৰ-ধৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়ে। টিনপাত লগোৱা সেই ঘৰটোৰ পৰা আজিকালি সঘনাই কাজিয়াৰ মাত ভাঁহি আহিবলৈ ধৰিছে। এদিন হঠাৎ তাইৰ কাণত পৰিল, অনন্তৰ বোলে অফিচৰ কোনোবা বেলেগ নাৰীৰ লগত অবৈধ সম্পৰ্ক গঢ় লৈ উঠিছে। এইবাৰ তাইৰ ধৈৰ্যৰ বান্ধ খোল খাই পৰিল। জয়ন্তীৰ কথা নালাগে বাৰু ৰিমৰ কথাটো এবাৰ ভাবিব পাৰে? পকীবেৰৰ টিনপাত লগোৱা ঘৰটোত কাজিয়াবোৰৰ লানি নিছিগা হ'ল আৰু কণমানি ৰিম, তাই যেন বুজি উঠিছে ঘৰখনত যে কিবা এটা হৈছে। টালি-টোপোলা বান্ধি ৰিমক লৈ জয়ন্তী মাকৰ ঘৰলৈ গুছি যাবলৈ ওলাল। অনন্তই ৰিমক নিজৰ লগতেই ৰাখিলে। উপায়ন্তৰ হৈ জয়ন্তীয়ো মাকৰ ঘৰলৈ যোৱা আশা বাদ দিলে, কেনেকৈনো তিনিবছৰীয়া সৰু ছোৱালীজনীক এজন পশুসদৃশ মানৱৰ লগত এৰি যায়। তাই সাহসী হ'বয়ে লাগিব। তাই ঠিক কৰিলে মনে মনে এদিন ৰিমক লৈ পলাই যাব।

কিছুদিন তেনেকৈয়ে পাৰ হ'ল। এদিন হঠাতে জয়ন্তী নোহোৱা হ'ল। কোঠাতে কান্দি কান্দি মাকক বিচাৰি আছে ৰিমে। ক'লৈ গ'ল জয়ন্তী। কোনোৱে নাজানে? ৰিমক লৈ সঁচাকৈয়ে বাৰু তাই ক'ৰবাত পলাই গ'ল নেকি? কেনেকৈ পাৰিলে ৰিমক এই পুৰুষজনৰ লগত এৰি যাবলৈ? জয়ন্তীৰ অবিহনে ৰিমৰ এতিয়া কি হ'ব? আহিবনে জয়ন্তী আকৌ ঘূৰি?

টিনপাতৰ ঘৰটোৰ পৰা কাজিয়াৰ মাতবোৰ ভাহি নহা হ'ল। এতিয়া কেৱল ভাহি আহে এজনী কণমানিৰ মাকৰ পৰা বিচ্ছেদ হোৱাৰ কান্দোনৰ ৰোল।

খণ্ড নং- ৪

কেতিয়াবা সময়ত লোৱা কিছুমান ভুল সিদ্ধান্তৰ বাবে আমাৰ ভৱিষ্যতবোৰ বৰ কষ্টকৰ হৈ পৰে। নিজৰ বাবে শুদ্ধ বুলি ভাবি লোৱা এই সিদ্ধান্তবোৰে আমাৰ আশে-পাশে থকা কাৰোবাক যে ক্ষতি কৰিব পাৰে, আমি তাৰ অনুমান লগাব নোৱাৰোঁ। শুদ্ধ বুলি ভাবি লোৱা এই সিদ্ধান্তবোৰেই সময়ত বিহ ৰূপ লয়।

জয়ন্তী অন্তৰ্ধান হোৱা আজি প্ৰায় এক মাহেই হ'ল, ক'লৈ গ'ল কোনেও নাজানে, কোনেও নাজানে জয়ন্তী জীয়াই আছে বা নাই। ঘৰখন ভাঙি ঠান-বান হৈ গ'ল, পদূলিৰ বকুল জোপায়ে যেন ফুলৰ কলি মেলিবলৈ পাহৰিলে আৰু কণমানি ৰিম, তাইৰ অৱস্থা বহুত বেয়া হ'বলৈ ধৰিছে। মাকৰ অবিহনে দিনটো তাই কান্দি কান্দি ভাগৰি শুই পৰে। দেউতাক অনন্তই খঙতে কেতিয়াবা তাইক ঠেকেচ মাৰি দিয়ে। পুত্ৰীৰ সংসাৰত জ্বলি থকা এই জুইকুৰাৰ বিষয়ে অলপো অৱগত নোহোৱা জয়ন্তীৰ মাক-দেউতাকৰ কাণত পৰিল কথাটো। কোনো ক'ব তেওঁলোকক যে জয়ন্তী কিমান কষ্টত সেইখন ঘৰত আছিল? স্বামীৰ অৱহেলাই তাইক যে খুলি খুলি খাইছিল। জয়ন্তীৰ লগতেই এই কথাবোৰো গুচি গ'ল, হয়তো তেওঁলোকে কেতিয়াও নাজানিব এইবোৰৰ বিষয়ে। জয়ন্তী নোহোৱা হোৱা খবৰ পাই দুয়ো অনন্তহঁতৰ ঘৰ পালেহি।

- ঃ অনন্ত, তাই ক'লৈ গ'ল তোমাক এবাৰো নক'লে নে?
- ঃ আপোনাৰ ছোৱালীয়ে মোক কৈ যোৱা হ'লে ইমান দিনে তাইক বিচাৰি আনিলো হয়। জীৱনটো ধ্বংস কৰি দিলে মোৰ।
- ঃ ব'বচোন ইমান অধৈৰ্য্য নহ'ব। পুলিচক খবৰ দিছিলো? কিজানি কোনোবাই তাইক অপহৰণ কৰিছে।
- ঃ নাই পুলিচক খবৰ দিয়া নাই। নিজৰ মনে গৈছে যেতিয়া পুলিচক খবৰ দি কি লাভ? কেনেকৈ যে এই সৰু ছোৱালীজনীক এৰি থৈ যাব পাৰিলে?
- ঃ তুমি কেনেকৈ ভাবিলা যে তাই নিজেই গৈছে?
- ঃ তাইৰ অলপদিনৰ পৰা মোৰ লগত কথাই কথাই কাজিয়া লাগিছিল। স্বভাৱৰ যি সলনি দেখিছিলোঁ মোৰ তেতিয়াই সন্দেহ হৈছিল। ইয়াতকৈ আৰু কি লাগে জানিবলৈ? নালাগে তাই ঘূৰি আহিবলৈ, ৰিমক মই অকলেই ডাঙৰ কৰিম। তাইৰ বাবে পিতৃ-মাতৃ দুয়ো ময়ে হ'ম।

তেনেতে শুই থকা ৰিম সাৰ পাই উঠি কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়ে। এনায়েকে আলফুলে তাইক কোঁচত তুলি লয়। অনন্তৰ কথাত পতিয়ন গৈ দুয়ো পুলিচক খবৰ নিদিয়াটোৱে ঠিক কৰিলে। সেইদিনা হয়তো তেওঁলোকে পুলিচৰ সহায় লৈ জয়ন্তীক বিচৰা হ'লে টিনপাতৰ ঘৰটোৰ বহস্যবোৰ চাৰিবেৰৰ মাজতে চিৰজীৱনৰ বাবে ৰৈ নগ'ল হয়। ককাক-এনায়েকে ৰিমক অলপদিনৰ বাবে নিজৰ

লগতে লৈ আনিলে। সমাজৰ আগত ৰিমক চাবলৈ বুলি দেখাই অনন্তই অফিচৰ তাৰ সেই নতুন প্ৰেমিকাক বিয়া কৰাই আনে। যেন সি জয়ন্তী নোহোৱা হোৱালৈকে বাট চাই আছিল। জয়ন্তীৰ মাক-দেউতাকক মান্তি কৰাই সি ৰিমক আকৌ নিজৰ লগতে ৰাখিলে। তেওঁলোকে ভাবিলে, দেউতাকৰ লগত ছোৱালীজনী ভালকৈ ডাঙৰ হ'ব পাৰিব, মাহীমাকেও মৰম কৰিব হয়তো, এই বুঢ়া-বুঢ়ীনো আৰু কিমান দিন জীয়াই থাকিব? গতিকে ৰিমক তেওঁলোকে অনন্তৰ লগত তাৰ ঘৰলৈ পঠিয়াই দিলে। তেওঁলোকে নাজানে যে তেওঁলোকে ৰিমক দেউতাকৰ আপোন ঘৰখনলৈ পঠিওৱা নাই, তেওঁলোকে তাইক পঠিয়াইছে অনন্তৰ দানৱ সোমাই থকা এহাল দম্পতিৰ ওচৰলৈ। ভৱিষ্যতে আহিবলগীয়া ধুমুহাজাকৰ বিষয়ে তেওঁলোক অৱগত নহয়। জয়ন্তী অন্তৰ্ধান হোৱা আজি প্ৰায় ৭ মাহেই হ'ল। অনন্ত চাকৰি সূত্ৰে নগাঁৱলৈ বদলি হ'ল। গাঁৱৰ মানুহ, জয়ন্তীৰ মাক-দেউতাক কাকো নোকোৱাকৈ সি সকলো লৈ নগাঁৱলৈ গুচি আহিল। ইয়াৰ পৰাই আৰম্ভ হ'ল ৰিমৰ জীৱনৰ এক নতুন অধ্যায়। তাইৰ লগত ঘটি গ'ল কিছুমান বেদনাদায়ক ঘটনা।

কি ঘটিছিল ৰিমৰ লগত? দিছিলনে তাইক মাহীমাকে জয়ন্তীৰ সমান মৰম? আহিছিল নেকি জয়ন্তী আকৌ ঘূৰি? নভবাকৈয়ে ৰিমক ককাক-এনায়েক হালে ঠেলি দিলে এক অন্ধকাৰ দিশলৈ।

খণ্ড নং - ৫

এই ধৰাৰ প্ৰতিজন মানুহে তেওঁৰ জীৱনটো নিজে বিচৰা ধৰণেৰে সজাই তুলিব খোজে। যেতিয়া তেওঁলোকে বিচৰা ধৰণেৰে ইয়াক সজাই তুলিব নোৱাৰে তেতিয়াই জন্ম হয় অসন্তুষ্টি, নিৰাশা, ক্ৰোধ এইধৰণৰ প্ৰবৃত্তিবোৰৰ। সমাধানৰ চেষ্টা অব্যাহত হৈ আছে, কোনোবাই জয় লাভ কৰিছে আন কোনোবাই পৰাজয়।

নগাঁৱত এতিয়া অনন্তৰ এখন নতুন ঘৰ, সি এৰি অহা দিনবোৰৰ কথা পাহৰিয়ে পেলালে। পত্নী অনিতা, পুত্ৰ জুমনৰ সৈতে এতিয়া তাৰ সুখৰ সংসাৰ। সি যেন পাহৰি গৈছে ৰিম যে তাৰেই অংশ, পাহৰি পেলাইছে সি ৰিমৰ কথা, পুত্ৰ স্নেহত সি এতিয়া অন্ধ। আৰু ৰিম, দিনটো মাহীমাকৰ গালি-শপনি শুনি কাম কৰি কৰি ভাগৰি শুই পৰে তাই। জয়ন্তীয়ে যেন অনিতাৰ বাবে এজনী কাম কৰা

ছেৰালীহে দি থৈ গৈছে। মাহীমাকৰ অত্যাচাৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰি ৰিমে ওৰে নিশা উজাগৰে কান্দে, তাইৰ এই কান্দোন কোঠাৰ বেৰকেইখনে অসহায় হৈ শুনি যায়। ৰিম এতিয়া বন্ধ কোঠাতেই ৰৈ গৈছে। তাইৰ জীৱনটো যেন আৱদ্ধ হৈ পৰিছে এই ঘৰখনতেই। দেউতাক অনন্তয়ো এই সকলোবোৰ দেখি অনিতাক এবাৰো তেনেকুৱা নকৰিবলৈ নকয়। অনিতাৰ আগত অনন্তই একো ক'বও নোৱাৰে, ভয় কৰে অনন্তই তাইলৈ।

পুত্ৰ জুমনলৈ ভাল ভাল খোৱা বস্তু, ভাল ভাল খেলাৰ সামগ্ৰী আনে, ধুনীয়া ধুনীয়া কাপোৰে উভৈনদী কৰি দিছে। তাৰ বিপৰীতে ৰিম তাই যেন দুবেলা-দুমুঠি খাবলৈ আৰু পিন্ধিবলৈ গাত এখন কাপোৰ পোৱাতেই সন্তুষ্ট হ'ব লগা হৈছে। কেতিয়াবা জুমনে মনে মনে তাৰ বস্তুবোৰ আনি বায়েকক দেখাই, মাকে দেখিলেই তাক ৰিমৰ ওচৰৰ পৰা লৈ যায়। ৰিমৰ লগত কথা পাতিবলৈ তাক বাধা দিয়ে। তথাপিও সি ৰিমক বহুত ভাল পায়। ৰিমক নিজৰ বায়েকৰ নিচিনাই ভাবে সি, সেইখন ঘৰত অকল জুমনেই তাইৰ অলপ আপোন। ৪ বছৰীয়া জুমনেও বুজি নাপায়, কিয় তাৰ মাকে তাইক তেনেকুৱা ব্যৱহাৰ কৰে। সময়বোৰ এনেকৈয়ে পাৰ হৈ গৈ আছিল, ভৱিষ্যতে এদিন হয়তো সকলোৱে তাইক মৰম কৰিব, দেউতাকে কপালত হাত বোলাই মৰম কৰিব এই আশা বুকুত বান্ধিয়ে তাই সকলোবোৰ কাম নিয়াৰিকৈ কৰি যোৱাৰ লগতে পঢ়া-শুনায়ো কৰি গৈছিল। বৰ মেধাৱী তাই, ওচৰৰে এখন চৰকাৰী বিদ্যালয়ত তাই পঢ়ে। বিদ্যালয়ত হোৱা বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাবোৰতো অংশগ্ৰহণ কৰি স্থান লাভ কৰে। কেতিয়াবা ঘৰৰ কামবোৰ কৰি থাকোঁতে পৰীক্ষাৰ আগদিনাও পঢ়িবলৈ সময় নাপায়, তথাপিও তাইৰ আশা জীৱনত যেন ভাল কিবা এটা কৰাৰ। সময়ত সোঁতত চলা ৰিমৰ নাওখন এনেদৰে আগবাঢ়ি গৈ আছিল। কেতিয়াবা বসন্তৰ আগমনে সকলোৰে মন উৎফুল্লিত কৰিছে, আকৌ কেতিয়াবা শৰতৰ শেৰালিয়ে মন জীপাল কৰি তুলিছে, সময় বঢ়াৰ লগে লগে সিহঁত বায়েক-ভায়েক নহৈ ভাল বন্ধু হৈ পৰিছে।

জয়ন্তী নোহোৱা আজি ১৬টা বছৰেই পাৰ হৈ গ'ল। আজিলৈকে কোনেও তাইৰ একো সন্মান নাপালে। ৰিমেও নাজানে তাইৰ মাকৰ বিষয়ে একো কথা। কেতিয়াবা মাহীমাকে তাইৰ লগতে জয়ন্তীকো সাঙুৰি গালি দিওঁতেহে তাই গম পাইছে যে তাইক এৰি গুছি গৈছিল। ৰিমে

কেতিয়াবা জয়ন্তীৰ ওপৰতেই খং কৰে, হয়তো জয়ন্তীয়ে তাইক এনেকৈ এৰি নোযোৱা হ'লে ৰিমৰ এই অৱস্থা নহয়। সাহস নহয় তাইৰ, জয়ন্তীৰ বিষয়ে দেউতাককো সুধিবলৈ।

আজি ৰিমৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণা কৰিছে। ভাল নম্বৰ লৈ প্ৰথম স্থান পাই উত্তীৰ্ণ হৈছে তাই। বিদ্যালয়ৰ সকলোৱে তাইক শুভেচ্ছা জনাইছে, ঘৰত তাই আৰু জুমনৰ বাদে কাৰো মুখত হাঁহি নাই। মাহীমাকৰ স্পষ্ট কথা বহুত টকা-পইচা খৰছ কৰি ইমানখিনি পঢ়ালে আৰু তেওঁলোকে নোৱাৰে। বিলাসী বিদ্যালয়ত পঢ়া জুমনৰ বাবেও বহুত খৰছ হয়। ৰিমে কি কৰিব একো ভাৱি পোৱা নাই। তাই আৰু পঢ়িব বিচাৰে, মহাবিদ্যালয়লৈ যাব বিচাৰে, বিচাৰে তাই এটি চাকৰি কৰি সকলোৰে প্ৰসংসাৰ পাবলৈ। মৰমৰ সন্মানত ভাগৰি পৰি এতিয়া যেন বুজন হৈ উঠিছে তাই, জীয়াই থাকিব বিচাৰিছে অলপ সন্মানেৰে। অকণমান সাহস কৰি তাই দেউতাকক আগলৈ পঢ়িব বিচৰা কথাতো ক'লে, দেউতাকো সেই একে মত, নোৱাৰে তাইক আৰু পঢ়াবলৈ। হয়তো অতি সোনকালেই তেওঁলোকেই তাইক বিয়া দি নিজৰ দায়িত্ব শেষ কৰিব। ৰিমৰ ভাব হ'ল তাইৰ সকলোবোৰ আশা লাহে লাহে যেন অন্ধকাৰ দিশে গতি কৰিছে। মনতে ঠিক কৰিল, তাই ঘৰ এৰি গুছি আহিল, বান্ধি লৈ আনিছে বুকুত হাজাৰটা সপোন।

পাৰিবনে তাই এই সপোনবোৰ পূৰ কৰিব? আহিবনে ভাল দিন তাইৰ জীৱনলৈ? নে পৰৱৰ্তী সময়ত তাইৰ লগত ইয়াতকৈয়ো বেয়া কিবা ঘটিব?

ৰিমৰ জীৱনৰ ঘড়ীৰ কাটাডালৰ দিশ লাহে লাহে সলনি হৈছে। জীৱনটো সজাই তুলিবলৈ সাজু হৈছে তাই নিজে বিচৰা ধৰণেৰে।

খণ্ড নং- ৬

মৰমৰ

জু,

ভালে আছনে বুলি নোসোধো, মোৰ হাতত এতিয়া সময় বহুত কম, সোনকালে ষ্টেচন নাপালে গাড়ী পাবলৈ দিগদাৰ হ'ব। ক'লে যাঁও মোক নুসুধিবি, মই নিজেও নাজানো। মাত্ৰ ওলাই যাওঁ এইখন ঘৰ এৰি। মই অলপ সন্মানেৰে জীয়াই থাকিব বিচাৰোঁ, বুকুৰ সপোনবোৰৰ পম খেদি খেদি সফল হ'ব বিচাৰোঁ। মা-দেউতাক মই মোৰ

পঢ়াবোৰ আগুৱাই নিবলৈ মান্তি কৰাব নোৱাৰিলোঁ, হয়তো এইখন ঘৰত থাকিলে মোৰ সপোনবোৰ কলিতে মৰহিব। তই ভালে থাকিবি। পঢ়া-শুনা ভালকৈ কৰিবি, পৰীক্ষাত ভাল ফলাফল পাব লাগিব আকৌ। মা-দেউতাৰ সকলো কথা শুনবি। দেউতাৰ খোৱা-বোৱাত যত্ন লবি। মাৰ লগত কাজিয়া নকৰিবি, বৰ ভাল পাই তোক। পাৰিলে মাক ঘৰৰ কামত সহায় কৰি দিবি। তেওঁ মোক যিমান অত্যাচাৰ কৰিলেও মই সদায় নিজৰ মাৰ নিচিনাই ভাবি আহিছোঁ। ভাবিছিলোঁ এদিন নহয় এদিন তেওঁ মোক আকোঁৱালি ল'ব, কিন্তু মনৰ আশা মনতে ৰ'ল। মোৰ মা জয়ন্তীৰ বিষয়ে আজিলৈ একো নাজানিলোঁ, জানিবলৈ হেঁপাহো নাই এতিয়া। বাৰু সেইবোৰ বাদ দে, তোলৈ মই শেষ বাৰৰ বাবে ও-টেঙাৰ জোল আৰু ফ্ৰীজত বস্তু এটা ৰাখি থৈ গৈছোঁ, তই স্কুলৰ পৰা আহি খাবি। অহু আৰু এটা কথা তোলৈ মই গাৰু কভাৰ এটা কৰি থৈছিলোঁ, ভাবিছিলোঁ তোৰ বাৰ্থদৈত দিম কিন্তু তেতিয়ালৈ বহুত দিন আছে গতিকে তোৰ বিছনাতেই থৈ আহিছোঁ। মাক মোৰ ওপৰত খং কৰি থাকিব মানা কৰিবি, দেউতাকো বুজাবি। তয়ো বেয়া নাপাবি, তোক মাত লগাই নোযোৱাৰ বাবে। মোক বিচাৰি নাহিবি জু, জীৱনত কিবা এটা হ'ব পাৰিলে এদিন নিশ্চয় মই তহঁতৰ ওচৰলৈ আহিম। এতিয়া আহিলোঁ।

ইতি
তোৰ মৰমৰ
ৰিম বা

চিঠিখন পঢ়িয়ে জুমনৰ মূৰত যেন আকাশখন খহি পৰিল। সি অথনিৰ পৰা ৰিমক নেদেখি তইক বকি থকা মাকক চিঞৰিলে।

- ঃ কি হৈছে ল'ৰা? ইমান কিয় চিঞৰিছ?
- ঃ মা, ৰিম বা..
- ঃ কি হ'ল আকৌ মহাৰাণীৰ? অলপসময় মানুহজনী নাথাকোঁতে মহাৰাণী ক'ৰবাত ওলাই গ'লেই। কাপোৰ কেইটা ধুবলৈ কৈছিলোঁ সেই কেইটাও নুধুলে। আহক তই, চুলি চিঙিম আজি, ভৰিত অলপ বেছিয়ে পাখি গজিছে।
- ঃ আহ মা ৰ'বাচোন, মোক ক'ব দিয়া।
- ঃ ক' কি ক'ব আছে, সোনকালে ক'

- ঃ ৰিম বাক গালি দিবলৈ আৰু তুমি নোপোৱা। তোমালোকৰ অত্যাচাৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰি তই ঘৰ এৰি গুছি গ'ল। এইখন চোৱা তই চিঠি এখন লিখি থৈ গৈছে। অনিতাই চিঠিখন পঢ়ি চালে। এইবাৰ তাইৰ উঠি থকা খং টো দুগুণে বাঢ়িল। ৰিমৰ বস্তুবোৰো দেখোন নাই, তাৰ মানে তই সঁচাকৈয়ে পলালে। কাৰোবালৈ বিয়া হৈ যোৱা নাইতো, হে হৰি নাক-কাণ কাটি শেষ কৰিলে এইজনীয়ে। লগে-লগে তই গিৰিয়েকক অফিচৰ পৰা মাতি পঠিয়ালে।
- ঃ হেৰা, ইমান খকা-খুন্দাকৈ কিয় মাতিলা?
- ঃ আপোনাৰ হেই মৰমৰ জী, পলালে। দেখিছে তাইৰ কিমান সাহস, আমাক লাজত পেলাই পলাই গ'ল হ'বলা কাৰোবালৈ।
- ঃ দেউতা ৰিম বা ঘৰত নাই, তাইৰ বস্তুবোৰো নাই, আমাক বিচাৰি নাযাবলৈ এই চিঠিখনত লিখি থৈ গৈছে। তই যে কাৰোবালৈ বিয়া হৈ যোৱা নাই সেইটোত মই নিশ্চিত।
- ঃ কিমান দূৰ যাব তই, আপুনি তইক বিচাৰি আনকগৈ, মানুহৰ আগত কেনেকৈ মুখ উলিয়াম নহ'লে।
- ঃ তই নিজেই যাব খুজিছে যেতিয়া যাবলৈ দিয়া। মই বিচাৰি নাযাওঁ।

কি কৰিব অনন্তই একো ধৰিব নোৱাৰিলে। ইমান বছৰে সি তাইৰ বাবে একো নকৰিলে। সেইখন ঘৰত তই কেৱল কষ্টৰ বাদে বেলেগ একো পোৱা নাই। ৰিমৰ ঘৰ এৰি যোৱাত যে সি মনে মনে ভালেই পাইছে। মাত্ৰ তাই য'তেই থাকে ভালে কুশলে থাকক।

ৰিম উঠি যোৱা বাছখন আগবাঢ়ি গৈ আছে, পথাৰৰ কাষেৰে, নৈখন এৰি, ঘন জংঘলৰ মাজেৰে গন্তব্যস্থললৈ খৰ গতিৰে আগবাঢ়িছে। তই নাজানে কেনেকৈ আগবাঢ়িব সপোনবোৰৰ দিশলৈ? অকলশৰে কেনেকৈ কৰিব সকলো? মনত সাহস বান্ধি তই গৈ আছে। পাৰিবনে তই সফল হ'বলৈ? পাবনে তই বিচৰা ধৰণেৰে অলপ সন্মান?

পৰিস্থিতিয়ে কেতিয়াবা আমাক কঠিন সিদ্ধান্তবোৰ ল'বলৈ বাধ্য কৰাই দিয়ে। আমি যেন পৰিস্থিতি আৰু সময়ৰ দাস। কাঠ পুতলাৰ দৰে আমি কেৱল ইয়াৰ তালত নাচিবহে পাৰোঁ। সময়ৰ তালে নচুৱাই নচুৱাই কেতিয়াবা আমাক অৱশ কৰি দিয়ে, সেই অৱস্থাৰ পৰা উঠি আমি আকৌ

নাচিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিওঁ। জীৱনত সময়ৰ চক্ৰটো এনেদৰেই ঘূৰি থাকে। সুখ-দুখৰ মাজতেইটো জীৱনৰ বস বিচাৰি পোৱা যায়।

খণ্ড নং -৭

জীৱন এক মনোমোহা যাত্ৰা। এজন মানৱৰ জন্মৰ পৰা মৃত্যুৰ লৈকে এই যাত্ৰা। এই যাত্ৰাতেই বাটত মানুহে জিৰণি লয়, মৌসনা স্মৃতি বুটলে, পাহাৰৰ থিয় গৰাই কেতিয়াবা বাট ভেটি ধৰে আকৌ কেতিয়াবা নদীৰ প্ৰবল সোঁতত ই উটি যায়। কাৰোবাৰ যাত্ৰা আধা বাটতেই থমকি বয়, কাৰোবাৰ সকলো বাধা নেওচি আগবাঢ়ি গৈ থাকে।

ৰিম, ঘৰ এৰি অহা আজি কেইবাবছৰো হ'ল। এই কেইবছৰতেই তাই এখন নতুন পৃথিৱীৰ সৈতে চিনাকি হৈছে। কেনেকৈ যে বন্ধ কোঠাৰ মাজৰ ছোৱালীজনী আহি এখন অচিনাকি ঠাইত নিজকে খাপ খুৱাই লৈছেহি? এথাপ এথাপকৈ আগুৱাই গৈ আছে তাই সপোনাবোৰৰ দিশলৈ। এতিয়া তাই এখন বেচৰকাৰী বিদ্যালয়ৰ শিক্ষয়িত্ৰী হোৱাৰ লগতে এগৰাকী ঘৰুৱা শিক্ষয়িত্ৰী, ঘৰে ঘৰে গৈ তাই টিউচন কৰে। লগতে নিজৰ উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে নিয়মীয়াকৈ অধ্যয়ন কৰি গৈছে। এৰি অহা দিনবোৰৰ কথা ভাবি তাই সময় নষ্ট নকৰে, পিছে মাজে মাজে ঘৰখনলৈ, জুমনলৈ মনত নপৰা নহয়। কেতিয়াবা অকলশৰীয়া অনুভৱ হ'লে দিহিঙৰ কাষত বহে তাই। দিহিঙৰ কোমল জলৰ বুকুত পৰা সূৰ্যৰ কিৰণে তাইক সকাহ দিয়ে। নৈৰ কাষৰ হালি থকা কহুঁৱা বোৰে যেন তাইৰ লগত খেলা পাতে। কণমানি পখিলাবোৰেও তাইৰ মূৰত ফুলৰ মালা আঁৰে। আপোন পাহৰা হৈ পৰে ৰিম। পাৰ্থিৱৰ মৰমতকৈ প্ৰকৃতিৰ এই বস্তুবোৰ তাইৰ বেছি ভাল লগা হ'ল। শান্তি বিচাৰি পাইছে এইবোৰৰ মাজত, সুখবোৰ আহিবলৈ ধৰিছে তাইৰ জীৱনলৈ।

কিছুমান মানুহৰ জীৱনলৈ সুখবোৰ যেন ক্ষণিক সময়ৰ বাবেহে আহে আৰু দুখবোৰ আহে চিৰ জীৱনৰ বাবে। ৰিমৰ লগতো তেনেকুৱাই হৈছিল, দুখবোৰে যেন তাইৰ লগ এৰিবয়ে নিবিচাৰে। দুখসাগৰতে তাইৰ জীৱনটো উটি-ভাঁহি আগবাঢ়ি গৈ আছে, তথাপিও মন দৃঢ় আৰু বুকুত সাহস বান্ধি ৰাখিছে তাই।

সন্ধিয়া সময়, তাতে জাৰৰ দিন ৬ বজাৰ আগতেই কুঁৱলীৰ আৱৰণে সকলো ঢাকি পেলাইছিল। সান্ধনাৰ

ল'ৰাটোক পঢ়াই থাকোঁতে ৰিমৰ আজি অলপ পলম হ'ল। হাবিৰ দাঁতিৰে যোৱা নিজান পথটোৰ খৰ খোজেৰে তাই থকা ভাড়া ঘৰটোৰ ফালে আগবাঢ়িবলৈ ধৰিছে, তেনেতে তাইৰ অনুমান হ'ল তাইক যেন কোনোবাই পিছা কৰি আহি আছে। দুজন দুগু প্ৰকৃতিৰ লোক, এনেই দুয়ো সমাজৰ একো একোজন ভদ্ৰ পুৰুষ, পিছে গাভৰু ছোৱালীক অকলে পালে দুয়ো দানৰ হৈ পৰে। আজি তেওঁলোকৰ জালত পৰিল ৰিম। এপাকত ৰিমে একো তলকিব নোৱাৰাকৈ তাইক ধৰি দুয়ো হাবি ডবাৰ মাজলৈ টানি লৈ গ'ল। লাহে লাহে তাইৰ এপদ-দুপদকৈ কাপোৰ খুলিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলে, ৰিমে অসহায় হৈ কেৱল চিঞৰিছে, কোনো নাই আশে-পাশে তাইক বচাবলৈ।

- ঃ এৰি দে মোক, মই কাবৌ কৰিছোঁ মোক যাবলৈ দিয়ক।
- ঃ হা হা, মাষ্টৰনী বাইদেউ, কিমান দিনৰ পৰা এই সময়খিনিলৈ ৰৈ আছিলোঁ তই কি বুজিবি। আজি সুবিধা পাওঁতেই তোৰ এই ধুনীয়া দেহাৰ সোৱাদ নলৈ কি এৰি দিম নেকি?
- ঃ ঠিক কৈছে আপুনি বৰুৱা, দেৰি নকৰি সোনকালেই কাম ফেৰা আৰম্ভ কৰা যায় নে কি কয়।
- ঃ Help..... help... please help me...
- ঃ বাহু বাইদেউৱে দেখোন ইংৰাজীতহে কয়, শইকীয়া বান্ধক এইৰ মুখৰ পৰা মাত নোলোৱাকৈ মুখখন বান্ধি পেলাওক।

ভদ্ৰতাৰ মুখা পিন্ধা এই দুই দানৰ জপিয়াই পৰিল ৰিমৰ শৰীৰৰ ওপৰত, চুমি নিছে ৰিমৰ দেহাৰ সকলোবোৰ বস, অসহায় ৰৈ ৰিম কেৱল কান্দি কান্দি পৰি আছে এই দুই পিশাচৰ আগত। হেঁপাই পলুৱাই খেলিছে দুয়ো। দুয়ো খেলি খেলি কাম সমাপ্ত কৰি পুনৰ ভদ্ৰতাৰ মুখা পিন্ধি যাবলৈ ওলাল।

- ঃ শুন, তই যদি এইবোৰ কথা কাৰোবাক ক'বলৈ যাৱ বা পুলিচৰ ওচৰলৈ যাৱ তোৰেই বিপদ হ'ব। জীয়াই থাকিবলৈ নাপাবি।
- ঃ এইটো আমাৰ এলেকা, ইয়াত কেৱল আমাৰ ৰাজ চলে, তই কাৰোবাক ক'বলৈ গ'লেও তোক কোনেও বিশ্বাস নকৰে।
- ঃ গতিকে এইটো এলেকাত থাকিবলৈ মন আছে যদি আজিৰ ঘটনাবোৰ যেন ক'তো নোলায়।

এক ধমকিৰ সুৰত কথাখিনি কৈ দুয়ো পাৰ্শ্বই

ৰিমক তাতেই পেলাই গুছি আহিল। যন্ত্ৰণাত কাতৰ হৈ ৰিম তাতেই পৰি ৰ'ল। তাইৰ লগত কি ঘটিল তাই তলকিবয়েই নোৱাৰিলে। ধৰ্ষণৰ বলি হৈ নিজৰ দেহাৰ ওপৰতেই ঘৃণা উপজিছে, কেনেকৈ যে এই দানৱহালে ৰিমৰ জীৱনত জুই লগাই দিলে, গোটেই ৰাতি অসহনীয় জাৰত তাই সেই ঠাইতে পৰি থাকিল। যাব নে ৰিম ন্যায় বিচাৰি? পাব নে সেই দুই পাৰাণ্ডাই উচিত শাস্তি? যি সন্মানৰ সন্ধানত তাই ঘৰ এৰি আহিছিল পাবনে এই সন্মানবোৰ বিচাৰি।

খণ্ড নং- ৮

কেতিয়াবা জীৱনত সকলোবোৰ অন্ধকাৰ দেখা পালে, সেই অন্ধকাৰ নেওচি পোহৰৰ বাট বিচাৰি পোৱাটো বৰ কঠিন হৈ পৰে। পোহৰৰ সন্ধানত আমি আগুৱাই গ'লেও সহজে ইয়াক বিচাৰি নাপাই হতাশা ভোগ কৰিব লগা হয়। এই হতাশাই কেতিয়াবা আমাক এক দুৰ্গম পথত ঠেলি দিয়ে, য'ৰ পৰা খুব কমেইহে উভতি আহিব পাৰে। ৰিমৰ লগতো তেনেকুৱাই হৈছিল, হতাশাই ঠেলি দিছিল তাইক এক অজ্ঞাত পথত।

পৃথিৱীখন যে ৰিমে ভবাতকৈয়ো বহু কঠিন তাই লাহে লাহে বুজি উঠিছিল। ৰিমৰ সেই দুই ধৰ্ষণকাৰী সমাজৰ দুই নাম থকা ভদ্ৰলোক ক্ৰমে মৃণাল শইকীয়া আৰু প্ৰফুল্ল বৰুৱা, পেচাত এজন আগশাৰীৰ ৰাজনীতিবিদ আৰু আনজন নামজ্বলা ব্যৱসায়ী, সেয়েহে সকলোৱে ভয় কৰে এওঁলোকৰ বিপক্ষে মাত মাতিবলৈ। নিজৰ শক্তিৰ বলত তেওঁলোকে বেয়া কামবোৰ ঢাকি যায়।

লাজ-অপমান, ভয়, কষ্ট সকলোবোৰ সামৰি ৰিমে এই দুই পাৰাণ্ডাৰ বিপক্ষে গোচৰ দিবলৈ আৰক্ষীৰ ওচৰ পালেহি। কোনোৱে বিশ্বাস নকৰে তাইৰ কথা, চাকৰি যোৱাৰ ভয়ত আৰক্ষীয়ে তাইৰ গোচৰ লোৱাত অমান্তি হ'ল। বহুত জোৰ কৰিও তাই আৰক্ষীজনক মান্তি কৰাব নোৱাৰিলে। ইয়াৰ লগে লগে খবৰটো সমগ্ৰ এলেকাটোত বিয়পি পৰিবলৈ বেছি সময় নালাগিল। এজনী অভিভাৱক নোহোৱা অকলশৰীয়া ছোৱালী, ক'ৰ ছোৱালী, কি পৰিয়ালৰ কোনেও নাজানে, গতিকে তাইৰ কথা বিশ্বাস নকৰাটো স্বাভাৱিক। বৰুৱা আৰু শইকীয়াৰ কাণতো কথাখিনি পৰিলগৈ। তেওঁলোকৰ কথামতে ৰিমক শিক্ষকতা কৰি থকা আৰু তাই থকা ঘৰটোৰ পৰা উলিয়াই পঠিওৱা হ'ল।

ক'ত যাব তাই? কি কৰিব একো ধৰিব পৰা নাই, আপোন বুলি ভবা ঠাই টুকুৰাত যেন সহায়ৰ হাত আগবঢ়াবলৈয়ো এজন মানুহ নাই। নৈৰ কাষত বহি আজি তাই হিচাপ কৰিছে, তাই দুখৰ পৰিমাণবোৰৰ, হিচাপ কৰিছে তাই জীৱনত পালে কি? হেৰুৱালে কি? এয়া কি দুখবোৰৰ তুলনাতচোন সুখবোৰ কৰবাতাই থাকি আহিছে। তাই ধৈৰ্য্যৰ বান্ধ ছিঙি গৈছে, নালাগে তাই ন্যায়, নালাগে সন্মান। সপোনবোৰ পূৰ কৰিব নিবিচাৰে তাই, তাইক এতিয়া মুক্তি লাগে- এই স্বাৰ্থলোভী মানুহবোৰৰ পৰা, সমাজৰ জটিলতাবোৰৰ পৰা।

ঃ মই এনেকুৱা কি পাপ কৰিছিলোঁ ভগৱান যাৰ বাবে মোক ইমান শাস্তি দিছা? মই ভাগৰি পৰিছোঁ, মুক্তি লাগে মোক। ভগৱান মোক তোমাৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা, ইয়াত থকা মানুহবোৰ হৃদয় নোহোৱা একো একোটা যন্ত্ৰ... মোক লৈ যোৱা ভগৱান ... মোক লৈ যোৱা.... আইমাতৃ তোমাৰ কাষতেই বহি মই অন্তৰত দুখ মচিছিলোঁ, আজি শেষবাৰৰ বাবে তোমাক কাবোঁ কৰিছোঁ, মোক তোমাৰ বুকুত আশ্ৰয় দিয়া।

জপোঁং ধক্ .. শব্দটো শুনি অলপ আঁতৰত ৰৈ থকা অপূৰ্ব দৌৰি আহিল।

ঃ অঞ্জন, অই অঞ্জন জল্দি আহ, ছোৱালী এজনী পানীত পৰিছে বচাব লাগে।

অপূৰ্বৰ কথা শুনি অঞ্জন বেগেতে আহিল। দুয়ো বহু কষ্টৰে ৰিমক পাৰলৈ তুলি আনিলে।

ঃ ছোৱালীজনী চোন বেছ গৈ গ'ল, মৰিল নেকি আকৌ।

ঃ কি কথা কৈছ তই, দেখা নাই নেকি pulse চলি আছে, সোনকালে হস্পিটেললৈ যাওঁ ব'ল। হস্পিটেল জল্দি পালেগৈ বাচি যাবওঁ পাৰে।

ঃ ব'ল গাড়ী লৈকে তয়ে দাঙি ল'।

দুয়ো বন্ধু নিজৰ সকলোবোৰ কাম এৰি ৰিমক আনি হস্পিটেলত ভৰ্তি কৰালে। বহু সময় চিকিৎসা কৰাৰ পাছত তাইৰ জ্ঞান শক্তি ঘূৰি আহিল।

ঃ সেই Miss তোমাৰ নাম কি? ঘৰ ক'ত কোৱা, .. ঘৰৰ মানুহক খবৰ দিব লাগে। where you conducting suicide or what? any reason...

ইমান সময়ে অঞ্জনৰ কথাবোৰ শুনি থকা ৰিমে জ্বজ্বকাই কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলে।

ঃ হে.. হে হেই তুমি কান্দিছা কিয়?

- ঃ নাকান্দি কি কৰিব, তই এনেকৈ জেৰা কৰা দি প্ৰশ্ন সুধি থাকিলে। ভয় খাই গৈছে বেচেৰীয়ে।
- ঃ আৰে তাইৰ ঘৰততো inform কৰিব লাগিব, সেইবাবেইতো সুধিছোঁ।
- ঃ মোৰ কোনো ঘৰ নাই, কোনো নাই মোৰ..
- ঃ what! are you kidding?
ৰিমে কান্দি কান্দি তাইৰ লগত ঘটি যোৱা সকলোবোৰ ঘটনা বিৱৰি ক'লে।
- ঃ oh my God.. তাৰ মানে তুমি সঁচাকৈ suicide কৰিব গৈছিল।
- ঃ Don't worry ৰিম, আজিৰ পৰা আমি তোমাৰ লগত আছোঁ, আমি যুঁজ দিম তোমাৰ বাবে।
- ঃ yes, yes one day you will definitely get justice
ই মোৰ বন্ধু অপূৰ্ব, ই এটা NGOৰ সদস্য হয়। I am sure সিহঁতি তোমাক help কৰিব।
- ঃ হ'ব বাকু এইবোৰ পাছত পাতিম, এতিয়া ৰিমক অলপ rest ল'ব দে।

অপূৰ্ব আৰু অঞ্জনৰ কথাবোৰ শুনি ৰিমৰ ভাব হ'ল, পৃথিৱীত যেন কেৱল বেয়া-স্বাৰ্থপৰ মানুহেই বাস নকৰে, কিছুমান ভাল মানুহো আছে। চাৰিওফালে আন্ধাৰে হেঁচি ধৰা তাইৰ জীৱনত যেন অলপ পোহৰৰ আগমন ঘটিছে। পাবনে ৰিমে ন্যায়? পাৰিব জানো অপূৰ্ব আৰু অঞ্জে তাইৰ হেৰাই যোৱা সন্মানকণ ঘূৰাই দিব? কৰিবনে NGOৰ বাকী মানুহবোৰেও তাইক সহায়?

খণ্ড নং - ৯

অপূৰ্বৰ সান্নিধ্যত ৰিমৰ হেৰাই যোৱা সাহসকণ ঘূৰি আহিছে, ঘূৰি আহিছে তাইৰ হেৰাই যোৱা সন্মানকণ। এই সমাজত মূৰ তুলি নিজৰ প্ৰাপ্যৰ বাবে সংঘাতত লিপ্ত হ'বলৈ তাইক অপূৰ্বই শিকাইছে। অপূৰ্ব অঞ্জন আৰু NGOৰ বাকী সদস্য সকলৰ সহযোগত তাই সেই ভদ্ৰ পিশাচকেইটাৰ মুখা খুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। সিহঁতৰ সহযোগতেই আজি সমগ্ৰ ৰাজ্যই মৃণাল শইকীয়া আৰু প্ৰফুল্ল বৰুৱাৰ নিচিনা মানুহৰ আচল ৰূপ দেখিলে। অপূৰ্বৰ সহায়তে ৰিমে জীৱনৰ নতুন পথ বিচাৰি পাইছে, তাৰ বলতেই আজি তাইৰ কেচটো উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ মজিয়া পাইছেহি, অতি সোনকালেই দোষীয়ে শাস্তি পাব। অন্তৰত কিমান যে আনন্দ ৰিমৰ।

জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে নিজৰ লগত হৈ থকা অন্যায়বোৰৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিছে তাই। মনটো যেন ফৰকাল আকাশৰ দৰে নিকা হৈ পৰিছে। এই ল'ৰাটোৱে তাইৰ প্ৰতিটো সৰু সৰু কথাৰে ধ্যান ৰাখে, তাৰ বাবেই তাই আপোন বুলিবলৈ কেইজনমান লোক পাইছে, এটি হাঁহিৰে ভৰা পৰিয়াল পাইছে যিয়ে তাইক এগৰাকী ধৰ্মিতাৰ চকুৰে নাচায়, এগৰাকী নাৰী হিচাপে চায়। অপূৰ্বৰ মাকেও তাইক মৰম কৰে, অতি সোনকালেই তেওঁ ৰিমক বোৱাৰী কৰি আনিব বিচাৰে। তায়ো ভাল পাই পেলাইছে অপূৰ্বক, অপূৰ্বৰ প্ৰতিটো কথাই তাইৰ ভাল লগা হৈ পৰিছে। ৰিমৰ জীৱনৰ বিষাদবোৰ হেৰাই লাহে লাহে আনন্দবোৰ আহিবলৈ ধৰিছে। শুকাই যাবলৈ ধৰা ফুলনিখনত আকৌ এপাহ-দুপাহকৈ ফুলবোৰ ফুলি উঠিছে। নতুনকৈ চাকৰিত সোমাইছে তাই, লগতে সেই NGOটোৰ তাই এগৰাকী সক্ৰিয় সদস্য, কামবোৰৰ মাজত দিনটোত কেতিয়াবা তাই আহৰিয়ে নাপায়।

অপূৰ্বৰ লগত নতুন কৈ জীৱন আৰম্ভ কৰিবলৈ ওলাইছে ৰিমে, সেইবাবে তাইৰ মনত একো বেলেগ কথা আনিবলৈ বিচৰা নাই। পিছে অতীতৰ ঘাঁৰোৰ জানো ইমান সোনকালে শুকাই, বহু কষ্ট কৰিও পাহৰিব পৰা নাই তাই এই কষ্টবোৰ, সেইবাবেই তাই বিচাৰিছে বন্ধ কোঠাত ৰৈ যোৱা কাহিনীবোৰ পোহৰলৈ আহক, জানিব বিচাৰিছে তাইৰ মাকৰ বিষয়ে। কিয় আজিলৈকে তাইক দেউতাকে মাকৰ পৰিচয় নিদিলে? কিয় জয়ন্তীয়ে তাইক ইমান সৰুতেই এৰি গুছি গৈছিল?

বাছত বহি থকা ৰিমৰ ফৰকাল হাঁহিটো দেখি অপূৰ্বৰ মনটো ৰিমলৈ মৰমৰে উপচি পৰিল। এই ভাব সাগৰত বুৰ গৈ থকা ছোৱালীজনীৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙাবলৈ সি কিমান কি যে নকৰে, তাইৰ মনত যাতে এগৰাকী ধৰ্মিতাৰ বেদনাৰ ভাব নাহে তাৰ বাবে প্ৰতিপলে সি খবৰ ৰাখে।

ঃ কিহে, আজি কোনোবাই এনেকুৱা হাঁহি মাৰি মোক ইয়াতেই বেছ কৰিব বিচাৰিছে যেন পাইছোঁ। কি কথানো মনত পেলাই হাঁহিছা কোৱা মইয়ো হাঁহো অলপ।

ঃ হ'ব, হ'ব তোমাৰ ধেমালি হৈ গ'ল আৰু।

ঃ নাই বাবা I am serious

ঃ কিয় আজি নুশুনিলা নেকি courtৰ judge জনে কি

ক'লে?

- ঃ অহ কিবা কৈছিল নেকি তেওঁ? মইতো পাৰহি গ'লোঁ।
- ঃ তোমাকনো কথাৰে বলাব পাৰিনে?
- ঃ ধেমালি কৰিছোঁ অ',... মোৰ সকলো মনত আছে, চাবা কেচটো আমি়েই জিকিম আৰু সেই culprit কেইটাই শাস্তি়ো ভালকৈ পাব।
- ঃ ওম, আজি তেওঁৰ কথাখিনিৰ পৰাটো মই sure হৈ গ'লো। আজি মনটো বহুত ভাল লাগিছে জানা। আৰু মাত্ৰ এটা কাম বাকী আছেগৈ...
- ঃ কি কাম নো?
- ঃ কিয়? তুমি এইটোও পাহৰিলা চাগে? মই যে নগাঁওলৈ যাম কৈছিলোঁ মনত নাই নেকি?
- ঃ অহ পৰিছে পৰিছে, কি ক'বা আৰু বুঢ়া হৈছোঁ যে কথাবোৰ পাহৰি যাওঁ। সেইবাবেইতো বিয়াখন সোনকালেই পাতো পাতো কৰি আছোঁ। অঞ্জন আৰু মায়েটো কৈ কৈ কাণ পকাই দিছে।
- ঃ হ'ব, মনে মনে থাকা এতিয়া, ওচৰত মানুহবোৰে অসুবিধা পাব।

কি কৰিব এই ল'ৰাজনৰ, মনে প্ৰাণে ভাল পাই তাইক। এনেকৈয়ে খুছতীয়া কথা কৈ তাইক অলপ আনন্দ দিয়াৰ কিমান যে তাৰ চেষ্টা। “ভগৱান, সদায় এই ল'ৰাটোক কুশলে ৰাখিবা।”

ৰিমৰ জীৱনটো লাহে লাহে জীপাল হৈ উঠিছে।

শীতৰ বা লাগি পাতবোৰ সৰি পৰা তাইৰ জীৱনৰ গছডালে আকৌ বসন্তৰ পৰশত কুঁহিপাত মেলিছে। অতি সোনকালে নগাঁৱলৈ যাব তাই, অপেক্ষাৰ সীমা হেৰাই গৈছে, জুম্নক নেদেখাও আজি কিমান যে বছৰ হ'ল, ডেকাই হ'ল চাগে সি। মনতে ভাবিলে এইবাৰ তাই সকলো গম লৈহে আহিব লগতে বিয়ালৈকো নিমন্ত্ৰণ দি আহিব। পাব জানো তাইৰ মনত টো খেলাই থকা এই প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ? দিব জানো জুম্নে তাইক আগৰ দৰে মৰম?

কেতিয়াবা আমাৰ জীৱনত আমি নজনাকৈয়ে কিছুমান মানুহৰ প্ৰৱেশ ঘটে। প্ৰৱেশ ঘটা সময়-কাল সদায় সঠিক নহ'বও পাৰে। অজানিতে লগপোৱা এই মানুহবোৰেই কেতিয়াবা আমাৰ অতিকৈ আপোন হৈ পৰে। অচিনাকি জনেও কেতিয়াবা সময়ত সহায়ৰ হাত আগবঢ়াই দি যায় আৰু আপোন বুলি ভবা জনেও বিপদত অকলে এৰি থৈ যায়। সকলো মানুহৰ সঁচাকপ এই সময়তেই ধৰিব পাৰি,

তেনেকৈয়ে জীৱন বাটত লগ পোৱা কিছুমান মানুহ আমাৰ আপোন হৈ পৰে।

খণ্ড নং- ১০

- ঃ এইটো অনন্ত কলিতাৰ ঘৰ নহয় জানো?
- ঃ ৰিম বা তই,
- ঃ জু..
- ঃ অ' বা মই তোৰ জু, কিন্তু এতিয়া ইয়াত তোক মায়ে দেখিলে বেয়া হ'ব, বহুত কথা ক'ব আছে তোক, এতিয়া ব'ল বেলেগ ক'ৰবাত গৈ কথা পাতো।

কথাষাৰ কৈয়ে জুম্নে ৰিমক তিনিআলিটোত বৈ তালৈ অপেক্ষা কৰিবলৈ পঠিয়াই দিলে। ৰিমে জুম্নৰ এনে কৰা কাৰণ একো ধৰিব নোৱাৰি অপেক্ষা কৰি ৰ'ল। তাৰ মুখত ইমান বছৰৰ পাছত বায়েকক দেখা আনন্দকণ ফুটি উঠিছিল যদিও ভয়ৰ লগতে দুখৰ চাপ এটাও যেন তাৰ মুখত ৰিমে দেখা পাইছিল। ৰিম ঘৰ এৰি যোৱাৰ পাছত ঘৰখনত কি হৈছিল তাই নাজানে, নাজানে সেই ঘৰখনত সুখৰ বা বলিছিল নে দুখৰ বা, জানিবলৈ আগ্ৰহৰে জুম্নলৈ বাট চাই আছে।

কলং নদীৰ পাৰত আজি এক বলিয়া বতাহ বলিছে, খৰালিৰ কলঙৰ পানীয়ে যেন গতি স্থবিৰ কৰিছে, শুনি যাব খুজিছে আজি জুম্নৰ কথাবোৰ। অতীত সামৰি থোৱা চন্দুকৰ তলাটো আজি জুম্নে খুলিবলৈ সাজু হৈছে। কলঙৰ পাৰত বৈ থকা এই তিনি প্ৰাণীৰ গাত বলি থকা মৃদু বতাহজাকে চুবই পৰা নাই।

- ঃ জু, তই মোক ইয়ালৈ কিয় লৈ আনিলি? দেউতাক লগ কৰিব কিয় নিদিলি। তেওঁলোকে মোক এতিয়াও বেয়া পাই আছে নেকি?
- ঃ ক'ম বা, মই তোক আজি সকলো খুলি ক'ম। পিছে এওঁ?
- ঃ অ' এওঁৰ নাম অপূৰ্ব, মোৰ হ'ব লগা স্বামী, তই ভয় কৰিব নালাগে এওঁৰ আগত সকলো ক'ব পাৰ। এতিয়া ক' সোনকালে কি ক'ব আছে।

ৰিমৰ মুখত অপূৰ্বৰ চিনাকি শুনি জুম্নৰ মনটো ভাল লাগি গ'ল। এই পৃথিৱীত তাৰ অকলশৰীয়া বায়েকজনীৰ লগত যে কোনোবা আছে সেয়া জানিয়ে চকুৰ পৰা আপোনা-আপুনি পানী ওলাই আহিল।

ঃ বা, ক'ৰ পৰা আৰম্ভ কৰো, কেনেকৈ কণ্ট একো ধৰিব পৰা নাই। তই যোৱাৰ পিছৰ পৰা দেউতাক প্ৰায় মন মাৰি থকা দেখা পাইছিলো, মা আৰু দেউতাৰ মাজতো কাজিয়া হ'বলৈ আৰম্ভ হ'ল। এবাৰ দেউতাই তোক বিচাৰিও গৈছিল, তেওঁ তোৰ ঠিকনা বিচাৰি পাইছিল, কিন্তু নজনোৱাকৈ আলেঙে আলেঙে তোৰ খবৰ ৰাখে, হয়তো তোৰ সন্মুখলৈ যাবলৈ তেওঁৰ সাহস নাছিল। এইবোৰ কথা মইয়ো গম পোৱা নাছিলো। এদিন হঠাৎ দেউতাই তোৰ বলাৎকাৰ হোৱাৰ খবৰটো বাতৰি কাকতত পালে তাৰ পাছতেই তেওঁ মাটিত বাগৰি পৰিল, মা আৰু মই হস্পিটেল নিছিলো যদিও তেওঁ ঢুকাই থাকিল। ডাক্তৰজনে ক'লে তেওঁৰ বোলে কিবা হৃদযন্ত্ৰৰ বিস্ফোৰণৰ ফলত ঢুকাইছে। বা, দেউতা ঢুকোৱাৰ পাছত, তোৰ খবৰ টো পাই মই কেইবাদিনো তই আগতে থকা ঠাইলৈ গৈছিলো কিন্তু তোক বিচাৰি নাপালো। আনফালে মাৰ অৱস্থাও সিমানে ভাল নাছিল গতিকে মাকো মই চাবলগীয়া হৈছিল। মৃত্যুৰ সময়ত দেউতাই তোক চাবলৈ বৰ হেঁপাহ কৰিছিল বা আৰু এটা কথা মাৰ আগলৈ তই কেতিয়াও নাযাবি, মায়ে দেউতাৰ মৃত্যুৰ কাৰণ তই বুলিয়ে ভাবে।

ধৰ্ম তাইৰ প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ দিব পৰা মানুহজন তেনেহ'লে এই পৃথিৱীত নাই। যিমান হ'লেও অনন্ত তাইৰ পিতৃ আছিল। আজি ইমান বছৰে তেওঁৰ পৰা দূৰত থাকি মৃত্যুৰ সময়তো দেখা দিব নোৱাৰি তাইৰ বুকুখন কঁপি উঠিছিল। আৰু অপূৰ্ব, কি ক'ব একো ধৰিব নোৱাৰি নীৰৱ হৈ কেৱল শূনি গৈছে জুমনৰ কথাবোৰ। অলপ সময় বৈ জুমনে আকৌ ক'ব ধৰিলে।

ঃ বা, এতিয়া মই তোক যিখিনি ক'ব ওলাইছো নাজানো তই সেইখিনি জানি কি প্ৰতিক্ৰিয়া দেখাবি, কিন্তু জানিও তোক নোকোৱাকৈ থাকিলে মোৰ নিজৰেই বেয়া লাগিব।

ঃ এনেকুৱা কি কথা আছে জু, খোলা-খুলিকৈ ক' সকলো।

ঃ বা মৃত্যুৰ আগত দেউতাই এদিন মোক এই ঠাই টুকুৰালৈ আনি কিছুমান কথা কৈছিল, সেইবোৰ শূনি মোৰ ভৰি কঁপি উঠিছিল। জয়ন্তী মাৰ কথা, তোৰ কথা, আইতাৰ কথা আৰু বহুতো। কিয় আমি আমাৰ আইতা-ককাৰ কথা সুধিলে আগতে তেওঁৰ ওচৰত ক'বলৈ একো উত্তৰ নাছিল? কিয় দেউতাই কেতিয়াও তোক জয়ন্তী মাৰ

কথা কোৱা নাছিল?

ঃ তাৰ মানে তই মোৰ মাৰ বিষয়ে জান?

ঃ জানো, লগতে কিছুমান গা কঁপাই তোল সঁচা কাহিনীয়ো মই জানো।

দেউতা অনন্তই মোৰ মা অনিতাক বহুত ভাল পাইছিল, আইতা ৰহিমাই বিচাৰিছিল দেউতাই অনিতাক বিয়া নাপাতি জয়ন্তী মাক পাতক কাৰণ অনিতা মা বেলেগ জাতিৰ ছোৱালী আছিল। দেউতাই আইতাৰ কথা পেলাব নোৱাৰি জয়ন্তী মাক বিয়া কৰালে, বিয়াৰ পাছতো মোৰ মা অনিতা আৰু দেউতাৰ প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক এৰি যোৱা নাছিল। বা, আইতাৰ এটা ভুল সিদ্ধান্ত ই বহুতৰ জীৱন ধ্বংস কৰি দিলে। তেওঁ হয়তো ভাবিছিল সময়ত সকলো ঠিক হৈ যাব, সেইমতে তোৰ জন্মৰ পাছত অলপ ঘৰৰ পৰিৱেশটো ভালো হৈছিল কিন্তু আইতা ঢুকোৱাৰ পাছত আকৌ একেই অৱস্থা হ'ল। তাৰ পাছতেই জয়ন্তী মায়ে, অনিতা মা আৰু দেউতাৰ কথা গম পালে, কাজিয়াবোৰ বাঢ়ি আহিল। তাৰ পাছত

ঃ তাৰ পাছত কি হ'ল জু, তই ক' আকৌ। ক'ত হেৰাই গ'ল মোৰ মা, ক' আকৌ...

ঃ তাৰ পাছত বা, এদিন কাজিয়াৰ মাজতেই দেউতাই গম নোপোৱাকৈ দেউতাৰ হাতত জয়ন্তী মাৰ মৃত্যু হ'ল। হত্যাকাৰী হৈ পৰিল দেউতা তেওঁৰ.. মই আৰু একো ক'ব নোৱাৰিম বা, গা সিৰসিৰাই যোৱা অতীতবোৰৰ বিষয়ে ইয়াতকৈ বেছি আৰু একো ক'ব নোৱাৰিম।

ঃ ৰিম্ ...ৰিম্...

ৰিম ঢলি পৰিল, কি ক'ব, কি কৰিব ভাবি পোৱা নাই তাই। যিজন মানুহৰ বলত তাই এই পৃথিৱী দেখিছে, যিজনে তাইক তুলি ডাঙৰ কৰিলে সেইজন মানুহে তাইৰ জন্মদাত্ৰীৰ হত্যাকাৰী, কেনেকৈ মানি ল'ব তাই এই কথাবোৰ। পৰিস্থিতি ইমান নিষ্ঠুৰ কেনেকৈ হ'ব পাৰিলে। কাৰ ভুলৰ বাবে তাইৰ মাকে এনেকৈ মৃত্যুক সাৱতিব লগা হ'ল? আইতাক ৰহিমাৰ ইচ্ছা ৰাখিব গৈ আজি এই অৱস্থা নে আন কিবা? এজাক চোঁচ বতাহে ৰিমৰ গাঁটো চুই গ'ল। বন্ধ কোঠাত বৈ যোৱা অতীতবোৰ আজি তাইৰ সন্মুখত, নোৱাৰিছে তাই এই অতীত মানি ল'বলৈ, নোৱাৰিছে মানি ল'বলৈ যে তাইৰ দেউতাক এজন হত্যাকাৰী, জয়ন্তীৰ জীৱনৰ বেদনাবোৰৰ কথা ভাবিয়েই আজি তাইৰ গা কঁপি উঠিছে।

অপূৰ্বে কিবা এযাৰ ক'বলৈয়ো থমকি ৰ'ল। কি বুলি সান্ত্বনা দিব আজি সি, কান্দিব দিছে ৰিমক আজি হেঁপাহ পলুৱাই। এই ছোৱালীজনীক আৰু কিমান অতীতৰ কাঁইটে বিক্ৰিবলৈ বাকী আছে সি ধৰিব পৰা নাই। অস্ত যাব ধৰা কলঙৰ পাৰৰ ৰাঙলী বেলিটিলৈ চাই তাৰ এটাই প্ৰাৰ্থনা, “হে ভগৱান এই ছোৱালীজনীক অলপ সুখৰ মুখ দেখুওৱা, মোক অলপ সহায় কৰা যাতে তাইৰ দুখবোৰৰ গতি কোনোবা বেলেগ দিশত লৈ যাব পাৰোঁ।”

ঃ বা, তই আৰু ইয়ালৈ কেতিয়াও নাহিবি। সুখী হ' জীৱনত মই তাকেই কামনা কৰিলোঁ, আজি তোক কথাখিনি ক'ব পাই মোৰ মনটো পাতল লাগিছে। ভগৱানে বিচাৰিলে আকৌ কেতিয়াবা এনেকৈয়ে লগ পাম। আৰু বা মোক মাক ক্ষমা কৰি দিবি, দেউতাই ইমান ডাঙৰ পাপ কৰ্ম এটা কৰিলে যদিও পাৰ যদি তেওঁকো ক্ষমা কৰি দিবি। অতীতৰ এই সকলোবোৰ কথা পাহৰি জীৱনটো নতুনকৈ আৰম্ভ কৰ। অপূৰ্ব দা ৰিম বা মোৰ বৰ মৰমৰ তাইক কেতিয়াও দুখ নিদিবা। মই আশা কৰিছোঁ যাতে তই লাগি থকা কেচখন সোনকালে শেষ হয় আৰু তোৰ দোষীয়ে উচিত শাস্তি পায়। এইবোৰত তোক একো সহায় কৰিব নোৱাৰা বাবে মোক বেয়া নাপাবি। গুচি যা তই ইয়াৰ পৰা গুচি যা....

কথাখিনি কৈ থাকোতেই জুমন কান্দোনত ভাঙি পৰিল, নোৱাৰিলে সি ৰিমক ক'বলৈ যে অনন্তই পাপৰ অনুতাপত দক্ষ হৈ নিজকে শেষ কৰি পেলালে।

কেতিয়াবা অতীতবোৰ আমি ভবাতকৈ বহু কাঁইটীয়া হয়, কল্পনাযো ঢুকি নোপোৱা এই বিহয়ুজ্ঞ অতীতবোৰ পোহৰলৈ আহিলে সকলোকে জোকাৰি থৈ যায়। সদায় চকুৰ আগত দেখি থকা মানুহজনে যে এক ভয়াবহ অতীত বুকুত কঢ়িয়াই লৈ ফুৰে আমি তলকিবই নোৱাৰোঁ। কিছুমানে ইয়াৰ দোষ সময়ক দিয়ে আন কিছুমানে পাৰ্থক্যক, সেইবাবেইটো জীৱশ্ৰেষ্ঠই পৃথিৱীখন জটিল বুলি কয়।

অন্তিম খণ্ড

সময়বোৰ লাহে লাহে বাগৰ সলাইছে। নৈখনি বৈ গৈছে যদিও ইয়াৰ গতিৰ দিশ সলনি হৈছে। পাৰৰ শালিকা দুটিয়েও কোনোবা বেলেগ ঠাইত সপোনৰ ঘৰ সাজিছে। প্ৰকৃতিয়ে কেইবাটাও বসন্ত পাৰ কৰি নিজৰ ৰূপ সঘনাই সলাব ধৰিছে। পদূলি মুখৰ মধুৰি আমজোপা কেইবাবাৰো

ফল-ফুলেৰে উপচি পৰিছে। নামি আহিছে এই ধৰালৈ প্ৰকৃতিৰ এক সুন্দৰ ৰূপ।

মনত লৈ থকা সকলোবোৰ দুখ সামৰি ৰিমে দিহিঙৰ বুকুত উটুৱাই দিছে, গুচি গৈছে এইবোৰ কোনোবা এক অচিন ঠাইলৈ। দিন ঠিক কৰা মতেই অপূৰ্ব আৰু ৰিমৰ বিয়াখন দহ ফাগুণত হৈ গ'ল। সকলোৰে মনত আনন্দ। শাহুৱেকে তাইক নিজৰ ছোৱালীৰ দৰে মৰম কৰে আৰু অপূৰ্ব, সি তাইক ৰাণীৰ দৰে ৰাখে। জুমনৰ কথামতে ৰিম আজিও অনিতাৰ সন্মুখলৈ যোৱা নাই, পিছে জুমনৰ পঢ়াৰ সকলো খৰচ তাই বহন কৰে। আজিও জুমনে তাইক দেউতাক ঢুকুৱাৰ আচল ৰহস্য জানিব দিয়া নাই, সি নিবিচাৰে ৰিম আকৌ দুখসাগৰত উটি যোৱাতো।

উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ মজিয়াত ৰিমৰ কেচখন পোৱা আজি ৫ বছৰেই হ'ল। এই কেইবছৰত বহুত সলনি সিহঁতৰ জীৱন। ঘনে প্ৰতি ন্যায়ালয়লৈ হোৱা ভাগ-দৌৰ বোৰৰ বাবে তাই মাজে মাজে ন্যায়াৰ বাবে যুঁজিবলৈ টিলা পৰি গৈছিল, একমাত্ৰ অপূৰ্বৰ বলতেই আজি তাই ন্যায় পাবলৈ সক্ষম হৈছে। ৰিমহঁতে ভবা মতে সেই পাৰশ্বকেইটাক শাস্তি নিদি অলপ কম পৰিমাণে দিয়া হ'ল যদিও তাই সুখী কাৰণ এয়া তাইৰ অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে প্ৰথমখন যুঁজ আৰু কিছু পলমকৈ হ'লেও সেই যুঁজত তাই জয়ী হৈছে। বেদনাত কাতৰ হৈ থকা নাৰীবোৰৰ অনুপ্ৰাণিত কৰিছে তাই, সাহস দিছে এই নাৰীসকলক তেওঁলোকৰ লগত হৈ থকা অন্যায়বোৰৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিবলৈ, তাই মনেত ঠিক কৰিছে NGOটোৰ সৈতে মিলি এক অভিযান চলাব, অসহায় নাৰীবোৰক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব। আজি ৰিম সকলোৰে এখন পৰিচিত মুখ হৈ পৰিছে। যিখন সমাজে তাইক আত্মহত্যাৰ দৰে পথ বাচি ল'বলৈ বাধ্য কৰাইছিল, সেই সমাজে আজি তাইক অনুষ্ঠানবোৰত বিশিষ্ট ব্যক্তি ৰূপে আমন্ত্ৰণ কৰে। যিকণ সন্মান বিচাৰি তাই ঘৰ এৰি আহিছিল আজি সেই সন্মান যেন তাইৰ সন্মুখত।

.....

সমাজত এনেদৰেই কিমান ৰিমৰ কাহিনী মুক্ত আকাশৰ তলত বিচৰণ নকৰাকৈ কোনোবা আলয়ৰ চন্দুকৰ মাজত আছে তাৰ ঠিকনা নাই। নৈখনি আজিও নীৰৱ ভাৱে বৈ গৈ আছে। সময় অনুযায়ী সলনি হৈছে পাৰৰ পৰিৱেশবোৰ। ৰিমো সলনি হৈছে।

হৃদয় কাননত শব্দৰ নাচোন

সোঁৱৰণিবোৰে যে তল সৰা বকুল হৈ মনবোৰ আৰৰে

প্ৰস্তুতি ফুকন

স্নাতক পঞ্চম বাণাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

মৰমৰ জয়,

কিন্তু তোমাক হে মই কোনোদিন জয় কৰিব নোৱাৰিলো। মই সদায় পৰাজয় হলো। তোমাৰ সন্তোক মোৰ বুকুত ধাৰণ কৰাত। আজি এবছৰ হ'ল তোমাক লগ নোপোৱাৰ, তোমাৰ মাত নুশুনা। তাৰ মাজতে অজস্ৰ ফোন কল, হাজাৰ মেছেজ তাৰ পাছতো যেতিয়া তোমাৰ পৰা সহঁৰি নাপালোঁ তেতিয়াই মনলৈ আহিল স্কুলত থকা দিনত খুব মন দি চোৱা CIDৰ এটা episodeৰ কথা। এটা criminal এজন ব্যক্তিলৈ বেলেগ নাম্বাৰৰ পৰা dial কৰাৰ কথা। মইয়ো সেই বুদ্ধি প্ৰয়োগ কৰি তোমালৈ ফোন লগাইছিলোঁ আৰু তুমি ৰিচিভ কৰিছিল। ফোনৰ সফালে তোমাৰ আৱেগবিহীন আৰু কৌতুহলী কণ্ঠ- “হেল্লো মই জয় শইকীয়াই কৈছোঁ, আপুনি কোনে ক'লে?” মই ক্ষোভত অভিমানত ফাটি পৰিছিলোঁ। খঙেই কৰিম নে কান্দিমেই নে হাঁহিম ভাবি পোৱা নাছিলোঁ। যেনে তেনে ধৈৰ্য ধৰি কৈছিলোঁ- “জয়, ইমান দিনে তোমাৰ মনত নপৰিল মোলৈ এবাৰো?” তোমাৰ গুৰু গম্ভীৰ মাতটো সেইদিনা দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে কাণৰ পৰ্দাত ভাঁহি আহিছিল- “হিয়া, বৰ ব্যস্ত মই i will call you letter, মই সুধিছিলো- for sure তুমি উত্তৰত হাঁ না একো নোকোৱাকৈ ফোনকলটো কাটি দিছিল। শোকত দগ্ধ মোৰ হৃদয়খনে চিঞৰি উঠিছিল। তোমাৰ মাত্ৰ সেই দুটা বাক্য। সেয়া আশাৰ ৰেঙনি নে পলোৱাৰ অজুহাত মই বুজিব নোৱাৰিছিলো। মই শুই পৰিছিলো। মোৰ নিসংগ সময়ৰ চিৰসংগী তুমি উপহাৰ হিচাপে দিয়া music collectionৰ প্ৰতিটো গীতৰ শব্দৰ

কোলাত। চিৰ পৰিচিত গীতৰ কলিটি কাণৰ ওচৰ পাইছিলিহি- “সোঁৱৰণিবোৰে যে তলৰ বকুল হৈ মনবোৰ আৰৰিলে হয়। দুজনৰ কথাবোৰ থাকিল সপোন হৈ কন্দুৱাই ই মন, উপচাই ক্ষণ..”

পাছৰ বাক্য কেইটি কিজানি থিৰিকী কেইখনত ঠেকা খাই ৰুমটোৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ বাজি থাকিল। কিন্তু মই ইতিমধ্যেই বিষাদৰ সৈতে মিতিৰালি কৰিছিলো। নীলা ৰঙৰ যিকোনো পোছাক পৰিধান কৰিলে তুমি আগতে যেনেকৈ প্ৰশংসাৰে মোক উপচাই পেলাইছিল। আৰু মই মৃদু অহংকাৰত ডুব গৈছিলোঁ, এতিয়া যে ধুনীয়াজনী হৈ থকাৰ সপোনত মাথো ধূসৰতা। অহংকাৰ শূন্য পৃথিৱী। মই যে এতিয়া অহল্যা তথাপি অপেক্ষাৰত। তোমাৰ ফোন কলটো তেনেকৈ বিছিন্ন হৈ যোৱা দিনাই মোৰ ৰংহীন জীৱনৰ ব্যাকৰণত পুনৰ খেলিমেলি লাগিলে। সেয়েহে আজি উত্তৰ বিচাৰি তোমালৈ চিঠি লিখিছোঁ। জয়, উত্তৰটো দিবা ন', নে ফোনকলটোৰ দৰে পলাবলৈ অন্য এক অজুহাত বিচাৰিবা। তোমালৈ বুলি এটাই অনুৰোধ জয়- “মই মৰি মৰি জীয়াই থকাটো বিচাৰানে, নে মোৰ মুক্তি বিচাৰা? যদি মুক্তি বিচাৰা এবাৰ মোক চাই যাবা তোমাৰ নামৰ সন্তোক বুকুত ধাৰণ কৰাৰ পিছতো মোৰ বুকুত থকা শূন্যতাক”। তুমি আহিবা ন'।

তোমাৰ হিয়া

ৰাস্তাৰ নিয়ন লাইটৰ পোহৰে ঢুকি নোপোৱা পুৰণা গলিটোৰ প্ৰথম ঘৰটোতে মোক পাবা।

নুফুলা ফাণ্ডন

অঞ্জলি কুৰ্মী

স্নাতক তৃতীয় ষণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

প্ৰিয়,

নুফুলা ফাণ্ডন ফুলৰ লয়িতাত গুঠি দিছোঁ হৃদয়ৰ আদিমতম শুভ্ৰতা প্ৰথম আৰু শেষবাৰৰ বাবে তোমালৈ বুলি। আশা, পত্ৰৰ জৰিয়তেই সানি ল'বা এআকাশ নীলিময় সুবাসী ৰাগী ভাল লগাৰ নামেৰে। ভালে চাগে আছা নিশ্চয়?

ক'ৰ পৰা যে আৰম্ভ কৰোঁ হৃদয়ফুলৰ বুলনি, দোমোজাৰ মাজত মই। জানা, তোমাৰ কথা ভবাৰ পৰা মোৰ বুকুত এয়া আকৌ ঠাহ খাই ভৰি পৰিছে এসাগৰ বন্য সুৰাগী। মোৰ মন সাগৰৰ উত্তাল টোক শান্ত বাৰু কৰাবানে তুমি! তুমিতো নাজনা, তোমাৰ নামেৰেই মই হৈ পৰিছোঁ কবি, যোগী নতুবা যাজ্ঞসেনী। কি যে মোহন ৰাগী তোমাৰ। পিছল খোৱাই পেলাই দিলা মোৰ স্থিতময় দুভৰি। সেইবাবেই হাতত তুলি লৈছোঁ আজি উকা এখনি কাগজ, চিঠি দিছোঁ অনুভৱৰ শুকুলা ঘোঁৰা, মেলি দিছোঁ সীমাবদ্ধতাৰ সকলো লেকাম। পাৰভাঙি উটি যাওক হৃদয়ৰ সমস্ত আবেগ প্ৰেমময় কথিকাৰ ৰূপেৰে মোৰ পৰা তোমাৰ হৃদয় নদীলৈ।

সেইদিনা কি আছিল, তুমি জানানে! অস্তবেলিৰ ডুবো ডুবো হোৱা সময়ৰ ৰঙাবোৰে বিয়াঘৰৰ কাজললতা জাক জাক ছোৱালীৰ চকুৰ আইনাত ঠেকা খাই ৰ'দৰ ফুলনি সাজিছিল আৰু মই, পাহাৰীয়া জুৰিটিৰ দৰেই নাচি-বাগি হঠাৎ শীত পৰিছিলো এহালি হেজাল ৰঙী চকুৰ মায়াত। আৰু সেই দুনয়নে পলকতেই বান্ধি পেলালে মোক কোনো অদৃশ্য প্লাৱনত। ৰাখালৈ ৰূপান্তৰ কৰিলে মোক নিমিষতেই। মৌন বুকুত মৌনতাৰেই গঢ়ি পেলালে এখনি বৃন্দাবনৰ।

মোৰ কেঁচা কলিজাই যৌৱন পালে, ফাণ্ডন নামৰ চঞ্চল ৰঙা এচমকে হৃদয় জুৰালে। জীৱনে ক'লে তুমি মোৰ কানাই, স্বপ্নদেশৰ সাধুকোঁৱৰ। আৰু মই! হয়টো তোমাৰ জীৱনৰ এলাগী ৰাগী। তথাপিও মোৰ হৃদয় বননিত কাৰেং সাজি বহি আছা তুমি। জোনকোঁৱৰ হৈ জিলিকাইছা মোৰ যৌৱন, ভালপোৱাত ডুবা কলিজাৰ ৰঙা তেজ শালি মাৰিছে এই প্ৰেম কুমাৰীৰ ধৈৰ্যময় জীৱনৰ ৰূপোৱালী কথিকাক।

তুমি বাৰু মানি ল'বানে! মেলি দিবানে হৃদয় দুৱাৰৰ মামৰে ধৰা খিলি। মোৰ ভাৱনাৰ তাজমহলৰ চিনাকি গোলাপ তুমি, নদীক চুমা জোনালী নদীৰ এটা লহৰ তুমি। আহ্ ইমান কাব্যিকতা! ওহ্.. এইয়া মাথোঁ প্ৰেমৰ তাণ্ডৰ বগা কেনভাচত কলমৰ ঠাৰিৰে, মই তুমি হৈ প্ৰেমিকা হোৱালৈ সেই দীঘল এছোৱা বাট মই যে অকলেই বুলিছো পূৰ্ণদীৰ্ঘে তুমি মোৰ হোৱালৈ, এই চিঠিৰ জেতুকী ফুলনি, বাগৰি নামি আহিবনে মোলৈ বুলি এপাহি সুবাস হৈ, তেজৰঙা সেন্দূৰৰ আহ্বানেৰে। মৰাসুঁতি কৰি এৰি যাবনেকি কেনেকৈ বেঙুনৰঙী লোটক চম্পা নদীৰ জলধীয়ে।

চিঠিৰ ভাঁজতেই অনেল উণ্ডল থুণ্ডল শৰৎ শীতৰ কবিতা গালো, বুকুৰ পুঞ্জীভূত প্ৰেমৰ বৈপৰীত্যত ঠেহ পাতি বহি থকা কলীয়া ডাৱৰ হৃদয়ৰ সমস্ত প্ৰেমৰ মালিতাবে বোৱাই পেলালো, এটুপি প্ৰেমৰ কাতৰতাত উপচা দুটি কাজলঘাটৰ প্ৰেম প্ৰাৰ্থনাৰ আবাহন স্বীকাৰ কৰিবা বুলি অশেষ হোঁপাহেৰে, জীৱন নদীৰ দুটি পাৰ হৈ ৰোৱাতকৈ এক হৈ মিলি যোৱাৰ মিনতিৰে...

প্ৰান্তত

তোমাৰ একপক্ষীয় স্বপ্নকুমাৰী

প্ৰতি,

মৰম.....

বহুত দিনৰ পিছত তোমালৈ চিঠি এখন লিখোঁ বুলি হাতত কলমটো তুলি লৈছোঁ। কি লিখিম, কি নিলিখিম। কবলৈতো বহুত কথাই আছে। কেয়ো শেষ নহয়।

মৰম ল'ৰা। ভালে আছা নিশ্চয়!

জীৱনৰ কাঁইটীয়া যাত্ৰাটোত ভবাই নাছিলোঁ হঠাৎ তোমাক লগ পাই হেৰুৱাম বুলি। তুমি মোক এৰি যোৱা দিন ধৰি এবাৰো এটা খবৰ লোৱাৰ অনুভৱ নকৰিলা। তোমাৰ মনত আছেনে সেই আমি প্ৰথম লগ পোৱা দিনটো। তোমাৰ মৌ সনা কথাবোৰত ভোল গৈছিলোঁ মই। তোমাৰতো মনত নাই। কিন্তু আজিও মোক সেই দিনবোৰে বৰকৈ আমনি কৰে। তোমাৰ স্পৰ্শ, তোমাৰ হাঁহি, তোমাৰ কথা, তোমাৰ অনুভৱ আৰু তুমি তুমি লগা শৰতৰ সেই আবেলিবোৰ এতিয়া মোৰ ডায়েৰীৰ এটি এটি নষ্টালজিক পৃষ্ঠা মাথোঁ। মোৰ “জীৱন” নামৰ কিতাপ খনৰ তুমি অতি ভাললগা কাহিনী।

তুমি জানানে, তোমাক লগ পোৱাৰ পৰাই ভালপোৱাৰ অৰ্থ বিচাৰি পাইছিলোঁ, তোমাৰ আজন্ম প্ৰেমিকা হৈ পৰিছিলোঁ। যিদিনা তুমি মোক এৰি গৈছিলে সেইদিনা পাহৰি গৈছিলোঁ ভালপোৱাৰ মাদকতা, পাহৰি গৈছিলোঁ ভগৱানৰ অস্তিত্ব। কিয় আহিছিল দুদিনৰ বাবে? দুদিনীয়া মৰম বোৰ দি আকৌ যে আঁতৰি গ'লা। আচলতে তোমাৰ গাত একো দোষ নাই, দোষ মোৰ, মই তোমাৰ যোগ্যই নাছিলোঁ। তুমি নাই যদিও এতিয়া তোমাৰ অনুভৱ বোৰকে বুকুত সাৰটি নিজৰ কৰি ৰাখিছোঁ। সঁচাই সকলোবোৰ অতীত হৈ ৰ'ল, মোৰ হাঁহিবোৰ কোনোবাখিনিত থমকি ৰ'ল।

তথাপিও জানানে, এই হৃদয় আজিও তোমাৰ অপেক্ষাত।

“ তুমি আহিবা বুলি

কোমল দলিছা পাৰি

বুকুৰ দুৱাৰ খুলিছোঁ ৰাখি।”

অপেক্ষাৰো এক সুকীয়া মাদকতা আছে। কেতিয়াবা জানো অপেক্ষাৰ অন্ত পৰে। চোৱা, তোমাৰ অপেক্ষাতে আজি আকৌ এটি শৰত শেষ হ'ব হ'ল। এই অপেক্ষাবোৰেই মোৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো দিনৰ সুখ। বাৰু, আহিবা চোন ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনৰ পৰা অকণমান আহৰি উলিয়াই, অতীত ৰোমন্থন কৰিম এদিন আবেলি।

পঢ়ি আমনিৰে পালা চাগে। বহুত লিখিলোঁ, আজিলৈ সামৰো দিয়া। জীৱনটোত বিচৰা ধৰণে সুখী হোৱা। শেষত পুনৰবাৰ তোমালৈ যাচিলোঁ অযুত মৰম আৰু ভালপোৱা।

ইতি

তোমাৰ আজন্ম প্ৰেমিকা

তোমাৰ অপেক্ষাত

দীপশিখা কলিতা

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

দি গ'লা বিষাদৰ টোপোলাটি

হৰ্ষিতা বৰগোহাঁই

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

মৰমৰ,

এতিয়া ভৰুণ বাৰিষাৰ দুপৰ নিশা। মেঘৰ টোপালবোৰে মোৰ চোতাল তিয়াইছেহি। তোমাক চাগে গিলি পেলাইছে ইমান পৰে সুখনিদ্রাই। নিশ্চয় তুমি ভালে আছ। ইচ্ছা গ'লেও যে ল'ব নোৱাৰো তোমাৰ খবৰ।

সেয়ে চিঠিবোৰ আখালিখা হৈয়ে ৰয়, স্মৃতিয়ে মেৰিয়াই তাত, জাপৰ চিঠি জাপতে ৰয়।

ব্যস্ততাৰে মেৰিওৱা এই ৰাতিবোৰত তোমাৰনো ক'ত সময় আছে সেই দিনবোৰৰ কথা ভাবিবলৈ। মোৰ পিছে মনত আছে এতিয়াও, যৌৱনৰ কাঁচিয়ালি ৰ'দজাকৰ চকামকা পোহৰতেই তোমাক প্ৰথম দেখিছিলোঁ। সেউজবুলীয়া হাঁহিটিৰ সৈতে। নাজানো এয়া সময়ৰ দোষ নে যৌৱনৰ দোষ আছিল। মাথোঁ মোৰ মনৰ তেজী যোঁৰা আগবাঢ়িছিল বহুদূৰলৈ.. আপোনমনে দুৰ্ভেদ্য হৈ।

ভাবিলে সপোন যেন লাগে কথাবোৰ। তুমি যে হাঁহিৰ মুকুতাৰে দুহাত মেলি দি গৈছিলি ঠিকনাবোৰ। উজাৰি দিছিলো মনৰ সমস্ত অনুভৱবোৰ আৰু মই সেই অনুভৱবোৰকে বুকুত সাঁচি ৰৈ গৈছিলো। যদিও এবুকু যন্ত্ৰণাই হেঁচুকি ধৰিছিলহি মোৰ মনত, তথাপিও চোন সাহস নহ'ল ক'বলৈ মোৰ মনৰ অভিসাৰৰ কথা। হেৰুৱাৰ ভয় আছিল বাবেই চাগে। চোৱাচোন তোমাক পোৱাৰ কোনো অৱকাশেই নাছিল তাত বাৰু হেৰুৱাৰ ভয় আছিল কি?

ইচ্ছা মোৰো আছিল ফাগুনী মলয়া সপোনৰ চিলা উৰুৱাব, হেঁপাহ মোৰো আছিল আকাশৰ ৰঙেৰে সপোনৰ কাৰেং সজোৱাৰ। কিন্তু সময়বোৰ যে বৰ নিষ্ঠুৰ আছিল। দি গৈছিল মাথো কুটিল হাঁহিৰে বিষাদৰ সীমামূৰ্য্য টোপোলা।

বাৰু থাকক দিয়া আজিলৈ ইয়াতে সামৰো, নালাগে মোৰ ৰিক্ত হৃদয়ৰ বিষাদ ল'বলৈ।

ইতি

তোমাৰ অতীতৰ

চিনাকি

যৌৱনৰ কাঁচিয়ালি ৰ'দজাকৰ চকামকা পোহৰতেই তোমাক প্ৰথম দেখিছিলোঁ। সেউজবুলীয়া হাঁহিটিৰ সৈতে। নাজানো এয়া সময়ৰ দোষ নে যৌৱনৰ দোষ আছিল। মাথোঁ মোৰ মনৰ তেজী যোঁৰা আগবাঢ়িছিল বহুদূৰলৈ.. আপোনমনে দুৰ্ভেদ্য হৈ।

বসৰচনা

সৰ্বগাঁও সৰ্বচৰ্চা

গৌৰী দিহিঙ্গীয়া

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

পৰ্দা উঠাৰ লগে লগে লাইটৰ ফ'কাছত গাঁৱৰে বৰুৱানী বাইদেউ ওলাই আহিল। মুখখন সদায়ৰ দৰে ব্যস্ত 'মেট্ৰিকটো কি পাছ কৰিলে কলেজ পঢ়িছোঁ বুলি বাহিৰৰ ল'ৰা-ছোৱালী আনি ঘৰ সুমুৱাবলৈ ল'লেই। জাত-পাত চিন নাই। ঘৰত তাইতকৈ সৰু এটাও আছে নহয়। আগৰ গৰু যেনি যায় পাছৰ গৰুও বোলে তেনি যায়। পাব মচলা বহ।' ভোৰভোৰাই ছাগলীকেইটা ৰাস্তাৰ সিমূৰলৈ খেদি আনি থাকোঁতেই পালে নহয় আৰু আদ বয়সীয়া এগৰাকী। তেখেত আক' শইকীয়ানী। একো হোৱা নাই পিছে কথাৰ পাক লাগিল। খোজৰ সমানেই কথাও বাঢ়িল, 'হয়তো, বাহিৰত পঢ়িবলৈ পঠিয়াইছে ছোৱালীক। পিছত পঢ়ি-শুনি বিলাতী হৈ ঘূৰিবলৈকে পাহৰিব।' ছাগলী কোনফালে গ'লগৈ ঠিক নাই। কথাৰ মহলা বহুদূৰ পালেগৈ। অ' মাজতে ফুকননী লগ হ'ল নহয়, থাকিয়েই গৈছিল তেওঁৰ কথা ক'বলৈ। একেবাৰে ব্ৰেকিং নিউজ লৈ ওলাই আহিছে, 'অ' বাইদেউ শুনিছে নে আজি অমুকৰ জীয়েকে ল'ৰা এটাৰ লগত বাইকত উঠি ফুৰিছে নহয় কলেজলৈ বুলি ওলাই গৈ।'

‘হে সাঁচাকৈ কৈছ নে বাৰু তই?’

‘লোকৰ ছোৱালীৰ বেয়া গুণ গাই মোৰনো কি লাভ হ'ব। এনেইনো ক'ম নে আও মই। দেখিছোঁ কাৰণেহে কৈছোঁ।’

ঘূৰি আহি ঘৰৰ নঙলাডাল খুলিব লৈ বৰুৱানী আকৌ উভতি সৰু ঘৰৰ দেওৰেকৰ ঘৰ পালেগৈ।

‘অ' বাইদেউ। বহক।’

‘বৰমাচোন। বহক। মই চাহ কৰোঁগৈ।’

বৰুৱানীৰ সন্মুখত বহি লৈ মাকে তেওঁক তামোল-চালি কাটি দিয়ে মানে ছোৱালীজনীয়ে চাহৰ লগত প্লেটত

বিবিধ মিঠাই লৈ আহি বৰমাকক দিলেহি।

‘এ। তই চাহ আনিলিয়েই হ'ব পাই। নিদিয়া হ'লেও হয়।

‘একো নহয় বাইদেউ। খাওঁক। এইৰ লগৰ ল'ৰা-ছোৱালী দুটামান আহিছিল আজি। সিহঁতেই লৈ আহিছিল আক' ভাগে ভাগে মিঠাই। ভাইয়েকলৈও চকলেট নে কিবা কয় সেইবোৰ লৈ আহিছে।’

বৰুৱানীয়ে বৰ গুণ বখানি খালে চাহকাপ।

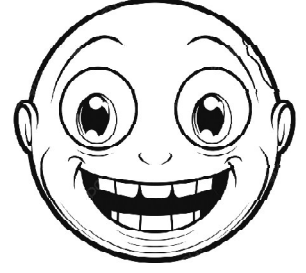
ইফালে ফুকননী আৰু শইকীয়ানী ঘৰলৈ উভটোতে বাটতে কলিতানী বাইদেউক লগ পালে। এই যে জীয়েকে ল'ৰাৰ লগত বাইকত ঘূৰি ফুৰা দেখিছিল, তাইৰ মাক। আলহী মানে সেই বাইক চালকজনক আগবঢ়াই থ'বলৈ আহিছিল পদূলিলৈ। তেতিয়াই লগ পালে তেওঁলোক দুগৰাকীক। আলহীক কলিতানীয়ে নিজেই চিনাকি কৰাই দিলে, ‘ই আলোক। মোৰ বাইদেউৰ ল'ৰা। দুদিনমান আগত যে APSC ৰিজাল্ট দিছিল, ই পাছ কৰিছিল সেইটোত। সেইকাৰণে চাকৰি জইন কৰাৰ আগত মাহীৰ ঘৰৰ পৰা আহোঁগৈ বুলি ওলালেহি। ভনীয়েকক মানে আমাৰ এইক কলেজৰ পৰা আহোঁতে পাই লৈ আহিলে লগতে।’

ফুকননী আৰু শইকীয়ানীয়ে গুণেৰে পুতি পেলালে ল'ৰাটোক। তেওঁলোকৰ বাবে সি এতিয়া আদৰ্শবান ল'ৰা। সকলোতকৈ ডাঙৰ কথা তেওঁলোকে কৰা আলোচনাৰ অনুশোচনা অলপো নাই তেওঁলোকৰ।

‘বাৰু এইবাৰলৈ ইমানেই। ধন্যবাদ।’ বুলি কৈ গাঁৱৰ মঞ্চৰ নাটকখন সামৰিলে। গাঁৱৰ ৰাইজে বৰ গদ গদ হৈ প্ৰশংসা কৰিলে নাটকখনৰ। নাটকৰ বিষয় আছিল “সৰ্বগাঁও সৰ্বচৰ্চা”।

অলপ সাঁচা, অলপ মিছা

আবেলি শইকীয়া

স্নাতক তৃতীয় বাণ্যাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

অৱশেষত মই পদকটি পালোঁ। তিনিবছৰীয়া স্নাতক, দুবছৰীয়া স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী, সকলোৰে অন্তত মই আজি সকল হ'লোঁ। আজি মা-দেউতাই জহ মাৰি সমগ্ৰ অঞ্চলটোত কৈ ফুৰিছে, মোক বোলে পঢ়াইছিলেই এই কাৰণে, গাঁওখনৰ গৌৰৱ হ'বলৈ। বাৰু যি হওক যেনেকৈ হ'লেও তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্য সফল হ'ল। গোটেই মানুহবোৰ আহিছে, কাৰোবাৰ হাতত ফুলৰ মালা, কাৰোবাৰ হাতত মিঠাই, কোনোবা দুজনমানেটো মোৰ সাক্ষাৎকাৰেই লৈ পেলালে। হয়তো এই মূলুকত আছে কেইজন মোৰ দৰে! মুহূৰ্ততে কেইবাটাও নিউজ চেনেল আমাৰ চোতালত। মাৰ চকুত সুখৰ চকুলো, দেউতাৰ মুখত গৌৰৱৰ হাঁহি। কোনো কোনোৱেতো মোক জাতীয় গৌৰৱ, ৰাষ্ট্ৰীয় গৌৰৱ, ধৰ্মৰ গৌৰৱ সজাই দিলে। লগতে এটা ভাল চৰকাৰী উচ্চ পদবীৰ এপইণ্টমেণ্ট লেটাৰো হাতত আহি পৰিল। বাঃ! কালিলৈকে কোনেও কেৰাহিকেও নোচোৱা মানুহটো আজি মই সংবাদ মাধ্যমৰ আকৰ্ষণ!

সকলোৰে এনে উগল-থুগলৰ মাজতে আমাৰ গাঁৱৰ লোকেল নিউজ চেনেল বুলি জনাজাত ৰহিলা খুৰীদৌ আহিলে। মোক চেগ বুজি একাষৰীয়াকৈ মাতি নি সুধিলে, 'অ' বোপাই, তইনো কি এনে কৰিলি যে একেদিনাই ভৰিৰ তলৰ ধূলি এটাৰ পৰা শিৰৰ মুকুট হ'লি!!' ময়ো চেপাকৈ খুৰীক ক'লো, 'খুৰীদৌ, অন্য একো নহয়। চৰকাৰে এইবাৰ ৰাজ্যৰ ৰেব পৰ্টেলবোৰৰ মাজত এখন প্ৰতিযোগিতা পাতিছিল। আটাইবোৰ পৰ্টেলৰ মাজত যিটো পৰ্টেলৰ বাতৰিয়ে আটাইতকৈ বেছি ভিউজ পায়, মানে মানুহে যিটো পৰ্টেল আটাইতকৈ বেছিকৈ চায়, সেই পৰ্টেলটোৰ স্বতাহিকাৰীক 'বৰ্ষশ্ৰেষ্ঠ বাতৰি প্ৰচাৰক' সন্মান দিয়াৰ কথা ঘোষণা কৰিছিল। মোৰ আকৌ 'নাৰদ' বুলি এটা ৰেব পৰ্টেল আছে, য'ত মই আমাৰ গাঁও আৰু ওচৰৰ আটাইকেইখন গাঁৱৰ বিয়নী মেলৰ বাতৰিৰ পৰা ঘৰুৱা কাজিয়ালৈকে সকলো প্ৰকাশ কৰোঁ। আৰু খুৰীদৌ কি জান', মোৰ পৰ্টেলৰ এই বাতৰিবোৰেই এইবাৰ আটাইতকৈ বেছি ভিউজ পাইছে। গতিকে পুৰস্কাৰটো মোলৈ আহিল।' পৰ্টেল, ফেচবুক, ভিউজ ... এইবোৰ ৰহিলা খুৰীৰ মূৰৰ ছফুট ওপৰেৰে যে উৰি গ'ল, সেয়া মই বুজিলো।

এইবোৰ চলি থাকোতেই বিভাগীয় মন্ত্ৰী মহোদয় পালেহি মোক সেই বিশেষ বঁটা প্ৰদানৰ বাবে। ধুমধামৰ মাজতে হঠাতে কিনকিনকৈ এজাক বৰষুণ পৰিবলৈ ধৰিলে। ইমান ফৰকাল বতৰতো বৰষুণ!! দৌৰ মাৰি ভিতৰৰ পৰা ছাতিটো আনিবলৈ যাওঁতে হামখুৰি খাই পৰিলো। মূৰটো দাঙি দেখো সন্মুখত ৰণচণ্ডী মূৰ্তি ধৰি মা। এহাতত হেতা আৰু আনহাতে ঠাণ্ডাপানীৰ জাৰ। মাৰ ইউনিভাৰচেল বিখ্যাত বচন আৰম্ভ হ'ল, 'ধোদ, পুৰতি নিশালৈকে ফোন চাই এতিয়া বেলি দুপৰলৈকে সপোন দেখি দেখি শুবলৈ আহিছ।' পাঁচ মিনিটৰ ভিতৰত যদি পঢ়া টেবুলত তোক দেখা নাপাওঁ, তেন্তে মোৰ ফলাখৰি আহি তোৰ পিঠিত পৰিবহি। উঠ এতিয়াই।'

কাল কাল

পুৰাৰ সুবাস

সীমান্ত ভাৰ্গৱ কোঁৱৰ
স্নাতক প্ৰথম বাণাসিক, ইতিহাস বিভাগ

উন্মুক্ত বতাহ হৈ শীতল কৰা মন
পুৰাৰ নিয়ৰ হৈ নামি অহা এটি ক্ষণ।
উদয় আদিত্যৰ একাৰৰ গভীৰতাত
মিঠা আভাস শান্তিৰ, এই প্ৰভাতৰ নীৰৱতাত।
হৃদয়ত অনুভূতি মিঠা ভাষা দুবৰিৰ
প্ৰকৃতিৰ বুকুত এটি খোজ দুভৰিৰ।
বতাহৰ সুৰত মতলীয়া কুঁহিপাত
নতনুত আশাত যেন ভাঁহি আহে এটি মাত।
সুগন্ধত বকুলৰ সুভাসিত পদূলি
শুভ্ৰ ডাৱৰৰ, আকাশত ধেমালি।
সুৰুযৰ কিৰণেৰে তমসা আঁতৰাই
পাতলীয়া কুঁৱলীৰ মাজেৰে আগুৱাই।
কোনোবা চৰাই এটি আকাশত উৰিছে
মোৰ মনে আজি শান্তি বিচাৰিছে।
কবিতাৰ লেখনিত যতি পৰিছে
নীলাম্বৰ আকাশত ৰ'দালিয়ে নাচিছে।

নিৰাশা

জানটো দুৰৰী
স্নাতক চতুৰ্থ বাণাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বেলিটি ঘৰমুৱা,
নদীত বুৰ মাৰি পাৰ হওঁতেই
কনুৱাটোৱে আজি মোক
ডেউকাৰ বা লগাই গুচি গ'ল।
পলকতে যেন সকলো তমসা...
অচল হোৱা ভৰি দুখনো
আৰু অলপ আগবাঢ়িল,
ঠিক নদীখনৰ ফালে।
আশাৰে বাট চোৱা জুইকুৰা
ঘোৰ অমানিশাত নুমাই নুমাই
জোনাকীজনী যেন হৈ
নৈপাৰৰ বালিছন্দাত মিহলি হ'ল।
বিপৰীত দিশৰ কুৰুৱাজাকৰ
ঢেঁচা আলিঙ্গনে, মনত অগাদেৱা কৰি
দেখাই গ'ল সিপাৰৰ যুগমীয়া সপোনবোৰ।

এজোপা সোণাৰ শেষ ইচ্ছা

কুলদীপ ৰঞ্জন দত্ত

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

আলিৰ কাষৰ কেঁকুৰিটো অথবা
জনপদ শূন্য এই ত্ৰি-আলিৰ সন্ধি
মোৰ পৰিচয় নাছিল।
ঘণ্টাদিয়েকৰ মূৰত নাকলগা বাছ চলা
নেহৰুৱে কলিজাখন দি কৰ্তৃত্ব উঠাই লোৱা
দিনৰে পৰা মইহে এই স্থানৰ পৰিচয় আছিলোঁ।

কালক্ৰমত মোৰ পানীগাঁঠিৰে বৈ যোৱা
বাটটো মোৰ কলাফুলৰ সমান ওখ হ'ল
আলিৰ সিপাৰৰ পিটনিখনৰ পৰা
ভূঁইকপত উঠাৰ দৰে মাটি উঠি
তোমালোকৰ বাহ, খোৰোং আৰু গাঁতবোৰ হ'ল।

মই স্মৃতিকাতৰ হৈয়ো
বিমৰ্ষ হোৱা নাছিলোঁ।
তেলপিছলা বাটটোত তোমালোকৰ উলাহৰ
খোজবোৰ চাই মই মলয়া, পছোৱা, কুৰুৱা
পোনহাঁত সুখেৰে আছে।
কিন্তু তোমালোক ঐশ্বৰ্যৰ অন্ধ হৈ পৰিলা
বিৰিখৰ বৃন্দাৱন ভাঙি
সোণৰ লংকা গঢ়িব খুজিলা।

আজি কাঠৰোকা মেচিনটো আৰু
প্ৰকাণ্ড যান্ত্ৰিক মকৰাটো লৈ
তোমালোক আহিছা
মোৰ ভূপতিত দেহাটোৰ দুয়োপাৰে
তোমালোকৰ লানি নিচিগা
বিৰক্ত সমদল।

তোমালোকৰ আত্মজ ফাঁচিৰ বেদীত
উঠিলে শেষ ইচ্ছা সোধা।
মোক কিয় নুসুধিলা?

তাই ছদ্মবেশী

জ্যোতিৰ্ময় বৰুৱা

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, ইংৰাজী বিভাগ

এটি অনাভুৱা স্বপ্ন আছিল
টুকুৰা টুকুৰ সেই স্বপ্নৰ মালা গাঁঠি
তাই কংক্ৰীট পথেৰে মোক আদৰি নিছিল
তাইৰ স্বাগতম মোৰ প্ৰিয় আছিল
তাইৰ প্ৰিয় চকুযুৰিয়ে চকু ফুৰালে
অনৰ্গল মূৰ্ছনীয় জ্যোতিয়ে হাঁহিছিল
কিন্সা মিছা আৰম্ভণৰ দলিছা পৰা
ৰাস্তাটো কোনো কালে মোৰ চিনাকি নাছিল
এখোজ দুখোজকৈ দিয়া বিশ্বাসী খোজত
ৰক্তাক্ত দুভৰিৰ পীড়া অসহ্যকৰ আছিল
তাই হেলাৰঙে আগুৱাই গৈছিল
ৰাস্তাৰ সিপাৰে সজোৱা হেনো
অন্য কাৰোবাৰ পৃথিৱী আছিল
তাই পিছে কোনো কালে কোৱা নাছিল
নিঃসন্দেহে তাই ছদ্মবেশী আছিল

বৃন্দাবনৰ দেশ

জিহ্ম মেছ

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, শিক্ষা তত্ত্ব বিভাগ

নিসত্ৰ

সদানন্দ বুঢ়াগোহাঁই

স্নাতকোত্তৰ প্ৰথম ষাণ্মাসিক

এটি কোঠা!

নিস্তন্ধ, নিতাল, নিস্তেজ।

যেন আহে আৰু যায়

সাৰপোৱা সপোনৰ

এটি দুটি কথাকলি।

কাষতে বৈ যোৱা

এখন ব'দৰ নদী (?)

হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে

কুৎসিত কালসাপৰ

বুৰ মৰা গতি।

হিচাপ চলে তাত,

কেতিয়াবা জীৱনৰ

কেতিয়াবা হেঁপাহৰ।

পাৰ হয় তেনেকৈয়ে

তদ্ভামগ্ন ৰাতি।

প্ৰশ্ন কৰে মোক

এসাগৰ অবাধ্য ভাৱে,

জীয়াৰ বাটত

সপোন খোজত

আৰু কিমান দূৰ বাকী?

বৃন্দাবনত আজি সকলোৰে দুখেৰে ভৰা হিয়া
 বৃন্দাবনৰ পৰা আজি নীলা-বগা চৰাইজাক মাৰিছে উৰা,
 সকলোকে দিছে আজি এই শোকৰ বতৰা।
 ক'ৰবাত যেন বৈ যাব নীলা-বগা চৰাইজাকৰ মধুৰ স্মৃতি,
 নতুন বসন্ত পাব বুলি আকৌ কৰিব স্মৃতি।
 কিন্তু বৃন্দাবনেও সেই চিনাকি মুখকেইখনক
 হেৰুৱাব বেদনাত মাজতে উঠিব চিঞৰি
 দিনবোৰ একেদৰেই চলি যাব
 মাথোঁ চিনাকি মুখবোৰে বৰকৈ আমনি কৰিব।
 জীৱনতো গতিশীল হ'লেও মনে জানো এয়া বুজিব,
 আঙুৰাই যাবলৈ হ'লে কিছুমান বস্তু এক সপোন ভাবি পাহৰিবই
 লাগিব।
 এয়া অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য বুলি মানিবই লাগিব।
 আমাৰ মনে জানো এয়া বুজিব?
 ঠিক, বৃন্দাবনেও নতুন বসন্ত পোৱাৰ হেঁপাহত বিলীন
 বৃন্দাবন এতিয়া একেবাৰে হৈছে নিজান।
 নতুন চৰাই এজাক আহি বৃন্দাবনো ভৰিব
 বৃন্দাবনে সিহঁতবোৰৰ মোহত পৰিব
 নিজকে আকৌ নতুন ৰূপ দিব।
 ন-ৰূপত সজাই তুলিব আগৰ দৰেই

অনুবাদ

আধা ডজন চীনা কবিতাৰ অসমীয়া অনুবাদ

(চীনা সাম্ৰাজ্যৰ টেং বংশৰ শাসনকাল আছিল ৬১৮-৯০৭ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ভিতৰত।
টেং বংশৰ শাসনকালৰ কেইগৰাকী মান প্ৰখ্যাত কবিৰ অসমীয়া অনুবাদ)

ড° ৰিমঝিম বৰা

সহকাৰী অধ্যাপক, অৰ্থনীতি বিভাগ

১। এজন বন্ধুক বিদায়

চহৰখনৰ উত্তৰলৈ,
পৰ্বতমালাৰ তললৈ
য'ত বগা বুদ্ধদেৱৰ সৈতে
পানীৰে ভৰি আছে চহৰৰ দেৱাল
তাতেই আমি চিৰবিদায়ৰ বাবে বৈ দিছিলোঁ

তুমি সোঁতৰ ওপৰত ওপঙি থকা ঘাঁহৰ
ব্লডৰ দৰে আঁতৰি গৈ আছিলোঁ,
ভ্ৰমণকাৰীৰ ভাৱনা
অস্ত যোৱা সূৰ্য্য
পুৰণি বন্ধুৰ আবেগ
হাতৰ অংগীভংগীৰে এক অন্তিম বিদায়
আৰু বিদায়ৰ মুহূৰ্ত্ত
হুমুনিয়াহৰ সৈতে
আমাৰ কৰুণ মাত।

লি বেই (৭০১-৭৬২)

২। চন্দ্ৰৰ পোহৰত নিৰ্জন সপোন

হাতত এটি পানীয়ৰ গিলাচ লৈ
ফুলবোৰৰ মাজত
বৈ আছোঁ মই
মোৰ নিঃসংগতাত
মই অকলে বিচৰণ কৰোঁ
ওপৰলৈ চন্দ্ৰৰ ফালে
মই তুলি দিছোঁ
মোৰ পানীয়ৰ গিলাচটো
এতিয়া ইয়াত আমি তিনিজন মাথোঁ-
চন্দ্ৰ, মোৰ ছাঁ আৰু মই
মই জানো
চন্দ্ৰই পানীয় পিব নোৱাৰে
মোৰ ছাঁই কেৱল মোক অনুসৰণ
কৰে
কিন্তু এই মুহূৰ্ত্তৰ বাবে দুয়োজনেই মোৰ সংগী,
আহাছোন
আমি আনন্দিত হৈ থাকোঁ
বসন্ত থকালৈকে
মই গান গাইছোঁ আৰু
চন্দ্ৰই আকাশত নাচিছে

মই নাচিছোঁ আৰু

মোৰ ছাঁটোৱে চেষ্টা কৰিছে

মোক অনুসৰণ কৰিবলৈ

আহা আমি একেলগে বিকশিত হওঁ

আহা আমি একেলগে প্ৰফুল্লিত হওঁ

পিছলৈ মাতালসকল পৃথক হ'ব

আহা আমি চিৰন্তন বন্ধুত্বৰ শপত লওঁ

যি প্ৰসাৰিত হৈ থাকিব ডাৱৰৰ

সিপাৰলৈকে!

লি বেই (৭০১-৭৬২)

৩। বসন্তত তুষাৰ

নতুন বছৰটি আহিল।

কিন্তু এতিয়াও গছ-লতিকাবোৰ বিকশিত হোৱা নাই

মাৰ্চ মাহৰ প্ৰথমটি দিনত ঘাঁহবোৰৰ

পোখাৰ স্পৰ্শত মই জিকাৰ খাই উঠিছোঁ,

বগা তুষাৰবোৰে ভাবিছে-

বসন্তৰ ৰঙবোৰৰ পলম হৈছে

আৰু সেইবাবেই

তুষাৰবোৰে

খেলপথাৰ আৰু গছ-লতিকাবোৰত

উৰি ফুৰিছে

প্ৰস্ফুটিত ফুলৰ দৰে।

হান য়ু (৭৬৮-৮২৪)

৪। বসন্তৰ প্ৰথমজাক চিপচিপীয়া বৰষুণ

চিপচিপীয়া বৰষুণজাকত

মাখনৰ দৰে সেমেকি উঠিছে

স্বৰ্গপথ

সুদূৰৈৰ পৰা ঘাঁহবোৰ সেউজীয়া দেখাইছে,

কিন্তু ওচৰৰ পৰা আচলতে সেউজীয়া নহয়,

প্ৰতি বছৰৰ এই সময়তে বসন্ত হৈ পৰে সৰ্বোত্তম সময়

সমগ্ৰ ৰাজধানী ভৰুণ হৈ পৰে

প্ৰস্ফুটিত উইল' ফুলেৰে।

হান য়ু (৭৬৮-৮২৪)

৫। নদীখনৰ দক্ষিণ দিশৰ সোঁৱৰণত

নদীখনৰ দক্ষিণৰ দিশটো

বৰ সুন্দৰ,

বহু দিনৰ আগতে মই তাৰ নিসৰ্গদৃশ্যৰ

বিষয়ে বৰ ভালকৈ জানিছিলোঁ,

সূৰ্যোদয়ৰ সময়ত

নদীৰ ফুলবোৰ ৰঙা হৈ পৰে

ঠিক জুইৰ দৰে,

বসন্তকালত

ঠিক লিলিৰ দৰে সেউজীয়া হৈ পৰে

নদীৰ পানী

নদীখনৰ দক্ষিণ দিশক মই কেনেকৈ মনত

নেপেলোৱাকৈ থাকোঁ?

বেই জুইয়ি (৭৭২-৮৪৬)

৬। সেউজীয়া ঘাঁহ

সমতলৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ ঘাঁহবোৰ

বিস্তাৰিত হৈ পৰিছে,

প্ৰতিবছৰে ঘাঁহবোৰ মৰহি যায়,

আকৌ পুনৰাই বাঢ়ি আহে লহপহকৈ,

উলুৱনিৰ জুইৰে পোৰে

তথাপিও ধ্বংস হৈ নাযায়

সেউজীয়া ঘাঁহ

বসন্তৰ বতাহজাক যেতিয়া বলে

পুনৰাই ইহঁতৰ বাবে কঢ়িয়াই আনে সজীৱ প্ৰাণ

বহু দূৰলৈকে ইহঁতৰ গোন্ধে প্ৰাচীন পথটি

মলমলাই তোলে

ইহঁতৰ পান্না সেউজীয়া ৰঙে

ধ্বংসপ্ৰাপ্ত সমগ্ৰ চহৰখনক আগুৰি ধৰে

পুনৰাই আকৌ দেখিবলৈ পাওঁ

মোৰ ঐশ্বৰ্য্যশালী বন্ধুৰ বিদায়ৰ দৃশ্য

আৰু

অনুভৱ কৰোঁ

বিদায় যন্ত্ৰণাৰে ভৰি থকা সমাৱেশত ডুবি আছোঁ মই।

বেই জুইয়ি (৭৭২-৮৪৬)

English Section

Prose Articles

The Economic Scenario During the Ahom Kingdom of Assam

Himashree Phukon

4th semester, Dept of Economics

The Ahom came to Assam from a region called Yunan, in the South East Asia in search of cultivable land. It is to note that Sukhapha, the founder of the Ahom dynasty in Assam came from his homeland with a small group of followers to Assam. With the expansion of the territory of the Ahom Kingdom, the king became the owner of the all types of land. Epigraphical records suggest that land was classified in the different categories, such as cultivated and uncultivated land with its different sub categories. The sub-categories include rupit land i.e. land brought under permanent cultivation and pharingati ie land lying uncultivated, marshy land and forest lands were called dolani and habi respectively.

Rice was the staple food during the Ahom period in medieval Assam, it is noteworthy that the Ahom were accustomed with the skill of wet rice cultivation and they introduced the skill of wet rice cultivation in the newly settled region ie. Assam. The introduction of wet rice cultivation had been the prime mover to the growth of the economy of the state.

The Ahom rulers had adopted several measures to strengthen their administration. Among these, the paik or khel system has great political

and economic importance. In the paik system, every male between the age group 16 to 50 had to render services for the state. Initially there were four members in a unit of paiks but later on it was reduced to three paiks. The Paik system had played significant role in the economy of the state. The state allotted two purans of revenue free cultivable land to each Paiks in return for their personal service to the state. Trade was carried on usually through barter and circulation of money was limited. With the increase of external trade since the reign of Rudra Singha, there was a corresponding increase in the circulation of money. Due to trade with Tibet, a coin of Jayadhwaj Singha carries a single Chinese character on each side reading Zang Bao. Another point by which we can understand the trade relation of Ahoms with other nations is through the use of silver coins. It is to be noted that there are no silver mines in the North-East or in the rest of India, so the metal entered as a result of trade.

Thus it can be concluded that the Ahom rulers developed an efficient economy which accelerated the rule of the Ahom for long 600 years in medieval Assam.

Social Media and Young Generation

Nibedita Borgohain

6th Semester, Economics Department

In today's life, social media is developing rapidly. It is used by many people all over the world. Social media is especially very popular among the youths. Social media is a tool that has become immensely popular among all generations due to its user- friendly interface. It has been noticed that the kids are mostly attracted to social media and the major users are of their age, which is both remarkable and frightening at the same time.

Six Degress founder Andrew Weinreich, sometimes, referred to as the father of social networking, created his platform to help people connect with people they did not know. The Swedish social networking website Lunar Storm, originally called StajlPejs, was launched in 1996. The site, founded by Rickard Eriksson, was renamed Lunar Storm in 2000 and has been described as 'The World's first social media on the internet' by the founder.

Social media is a collective term for websites and applications that focus on communication, community based input, interaction, content sharing and collaboration. People use social media to stay in touch and interact with friends, family and various communities. However, there are many young people who cannot control themselves and are addicted to social media.

There are both positive and negative sides of social media. Addiction to social media has many serious effects, including poor study habits, living away from reality and bad health.

Addiction to social media makes the youth have bad grades in studies. Students check their cellphones every five minutes as to what is going in social media. Moreover, not only at school but also at home these young students who are addicted to social media do not do exercise or read new lessons before going to school, because they are busy with social media.

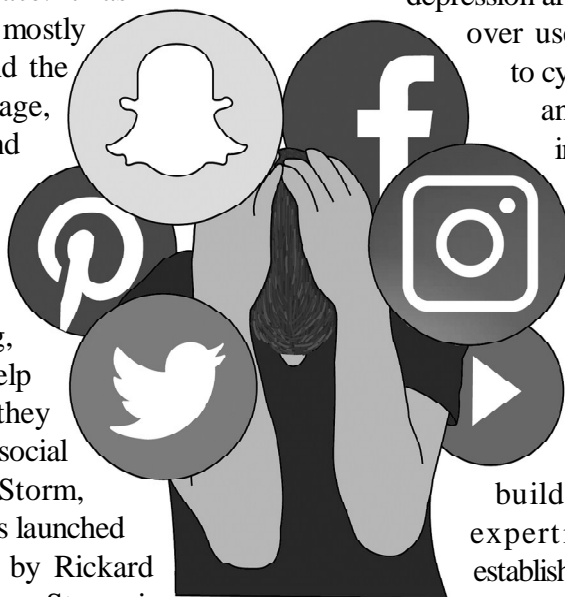
Young people who are addicted to social media can live far away from reality. Because of using a cellphone all day, they will not have time for outdoor activities such as playing sports on camping. In particular, social media and teen depression are closely linked. Furthermore, over use of the apps exposes teens to cyberbullying, body image issues and tech addiction and results in less time spent doing healthy real world activities.

Moreover, multiple studies have found a link between heavy social media and an increased risk for depression, anxiety, loneliness, self-harm and even suicidal thoughts.

Social media helps in building relationships, share expertise, increase visibility, establishing authority, building business etc. The latest statistics shows that

Facebook continues to reign strong in the world of social media.

In conclusion, although using social media has many benefits in our lives, addiction to social media is not good. It will have awful influences on studying, make us live away from reality and have bad effects on health. In order to avoid being addicted to social media, young people should spend more time playing sports, studying and taking part in various activities.

Dehing Patkai- An Overview

Deepshikha Kalita

6th semester, Dept of Botany

Forest is the primary source of nature where all the biotic and abiotic components intertwine with each other. There are 4 tiger reserves, 5 elephant reserves, 2 biosphere reserves, 1 Ramsar wetland sites, 2 UNESCO natural heritage sites, 6 national parks and as many as 52 wildlife sanctuaries in Assam; thus making it one of the potential biological hotspot of the world. Among all the natural forest areas, Dehing Patkai Wildlife Sanctuary occupies a special mention.

Dehing Patkai Wildlife Sanctuary is geographically located in Dibrugarh and Tinsukia Districts of Assam and comes under the forest division of Digboi and Dibrugarh. Dehing Patkai covers an area of 111.19 sq km rainforest. It is the only patch of virgin rainforest in Assam which is interspersed with lush green and semi-evergreen flora that are deciduous in nature. The forest is often referred to as the 'Amazon of the East' owing to its expanse and the thick forest. Dehing Patkai primarily consists of three parts : Jeypore upper Dehing Patkai (River) and Diror rainforest. On 13th June 2004 it was declared as a wildlife sanctuary under the Wildlife Protection Act, 1972 and became the 13th wildlife sanctuary of Assam. This sanctuary is also a part of the Dehing-Patkai

Elephant reserve. The forest further spreads over in the Tirap and Changlang districts of Arunachal Pradesh.

There are more than a dozen different ethnic groups living in the area including the indigenous Assamese communities, particularly Tai Phake, Khamyang, Khamti, Singpho, Ahom, Kaibarta, Morans and Motok.

Flora : The flora of the forest has many unique, rare and diversified groups of plants. Many plants and species of herbs, shrubs and trees of various sizes are seen throughout the forest. Several exotic species of orchids, abundant ferns, epiphytes, wild banana, arums, climbers are found in this forest habitat . Important trees are : Mekai, Dhuna, Udiyam, Nahor, Sam, Kothal, Hollock, Au-tenga etc.

The Dehing Patkai Wildlife Sanctuary was identified as an Elephant reserve on 17th April, 2003 under the Project Elephant by the Indian Government. The sanctuary is the haven for entomologists and lepidopterologists, as it hosts a wide range of butterfly species that are extremely rare. Thus, Dehing Patkai occupies a distinct and important position among the biological hotspots of Assam.

Romanticism

Kowshik Deka

T.D.C. 6th Semester

Romanticism (also known as the Romantic movement or Romantic era) was an artistic, literary, musical, and intellectual movement that originated in Europe towards the end of the 18th century, and in most areas was at its peak in the period approximately from 1800 to 1850.

Romanticism and its nature may be approached from the primary importance of the free expression of the feelings of the artist.

For the expression of these feelings, it was considered that content of art had to come from the imagination of the artist, with as little interference as possible from “artificial” rules dictating what a work should consist of. Samuel Taylor Coleridge and others believed there were natural laws the imagination—at least of a good creative artist—would unconsciously follow through artistic inspiration if left alone. As well as rules, the influence of models from other works was considered to impede the creator’s own imagination, so that originality was essential. The concept of the genius, or artist who was able to produce his own original work through this process of creation from nothingness, is key to Romanticism, and to be derivative was the worst sin. This idea is often called “romantic originality”. Translator and prominent Romantic August Wilhelm Schlegel argued in his Lectures on Dramatic Arts and Letters that the most phenomenal power of human nature is its capacity to divide and diverge into opposite directions.

Not essential to Romanticism, but so widespread as to be normative, was a strong belief and interest in the importance of nature. This is particularly in the effect of nature upon the artist when he is surrounded by it, preferably alone. In contrast to the usually very social art of the Enlightenment, Romantics were distrustful of the human world, and tended to believe a close connection with nature was mentally and morally healthy. Romantic art addressed its audiences with what was intended to be felt as the personal voice of the artist. So, in literature, “much of romantic poetry invited the reader to identify the protagonists with the poets themselves”.

Romanticism and its nature may be approached
from the primary importance of the free
expression of the feelings of the artist.

Narco-Terrorism : *Shattering Dreams of the Youth*

Kaustavmoni Bhuyan

Dept. of Geology, 3rd Semester

In our society for several decades long the 'war on-drugs' and the more recent 'war on terror' have found common ground in countering the threat of narco-terrorism. The concept of narco-terrorism originates from an understanding that the two phenomena of narcotics trafficking and terrorism are interconnected and subsequently that a coordination of anti-drug and antiterror policy can be used, and is necessary, to effectively deal with both threats.

The destructive aspect of narco-terrorism can shift the way of life of anyone. Recent studies of different scholars have found that the most affected by the process are the young generations. Poverty, lack of opportunities, unemployment, and social exclusion can make young people vulnerable to exploitation by drug cartels. To increase terror in society, some people approach these youngsters and provide drugs. Slowly the availability of drugs starts to reduce their thinking ability. These products give instant happiness and secretion of feel-good hormones like dopamine, oxytocin etc. By the frequent use of drugs, youngsters reach a stage where they cannot live without drugs. At that point unethical people use them to create social disharmony and here the dreams of a young guy gets shattered.

After the Taliban's takeover of Afghanistan, an alarming increase in drug smuggling is seen. The latest United Nations World Drug Report estimates that in 2020, Afghanistan had 2.24 lakh hectares area under opium cultivation, representing over 75 per cent of illicit opium cultivation worldwide. In recent news, huge tons of drugs were seized at Gujarat Port through the ships which came to India.

Strengthening law enforcement and raising awareness are the only ways to stop the narco-terrorism amongst the youngsters. A nation can develop if the young generations are safe. India is a country with the world's largest youth population. Some small steps can make great differences. Similarly the measures taken by government will help the nation to achieve a sustainable growth and a safe future.

Nil Battey Sannata : A General Review

Masumee Saikia

6th Semester, Department of English

Name of the film	: Nil Battey Sannata
Director	: Ashwiny Iyer Tiwari
Producer	: Anand L. Rai, Ajay G. Rai, Alan Mcalex
Genre	: Comedy, Motivational
Duration	: 104 minutes
Language	: Hindi
Music	: Rohan - Vinayak
Date of release	: September, 2015

"Nil Battey Sannata" (colloquial: Good For Nothing) is a fabulous debut film by director Ashwiny Iyer Tiwari, written by Iyer herself along with the co writers Neeraj Singh, Nitesh Tiwari and Pankaj Choudhary and produced by Anand L. Rai, Ajay G. Rai and Alan Mcalex. The movie is internationally released with the title "The New Classmate". The movie focuses on "Chanda Sahay" (casted : Swara Bhaskar), a high- school drop-out as well as a maid and her daughter "Apeksha Sahay "(casted : Riya Shukla), who is a sullen young girl, who is not interested in studies, but wants to be a maid . The film gives an important message of the individual's

right to dream and power to fulfill the dreams irrespective of their social status.

Chanda Sahay tries her best to make her daughter well a established person unlike her. But her daughter is completely not interested in studies. She is promoted to 10th grade, but her motive is to be a maid rather than clearing the final board exam. Dr. Diwan, where Chanda works as a maid, finds out several ways for the progress in Apeksha's study. But all results come out as futile. Then she comes to a final solution that Chanda herself must go to the same school where Apeksha studies, so that she could make Apeksha study and motivated. Though Chanda

takes admission in Apeksha's school, but things go wrong. Apeksha feels ashamed and asks her not to come to her class. But Chanda is resolute. She continues to come to school and gradually she progresses in her studies. She meets a Deputy Collector incidentally. Inspired by him, she motivates Apeksha to join Civil Services. But she seems completely uninterested. One day Apeksha steals her mother's savings. Becoming helpless and heart- broken Chanda leaves school and starts to do hard labour so that she could help her daughter financially to be an educated person. Though Apeksha misunderstands Chanda, but when she comes to know her mother's dreams regarding her future and her hard toil, she changes herself and apologizes to her mother. She decides to fulfill her mother's dream. And to know what happened to Apeksha and her mother later, the readers must watch the film.

The cinematography by Gavemic V. Ary, lighting, costumes and other technical effects in the film are very realistic. They

have used several symbols like a moving train behind tensed Chanda to symbolise her endless thoughts, colourful threads at the very starting of the film to symbolise a teenager's colourful dreams etc. The music by Rohan - Vinayak is also heart-melting.

The cast are successful in realistic portrayal of the characters. Apart from the two female protagonists, Pankaj Tripathi (starring as the principal), Ratna Pathak Shah (starring as Dr. Diwan) and Sanjay Suri (starring as the collector) amazingly play their role as motivational characters.

Significantly the film has won Filmfare Award for the Best Debut Director award in the 62nd Filmfare Festival. Apart from this, Swara Bhaskar (as Chanda Sahay) won the Screen Award for Best Actress (critics) and Riya Shukla wins Screen Award for Best Children Artist. Later the film was remade in Tamil.

Feelings

"Current Feeling"- This is What I Realised

Pallabi Handique

6th Semester, English Department

After you left, father I found out that this world is self-seeking. Everyone wants to be friendly, but no one wants to listen. Judgements are so quick. If you wear a smile on your face that means you are happy. People say, after losing you, I lost my smile. Mother says, from now I should think twice, before stepping forward to do something because something might go wrong. No one is there to put my broken pieces back. This world is full of fake people. I want to talk to you, want to speak everything about what's happened to me. During these past few years. I cannot even speak my heart out. It will make others call me dramatic. These nightmares are not letting me sleep and even these fireflies got bored of me.

I ask the moon and stars :

Where is my father?

Father, your absence
makes me feel empty
and a damaged

soul, who is now tired of
these rules of the world

After you left, this is what
I realised.

Childhood : The Golden Period

Roshmi Borgohain

4th Semester, Zoology Department

Childhood is the best phase of our lives. No other phase of life can beat this. Being an adult I always cherish my days back then. We were so carefree, we ran in the open fields under the vast sky as if we owned the world. Nowadays forget running in the open fields, people do not have time for even going on an evening walk with their beloved ones. In our childhood, we would spend hours and hours in water, playing, swimming, catching fish as if all the rivers and seas belonged to us. Oh! how beautiful the days were. I still remember how I used to run back home from school tension free, throwing my bag and uniform all over the room and directly sitting in front of television to watch Doraemon. Maa would shout from the kitchen to wash our hands and feet and then she would bring us meals, yummy delicious meals. But now, to be honest, do we seriously have time to sit with our parents to just talk to them? No, we don't. Even if we have time we would dig into our mobile phones. Such is the reality!

I just can't describe the magic everyone's childhood holds. The memories for a lifetime. Those childhood friends still hold a high place in our lives. I just miss everything! Oh! how I wish I could go back!!!

Colors in Glass

Sukanya Duwarah

6th semester, English department

The dimly lit shops of Ferozabad are filled with brightly colored glass bangles that outshine the gloomy atmosphere of the place. Years have rolled down since Alfaz's great-grandparents settled down here in search of a better place after fleeing from the tortures of the Partition. Alfaz's father was six years old when he witnessed his family being vehemently tortured for not migrating to the newly created land for Muslims, and deciding to stay back in India,

"Abba, why did you settle here instead of moving to the nearby land?" asked Alfaz.

"Son, my grandfather was a true patriot, who participated in the Independence movement against the British. He did not sacrifice his life for his family to settle down in a different country than the one he died fighting for. My father never wanted to get out of this land, because it was his home, where his childhood bloomed, and youth prospered. Therefore, our family decided to stay back in India, despite facing persecution,"

Alfaz displayed a lot of enthusiasm in listening to the stories of Partition from his father, while he was moulding the bangles. Alfaz sat beside his father on the ground and watched his father wipe his sweat to constantly mould bangles and colour them in the dim atmosphere. The generations of bangle makers in Ferozabad had survived amidst poverty while retaining their tradition well. Every family here is a bangle maker, manufacturing thousands of pieces every month. It was like a tradition here to take up the job of bangle-making after their fathers, however, Alfaz was quite different.

He wished to study and make a name for himself so that his family could end this job and live the rest of their lives in peace. The bitter truth,

however, was that his parents couldn't afford the cost of his education. He ventured around the local school during the daytime and completed his school education likewise. However, none of his family members have acquired higher education in the past as their means of livelihood was already destined i.e bangle making,

Alfaz was indeed good in academics and had a keen interest in the language left by the British. In his free time he strolled around the local book shops of the town and gazed at the English magazines and periodicals. The shopkeeper, being kind enough also gifted him a few books every month which helped Alfaz to develop his vocabulary to a great extent.

"So what have you learned today?" asked his father

"Today I studied about the different writers of English literature in a newspaper article. There was a great dramatist called Shakespeare who is the greatest dramatist of English literature," he replied.

Days rolled by and Alfaz enrolled himself in the local college. During the day, he attended his classes, while at night he spent his time painting the glass bangles, which made him earn a few amount of money. Through this money, he paid the college fees and regularly attended the classes. Alfaz's mother worked as a maid in the bungalow of an industry owner. She gave a portion of her salary to Alfaz for his education. Witnessing the extreme pain and turmoil that his parents suffered in order to make him an able man, Alfaz's eyes turned moist.

Suddenly, there was a lot of humdrums in the factory, and everybody was rushing towards the furnace, Alfaz dropped his painting brush and stood up in order to get an idea of the matter.

“What happened uncle? Why is everyone screaming and running towards the furnace?” he asked one of the elderly men who was of the age of his father.

“There is a fire in the furnace, people are throwing water but the fire has not stopped yet,” he replied.

The man finished the sentence and ran to fetch a bucket of water. Alfaz remembered that his father had been working in the furnace since morning. He rushed towards the furnace without wasting any more time.

The scene that Alfaz witnessed in the furnace had horrified him to the core of his heart. The room was filled with black smoke with a pungent smell lingering in the air. Alfaz searched for his father who was nowhere to be seen. He pushed away through the people and moved forward. The scene that his eyes gazed upon had made his bones shiver to the core. A half-burnt body was lying on the floor with the fire having completely taken away its life, Alfaz went nearer and sat down in utter shock. The fire had been extinguished by then, but the lifeless body was lying there.

“Your father was working here when the fire spread across the room. He didn't find a way out and gave his life here,” said one of the men.

Alfaz broke down into tears while the men tried to console him.

Days passed and Alfaz continued to survive with the memories of his late father. The saddest part was that he had to take up the work of bangle making in order to support his small family. His

days and nights passed inside the factory, and he grew distant and silent. His love for English literature had to be surrendered before the circumstances of life. Day and night, his time flew away amidst fire and bangles, and he had no time to think about any of his aims.

A postman arrived at the door of Alfaz's house while he was getting ready for his busy day. The man dropped a letter in his hands and left the scene. Alfaz opened the letter and started reading the words.

“Sir”

Warm greetings on your side. Hope this letter reaches you happy and healthy.

We are very happy to announce that you have been selected for the post of Assistant to the General Manager of Skylark Industries. Please visit our office tomorrow to confirm your acceptance.

Alfaz was shocked and confused at the same time. As far as his memory took him, he had not applied for this post. He called his mother and asked her about the matter.

“Son, before the day of your father's death, he had travelled to the city, because he heard of a job vacancy in a company. He had faith in your talent and wanted you to be settled in your life. Therefore, he took your college marksheet and other credentials and applied for the post. He wanted to surprise you, but he himself didn't survive to see his dream being accomplished today,” Alfaz's mother broke down in tears while Alfaz stood there like someone haunted by a ghostly figure.

**Life is not a problem to be solved,
but a reality to be faced,
A mystery to be lived, not a riddle to be
solved.**

—Soren Kierkegaard

Regret

Arpana Sonowal

2nd Semester, Geology Department

The retired typist, Gita is now seventy years old. She is leaning on an armchair sipping the black-coffee and listening to the music of the pale dark and incessant rainfall that could hardly be seen in the cold winter evenings. Kiran, her grandchild, is heard shouting at his mother, requesting her to fix the 'broken car' which was recently bought from the Sunday market. Gita smiles at the voice of Kiran as she feels a sense of peace and calmness. His voice reminds Gita of her childhood when at times she carelessly flew like a free bird enjoying each bygone moment not necessarily knowing about the future.

Gita is in her last days. Even chemo could not help her in getting rid of the well known deadly disease which is rapidly spreading throughout her body. She recalls the tattoo she made on her shoulder with a deep sense of regret which is taking away her life slowly.

All of a sudden, Kiran runs near her and whispers into her ears, 'Grandma'. Please fix my broken car, mother could not mend it, you see, it is not running smoothly. Gita's wrinkled eyes looks into the car, she touches the tender palms of her grandchild and says somethings in life should be fixed by your own.

Gita takes another sip of the coffee. Like the broken car she remembers her broken dreams that she once wanted to pursue her career as an orator, wanting to be a public magnet, attracting a large number of audience with her motivational speeches. Her parents were indifferent towards her dream, according to them, only a government job could render a safe and secured life. Her

aspiration to be a good orator has been shattered and she understood that in those days parents of the middle class family usually opted for a government job for their children.

While Kiran is playing with the fixed broken car, Gita regrets that she could not fix the relationship of her parents. Her soul shattered each time she had seen the scar marks on the body of her mother. She regrets, had she raised voice against her father she might have led a happier life. Gita could still see the blood stains dripping out of her mother's forehead when her father knowingly bumped a glass on her head.

She says to herself, "Regrets are a deepest form of mistake. If one was contented with the mistake he or she committed in the past, what is the use of regretting over the same mistake in the future."

Sitting on the armchair, she ruminated, how even if she disliked, salwar-kameez was her only option. Gita looks on the ground and could see that she is wearing her non-favourite pair of green slipper. She regrets why she did not wear the most trendy skirts and gladiators which were in those days available in the market. Gita looked at the clock, it was 6.00 pm. She called in for Kiran, but the little one was too busy playing with the broken car. Holding the coffee cup, she folded her knees and sat more comfortably in the armchair wrapping a quilt over her body.

After a while, Kiran ran to his grandma asking her to share stories with him as the rain ended. He could hear the dogs barking outside the window as if they could see something mysterious. Kiran knew that his grandmother loved the smell of petrichor. He tried to pull her hands when all of a sudden, the cup fell from her hand, making a cracking sound. The grandchild stood still as he realized his grandma was no more. Kiran regrets now had he came a little earlier, when she was calling his name, may be for a while or so, she could have shared the last wish with him.

Gratitude

Roshmi Borgohain

4th Semester, Zoology Department

A long time ago, there was a huge apple tree. A little boy loved to come and play around it always. He climbed to the treetop, ate the apples, and took a nap under its shadow.

He loved the tree and the tree loved to play with him. Time went by, the little boy had grown up and he no longer played around the tree everyday.

One day, the boy came back to the tree and he looked sad.

"Come and play with me", the tree asked the boy.

"I am no longer a kid, I do not play around trees any more" the boy replied.

"I want toys. I need money to buy them."

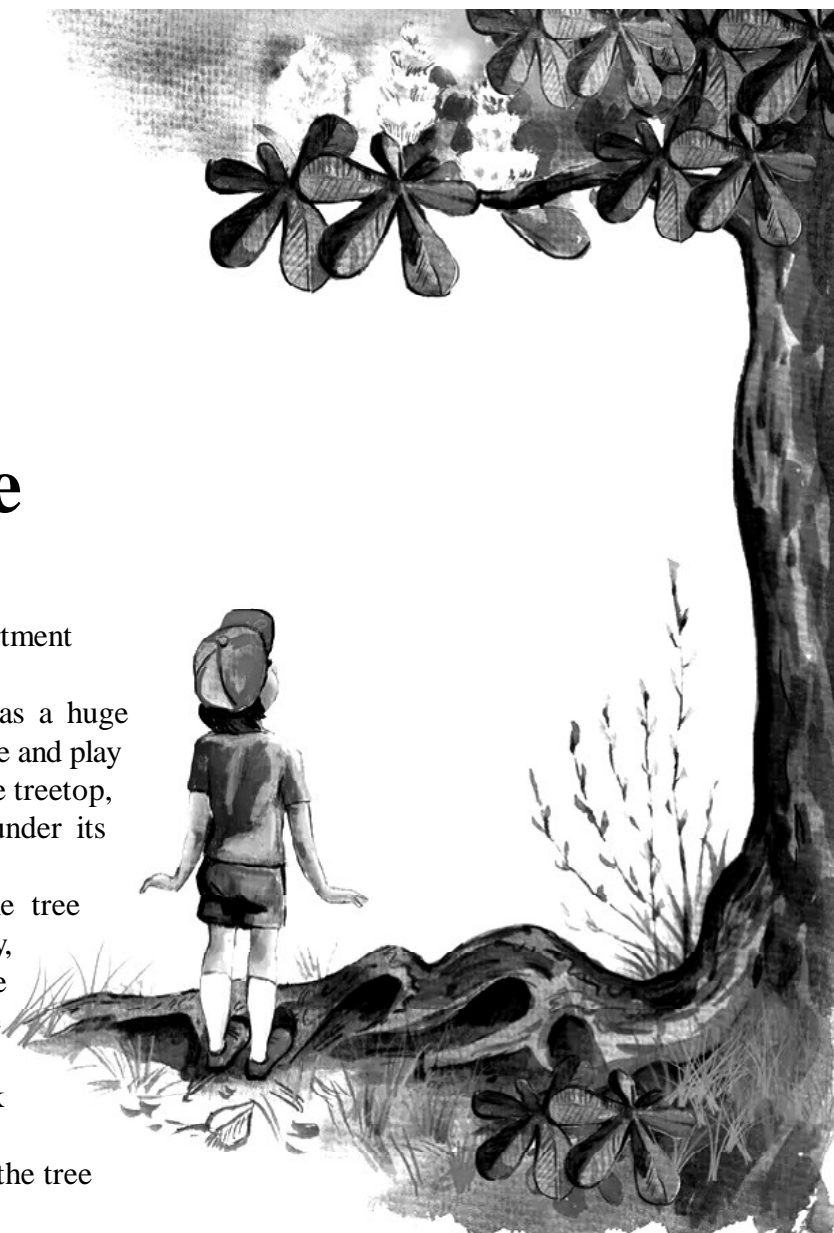
"Sorry, but I do not have money, but you can pick all my apples and sell them. So, you will have money."

The boy was excited. He plucked all the apples on the tree and left happily. The boy never came back after he had picked up the apples. The tree was sad.

One day, the boy who now turned into a man returned and the tree was excited.

"Come and play with me", the tree said.

"I do not have time to play. I have to work for my family."

"We need a house for shelter. Can you help me?"

"Sorry, but I do not have any house. But you can chop off my branches to build your house." So the man took all the branches of the tree and left happily. The tree was glad to see him happy but the man never came back since then. The tree was again lonely and sad.

One hot summer day, the man returned and the tree was delighted.

"Come and sit with me!" the tree said.

"I am getting old. I want to go sailing to relax myself. Can you give me a boat?", said the man.

"Use my trunk to build your boat. You can sail far away and be happy."

So, the man cut the tree trunk to make a boat. He went sailing and never showed up for a long time.

Finally, the man returned after many years. "Sorry, my boy. But I do not have anything for you anymore. No more apples for you", the tree said. "No problem, I do not have any teeth to bite", the man replied.

"No more trunk for you to climb on."

"I am too old for that now", the man said.

"I really cannot give you anything, the only thing left is my dying roots", the tree said with tears.

"I do not need much now, just a place to rest. I am tired after all these years", the man replied.

"Good! Old trees are the best place to lean on and rest, come sit down with me and rest." The man sat down and the tree was glad and smiled with tears. This is a story of everyone. The

tree is like our parents. When we are young, we love to play with our Mum and Dad. When we grow up, we leave them, we only come to them when we need something or when we are in trouble. No matter what, parents will always be there and give everything they could just to make you happy.

You may think the boy is cruel to the tree, but that is how all of us treat our parents. We take them for granted; we don't appreciate all they do for us, until it's too late.

Moral

Treat your parents with loving care ... For you will know their value, when you see their empty chair ... Parents' love and support is incomparable.

We all love you, You know its true,
So why do you feel the way that you do?
You're so beautiful and smart.
We love you with all our heart.
You say you're sad, but you don't show it.
Looking at you, we wouldn't know it.
You don't need this, can't you see?
There're so many great things
That you can be!
You can talk to us, we will always be there
Honey we know life isn't always fair.
Just take a deep breath and count to five,
Now pull yourself together and
Hold your up head high!
We never know the love of our parents for
us, till we become parents.

**The art of live is more like the art of wrestling than dancing,
It requires a flexible and yielding disposition.**

—Aristotle

Good Times are Fleeting You

Mrinmoyee Gogoi

6th Semester, English Department

It was 2010 and life was going on well when suddenly the cruel hands of destiny scratched its deepest scar on my life. I am Rajdeep Sharma a teenager of 17 years, who became a victim of slow death.

It was always phenomenal vast tea gardens, to observe the animation of the horizon flaunting their tender greenery, through the windows of my car. We visited dad everytime during vacation, who resided in the old bungalow amidst the beautiful tea gardens at the outskirts of the city. My father had renewed tea cultivation. I along with my mom and elder sister Ramu live in the city. Mom often used to inscribe her thoughts in paper, producing her novels and poems which won her a prominent identity in the field of literature.

I was fifteen then. I became serious with my studies, for I was appearing for the board exam. I also enjoyed partying with friends, clicking photos, participating in various competitions and mostly in the company of my five best friends Anubhab, Sourav, Amar, Rhea and Borsha, after all, it was the last year at school. School life was over all a chamber of awesomeness. Books, homework, calling names, infatuation, exhibitions, functions, punishment, jumping into the tiffin boxes all these were very common those days.

After the schools and tuitions were over

I used to come back home and relish mom made dishes. That lady is my biggest possession and my asset. And my biggest fear too : for she would beat me with anything that ranged from her comb to the hot ladle, whenever I annoyed her. Whenever Ranu came from hostel, our rivalries would get started. I always took utter delight in extracting tokens and treats from her just in return of keeping her secrets concealed from mom. Our quarrels were witnessed by every rising sun till it set.

Blessings and best wishes came from everyone as exams approached. The night before my first exam brought me zero sleep. But I did well in my exams. My hard work was reaping good fruits. As the exams finished, the anxiety for results were at its heights.

It was on my result day when Principal sir called mom early morning. His words over the phone were your son has done it. He brought glory to our school! Yeah ... I secured 4th rank in the state. My joys knew no bound ... exhilaration was all over. The news channels made me a celebrity. I got repeated kisses from my teachers! Wow that was my day, but what harbingered placidity to my heart was that glow of bliss and pride that glistened on my parent's face. My crazy sister already started distributing sweets to the students. Her worst brother turned the best one that day,

but yes she was the one who stayed up late at night just to cater to my needs. She was obviously a God sent sister.

As it was decided earlier that, we will meet after our results, so I met all my five best friends at the river side for the last time. We were there to bid adieu to one another as we were departing and going to boarding schools. The weather was wet that day. It was breezing around. Due to the heavy monsoon showers the river was flowing in a rushing stream.

Amar wanted to take a group photo and so we posed and faced the river and just then it happened which shook our lives forever. In a blink of the eye, Amar got lost. We could only hear his scream at he slipped into the river. We were all dumb founded and put to a shock. The river washed him away. It was so complicated and confusing that our brains stopped functioning. We did not knew, what to do, should we have fled or searched for Amar? We requested Borsha and Rhea to leave the place but they insisted to stay with us. No nightmare was as furious as that. We searched but found no trace of Amar. The river glided along ruthlessly and we broke down to tears.

The first for news, called the reporters there in no time. Soon rumours were circulated all over. We were handed over to the police. The reporters exaggerated everything. They accused us of the murder of Amar. They fabricated a cock and bull story to ruin our reputation. They said that we were found intoxicated. They in fact embroidered the issue saying that the girls were in illicit condition with the boys. That news flashed in every T.V. screen, our defamation entertained the people. We were soon regarded as the emerging parasites of the society. Three days later Amar's deadbody was found floating near Doha bridge, his mother was said to have gone mad

after that.

Our parents incurred heavy fines for our bail, my sister became the butt of all her friend's jokes, mom slowly lost her dignity and respect in the society. Dad was also repelled. They all contemplated in gloom. Deep down it echoed within me "its not my fault!" Listen to me. But the world shrank to a confined sphere of deaf and judgemental people. Random thoughts made our minds so noisy. We had sleepless nights. Our self esteem and peace of mind were lost. Our academic atmosphere, social life, future everything were destroyed. We could not face anyone. Everyone mocked at us, as murderers, drug addicts and molesters. Our well wishers spitted on us. My school in which I was a jewel once shut all its doors for me. My parents were ashamed of me. That incident numbed us forever.

Today is 2nd July, 2012. I am in Malaysia, miles away from my soil. Far away from the aroma of my tea gardens. The chord that bound me with my best friends got shattered. I have lost all my contacts with them, no one tried to contact even. My friend Amar was dead today exactly a year ago. It was an incident not a murder. But media certainly murdered the rest of us. I have transformed into an animating corpse.

These are my last words. Mom, Ranu, Dad I love you all. I have been a constant disappointment to you, but I did not make any mistake ... it was an accident. Why would I kill my best friend? Media is soulless. Don't listen to them. For me its better to burn out than fade away. A few drops of poison will certainly act as an antidote to on my pain. As I am slitting my wrist, I hope that blood that oozes out will wash away all your agonies. May you all live in peace without me! Thank you for all the good times that you have given me. But good times are fleeting.

Last salutations to you all ...

Goodbye ... I quit.

Another Star Crossed Lovers

Deepanwita Borpatragohain
4th Semester, English Department

She wonders why did everything goes wrong. Maybe, it was during the time when she met him for the first time. She had never thought that she would love him to the point she wished to be dead, when he left her. Richa, a writer, is someone almost near the point of perfection. She has got the fame she worked so hard for. But the journey to her success was also a journey of gratefulness and regret.

She is someone pure and enchanting, tangled up with the complex people. She is a raw person, she doesn't know the complexities of human world, she just likes to go with the flow. That's how she has been living. And he was someone who gave name to her pure soul. Joseph was a Christian boy whom she met in her blooming twenties at the same university she was going to. He was someone who felt so close to her, yet so distant. They had felt something, but certainly was yet to come.

She always looked for him. But he couldn't reciprocate her fondness for him. He was an orphan, grew up in an orphanage, he didn't want love, he wanted a name for himself, that he knew was the most crucial thing of his life. He tried hard to avoid every encounter with her, but he couldn't resist himself any further. He knew it would never work out but still wanted to go with his heart.

She, too knew it was something where she could never predict the ending. It was sad. Their love was sad, yet so elegant.

"Richa, I know we love each other. But I fear I cannot walk with you till the end." It was something he would often say, but she couldn't resist herself from giving her whole heart towards him. Her family knew about it. They even locked her up, refraining her to meet him, but she, somehow assured her that she would still choose him. He was someone who fostered the courage in her, she knew herself better through him. For him, she could write thousands of poems. He lived in every poem of hers. He was her brightest star and she was his moon, keeping her bright under his sparkle. He didn't want to lean on someone, neither he wanted someone to lean on him as well. He knew she wasn't the person, but he also knew she was the person who gave life to his soulless life.

Richa's family wanted to marry her off to Uttam who was a surgeon. Her family couldn't afford her high flying dreams. She wanted to fly high, like the limitless sky. On the day of graduation, Joseph disappeared. She didn't know why he did that. Her family had taken away her phone, all they could do was sending letters. But it too stopped. He stopped sending her letters.

Richa is now in her mid thirties. She married Uttam. He is someone who makes her feel free. He is like a friend to her. She has been grateful towards him, but this gratefulness has never turned into a feeling of liking. It was like a feeling of friendship, like platonic soulmates. She had an accident a year ago and her heart was transplanted. She seems to change after this. She is an aspiring writer, but she feels like she has grown up now, like emotionally.

One day, Richa found some letters in Uttam's study. She opened them. They are Joseph's letter for her, the very letter she has always longed for. She feels betrayed, she tries to understand. But what makes her fragile is because it isn't a trivial matter to her. It's a kind of storm, but quite calming yet so effective. She stands up. She wants to meet him, not just as someone she likes, but for the sake of humanity, she wants to meet him.

Upon reaching the orphanage, she asks a man. "Do you know Joseph?" Suddenly his expressions change, he grows cold towards her.

"Who are you?" He asked her sternly.

"I am Richa Sharma. Joseph was my"

"Lover?" She gets shocked.

"What?"

"Sorry to say, he is no more. He died a year ago. Thanks to him, someone is alive right now."

"What are you saying?"

"I am his closest friend. We grew up together in this orphanage. He really loved you. He didn't even marry anyone. Your family threatened him. He was worried to death when you didn't send him any letters. He kept sending you. Haven't you got them?"

"I didn't get any letter. But I did send him letters."

"Maybe your family did."

"You said he passed away?"

"Do you think I am kidding right now?"

"I don't know. I just cannot accept this."

"A year ago, I hit a lady and Joseph was with me. I didn't get hurt much, but he was brutally hurt. But he was saved but at that time the lady whom I hit was in the worst condition. He even went to see her. She had lower chances to live. He donated his heart for her."

She is shaking. Every part of her body has been shaken. She also met with an accident a year ago, but her mind is thinking the worst.

"Did the accident by any chance take place near a post office?"

"Yes. How do you know?"

Everything seems to make sense now. He was with her at every point of her life. He is the reason and her heart is so heavy right now, everything seems to be worthless. The fame, the life she is living, everything so far, seems to be in vain.

"How do you know?" He looks at her. "Are you fine?"

"I know the lady you hit."

"Really?" He runs away and comes with a paper. "Can you give this to her? Joseph wrote a letter for her."

She opens the letter and reads it.

"Richa, if any chance you are reading this, I don't want you to blame yourself. My love for you will remain forever. I don't expect anything in return. Live your life to the fullest. Keep shining forever."

She cannot stop her tears. "Can I see his crematory?" He leads the way. She looks at his crematory. Joseph is smiling in the picture. She places a flower and smiles weakly. "Thanking you will never be enough. I will live your life well from now on Joseph." The sun slowly sets, as she leaves the place.

Oh! Mother

Karabi Baruah

6th Semester, English Department

It is the birthday of her daughter. Of course she is excited, she is her only daughter. Layka is turning fifteen this year. All the decorations have to be perfect for her. Mrs. Edward ordered the birthday cake from the best baker in the town. The flowers for the decoration were still fresh, straight from the garden. And Layka, where is she? No one has seen her today. Mrs. Edward totally forgot to look after her daughter for she was so busy with the preparations. Mrs. Edward remembers the day when Dr. Richard announced she was pregnant with Layka. That day was the happiest day for Mr. and Mrs. Edward. The little steps she took holding her fingers. Oh! and how can she forgot the

day Layka called her "Mama". Mrs. Edward almost cried hearing her little baby voice. When Layka cried she felt as if her heart broke with ache. Now that little one is turing fifteen.

Surely time flies by. Guests are starting to arrive. Some are being too quiet, sitting in the chairs. On the other hand, some others are being a little bit too loud. "Yes, you can't even know how dangerous drugs can be." Mrs.

Charles' voice can be heard in the silent hall that the guest have created. Some are looking at Mrs.

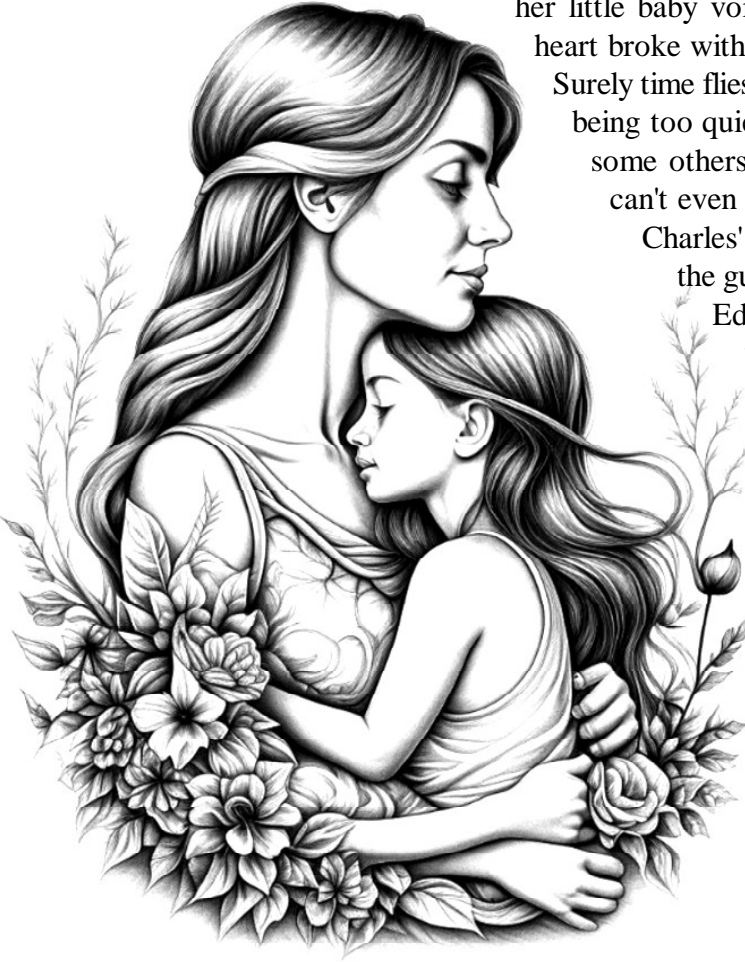
Edward as if they have seen a ghost and some with pity in their eyes. Mr. Edward comes, the very arrival of him brings chill down to Mrs. Edward's spine. With black coat and trouser Mr. Edward looks heartbreaking,

the grey hair also signifies his age and pains. He slowly moves forwards to the portrait of their beloved daughter and lights up the candle infront of it. Mrs.

Charles' voice is now heard again among the guests "Yes, their daughter died due to drugs addiction last year.

Mrs. Edward still doesn't believe it. She thinks their Layka is still alive.

She waits for her daughter to arrive.

Tubelight

Parikhit Konwar

4th Semester, English Department

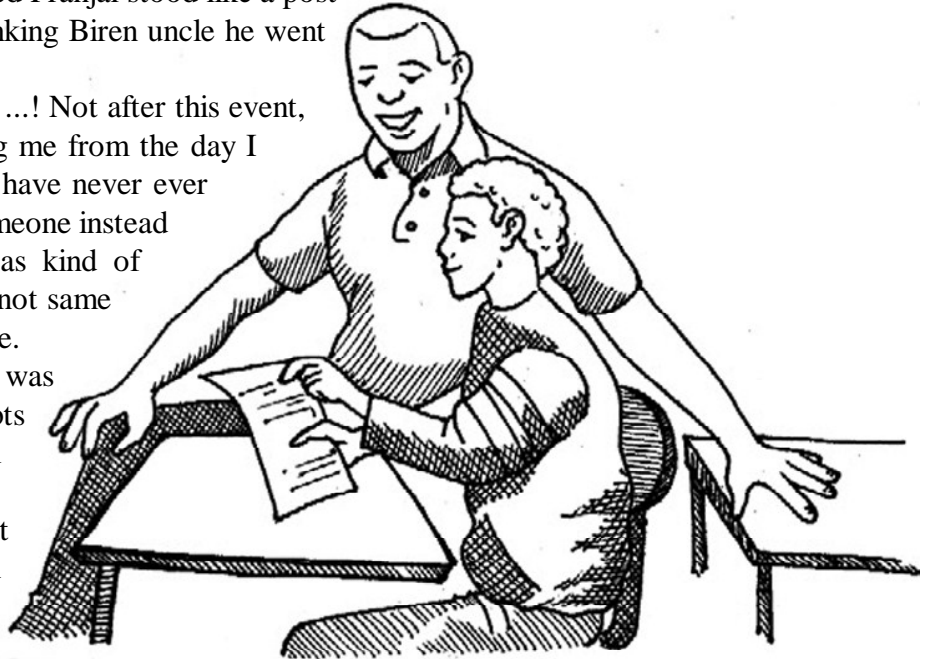
In a shrill tone someone was calling Biren uncle. Biren uncle went to observe what was happening. Uncle told me that a boy aged roughly of 16 was seeking help to come out from a ditch where he had accidentally tumbled in due to heavy rainfall. I glanced at the boy instantly and saw he was Pranjal, the newbie of our swimming class. Without wasting time I got there to ask him if he was okay. Till then he looked fine, but the appearance of having sludge on his body was ridiculous. Submissive natured Pranjal stood like a post with a confusing smile. Thanking Biren uncle he went off.

That confusing smile ...! Not after this event, actually it had been striking me from the day I met him. In my entire life I have never ever been distracted to survey someone instead of this guy. Felt like he was kind of mysterious person who was not same like how he pretended to be.

Here, I will tell how I was able to reveal him. The doubts seemed to be clarified. Pranjal was transferred to our school. With the passing of time I got to know Pranjal, a boy with strong ideology, sheer determination and potentiality. Pranjal's

individuality reminds me of detective Hercule Poirot from Agathas Christie's 'The Murder of Roger Ackroyd'. Both are not easy to define.

The colleagues made fun of him in a mocking way calling him tubelight. The pet name of 'tubelight' lends meanings such as being sensitive, straight like poles, having no girlfriend etc. He stayed calm with no reaction. Once Pranjal

became so angry like the head of hooligans of a Hollywood movie. His mood schocked the crowd present there. He became angry when some boys were insulting a poor boy for his torn shoes. Fearlessly Pranjal gave them lesson not to repeat by suspending them with the help of Principal. This act really made me develop respect towards him. It turned into double when I came to know why he joined in our school.

Once there was a seminar in his previous school. On the basis of the topic everyone reflected their opinions in their own way. The matter was that there arose a conflict between the teacher and Pranjal. The seminar topic was on modern civilization. The teacher only focused on presenting what was in the book. He refused to accept Pranjal's point of view. Pranjal said that along with the prescribed notes we should apply time changing notions too. But the teacher didn't consider it that way. Though Pranjal was ordered to seek forgiveness, he didn't, so that he was expelled. In his eyes right is right. Inner curiosity always helps him to be the best version of him.

Moreover, Pranjal was a boy who was capable to find real happiness that a person desires. Pranjal was never perplexed by materialistic philosophy, he endeavored to receive the mental peace which is the key to one's happiness. He just got involved in the work which gave him pleasure. The smell of a handmade card attracts him more than costly gifts.

My purpose is done to unveil the hidden individuality behind the confused smile. I think you

too have figured out him already. But a wrinkled page of his life turned everything upside down in a minute. Pranjal had been the best singer for a number of times and wanted to be a pop star. Unfortunately, this rising star was never able to illuminate his sparkle. Pranjal's parents wanted their son to be an engineer. They never tried to find out whether he would be happy with it. Pranjal is an engineer now, but neither spends time with family nor anyone else. He always acts dispassionate and locks himself in a dark room. Did his parents ask him for once what he wanted to be? If Pranjal had the opportunity to tell his interest, he would have been happy with his family. The bargraph of academically qualified people are an advantage, yet it somewhere seems futile. Huge numbers of human resources fade out in such a way before blooming just for wrong decision.

Can someone be happy after taking away the source of happiness? Pranjal finds himself happy in music. Money is just a source to live while singing is life to him. Mentally he gets depressed day by day and the tram is filled for entire life. No one is able to feel where his mental tranquility resides. Parents never think of their children to have a life full of thorns. But in certain conditions, one decision might change a tiny world like Pranjal's. The conviction of having a job could make a better life seem useless. Numerous platforms are opened for talents, talent never hides. Be a blessing to your children by supporting, encouraging. A small step could be a biggest charioteer to all like Pranjal.

Literature is the art of finding something extraordinary in the ordinary.

—Tolstoy

The Harlot's Daughter

Shruti Duwarah

6th Semester, English Department

"Five hundred for a night Saheb."

"Pick me and I'll make you ... heaven."

"Saheb, just one night with me and you'll forget your wife."

The greasy streets of GB Road were filled with women who were striving to make a living by selling their bodies. Any way you put around your gaze on, you will be caught by women dressed in scanty clothes standing everywhere like eye candies ready to gulp down the infidel males. Gentlemen would never visit the place, even on the matters of official work. Women stood outside multi-storeyed brothels in paltry clothes and colourful make-up to catch their pray, i.e. men.

Leela was born and brought up in this brothel. She spent the eight autumns of her life running and playing through the greasy corridors of Mallika Bai's brothel, growing under the shadow of these women, whom the women tagged as 'prostitutes'. Leela's mother Rasili was a well-known prostitute in one of the many brothels of GB Road, the largest red-light district in Delhi. Leela had witnessed the struggles and agonies of the woman living there, whom she calls 'Mauri'.

"Ma, why don't I know the name of my papa.? My classmate Jaideep teased me as being a fatherless girl. Why don't you tell me his name, so that I can tell them that I too have a father just like them?" little Leela asked her mother.

Rasili was getting ready for the night. She wrapped the saree around her body and put on a bindi. She knew that such questions would often pop up as Leela grew up.

"Tell them that Rasili is both your mother and father. Only the blessed children have the mother act as both parents. Tell them that you are one of the special kids," she tried to console her daughter.

There was a knock on the door.

"Rasili, how long? Your customer is waiting." said Mallika bai, the head of the brothel. Leela understood that it was time for her to go out and play in the lobby of the brothel. She picked up her book and went outside. She never understood why her mother sent her away while some random man went inside the room that was shared by her and her mother.

Leela took out her notebooks and began doing her home-work. The corridor was filled with the hustle and bustle of man, dressed in sooty clothes and women in revealing dresses. The scent of cheap alcohol was omnipresent. Unknown men were entering and leaving the rooms in frequent cycle. But our little Leela was not distracted.

She was now used to this environment. She was sitting beside some women who were cheerfully gossiping about different topics. However, Leela understood that these women were not

happy and something was wrong with their lives. Even though she was too young to understand that it was something illegal. The cops often visited the area and the women hid behind the curtains. Leela aspired of becoming a police officer in order to save her mother and other women from the clutches of these men.

Time elapsed. Leela grew up into a beautiful girl. Preparations were carried out to celebrate her thirteen birthday. Leela's presence was the only thing that filled the lives of these women with joy. She was the only innocent and pure thing left in the brothel. Thus, all the women showered their love and treated her as their own daughters. Rasili, Leela's mother was also respected by most of the young women there, since she was a senior there.

"Where is the cake? Rambha, you were supposed to bring the cake," said Sujata.

"It must be arriving, let me go and wait in the doorway," said Rambha.

"You little girl, go and get dressed. Why are you dressed in such ordinary clothes today," said Aloka.

"Leela, close your eyes and make a wish."

Leela prayed to God to fulfill her dream of becoming a police officer. She blew the thirteen candles over her cake to celebrate her birthday. Rasili's happiness knew no bounds to see the women treating her daughter just like their own. At least she had a daughter, but these women had no one with whom they shared their blood.

Dancing in a pink coloured frock, Leela's face was brightened up with a spark that was rare even in the happiest of families. A man dressed in shabby clothes entered the hall. There was a scent of alcohol and sweat radiating out of his body. The women stood up and tried their best to tempt their new customer.

"Saheb, let's go inside and I'll give you a great time," said one of the women.

"Oh come on Pakija, he's my customer," said another.

The man ignored the women and casted his gaze throughout the entire hall.

"There, I want that girl, not only of you rotten woman," the man said while pointing towards her.

Rasili's heart escaped a beat. She stood up from her and stared angrily at the man who was now lighting his cigarette.

"Saheb, she is my daughter, she doesn't work here. If you want, I would go with you instead," Rasili said in a pleading tone.

"I don't care who she is. Once I make up my mind, none can change it. Give me that little girl for the night and I'll pay you a thousand rupees," he said. The man walked towards Leela who was staring at him with eyes filled with terror and dread. The man held her arm and pulled her towards him. She was screaming in fear and pain but the man only tightened his grip.

The other women pleaded the man to leave the little girl alone, but their cries fell in deaf ears. The owner of the brothel, Mallika Bai entered the scene. She was an aged woman of late fifties, who wore a red saree and a large bindi on her forehead. Her appearance was always accompanied by the lips coloured red by the juice of betelnuts that she was constantly chewing. Everyman who came to the brothel paid directly to her before going inside with the woman. She was the only woman who had control over the activities of the brothel.

"Mallika Bai, please tell this man to get away from my daughter. She is innocent and pure and has no right to live this life. I beg you," Rasili cried.

Mallika Bai took out a piece of betelnut from the small tin that she carried in the knot of her saree and put it in her mouth.

"Rasili, your daughter has no other possible future. A prostitute's daughter is destined to become a prostitute. It doesn't matter what education she receives. Let her go, and realize that she isn't born to some happy family with a normal life, but to a prostitute," said Mallika Bai.

The entire world shattered into a million pieces before Rasili's eyes. Her teary eyes could

only witness the strong men dragging her innocent flower-like child, where she could not even do anything to save her. She failed as a mother. The shadow of her profession ultimately grasped her daughter too.

Fifteen Years Later :

"Inspector Leela Kamble reporting."

Years of sheer hardwork and boundless sacrifices had resulted in her dream shaping into reality. Leela would never forget that dreadful night when she was violated of her chastity by a man she had never seen before. That was the night when she finally understood what her mother went through behind the closed doors. The last memory Leela had of her mother was her begging the man to leave her alone. That ghostly night after satisfying his carnal desires the drunk man had fallen asleep on the bed. Leela tried to open the door but she couldn't reach the bolt. Thus she took the only way available to save her life. She jumped off the window to the streets. Leela ran as fast as she could. At some point she fell numb and lost her senses. She woke up in a bed, surrounded by unfamiliar faces. Leela was rescued by an NGO who works against child labor and abuse. When they tried to ask her about her home address, she simply told them that she didn't have one. Now that she had finally achieved her dream, she could go back to the place to rescue the girls and women like her, especially her mother.

"Let's go and raid a brothel. I have some old amends to make," Leela told a constable.

A group of cops reached the brothel where Leela spent much of her childhood in. The place was still the same, women dressed scantily scattered everywhere. The police arrested the owner of brothel who was not Mallika Bai, but someone else. Leela rushed inside the corridors and memories flashed back to her mind. But her eyes were in search of one face.

She met Rambha, Sujata and many others who were happy to see her grow up. They congratulated her and wished her luck.

"Mousi, where is my mother? All these years, I've waited for this moment," said Leela.

The women looked at each other's faces in hesitation. "Look Leela, I don't know if you are ready to accept this, but you are too late. That cursed night, your mother couldn't tolerate the fact that she failed to save her daughter from this filthy life. She lost all hopes of her life when she couldn't find you. You were the string that held Rasili to her life, but the sins of her life clutched her daughter too, she ran upstairs and didn't give a second thought before jumping off the roof of this building. Her body was lying on the street the entire night, with people spitting on it, after all a prostitute had no respect," said Rambha.

Leela couldn't feel her nerves anymore. All the years she spent working hard to achieve her dream. But was it all in vain? Instead of running away that night, if she would have confronted her mother, would she be alive today? But it was clear that the time of ifs and buts have now long gone...

Literature is the mirror of human nature.

—Publius Syrus

Comic Essay

Being Miserly

Dipshikha Borpatragohain

4th Semester, English Department

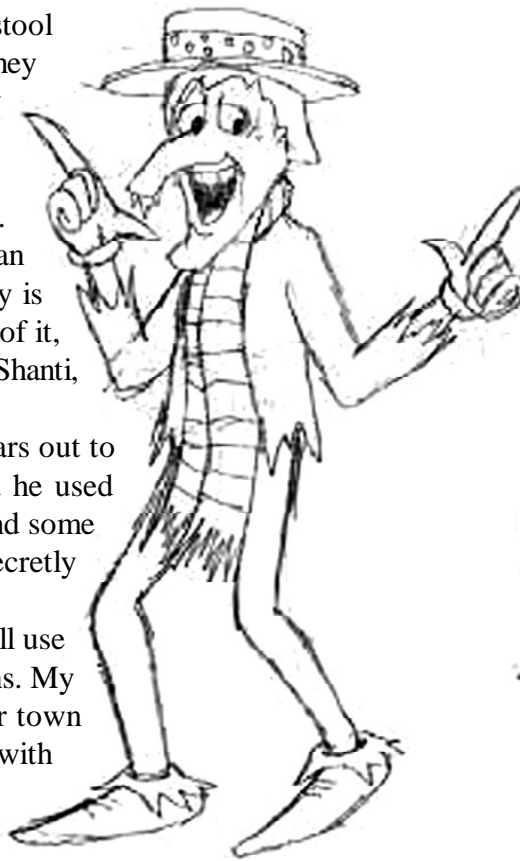
I think misers should get a special award in the world for sustainability. I respect them for always giving value to everything. But sometimes they do crack me up. I had a neighbour who was a miser. His soap lasts for a year. When I went to his house, everything was in the most minimal quantity. He used only chairs for the living room. He used a stool as dining table. According to him, stools are the best because they work in two ways, one for sitting and one for eating. Funny thing was that he had a full time big job.

Misers have a habit. They will never buy anything in unless, not even a single grain of rice. My cousin is like that. He even stays hungry and he saves so much money that he can own a whole store, but still choose not to. Even my family is a miser. We use toothpaste until we squeeze out every part of it, then again we cut it to last for two more days. Our neighbour Shanti, once didn't eat the whole day for a wedding.

Misers will find ways to save everything, until it wears out to the point that it is of no use. My uncle had a scooter and he used it for almost over a decade by repairing it again and again and some say, he sometimes try to find the person whom his wife secretly sold the scooter to.

A miser is a person who recycles everythng. They will use anything again and again from gift wrapping papers to cartons. My bachelor friend Rajesh's electricity bills are the lowest in our town because he uses a torch to read. He even proposed to a girl with a bouquet that he took from her sister's wedding. Once I remember him saying that he gets satisfied with good food just by taking its smell. Once my father brought a sweater when I was in sixth grade, it lasted till my tenth grade and I still wear it.

Misers know and respect the value of everything. They never waste anything. They have this potentiality to stay on their ground no matter what. So, what's your opinion about them?

Novella

Epiphany

Meghali S Dutta

6th Semester, Department of English

Chapter - I **An introduction**

The crimson hues of the bright orange sun fell upon her eyes. Her face shone radiantly like moonlight squeezing hard amidst the hues of the twilight. The hustle and bustle of the city were never stopping. The city that didn't sleep, the city of dreams. Mumbai, where men entered with a penny in their pockets, and left with their dreams fulfilled. Many came and left this city in a dilapidated condition. It depends on how much fate you carried within yourself. You could either end in sky reaching towers, with sea-facing views; or in grimy slums, without basic amenities of life.

Mishka was lucky enough not to take birth in the slums of Dharavi. Her eyes opened to the same sunlight that awoke the paupers and beggars of the city. However, she was fortunate not to wake up in the hard concrete footpaths of Mumbai. Instead, Mishka woke up under the cool breeze of the air conditioner of her parents' 2BHK apartment in Worli area of the city. Her father, Rajnikanta Choudhury is an established business man who earns enough to keep his family happy in the well known residential area of Mumbai. Rajnikanta and his wife Nilima

take every ounce of care to encourage their daughter Mishka's value in the society. They enrolled her in violin classes and made her pursue MBA from Indian Institute of Management (IIM) Bangalore. They took every step possible to ensure her a secure future in the society. Mishka, who crossed 25 summers till date, has never experienced the woes of poverty. The Choudhury family migrated to Mumbai almost fifteen years ago. Their roots still belong to the Assam's peaceful environment. However, Rajnikanta's bold and firm decision, years back, made the family quit their homeland and take residency in the suburbs of Mumbai. With Rajnikanta's prospering business of textiles, he began lifting his identity in the Marathi society of Maharashtra. He succeeded to purchase his own apartment in Worli area of the city, where his family could embrace comfort in peace.

The Choudhury couple never opted for a second child, as they believed their daughter could fulfil all their dreams. Even, while doing the child's *Naamkaran*, they consulted many priests and learned persons, and decided to name her '*Mishka*' meaning 'gift of love'. Indeed she was the gift of their love. Rajnikanta and Nilima's love story is another story in itself. They met during their graduation years in Gauhati. He was a student of Political

Science in Cotton University, and she studied Economics in Handique Girls' College. Their graceful romance was the talk of the town, as he was a local leader of the students' union, who according to his profession 'wastage of youth'; whereas she was the daughter of a reputable scholar of the city

Chapter - II

Summer of 1992

"Why does the sky turn cloudy all of a sudden?"

"Because, the clouds shield up the earth from the scorching heat of the sun, just like a lover protects his love."

"Rajni, I spoke to my parents about you last night. They didn't like the idea very much, as I could sense from their gestures. I want you to stop wasting your time in worthless agendas and do something fruitful instead."

"Nilima, dear, tell your parents that my future is too bright, as foretold by astrologers. Just give yourself to me, and I would never let you sleep with a hungry stomach."

"What a cliché dialogue, Rajni!"

The banter carried on between the two lovers of the 90s. A mild chili ran through the dry air of July. Nilima has only six more months left before her graduation. With every passing year, her biodata is getting accommodated with more and more accomplishments. Last year she was awarded the 'Pierson Scholastic Award' for scoring the highest percentile among the North Eastern universities. On the other hand, her lover, Rajnikanta was a mediocre student from Pandu College. His recent engagement with the Assam Bandh organized by the Students' Union created a buzz around the corners of the area. His father Hemkanta had sent him to the city college with a hope to build a bright future for him. But, Rajnikanta's ideas were peculiar. He wanted to get engaged to something that gave him a rush of adrenaline, instead of getting lost amidst the crowd. Thus, he became the active member of Students'

Union and carried on several agendas of the party. His professors had tried to resolve his attitude and bring his fidgety mind to rest. However, it's impossible to stop a young man from doing what his mind suggests to him. His grades first rose and then fell to crash like the price of ACC stocks under the influence of Harshad Mehta.

"The party leaders are considering to offer me the position of Chairman in the new agenda of Oil Price Rise Strike to be organised next week," Rajnikanta said to Nilima.

"Rajni, why don't you get the point? Stop wasting your youthful years in vain. Next December we are getting graduated, and my parents will send me away for higher education."

"Ughh... Let me do what I pain to do. I am well aware of my academics. Why is, everyone so nosy towards my activities? I will never disappoint you or my family," assured Rajnikanta.

Chapter - III

Rustie Blues

The bus left with black smoke bellowing from its fuel tank. The atmosphere seemed quite more pleasant than Mishka had expected to be. Her back hurts from the bumpy ride. The half-broken roads between Guwahati and Seujpur are enough to make a healthy man paralysed, and Mishka was still in her first visit. She took a gaze around the campus. The antique blue house stood there just like it did when she left it for the last time. Her last foot on this place was some fifteen years ago, when she was still a child. The green fields in the distant reminded her of the valleys of Ooty, that she recently visited with her friends. Otherwise, greenery was a distant dream in concrete jungles like Mumbai or Bangalore.

Majority of the houses of Seujpur village were built with clay and straw. However, a few houses also contained *ikora* walls plastered with cement. The house she came for is one such, quite unique from the houses nearby. Mishka opened the three bamboo jopona and let her foot in the campus

of Hemkanta Choudhury. There was the man, sitting in the veranda dressed completely in white. Mishka approached the old man and she did recognize him from afar. Dressed in a white Punjabi kurta and a pure white dhoti, Hemkanta's white silky hair contributed to his look.

"Who do I see on my campus today?" asked Hemkanta.

"Koka, this is Mishka, your grand daughter," answered Mishka.

"Do you think your grandfather is a patient of those old men's diseases like Alzheimer and dementia? I recognized you as soon as you opened the *jopona* and entered the campus. You people might have forgotten this old man, but I have not," said Hemkanta.

"Koka, I've come long way from Mumbai to visit you. Papa sent me to meet you," said Mishka.

"Does that retard still remember his old father? I thought he forgot me just like he forgot his childhood home after moving to big city," said Hemkanta while passing on the bamboo *murha* towards Mishka.

Mishka dropped her bags and sat down on the *murha* releasing a long breathe of relaxation. Just then a young woman dressed in yellow mekhla-sador entered the scene with a *bota* in her hand. Her *bota* contained fresh betel leaves and betel nuts cut into small proportions. In one side were some fennel seeds (*saunf*). Mishka picked up few fennel seeds and ignored the rest.

"This is Monurama, wife of Chandan. She takes care of my food, my medicines and the entire household. She is the daughter I never had. Your mother and father might have left me, but I can still survive without them, when I have people like Monurama and Chandan," said Hemkanta.

While Mishka was trying to grasp the words of her grandfather, a man wearing shorts and with a bare body walked with a fishing net in his hand.

"Harvest is good today. Caught two *Boralis* and a bunch of *dorikonas*. Looks like there is going to be a heavy feast today. Monu, take these fishes and cook a delicious meal today," said the man while

looking at the stranger guest.

"Ah Chandan, that's great, we'll devour on fish curry today. By the way, this is Chandan, the man who took care of me through all these years and made sure that I stayed alive," Hemkanta said to his grand daughter.

Chandan greeted his guest with a Namaskar. Mishka in return offered him a sweet smile.

"Chandan, this is majoni, my only grand daughter, whose imbecile parents left me here alone, I've finally meet her after fifteen years. The feast should be grand today, Monurama, go and make preparations for the lunch, and Chandan go and get the guest room ready," Hemkanta said.

"Deuta always keeps talking about you, you've done a great work by visiting him today. I'll make the room ready for your comfort," Chandan said to Mishka while lifting her bags. Mishka wondered why Chandan called her grandfather as '*deuta*' when her father is the only child he had.

Chapter - IV

The Result

The campus is occupied with tense faces. Hustle and bustle of students rushing towards the notice board displayed in the front lobby of the college. Rajnikanta arrived at his college in his Yamaha RX-100. There was no such rigidity or tension in his face. He gradually walked inside the campus. The gloomy atmosphere bothered him.

"Why do people make such a fuss about results? Results won't matter if you don't know how to use your brain," thought Rajnikanta.

He slowly walked towards the notice board in no hurry. He observed the faces of the students. Some lit up with joy and some appeared like old squashes. In short, the result day brought everyone to their real senses. Not just the backbenchers, even the toppers prayed for qualifying into the next semester. However, this was the last semester, and failing this one would mean loss of one year.

Rajnikanta reached the notice board and his

eyes started a journey behind the number 675. He scanned the first list thoroughly, but couldn't find it. Then he searched his roll no on the rest of the lists but, he couldn't find it. Slowly his legs started sensing a feeling of nervousness and anxiety. He couldn't make it this time. He will have to appear the exam again after a year.

"Hey Rajni, how is your result?" asked Devraj.

"I didn't make it. What about you?"

"I scored 65%. I'm really happy. Oh, I mean I'm sorry for you, try next year," said Devraj.

Rajnikanta and Devraj spent most of the time together, busy in miscellaneous agendas like organizing groups for Students' Union, planning strikes against the principal of their college etc. But, today one passed the exam and the other didn't. Even though Rajnikanta took results lightly, he started feeling a shiver in his backbone. He walked briskly out of the gate and rode on his motorcycle. He entered Digholi Pukhuri park, where Nilima was waiting for him.

"How was your result? Why are you with such a gloomy face?" asked Nilima.

"It's nothing. Tell me about your result," said Rajnikanta.

"Oh, I topped my class again. My father has organised a small gathering today to celebrate my achievement. We will have you grace the party with your presence and meet my parents," said Nilima.

Rajnikanta left a sigh. He sat down on the bench beside the Digholi pukhuri.

"I couldn't pass the examination. You are too good for me. You should not waste your valuable time behind a failure boy. How could I even match my eyes to your parents'? A reputable scholar Nityananda Goswami would rather keep his daughter unmarried than giving her to a boy who could not even pass his graduation," claimed Rajnikanta.

Nilima sat down beside him and held his hand. She tried to make him cool down.

"Rajni, why didn't you tell me earlier? Look, I'm not going to judge you right now because time is already gone. I think you should now focus on

qualifying next year." Nilima said him.

There was a long silence in the park. Birds flew away towards the horizon, honking of cars started getting louder.

"No. I have made up my mind. I will not sit in anymore exams."

Chapter - V

The Lunch

The interiors reminded her of her childhood days when she used to play within the rooms of this house. The brick walls painted light green reflected the positive energy that was carried within the household. The doors had orange curtains with prints on them. She had not seen such houses in Mumbai, where the roof is covered with tin. Even though it was the month of June, the scorching heat of the exterior couldn't influence in the interior. The house was designed in such a way which could adapt the temperature according to the weather. Even the greatest civil engineers couldn't build such homes in Mumbai today.

"I've arranged the room for you, you can get fresh in the bathroom, which is located on the backside of the house. You will find the *gamusa* there," said Chandan.

Mishka went towards the bathroom which was not situated inside the house, but away from it. She thought that it was painful to visit the bathroom everytime, especially during the night. She thought about the city houses, where every room got its own bathroom accompanied to it.

She changed her clothes and lied on the bed. She got a ring on her phone. It was her best friend Anisha on the other side.

"Hello, Missy, what's up? How is Assam?" said Anisha.

"Hi Ani, I've arrived at my grandfather's house just two hours ago. Assam is fine, but the village I'm staying currently is quite tropical. I mean my back still aches because of the bus journey. Would you believe that there are no accompanied

bathrooms in this house? Ah, I instantly miss my home and city,” said Mishka.

“We are greatly missing you here, come back soon. Also, how is your grandfather? Is he the way you talked about?” said Anisha.

“Don’t even get me started, Ani. He is such an austere person. He keeps on complaining about my parents in every sentence he speaks. I am really...” she couldn’t complete her sentence when she heard Monurama’s voice.

“Lunch is ready, please come and have lunch with us. Deuta is waiting for you,” she said.

Mishka hung up on the phone and walked towards the dining area. Her stomach was growling with hunger. Her nostrils felt a unique smell coming from the dishes kept on the table. There were a number of items organized in pretty crockeries, which perhaps were used after a long time because she was a special guest.

“Come majoni, look what Monurama had cooked for you today. There’s borali fish with *ou tenga*, *kol posola bhaji*, steamed fish wrapped in banana leaf, *aloo pitika* and what not,” said Hemkanta.

Mishka sat down on the chair and Monurama served the plates. Chandan was sitting on the other side of the table and Hemkanta’s chair was covered with a gamusa. The eldest member of the family sat on the special chair, where no other member dared to sit down.

Mishka began eating the food. The taste was a bit eccentric, something she had not tasted in many years. There was no spice, but a combination of flavours, some sour and some salty. Mishka didn’t hate the food, but she couldn’t accept that she liked it too. After the meal, Mishka retired back into her room and dozed off.

Chapter - VI

The Decision

“It’s final deuta. I’m not going to waste my time anymore. I’ve made up my mind,” said

Rajnikanta on the telephone.

Rajnikanta came out of the PCO after ending the phone call with his father.

“Why are you so hyped up every time? Sit down, take a few days off and rethink your decision,” Nilima said.

“I told you multiple times, Nilima. I’m not going to change my decision. It’s a wastage of time. No more exams, no more studies.’ I’m going to do something worthful and make my father proud. Even if I pass the exams next year, what’s the use? Its not like I’ll qualify for any job anyway. Rather I must do something else, which would be beneficial for my career,’ said Rajnikanta.

“So what’s your plan? You want to move back to your home?” asked Nilima.

“I’ll think about it later. Now let’s go and enjoy the sunset,” said Rajnikanta.

The two lovers enjoyed their time together, amidst all the woes surrounding them. There was peace, a strange one. The sun was beginning to go down in the distant horizon. It seemed like the peace before the storm that was approaching. Rajnikanta went back to his room. He sat down in the divan and engaged himself in deep thinking. His entire future got displayed in front of his eyes within moments. Has he taken the right step by quitting studies? He will forever be known as a 12th pass since he couldn’t complete his graduation. Will his children be bullied as the kids of a 12th pass man? Will his father be shamed by the villagers? He couldn’t even fulfill the dream of his father who sent him to the city to study. Was he a failure as a son? All such weird yet profound thoughts began to encircle his mind for a few moments. Rajnikanta took a deep breathe.

“Its useless to it here and procrastinate. I’ll have to take a firm decision tonight. I’m also putting Nilima’s life on gamble. I don’t even know why she is still with a failure like me,’ Rajnikanta began murmuring to himself.

The darkness fell upon Ujanbazar area, and Rajnikanta stared towards the moon from the window of his room. Suddenly he remembered about

the invitation Nilima had offered to him. Her father had organized a party for her success, and he decided to visit it. It's a do-or-die situation. If her father couldn't accept him right now, he doesn't deserve to be accepted later on, thought Rajnikanta.

Rajnikanta opened the almirah and began moving his fingers over his shirts. He picked up a maroon shirt that was gifted by Nilima on his last birthday. He paired it with black trousers and got on his motorcycle.

He reached Beltola and parked his motorcycle outside Nilima's house. The house was decorated with dim fairy lights and a number of people, presumably reputed members of the aristocratic society, were gathered there. He could see Nilima talking with her guests, wearing a light blue salwar-kameez. Rajnikanta walked towards her

"Rajni, I thought you wouldn't come," said Nilima.

"So you're Rajnikanta. I've heard a lot of things about you from my daughter. It's great that you graced my party with your presence," said Nilima's father.

"Uncle, I've come here to ask your daughter's hand for marriage. I know I'm nobody from nowhere, I couldn't even qualify my exams. But I know for sure that I will do something in my future. I have self-confidence, I will never let your daughter sleep with a hungry stomach. I just want to request you something, if Nilima wants to marry me, will you allow her groom to be me? I'll come back once when I've taken a firm step about my future. But until then, would you promise not to marry her to somebody else?" said Rajnikanta with glistening eyes.

Nityananda Goswami was shocked to hear these words. He took a long sigh. The guests were looking at them, so he took Rajnikanta aside where no one else could hear them.

"Look son, I've lived through years. I've taught many students. I can analyse a person by looking at them. When Nilima talked about you earlier, I have to be honest I didn't like you at all. I wanted her to

stay away from you. Even when you walked towards me, I was planning on humiliating you so that you leave my daughter alone. But as soon as you started speaking, I saw a deep honesty in your eyes. Your words seem to have a depth, and I believe you will do something or yourself. As about Nilima, I think it's for her to decide if she wants to marry her. But, I would not stop her from taking any decision today," said Nityananda Goswami.

Both the men stared towards Nilima, who was eavesdropping on their discussion. She stood there, like a frozen mummy, without a blink of eyes.

After a few moments, she finally spoke....

"Rajni... I've not thought of marriage right now... I have dreams to fulfill before marrying... I never expected you would propose me so soon... I really don't know what to do, Rajni.." she said.

"Nilima, I'm going back to my father's house tomorrow. I want an answer before returning. It's fine if you do not want to marry me, I would accept my fate and probably never come back to this city again. But please, I've come here expecting an answer from you," Rajnikanta was just about to break down.

Nilima didn't lose her emotions. She stood there like a statue made of marble.

"Rajni, you know I have never made any decisions on the basis of emotions. Every decision I take, I take it after a lot of contemplation. And today, I've made my decision. I will choose my dreams and career. I will build my own identity before I become someone else's identity. I've applied my CV in various job vacancies and I will first get a job before considering about marriage." Nilima said.

Tears had started rolling down Rajnikanta's cheeks. He couldn't stand there anymore. After all, what had he expected? Why would a girl marry a failure like him? He turned around and began walking away from the venue. Suddenly Nilima stopped him.

"Rajni wait. I've not completed my decision. I said I'll choose my career, but I didn't say I'll not choose you. I've decided that I will marry you, but only after I make myself financially independent. I

will wait for you. I have confidence upon your abilities. You have to come back and marry me, and until then we both will work our best to make ourselves financially independent, and organise our marriage with our own money,” said Nilima.

Rajnikanta wiped his tears and ran towards Nilima. He embraced her so tightly that he forgot he was in a party. The sound of claps brought him back to his senses.

Chapter - VII

Days in the Village

The afternoons of June in Seujpur Village are exciting. You will find young boys bathing in the ponds, cowherd boys sitting under the shade of the large peepul tree and dozing off, college girls sitting in the large field to eat mangoes. It's been a week since Mishka arrived at the village. She was sleeping on her bed after the lunch. Suddenly a sound of people screaming and arguing broke her sleep. She ran towards the window to take a better view of the situation.

A large crowd was gathered on the road. She couldn't understand what the matter was. Therefore she put on the slippers and ran outside to understand the matter. She saw her grandfather standing near the gate. She rushed to him. She peeped her head to understand the matter. A woman was being dragged by two men. She was screaming on top of her voice but there was no one who would step forward to help her.

“You witch! You'll die today. You've caused a great deal of havoc in the village. Ratnakar bez says all the illness in the village is being caused because of you. You'll die today,” said one of the men.

People cheered up and encourage the two men to abuse the helpless woman. Mishka went up to one of the crowd members and asked about the incident.

“There have been a lot of omens witnessed

in our village in the past months. The head priest of the temple died, the sarpanch met with an accident, a woman lost her baby... all within a short span of time. We consulted Ratnakar bez, who is a very well known black magician in our village. He said that this woman named Rebati is a *daini* or a witch. She is causing trouble in our village by summoning her dark powers. The only way to bring back peace is by killing her, so we are gathered here,” said a man.

Mishka was taken aback. She couldn't believe what her ears just captured. Superstitions like these were abolished long back in India, and there are still many people who are shadowed with this darkness. She couldn't watch the scene anymore and she decided to help the poor woman. She pushed aside the people to reach the woman, and hugged her tightly. People were shocked to see this. They even tried to push her away. However, Mishka was determined to save the life of Rebati.

“How can you all be so illiterate in today's time? You are going to commit a murder. Do you know it's a crime? You people will be locked up in prison for your deed.” Mishka said pointing at the villagers.

“Girl, no one is going to punish us. Get aside, or this witch Rebati will kill you too. Who is this girl anyway?” said one of the men.

“I heard she's Hemkanta Choudhury's long-lost grand daughter.” said another.

“Choudhury Uncle, please tell your grand daughter to step aside and let us do our work. Otherwise she too will have to pay the price.” said the man.

“No, I'm not going to let you people kill this innocent woman. We have evolved to the 21st century where the greatest power in the world is science and technology. There is no such thing as black magic or witchcraft. All such things were abolished in the last century itself, and I cannot believe you people have not been benefitted by the ray of education till date. The people who died in the village might have suffered illness. How can another human be the cause behind such incidents? Also, black magicians are scammers who loot your money and faith by blabbering

nonsense. Don't commit sin by trusting such people. Leave this woman alone, you will commit a great sin for sure if you kill her today." said Mishka.

"Shut up your nonsense, girl. We know what we are doing. Don't try to colonize us with your so called modern ideas. We will not listen to a town girl, because they are fools." one of the man said.

The phone of one of the men rang and he picked up the call instantly. After ending the call, he looked quite tensed.

"What's the matter? Who was it on the call?" asked one man.

"Ratnakar bez has been arrested by the police today. He had accepted of coming frauds and extracting money from people by brainwashing them. That means Rebati is not a witch. said the man.

Mishka displayed a small grin on her face.

The men became silent. The expressions on their face changed instantly.

Mishka felt a sense of pride. The men left the place and Rebati was saved. Hemkanta congratulated his grand daughter and told her how he was proud of her.

"Hey Ani how is Mumbai? I'm really missing it," Mishka told Anisha on the call.

"Mumbai is great just like it always is. We're missing you here Missy. But no need to hurry and you can come back after enjoying your days with your grandfather."

"I want to go back as soon as possible. I'm starting to despise this place even more. Don't even ask me what happened today. People here are such illiterate fools. I wish to go back to my home and live my life in peace," said Mishka.

Chapter - VIII

Magh Bihu

Preparations for Meji is being carried out with great enthusiasm and joy. A week has passed since Rajnikanta returned from Guwahati. His father has not displayed a great deal of happiness by his

arrival. After all, he only wasted his money without a fruitful result.

"What are you gonna do, Rajnikanta? Your father is very worried about you." said Basu, a neighbour.

"Basu Uncle, deuta gets worried in anything I do. Anyways I'm going to do something soon, please don't worry for me." said Rajnikanta.

The Meji was lit by an elder man and the wooden logs were soon gulped by the huge flames. Children sought blessings from the elders and everyone bowed down before the Meji. After the burning of Meji, everyone moved back to their homes.

Rajnikanta's mother had left this world when he had appeared for his 10th board exams. Since that day, his father has been taking care of him. Hemkanta was the head master of the Village High School, and was greatly respected by all people of the village.

Every guest who visited their house on Magh Bihu asked about Rajnikanta's results and pretended to suffer great dejection by hearing his decision. However, Rajnikanta knew well that nobody actually cared much. Rajnikanta was sitting on the veranda when he saw a boy enter through the jopona.

"Hey Rajni, Happy Bihu," the boy said. "Samir, is that you?" said Rajnikanta

"Yes yes, it's me. I heard you returned from Guwahati. So I decided to visit you." said Samir.

"Yes I have. Now please don't ask me why I did this or that. Tell me something about you instead. What are you doing these days?" said Rajnikanta

"Oh there's an interesting story. I have sold my house to a contractor who will build an apartment on our land. Now I'll get one flat in the apartment besides the extra money of the land. There's a contractor who buys lands and gives you hefty prices for your land and a flat of your own. I suggest you to do the same with your house too. Let me give you his visiting card." said Samir.

Samir searched his wallet and took out a visiting card and gave it to Rajnikanta. Rajnikanta

kept the card in his pocket without giving it much importance at the moment.

Darkness fell and guests started leaving his house. Rajnikanta was lying on his bed after a hectic day of Magh Bihu. Suddenly, he was reminded of Samir's words and searched his pockets for the card. There was an address on the card and Rajnikanta decided to visit it the next day.

Chapter - VIII

Magh Bihu

Preparations for Meji is being carried out with great enthusiasm and joy. A week has passed since Rajnikanta returned from Guwahati. His father has not displayed a great deal of happiness by his arrival. After all, he only wasted his money without a fruitful result.

"What are you gonna do, Rajnikanta? Your father is very worried about you." said Basu, a neighbour.

"Basu Uncle, deuta gets worried in anything I do. Anyways I'm going to do something soon, please don't worry for me." said Rajnikanta.

The Meji was lit by an elder man and the wooden logs were soon gulped by the huge flames. Children sought blessings from the elders and everyone bowed down before the Meji. After the burning of Meji, everyone moved back to their homes.

Rajnikanta's mother had left this world when he had appeared for his 10th board exams. Since that day, his father has been taking care of him. Hemkanta was the head master of the Village High School, and was greatly respected by all people of the village.

Every guest who visited their house on Magh Bihu asked about Rajnikanta's results and pretended to suffer great dejection by hearing his decision. However, Rajnikanta knew well that nobody actually cared much. Rajnikanta was sitting on the veranda when he saw a boy enter through the jopona.

"Hey Rajni, Happy Bihu," the boy said.

"Samir, is that you?" said Rajnikanta

"Yes yes, it's me. I heard you returned from Guwahati. So I decided to visit you." said Samir.

"Yes I have. Now please don't ask me why I did this or that. Tell me something about you instead. What are you doing these days?" said Rajnikanta

"Oh there's an interesting story. I have sold my house to a contractor who will build an apartment on our land. Now I'll get one flat in the apartment besides the extra money of the land. There's a contractor who buys lands and gives you hefty prices for your land and a flat of your own. I suggest you to do the same with your house too. Let me give you his visiting card." said Samir.

Samir searched his wallet and took out a visiting card and gave it to Rajnikanta. Rajnikanta kept the card in his pocket without giving it much importance at the moment.

Darkness fell and guests started leaving his house. Rajnikanta was lying on his bed after a hectic day of Magh Bihu. Suddenly, he was reminded of Samir's words and searched his pockets for the card. There was an address on the card and Rajnikanta decided to visit it the next day.

Chapter - IX

Monurama

It was the second week in Seujpur village. Slowly, Mishka was adapting to the village life. Her flight ticket was for the next Friday, and she would have to fulfil her motive of coming here. It was a lazy Sunday, and Mishka was sitting outside soaking the sun. She was chatting with Monurama, who was cutting vegetables for the lunch.

"I really like the way you cook fish, with *ou tenga*. To be honest, in my first try, I hated it. But gradually I started enjoying it." said Mishka while reading a book under the winter sun.

"No Assamese can dislike such traditional food items. Our ancestors have created such healthy cuisines which would never affect the gut health.

When I was young like you, I had learnt to cook a variety of such dishes from my grandmother. I still miss my grandmother sometimes.' Monurama said without lifting up her head.

"Tell me something about you. All these days I've quite observed you. You have never told anything about your past life. I want to hear," said Mishka.

"I was married at the age of twenty-two to Chandan. Actually I used to visit Choudhury deuta to cook his meals because he had funded my studies. Chandan was adopted by deuta after your father left him, to take care of him in his old age. Gradually Chandan and I became good friends, and deuta could sense it in his bones. So he suggested us to get married, so that we can live here. We did as he told, and since then I've been taking care of the household just like it is my own," Monurama said with a smile.

"Wow! That's a cool story. But I wanted to know something since the day I came here. Why do you two call my grandfather as deuta, when you all are not his real children?" Mishka asked.

"I was born into a poor family, and was brought up by my grandmother. Both my parents had died when I was too young. My grandmother worked hard to fend my education and food. But she could no longer provide for me when I reached college. I was planning to quit studies, when deuta, I mean your grandfather, offered to take all the expenses of my education. But I didn't want to take his help for free, so I offered to cook for him and he agreed. He is the father I never actually had. I don't even remember my biological father's face. Therefore, your grandfather acted as my own father, and that is the reason I call him deuta. Understood, young girl?" said Monurama.

"Yeah, quite so."

"What are you studying or planning to do in your future?" asked Monurama.

"I have applied for a job, which is kind of what I've been eyeing for a long time. I have passed the interview with the highest score.

So I'm really waiting for them to send me the appointment letter. Ah! How excited I am!" said

Mishka.

"That's great. I hope you keep contact with us even after you return to the big city." said Monurama.

Chapter - X The Deal

"Mr. Akash Barua?"

"Yes, that's me, please come inside and take a seat," said Akash Barua. Rajnikanta pulled out the chair and sat on it.

"My name is Rajnikanta Choudhury, I live in Seujpur village. I've heard that you take lands and build apartments in villages. Please tell me something about it." Rajnikanta said.

"Yes, yes you have heard it right. Let me order a tea for you and then we'll discuss about it. Kripa, please bring two cups of tea for us." said Akash towards the door.

The tea arrived and the two men began to sip their drinks from the porcelain cups.

"Look, Mr. Choudhury, it's absolutely true, whatever you've heard. I'm a builder. The times have been progressing and people are becoming more comfortable in concrete apartments, which offer a lot of new possibilities. If you sell me your land, I will give you the best possible price for your land and a flat free of cost for your family. It's a win-win situation for both of us. There is no use of having a lot of land if one cannot make its proper use. Believe me, that's the best deal you will have for your land rather than selling it just for the price," said Akash Baruah.

Rajnikanta didn't answer for a long time as he was sipping tea from the cup.

"Thank you Mr. Baruah for the information. I will surely think about this deal and contact you very soon." said Rajnikanta as he stood up from the chair.

Rajnikanta left Baruah's office and started walking on the road. All the way his mind was occupied with a storm of thoughts. He couldn't

decide what he actually wanted to do in his life. But there was no time to waste. He would have to take his decision very soon. After all, he has also put Nilima's life at stake.

Chapter - XI

Chandan

Chandan was trimming the grasses in the garden. There were a variety of flowers in the garden—red roses, chrysanthemums, and calendulas to white jasmines and even different breeds of cactuses. The garden was managed by Chandan who watered the plants once in the morning and once in the evening. In short, no one can say Hemkanta Choudhury's son left him alone in this house. There was a liveliness which was often missing in the life of cities.

Mishka observed Chandan carefully. He was not more than thirty-five. His broad eyebrows added a unique shape to his oval face. After hearing Monurama's story, now Mishka wanted to know Chandan's too.

"Chandan khura, I wanted to know about your life, just like Monurama khuris. If you don't mind will you tell me?" asked Mishka.

Chandan continued trimming the grasses which have grown longer than its usual height.

"I was an orphan child who worked in people's houses to earn a living. One day my former landlord got angry when I accidentally dropped tea on his coat. He picked up the hot iron and proceeded to hurt me. I ran outside on the road when I banged on Choudhury deuta. He held me tightly and hid me behind his back. He scolded my landlord who said that he would not employ me further. Choudhury deuta instantly took me to his house and said that he would legally adopt me. Couldn't believe it, since childhood I had been moving house to house in search of shelter, and all of a sudden a man I never met before adopted me like his own son. Slowly, I learnt that his own son had left him for the city and there was no one to take care of him. Therefore, I

decided to devote my entire life in taking care of Choudhury deuta. He is my father, and he never let me feel like an outsider for even once," Chandan's eyes were filled with tears, but he hid it by continuing to trim the grass.

Mishka was once again surprised at her grandfather's deeds. She felt like everyone there treated her father as the villain of the story, whereas her grandfather as its victim and hero. She didn't like the idea, so she went inside the house.

She took out her phone and texted her best friend Anisha.

"Everyone tries to frame my father as a villain. I really hate it. I'm really waiting for Friday when I will return back to Mumbai." she wrote in the message box.

There was no reply. After an hour, she texted again.

"Anisha are you there?" still there was no reply.

Mishka kept her phone aside and decided to get a warm shower.

Chapter - XII

The Final Decision

"Deuta, we need to talk." said Rajnikanta.

"What's now? You want money? I'm not going to give you anymore," said Hemkanta while reading the newspaper.

"Deuta, be serious with me for at least one time. I have an important offer." said Rajnikanta.

Hemkanta peeped his head from the side of the newspaper, "The last time I took you seriously was to send you to the city. Who knew you would return empty handed."

Rajnikanta sat down in the chair beside his father.

"I visited the famous contactor Mr. Akash Baruah, and got to learn about an interesting project. Deuta, I have a fantastic idea. We will sell his land to Baruah, who in exchange will build an apartment complex and give us a free fat in it. this way, besides

getting the rate of the land, we would also get a modern flat. It's the era of modernization. These old houses won't last long anyway. It's a win-win offer deuta." said Rajnikanta.

Hemkanta grew furious after hearing his son. He stood up from his seat and began to argue in the top of his voice.

"How dare you to tell me about selling this land? How dare you? This land has been owned by my last many generations and who are you to sell it? You have completely lost your mind, Rajnikanta Choudhury. Guwahati did no good to you, but degraded your mind instead." shouted Hemkanta.

"But deuta, we will move to the city after we sell this land and we can use the extra flat to earn money. With the money we will get, I'll build up my own business and provide both of us a secure future. Think from your brain deuta, excessive sentimentality does no good." said Rajnikanta.

"Nobody can sell this land till Hemkanta Choudhury is breathing. If you are so adamant about selling this land, then kill me right now and do whatever you want." said Hemkanta.

Rajnikanta tried to offer multiple reasons to support his argument, but Hemkanta was not ready to move away from his decision.

"So it's final, deuta. If you don't let me sell this land and establish my business, then I'll have to do it the other way." Rajnikanta rushed away from the room like a tornado moving on its path.

Chapter - XIII

A Reality Check

Mishka and her grandfather were watching the television together in the drawing room. He was watching the news channel while she was simply scrolling on her phone.

The channel was displaying a piece of news about old men and women living in an old age home. Lots of old people were living together in a house, enjoying each other's company.

"Young kids, these days, throw their birth

givers out of their own homes. Such people must be whipped with a stick." Hemkanta said to himself.

Mishka didn't pay much attention to his words and continued her scrolling.

"My son is no different from these. He left me all alone just like these old people. Only if I hadn't been quite firm in my decision, I'd have lost my ancestral house too." he said.

Mishka started feeling uncomfortable hearing his grandfather talk about his father.

"I swear if my son ever comes to meet me, I'll not even look at his face." he said again to himself. He didn't remember me all these years, and all of a sudden his daughter visits me."

Mishka couldn't hear any longer.

"Koka, stop talking ill about deuta everytime. I don't like anyone badmouthing my father." she said.

Hemkanta was surprised to hear this. He turned towards her and stared at her face in dismay.

"Your father treats me as a dead person. All these years he never even remembered about his father once. What lie has I told?" he said.

"My father chose what is best for him. He didn't want to live in this village where there is nothing but widespread superstitions and illiteracy. I'm so glad he did that," Mishka said.

Hemkanta was hurt, truly. He remembered the day when his son fought with him for a similar matter.

"Majoni, you're too small to understand such matters. I'm sure your father does not regret his decision even today. That's why he didn't visit himself." Hemkanta said.

"My father misses you every passing day. I never heard him badmouth about you, in the way you keep doing on him. He has been diagnosed with Stage 4 Bone Cancer, and has only few months in his hand. That is why, he sent me to meet you and convey his message, and here you are busy complaining about him. You know what, Koka, your problem is that you never try to listen to the other side of the story. You never tried to understand

deuta and your isolation is the result of your arrogance.' she said in agony.

Hemkanta was literally shocked and he lost his capability to react. Mishka rushed out of the room, but Hemkanta stood there like a man hit by lightning. His son is about to die, and he couldn't even see him for one last time. Is it all true, whatever Mishka said? Is it all his arrogance? Should he have tried to talk with his son for once. All these years, his son hadn't called him, but as a father, has he tried to call him? Tears started rolling down from Hemkanta's eyes.

Chapter - XIV

The Business

"Deuta, I've taken a loan of 5 lakh rupees. I will start my own business of textiles. I'll need to move to Guwahati,' said Rajnikanta.

Hemkanta was doing Yogasana. He took a break to answer his son.

"Hmm.. who instilled this idea on your head now? Nobody from our family started their own business till date. How will you even manage that?" asked Hemkanta.

"Deuta, please let me do what I've planned to do. I'm moving back to Guwahati next week, and I've taken a place for lease to operate my business. You didn't want to sell the land to give me the money, that's fine. I managed to collect the money on my own. Please don't stop me right now," said Rajnikanta.

"Do as you wish. You will have to come back to take care of this property if your business fails. I give you my blessings.' said Hemkanta.

"Deuta, this is your daughter-in-law Nilima. We've tied the knot in the court and have come here to seek blessings from you. I'm doing well in my business and have thus fulfilled my promise to marry her once I get settled." said Rajnikanta one fine afternoon.

Hemkanta was shocked.

"You got married? Without even letting me know once? I couldn't believe this Rajni." said Hemkanta.

"Oh come on Deuta. At least accept my decisions for once. Stop pointing needles at me everytime. Nilima, bow down to your father-in-law." said Rajnikanta.

The couple bowed down before Hemkanta to seek his blessings. Hemkanta too offered his blessings wholeheartedly. He wasn't a black hearted man though.

Chapter - XV

Memories

"The number you have dialled is currently not responding to your calls..."

Mishka kept on dialling her best friend Anisha's number, but there was no one on the other side. The lunch was very quiet today. Hemkanta didn't utter a single word while eating, and immediately moved to his room after the lunch was over.

After the food, Mishka lied down on her bed and tried to call Anisha once again. But just like the previous times, she didn't pick it up even this time.

She was reminded of the stories her mother used to tell her. After a year of the marriage, Mishka was born to them and it was the most beautiful memory that her mother carried. Mishka and her mother lived with Hemkanta Choudhury when Rajnikanta carried on his business in the city for eight long years.

Mishka opened her laptop and started continuing to write her novel entitled 'Epiphany', which is mildly inspired from incidents of her own life. She added the character of her austere grandfather, and mixed it with a bit of fiction.

A few more months, and her father will breathe his last. Her parents had offered all the possible chances for her to have in her life. She was blessed to be in such a privileged position. The day

her father brought her a new bicycle, the day the family visited the hillstation, the day she secured scholarship for IIM were all fragmented pieces of memory in her book. Memories are truly enchanting and haunting at the same time. Hemkanta was greatly haunted by his memories too.

Lying on his bed, Hemkanta remembered the day when he saw his son for the last time. Even he was not free from the grasp of memories.

Chapter - XVI

The story unfurls

Eight years have passed since Mishka was born. Her mother Nilima was working as a finance advisor in the bank located just outside the village. Mishka was left alone with her grandfather the whole day, who played with her and took care of her.

It was Goru Bihu. Rajnikanta had returned from Guwahati with a lot of gifts for everyone. While Nilima was preparing the lunch, Rajnikanta sat down beside his father as he wanted to discuss an important matter.

“Deuta I have an interesting thing to talk about. I’m moving to Mumbai very soon. I’ve planned to start my business on a global level, and register it as an import/export business. Therefore, I think it’s the perfect time to sell this land so that we all can move to Mumbai. I reconsider selling it to Akash Barua in exchange of an apartment, which I can put on rent and earn some extra money. The land prices have gone up and it’s the perfect time now.” said Rajnikanta.

“How dare you bring the topic up again? At first I thought, you wanted the money to start your business. But now its clear that you are blinded it's by richness and money. Kill me before you sell this land,” said Hemkanta in a loud tone.

Rajnikanta, who was in no mood to let the offer be rejected kept arguing with his father. Nilima was shocked to see this ugly fight between the father and the son and tried to make them calm. But her efforts were in vain. Little Mishka hid herself in her

room to escape this battle.

“Get out from my house you imbecile reprobate. I don’t want to see your face till my last breathe,” said Hemkanta to Rajnikanta. Rajnikanta was silent for a few moments. He stared at the eyes of his father and then finally began to speak, “If that’s your wish...”

Fifteen years has passed since Rajnikanta left his childhood house to fulfill his father’s command. Since then he had not even tried to contact his father, because he didn’t want to break Hemkanta’s wish of not seeing his face again.

The reports arrived today. It was what they had expected. Rajnikanta has not more than six months in his hand, because of his end stage leukemia.

“Majoni, I have one last wish to fulfil. My father made a vow not to see my face until he was alive. But before I die, I want to know if he is well and alive. I need you, to fulfill my last wish. Please go to Assam and spend some days with your koka, and, convey the message that I missed him every passing day of my life. I regret many of my decisions, and if there was a bit more time in my hands, I would have surely visited him for the last time. But you will have to fulfill. my last wish now.” said Rajnikanta to his daughter.

Mishka took her flight and arrived at her destination. It was the first time since moving to Mumbai that she has arrived in a village. Living amidst privileged conditions, people often forget their roots. Hence, Mishka was not much happy to visit her grandfather’s house. But she had to do it, for the sake of her dying father.

Chapter - XVII

Epiphany

Hemkanta was in no mood of forgetting what Mishka had said to him. His son was dying before him, and he had not even seen his face for the last time. He felt that only if he had not ordered him

not to show his face, the matter would have not been so serious.

Just then, he heard someone weeping from the other room. It was Mishka's voice. He rushed to see what the matter was.

He saw Mishka sitting on the floor behind the bedpost and crying loudly. He rushed to her and embraced her.

"What happened Majoni? Why are you crying?" he asked.

Mishka hugged him tightly and continued her cry.

"My best friend cheated on me." She while crying.

"What happen majoni? Please tell me quietly." he wiped her tears from her cheeks.

"I applied for the post in a business firm, which was my dream job. I was even selected in the interviews, and the final list was published today. Instead of me, my friend Anisha was chosen, who didn't even qualify the interview. When I tried to inquire about the matter, I found out that she tried her best to eliminate me from the position, by offering personal favours to the owner," she said in a broken voice.

Hemkanta embraced her tighter.

"Majoni, life is a vast phenomenon. It is bland without such setbacks. You mature only when you face such situations and come in view of people's real faces. Actually, it happens for the better. Years ago, your father wanted to sell our land to a contractor, but I protested. He moved

away to Mumbai, leaving me here alone, and I finally realize that I was also at blame. Had I not been so strict with him, he would have not been living far away from me. So, Majoni, do not hold such grudges, and move on with your life." he said.

"Ohi how wrong was I Koka! Everyday I had spent here, in this village, the strangers have shown me utmost love and care like their own. I had an opinion that village life was really bad, but who am I to complain when my own best friend played games on me. I think people here are far better than the ones living in those artificial cities. Monurama and Chandan treated me like their daughter, you too took the slightest care of me. How can I ever repay such debts?" said Mishka

"That's your epiphany. You got to learn a great lesson today. We, as villagers too had learnt a lot of things from you. You taught our people to stop believing in superstitions. Our people too have to learn things from the educated city folks, just like city folks need to develop humility and gratitude in their blood. The contractor Akash Baruah, who manipulated your father was arrested for illegally constructing buildings on villages without giving them the real value of the land. When you return, tell your father that Hemkanta Choudhury misses him everyday, and he will also be his son." said Hemkanta.

The duo kept sitting on the floor beside the bedpost for a long time what seemed to be an eternity, but Mishka finally felt at home, and Hemkanta felt a huge burden being released from his heart.

Life is a journey, not a destination, and the road that we take is the one that we make.

—Robert Frost

Sunsets : Beginning and Ending

Dimpi Bora

4th Semester, English Department

Chapter - I **SOBHA**

There are times when getting hurt doesn't even feel like being hurt, after getting used to it. And for people like me, it has become a habit. Being a little different from others is difficult. I guess the idea of being real sometimes hurts. Pretty made up faces that it should be, right? Speaking of which, let me introduce myself. I'm Sobha Dutta. A well established freak they say and I say a well established screwed up eight grade teenager, chasing nothing but existence unknown to her own reason of existence. I am not used to love. Do I feel miserable? No.

My rich mother, a well known writer writing mostly about broken relationships, is a divorcee because my father left her for another woman and ironically one day he came back because the very woman for whom he left my mother had left him for another man. May be her genre of writing got real in her real life as well. I have never read her books though. Anyway, my mother kicked him out eventually. We don't have a good relationship since I am not used to her philosophy of life. Maybe she wants more from me and I, like always, disappoint her. At school, I am a genius to teachers and a disappointment to others. I don't have friends. I don't make either. It's not that I haven't tried, but they always leave. What's the point of making friends if

they leave?

"Sobha beta, your dinner is ready. Your mother will be late due to an important meeting", says Lakshmi aunty. She has been the person working longest in our house. Earlier, due to my mother's nature, servants usually leave in fourty eight hours.

"She is always late aunty. I don't want to eat tonight." And then I put my sheets on.

"Your terminal results are out. Sobha, you've come first. Clap for her, students." They clap but their clap is not what they are asked to clap for. It only lasted for few seconds.

"Now everyone come one by one to take your results. Do well in your exams. Look at Sobha, always consistent." Everyone looks at me like I am a spy. However, their stare soon breaks, when Miss Sharma starts her class.

"So today, we will learn about trigonometry and" The bell rings. I don't know why children have that excitement to rush while the bell rings. That's why I don't like breaks. I sit in my usual corner, avoiding the canteen as always.

"Hey!" Someone touches my shoulder. I turn back. It's a girl, but I don't know why she is smiling at me.

"Do you want Laddo?"

"No why?" She sounds like she comes to school for distributing food.

"My father got promotion. So, my mother

sent sweets to the class. Since you are from my class and a friend."

A friend? How? I don't even know her.

"Friend? Maybe you mistake me for someone else."

"No we are from the same class." She takes my hand, places the laddo and runs away. A new friend?

Chapter 2 ANIMESH

"Everything happens for a reason. If there is no reason why will anything happen?" Say Varun.

"Well, I don't believe it. Sometimes there is no reason. It just happens."

"You are quite a romanticist Animesh."

It's always Varun's way of winning any argument. Either calling me names or sarcastically mocking me. Anyway if people hear him, they will probably end up thinking that I am really an old school guy. Well, I am a vintage guy I guess. Everyone I meet either call me a romanticist or old school. That's right. I can't complain.

Well, I am Animesh Dey. A living polaroid camera. I like music and yes movies. I want to be a film maker but my socially challenged parents think I suit being a doctor than a filmmaker. Funny, right? They call me a living music because I tend to be like being in a movie.

"So, Animesh. What will you do now? Are you really transferring to my school?" Says a concerned Varun. "Yes, mother and father are insisting. I don't have any other choices left."

"You really feel like an adult. Eight grade students feel like children. Someone might think you are the eldest and I am the younger one."

Varun always has his way of taking out his silly anger on me. Still he is someone I admire. He maybe a step brother, but he feels like my own. And for the school that I am going to, I really don't know about it. My parents, who want me to be a doctor, heard that this very school has this potentiality to create doctors, engineers and scientists. Is this a

school or a tree?

"Animesh, come here." Shouts my mother. She is my hero. My father and I don't click that well. Maybe he is too busy. Maybe he wants more from me. Maybe it's just that we hardly ever talk. His work is like his life. He has already chosen Varun for looking after it and I became the happiest because I don't really have any interest in companies and stuffs. I thought I will be free to choose what I want, but life never goes on the way we want. My parents have high ambitions for me. I have a strong liking for movies, but they have a strong liking for me being a surgeon. Life is tough.

"We have decided that you will be going to Saint Josh School. It's a good school and will help you in your career." Father says it like an order, sorry, more like a statement that must be followed.

"I know you are upset with leaving behind your old school and friends. But this is a crucial time, you will be attending from tomorrow. I know the head and he is a good person." Damn. Why did he not tell me about my career? Why my life is getting so complex?

.....

"So today, we have a new student. Come forward and introduce yourself."

"Hi! Good morning. I'm Animesh Dey." I smile as brightly as I can. To not look like spoilt kid. Maybe. Everyone claps. In my earlier school, I didn't have such a well coming. Nor any other student did. I have been studying there since I was a toddler. My father's business grew and we had our own bungalow, things changed. We moved out from our rented house to a big house. But father never mentioned me of moving to a new school.

"Animesh, go sit next to Sobha. She is the new class president from today. Ask her. She will help you." I look at her. She seems more like a robot than a human.

"Hi! Can I sit here?"

"The teacher has already assigned your seat. Why bother asking me?" That's rude, but she has a point.

Chapter - 3 SOBHA

"Hey!" Turning back, I see the girl who gave me sweets, approaching towards me.

"Let's go together." Saying she held my arms. I hate skinship and this very girl is doing this very thing to me. I unlock my arms around her.

"Listen. Do I know you?"

"No. But I do. I want to be your friend."

"Why?"

"Um... because ... no reason. I find you cool actually. Let's be friends." Extends her hand like I am going to reciprocate. Yes, I did. She seems interesting.

"That's a reason you mentioned though." I smile unknowingly. I am even shocked why I smiled.

"You are smiling. We are friends. Okay? Hmm Okay?" I am smiling even more. Her is brighter and that makes me smile even more.

"Hi! Can I sit here?" I look at the new student. He is all out there smiling like a crazy person.

"The teacher has already decided your seat. Why bother asking me?"

"Ah, right."

In the back, a girl in my back shakes my shoulders. "He is a new student. Don't be rude."

I guess this year gonna be insane to the level best.

"So today. We are studying a new chapter on the political parties of India." The bell rings. As always.

"Sobha, take all these assignments to the teacher's room. There are many of them. Take someone's help."

"It's fine I can ..."

"Can I? Can I help?"

He offers me help. If there were so many copies, I would have never taken his help. I swear. I hate taking help. He is so noisy. And I know it's hate from the first sight.

"Can we talk? Hi! I am Animesh and you are Sobha, right?"

"If you know. Why bother asking? Just take half of the copies." He is sure a noisy kid.

"Well, can I ask you something?" He starts again.

"No."

.....

"Hey!" The girl comes running towards me. Well I forget her name again.

"What's this time?"

"Nothing, let's eat. Today I brought fried rice." She looks so happy as if she will burst. She is running to eat with me, leaving her group of friends. Why? That's suspicious.

"You left your friends for me. Why so?"

"They seem temporary. You seem loyal. Because you look like."

"....."

"I mean. I like you. You are cool. You know my name, right? I am Aarya Dey. Last time you served me. Don't you remember? During the cricket match. You caught the ball to save me." I wonder when did I save her.

"Let's eat now. Do you like bread?"

"What? No."

"You have brought that." I look at my tiffin box.

"Oh! I don't like it. I just eat."

"Oh. Let's eat. Wait Hey! Come here." There comes another bee. The new boy.

"You know him, right? He is the new student who sat beside you. He is my cousin."

"Oh! I see. Two bees studying together."

"What?" They ask together.

"Nothing. Let's eat. For everyone's sake." She offers me the fried rice like she knows me for ages. I usually take parantha, because that's what Lakshmi aunty mostly makes. My mother never cooks for me. Actually I forgot the last time she fed me. I don't expect anything from her.

"The bread is good. Did you mother make it?"

"No. She never makes for me."

"Why?"

"She is busy."

"She must have special work. Right?" He asks.

"She is a writer."

"Oh!" They look surprised at the same time.

Family things I guess.

"So, will you be my friend?" Asks Aarya.

Her eyes full of curiosity.

"Only if you become less noisy."

"Noisy?"

"Hmm."

The bell rings. The lunch break ends. I turn back. "Aarya, the fried rice was good."

.....

"You came home beta." Mother comes to me, trying to take my bag from me. She looks bright and smiling. She knows how to pretend and I admire her for that.

"You are home at this hour, mother?"

"Yes. I have taken time out from my schedule today. How is school? Are you doing well?"

"We see each other everyday. Why are you asking this now? As if we are strangers. Of course, we are strangers."

"That's how you treat me? Your mother?"

"Why is my treatment for you affecting you? Your readers' treatment should affect you more than me. You either call me for purpose or you never."

"So, if you have already decided what you will think. Then let it be. Behave properly today. Some important guests are coming today."

"I knew it. What should I expect from you anyway?"

The door bell rings. Just look at the timing.

"They must have come. Lakshmi, go greet them. And you Sobha, go upstairs and change your clothes. Behave properly today. That's the least I want from you."

That's her. I keep my expectations low. She is the reason I can never trust people. Never ever. People don't change. Not because they want to they just never.

"She is your daughter. She has grown up. So beautifully." The beautiful part was really intentional. I almost laugh.

"Your son has grown up too. It's almost four years since we last saw him. Where is he?" I can see

mother trying her best not to stay out of the conversation.

"He has come with us. Where did he go? Look. Here he is."

"You?" We both say together.

"Do you know each other?"

"Yes." That was unexpected.

Chapter - 4

ANIMESH

Yesterday was historic.

"How was your first day at school?" My family came running to me. As if the secret code to save the country was going to be declared.

"Good." I try my best to cheer up. "Overall it was nice."

"Good." Father came from behind.

"Go get ready. We are going somewhere." That's it. He ordered and I had to go. He sometimes sounds those typical businessman who appear on serials. That's why we don't click well. I don't resent him for that. I just hoped he was not going to take me to places of his business deals. I am still a romanticist. People might think I tend to be introvert, but I'm not. I don't blame my upbringing. Sometimes, it's better to cut off oneself from reality. Fantasy is great because sometimes they inspire us unknowingly.

"Ma, where are we exactly going?" She didn't answer but smiled. I almost thought that they were planning my wedding secretly. "No." I said loudly. Everyone looked at me. I smiled. "This is not my wedding. Otherwise my mother would have been on cloud nine." I thought. Me and my imagination. It's better to not imagine sometimes. With a sigh, I got ready.

"Where are we exactly going?" I whispered to Varun in the car.

"Shh. You will know once we reach there. I don't have any idea." He knows; I after everytime father took us somewhere, it has either to be boring business deals or setting up girls for my future or Varun's. The latter option has not yet happened for now. But I have seen such movies before and the

latter happens more. In my case, the former mostly happens.

"We have reached." The bungalow looked like almost decades old, polished, yet giving a sad effect. The signboard said "THE DUTTAS". Crossed my fingers because my institution was telling me an encounter with someone and till this date, my hunches had never went wrong. I mean most of them came true. The house was grand. But it felt like a kind of sadness dwelling all over the place. It seemed like the house had left its spark by the look of it. Maybe I have watched too many movies that have made me saying this. Varun was right. I tend to feel more than my age seems. Maybe I have matured at an early stage of my life. A middle aged woman greeted us. Suddenly I noticed a kitten. I was so adorable but felt abandoned. Before I could follow it any further, it ran away. By the time I reached the entrance, my family had already entered the house.

"Here he comes." It's her.

"You?" We both said together.

"You two know each other?" my mother asked me curiously and I even saw a smile on her face.

"Yes." I said, still in shock. "We are from the same class."

"Yes. Ashutosh, right?"

"Animesh." I corrected her. Even though, she doesn't know me, at least she should have known my name. What's with this Ashutosh? She changed my whole name with such confidence.

"Why did you come late Animesh?" Her mother asked me smilingly. She was a sweet lady. I don't know why her daughter is a complete opposite of her.

"Since you two know each other already. Sobha, go take him to your room. Show him your stuffs." Her mother said. I looked at her and she was totally irritated. I didn't know why but I felt like it was my change to tease her. On her door, it was written in big letter 'KNOCK BEFORE YOU ENTER'.

"Knock before you enter. Yes, okay boss." I knocked at her door. "Should I enter now Miss

President?"

"Listen, only few minutes and then go straight away from here." She came straight towards me. Her eyes were boiling with anger.

"Don't tell anyone that you are friends with me."

"Aren't we?"

"No." I followed her. I just loved the atmosphere we were in. Teasing her, was of course the best part. Her room was like black magic. I had never seen someone as artistic as her room. The room shone with a spark of sadness. There were no pictures of people. There were mostly canvases, but no people in there. I felt like she doesn't like people and she had isolated herself from people. That was what I felt.

"Did you draw them?"

"Yes."

.....

"Animesh, have you got ready?"

"Yes Ma."

"Your father has arranged a school bus for you. You will be going to school on a school bus from today onwards. Mrs. Dutta arranged that."

I have never travelled in a school bus before. Earlier I went to school by walking since our rental house was near the old school. I find it exciting. I hope today goes well. Unlike yesterday, although in the end, I kind of felt sad towards her. Encountering the same person two times already, it's just a crazy coincidence. And here comes the devil. So, she is also at the bus stop. Wait, her mother arranged my school bus ride and what if her daughter rides the same bus as me?

"Hi Miss President." She doesn't answer. She glares. That's her answer.

"Get lost before you ruin my day." That's rude but I am not surprised.

"Of course not. We will be taking the same bus from now on."

"Why?"

"Maybe we are meant to be in the same bus."

"...."

"Look the bus comes."

She goes straight and sits at the first seat. And I too followed her.

"Take off your bag. I will sit here." I pointed out at the seat where she kept her bag.

"Why?" There are many seats."

"Hey Animesh." Someone calls me from behind. It's Tarun, the friend I made yesterday.

"Come sit here." He pats the seat. I look at for the last time. Her glare shows clear rejection.

Chapter - 5 SOBHA

I have been surely cursed this year. Yesterday, thanks to the new boy for coming to my house as guests of my mother. I usually don't let people in my room. Sometimes Lakshmi aunty does enter. What's more annoying was Animesh asking me, looking at my canvases.

"Did you draw all these?" He suddenly felt like he was sad. Was he pitying me? So, speaking of the devil, here comes the devil approaching towards me. We are basically now, riding the same school bus. He asked to sit with me, then went when someone called him. Glad that I didn't take off my bag. I almost did take off the bag, since he was so insisting to sit.

"Hey." Here comes the devil's cousin. But I think I can actually tolerate her presence and I like her company. Maybe.

"So, Animesh visited your house yesterday?"

"Yes. He told you."

"Yes."

"What did he actually say?"

"Not that much. He said you are a witch."

What?

"I am going to exchange your seats today. The teacher announces suddenly. I don't really care with whom I sit. But I don't really want to make friends either, except Aarya, maybe. But I never knew that it will eventually affect me because the teacher has placed me near Animesh on the same bench. Why? I looked at him, hoping he would be pissed too, but he looked at me & smiled. Idiot. So, instead I have

to say, "Ma'am can you really change my seat?"

"No Sobha. It's okay to sit in the last bench sometimes. Okay now, I will assign group projects today. I have decided the students already. First group ... First group will be Sobha, Animesh, Aarya and Tarun." I HATE THIS TOTALLY.

.....

"So, we are on the same team. I am happy." Aarya locks her arms with mine.

"I am not." I do usually hate skinship, let alone locking arms. But I prefer with her.

"Why? I thought we are friends?"

"We are."

"So?" She makes a face. As if she will almost cry.

"Leave it." She dragged me to the canteen. I never really go to canteen before, it's a rare sight of me being seen at canteen. I usually sit outside in a corner during breaks.

"Look, who has come to the canteen?" Some boys started shouting. I looked back. "It's our class President Sobha Dutta. Welcome."

Usually I don't give any eye to these things, but I couldn't today when I saw Animesh with them. I came closer. "So, you boys going to serve me or what?"

"Of course anything for our class President." One of the boys said and the other boys cheered him up.

"Do you want a beating?"

"If only you have superpowers."

I will show him what my powers are.

"So do you want to try arm wrestling?"

"Sure." I smile. "Wait are you on the cricket team?"

"Yes. Why? I am the captain. He seems puzzled.

"Nothing." The game starts. All of them are on his side. On my side is only Aarya, who looked like her soul will be torn apart from her body any time soon. I looked at Animesh and he seems more confused. Probably in a dilemma.

"It makes me smile and gives me. Courage to win by looking at his annoying face. After few

minutes, I did win. Glad those karate classes did come helpful.

"You are smiling so much. I have never seen you smiling." Lakshmi aunty just couldn't stop saying. "I wish madam was here too. She would have been happy."

"Mother is never home anyway."

"Did something happen at school today?"

"Nothing. I am going to my room. Good night aunty."

My phone beeps. It has been beeping again and again. I get up from my chair, only to find him tending me.

"Animesh here. Don't ignore me, okay? I am your group member after all."

I chose not to reply.

Chapter - 6 ANIMESH

I think a kind of storm has entered my life and shaking things up. I really don't get how I should receive these new changes. This girl Sobha Dutta is everywhere. Like everywhere. Literally surprising me. Our class teacher even made me sit with her. I could not show her that I was angry, so I smiled at her. What's ironic was that we even happened to be on the same group project. Tarun and I looked at each other, yes we were doomed. Tarun said, "She will make you work like a machine because she wants her assignments to be perfect."

"How do you know?"

"I heard from others who were on her team once. Get ready my friend. This year is to going to be diwali celebrations before Diwali."

I should not be afraid, right? I am pretty good in studies and topped almost all my classes in my old school. "Right I should not be afraid." I say to myself to console my heart.

"Why are you afraid?" Varun comes and shakes my shoulder. I almost screamed.

"I heard the writer's daughter armwrestled Tarun, the cricket team's captain. Who won?"

"Her"

"Please try to avoid her. I am afraid that you will be her pray one day." He laughs loudly.

I guess my school life will be full of surprises just like how Miss President surprised me in every way she can. My phone beeps. It's her message.

"Tomorrow after break in the library for the group project. Be on time. You can leave it if you want." I can even see her glare in her message. Life is not always a romantic movies. It's a crazy movie, unexpected ppl, rude arm wrestler and unpredictable events. I don't know about others. But I am sure my life will surely be that movie, if I don't do something about it.

.....

Today is Monday. A new day. A new month and my first group presentation of my new school. I hope things go well because in the past week, I have been working like my rent is due. Sobha made us go through her. She wanted everything to be perfect. She did not even spare Aarya, my poor cousin. It must be tough for her to be her friend.

"Now the fifth group come forward and introduce your topic."

"Good morning everyone. Today I, Sobha Dutta and my friends Aarya, Animesh and Tarun are going to present our topic 'Cube and cube roots'. She smiles. For the first time, I have seen her smile.

"You did well." I whisper to her after the presentation and successfully we all did our best.

"I know." She is always so full of herself. She turns back. "You did well too." My heart skips. Maybe I am a heart patient, right?

Chapter - 7 SOBHA

Open wounds heal more quickly than the bandaged. My family is not a family anymore. We barely talk to each other. Our relationship is like "You came home" and "Yes." That's the only relationship I have with my mother. She wanted the spot light, and left her family for that. She did not listen to my father. He cheated on her but that was only her side's story, his side was never heard. I did have a good bond

with my father. As my mother got the fame she has so much wanted and worked so hard for, she slowly drifted apart from us. My father was a teacher and my mother insisted him to leave his job and stay at home instead. He loved her and even left his job. We moved from our small home and moved to a bungalow. I was happy for a while, but as the new changes began to come, I witnessed my family falling apart. That was not the life I wanted. I could not blame my mother but one day, everything changed. My parents had a big fight. It was the first time, I had seen them fight. They screamed and the room was a mess and I could see glasses being broken and spreader on the floor. I screamed too. That's when my nightmares started. I go lost in my dreams, somewhere dark and I could see mysterious places and" I wake up. That was a dream. It's another night more. I have been battling with nightmares ever since my parents' fight. I have been living alone in my room ever since their fight...

"Today your class test results are out. Sobha, you came first and another impressing thing is that our new student Animesh comes second." Everyone looked at him and cheered for him. Well, he is not that dumb I guess.

"Sobha, wait for me."

Aarya never walks fast and her break time is her favourite. In these past few days, I have bonded with her quite well. She is my second friend I made in my entire life. My first friend happened to be in my elementary class. During that time, my mother was a teacher and father too in that elementary school. There they met, fell in love and married. I think they shouldn't have met. Some people are never meant to be with each other in the first place and my parents highlight this example very well. So, they enrolled me into the same elementary school. There, my mother made me sit with a boy named Anurag, from what I remember. He was my mother's friend's son. We played with each other but then, his family shifted somewhere else and I never had any friends after that. I feel cringed how because I cried so much that day. He gifted me a matching teddy key chain. I think I had lost it somewhere. We will never meet again

anyway. And even if I meet him, I wouldn't recognise him either and he will too. I don't even use social media, so I guess I will never know what he will be like.

"Sobha, what are you thinking?"

"Did you say something?"

"Tiffin break. We should eat." Tiffin breaks have become Aarya's favourite. She likes to feed people.

"At this rate, you should become a chef." I laugh at her.

"Yes. I am thinking too. When I'd open my restaurant, I'd hope that you would be my first customer. I will give you lots of discount."

"Ok. Silly girl."

"So, are you going somewhere during summer vacation?"

"No. Why?"

"Come to my home. Summer vacation will be fun. I will cook you lots of food." She made a puppy face. I could have declined, but I felt like I should not.

"Just give me your address. My father will pick you up."

"I can go by myself."

"Just send me your address. Okay?"

"Ok."

"Lakshmi aunty, can you come to my room?"

"Yes. Yes?" She seemed shocked. Of course, anyone would have been. Ironically, I am closer to her than mother.

"You are dressed. Are you going somewhere?" My mother asked me. She was in surprise. I never usually step out of my house unless I need to.

"What? Where? I didn't know."

"As if you care for mother. I am going to a friend's house and I will stay there for few days."

"Friend." She looks at Lakshmi aunty.

"Lakshmi, am I hearing her right?"

"Madam I am also shocked."

"Sobha, are you lying? What is your friend's name? You did not tell me."

"As if you stay in the house all day that I have the time to tell you. Can you please stop acting shocked and aunty, can you really help me with packing?"

"Why didn't you tell me? I would have prepared some food for your friend."

"I don't know aunty. I will tell you next time." Within half an hour. We finished packing. A car horn beeped. I ran as fast as I could to avoid my sophisticated mother from meeting them. "Sobha, your friend has come." So she has met.

"Take our car Sobha. Aarya please do look out for her. She barely socializes." My mother sounded like she cares.

"Don't worry aunty. She will have fun with us."

The car stopped near our house. But Aarya didn't come out.

"Isn't it your home Aarya?"

"No. This is Animesh's house. He will also stay with us."

"What?"

Chapter - 8 ANIMESH

At this point, I am sure of it. My parents are planning my wedding. So much coincidence is not a good thing it's dangerous. My family is going for a business trip, but I stayed because I never really liked those trips. I had gone there once. It was basically burning. For me. So I will be staying at Aarya's home for the time being. But I think I am destined to be troubled. Sobha will also be staying in her place too. I should have gone for the business trip.

"Can't you two be friends and stop ignoring each other?" Aarya finally speaks out to break the silence when we reach her house. Inside the one, no one uttered a word, even uncle too stayed silent.

"No." I say to her aggressively pulling my suitcase.

"Me too." She says, pulling down her suitcase.

"Welcome. You are such a pretty girl." Aunt

comes and touches her checks.

"Aunt, pretty? That's funny." I laughed out loud. She slapped my back.

I should have gone to that business trip. Varun even video called me, showing him and mother on a ship. I am regretting. I told him about Sobha and he told me to keep my arms safe.

"Children come and eat." Aunt called out everyone.

"Aarya, can I please change seats." I couldn't sit with Sobha.

"Shut up and eat." Aarya glared at me. She probably learnt it from Sobha.

"So Sobha, this is the first time Aarya has bought someone to stay. She talked a lot about you. I guess you are special." She smiles. She looked pretty. What? No. Get a grip, Animesh.

.....

We were on a walk. Aunt insists that I take an evening walk with the girls, when I could sleep in my room at peace.

"So Sobha, I am curious. Why did you compliment the food my mother made? It's usually not like you to compliment people." Aarya said.

Sobha smiled. Seriously, she should not smile. It's just that I become awkward. Like I want to see her more, but I resist. It's annoying.

"I just liked when she cooked for me. My mother never really cooks for me. I forgot the time when she cooked for me."

She talks as if it's normal and she is totally not bothered. But it's not. I think I kind of know now why she is like this. She barely talks because she has been alone all this time.

"Look, there is an ice-cream place. Summer is incomplete without it." I looked at Aarya. Glad that she grasped it.

"Sobha. Let's go." We ran. Sobha ran with us too. We kept cheering each other and she too cheered. We kept laughing nonstop.

"Do you like it? Ice-cream I mean." I asked her.

"Hmm."

"Hmm."

Chapter - 9 SOBHA

"Sobha should I turn off the lights?"

"Yes."

This is my first sleep over. I have never done things like this before. Usually I just stay in my room, or go to library. This is what I do. Today I opened up myself a little. I played with them, ate ice-cream, we talked too. I know I lack socializing, but today it felt different. Animesh did not look that annoying I thought. I seem to like it. This place, the people and this summer.

"Aarya, are you sleeping?"

I looked at her. She was sleeping like a tired kid. But I couldn't seem to sleep. I peeped through the window, I see the summer light. How come I have never find nights that good? I felt like I am changing. I should just get up and have some water.

"You are up at this late night?" Animesh comes out of his room suddenly. I almost choked.

"Want a beating? I almost got choked."

"Sorry for that. Want to go to terrace?" We sat on a bench, looking at the starry sky, shining brightly.

"It's starry." He sighed.

"Hmm."

"Sobha, can you really talk more than one word?" He sighed.

"Ok."

"You are just a stable person."

"I guess so."

"Why?"

"I don't know sometimes I feel like if I talk too much, people will find me annoying."

"You think a lot. You are just twelve years old. Take it easy. That's all we school kids do."

"Hmm." We both laughed.

.....

"Sobha, want to go out for fishing."

"I'm good. I will read some books."

"Animesh is also not going. I guess I will go with Tarun."

I lied. I literally didn't have anything to do. I just didn't want to go out. Someone knocked.

"Hi!" Animesh come.

"Do you want something?"

"I have a place to go with you."

"With me?"

We walked towards a park. I used to go there when my father was there with us. I have grown up in this neighbourhood, but I haven't come here for almost six years.

"You go there. I will bring some snacks."

"Sobha." I turned back. It's mother.

"What are you doing here, mother?"

"I was just passing by. I saw you here."

"Okay then. I am going now." She grabs my hand. "Let's sit here for a while Sobha." I didn't want to, but I was not able to refuse her.

"Do you want to say something to me?"

"Just the normal ones like everyone. I want you to tell me and talk to me." I looked at her. She looked serious and genuine.

"Should I quit my job? I have lots of money though?" She smiled.

"Do what you want mother. Let's talk when I get home." I didn't know what I'm saying. It just came out naturally. I spotted Animesh at a distant, holding ice-cream.

"Your friend has came. I have work. I am going."

"Sobha, I have a place. Let's go there." Animesh comes running.

"What is this? A riverside?"

"Can you just sit down Sobha?" He offered his hand, but I refused. I sat down.

"You met your mother."

"Yes."

"That's good." He smiled. "She saw me and I told her about you." So it was Animesh.

"Why did you do it?"

"I don't know. I just felt like I should tell her about you. Why are you so angry with your mother. She is such a good person."

"I don't know."

After a long silence, he spoke again.

"Sometimes things don't just go in our way. Everyone has reasons you know." He looked at me. I looked at him. He looked like someone, pure and true to his emotions. "Just apologize to her."

"I will. Thank you."

We looked at the river, getting golden as the sun slowly sets down. It is beautiful. The river, the sunset and him. For the first time I have started to like my life.

Chapter - 10 ANIMESH

So much I try not to get involved with her. The more I try not to feel sad for her, the more I want to help her. Yesterday we talked a lot.

"Why did you two go the river side without me?" Aarya complained.

"Listen." I told her the whole story.

"Really?" She patted my back "Do you like her?"

"What? No. Why would I like her?"

"I think you like her." She left me.

"Hi guys." Sobha came.

"Sobha, you are leaving. Come on, stay some days." Aarya threw a fit at the already packed up Sobha.

"I will come again." They hugged. I couldn't believe a week can change anyone's personality that much.

.....

"The sky is so blue?" Sobha looks up at the sky with icecream in her hands.

"You should just go back to your old self. I am finding it hard adjusting with you now."

"So, am I changing?" She came towards me.

"Just sit on your seat." We have been sitting on swings, waiting for the others. I checked my phone. Aarya has texted me "Just hang out with her." I now understand what she means. She is a sly matchmaker.

"Hmm." Sobha sighed.

"Do you want to go somewhere?"

"Why do you want to hang out with me?"

"I am bored."

She smiled. I have now lost count of her smiles. She feels so familiar. Maybe she has opened herself up a little, she doesn't seem intolerable now. I remember the first day, I met her. She was the most horribly rude person I have ever met. Maybe it was her loneliness, that she has bottled up so much.

"School playground? Let's go there." She grabbed my hands. She ran so fast, but still not tired.

"What are you two doing here?" Came Tarun, Aarya and Varun.

"We are hanging out?" Sobha told casually.

"Really?" Varun looked at me. He took arms and parted me away from them. He whispered to me, "So what happened?"

"I will tell you later."

"You two brothers. Want to play cricket?"

Tarun shouted at us. We ran toward them. We were playing together for the first time. Sobha is really a good player. We laughed so hard when the bat from Aarya's hand flew away. Looking at everyone, laughing and giggling, makes me so happy. I wished this moment would never end. I looked at Sobha. She was laughing her heart out. The evening, this place, these people and her. They made me so happy. I hope such a summer comes every year. I want to be with them forever. I want every teenager, every one, to be happy. I want everyone to have a happy summer. Everyone has struggles, but there are people with us, who will comfort us. To every people, battling with their loneliness, but still stand strong, I will always root for you.

Chapter - 11 SOBHA

Three years later.

A lot of things happened in these past years. My mother quit her job and started her own publishing house, which has grown bigger within a short period of time. I have also read some of her books. We have gotten quite closer. We still talk formally but it has started to become casual. I have been dating Animesh for almost four years. Now

unbelievable right? I think too. When he confessed to me, I just couldn't resist. I have learnt a lot about him. He made me read his favourite book, watch his favourite movies. He claims to like spicy food, but he can't eat more than just one bite. Silly, isn't it? Aarya and I are still best friends. She is dating Tarun. No one ever thought that from being best friends, they would turn into lovers. But, still the most shocking news will be about Animesh and me. We finished school last year. So we are now college students. Me, Aarya and Animesh got into the same college, but Tarun went to another one. Still we four hang out together.

The year is ending soon. We have made plans. Our parents are letting us have our little party near the river side. Varun and Aarya are good works. So, we don't have to worry much.

Lately Animesh and I have been going to library more. He has spoilt me, making me read books, other than my text books. We are not in the same stream anymore. I had realised I fit in humanities more. Animesh is trying his best to study and meet his parents' expectations. Aarya has opened up her own cake service. She has got plenty of orders lately.

"So, do you think I will one day become a big restaurant owner?" She would say this to me time to time.

.....

I see blood all over. The sky is turning dark. I see flashbacks of my old nightmares. I feel suffocated. I see Varun, lying with blood all over his body. He is stabbed. I see blurry visions of everyone. Animesh is frozen his hands covered in red. The sound of ambulance and waiting of the mothers.

"We are sorry he has passed away." The doctor declares. What no? This is not true. I must be in a dream.

1 hour before.

"The place is a perfect spot to end the year. Let's have fun to night." Aarya shouted.

"The boys are in charge of decorating the tent with lights. The girls will help me with cooking." Varun instructed us like a mother. I looked up at the sky. Everything seemed so perfect. The sky, the

laughter of my people as we play games, the colourful bulbe, just everything I wanted this moment to last forever.

"Varun, I think I need two people more for carrying our items."

I stayed with Varun. In all these years, he had been like an elder brother to me. When Animesh and I fought once, he was the one to make up our fight. We had become close, I was happy to get a brother.

"So Sobha, is my brother bothering you again?"

"Not these days. He just nags me to watch movies and read his fictional books." We both laughed, talked a lot, but suddenly his face changed and he pushed me. Something red spread on my face. My hands looked red and I saw Varun lying down, drained in blood. I see a man, masked with black clothes, holding a knife and looking at me. He grabbed my neck but hearing Varun's shout. "Sobha run." But I couldn't. I just couldn't. "Varun." Animesh shouted. The man ran away after whispering in my ears, "I will come back."

Varun's death has been devastating. No one would have ever imagined. The police arrives at the hospital. "Who was at the scene?" MY mother tries to push me when I tried to step in, but I cannot sit down and watch Varun's death go in vain. I looked at Animesh, but he looked away.

"I was at the scene. He saved me from the man."

"Are you sure?"

"Yes."

I looked at Animesh one last time, still he didn't look at me. He was still in shock, sitting frozen and sobbing. Life is cruel.

Chapter - 12 ANIMESH

1 week later.

Sometimes life hits you at such a point that you cannot turn back, even if you desperately want to. Varun's death is tragic, but what's more tragic

that he died a very painful death that he didn't deserve. As I watched him being burnt in fire, I felt terrible. So terrible, to the point that I wanted to be in his place, wishing it was me who should be in his place.

I entered his room. I could still hear our laughter, the pictures, his hoggings, everything. I could still hear him. I felt a part of me had been lost with his death. I just still cannot accept that he is no more. I sat on his bed. The police have still not found the killer.

It's been a week already. I have not been to college since then. "Animesh, you should go to college today." Mother says.

"I just need some time."

"Varun wouldn't have liked your behaviour."

"Just no one. No one understands what I am feeling right now." I shout. Slaps. Father slapped me.

"Just get ready for school."

I entered the class. Everyone looked at me. Tarun and Aarya ran towards me.

"Animesh." They hugged me. I saw Sobha standing for away, looking at us. It's been a week. I haven't talked to her since then. She had even visited me, but I have denied to meet her all these times. I just don't know. I know it's not her fault, but I can't help but resent her. This pain have instilled deep wounds inside me.

"Animesh." I turned back. She was standing in front of me. "How are you feeling now?"

"....."

"I understand." She looked at me.

"Sobha, I am really sorry. I need some time to think."

Within seconds, a part of me collapsed again. I don't turn back, because if I do, I will surely feel miserable with guilt and resentment.

"Animesh." Tarun came, panting and sweating. He looked at us.

"I have a big news for you both."

"Big news?"

"The killer. The one the stabbed Varun, has been found. I have taken our teacher's permission and we can go and Sobha too come with us."

We reached at the scene. I just couldn't believe myself. I saw a man being in hand cuffs and the police was holding him.

"Animesh." Mother hugged me.

"Is that him?" She nodded. I look at him. I tried to go towards him, but Sobha held me back. She warned me with her eyes.

"Are you sure that he is the killer?" Sobha asked.

"Yes. He has confessed it."

Sobha went near the man. "I think he is not the person. He doesn't seem familiar with the one I encountered."

"Madam. What are saying? He has already confessed and finger prints too matched. Kids these days." I looked at Sobha. She never comes to a conclusion she is not sure about.

I enter Varun's room. He would have told me to believe Sobha. And the first thing I should do is to face Sobha. I texted her. I could end it that way. She has been there for me. We have helped each other through our tough times.

.....

"Animesh, can you come downstairs?" Ma suddenly called me. We are having dinner together for the first time today after Varun had left us.

"Do you need something Ma?"

"Sit down. We have something to talk."

"About what?"

"Do you want to be doctor? No. Right?"

"I am trying to be one." Why could she ask me this question. "Don't you all want it too?"

"You can change it if you want. Your father is planning to send you abroad. With the death of Varun, you are the heir. He wants you to look after his company." What's with this plot twist? "I understand you may not like it. But please do think of your father."

"Ma, I am not a toy. How can I do that?" This was too much for me. "Why does father want to do it? I already said I'm not in these business stuffs. It's not my dream."

"Your father has been diagnosed with cancer. How can you think of yourself right now?" This is

the first time I have seen my mother angry.

Betrayal and pain have surprised me once again. Just like this one, my phone beeps. Sobha has agreed to meet me.

Chapter - 13

SOBHA

A lot of things had happened in the past few days. They caught the killer, but I just cannot accept that it was him. I clearly remember, he had sharp eyes, his voice was deep and I probably saw a mark on his forehead. I must be crazy. I even sneaked from my home, went to the scene, only to find a broken ring. I sound crazy and my nightmares too started coming.

"Animesh wants to meet me today. I have been thinking all this whole time. But he was rude to me that day."

"You have to find it by yourself. No one will expect our topper girl is having relationship troubles. I am going now. I won't be making lakes for a while, because I screwed up my exams." Aarya has been listening to my sub stories.

"This place is full today." We looked at the park. "I think only a place is left." Animesh looked at me.

"Will you be alright with that?"

"I will be."

"I think the sun will set soon. Should we sit down?" He smiled. Now, I am really getting uncomfortable with him. He seems like a different person.

"Is everything fine Animesh? I sneaked from my house, so it will be a problem if I come home late." He took out his hand. "Can't you sit down, Sobha?"

A long moment of silence followed. We watched the river, it gives me a kind of dejavu. It's the same person, same moment and the same place. The riverside has become a part of my life.

"I'm sorry Sobha for being such an annoying person to you."

"Animesh, I think we should start" He put his finger to silence me.

"Can I say before you say something?" I nodded.

"I'd like us to be friends again. I will leave for abroad soon. That's why I wanted to meet you before I leave." What?

We watched the river getting golden. The same sunset that made me fall for my life, fall for him and its the same sunset that has become the witness of this unrequited love of mine.

.....

"So you haven't talked to him for a year?" Aarya asked.

"No." It's been a year since Animesh left. I guess people and relationships change with the change of situations. Also I think I have found what I really I like to do. I love books so much. It's like literature has become a part of my life.

"Sobha, have you choosen what you want to pursue." My mother would ask.

"I think I like literature."

That's how my days are passing I have made myself quite busy with college. I want to graduate with honours just like my mother did. I get nightmares from time to time. Sometimes I see blood, knife, mysterious people, then I almost scream. My phone beeps. I see an unknown number's text. I opened it.

"I know you have the ring. I will be watching you." What was that?

Letters of Love

Unrequited

Kowshik Deka

5th Semester, English Department

Dearest love,

Being in this journey what we call is life. We witness sudden arrival of someone who takes our collapsed life is a new turn, unknowingly and unwillingly. The sudden arrival of love and affection is what it feels like. The first time I saw you was a special. That instant unique sensation of shivers I felt, still makes my heart leap. Accompanied by your friends, you were moving carrying that enchanting smile on your face, the smile, making my wounded heart glide through great heights.

That soul pleasing vision of yours made me hold my breath. The sun becoming off your face, making your eyes shine like stars in the midnight sky. The lightly blowing breeze, kissing your hair and making it flow with the rhythm of love. Yes, I have fallen for you, and I don't regret telling what I feel for you. When my passing days had no colours left within, no music to cheer with, you and your healing presence were there to cure. I don't call it to be just love, but far beyond love. When with each passing day I find a new person to be loved within you, I know it to be beyond love.

As I sit and see, I see us moving with the melody of love, rhythm of affection, holding your hands, softly humming our favourite song. I love you ...

Your eternal lover

Beloved

Sukanya Duwarah

5th Semester

English Departement

To

My Beloved

With all the courage I have gathered in my vague existence, I fear to express my innate desire that our love has come into the last stage of its existence. We thought our love could stand the test of times, but the case was not so.

I have been reduced to a thing that wants to spend an eternity with you. Life would be possible with you on my boat of journey. Everything I want to experience, feel or do is only with you by my side. I can feel your presence in every surrounding beside me. Your extra genuine love had reached to the extremities where it had spoilt me. Your pamper and care for me had been showered in such a delicate way that I have become addicted to you. Oh! my beloved, why would you throw me into such a delicate situation? I could not imagine a life where you, my beloved, would not be present to hold my hands while I attempt to create memories for our future.

Oh! my beloved! How beautiful you are. You are epitome of Keats's poem, sometimes I really wonder. You are a thing of beauty and joy forever. Your heart radiates the aura of beauty and radiance which I could not find another shelter. Is not the excess of anything regarded as bad for us? Would our love comply with the roles that had been adhered by the society? Oh! my poor little beloved, We must part our ways in order to build an individual life for our own existence. My beloved! I am not ready to let you go I would never imagine a life where there is no presence of my lovable beloved! Please forgive me, because I am helpless.

Oh dear! poor beloved forgive me for my decision. I am not born to enjoy the lavish experience of love. We must part away.

Your little love.

Heart's Promise

Roshmi Borgohain

3rd Semester, Zoology Department

Dear future Husband.

Take love! I have no idea who are you, where are you at present but I just hope whoever you are, wherever you are, you are doing great. I am writing this letter with a mixture of immotions you know, with a big smile on my face, thousand dreams in my mind. You better do not laugh, okay? I might sound stupid but I have planned our whole marriage in my mind. The first meetings, the before marriage dates, the engagement, the ceremonies, the pre-wedding shoot, wedding shoot and our honeymoon trip. Okay! Okay! no need to blush much. You see everything is well planned. Your future wife has managed everything. Your job is just to find me, see how simple isn't? I am here waiting for you, to receive your love, care, to receive butterflies in my stomach. So you better do not go for anything less, okay honey? I am so excited to meet you!!!

Sending trucks full of love...

I love you
Your beautiful
future wife.

Poetry

The tint in the chronic piece

Parikhit Konwer

English Department
4th Semester

The podium effulges differently today. Among
the crowd there a youth beaming like never
happened before. A lady amuses through
expanding

The tint in the chronic piece

-The violin.

Given her to eternize harmony
Used to be, a tradition.

He, the youth conves across
Just to affix himself in her eyes.
That atmosphere inscribes a story,
Futile of mere love.

Fragrance of love wets the hearts of
whole.

The tune of the chronic piece

-The violin.

Sends back the love of the lady, 'the
beloved'.

Keeping inside holding for a long.

Ends up the conference.

But starts up the innermost saga.

Two hearts converge clarifying the
depth.

Hopes sail up, desires prolong.

Season undergoes, become
reminiscences.

Yet, the tint in the chronic piece.

Digital Education

Roshmi Borgohain

4th Semester
Zoology Department

Oh God! Please make the corona go,
How else our students are gonna
Maintain their studies flow?

Every single person on the earth is tensed.
Corona has made it too tough
Maintaining educational balance.

There comes our saviour;
Our dearest mobile phones,
But parents hate it as much,
As their heavy interest loans.

All the schools started using
Digital education as a boon,
Thank God! Thank you so much
Hope everyone gonna recover soon.

Online video lectures have made
The concepts more and more clear,
Now, I can assure our Assam's
Youths bright future is so very near.

For the Hope of it All

Daisy Hazarika

4th Semester

English Department

If an old soul is old, I be an old soul,
If letters are never appreciated,
I will be the one to thrive for it.
Love's never a choice, love chooses
And it is never a thing to chase for.

The urge to wait till they come,
What a marvellous feeling!
A feeling of patience, undying love
And there awaits a hope.
Hoping for a glimpse of them
Even if it is just for the shortest moment.
What a feeling of ecstasy!
And will you ever know
Till you feel it
Till you are felt.

It's beautiful when I think of the wait,
The expectation, hope, though false,
But the feeling of longing!
We live in every moment they live
And every breath near them feels like an
eternity.

It is a blunder to long for such love,
But what can we do?
'HOPE' : The Survivor and the Destroyer
We all are bounded in thin line of getting
feelings crashed
The world builds on hope,
That's what we live for, we love everyday
And we die everyday,
Everyday for the hope of it all.

Ragging

Sukanya Duwara

6th Semester

English Department

The grey streets of the campus
Radiating impalpable darkness
That scream of atrocity and lack of mercy.
The horrendous nights coiling like a spotted python
Moulding fear and dread within every young mind.

There was a hope, that glistened in his eyes
His eyes spoke of rain and struggle carried behind.
A boy from abject poverty.
Enters the university of his dreams.
But who knew, fate was not a child's play any way.

Introduction, they called it so,
But would someone be horrible
That they forget the norms of humanity
To drag a junior on the street?
It was introduction, because they called it so.

He jumped from the four storeyed hostel
Because he was terrified, and blank.
Sacrificing his life would be the simplest of task
Rather than tolerating all the misdeed.
Blood flowed like a pool of rainy water on the campus
ground.

Reporters rushed in, before ambulance could get in
'Ragging is a sin, to be barred within
But nobody cared, about the poor soul
Who froze to death trying to save himself
His parents were who actually died with him too.

Assam, Oh! My awesome Assam!

Who spoiled you to the core?

The saviours of our future

Are killed amidst such torture

Ragging is not introduction, it is a forbidden sin.

Why would young boys attain pleasure
While their brother screams in pain & torture

Stop torturing young souls in the campus

Ragging is something which would kill us

Stop ragging! Save Assam!

Poverty

Mrinmoyee Gogoi
T.D.C. 6th Semester
English Department

Poverty! Poverty! and poverty
Our land is full of poverty.
The kings live their life.
Yet, they forget to help the needy.

Poverty! Poverty! and poverty
The man are in need, the children
Are in search of schools.
Yet the people, the king forget
To offer them food.

The old man begs for some chapattis
To feed his family,
The poor young man cries over
A small job.
But who will look after them?
Even if they cried a lot.
Will it be ever stopped?
For how long people will
Face this havock situation?
Poverty! Poverty and Poverty everywhere!

Now time to stop this evil.
The rich people are becoming
Richer, the middle one
Are still there,
While the poor are
Stuck there.

It's high time, the
Situation must be changed.
As much as we love our
land,
The poverty must be
stopped then.

Poverty, poverty and poverty
Our land is full of poverty.
The rich lead their lives happily
Yet, they forget to help the needy.

বেটুপাতৰ কথাৰে...

আগপৃষ্ঠা, আৰম্ভ, প্ৰাৰম্ভ এই শব্দকেইটাৰ গাভীৰ্য কিমান সেয়া আমাৰ সকলোৰেই জ্ঞাত। আমি জানো যে, কোনো বস্তুৰ আৰম্ভণিৰ দৃশ্যপটে পৰৱৰ্তী পৰ্যায়লৈ মগজুৰ আকৰ্ষণ আৰু বিকৰ্ষণৰ কাৰকৰূপে ধৰা দিয়ে। সেয়েহে আৰম্ভণিৰ ক্ষেত্ৰত সদায়ে, সকলোধৰণৰ কাৰ্যতে বিশেষ মনোযোগ দিয়া হয়। আৰম্ভণিৰ বাবেও চৰ্চা চলোৱা হয়। ঠিক সেইদৰে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ এইবৰ্ষৰ ৪৪ সংখ্যাটিক সাজু কৰি থকাৰ সময়তেই আমি বेटুপাতৰ বিষয়টিকলৈও চৰ্চা কৰিছিলোঁ। সম্পাদনা সমিতিৰ শেষ সিদ্ধান্ত মতেই এইসংখ্যাৰ বेटুপাত অংকন কৰিছিল হিমাংশু গগৈ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰেই ছাত্ৰী অংকিতা দিহিঙ্গীয়াই।

বেটুপাতখনে দাঙি ধৰে মুখপত্ৰ এখনৰ প্ৰেক্ষাপট। সেয়েহে বेटুপাতখনে সাহিত্যৰ দৃশ্যপট এটিক জিলিকাই তোলাটোত আমি দৃষ্টিনিবেশ কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়খনিক কেন্দ্ৰ কৰিয়ে সৃষ্টি হোৱা, ভৱিষ্যতৰ আলোক সন্ধানী হাজাৰ-হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চিন্তাৰ লগতে তেওঁলোকৰ সাহিত্য কৰ্মক বুকুত সামৰি উজ্জ্বলি থকা ‘গড়গঞ’ৰ বेटুপাতখনৰ ছবিখনে প্ৰকাশ কৰিছে যে, সৃষ্টিৰ পথাৰত কলমৰ দৰ অযুত, নীলা চিয়াঁহীৰ ইতিহাস বহু পুৰণি আৰু শিক্ষাই হৈছে সাহিত্যৰ মূল। লগতে কাগজৰ বুকুতেই যে আঁকিব পাৰি জীৱনৰ ছবি সেই সমগ্ৰ কথা বेटুপাতখনে দাঙি ধৰিছে।

ছবিখনৰ সাৰাংশ গাঁথা এয়াই যে শব্দৰ দ্বাৰা নীলা এখনি আকাশ সাজিব পাৰি অনুভৱৰ সহায়েৰে। মুখেৰে প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰা অনেক কথা তেজৰ দৰেই দীপ্ত কৰি আখৰৰ সহায়েৰে বোলাই দিব পাৰি কাগজৰ বুকুতে আৰু মানুহৰ মাজলৈ এৰি দিব পাৰি লেখনিৰ জৰিয়তে। সাহিত্যই সময়ক সামৰি ৰাখে। সাহিত্যই জ্ঞানৰ পৃথিৱীক অধিক দৃঢ় কৰিছে। এই সৃষ্টিয়েও প্ৰবন্ধ, গল্প, নাট্য, কবিতা, সমালোচনাৰ দৰে সাহিত্যৰ বিভিন্ন দিশক সামৰি লৈছে। শিক্ষা প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ বাবেই এগচি জ্বলি ৰোৱা বস্তু যেন। পোহৰাই ৰাখে জীৱন শিক্ষাৰে। ই এজোপা বৃক্ষৰ দৰেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অস্তিত্বক সামৰি ৰাখে, সাহিত্যই এজোপা বিৰিখ হৈ প্ৰতিটো প্ৰজন্মক জীয়াই ৰাখে।

তাৰোপৰি ‘গড়গঞ’ৰ আঁৰৰ ইতিহাসে গৰকা ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী গড়গাঁৱক জিলিকাই ৰখা কাৰেঙ ঘৰৰ অস্তিত্বক লৈ আমি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজনলোকেই সদায়েই গৌৰৱাৱিত। সেয়েই আমি তাৰো তিলমান আভাস সামৰি ৰাখিলোঁ এই বेटুপাততেই। বेटুপাতৰ ৰাঙলী আভাই প্ৰকাশ কৰিব ইয়াৰ বিশাল মৰ্মাৰ্থ। ৰঙেও বহু কথা কৈ যায়। শেষত বेटুপাতটিৰ জৰিয়তে মুখপত্ৰখনিক পঢ়ুৱৈৰ মাজলৈ এৰিলোঁ। ইয়াৰ অৰ্থ নিজৰ দৃষ্টিৰে অনুভৱ কৰিব। চিত্ৰৰ গাভীৰ্য তথা অৰ্থকলৈ মতামত আগবঢ়োৱা কঠিন। সেয়েহে চিত্ৰটিক অনুভৱৰ তুলাচনীত তুলি প্ৰত্যক্ষ কৰিব আৰু আগবাঢ়িব সাহিত্যৰ পৃথিৱীলৈ।

ধন্যবাদেৰে—

—সম্পাদক

ଅମ୍ପାଦକୀୟ ପ୍ରତିবেଦନ

ଛାତ୍ର ଏକତା ସଭା

୨୦୨୨-୨୩ ବର୍ଷ

সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

“গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

জ্ঞানৰ আলয়।

জ্ঞানপিয়াসী গড়গঞৰ

প্ৰজ্ঞাৰ সাধনালয়।”

ইতিহাসৰ পাতত গৌৰৱময় সাক্ষ্য বহন কৰি সগৌৰৱে নিজৰ পৰিচয় বহন কৰি থকা আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী গড়গাঁৱৰ বুকুত প্ৰতিষ্ঠিত উজনি অসমৰ অন্যতম শিক্ষানুষ্ঠান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে গড়গাঁৱৰ বুকুত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা আমাৰ জ্ঞানৰ আলয়খনৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ সময়ৰে পৰা সৰ্বতোপ্ৰকাৰে জড়িত মহান মনীষীসকলৰ ত্যাগ আৰু কষ্টক সুঁৱৰি সভাপতিৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যাচিছোঁ ভক্তিভৰা প্ৰণিপাত।

ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰসমাজৰ বাবে কাম কৰা হেঁপাহ মহাবিদ্যালয়ত খোজ দিয়াৰ সময়ৰে পৰাই আছিল। ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনি (NSS)ৰ জৰিয়তে এটা সোণালী সুযোগ লাভ কৰি আগুৱাইছিলোঁ মহাবিদ্যালয়ৰ সামাজিক কৰ্মৰ দিশে। সেই উদ্দেশ্যে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত বহু আশা লৈ সভাপতি পদৰ বাবে প্ৰাৰ্থিত্ব আগবঢ়াইছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, শিক্ষাগুৰু আৰু গড়গঞৰ আশীৰ্বাদ তথা সহযোগত জয়যুক্ত লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে কাম কৰি যাবলৈ উৎসাহ পালোঁ।

দায়িত্ব গ্ৰহণৰ পৰাই প্ৰতি মুহূৰ্ততে গড়গঞৰ বাবে কাম কৰি যাবলৈ বদ্ধপৰিকৰ হ'লোঁ। দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিয়েই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত প্ৰতিবছৰে অনুষ্ঠিত 'তনু কোঁৱৰ সোঁৱৰণী সদৌ অসম ভিত্তিত তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা'ত ছাত্ৰ

একতা সভাই পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়াই অনুষ্ঠানভাগি সফলভাৱে ৰূপায়ন কৰা হয়।

২১ জানুৱাৰী ২০২৩ তাৰিখৰ পৰা ২৭ জানুৱাৰী ২০২৩ লৈকে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহভাগি অনুষ্ঠিত হয়। বিভাগীয় সম্পাদকসকলৰ ত্যাগ, কষ্ট আৰু গড়গঞৰ সহযোগিতাক এই ছেগতে শলাগ ল'লো।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সমান্তৰালভাৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য যুৱ মহোৎসৱৰ বাবে ব্যস্ত হৈ পৰিবলগীয়া হৈছিল। তেওঁলোকৰ ত্যাগ, কষ্টৰ শলাগ ল'লো লগতে বঁটাপ্ৰাপক সকলক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

গড়গঞৰ সমস্যাক নিজৰ সমস্যা বুলি গ্ৰহণ কৰি সমাধানৰ উচিত উপায় বিচাৰ কৰি তেওঁলোকক সকাহ প্ৰদান কৰাটো আমাৰ দায়িত্ব তথা কৰ্তব্য। সেই উদ্দেশ্যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ মাজত ১৬-১১-২০২২ তাৰিখে এখনি সাধাৰণ সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

শিমলুগুৰি আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থাৰ উদ্যোগত ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ ১১ সংখ্যক মৃত্যু তিথি উপলক্ষে আয়োজিত 'সদৌ অসম ভিত্তিত ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতা'ত ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়োৱা হয়।

NSS গোট, অভ্যন্তৰীণ মান নিৰূপণ কোষ, Eco Club আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰচেষ্টাত ৪-১১-২০২৩ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত এটি ৰক্তদান শিবিৰৰ আয়োজন কৰা হয়।

২৬ জানুৱাৰী গণতন্ত্ৰ দিৱস উপলক্ষে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত পতাকা উত্তোলন কাৰ্যসূচীত সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ লগতে উক্ত দিনটোতেই পৱিত্ৰ সৰস্বতী পূজাভাগি উদ্‌যাপন সুকলমে সম্পন্ন হয়।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তিৰ ক্ষেত্ৰত সহায় হোৱাকৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা 'হেল্প ডেস্ক' সেৱা মুকলি কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সহায় হোৱাকৈ তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো সমস্যা সমাধানৰ স্বার্থত ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত আৰু মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সহযোগত 'Gargaoon College NGO' গঠন কৰা হয়।

১৯ আগষ্ট, ২০২৩ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ নৱাগত আদৰ্শী সভাখন আড়ম্বৰপূৰ্ণতাৰে অনুষ্ঠিত হয়।

আমাৰ গৌৰৱ মহাবিদ্যালয়খনৰ ৬৫ সংখ্যক প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ শুভ দিনটিত ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা চাফাই কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে অন্য কাৰ্যসূচীসমূহতো সম্পূৰ্ণ সহযোগিতা প্ৰদান কৰা হয়।

ইয়াৰোপৰি আমাৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়খন তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ উন্নতিৰ স্বার্থত বহুতো পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে সাকাৰ ৰূপ প্ৰদান কৰাত ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন বিষয়ববীয়াৰ কষ্ট, ত্যাগক শলাগিবলগীয়া।

প্ৰান্তত, মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা ড° পবন কুমাৰ গগৈ ছাৰ, বিভাগীয় প্ৰধান ড° চন্দ্ৰাদিত্য গগৈ ছাৰ, ড° ৰিমঝিম বৰা বাইদেউকে প্ৰমুখ্য কৰি শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুবৃন্দ, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকল আৰু প্ৰিয় গড়গঞাক আন্তৰিক

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

এই ছেগতে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ শিক্ষক গোট, NSS গোট, NCC গোট আৰু চাও চিঙ কুঁৱৰী ছাত্ৰীনিবাস আৰু চুৰুংমুঙ ছাত্ৰাৱাসৰ আৱাসীসকলক।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজৰ বৃহত্তৰ স্বার্থৰ হকে নিজকে প্ৰতি মুহূৰ্ততে তেওঁলোকৰ মাজৰে এগৰাকী বুলি ভাবি সেৱা আগবঢ়ালোঁ। বহু আশা আধৰুৱাকৈও থাকি গ'ল। সময় যিহেতু পৰিৱৰ্তনশীল, ই কাৰোৰে বাবে বৈ নাথাকে; পৰিৱৰ্তনশীল সময়ৰ গতিত খোজ মিলাই আমাৰ আধৰুৱা কাৰ্য, আশাবোৰ পৰৱৰ্তী ছাত্ৰ একতা সভাই সম্পন্ন কৰিব বুলি আমি আশাবাদী।

এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত নিজৰ যথাসাধ্য দায়িত্ব পালনত ত্ৰুটি কৰা নাছিলোঁ। তথাপিও নিজৰ অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে আগত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

প্ৰতিভাসম্পন্ন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে ভৰপূৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ গৌৰৱ এইদৰেই চিৰদিনলৈ বৰ্তি থাকক। জ্ঞানপিয়াসী গড়গঞাৰ প্ৰতিভাৰে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় উজ্জ্বলক। এয়াই প্ৰাৰ্থনা, এয়াই কামনা।

মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনাৰে সভাপতিৰ প্ৰতিবেদনৰ কলম সামৰিছোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

কৌস্তভ চেতিয়া

সভাপতি

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২২-২৩

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

আহোম ৰাজত্বৰ ৬০০ বছৰীয়া গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাসৰ সোণোৱালী স্বাক্ষৰ বহন কৰি অহা শিৱসাগৰ জিলাৰ অন্যতম প্ৰাণকেন্দ্ৰ হ'ল গড়গাঁও। এই গড়গাঁৱৰ বুকুতেই কেইজনমান মহান ব্যক্তিৰ আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টাত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰাণ পাই উঠিছিল। উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে কওঁ যে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অশেষ ত্যাগ আৰু কষ্টৰ ফলত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে আৰু আজিৰ পৰ্যায়ত উপনীত হৈছেহি তেওঁলোকলৈ মোৰ গভীৰ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ। এক নিভাঁজ পৃষ্ঠাৰূপে মহাবিদ্যালয়খনৰ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ উপ-সভাপতিৰ দৰে পদত অধিষ্ঠিত হোৱাতো মোৰ জীৱনৰ এক সৰ্বোত্তম অভিজ্ঞতা। এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ এই উপ-সভাপতি এজনৰ বৰ বিশেষ নিৰ্দিষ্ট কাৰ্যভাৰ নাথাকে যদিও সভাপতি তথা সম্পাদক সহ সমূহ বিষয়-বৰীয়াৰ সহায়-সহযোগিতা আৰু দিহা-পৰামৰ্শ দিয়াটো উপ-সভাপতিৰ কৰ্তব্য। মই এই কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত প্ৰতিজন গড়গঞাৰ প্ৰতিটো দিশত নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ লগতে তেওঁলোকৰ সৈতে এক আপোনজনিত সম্পৰ্ক গঢ়ি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। ইয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন অনুষ্ঠান, সমাৰোহ আদি সমূহৰ জৰিয়তে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-বাইদেউৰ সৈতে এক সম্পৰ্ক গঢ়ি তোলাৰ সুযোগকণ পাই নিজকে ধন্য মানিছিলো। এই কাৰ্যকালৰ সমগ্ৰ ক্ষেত্ৰখনত গড়গঞাৰ আশা আৰু বিশ্বাসক মই কিমানদূৰ বাস্তৱায়িত কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যলৈ এৰিলোঁ। এক বছৰীয়া কাৰ্যকালৰ প্ৰতিটো ক্ষণৰ মিঠা অনুভূতিৰ টোপোলা বুটলি লৈ হাতত কঢ়িয়াই অনা গড়গঞা হিচাপে আজিও মই গৌৰৱান্বিত।

শেষত, ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত প্ৰতিটো খোজতে অভিভাৱকৰ ভূমিকা পালন কৰা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি সমূহ শিক্ষকবৃন্দ আৰু কৰ্তৃপক্ষ তথা সমূহ গড়গঞাক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ অগ্ৰগামী এই যাত্ৰা অনাদি অনন্ত কাললৈ অব্যাহত থাকক।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সুকন্যা গগৈ

উপ-সভাপতি

ছাত্ৰ-একতা সভা, ২০২২-২৩ বৰ্ষ

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ইতিহাসৰ গৌৰৱময় সৌৰৱৰ্ণিৰ পাতত চিনাকি গড়গাঁৱৰ বাকৰিত অৱস্থিত ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে প্ৰণিপাত আৰু সেৱা নিবেদিত্তে সেইসকল মহান ব্যক্তিক, যাৰ প্ৰচেষ্টাত আমাৰ হেঁপাহৰ বিদ্যামন্দিৰখনে প্ৰাণ পাই উঠিল। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখ্যে শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু অগ্ৰজ-অনুজ সকলোলৈকে সাধাৰণ সম্পাদক আৰু ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ তৰফৰ পৰা জনালোঁ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা।

১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ হৈ কাম কৰা এবুকু সপোন বুকুত বান্ধি যোৱা ২৮ চেপ্তেম্বৰ, ২০২২ তাৰিখে হাজাৰজন গড়গাংগক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি 'ছাত্ৰ একতা সভা'ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত আমি জয়যুক্ত হৈছিলো আৰু ১৫ অক্টোবৰ, ২০২২ তাৰিখে গত বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াৰ পৰা দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিলোঁ। দায়িত্ব গ্ৰহণৰ মুহূৰ্তৰ পৰাই নিজকে প্ৰতিজন গড়গাংগৰ বাবে অৰ্পিত কৰি আমাৰ কাৰ্যকালটি আৰম্ভ কৰোঁ। এইখিনিতে আমাৰ কাৰ্যকালৰ চমু খতিয়ান উল্লেখ কৰা হ'ল।

১। তনু কোঁৱৰ সৌৰৱৰ্ণী সদৌ অসম ভিত্তিত তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা :

দায়িত্ব গ্ৰহণৰ পিছতেই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত প্ৰতিবছৰে অনুষ্ঠিত হৈ অহা 'তনু কোঁৱৰ সৌৰৱৰ্ণী সদৌ অসম ভিত্তিত তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা'ত ছাত্ৰ একতা সভাৰ পূৰ্ণ সহযোগিতা প্ৰদান কৰি ইয়াক সাফল্যমণ্ডিত কৰা হয়।

২। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, ২০২৩ :

যোৱা ২১ জানুৱাৰী ২০২৩ তাৰিখৰ পৰা ২৭ জানুৱাৰী, ২০২৩ লৈ মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত হয় মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটি। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভূতপূৰ্ব সহযোগিতাই আমাৰ অনুষ্ঠানসমূহ সফল কৰে।

৩। যুৱ মহোৎসৱ ২০২৩ :

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, ২০২৩ অনুষ্ঠিত হৈ থকাৰ সময়তেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা ছাত্ৰ একতা সভা ব্যস্ত হৈ পৰিবলগীয়া

হৈছিল ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অনুষ্ঠিত কৰা যুৱ মহোৎসৱৰ বাবে। অত্যন্ত ব্যস্ততা আৰু পৰিশ্ৰমৰ সৈতে অশেষ কষ্টৰ ফলস্বৰূপে এইবাৰ যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে চাৰিটা বঁটা বুটলিবলৈ সক্ষম হয়। সেয়া আছিল—

ক) বাঁহী বাদন প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম পুৰস্কাৰ।

খ) দলীয় সংগীত প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ।

গ) লোকগীত প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ।

ঘ) আধুনিক সংগীত প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় পুৰস্কাৰ।

মহাবিদ্যালয়ৰ নাম উজ্জ্বলবলৈ সক্ষম হোৱা চাৰিওজন বঁটাপ্ৰাপক আমাৰ গৌৰৱ।

৪। সাধাৰণ সভা অনুষ্ঠিত :

গড়গাংগৰ মনৰ ভাৱ আদান-প্ৰদান, সমস্যা সমাধান, সুবিধা-অসুবিধাৰ বিতং আলোচনাৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্য আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিত ১৬-১১-২০২২ তাৰিখ বুধবাৰে এখন সাধাৰণ সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

৫। ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতা :

শিমলুগুৰি আঞ্চলিক ছাত্ৰ সম্ভাৰ উদ্যোগত ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ ১১ সংখ্যক মৃত্যু তিথি উপলক্ষে আয়োজিত সদৌ অসম ভিত্তিত ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতাখনিত (৫-১১-২০২২) ছাত্ৰ একতা সভাৰ পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়োৱা হয়।

৬। বক্তৃদান শিবিৰ :

ছাত্ৰ একতা সভা, এন.এছ.এছ. গোট, আভ্যন্তৰীণ মান নিৰূপণ কোষ আৰু 'ইক' ক্লাবৰ প্ৰচেষ্টাত ৪-১১-২০২২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত এটি বক্তৃদান শিবিৰ আয়োজন কৰা হ'ল।

৭। সৰস্বতী পূজা :

বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী মা সৰস্বতী পূজাভাগ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াৰ সহায়-সহযোগিতাবে যোৱা ২৬-০১-২০২৩ তাৰিখে সম্পূৰ্ণ নীতি নিয়মেৰে মহাবিদ্যালয়ত সম্পন্ন হয়।

৮। হেল্প ডেস্ক মুকলি :

যোৱা ৭ জুন ২০২৩ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ

একতা সভাৰ দ্বাৰা মুকলি কৰা হয় হেল্ল ডেক্স সেৱা। যাৰ জৰিয়তে নতুনকৈ নামভৰ্তিৰ বাবে অহা শিক্ষাৰ্থীসকল যথেষ্ট উপকৃত হোৱা দেখা গ'ল।

৯। 'শিৱসাগৰ দিৱস'ত আমাৰ মহাবিদ্যালয় :

শিৱসাগৰ জিলা প্ৰশাসনৰ দ্বাৰা আয়োজিত 'শিৱসাগৰ দিৱস' উপলক্ষে যোৱা ১ জুলাই, ২০২৩ তাৰিখে শিৱসাগৰ যুৱদলত অনুষ্ঠিত পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ সন্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

১০। নৱাগত আদৰণী সভা :

১৯ আগষ্ট ২০২৩ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আদৰাৰ অৰ্থে নৱাগত আদৰণী সভাখন অনুষ্ঠিত কৰা হ'ল। আদৰণী সভাখনৰ আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু আছিল জনপ্ৰিয় সংগীত শিল্পী নীলাভনীতা চেতিয়া, উল্লেখযোগ্য যে মহাবিদ্যালয়ৰ অনুষ্ঠানত সংগীতশিল্পী আমন্ত্ৰণ কৰা কাৰ্যসূচী এইবাৰেই আছিল প্ৰথম।

১১। এন.জি.অ'. গঠন :

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিভিন্ন সময়ত সহায় হোৱাৰ উদ্দেশ্য আগত ৰাখি ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়াল তথা গড়গাওঁৰ সহযোগত আমি আৰম্ভ কৰিলো গড়গাওঁ মহাবিদ্যালয় এন.জি.অ' বা গড়গাওঁ কলেজ এন.জি.অ'।

আমাৰ এই পৰিকল্পনা তথা পদক্ষেপৰ দ্বাৰা বিভিন্নজনক সহায় কৰাই মহৎ উদ্দেশ্য আছিল।

১২। প্ৰতিষ্ঠা দিৱস উদ্‌যাপন :

প্ৰত্যেক বছৰৰ দৰে এইবছৰো মহাবিদ্যালয়ৰ ৬৫ সংখ্যক প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটি ৭ ছেপ্তেম্বৰ ২০২৩ তাৰিখে উদ্‌যাপন কৰা হয়। ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলে চাফাই কাৰ্য সম্পন্ন কৰাৰ লগতে অন্য কাৰ্যসূচীত অংশগ্ৰহণ কৰে।

১৩। ৰাষ্ট্ৰীয় একতা দিৱস উদ্‌যাপন :

ৰাষ্ট্ৰীয় একতা দিৱস উপলক্ষে যোৱা ৩১-১০-২০২২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া, এন.এছ.এছ. গোট আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কাৰেংঘৰলৈ এটি ৰেলী উলিয়াই দিনটো উদ্‌যাপন কৰে।

১৪। স্বাধীনতা দিৱস উদ্‌যাপন :

১৫ আগষ্ট তাৰিখে দেশৰ স্বাধীনতা দিৱসৰ দিনটোত মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সৈতে দিৱসটি সুন্দৰভাৱে উদ্‌যাপন কৰা হয়।

১৫। অন্যান্য কাৰ্যসূচীসমূহ :

ক) ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকলক 'গড়গাওঁ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২২-২৩'ৰ তৰফৰ পৰা এখন স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰি

'Backlog Examination'ৰ সময়সীমা কিছু হ্ৰাস কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সকাহ দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত উৰ্দ্ধতম কৰ্তৃপক্ষৰে আলোচনা কৰিবলৈ অনুৰোধ জনোৱা হয়।

খ) মহাবিদ্যালয়ত ৭ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২৩ তাৰিখে সংগীতৰ এটি কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

গ) মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে থকা আৱাসিক এলেকা বা হোষ্টেলৰ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি কৰিবলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা অনুৰোধ জনোৱা হয়। তদুপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সুকীয়াকৈ থাকিব পৰাকৈ এটি হোষ্টেল নিৰ্মাণৰ বাবে কৰ্তৃপক্ষক আৱেদন জনোৱা হয়।

গ) ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত যোৱা ১২ জুলাই ২০২৩ তাৰিখে অনুষ্ঠিত "Present Election Procedure of Students in College & Universities" শীৰ্ষক আলোচনাত মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে প্ৰতিনিধিত্ব কৰি উপস্থিত থকাৰ লগতে মনৰ ভাৱ বিনিময়ৰ সুবিধা লাভ কৰি ধন্য হওঁ।

ঘ) মহাবিদ্যালয়ৰ দুই ছাত্ৰ ভাৰ্গৱ চেতিয়া আৰু মুকিষুৰ ৰহমানে ক্ৰমে International Handball Cometition আৰু International Modelling Competition ত পুৰস্কাৰ লাভ কৰি মহাবিদ্যালয় তথা অঞ্চলটোলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই অনাত মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা তেওঁলোকক যোৱা ২৭-০৬-২০২৩ ত সম্বৰ্ধনা জনোৱা হয়।

ঙ) ২৬-০৬-২০২৩ তাৰিখে নামতি হাইস্কুলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৈতে ছাত্ৰ একতা সভা আৰু ভূগোল বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মিলিত প্ৰচেষ্টাত এটি মত বিনিময় অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হয়।

ইয়াৰ উপৰি প্ৰতি মুহূৰ্ততে মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত নিজকে ব্ৰতী কৰি অন্যান্য কৰ্মসমূহ আমি কৰি গ'লো। এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া বা সম্পাদকসকলৰ অভূতপূৰ্ব সহাঁৰিয়ে আমাক উৎসাহ যোগালে। এবছৰীয়া কাৰ্যকালটিত নিজৰ সৰ্বস্ব উজাৰি কৰা কৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত অনিচ্ছাকৃতভাৱে ৰৈ যোৱা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত আমি ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। ভুলবোৰ শুধৰাই আগন্তুক দিনবোৰত মহাবিদ্যালয়খনক সকলো গড়গাওঁই একত্ৰিত প্ৰচেষ্টাৰে আগুৱাই লৈ যাওক, তাৰেই কামনাৰে মোৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ইয়াতেই সামৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাওঁ মহাবিদ্যালয়

জয়তু গড়গাওঁ

ধন্যবাদেৰে—

শিৱাশিষ গগৈ

সাধাৰণ সম্পাদক

ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩ বৰ্ষ

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

‘নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰে সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ,’

অজ্ঞানতাৰ শিকলি ছিঙি বিপ্লৱৰ অগ্নিমন্ত্ৰেৰে দীক্ষিত হৈ অত্যাচাৰ, উৎপীড়ন, শোষণ সাম্প্ৰদায়িকতাৰ উপনিৱেশিকতাৰ বিৰুদ্ধে স্বাধীনতাৰ আন্দোলনৰ পৰা সাম্প্ৰতিক মুক্তি বিপ্লৱলৈকে নৰম আৰু চৰম দুই পন্থাৰে যুঁজি শ্বহীদ হোৱা অসমী আইৰ সুযোগ্য সন্তানসকললৈ মই প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে শ্ৰদ্ধা নিবেদিলোঁ।

স্বদেশী ভাৱধাৰাৰে উদ্বুদ্ধ আৰু জাতীয়তাবোধেৰে জাগৰিত এক ঐতিহাসিক সন্ধিক্ষণত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা অগ্ৰণী এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱোজ্জ্বল ঐতিহ্যৰে সৈতে পৰিচিত হৈ ইয়াৰ অধ্যয়ন আৰু প্ৰতিভা চৰ্চাৰ সম্যক পৰিসৰ পোৱাৰ বাবে মই এই প্ৰতিবেদন লিখিবলৈ গৈ আৱেগিক হৈ পৰিলোঁ।

বিগত বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিবলৈ মই আগবঢ়োৱা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাত ছাত্ৰ সমাজৰ ইতিবাচক সঁহাৰিয়ে মোক বিশেষভাৱে অনুপ্রাণিত কৰিছে। সীমিত পৰিসৰ আৰু সা-সুবিধাৰ মাজত বিগত কাৰ্যকালত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে মই কেতবোৰ কাৰ্যসূচী ৰূপায়ণ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত কিমানদূৰ সফল হৈছোঁ সেয়া বিচাৰ্যৰ গৰাকী নিশ্চয় এই মহাবিদ্যালয়ৰ বিদ্যার্থী আৰু শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল। মোৰ

মাথো এয়া আছিল এক সৰল প্ৰচেষ্টা। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী সৰস্বতী পূজা, নৱাগত আদৰ্শী সভা আদি অনুষ্ঠান আৰু আন বিদ্যায়তনিক কাৰ্যসূচীসমূহত মই সক্ৰিয়ভাৱে জড়িত হৈ সফল হোৱাত যত্ন আৰু ব্ৰতী হৈছিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সহকৰ্মী আৰু শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে গড়গঞা তথা বন্ধু-বান্ধৱীসকল, দাদা-বাইদেউসকলৰ ঐকান্তিক সহযোগিতা মোৰ বাবে প্ৰেৰণাৰ উৎস হৈ থাকিব।

সদৌ শেষত এই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিছোঁ। ভৱিষ্যতে যাতে এই মহাবিদ্যালয়ে আৰু বেছি গৌৰৱ আনিব পাৰে তথা মহাবিদ্যালয়খন যাতে সকলো ফালৰ পৰাই চিৰযৌৱনা হৈ ৰয় তাৰ বাবে যথাসাধ্য চেষ্টা কৰিবলৈ মই সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলকো অনুৰোধ জনালোঁ। এই মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বতো প্ৰকাৰৰ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ অনিচ্ছাকৃত ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ আৰু এই সুযোগতে সদৌটিলৈ মোৰ শুভেচ্ছা যাচি এই বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

“জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়”

‘জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।’

আন্তৰিকতাৰে

পাৰ্থ গগৈ

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

২০২২-২০২৩ বৰ্ষ।

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সাহিত্যই জাতিৰ স্বৰূপ কয়

সাহিত্যই হৃদয়ৰ সহিতে ভাৱনাৰ কথিকা কয়।

ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ সাক্ষী বহন কৰা গড়গাঁৱৰ সোঁমাজতেই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। আৰম্ভণিতেই সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ জনাইছোঁ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম, যিসকলৰ অহোপুৰুষাৰ্থ তথা কষ্ট, ত্যাগ আৰু ধৈৰ্য্যৰ বাবেই আমি আজিৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খনক পাইছোঁ।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় সদায়ে হেঁপাহৰ আৰু সেই অনুপম হেঁপাহৰ পথ খেদিয়েই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰিছিলোহি। সময়ে আদৰিছিল, বৃন্দাবনে সামৰিছিল। তাৰ পিছতেই আহিছিল গড়গাঁৱৰ সমূহ ছাত্ৰ সমাজে অধীৰ আগ্ৰহেৰে ৰৈ থকা এক ক্ষণ ‘ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচন।’ ২৮ ছেপ্তেম্বৰ ২০২২ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা উক্ত অনুষ্ঠানত মই বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে জয়যুক্ত হৈছিলোঁ তথা ১৫ অক্টোবৰ ২০২২ তাৰিখে সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰি এক সোণোৱালী অধ্যায়ক আদৰিছিলোঁ।

সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগ এটা খুবেই গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু দায়িত্বশীল পদবী। মহাবিদ্যালয়ৰ দাপোনস্বৰূপ ‘গড়গঞ’ক সাক্ষাৰ কৰা আৰু পূৰ্বৰ সম্পাদকসকলৰ পদাংক অনুকৰণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্যৰ দিশকো আগবঢ়াই নিবলৈ মই মোৰ দায়িত্বভাৰ মূৰ পাতি লৈছিলোঁ।

ইতিহাসপ্ৰসিদ্ধ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়া হিচাপে প্ৰথমেই মোৰ কৰ্ম আৰম্ভ হৈছিল মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ পৰা। ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ উদ্যোগত ২১ জানুৱাৰীৰ পৰা ২৭ জানুৱাৰী তাৰিখলৈকে সাত দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত হোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহটি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, শিক্ষক, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদকসকল তথা গড়গঞবাসীৰ সহযোগত অতি

সুন্দৰভাৱে সম্পন্ন হৈছিল। লগতে গড়গঞা ছাত্ৰ সমাজৰ সহযোগিতাই বাৰ্ষিক সপ্তাহটিক আৰু এণ্ডা সাফল্যমণ্ডিত কৰি ছাত্ৰ একতাসভাৰ প্ৰতিজন সদস্যৰ কষ্ট সাৰ্থক কৰি তুলিছিল।

‘গড়গঞা’ গড়গাঁৱৰ দাপোনস্বৰূপ। প্ৰতিজন ছাত্ৰৰ আত্মপ্ৰকাশৰ মঞ্চ হৈ থিয় দিয়ে। সেয়ে ময়ো ‘গড়গঞা’ৰ এই সংখ্যাটি প্ৰতিজন গড়গঞাৰ আত্মপৰিচয়ৰ কেন্দ্ৰবিন্দু ৰূপেৰে সজাবলৈ যত্ন কৰিছোঁ।

৬৫ বছৰীয়া ইতিহাসেৰে সমৃদ্ধ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য দিশটোৰ যি গুৰুত্ব আৰু গাভীৰ্যতা আছে সেয়া আৰু এখোপ বৃদ্ধি কৰাৰ যি বাসনা লৈ আগবাঢ়িছিলোঁ, সময়হীনতাত সেয়া অতি কম পৰিমাণেহে সফল হৈছিলোঁ। আমি আশাবাদী পৰৱৰ্তী সময়ত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত তৰাফুলৰ দৰেই জিলিকিব।

শেষত, মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, শিক্ষাগুৰুসকলক হৃদয়ৰ পৰা ধন্যবাদ জনালোঁ। লগতে নীলান্ধি চেতিয়া বাইদেউ, ড° শ্যামলীমা শইকীয়া বাইদেউ আৰু ড° আনু গগৈ বাইদেউলৈ যি মোৰ বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক হিচাপে আৰম্ভণিৰে পৰাই মোৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ালে তেওঁলোকলৈও

মোৰ সেৱাসহিত ধন্যবাদ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সম্পাদক, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ, মোক সম্পাদক পদটিৰ বাবে আগবঢ়াই দিয়া মৰমৰ ককাইদেউ-বাইদেউসকল, প্ৰতিজন গড়গঞা, মোৰ অতিকৈ আপোন বিভাগটিৰ ওচৰত মই আজীৱন কৃতজ্ঞ হৈ ৰ’ম।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়, প্ৰতিজন গড়গঞাৰ আবেগ। গড়গাঁও সদায়ে অনন্য। ইতিহাসে পৰশা গড়গাঁৱৰ গড়ৰ মাজত জিলিকি ৰোৱা ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতিৰ কামনাৰে সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

শিৰে শিৰে প্লাৱিত আবেগত

গড়গঞা সুৰাসেৰে ধন্য আমিগণ।

সদা বৈ থাকক এনেকৈয়ে বৃন্দাবনৰ মাজে মাজে
এসাগৰ পৱিত্ৰ সূৰ্যমুখীৰ বিচৰণ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা।

নীহাত্ৰী কলিতা

সম্পাদক

সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগ

২০২২-২৩ বৰ্ষ

তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

৬০০ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বকালৰ এক অন্যতম ৰাজধানী হৈছে গড়গাঁও। এই গড়গাঁৱৰ বুকুতে ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে অসমৰ এখন আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে প্ৰাণ পাই উঠিছিল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে। ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মই মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল স্বনামধন্য ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছো, যি সকলৰ ত্যাগ, কষ্ট আৰু অহোপুৰুষাৰ্থ চেষ্টাৰ ফলত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে আজি সগৌৰৱে থিয় দি আছে।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় হৈছে প্ৰত্যেকজন গড়গঞাৰ আৰেগ, স্বাভিমান। আপোন মহাবিদ্যালয়খনৰ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মোক নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কাম কৰাৰ সুযোগ প্ৰদান কৰা সমূহ গড়গঞালৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছৰে পৰা এই দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰিবলৈ যত্নপৰোনাশ্ৰী চেষ্টা কৰিছিলোঁ। লগতে ভিন্ন মহাবিদ্যালয় তথা ভিন্ন অঞ্চলত অনুষ্ঠিত হোৱা তৰ্ক, বক্তৃতা, কুইজ আদি প্ৰতিযোগিতাসমূহলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক প্ৰেৰণ কৰি বহুবাৰ সুখ্যাতিও অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। আমাৰ কাৰ্যকালত ব্যক্তিবোৰ এনেকৈ পৰিছিল যে আমি বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহ অনুষ্ঠিত কৰি থকাৰ সমান্তৰালকৈ ডিগবৈ মহিলা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হ'বলগা ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিক প্ৰেৰণ কৰিবলৈ প্ৰস্তুতি চলি আছিল।

সকলোৰে দায়িত্বৰ ভাৰ বাঢ়িছিল যদিও আমি সকলোৰে মনৰ জোৰত তথা ছাৰ-বাইদেউসকলৰ সহযোগত কামবোৰ আগবঢ়াই নিছিলো। কাৰ্যকালৰ এই দিনকেইটা মোৰ বাবে সদায় স্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

প্ৰত্যেক বৰ্ষৰ দৰেই ২০২৩ বৰ্ষতো মহাবিদ্যালয় 'তনু কোঁৱৰ সৌৰভী আন্তঃমহাবিদ্যালয় তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা' অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। বিভাগীয় সম্পাদক হিচাপে মই মোৰ পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্য তথা মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু অধ্যাপকবৃন্দৰ পূৰ্ণ সহযোগিতাত প্ৰতিযোগিতাখনি সফলভাৱে অনুষ্ঠিত হয়। এনে এক অনুষ্ঠানৰ অংশীদাৰ হ'বলৈ পাই মই নিজকে সৌভাগ্যবান বুলি গণ্য কৰো।

মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে উচিত দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰদ্ধাৰ যুৱৰাজ গগৈ ছাৰৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন শিক্ষাগুৰুৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। লগতে মোৰ অগ্ৰজ, অনুজ আৰু শুভাকাংক্ষী সকললৈ এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তেই মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। সদৌ শেষত মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা-প্ৰাৰ্থনা বিচৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন ইমানতেই সামৰিলো।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

পূবালী চাংমাই
সম্পাদক

তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগ

সংগীত বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ আঁৰৰ সেইসকল বৰেণ্য ব্যক্তিলৈ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভণিতে মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু ভক্তি নিবেদিত্তোঁ। তেওঁলোকৰ চেষ্টা, কষ্ট আৰু ত্যাগৰ ফলশ্ৰুতিতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে। এই মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ, স্বাভিমান অক্ষুণ্ণ ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ যি অৱদান আৰু মহানুভৱতা সেয়া চিৰদিন চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত অগ্ৰজ, অনুজ আৰু সতীৰ্থসকলৰ মৰমৰ দাবী আৰু উৎসাহ-উদ্দীপনাত সংগীত সম্পাদকৰ পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াই জয়ী হওঁ। এই আপাহতে যিসকল শুভাকাংক্ষীয়ে মোক উপযুক্ত বিবেচনাৰে সংগীত সম্পাদক ৰূপে নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ প্ৰদান কৰিলে সেই সকললৈ কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো লগতে শুভাকাংক্ষীৰ মৰমৰ দাবীত ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ কাৰ্যকালত সংগীত সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি যিসমূহ কাৰ্যসূচী হাতত লৈছিলো উক্ত কাৰ্যসূচীসমূহ ৰূপায়ন কৰিবলৈ যাওঁতে প্ৰতিটো খোজত প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে দিহা-পৰামৰ্শ তথা সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু উপদেষ্টা হিচাপে মনোনীত কৰা দেৱযানী বকলীয়াল বাইদেউ, শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰণৱ দুৱৰা ছাৰ, অঞ্জন কোঁৱৰ ছাৰ, জিতু শইকীয়া ছাৰলৈ মোৰ অন্তৰ্ভাৱ কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ যাচিলোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰথমটি অনুষ্ঠানেই আছিল সদৌ অসম ভিত্তিত ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতা। এই প্ৰতিযোগিতাখনি শিমলুগুৰি আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থাৰ উদ্যোগত, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় শিক্ষক গোট আৰু অসম উন্নত সভা নাজিৰা জিলা সমিতিৰ সহযোগত অনুষ্ঠিত হৈছিল। উক্ত প্ৰতিযোগিতাখনত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ ছাত্ৰী তাপত্ৰী ৰাজকুমাৰীয়ে শীৰ্ষস্থান অধিকাৰ কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছিল। মোৰ দায়িত্ব গ্ৰহণৰ কালছোৱাত ইয়াতকৈ সুখবৰ আৰু একো হ'ব নোৱাৰে। নিজকে বহুত সুখী অনুভৱ কৰিছিলো। সেই বিশেষ দিনটো সদায় চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব আমাৰ বাবে।

মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক

সমাবেশৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতাত শ্ৰেষ্ঠ সংগীত শিল্পীৰ সন্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ ছাত্ৰী ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকনে। বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাবেশৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতাখনত মোৰ বন্ধু টেঙন, বিকল্প, জিত, ইন্দ্ৰজিৎ, পাৰ্থ আৰু দিবাকৰৰ লগতে মোৰ অগ্ৰজ কৰবী বা, গাৰ্গী বা সকলোৰে মোক যথেষ্টখিনি সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। তেওঁলোকলৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ থাকিল। ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ভূ-তত্ত্ব বিভাগৰ ছাত্ৰ ম' চিউ চাবুন ফুকনে শ্ৰেষ্ঠ বাঁহীবাদকৰ সন্মান লাভ কৰাৰ লগতে ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ ছাত্ৰী ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকনে আধুনিক গীত প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান আৰু সমবেত সংগীত প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিয়ে দ্বিতীয় স্থান অধিকাৰ কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছিল।

মোৰ কাৰ্যকালৰ শেষৰটো অনুষ্ঠান আছিল সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ ওপজা দিনৰ সুবাস বিচাৰি এখনি ভূপেন্দ্ৰ সংগীতৰ কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত হৈছিল। এই কৰ্মশালাখনি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংগীত বিভাগৰ উদ্যোগত আভ্যন্তৰীণ মান নিৰূপণ কোষ আৰু অসমীয়া বিভাগৰ সহযোগত অনুষ্ঠিত হৈছিল। উক্ত কৰ্মশালাখনিত

সমল ব্যক্তি হিচাপে উপস্থিত আছিল ইমন কল্যাণ সংগীত বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক তথা পৰিচালক বিশিষ্ট সংগীত শিল্পী প্ৰবীণ মহন ছাৰ। তেও অতি সুন্দৰভাৱে কৰ্মশালাখনি আগবঢ়াই নিছিল। কৰ্মশালাখনিত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধিক সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰা দেখিবলৈ পোৱা হৈছিল। কৰ্মশালাখনি আয়োজন কৰাত ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা ড° পৰন কুমাৰ গগৈ ছাৰ, ড° সুৰজিত শইকীয়া ছাৰ, প্ৰণৱ দুৱৰা ছাৰ আৰু দেৱযানী বকলীয়াল বাইদেউৰে বিশেষভাৱে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। তেখেতসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা থাকিল।

মোক প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে উচিত দিহা-পৰামৰ্শ তথা কাৰ্যসমূহ পৰিচালনা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰদ্ধাৰ দেৱযানী বকলীয়াল বাইদেউৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰদ্ধাৰ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সদস্য-সদস্যলৈ মোৰ ফালৰ পৰা অশেষ ধন্যবাদ। শেষত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ কামনাৰে—

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

প্ৰিয়াংকু কোঁৱৰ
সম্পাদক, সংগীত বিভাগ

গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

নমস্কাৰ মই মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ, যিসকলৰ আপ্ৰাণ প্ৰচেষ্টাত আহোমৰ ৰাজধানী গড়গাঁৱৰ বুকুত আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় অসমৰ ভিতৰতে এখন আগশাৰী শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে জিলিকি উঠিছে। এই ছেগতে মই মোৰ শুভাকাংক্ষী আৰু সহযোগীসকলক মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। যিসকলৰ বাবে মই ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে জয়ী হ'লো।

ইতিহাসে গৰকা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন আগশাৰী মহাবিদ্যালয়ত ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মহাবিদ্যালয়খনিলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ পালোঁ, সঁচাকৈ মই বহু ভাগ্যবান।

সম্পাদকৰ দায়িত্ব পোৱাৰ পাছত মোৰ কাৰ্যসমূহ নিয়াৰিকৈ চলাই নিবলৈ সম্পূৰ্ণ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এইক্ষেত্ৰত মই কিমান সফল, সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য।

সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰি মই পোন প্ৰথমে মোৰ বিভাগীয় খেলসমূহৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় প্ৰতিযোগিতাত ল'ৰাৰ ক্ৰিকেট আৰু তাৰ পৰৱৰ্তী সময়ত ল'ৰা আৰু ছোৱালী ফুটবল খেলৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাবলগীয়া হৈছিল। ইয়াতে এটা গৌৰৱৰ কথা যে আন্তঃমহাবিদ্যালয় ফুটবল

প্ৰতিযোগিতাত ছোৱালী দলে প্ৰথম অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। এই ক্ষেত্ৰত মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুত গৌতম হাজৰিকা আৰু শ্ৰীযুত আৰান্দাও নাৰ্জাৰী লগতে ড° চমকাই মানহাম ছাৰে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল।

ইয়াৰ উপৰিও বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত মোৰ বিভাগীয় খেল ল'ৰা আৰু ছোৱালী শাখাৰ ক্ৰিকেট আৰু ফুটবল খেল অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। এই খেলসমূহ অনুষ্ঠিত কৰাত মোক বিভাগীয় উপদেষ্টা সন্মানীয় ছাৰ দুজন আৰু মোৰ কেইজনমান অগ্ৰজ আৰু সহপাঠীয়ে সহায় কৰিছিল।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে বৈ যোৱা ভুল ক্ৰটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

ধন্যবাদেৰে—

“জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।”

পাৰ্থ প্ৰতীম বুঢ়াগোহাঁই

সম্পাদক, গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগ

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২২-২৩ বৰ্ষ।

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

গড়গাঁও আছিল আহোমসকলৰ তৃতীয় ৰাজধানী। আহোমসকলৰ ৬০০ বছৰীয়া ৰাজত্ব কালত প্ৰায় ৩০০ বছৰ ৰাজধানী আছিল গড়গাঁও। চাৰিওদিশে গড়েৰে আৱৰি ৰখা গড়গাঁৱৰ বুকুত প্ৰাণ পাই উঠা ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়।

১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখত স্থাপিত হোৱা এই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় এতিয়া সকলো গড়গঞাৰ আৰেগ আৰু গৌৰৱ।

লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহাপুৰুষক মোৰ তৰফৰ পৰা সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তেওঁলোকৰ আপ্ৰাণ চেষ্টা, কষ্ট আৰু ত্যাগৰ বলত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় অসমৰ ভিতৰতে এখন আগশাৰী শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে জিলিকি উঠিছে। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মহাবিদ্যালয়খনিলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ পোৱাতো মোৰবাবে সৌভাগ্যৰ কথা। মই লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদকৰ পদটোৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিয়েই মই বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ। মোৰ বিভাগৰ অন্তৰ্গত কাবাডী, ভলীবল আৰু বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই খেল সমূহ নিয়াৰিকৈ চলাই নিয়াত অসমীয়া বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক, ড° অংকুৰ দত্ত ছাৰৰ লগতে ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ড° চাহিন চেহনাজ বেগম বাইদেউ আৰু মোৰ কেইজনমান অগ্ৰজ লগতে সহপাঠীয়ে যথেষ্ট সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। তেওঁলোকৰ সহায়-সহযোগিতা খেলসমূহ সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো। ইয়াৰ

উপৰি মোৰ এই কাৰ্যকালত দুবাৰকৈ আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ খেলৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সুযোগ লাভ কৰিলো। ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় বেডমিণ্টন আৰু কাবাডী প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ আৰু ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় বেডমিণ্টন আৰু ভলীবল প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ। ২০২৩ বৰ্ষৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ ডি.আৰ. মহাবিদ্যালয়ৰ গোলাঘাটত অনুষ্ঠিত হোৱা বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতাত আমি তৃতীয় স্থান পাবলৈ সক্ষম হওঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত কাৰ্য কৰি যোৱা এই সময়খিনি মোৰ বাবে এক মধুৰ স্মৃতি হৈ ৰ'ব।

সদৌ শেষত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়া আৰু মোৰ কাৰ্যকালত সহায় কৰা সকলো অগ্ৰজ, সহপাঠী আৰু অনুজলৈ মোৰ তৰফৰ পৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। এবছৰীয়া এই কাৰ্যকালত অজানিতে আপোনাসকলৰ ওচৰত হোৱা ভুল-ত্রুটিসমূহৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰদ্ধাৰ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্য-সদস্যলৈ মোৰ ফালৰ পৰা অশেষ ধন্যবাদ। মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ কামনাৰে—

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা

নিৰুপমা হাতীমুৰীয়া

সম্পাদক, লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ

ছাত্ৰ একতা সভা-২০২২-২৩ বৰ্ষ

ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অহোপুৰুষাৰ্থত ইতিহাসে গৰকা গড়গাঁৱৰ বুকুত প্ৰতিষ্ঠিত ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে সাফল্যৰ জখলাত আগবাঢ়ি যাবলৈ সক্ষম হৈছে সেইসকল মহান মনীষীক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ।

উজনি অসমৰ আগশাৰীৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ সমাজে ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে মই আজীৱন কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম সমূহ গড়গঞাৰ ওচৰত।

ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক পদৰ দায়িত্বভাৰৰ সহিতেই মই বিভাগীয় দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে চলাই নিয়াত অশেষ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত কিমান সফল হ'লোঁ, তাৰ বিচাৰৰ দায়িত্ব আপোনালোকৰ। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক, ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ পৰাই মোৰ দায়িত্ব সমূহৰ পাতনি হৈছিল। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ক্ৰীড়া বিভাগৰ শিতানসমূহত আগভাগ লৈ যোগদান কৰি সমাৰোহটি সাফল্যমণ্ডিত হোৱাত অৰিহণা যোগাইছিল সেই সকলোটিলৈ অন্তৰ্ভাৱ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

‘ক্ৰীড়া মাথোঁ খেল ধেমালি নহয়
নহয় প্ৰতিযোগিতা
(এক) সুন্দৰ সফল জাতি গঠনত
ক্ৰীড়াই কৰে সহযোগিতা।’

মই আশা ৰাখিম উপৰোক্ত আগুৱাক্য শাৰীৰ প্ৰতি সন্মান জনাই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা পৰৱৰ্তী সময়ত অধিক দেশৰ সম্পদ সৃষ্টি হওক। লগতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে জাতিৰ গৌৰৱৰ অংশীদাৰ হোৱাত বদ্ধপৰিকৰ হওক, এইয়ে কামনা কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত, মোৰ কাৰ্যকালত মোক প্ৰতিক্ষণে সহায় কৰা বিভাগীয় উপদেষ্টা ড° মানহাম ছাৰ আৰু জয়ন্ত ছাৰ দুয়োজনলৈয়ে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

লগতে মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা-প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

ধন্যবাদেৰে—

জয়ন্ত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়ন্ত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

শ্ৰীমান্ত বৰুৱা
সম্পাদক
ক্ৰীড়া বিভাগ

ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমেই নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। আৰম্ভণিতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ চেষ্টা আৰু ত্যাগৰ মাজেৰে ইতিহাসে গৰকা গড়গাঁৱৰ বুকুত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে আজিৰ পৰ্যায় পাবলৈ সক্ষম হৈছে, সেইসকল মহান মনীষীলৈ এই আপাহতে সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছো।

সৰুৰে পৰাই গড়গাঁও হেঁপাহৰ, এতিয়া সি আৰেগৰ হ'ল। ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ পোৱাটো মোৰ বাবে অতি গৌৰৱময় কথা। এজন ছাত্ৰৰ পৰা বগোৱা বাই সম্পাদক হোৱালৈ সেই ৰূপোৱালী বাটটিত মোক সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সকললৈ ধন্যবাদ যাঁচিলো।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ত্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ লগতেই মোৰ বিভাগৰ কাৰ্যৰ আৰম্ভণি হৈছিল। যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলো সকলো কাৰ্য সুকলমে পাৰ কৰিবলৈ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে মহাবিদ্যালয় স্বাৰ্থত কাম কৰি যোৱা এই সময়খিনি মোৰ জীৱনৰ সোণালী স্মৃতি হৈ ৰ'ব। সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে বৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা-প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। লগতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বোদিশ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা।

ভাৰ্গৱ চিত্ৰকৰ

সম্পাদক

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ

ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩ বৰ্ষ

সমাজসেৱা সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

“গড়গাঁৱে সাৰ পাব
লাচিত সেনানী হ’ব
জয়া-মূলা গাভৰুৰ
প্ৰাণৰ শক্তি লৈ
আমি আগুৱাই যাওঁ।”

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই আমাৰ জ্ঞানৰ মন্দিৰ স্বৰূপ ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ লগত জড়িত সেইসকল জ্ঞাত অজ্ঞাত মহান ব্যক্তিসকললৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা নিবেদিতোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি, সাধাৰণ সম্পাদককে প্ৰমুখ্যে কৰি সমূহ বিষয়ববীয়া, বিভাগীয় উপদেষ্টা আৰু শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকললৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত সৰুৰে পৰা থকা পঢ়াৰ হেঁপাহ পূৰ হৈছিল। কিন্তু এই হেঁপাহ মোৰ কেৱল শৈক্ষিক দিশতে সীমাবদ্ধ নাছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ হকে দুখোজ আগবঢ়াৰ মোৰ দুৰ্বাৰ হেঁপাহ। এই আশা বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিবৰ বাবে ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়ালোঁ। উক্ত নিৰ্বাচনত মোক সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অগ্ৰজ-অনুজ আৰু সতীৰ্থসকললৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। তেওঁলোকৰ অশেষ সহায়-সহযোগত মই জয়ী হ’বলৈ সক্ষম হ’লোঁ।

২০২২-২৩ বৰ্ষৰ সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই প্ৰথম কাম হিচাপে ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আৰ্চনি আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ কিছু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহযোগত মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশ চাফা কৰিছিলোঁ। ইয়াৰ পাছতেই ৪-১১-২০২২ তাৰিখে ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আৰ্চনি আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াৰ সহযোগত ৰক্তদান শিবিৰ পাতিছিলোঁ। তাৰ পাছতেই আমাৰ হাতত আহি

পৰিছিল মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া আৰু সাংস্কৃতিক সপ্তাহ। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোৰ বিভাগীয় কাম হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ মূল প্ৰৱেশদ্বাৰত এখন তোৰণ সাজিছিলোঁ আৰু প্ৰেক্ষাগৃহত দুখন বেনাৰ সজ্জাৰ কাম আগবঢ়াইছিলোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ, খেলপথাৰ, প্ৰেক্ষাগৃহ আদি চাফা কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ শেষ হোৱাৰ পাছতেই এক গধুৰ দায়িত্ব আমাৰ অৰ্থাৎ ছাত্ৰ একতা সভাৰ হাতলৈ আহি পৰে। সেয়া হ'ল আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱমহোৎসৱ। মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশত প্ৰতিভাসম্পন্ন কিছু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই মহোৎসৱত অংশ ল'ব। সেই সকলো দায়িত্বভাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ হাতত। এই যুৱমহোৎসৱ অনুষ্ঠিত হৈছিল ডিগবৈ মহিলা মহাবিদ্যালয়ত ১-০২-২০২৩ ৰ পৰা ৪-০২-২০২৩ তাৰিখলৈ। এই সময়ত আমি বহুখিনি দায়িত্ব মূৰ পাতি লৈছিলোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত কিমানদূৰ সফল হ'ব পাৰিলোঁ নাজানোঁ, কিন্তু এই কাৰ্যকাল মোৰ বাবে স্মৃতি হিচাপে আজীৱন ৰৈ যাব এক বুজাব নোৱাৰা অনুভৱ অভিজ্ঞতাৰে।

মোৰ এই কাৰ্যকালত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সকলোৰে ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম। এই সময়ত মোক সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি কৌস্তভ ককাইদেউলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিতোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত সকলো সময়তে তেওঁ ছাঁ হৈ থিয় দিছিল। লগতে সাহিত্য আৰু আলোচনীৰ সম্পাদক নীহাশ্ৰী, সাধাৰণ সম্পাদক শিৱাশিষ, খেল বিভাগৰ সম্পাদক সীমান্তলৈ অশেষ ধন্যবাদ লগতে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ এই কাৰ্যকালত যদি কিবা ভুল-ভ্ৰুটি ৰৈ গৈছে তাৰ বাবে মই আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা।

ধন্যবাদেৰে
তৃষণ গগৈ
সম্পাদক

ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

“নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰৰ সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ...”

১৯৫৯ চনতে গড়গাঁৱৰ মাজমজিয়াত আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰাণ পাই উঠিছিল আৰু বৰ্তমান সময়তো গড়গাঁৱৰ বুকুত সগৌৰৱে জিলিকি আছে।

মহাবিদ্যালয়খনৰ জন্মলগ্নৰে পৰা বৰ্তমান সময়লৈকে জড়িত সেইসকল চিৰনমস্য ব্যক্তিলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

বহুতো আশা আৰু সপোন বুকুত লৈ এই মহাবিদ্যালয়ত মোৰ কলেজীয়া জীৱনৰ পাতনি মেলিছিলো। মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিৱেশটোৱে মোক বৰকৈ আকৰ্ষিত কৰিছিল লগতে ইয়াৰ বৃন্দাবনৰ কথাই সুকীয়া, এই অনুভৱবোৰ ইয়াত অধ্যয়নৰত প্ৰতিজন গড়গাঞাই বাৰকৈ উপলব্ধি কৰিব।

মহাবিদ্যালয়ত ভৰি দিয়াৰ কিছুদিন পাছতেই বৃন্দাবনৰ চাৰিওদিশে নিৰ্বাচনৰ বতাহ বলিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, সেই সময়তে কেইজনমান অগ্ৰজৰ সাহসত নিৰ্বাচনৰ বাবে ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰাৰ সম্পাদিকাৰ পদৰ বাবে মনোনয়ন পত্ৰ দাখিল কৰিলোঁ। অৱশেষত বহুতো প্ৰত্যাহ্বান আৰু সমস্যা ভেদ কৰি মোৰ শুভাকাংক্ষী সকলৰ অশেষ সহায়ৰ ফলত ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰাৰ সম্পাদিকাৰ পদত জয়ী হ'বলৈ সক্ষম হ'লো। এই সুযোগতে প্ৰত্যেকজন অগ্ৰজ আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীক মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে চিৰদিন তেওঁলোকৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ। বহুতো ভিন্ন অভিজ্ঞতাৰে এই এবছৰীয়া কাৰ্যকাল পাৰ কৰিলো। বহুতো নতুন কথা, তিতা-মিঠা অভিজ্ঞতা লাভ কৰিলো।

লগতে লাভ কৰিলো ছাত্ৰ একতা সভাৰ ৰূপত এটা পৰিয়াল। এবছৰীয়া কাৰ্যকালত সকলোৱে এক পৰিয়াল হৈ কাম-কাজবিলাক কৰিলো, বিশেষকৈ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিক সমাৰোহৰ সেই ব্যক্তিত্বপূৰ্ণ দিনসমূহ আৰু তাৰ অন্তৰালত লুকাই থকা আমাৰ কষ্ট, আনন্দৰ সেই মুহূৰ্তসমূহ মোৰ হৃদয়ৰ ডায়েৰীত সদায় লিপিবদ্ধ হৈ ৰ'ব।

এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মোক প্ৰতি মুহূৰ্ততে উৎসাহ, পৰামৰ্শ আৰু অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুতা বণিকা বুঢ়াগোহাঁই বাইদেউলৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ অতি চমু কাৰ্যকালত ৰৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে মই সকলোৱে ওচৰত ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। মানুহ মাত্ৰেই ভুল, গতিকে এই চমু কাৰ্যকালত ভুল ৰৈ যোৱাৰ নিতান্তই স্বাভাৱিক। আচলতে এই কাৰ্যকালছোৱা বাহিৰৰ পৰা আকাশৰ ধুনীয়া চন্দ্ৰটোৰ সদৃশ লাগে। চন্দ্ৰৰ বুকুত থকা দ গাঁতবোৰ যিদৰে দেখা পোৱা নাযায়, ঠিক সেইদৰে বেজ পৰিধান কৰাৰ পাছত সম্পাদকসকলে সন্মুখীন হোৱা বহুতো কষ্ট আৰু বাধা হয়তো সকলোৱে জানিবলৈ সক্ষম নহয়। সেইবাবে মনত পুঁহি ৰখা বহুতো সপোন কোনোবাখিনিত হয়তো ৰৈ যায়। তথাপিও যিমানখিনি পাৰো নিজৰ সাধ্যানুযায়ী কৰিলো আৰু ভৱিষ্যতেও মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে কাম কৰি যাম। শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ ধাৰা যাতে অব্যাহত থাকক তাকে কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

প্ৰান্তিকা বৰুৱা

সম্পাদিকা

ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰা

Editors of Gargaon College Magazine

1.	Sri Dandi Gogoi	
2.	Sri Priyabar Gogoi	
3.	Sri Lila Dutta	
4.	Sri Suresh Phukan	
5.	Sri Diganta Gohain	
6.	Sri Durgeswar Bharali	1977-78
7.	Sri Rajib Paniphukan	1979-80
8.	Sri Prahallad Borgohain	1981-82
9.	Sri Jibon Gogoi	1982-83
10.	Sri Pabitra Gohain	1983-84
11.	Sri Pabin Konwar	1984-85
12.	Sri Lohit Sarma	1985-86
13.	Sri Bijit Bora	1986-87
14.	Miss Bulumoni Arandhara	1987-89
15.	Sri Monuj Buragohain	
16.	Sri Biswajit Gogoi	
17.	Sri Papu Gogoi	
18.	Sri Pubajyoti Chutia	1993-94
19.	Sri Pranjal Boruah	1994-95
20.	Sri Pranabjyoti Dutta	1995-96
21.	Sri Anup Kr. Baruah	1996-97
22.	Miss Khyama Gogoi	1997-98
23.	Miss Juli Phukan	1998-99
24.	Sri Jayanta Dehingia	1999-2000
25.	Sri Sanjeeb Puri	2001-02
26.	Sri Diganta Bezbaruah	2002-03
27.	Sri Debajeet Gogoi	2003-04
28.	Sri Anup Gogoi	2004-05
29.	Sri Ratan Konwar	2005-06
30.	Sri Subrata Konwar	2006-07
31.	Sri Bhaskarjyoti Konwar	2007-08
32.	Sri Prathajyoti Duwarah	2008-09
33.	Sri Pabitra Borpatragohain	2009-10
34.	Sri Ashim Moupia	2010-11
35.	Sri Prakash Debnath	2011-12
36.	Miss Barsha Borah	2012-13
37.	Miss Prarthana Buragohain	2013-14
38.	Miss Dimpi Buragohain	2014-15
39.	Sri Rinkumoni Chetia	2015-16
40.	Sri Bhargob Ligira	2017-18
41.	Miss Sagarika Dehingia	2018-19
42.	Sri Udayaditya Borgohain	2019-20
43.	Miss Karabi Gogoi	2021-22
44.	Miss Nihashree Kalita	2022-23

G
A
R
G
A
Y
A
N

ছাত্র-ছাত্রীসকলে মহাবিদ্যালয়লৈ কঢ়িয়াই অনা গৌৰৱ গাঁথা

ভাৰ্গৱ চেতিয়া

নেপালত অনুষ্ঠিত হোৱা হেণ্ডবল
প্ৰতিযোগিতাত ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব
কৰি সোণৰ পদক অৰ্জন।

অম্প্ৰসন্ন কাশ্যপ

North-East zone youth festival,
Inter University Gold medal,
Folk Orchestra National Youth Festival
Jain Utsav Gold medal,

অপৰাজিতা বৰুৱা

২০২২ বৰ্ষৰ ১৬ জুনত অনুষ্ঠিত হোৱা সদৌ অসম
ভিত্তিত অনুষ্ঠিত কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতাত
'দ্বিতীয় স্থান' আৰু ১২ অক্টোবৰত অনুষ্ঠিত হোৱা
অসম ভিত্তিত তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত 'দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ'
তাৰ্কিক খিতাপ অৰ্জন

তাপশ্ৰী ৰাজকুমাৰী

অসম ভিত্তিত ভূপেন্দ্ৰ সংগীত
প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান।

অংকুৰ গগৈ

তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সৌজন্যত অনুষ্ঠিত
উদ্ভাৱনৰ ধাৰণা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান।

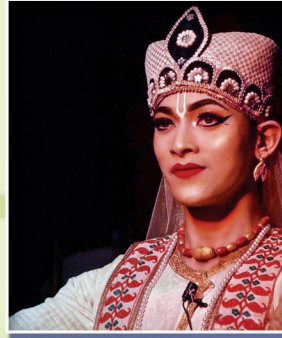
দিগন্ত দাস

চেন্নাইত অনুষ্ঠিত ভাৰোভোলন
প্ৰতিযোগিতাত (৯৩ কেজি
শাখাত) ব্ৰঞ্জৰ পদক

মুকিবুৰ ৰহমান

মডেলিঙৰ জগতত 'অসম
গৌৰৱ' বঁটা লাভ।

মানস প্ৰতিম বড়া

অসম ভিত্তিত ভাওনা প্ৰতিযোগিতাত
শ্ৰেষ্ঠ সূত্ৰধাৰ সন্মান

ভাস্কৰ গগৈ

অসম ভিত্তিত ভাওনা প্ৰতিযোগিতাত
শ্ৰেষ্ঠ পাৰ্শ্ব চৰিত্ৰৰ সন্মান।

শিৱসাগৰ দিৱস উপলক্ষে অনুষ্ঠিত
সাজ-পাৰ প্ৰতিযোগিতাত
অংশ গ্ৰহণ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্ৰীসকলৰ সৈতে সাধাৰণ সম্পাদক

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সফলতা

সমবেত সংগীত প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপ্ত দলটি

আধুনিক গীত প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান প্ৰাপ্ত
ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন

দলীয় লোকগীত প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপ্ত দলটি

বাঁহীবাদন প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত
ম' চিউ চাংবুন ফুকন

একাংকিকা নাট প্ৰতিযোগিতাত নাট প্ৰদৰ্শনৰ এটি মুহূৰ্ত

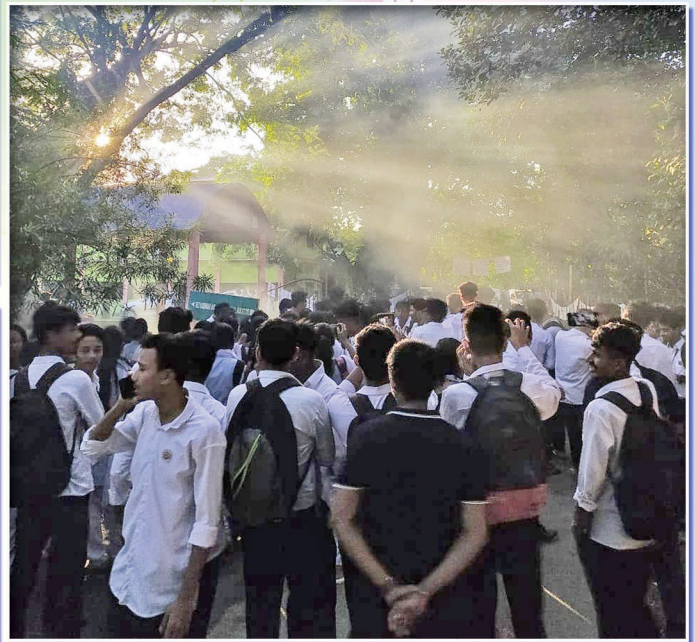

ডিগবৈ মহিলা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত অংশগ্ৰহণ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ দলটি

২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰ একাংশ

২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰ একাংশ

এই পৃথিৱী এক ক্ৰীড়াঙ্গন....
ক্ৰীড়া হ'ল শান্তিৰ প্ৰাঙ্গন

ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচী

আজিজুৰ ৰহমান

২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ শ্ৰেষ্ঠ সমাজসেৱক

বিশ্বজিৎ দত্ত

টেণ্ডন বৰগোহাঁই

জাহৰী ফুকন

জাহান আলী

ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ যুৱ যোদ্ধা বঁটা লাভ

গড়গঞৰ কলা-বীথিকা

ঋতুৰাজ সন্দিকৈ

মৌচুম গগৈ

পঞ্চানন ডেকা

কংকিতা হাজৰিকা

বৈশালী বৰুৱা

পূৰ্বী গগৈ

বিশ্বপ্ৰিয়া দাস

ল'ৰালি

মৌচুম গগৈ

আই

পিংকী বৰুৱা

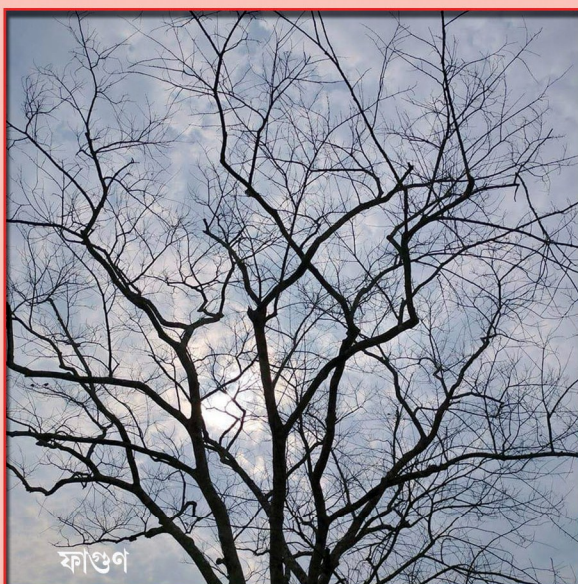
মুক্ত পখীৰ নাচোন

ৰিণিকি গগৈ

পখীৰ নিনাদ

পিংকী বৰুৱা

ফাগুন

ভাগৰ গগৈ

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাচীৰ সাহিত্যৰ চিত্ৰ অৱলোকন

বিগত বৰ্ষসমূহত মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত 'উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ
সাহিত্যৰ গতি-প্ৰকৃতি' শীৰ্ষক আলোচনাচক্ৰৰ সামৰণি

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ আলোচনা-চক্ৰৰ সামৰণি

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত কবিতা বিষয়ক কর্মশালা অনুষ্ঠিত

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ
আলোচনাচক্ৰৰ
আয়োজন

Seminar on 'Writings from North East India: Trends and Issues'

Gargaon College Celebrates World Theatre Day

গড়গাঁও কলেজত
 ষষ্ঠদান শিবিৰ সম্পন্ন

তনু কোঁৱৰ সোঁৱৰণী
আন্তঃমহাবিদ্যালয়
তৰ্ক প্রতিযোগিতা

জেবি আইন মহাবিদ্যালয় শ্রেষ্ঠ
দল, সুনিত শর্মা শ্রেষ্ঠ তার্কিক

অসমীয়া প্ৰতিদিন

শিবসাগৰত চাৰিদিনীয়া
কাৰ্যসূচীৰে বিশ্ব থিয়েটাৰ দিৱস পালন

নাট কৰ্মশালা, সংলাপ প্ৰক্ষেপণ প্ৰতিযোগিতা-পতলা থিয়েটাৰ প্ৰদৰ্শন

গড়গাঁও-নাজিৰা কলেজৰ
ৰাষ্ট্ৰীয় গণিত দিবস উদযাপন

নিয়মীয়া বাৰ্ভা, শিৱসাগৰ, ২৩ ডিচেম্বৰ : শিৱসাগৰ জিলাৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আৰু শিৱসাগৰৰ নাজিৰা মহাবিদ্যালয়ৰ গণিত বিভাগৰ উদ্যোগত আৰু লিগিৰিপুখুৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ সহযোগত বৰ্ষী বৰ্দ্ধাপ্ৰিয় গণিত দিৱস উদযাপন কৰা হয়। বিখ্যাত গণিতজ্ঞ শ্ৰীনিবাস ৰামানুজৰ সৌৰৱৰ্তত অনুষ্ঠিত বৰ্দ্ধাপ্ৰিয় গণিত দিৱস উপলক্ষে লিগিৰিপুখুৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত ৰাশা, চিত্ৰাংকন, বহুভা-অনুষ্ঠিত হয়। গণিত শিক্ষা আৰু গণিতক সহজ

আক জনপ্রিয় কবি তোলাব পদক্ষেপৰ অংশ বাণে
আয়োজিত প্রতিযোগিতাৰ আঁত ধৰে লিগিৰি
পুৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ প্ৰধান শিক্ষক
প্ৰসেনজিত বৰঠাকুৰে। প্ৰায় দুই শতাব্দীক ছাৰ-
ছাবীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰা অনুষ্ঠানত গড়গাঁও
মহাবিদ্যালয়ৰ গণিত বিভাগৰ বিভাগীয় প্ৰধান
ড° কবিতা ফুকন, নাজিৰা মহাবিদ্যালয়ৰ
সহযোগী অধ্যাপক জিতেন ফুকন, সুজাতা
বৰঠাকুৰে বক্তব্য প্ৰদান কৰে। গড়গাঁও
মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্তই
বিভাগটোৰ এনে পদক্ষেপৰ শলাগ লয়।

GARGAYAN

2022-23

EDITOR : NIHASHREE KALITA

